Hiçlikten Gelen Kız üçlemesinin ikinci kitabı...

ON İKİ

Gerilim

JUSTIN CRONIN

Müthiş bir edebi gerilim...
The New York Times Book Review

Çeviren: Dost Körpe

ON İKİ

Orijinal adı: The Twelve

Yazan: Justin Cronin

İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Dijital yayın tarihi: Nisan 2014 / ISBN 978-605-09-1982-0

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

On İki

Justin Cronin

Çeviren: Dost Körpe

Leslie’ye, ayak ayağa.

O kadın yıllarca mı yanımda durdu, yoksa bir anlığına mı? Hatırlayamıyorum. Belki onu seviyordum veya sevmiyordum. Bir ev vardı, sonra yoktu. Ağaçlar vardı, ama geride hiçbiri kalmadı. Kimse hatırlamayınca, ne vardır? Zamanı tükenmiş olan sizler, öbür dünyada duman gibi salınan sizler, bir şey söyleyin bana, herhangi bir şey söyleyin.

Mark Strand,
“In the Afterlife” (Öbür Dünyada)

Teşekkür

Her kitabın dostlara ihtiyacı vardır; bu kitabın birçok dostu vardı. Trident Media Grubu’ndan Ellen Levine’a; Ballantine Books’tan Mark Tavani ile Libby McGuire’a; Orion’dan Bill Massey’ye; Random House Yayın Grubu’nun başkanı Gina Centrello’ya; Trident Media’dan Claire Roberts’a; Random House’un, Orion’ın ve dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarımın muhteşem üretim, tanıtım, pazarlama ve satış ekiplerine; Jennifer (“Jenny”) Smith’e; ve Rice Üniversitesi İngilizce Bölümü’ne çok teşekkürler. Askeri konularda Adrian Hoppel’a müteşekkirim. Keskin nişancı-dişçi Rudy Ramos’a ve Coert Vorhees’e de teşekkürler. Mark ve Bill: Soğuk birer *frosty* için kardeşlerim; bunu hak ettiniz. Ellen: Senden daha yakın bir dostum yok.

Cronin Ekibi’nin bütün üyelerine diyorum ki: Siz olmasanız hiçbir şey olmazdı. Çok teşekkürler.

Hepinize minnettarım.

Giriş

İlk Kayıt Tutucu'nun Yazılarından ("On İkiler Kitabı")

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans'ta sunulmuştur.

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

[Alıntı başlıyor.]

Birinci bölüm

1. Dünyaya kötülük hâkim olmuştu, insanlar savaşmak istiyorlardı ve tüm canlılara büyük kötülüklerde bulunuyorlardı, öyle ki dünya bir ölüm rüyası gibiydi;
2. Ve TANRI yaratısına derin bir kederle baktı, çünkü insanoğlu onun ruhunu taşımıyordu artık.
3. Ve TANRI dedi ki: Nuh'un zamanında olduğu gibi, büyük bir tufan yeryüzüne yayılacak; ve bu kan tufanı olacak. İnsanların kalbindeki canavarlar ete kemiğe bürünecek ve karşılarına çıkan her şeyi yiyecek. Onlara Viraller denilecek.
4. İlki erdemli insan rolü yaparak, içindeki kötülüğü gizleyerek aranızda yürüyecek; ve hastalanıp korkunç bir iblise benzeyecek. Ve yıkımın babası olacak, ona Sıfır denilecek.
5. Ve insanlar diyecekler ki: Böyle bir varlık, askerlerin en kudretlisi olamaz mı? Düşmanlarımızın orduları, onu görür görmez silahlarını bırakıp gözlerini elleriyle örtmezler mi?
6. Ve en yüksek otorite, Sıfır'ın kanını paylaşacak ve onun gibi iblise dönüşecek on iki suçlunun seçilmesini emredecek; ve isimleri tek bir isim gibi olacak, Babcock-Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter olacak ve onlara On İki denilecek.

7. Ama aranızdan onlara karşı duracak kalbi ve zihni temiz birini de seçeceğim, bir çocuğu; ve herkes bilsin diye bir işaret göndereceğim ve bu işaret, hayvanların çok huzursuzlanması olacak.
8. Ve bu Amy idi, ki ismi Sevgi'dir; Ruhların Amy'si, Hiçlikten Gelen Kız.
9. Ve işaret Memphis'te verildi, hayvanlar uludular ve ciyakladılar ve böğürdüler ve bunu gören kişi Lacey idi, TANRI'nın gözünde rahibeydi. Ve TANRI Lacey'ye dedi ki:
10. Sen de seçildin; Amy'ye yardım etmek için, ona yolu göstermek için seçildin. O nereye giderse oraya gideceksin; ve yolculuğun çetin olacak, nesiller boyu sürecek.
11. Yıkılmış dünyaya şifa versin diye gönderdiğim çocuğun annesi olacaksın; çünkü o kızın içinde, erdemlilerin ruhlarını taşıyacak bir gemi inşa edeceğim.
12. Ve Lacey, TANRI'nın bütün buyruklarını yerine getirdi.

İkinci bölüm

1. Ve Amy Colorado'ya götürülüp kötü insanların esiri oldu; çünkü Sıfır'la On İki orada zincire vurulmuş halde yaşıyorlardı ve Amy'yi ele geçiren kişiler onun onlardan biri olmasını, zihnini onlarınkiyle birleştirmesini istiyorlardı.
2. Ve orada ona Sıfır'ın kanı verilince, ölmüş gibi kendinden geçti; ama ne öldü, ne de canavara dönüştü. Çünkü böyle bir şeyin olması TANRI'nın planında yoktu.
3. Amy günlerce bu halde kaldı, ta ki büyük bir felaket gerçekleşene dek, ki bu felaketin öncesine Önceki Zaman, sonrasınaysa Sonraki Zaman adı verildi; On İki ile Sıfır kaçıp, yeryüzüne ölüm saçtılar.
4. Ama bir adam Amy ile arkadaş oldu, ona acıdı ve onu o yerden kaçırdı. Bu adam Wolgast'tı, neslinin erdemli bir üyesiydi ve TANRI'nın sevgili kuluydu.
5. Ve Amy ile Wolgast birlikte Oregon'a, dağların içlerine gittiler

ve Sıfır'ın Senesi olarak bilinen zamanı orada geçirdiler.

6. Çünkü o zamanda On İki, büyük açlıkları sebebiyle yeryüzündeki her tür canlıyı öldürdüler; beslenmediklerini de aralarına kattılar, onların zihinlerini kendi zihinleriyle birleştirdiler. Böylece On İki çoğalıp milyon tane olarak On İki Viral Kabilesi'ni oluşturdu; her birinin kendi Çokluk'u vardı ve yeryüzünde isimsiz ve belleksiz gezinerek, tüm canlıları öldürüyorlardı.
7. Böylece mevsimler geçti; ve çocuksuz Wolgast, annesiz Amy'nin babası oldu; ve birbirlerini sevdiler.
8. Ve Wolgast Amy'nin ne kendisi, ne de yeryüzündeki başka herhangi bir insan gibi olduğunu da gördü; çünkü Amy yaşlanmıyordu, acı çekmiyordu, beslenmeye ve dinlenmeye gerek duymuyordu. Ve kendisi öldükten sonra Amy'nin başına gelebileceklerden korktu.
9. Ve günün birinde onlara Seattle'dan bir adam geldi; Wolgast onu öldürdü, aksi takdirde adam onların yanında iblise dönüşecekti. Çünkü dünya sadece canavarların yaşadığı bir yere dönüşmüştü.
10. Ve böylece baba kız olarak kaldılar, birbirlerine destek oldular, ta ki gökyüzünün göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlandığı güne dek; sabah havasında pis bir koku vardı ve her şey küllerle kaplandı.
11. Çünkü bu ışık ölüm ışığıydı ve Wolgast'ın ölümcül bir hastalığa yakalanmasına sebep oldu. Yalnız kalan Amy mahvolmuş yeryüzünde tek başına gezinmeye başladı; Virallerden başka eşlikçisi yoktu.
12. Ve böylece zaman geçti, doksan iki yıl geçti.

Üçüncü bölüm

1. Amy yaşamının doksan sekizinci yılında, California'da bir şehre rastgeldi; burası İlk Koloni'ydi, duvarlarının içinde doksan kişi yaşıyordu ve bunlar Önceki Zaman'da Philadelphia'dan gelmiş insanların torunlarıydılar.
2. Ama bu insanlar Amy'yi görünce korktular, çünkü dünyayı hiç

tanımıyorlardı ve birçok kişinin aleyhinde konuştuğu Amy tutuklandı ve büyük bir kargaşa çıkınca, Amy bazı insanlarla birlikte kaçmak zorunda kaldı.

3. Bunlar sekiz kişiydiler: Peter, Alicia, Sara, Michael, Hollis, Theo, Mausami ve Pabuç. Ve her biri iyi niyetliydi ve yaşadıkları şehrin dışındaki dünyayı görmek istiyordu.
4. Aralarında en önde gelenler sırasıyla Peter, Alicia, Sara ve Michael'dı; diğerleri de TANRI'nın gözünde kutsanmıştı.
5. Ve birlikte gecenin karanlığında o yerden ayrıldılar ve dünyanın mahvolmasının sırrını öğrenmek için Colorado'ya gittiler; kırlarda yaptıkları bir buçuk senelik yolculukta birçok badire atlattılar; bunların en büyüğü Barınak'tı.
6. Las Vegas'ta, On İki'nin İlki Babcock'ın ve Çokluk'unun karşısına çıkarılmak üzere esir alındılar; çünkü o şehrin sakinleri Babcock'ın ve Çokluk'unun kölesiydiler ve sağ kalabilmek için her ay aralarından iki kişiyi kurban ediyorlardı.
7. Ve Amy ile diğerleri adak yerine götürüldüler ve korkunç Babcock'la savaştılar; ve birçok kişi öldü. Ve hep birlikte oradan kaçtılar, yoksa onlar da öleceklerdi.
8. Aralarından biri, Pabuç adlı delikanlı öldü; Amy ile arkadaşları onu gömüp mezarına işaret koydular.
9. Ve çok üzüldüler, çünkü Pabuç o grubun en sevilen üyesiydi; ama oyalanamazlardı, çünkü Babcock ve Çokluk'u onların peşindeydi.
10. Ve bir süre sonra Amy ile arkadaşları bir eve rastgeldiler; bu ev zamanın el sürmediği bir yerdi çünkü TANRI burayı kutsamıştı, toprağını kutsal kılmıştı. Ve buraya Çiftlik adını verdiler. Ve burada yedi gün boyunca, güven içinde dinlendiler.
11. Ama aralarından ikisi bu yerde kalmaya karar verdiler, çünkü kadın hamileydi. Ve Caleb adı verilecek olan çocuğu, TANRI'nın sevgili kuluydu.
12. Böylece ikisi geride kalırken, diğerleri yola devam etti.

Dördüncü bölüm

1. Ve Amy ile arkadaşları gece gündüz yol alarak Colorado'ya gittiler ve orada yüz askerle karşılaştılar. Ve bunlara Seferberlikçiler deniyordu ve Texaslıydılar.
2. Çünkü o zamanlar Texas bir sığınma yeriydi ve Virallerle savaşmak için yurtlarından çıkmış olan askerler birbirleri için canlarını feda etmeye yeminliydiler.
3. Ve aralarından biri seçilerek askere alındı ve Seferberlik Ordusu askeri oldu. Ve buna karşılık, onların arasına katılacak bir asker seçildi; bu kişi Sadık Lucius'tu.
4. Ve orada oyalanmak istiyorlardı, ama kış gelmişti ve aralarından dördü askerlerle birlikte Texas'a gitmek istese de, Amy ile Peter yola yalnız devam etmeyi seçtiler.
5. Ve bu çift sonunda Amy'nin yaratıldığı yere vardı ve en yüksek zirvede TANRI'nın bir meleğini gördü. Ve melek, Amy'ye dedi ki:
6. Korkma, çünkü ben hatırladığın Lacey'nin ta kendisiyim. Burada nesiller boyu bekledim, sana ve Peter'a yolu göstermek için bekledim; çünkü o Günün Kahramanı ve senin yanında durmak için seçildi.
7. Çünkü tıpkı Nuh'un zamanında olduğu gibi, TANRI yıkıcı suları aşacak büyük bir gemi verdi planına uygun bir şekilde. Ve Peter yoldaşlarını kuru toprağa ulaştıran kişi olacak.
8. Sonra TANRI bozuk olanı onaracak ve erdemlilerin ruhlarına selamet getirecek. Ve buna Geçiş denecek.
9. Ve melek Lacey, On İki'nin İlki olan Babcock'ı karanlığın içinden çağırdı ve büyük bir savaş oldu. Lacey, Babcock'ı bir ışık patlamasıyla öldürüp kendi ruhunu TANRI'ya gönderdi.
10. Ve böylece Babcock'ın Çokluk'u ondan kurtuldu ve Önceki Zaman'daki insan hallerini hatırladılar: erkek ve kadın, karı ve koca, ebeveyn ve çocuk.
11. Ve Amy aralarında gezinerek her birini kutsadı; çünkü onun bu kişilerin ruhlarını unutuşlarının uzun gecesinden geçirecek gemi olması TANRI'nın planıydı. Ve ruhları yeryüzünü terk etti ve öldüler.

12. Ve böylece, Amy ile arkadaşları kendilerini nelerin beklediğini öğrendiler; ama yolculukları çetindi ve henüz başlıyordu.

I

Hayalet

YAZ, VS 97

İLK KOLONİ'NİN DÜŞMESİNDEN
BEŞ YIL SONRA

Gittiğimde hatırla beni,
Sessiz diyara gittiğimde.

– Christina Rossetti,
Hatırla

1

Rahibeler tarikatı yetimhanesi

Kerrville, Texas

Akşam yemeği ile duasından, banyo gecesiyse banyodan sonra ve günün son pazarlıklarının ardından (*Biraz daha otursak olmaz mı rahibe, n'olur? N'olur, bir masal daha?*), çocuklar nihayet uyuduğunda ve ortalık sakinleştiğinde, Amy onları seyrediyordu. Bunu yasaklayan bir kural yoktu; Amy'nin geceleri ortalıkta gezinmesine bütün rahibeler alışmıştı. Amy sessiz odaların arasında mekik dokuyor, güvenle uyuyan çocukların yattığı sıra sıra uzanan yataklara sokuluyordu. Çocukların en büyüğü on üç yaşındaydı, yetişkinliğe adım atmak üzereydi; en küçük olanlarsa bebekti daha. Her birinin üzücü bir geçmişi vardı. Birçoğu ebeveynlerinin üçüncü çocuğuydu ve vergiyi ödeyemeyen anne babaları tarafından yetimhaneye bırakılmıştı. Geri kalanlarsa daha da zalim koşulların kurbanıydı: kimilerinin annesi doğum sırasında ölmüştü veya evli olmamanın utancına dayanamamıştı; kimilerininse babası şehrin yeraltı dünyasında sırra kadem basmıştı veya sur dışında saldırıya uğramıştı. Çocuklar farklı farklı kökenlere sahip olsa da aynı kaderi paylaşacaktı. Kızlar tarikata katılıp günlerini dua, tefekkür ve çocuklara bakmakla geçirecekti; oğlanlarsa Seferberlik Ordusu'na katılıp asker olacak, farklı ama bir o kadar bağlayıcı bir yemin edeceklerdi.

Ama rüyalarında çocuklar... hâlâ çocuklar, diye düşündü Amy. Kendi çocukluğu çok uzak bir anı, soyut bir tarihti; ama yine de Amy uyuyan çocukları, rüyaların o uyuyan gözlerin kapaklarını oyuncu bir şekilde titreştirmesini seyrederken, kendi çocukluğuna, kendisinin de başına gelecekleri bilmediği, hayat yolculuğunun fazla uzun süreceğinden habersiz olduğu, sadece dünyadaki ufacık bir varlık olduğu zamanlara daha yakın hissediyordu kendini. Zaman, Amy'nin

içindeki bir enginlikti; yaşadığı yılları birbirinden ayırt edemiyordu artık. Belki de çocukların arasında bu yüzden geziniyordu: hatırlamak için yapıyordu bunu.

Caleb'ın yatağını sona saklamıştı, çünkü onun kendisini beklediğini biliyordu. Bebek Caleb bütün çocuklar gibi gergin ve enerjikti, sürprizlerle doluydu, eğlenceliydi ve irkiltici gerçekleri çekinmeden söyleyebiliyordu; aslında bebek de değildi artık, beş yaşında bir oğlandı. Annesinin yalnızca çıkık ve biçimli elmacıkkemiklerini değil, onun klanının zeytuni ten rengini de almıştı. Babasınınsa sert bakışlarını, karanlık düşüncelerini ve Koloni'de "Jackson saçı" olarak bilinen, kısa kesilmiş, kalın telli, siyah saçını almıştı. Fiziki bir karışımdı; kabilesinin parçalarından oluşma bir yapboz gibiydi. Amy onun gözlerinde görüyordu bunu. Caleb hem Mausami'ydi, hem Theo'ydu, hem de yalnızca kendisiydi.

"Onları anlat."

Her gece aynı ritüel. Çocuk hatırlamadığı geçmişine dönmeden uyuyamıyordu sanki. Amy her zamanki gibi onun karyolasının kenarına oturdu. Çocuğun sırım gibi, minik bedeni battaniyelerin altında pek belli olmuyordu; etraflarında uyuyan yirmi çocuk, sessiz bir koroydu.

"Şey" diye söze başladı Amy. "Şimdiii. Annen çok güzeldi."

"Savaşçıydı."

"Evet" diye karşılık verdi Amy gülümseyerek, "güzel bir savaşçıydı. Uzun, siyah saçını savaşçı gibi toplayıp örerdi."

"Ok atabilmek için."

"Doğru. Ama en önemlisi, dikbaşlıydı. Dikbaşlı ne demek, biliyor musun? Daha önce söylemiştim."

"İnatçı mı?"

"Evet. Ama iyi anlamda. Akşam yemeğinden önce ellerini yıkamanı söylesem ve sen yıkamayı reddetsen, bu iyi değildir. Kötü bir inatçılık türüdür bu. Söylediğim şu ki, annen doğru olduğuna inandığı şeyi yapardı hep."

"Beni o yüzden doğurdu." Çocuk pür dikkat dinlemişti. "Çünkü... dünyaya ışık getirmek doğru şeydi."

“Güzel. Hatırlıyorsun. Sen parlak bir ışıksın Caleb; bunu asla unutma.”

Çocuğun yüzüne mutluluk yayılmıştı. “Şimdi Theo’yu anlat. Babamı.”

“Babanı mı?”

“*N’oooolur*.”

Amy güldü. “Tamam öyleyse. Baban. Birincisi, çok cesurdu. Cesur bir adamdı. Anneni çok seviyordu.”

“Ama üzgündü.”

“Doğru, üzgündü. Ancak biliyor musun, cesur olmasının sebebi de buydu. Çünkü hayattaki en cesur şeyi yaptı. Bu nedir, biliyor musun?”

“Umudunu korumak.”

“Evet. Durum umutsuz görünürken bile umudunu korumak. Bunu da asla unutmamalısın.” Amy eğilip çocuğun sıcak alnını öptü. “Hadi artık, geç oldu. Uyku vakti geldi. Yarın yeni bir gün.”

“Beni... seviyorlar mıydı?”

Amy afalladı. Soruya değil –içinin rahatlatılmasını isteyen Caleb bu soruyu defalarca sormuştu– çocuğun sesindeki kararsızlığa.

“Elbette Caleb. Kaç kez söyledim ya. Seni çok seviyorlardı. Hâlâ seviyorlar.”

“Çünkü cennetteler.”

“Evet.”

“Orası hepimizin sonsuza kadar bir arada olacağı yer. Ruhun gittiği yer.” Çocuk bakışlarını kaçırdı. Sonra “Senin çok yaşlı olduğunu söylüyorlar” dedi.

“Kim söylüyor Caleb?”

“Bilmem.” Battaniyelere koza gibi sarınmış olan çocuk hafifçe omuz silkti. “Herkes. Diğer rahibeler. Aralarında konuşurlarken duydum.”

İlk kez açılan bir konuydu bu. Amy’nin bildiği kadarıyla, gerçekten yalnızca Rahibe Peg haberdardı.

“Eh” dedi Amy kendini toplayarak, “en azından senden büyük olduğumu biliyorum. Sana uyku vaktinin geldiğini söyleyecek kadar büyüğüm.”

“Bazen onları görüyorum.”
Amy şaşırdı. “Caleb? Onları nasıl görüyorsun?”
Ama çocuk ona bakmıyordu; bakışları düşünceli bir hal almıştı. “Geceleri. Uyurken.”
“Yani rüyanda.”
Çocuğun buna verecek cevabı yoktu. Amy onun koluna battaniyelerin üstünden dokundu. “Sorun değil Caleb. Hazır olduğunda söyleyebilirsin bana.”
“Aynı şey değil. Rüya gibi değil.” Çocuk tekrar Amy’nin gözlerine baktı. “Seni de görüyorum Amy.”
“Beni mi?”
“Ama farklısın. Şimdiki gibi değilsin.”
Amy onun daha fazlasını söylemesini beklediyse de çocuk devam etmedi. Amy nasıl farklıydı ki?
“Onları özlüyorum” dedi çocuk.
Amy başıyla onayladı; bu konunun şimdilik kapanmasına memnundu. “Özlediğini biliyorum. Ve onları tekrar göreceksin. Ama şimdilik hayatında ben varım. Peter Amcan var. Yakında eve dönecek, biliyorsun.”
“Şeyle... Sef-herberlik Ordusu’yla.” Çocuğun yüzü kararlı bir ifadeyle aydınlandı. “Büyüyünce ben de Peter Amcam gibi asker olmak istiyorum.”
Amy onu tekrar alnından öptü ve gitmek için doğruldu. “İstiyorsan olursun. Şimdi uyu.”
“Amy?”
“Evet Caleb?”
“Seni öyle seven oldu mu hiç?”
Amy çocuğun yatağının yanında ayakta dururken anılara daldı. Bir ilkbahar gecesini, dönen atlıkarıncayı ve tozşeker tadını hatırladı; bir gölü, ormandaki kulübeyi ve elini tutan iri bir eli. Gözleri yaşardı.
“Olduğunu sanıyorum. Umarım olmuştur.”
“Peter Amca seni seviyor mu?”
Şaşıran Amy kaşlarını çattı. “Bunu neden sordun Caleb?”
“Bilmem.” Biraz utanan çocuk yine omuz silkti. “Sana bakarken...

hep gülümsüyor.”

“Eh.” Amy duygularını saklamak için elinden geleni yaptı. Hissettiği bir şey yok muydu? “Seni gördüğüne sevindiği için gülümsüyordur bence. Şimdi uyu. Söz mü?”

Çocuk gözleriyle sızlandı. “Söz.”

Tepedeki ışıklar dışarıyı aydınlatıyordu. Ortalık Koloni’deki kadar aydınlık değildi –Kerrville fazla büyüktü–; kenarları gökyüzündeki yıldızlarla aydınlanan bir çeşit alacakaranlık vardı daha çok. Amy gölgelerden çıkmadan avludan usulca geçti. Surun dibinde merdiveni gördü. Tırmanırken gizlenmeye çalışmadı; tepeye çıkınca onu geniş göğsüne tüfek yaslamış, orta yaşlı bir adam olan nöbetçi karşıladı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Ama tek söylediği bu oldu. Uykuya dalınca Amy onu iskeleye yatırdı yavaşça; sırtını sura yaslayıp tüfeğini kucağına koydu. Adam uyanınca Amy’yi halüsinasyon görmüşçesine bölük pörçük, hayal meyal hatırlayacaktı. Bir kız? Tarikatın sert kumaşlı, gri tuniğini giymiş bir rahibe? Belki de kendiliğinden uyanmayacaktı, arkadaşları onu bulacak ve nöbette uyuduğu için yaka paça götüreceklerdi. Askeri cezaevinde birkaç gün yatardı en fazla; her halükârda, ona kimse inanmazdı.

Amy iskeleden geçip boş gözetleme platformuna gitti. Devriyeler on dakikada bir geçerdi; sadece bu kadar zamanı vardı. Aşağıdaki toprağa vuran ışık huzmeleri parlak bir sıvı gibiydi. Amy gözlerini kapayıp zihnini boşalttı ve düşüncelerini dışarıya, arazinin ötesine gönderdi.

– Gelin bana.

– Gelin bana gelin bana gelin bana.

Karanlığın içinden süzülerek çıkıp geldiler. Önce biri, sonra bir başkası, sonra bir başkası; gölgelerin kenarında çömelip parlak bir topluluk oluşturdular. Ve Amy zihninde sesleri duyuyordu, hep o sesleri, sesleri ve soruyu:

Ben kimim?

Bekledi.

Ben kimim ben kimim ben kimim?

Amy onu öyle çok özlüyordu ki. Wolgast'ı, kendisini seven kişiyi. *Neredesin?* diye düşündü, yüreği yalnızlıktan sızlarken; çünkü içindeki bu yeni şey başladığından beri, Wolgast'ın eksikliğini geceler boyu hissetmişti. *Beni neden yalnız bıraktın?* Ama Wolgast hiçbir yerde yoktu; rüzgârda da yoktu, gökyüzünde de, dünyanın yavaşça dönerken çıkardığı seste de. Gitmişti o.

Ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim?

Amy cesaret edebildiği kadar uzun süre bekledi. Dakikalar geçti. Sonra iskeleden yaklaşan ayak sesleri geldi: nöbetçi.

– Siz bensiniz, dedi Amy onlara. Siz bensiniz. Şimdi gidin.

Dağılıp karanlıkta gözden kayboldular.

2

Roswell, New Mexico'nun yüz kırk kilometre güneyi

Sıcak bir eylül akşamı, evinden kilometrelerce ve haftalarca uzakta olan Teğmen Alicia Donadio –Bıçaklı Alicia, Yeni Şey, büyük Niles Coffee'nin evlatlık kızı ve Texas Cumhuriyeti İkinci Seferberlik Ordusu'nun vaftiz edilmiş yeminli keşifçisi ve keskin nişancısı– rüzgârda kan tadı alarak uyandı.

Yirmi yedi yaşındaydı, boyu bir yetmişti, omuzları ve kalçaları genişti, kızıl saçı üç numaraya vurulmuştu. Bir zamanlar masmavi olan gözleri şimdi turuncu bir ışıkla, bir çift kor gibi parlıyordu. Fazla yük taşımadan, hiçbir şeyi ziyan etmeden yolculuk yapıyordu. Sandaletleri branda bezinden ve kükürtle işlenmiş kauçuktan yapılmaydı; kot pantolonunun dizleri ve kalça kısmı aşınıp incelmişti; yün kazağının kollarını hızlı koşabilmek için kesmişti. Gövdesine çaprazlama takılmış bir çift palaskada, alametifarikası olan altı çelik bıçak takılıydı; sırtına da Tatar yayı, sağlam kenevir ipiyle asılmıştı. Son çare olarak başvurduğu, şarjörü dokuz mermi alan, yarı otomatik

45’lik Browning’i ise belindeydi.

Sekiz artı bir, derlerdi. Sekizi virallere, biri kendine. Sekiz artı bir, işi bitir.

Kasabanın adı Carlsbad’di. Gelip geçen yıllar izlerini bırakmış, kasabayı dev bir süpürge gibi silip süpürmüştü. Ama bazı binalar hâlâ ayaktaydı: boş harabeler, paslanmış barakalar, zamanın akışının dingin ve harap kanıtları. Alicia günü metal tentesi her nasılsa yerinde duran bir benzin istasyonunun gölgesinde geçirmiş, günbatımında da uyanıp ava çıkmıştı. Tatar yayıyla tek atışta, boğazından vurduğu erkek tavşanı derisini yüzdükten sonra *mesquite*[1] ateşinde pişirdi; ateş aşağıda çıtırdarken, hayvanın sinirli but etini yedi.

Acelesi yoktu.

Kuralları, ritüelleri olan bir kadındı o. Uyuyan viralleri öldürmezdi. Mecbur kalmadıkça tabanca kullanmazdı; tabancalar gürültülü ve kabaydı, bu işe uygun değildi. Viralleri bıçakla çabucak veya tatar yayıyla temiz temiz ve pişmanlık duymadan öldürür, her seferinde de merhamet hissederdi. “Sizi evinize gönderiyorum kardeşlerim, varlığınıza hapsolmaktan kurtarıyorum” derdi. Öldürdükten sonra da, ölümcül yuvasından çıkardığı bıçağının kabzasını önce alnına, sonra da göğsüne, başına ve kalbine dokundurup, o yaratıkları kutsardı; zamanı gelince cesaretini yitirmeyeceğini ve kendisinin de böylece kurtulacağını umuyordu.

Gece olmasını bekledikten sonra ateşi söndürüp yola çıktı.

Çalılarla kaplı geniş bir ovada ilerliyordu günlerdir. Güneyde ve batıda yükselen gölgeli dağlar, vadiye omuz silker gibiydi. Alicia deniz görmüş olsa, şöyle düşünebilirdi: Burası deniz. Büyük bir iç okyanusun zemini; mağaralarla dolu, ebediyen hareketsiz şu dağlar da yeryüzünde ve dalgalarda hayal edilemez canavarların gezindiği zamanlardaki dev bir kayalığın kalıntıları.

Bu gece neredesiniz? diye düşündü. *Nerelerde saklanıyorsunuz kan kardeşlerim?*

Üç hayatı, iki öncesi ile bir sonrası olan bir kadındı. Önceki ilk hayatında küçük bir kızdı sadece. Dünya sallana sallana yürüyen insanlardan ve parlak ışıklardan ibaretti; o dünya, Alicia’nın saçını

dalgalandıran bir esinti gibi, ona hiçbir şey söylemeden geçip gitmişti. Albay onu Koloni'nin surlarının dışına çıkardığında ve bıçak bile vermeden bırakıp gittiğinde, Alicia sekiz yaşındaydı. Bir ağacın dibine oturup bütün gece ağlamıştı ve sabahleyin güneş doğduğunda değişmişti, farklıydı artık; daha önceki kızdan eser kalmamıştı. *Görüyor musun?* diye sormuştu Albay, tozlu toprakta oturan kızın karşısında diz çökerek. Alicia'ya sarılmamıştı, onu rahatlatmamıştı, karşısında asker gibi durmuştu. *Şimdi anlıyor musun?* Alicia anlıyordu. Hayatının, vasat bir rastlantının eseri olan varlığının anlamı yoktu; Alicia pes etmişti. O gün yemin etti.

Ama bu çok eskidendi. Alicia başta çocuktu, sonra kadın olmuştu, sonra da: ne? Üçüncü Alicia, Yeni Şey ne viral ne de insandı, her ikisi birdendi her nasılsa. Karışımdı, bileşimdi, bambaşka bir varlıktı. Virallerin arasında görünmez bir ruh gibi hareket ediyordu; onların hem parçasıydı hem değildi, o hayaletlerin hayaletiydi. Damarlarındaki virüs Amy'den, Hiçlikten Gelen Kız'dan alınan virüsle dengelenmişti; Colorado'daki bir laboratuvarda bulunan, bu virüsü içeren on iki şişenin geri kalanını Amy ateşe atarak yok etmişti. Amy'nin kanı Alicia'nın hayatını kurtarmıştı, ama kurtarmamıştı da bir bakıma. Onu tüm canlılar arasında eşsiz olan bir varlığa, Seferberlik Ordusu'nun keşifçisi ve keskin nişancısı Teğmen Alicia Donadio'ya dönüştürmüştü.

Alicia bazen, genellikle, hiçbir zaman tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Bir barakaya rastgeldi. O döküntü, delik deşik olmuş, metal çatısı eğimli yapının yarısı kuma gömülüydü.

Alicia... bir şey *hissetti*.

Bu tuhaftı, çünkü bunu ilk kez yaşıyordu. Virüs ona bu gücü, sadece Amy'nin sahip olduğu gücü vermemişti. Amy *yin* ise Alicia *yang*'di; viraller kadar güçlü ve hızlıydı, ama onların düşüncelerini birbirine bağlayan görünmez ağın dışındaydı.

Yine de hissetmemiş miydi? Bir şey hissetmemiş miydi? *Onları* hissetmemiş miydi? Kafatasının altı karıncalanıyordu ve zihninde hayal meyal duyduğu hafif bir fısıltı vardı:

Ben kimim? Ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim?..

Üç taneydiler. Hepsi de bir zamanlar kadındı. Dahası da vardı: Alicia her birinde birer bellek nüvesinin yattığını sezdi – bu nasıl mümkündü? Bir pencereyi kapatan bir el ve yağmur sesi. Bir kafeste şakıyan parlak renkli bir kuş. Karanlık bir odanın kapı eşiğinden bakan birinin gözünden iki küçük çocuk; yataklarında yatan bir oğlan ve bir kız. Alicia bu imgeleri kendi anılarıymış gibi görüyordu; o görüntüler ve sesler, kokular ve duygular, o saf varlık karışımı, Alicia'nın içinde yanan üç minik ateş gibiydi. Onların esiri oldu bir an; kayıp bir dünyaya ilişkin bu anıların karşısında sessiz bir huşuya kapıldı. Önceki Zaman'ın dünyası karşısında.

Ama başka bir şey vardı. Bu anıların her biri engin, acımasız ve karanlık bir kefen tarafından sarmalanmıştı. Alicia iliklerine kadar ürperdi. Hissettiği şeyin ne olduğunu merak etti, ama sonra anladı: Martínez'in rüyasıydı. El Paso, Texaslı Julio Martínez, On İki'nin Onuncusu, bir polis memurunu öldürmekten idama mahkûm edilmişti. Alicia onu bulmaya gelmişti.

Martínez sürekli gördüğü rüyasında, Louise adlı bir kadına –bu ad, kadının bluz cebindeki kıvrık bir isim kartında yazılıydı– tecavüz ederken bir yandan da onu elektrik kablosuyla boğuyordu.

Paslı menteşelerden sarkan baraka kapısı eğikti. İçerisi küçüktü: Alicia daha geniş bir mekânı yeğlerdi, hele üç viral varken. Yayını kaldırıp usulca yürüyerek kapıdan geçti.

Virallerden ikisi tavan kirişlerinden baş aşağı sarkıyordu; üçüncüsüyse bir köşede çömelmişti, bir parça eti şapur şupur kemiriyordu. Az önce bir antilobu yemişlerdi; parçalanmış hayvanın kalıntıları, topak topak kılları, kemikleri ve derisi yere saçılmıştı. Karınlarını doyurduktan sonra üzerlerine ağırlık çökmüş olan viraller, Alicia'nın içeri girdiğini fark etmediler.

"İyi akşamlar hanımlar."

Yayını kullanan Alicia, önce kirişlerden sarkan virallerden birini vurdu. Ok boğuk bir sesle saplanınca, yaratık birden tiz bir çığlık atıp yere düştü. Diğer ikisi hareketlenmeye başlamıştı; ikincisi kirişi bıraktı ve dizlerini göğsüne çekip havada perende atarak pençeli

ayaklarının üstüne, sırtı dönük halde düştü. Alicia yayı elinden attı ve bir bıçak çekip akıcı bir hareketle fırlattı; döne döne uçan bıçak, doğrulup Alicia'ya dönen üçüncü virale saplandı.

İkisi gitti, biri kaldı.

Bu işin kolay olması gerekirdi. Ama kolay olmaktan çıktı birden. Alicia ikinci bir bıçak çekerken, son kalan viral dönüp onun eline öyle sert vurdu ki, bıçak döne döne karanlığın içine doğru fırladı. Yaratığın tekrar vurmasına fırsat kalmadan Alicia yerde yuvarlanarak uzaklaştı; bir bıçak daha çekip ayağa kalktığında, viral gitmişti.

Lanet olsun.

Alicia yerden aldığı yayına yeni bir ok takıp dışarı fırladı. O viral hangi cehenneme gitmişti? Alicia iki tez adımla barakanın çatısına sıçradı ve ayaklarının üstüne gürültüyle indi. Etrafa çabucak göz attı. Hiçbir şey yoktu, viralden eser yoktu.

Sonra viral arkadan saldırdı. Alicia tuzağa düştüğünü fark etti; viral çatının diğer tarafında saklanmıştı herhalde. Aynı anda iki şey gerçekleşti; topuklarının üstünde dönen Alicia yayıyla içgüdüsel olarak nişan aldı ve altındaki çatı, tahta ve metal çatırtıları eşliğinde çöküverdi.

Barakanın zeminine yüzüstü düşen Alicia'nın üstüne viral düştü gürültüyle. Alicia yayını kaybetmişti. Elleriyle virali kol mesafesinde tutmaya uğraştığından bıçak çekemiyordu. Yaratık Alicia'nın boğazını soldan, sağdan ve tekrar soldan ısırmaya çalıştı. Durdurulamaz bir güç, yerinden oynamaz bir nesneyle çarpışıyordu: bu daha ne kadar sürebilirdi? *Yatan çocuklar,* diye düşündü Alicia. Bu viral oydu. Uyuyan çocuklarına kapı eşiğinden bakan kadındı. Alicia önce aklından geçirdi, sonra da yüksek sesle söyledi:

"*Çocukları düşün.*"

Viral donakaldı. Yüzünde özlem belirdi. Karanlıkta kısacık bir an –en fazla yarım saniye– bakıştılar. *Mary,* diye düşündü Alicia. *Adın Mary idi.* Eli bıçağına uzanıyordu. *Seni evine gönderiyorum Mary kardeş,* diye düşündü Alicia. *Varlığında hapsolmaktan kurtarıyorum.* Bıçağını yukarı savurup, viralin zayıf noktasına kabzasına dek sapladı.

Alicia cesedi üstünden itti. Diğerleri düştükleri yerde yatıyorlardı. Onlara saplı duran bıçağıyla okunu alıp sildi, sonra da sonuncu cesedin yanında diz çöktü. Alicia işini hallettikten sonra genellikle boşluk duygusundan başka bir şey hissetmezdi; şimdiyse ellerinin titrediğini fark edince şaşırdı. Nereden bilmişti? Gerçekten bilmişti, çünkü o kadının adının Mary olduğundan emindi.

Bıçağı çekip çıkardı, başına ve kalbine dokundurdu. *İşim bitmeden önce beni öldürmediğin için sağ ol Mary. Umarım şimdi çocuklarınla birliktesindir.*

Mary'nin gözleri açık ve ifadesizdi; Alicia onları parmak uçlarıyla kapadı. Kadını burada bırakmak olmazdı. Alicia cesedi kucağına alıp dışarı taşıdı. Meyve kabuğuna benzeyen ay yükselmişti, manzarayı aydınlatıyordu; görünür bir karanlıktı. Ama Mary'nin ihtiyacı olan şey ay ışığı değildi. *Gece göğünü yüz yıl gördü zaten, artık yeter,* diye düşünen Alicia, kadını açık araziye bıraktı; orada sabahleyin güneş onu bulacak ve rüzgâr küllerini saçacaktı.

Alicia tırmanmaya başlamıştı.

Bir buçuk gün geçmişti. Şimdi dağlardaydı, dar bir geçitten geçerek kuru bir nehir yatağından yukarı çıkıyordu. Virallerin varlığını daha yoğun hissediyordu burada: bir şeye yaklaşıyordu. *Mary,* diye düşündü, *bana ne anlatmaya çalışıyordun?*

Doruğa ulaştığında şafak sökmek üzereydi; ufuk çok uzaklardaydı. Aşağıdaki rüzgârlı karanlıkta uzanan vadinin yıldızlardan başka arkadaşı yoktu. Alicia rastgele saçılmış gibi görünen yıldızların arasında bağlantı kurmanın, onları insanlara ve hayvanlara benzetmenin mümkün olduğunu bilse de bunu yapmayı asla öğrenememişti. Rastlantısal bir şekilde gökyüzüne saçılmışlar gibi geliyordu ona; sanki yıldızlar her gece gökyüzüne yeniden fırlatılıyordu.

Sonra kâseye benzer bir çukurdaki, açık bir ağzı andıran karanlığı gördü. Girişin boyu en az otuz metreydi. Mağaranın ağzında, dağın kaya zemininden oyulmuş, amfiteatrı çağrıştıran kıvrık sıralar vardı.

Gökyüzünde yarasalar uçuşuyordu.

Cehennemin kapısıydı bu.

Aşağıdasın, değil mi? diye düşünen Alicia gülümsedi. *Buldum seni orospu çocuğu.*

1 Kuzey Amerika’da yetişen, baklagillerden, dikenli ağaç veya çalılar. (ç.n.)

II

Yardımcı

BAHAR

SIFIR SENESİ

Gece vakti, tam büyü saati şimdi,
Kilise avluları yarılıyor ve cehennemin nefesi
Salgın hastalık yayıyor bu dünyaya.

– Shakespeare,
Hamlet

3

Denver Polis Teşkilatı
Vaka Dosyası 193874
6. Bölge
Lila Beatrice Kyle'ın Sorgusunun Deşifre Metni
Sorguyu Yürüten: Dedektif Rita Chernow
2 Mayıs 04.17

RC: Sorguya çekilecek şahsa tüm haklarının okunduğu ve bu görüşmede avukat bulunmasını reddettiği kayda geçsin. Sorguyu Denver Polis Teşkilatı'ndan, 6. Bölge'de görev yapan Dedektif Rita Chernow yürütecek. Saat sıfır dört on yedi. Doktor Kyle, tam isminizi söyler misiniz lütfen?
LK: Lila Beatrice Kyle.
RC: Denver Genel Hastanesi'nde ortopedi cerrahısınız, değil mi?
LK: Evet.
RC: Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?
LK: Hastanede bir şey oldu. Bana bazı sorular sormak istediniz. Bu oda nedir? Burayı bilmiyorum.
RC: Karakoldayız Doktor Kyle.
LK: Başım belada mı?
RC: Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz? Bizim tek istediğimiz, bu gece acil serviste olanları anlamak. Altüst olduğunuzu biliyorum. Sadece birkaç soru soracağım.
LK: Üstümde kan var. Neden üstümde kan var?
RC: Acil serviste olanları hatırlıyor musunuz Doktor Kyle?
LK: Öyle yorgunum ki. Neden bu kadar yorgunum?
RC: Bir şey ister misiniz? Kahve?
LK: Kahve içemem. Hamileyim.
RC: Peki ya su? Su ister misiniz?

LK: Olur.
(*Ara veriliyor.*)
RC: Pekâlâ, baştan başlayalım. Bu gece acil serviste çalışıyordunuz, değil mi?
LK: Hayır, üst kattaydım.
RC: Ama acil servise indiniz?
LK: Evet.
RC: Saat kaçta?
LK: Emin değilim. Sabah bir civarı. Çağrı cihazıyla çağırdılar.
RC: Sizi neden çağırdılar?
LK: Nöbetçi ortopedisttim. Bileği kırık bir hasta gelmiş.
RC: Bu hasta Bay Letourneau muydu?
LK: Galiba, evet.
RC: Size onun hakkında başka ne söylediler?
LK: Aşağı inmemden önce mi?
RC: Evet.
LK: Bir hayvan tarafından ısırılmış.
RC: Köpek gibi bir hayvan mı?
LK: Sanırım. Söylemediler.
RC: Başka?
LK: Ateşi yüksekmiş. Kusmuş.
RC: Sadece bunları mı söylediler?
LK: Evet.
RC: Acil servise inince ne gördünüz peki?
LK: Adam üçüncü yatakta yatıyordu. İki hasta daha vardı sadece. Pazarları acil servis sakin olur genellikle.
RC: Saat kaçtı?
LK: Biri çeyrek geçe veya bir buçuktu.
RC: Bay Letourneau’yu muayene ettiniz mi?
LK: Hayır.
RC: Şöyle sorayım. Hastayı gördünüz mü?
(*Sessizlik.*)
RC: Doktor Kyle?
LK: Pardon, soru neydi?

RC: Bu gece acil serviste Bay Letourneau’yu gördünüz mü?
LK: Evet, Mark da oradaydı.
RC: Doktor Mark Shin’den mi bahsediyorsunuz?
LK: O da oradaydı. Onunla konuştunuz mu?
RC: Doktor Shin öldü Doktor Kyle. Kurbanlardan biriydi.
LK: (*Söyledikleri anlaşılmıyor.*)
RC: Sesinizi yükseltir misiniz lütfen?
LK: Ben... bilmiyorum. Pardon, ne öğrenmek istemiştiniz?
RC: Bay Letourneau hakkında ne anlatabilirsiniz? Nasıl görünüyordu?
LK: Nasıl mı görünüyordu?
RC: Evet. Uyanık mıydı?
LK: Uyanıktı.
RC: Başka ne gözlemlediniz?
LK: Kafası karışmıştı. Huzursuzdu. Rengi tuhaftı.
RC: Nasıl tuhaftı?
(*Sessizlik.*)
LK: Tuvalete gitmem gerek.
RC: Önce birkaç soru sorayım. Yorgun olduğunuzu biliyorum. Sizi bir an önce buradan çıkaracağım, söz veriyorum.
LK: Çocuğunuz var mı Dedektif Chernow?
RC: Pardon?
LK: Çocuğunuz var mı? Merak ettim sadece.
RC: Evet, iki oğlum var.
LK: Kaç yaşındalar? Sormamın sakıncası yoksa eğer.
RC: Beş ve yedi. Size birkaç sorum daha olacak sadece. Yanıtlayabilir misiniz?
LK: Ama kızınız olsun diye uğraşıyorsunuzdur, değil mi? Kız bebek gibisi yoktur inanın.
RC: Şimdi Bay Letourneau’da odaklanalım, olur mu? Huzursuzdu demiştiniz. Bunu açabilir misiniz?
LK: Açayım mı?
RC: Evet. Ne yaptı?
LK: Tuhaf bir ses çıkarıyordu.

RC: Tarif edebilir misiniz?

LK: Genzinden gelen bir hırıltıydı. İnliyordu. Çok acı çekiyor gibiydi.

RC: Ağrı kesici vermiş miydiler?

LK: Tramadol vermişlerdi. Tramadol'du galiba.

RC: Yanınızda Doktor Shin'den başka kim vardı?

(*Sessizlik.*)

RC: Doktor Kyle? Bay Letourneau'yu muayene ederken yanınızda başka kim vardı?

LK: Hemşirelerden biri. Adamı yatıştırmaya çalışıyordu. Adam çok huzursuzdu.

RC: Başka kimse var mıydı?

LK: Hatırlamıyorum. Bir hademe? Hayır, iki.

RC: Sonra ne oldu.

LK: Adam krize girdi.

RC: Hasta nöbet geçirmeye mi başladı yani?

LK: Evet.

RC: O zaman ne yaptınız?

LK: Kocam nerede?

RC: Kapının ardında. Sizinle birlikte geldi. Hatırlamıyor musunuz?

LK: Brad burada mı?

RC: Pardon. Brad kim?

LK: Kocam. Brad Wolgast. FBI'da çalışıyor. Onu tanıyorsunuzdur belki.

RC: Doktor Kyle, kafam karıştı. Sizinle gelen adamın adı David Centre. Kocanız değil mi o?

(*Sessizlik.*)

RC: Doktor Kyle? Sorduğum soruyu anladınız mı?

LK: David tabii ki kocam. Ne tuhaf konuşuyorsunuz. Bu kanlar nereden çıktı? Kaza mı geçirdim?

RC: Hayır Doktor Kyle. Hastanedeydiniz. Konuştuğumuz şey bu. Üç saat önce acil serviste dokuz kişi öldürüldü. Olanları anlamaya çalışıyoruz.

(*Sessizlik.*)

LK: Bana baktı. Neden sırf bana baktı?
RC: Kim size baktı Doktor Kyle?
LK: Korkunçtu.
RC: Ne korkunçtu?
LK: Önce hemşireyi öldürdü. Öyle çok kan vardı ki. Derya deniz gibi.
RC: Bay Letourneau'dan mı bahsediyorsunuz? Hemşireyi mi öldürdü? Açık konuşun lütfen.
LK: Susadım. Tekrar su alabilir miyim?
RC: Birazdan. Bay Letourneau hemşireyi nasıl öldürdü?
LK: Öyle çabuk oldu ki. Bir insan nasıl o kadar hızlı hareket edebilir?
RC: Odaklanmanız gerek Doktor Kyle. Bay Letourneau hemşireyi neyle öldürdü? Silahla mı?
LK: Silah mı? Silah hatırlamıyorum.
RC: Nasıl öldürdü peki?
(*Sessizlik.*)
RC: Doktor Kyle?
LK: Kımıldayamadım. O şey... bana öylece baktı.
RC: Size bir şey mi baktı? Odada başka biri mi vardı?
LK: Ağzını kullandı. Öyle öldürdü.
RC: Bay Letournau'nun hemşireyi ısırdığını mı söylüyorsunuz?
LK: Hamileyim. Bebeğim olacak.
RC: Bunu görebiliyorum Doktor Kyle. Çok stresli bir konu olduğunu biliyorum.
LK: Dinlenmem gerek. Eve gitmek istiyorum.
RC: Buradan bir an önce gitmeniz için elimizden geleni yapacağız. Sırf netleştirmek adına soruyorum: Bay Letourneau'nun hemşireyi ısırdığını mı söylüyorsunuz?
LK: Hemşire iyi mi?
RC: Başı koparıldı Doktor Kyle. Sizi bulduğumuzda, onun gövdesine sarılmıştınız. Hatırlamıyor musunuz?
LK: (*Söyledikleri anlaşılmıyor.*)
RC: Sesinizi yükseltir misiniz lütfen?

LK: Ne istediğinizi anlamıyorum. Bana bu soruları neden soruyorsunuz?
RC: Çünkü siz oradaydınız. Tek görgü tanığı sizsiniz. Bu gece dokuz kişinin öldürüldüğünü gördünüz. Parçalandılar Doktor Kyle.
LK: (*Söyledikleri anlaşılmıyor.*)
RC: Doktor Kyle.
LK: O gözler. Cehenneme bakmak gibiydi. Karanlığın içine sonsuza dek düşmek gibiydi. Cehenneme inanır mısınız dedektif?
RC: Kimin gözleri?
LK: İnsan değildi. İnsan olamazdı.
RC: Hâlâ Bay Letourneau'dan mı bahsediyorsunuz?
LK: Bunu düşünemem. Bebeği düşünmeliyim.
RC: Ne gördünüz? Ne gördüğünüzü söyleyin bana.
LK: Eve gitmek istiyorum. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Beni zorlamayın.
RC: O insanları öldüren neydi Doktor Kyle?
(*Sessizlik.*)
RC: Doktor Kyle, iyi misiniz?
(*Sessizlik.*)
RC: Doktor Kyle?
(*Sessizlik.*)
RC: Doktor Kyle?

4

Dünyanın "Denver'ın Son Direnişçisi" olarak tanıdığı Bernard Kittridge gitme vaktinin geldiğini elektriğin kesildiği sabah anladı.

Elektriğin kesilmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Belediyenin elektrik şebekesini işletecek adam lazımdı ve Kittridge'in on dokuzuncu kattan görebildiği kadarıyla, Denver şehrinde tek bir sağ insan bile kalmamıştı.

Kittridge'in yalnız olduğu anlamına gelmiyordu bu.

Sabahın erken saatlerini –haziranın ilk haftasının güneşli ve bulutsuz bir sabahıydı, hava sıcaklığı yirmi beş derece civarıydı, akşama doğru kan emici canavarların gelme ihtimali vardı– krizin ikinci haftasından beri kaldığı çatı katının balkonunda güneşlenerek geçirmişti. Burası devasa bir yerdi, gökyüzü sarayı gibiydi; sırf mutfak bile Kittridge'in dairesinin tamamı kadardı. Evin sahibi dekorasyonda sadeliği seven biriydi besbelli: şık deri oturma takımları güzel ama konforsuzdu, ışıl ışıl döşemeler travertendendi, halılar küçük ve tüylüydü, cam masalar havada durur gibiydi. İçeri girmek şaşılacak kadar kolay olmuştu. Kittridge kararını verdiğinde şehrin yarısı ölmüş, kaçmış ya da sırra kadem basmıştı bile. Polisler epeydir ortalıkta yoktu. Kittridge, Cherry Creek'teki büyük evlerden birinde barikat kurmayı düşünmüştü, ama gördüklerinden yola çıkarak yüksek bir mekânı yeğlemişti.

Çatı katı dairesinin sahibini uzaktan tanıyordu; mağazanın müdavimlerindendi adam. Adı Warren Filo'ydu. Warren kıyametin kopmasından bir gün önce tesadüf eseri, Alaska'da yapacağı bir av gezisi için malzeme almak amacıyla mağazaya gelmişti. Genç bir adamdı, yaşına göre fazla zengindi... Servetini Wall Street'ten kazanmıştı muhtemelen veya şu halka arzı yapılan yüksek teknoloji şirketlerinden birinin sahibiydi. O gün, dünya hâlâ her zamanki hay huyu içindeyken Kittridge, Warren'ın satın aldığı malzemeleri arabasına taşımasına yardım etmişti. Araba Ferrari'ydi elbette. Kittridge arabanın yanında dururken şöyle düşünmüştü: Oldu olacak, plakana da PUŞT diye yazdırsaydın bari? Warren onun aklından geçeni yüzünden anlamış olmalıydı, çünkü anında kıpkırmızı kesilmişti. Bu kez takım elbiseli değildi, sadece kot pantolon ve önünde SLOAN İŞLETME OKULU yazan bir tişört vardı üstünde. Arabasını Kittridge'e göstermek istemişti belli ki; ama bunu yapınca, muhtemelen yılda elli bin dolardan az kazanan bir Outdoor World kat müdürüne öyle bir arabayla hava atmanın ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı. (Kittridge kırk altı bin kazanıyordu aslında.) Kittridge içinden gülmüştü –bu çocuğun tüm bilgilerini toplasan bir kitap

etmezdi– ve bir an sessiz kalıp, içinden geçenleri Warren'ın anlamasını beklemişti. *Biliyorum, biliyorum,* diye itiraf etmişti Warren. *Biraz abarttım. Ferrari süren o götlerden biri olmayacağıma söz vermiştim kendime. Ama bilsen, yol tutuşu öyle muhteşem ki.*

Kittridge, Warren'ın adresini faturadan almıştı. Onun evine taşınması için –Warren sağ salim Alaska'daydı muhtemelen– yönetici odasından anahtarı alıp asansör panelindeki deliğe sokması ve on sekizinci kata çıkması yetmişti. Eşyalarını getirmişti. Bir tekerlekli valiz dolusu giysi, üç kutu silah, el radyosu, gece görüşlü dürbün, işaret fişekleri, ilk yardım kutusu, birkaç şişe çamaşır suyu, asansör kapılarına kaynak yapmak için kaynak makinesi, portatif uydu alıcısı takılı emektar dizüstü bilgisayarı, bir kutu dolusu kitap ve bir ay yetecek kadar yiyecek ve su. Binanın batı cephesi boyunca uzanan balkonun manzarası 180 dereceydi; 25. Eyaletlerarası Yol'a ve Mile High arazisine bakıyordu. Kittridge balkonun birer ucuna hareket algılayıcı kameralar yerleştirmişti; biri sokağa, diğeriyse caddenin karşı tarafındaki binaya dönüktü. Böylece tehlikelerden haberdar olabilecekti, ama en önemlisi o yaratıkları öldürmekti. Bu iş için seçtiği silah sürgülü, .338 kalibre bir Remington 700P idi... İsabetliliği ve durdurma gücü yüksek olan bu tüfekle üç yüz metre ötedeki bir hedefi vurmak mümkündü. Tüfeğe dijital kayıt yapan bir kızılötesi dürbün monte etmişti. Diğer dürbünü kullanarak hedef saptayacaktı; işin geri kalanınıysa balkonun kenarındaki, ikili istinat ayağının üstünde duran tüfek halledecekti.

Kittridge ilk gecesinde, ikinci dördün evresindeki ayın aydınlattığı o rüzgârsız gecede yedi viral vurmuştu: beşi caddede, biri karşı çatıda, biriyse zemin kattaki bir bankanın penceresinin ardındaydı. Sonuncu viral sayesinde meşhur olmuştu. O yaratık veya vampir ya da her neyse –resmi terim "Enfekte Olmuş Kişi"ydi– Kittridge'in onu zayıf noktasından vurmasından hemen önce dosdoğru merceğe bakmıştı. YouTube'a yüklenen bu görüntü birkaç saat içinde dünyanın dört bir yanına yayılmıştı; sabahleyin belli başlı bütün televizyon kanallarında gösterilmişti. *Kim bu adam?* diye sormuştu herkes. *Denver'daki bir gökdelende barikat kurup direnen bu korkusuz-deli-intihara meyilli*

adam kim?

Ona “Denver’ın Son Direnişçisi” lakabını vermişlerdi.

Kittridge CIA, NSA veya Ulusal Güvenlik’ten birilerinin her an onu alıp götürmeye gelmesini beklemişti başta. Ne de olsa epey ses getiriyordu. Ama bu kişilerin onun faaliyetlerine son vermek için Denver’a gelmek zorunda olmaları Kittridge’in lehineydi. IP numarasını gizlemekte kullandığı sunucuları her gece değiştirdiğinden, IP adresinin bulunması imkânsızdı. Sunucuların çoğu denizaşırı ülkelerdeydi: Rusya, Çin, Endonezya, İsrail, Sudan. Federallerin kolay ulaşamayacağı yerlerdeydiler. Kittridge’in video blogunun –ki ilk gününde iki milyon hit almıştı– üç yüzden fazla ikiz sitesi vardı ve sayıları günbegün artıyordu. Kittridge sadece bir hafta içinde dünya çapında fenomen olmuştu. Twitter, Facebook, Headshot, Sphere: Çektiği görüntüler, parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan sanal dünyaya yayılıyordu. Hayran sitelerinden tek bir tanesi iki milyondan fazla üyeye sahipti; DENVER’DAKİ SON DİRENİŞÇİYİM yazılı tişörtler eBay’de peynir ekmek gibi satıyordu.

Babası hep şöyle derdi: *Oğlum, hayattaki en önemli şey topluma katkıda bulunmaktır*. Kittridge’in kıyamet vaktinde ön saflarda video blogçuluğu yaparak topluma katkıda bulunacağı kimin aklına gelirdi?

Ama hayat devam ediyordu. Güneş hâlâ doğuyordu. Batıdaki dağlar, insanoğlunun yeryüzünden silinmesine kayıtsız kalarak omuz silkiyordu. Bir ara epey duman vardı –koca koca binalar yanıp kül olmuştu–, ama artık dumanlar dağılmış ve yıkımın boyutu tüyler ürpertici bir netlikle ortaya çıkmıştı. Geceleri şehrin bazı bölgeleri karanlığa gömülse de, bazı kısımlarda ışıklar seçiliyordu hâlâ... Sokak lambalarının titrek ışıkları, benzin istasyonlarıyla marketlerin belirgin floresan ışıkları, açık bırakılmış ve sahiplerinin dönmesini bekleyen sundurma lambalarının ışıkları. Kittridge balkonda etrafı gözetlerken, on sekiz kat aşağıdaki vazifeşinas bir trafik lambasının yeşil, sarı ve kırmızı ışıkları sırayla yanıyordu hâlâ.

Kittridge yalnızlık çekmiyordu. Yalnızlık çekmeyi bırakalı epey olmuştu. Otuz dört yaşındaydı. Biraz kiloluydu –egzersiz yapması bacağı yüzünden zordu–, ama gücü kuvveti hâlâ yerindeydi. Bir

zamanlar, yıllar önce evliydi. Hayatının o döneminin ilk yirmi ayını sürekli seks yaparak, mutlu geçirdiğini hatırlıyordu; sonraki yirmi aysa bağrışmalarla, suçlamalarla ve karşı suçlamalarla geçmişti; sonunda boşanmışlardı ve Kittridge çocuk yapmadıklarına memnundu. Denver'a duygusal veya kişisel bir bağlılığı yoktu; gazi maaşı kesildikten sonra kendini burada bulmuştu o kadar. Madalyalı bir gazi olarak iş bulmakta zorlanmayacağını söylemişti herkes. Belki bu doğruydu da. Ama Kittridge acele etmemişti. Yaklaşık bir yılını sadece kitap okumakla geçirmişti... Başta popüler kitaplar, polisiyeler ve macera romanları okumuştu; ama sonra daha nitelikli kitaplara geçmişti: *Döşeğimde Ölürken, Çanlar Kimin İçin Çalıyor, Huckleberry Finn, Muhteşem Gatsby.* Koca bir ayı Melville'in *Moby Dick*'ini okuyarak geçirmişti. Bunların çoğunu öğrenciyken her nasılsa okumadığı ve okuması gerektiğini düşündüğü kitaplar oldukları için okusa da, çoğunu gerçekten beğenmişti. Stüdyo dairesinin sessizliğinde oturup başka hayatların ve zamanların öykülerine dalmak, yıllarca susuzluk çektikten sonra kana kana su içmek gibiydi. Kittridge gündüzleri Outdoor World'de çalışırken, devlet üniversitesindeki birkaç kursa yazılmıştı; geceleri ve öğle tatillerinde kitap okuyup ödev yapardı. Bu kitapların sayfalarındaki bir şey, kendini iyi hissetmesini sağlıyordu; belleğinin karanlık akıntıları onu aşağı çekmeden önce bu cankurtaran salına tutunabiliyordu ve iyimser günlerinde, böyle epey idare edebileceğini düşündüğü bile oluyordu. Kısıtlı, ama idare eder bir hayat.

Sonra dünyanın sonu geldi elbette.

Elektriğin kesildiği sabah Kittridge dün gece yaptığı çekimi internete yüklemeyi yeni bitirmişti; terasta oturup Dickens'ın *İki Şehrin Hikâyesi* romanını okurken –İngiliz avukat Sydney Carton, iflah olmaz idealist Charles Darnay'in nişanlısı Lucie Manette'e olan ölümsüz aşkını yeni ilan etmişti– canı dondurma çekti birden. Warren'ın dev mutfağının –burada beş yıldızlı restoran açılabilirdi– neredeyse tamtakır kuru bakır olması şaşırtıcı değildi ve Kittridge boş

buzdolabında bulduğu, küflenmiş birkaç paket yemek kabını çoktan atmıştı. Ama Warren'ın Ben & Jerry's'in Chocolate Fudge Brownie dondurmasına bayıldığı belliydi, çünkü buzluk bu dondurmayla doluydu. Chunky Monkey, Cherry Garcia, Phish Food, hatta sade vanilyalı dondurma bile yoktu. Sadece Chocolate Fudge Brownie vardı. Kittridge biraz çeşitlilik olmasını yeğlerdi, ne de olsa bir süre dondurma yiyemeyecekti artık; ama konserve çorbayla krakerden başka yiyecek pek bir şeyi olmadığından, haline şükrediyordu. Kitabını koltuğunun kolçağına bırakıp kalktı ve sürme cam kapıyı açıp daireye girdi.

Mutfağa vardığında bir terslik sezmeye başlamıştı artık, ne olduğunu henüz bilmese de. Meseleyi ancak karton kutuyu açıp da kaşığını erimiş Chocolate Fudge Brownie'ye daldırınca anladı.

Işığı açmayı denedi. Bir şey olmadı. Dairede gezinip lambaları ve ışık düğmelerini kontrol etti. Sonuç hep aynıydı.

Kittridge oturma odasının ortasında duraksayıp derin bir nefes aldı. *Tamam*, diye düşündü, *tamam.* Bunu bekliyordu zaten. Hatta geç bile kalmıştı. Saatine baktı: 09.32. Güneş sekizi biraz geçe batacaktı. Kaçmak için on buçuk saati vardı.

Bir sırt çantasına protein barları, su şişeleri, temiz çoraplar ve iç çamaşırları, ilk yardım kutusu, kalın bir ceket, bir şişe Zyrtec (alerjileri bahar boyunca azmıştı), diş fırçası ve ustura koydu. *İki Şehrin Hikâyesi*'ni de almayı düşündü bir an; ama bu pratik gelmeyince, kitabı biraz üzüntüyle kenara bıraktı. Yatak odasında penye tişört, kargo pantolon, av yeleği ve hafif botlar giydi. Yanına hangi silahları alacağını birkaç dakika düşündükten sonra av bıçağında, bir çift Glock 19'da ve katlanabilir dipçikli retro model Polonya malı AK'de karar kıldı: Ancak yakın menzilde etkili olan bu tüfeğe ihtiyacı olacağını düşünmüştü. Glocklar çapraz kayışlı tabanca askısının kılıflarına tam oturdu. Kittridge yelek ceplerine bol bol dolu fişek koydu, tüfeğin askılığını taktı, sırt çantasını omuzlarına astı ve terasa döndü.

Caddedeki trafik lambasını o zaman fark etti. Yeşil, sarı, kırmızı. Yeşil, sarı, kırmızı. Bunun sadece tesadüf olduğunu sanmıyordu.

Onu bulmuşlardı.

Halat çatıdaki bir gider borusuna bağlıydı. Kittridge halattaki kuşam tertibatına oturup kemeri bağladı ve önce sağlam bacağını, sonra da sakat bacağını korkuluğun üstünden aşırdı. Yükseklik korkusu olmasa da aşağı bakmadı. Balkonun kenarında, çatı katı dairesinin pencerelerine dönük halde duruyordu. Bir helikopterin yaklaştığını işitti.

Denver'ın Son Direnişçisi paydos ediyordu.

Ayağıyla balkonu itince kendini havada buldu; sarsılarak aşağı kayıyordu. Bir kat, iki kat, üç kat inerken, halat ellerinin arasından sorunsuzca kaydı: Kittridge dört kat aşağıdaki dairenin balkonuna indi. Tanıdık bir acı, sol dizinden yukarıya yayıldı; acıyı bastırmak için dişlerini gıcırdattı. Helikopter artık iyice yaklaşmıştı; pervane gürültüsü binalardan yankılanıyordu. Kittridge kuşam tertibatından çıkıp Glocklardan birini çekti ve balkon kapısının camını tek atışta parçaladı.

Daire havasızdı; kış boyu kapalı kalmış bir kulübe gibiydi. Ağır mobilyalar, yaldızlı aynalar, şöminenin üstünde duran yağlıboya at tablosu göze çarpıyor, bir yerlerden çürük kokusu geliyordu. Kittridge sessiz daireden geçerken etrafa pek bakınmadı. Kapıda duraksayıp AK'ye fener taktıktan sonra koridora çıktı ve merdivene yöneldi.

On altı kat aşağıdaki yeraltı otoparkında duran Ferrari'nin anahtarları cebindeydi. Kittridge merdiven kapısını omuz vurarak açtıktan sonra AK'nin huzmesini aşağı yukarı gezdirerek etrafı çabucak kolaçan etti. İçerisi güvenliydi. Yelek cebinden aldığı bir işaret fişeğinin plastik kapağını dişleriyle açıp, ateşleme düğmesini ortaya çıkardı. Patlama sesiyle birlikte yanan ateş etrafa kıvılcımlar yağdırdı. Kittridge işaret fişeğini yana uzatıp merdiven boşluğuna bıraktı; aşağıda bir şey olup olmadığını birazdan öğrenecekti. İşaret fişeğinin duman çıkartarak düşmesini seyretti. İşaret fişeği bir tırabzandan sekerek gözden kayboldu. Kittridge ona kadar saydı. Hiçbir şey olmadı; hareket yoktu.

En alt kata vardığında üç işaret fişeği daha harcamıştı; garaja açılan kapı kalın çeliktendi, sürgülüydü ve küçük, dörtgen penceresi

kırılmaz camdandı. Yer çöplerle kaplıydı: Kola ve konserve kutuları ve çubuk şeker ambalajlarıyla. Buruşuk bir sırt yatağı ve bir yığın küflü giysi, burada birisinin uyuduğunu... tıpkı kendisi gibi saklandığını gösteriyordu.

Kittridge binaya ilk geldiği gün garajı kolaçan etmişti. Ferrari garajın güneybatı köşesine, altmış metre kadar öteye park edilmişti. Kittridge'in arabayı kapının daha yakınına getirmesi iyi olurdu herhalde, ama Warren'ın anahtarlarını ancak üç gün sonra bulabilmişti –kim araba anahtarlarını banyo çekmecesine koyardı ki?– ve o zaman çatı katı dairesine kapanmıştı artık.

Uzaktan kumandanın dört düğmesi vardı: ikisi kapılar içindi, biri alarm düğmesiydi ve Kittridge dördüncünün motoru uzaktan çalıştırmaya yaradığını umuyordu. Önce bu düğmeye bastı.

Garajın derinliklerinden kesik bir bip sesi, sonra da Ferrari'nin motorunun boğuk gürlemesi geldi. Bir başka hata: Ferrari duvara dönük park edilmişti. Kittridge'in bunu önceden düşünmüş olması gerekirdi. Şimdi kaçması daha çok zaman alacaktı; üstelik araba diğer tarafa dönük olsa garajı farlarıyla daha çok aydınlatırdı. Kittridge'in kapı penceresinden görebildiği tek şey uzaktaki, arabanın karanlıkta kedi gibi mırlayarak beklediği yerdeki aydınlık kısımdı. Garajın geri kalanı zifiri karanlıktı. Enfekte olanlar bir şeylerden sarkmayı seviyorlardı: tavan kirişlerinden, borulardan, tutunabildikleri her şeyden. Küçücük bir yarık bile yetiyordu onlara. Tepeden saldırıyorlardı.

Karar anı gelmişti. Yine işaret fişeği atıp, ne olacağını görmeli miydi? Karanlıkta gizlice, sine sine ilerlemeli miydi? Kapıyı açıp var gücüyle koşmalı mıydı?

Sonra çok yukarıdaki bir merdiven kapısının gıcırdayarak açıldığını işitti. Nefesini tutup kulak kabarttı. İki kişiydiler. Gerileyerek kapıdan uzaklaşıp başını kaldırdı. On kat yukarıda, bir çift kırmızı nokta duvarlarda dans ediyordu.

Kittridge kapıyı açıp var gücüyle koştu.

Ferrari'yle arasındaki mesafenin yarısını kat etmişken, arkasında ilk viral belirdi. Kittridge'in dönüp ateş edecek zaman yoktu; koşmayı

sürdürdü. Dizindeki acı mum alevi gibiydi; kemiğine buz kıracağı saplanmıştı sanki. Etrafında uyanan varlıkları, garajın canlandığını hissediyordu. Ferrari'nin kapısını açıp AK ile sırt çantasını içeri attı ve arabaya dalıp kapıyı kapadı. Taşıt öyle alçaktı ki, Kittridge yerde oturduğu hissine kapıldı. Gizemli göstergelerle ve düğmelerle dolu olan gösterge paneli, uzay gemisine aitmiş gibi ışıl ışıldı. Bir eksiklik vardı. Vites kolu neredeydi?

Bir metal *tangırtısı* koptu ve Kittridge'in görüş alanı yaratıkla doldu. Viral kaputa sıçramış ve sürüngen gibi çömelmişti. Bir an öylece durup Kittridge'e sakince baktı; avını inceleyen bir avcı hayvandı. Buz küpü kalınlığındaki Rolex kol saati hariç çıplaktı. *Warren?* diye düşündü Kittridge, çünkü adamı arabasına kadar geçirdiği gün Warren'ın bileğinde o saatin aynısı vardı. *Warren, sen misin eski dostum? Sensen eğer, bu aracın vitesi nerede diye soracaktım.*

Sonra direksiyonun alt tarafındaki bir çift kolu parmak uçlarıyla keşfetti. Vites kolları direksiyondaydı. Soldaki vites yükseltiyor, sağdakiyse vites düşürüyordu. Motosikletlerdeki gibi. Geri vites düğmesi de gösterge panelinde bir yerde olmalıydı.

Şu R yazan düğme olsa gerek, seni dâhi. İşte şu.

Kittridge düğmeye ve gaza bastı. Gaza fazla basmıştı: tekerlekler duman çıkararak ciyaklarken geriye fırlayan Ferrari bir beton kolona çarptı. Önce koltuğuna yapışan, sonra da öne savrulan Kittridge'in başı yan pencerenin kalın camına küt diye çarptı. Beyni diyapazon gibi çınladı; gözlerinin önünde gümüşi noktacıklar dans etti. Bu noktacıklar ilginçti, ilginç ve güzeldi, ama içindeki başka bir ses bu görüntüye bir an olsun kapılırsa öleceğini söyledi ona. Kaputtan yere düşen viral doğrulmaktaydı. Arabanın ön camını kırıp içeri girmeye çalışacaktı şüphesiz.

Viralin göğsünde iki kırmızı nokta belirdi.

Gözlerini kuşlara has bir hızla Kittridge'den ayıran yaratık, merdiven kapısından geçen askerlerin üstüne saldırdı. Kittridge direksiyonu çevirip sağ kolu kavradı ve şanzımanı harekete geçirirken gaza bastı. Araba sarsılarak öne fırladı: Kittridge koltuğuna

yapışırken, otomatik silah sesleri işitti. Tam arabanın kontrolünü tekrar yitireceğini düşünürken çıkış yolunu buldu; garaj duvarları iki yanından akıyordu. Askerler ona sadece bir an kazandırmışlardı; dikiz aynasına göz atınca, bir insan bedeninin bomba patlamışçasına parçalandığını arka farlarının ışığında gördü. İkinci asker ortalıkta yoktu; ama Kittridge o adamın mutlaka öldüğüne, kanlı parçalara ayrıldığına bahse girebilirdi.

Bir daha arkasına bakmadı.

Sokağa çıkan rampa iki kat yukarıda, garajın diğer ucundaydı. Kittridge vites düşürüp ilk köşeyi dönerken, motoru gürleyen ve lastikleri ciyaklayan arabanın önüne iki viral daha atladı tavandan. Bir tanesi tekerleklerin altında çatırdayarak ezildi, ama ikincisi mermi gibi giden Ferrari'nin üstünden engelli koşucusu gibi atladı. Kittridge hayrete, hatta hayranlık hissine kapıldı bir an. Elle sinek yakalanamayacağını okulda öğrenmişti; zaman sinekler için farklıydı: bir sineğin beyninde bir saniye bir saatti, bir saatse bir yıldı. Enfekte olanlar da böyleydiler. Zamanın dışındaki varlıklar gibiydiler.

Artık her yerdeydiler, gizlendikleri her yerden çıkıyorlardı. Açlıktan gözleri döndüğünden, intihar edercesine arabaya fırlatıyorlardı kendilerini. Kittridge onlara çarpa çarpa ilerliyordu; dört bir yana savruluyorlardı, çarpılmış korkunç yüzleri ön cama çarptıktan sonra yukarı savrulup gözden kayboluyorlardı. Kittridge iki köşeyi daha döndükten sonra özgür olacaktı, ama virallerden biri arabanın tepesine tutunuyordu şimdi. Kittridge köşeyi dönerken frene basınca, kaygan beton zeminde arkası savrulan arabanın tepesindeki viral kaputun üstüne düştü. Kadındı, bir de üstünde gelinlik var gibiydi. Ön camın dibindeki aralığa parmaklarını daldırıp kendini çekerek emekleme pozisyonuna geçti. Dişleri kanlı olan, ayı kapanına benzeyen ağzını ardına dek açmıştı; boğazının altında minik bir altın haç sallanıyordu. *Düğünün mahvolduğu için üzgünüm*, diye düşünen Kittridge tabancalardan birini çekip, direksiyonun üstünden nişan alarak ön cama ateş etti.

Son köşeyi hızla döndü; ileride altın sarısı bir gün ışığı huzmesi yol gösteriyordu. Kittridge rampaya saatte yüz on kilometreyle ve

hızlanarak çıktı. Otoparkın çıkışı metal bir bariyerle kapanmıştı, ama bu engel önemsiz göründü. Kittridge nişan alıp pedalı kökledi ve eğildi.

Müthiş bir çatırtı koptu; Ferrari iki saniye boyunca, küçük bir sonsuzluk boyunca havada uçtu. Gün ışığına roket gibi fırladı, kaldırıma kemik sarsıcı bir gürültüyle düştü, altından kıvılcımlar saçıldı. Kittridge nihayet özgürdü, ama yeni bir sorunu vardı şimdi: Onu durduracak bir şey yoktu. Sokağın karşı tarafındaki bankanın lobisine dalacaktı. Araba refüjün üstünden sarsılarak geçerken direksiyonu sola kıran ve frene basan Kittridge kendini çarpışmaya hazırladı. Ama buna gerek yoktu; ciyaklayarak duman çıkaran lastikler dayandı ve bir an sonra Kittridge caddede, bahar sabahına doğru ok gibi ilerledi.

İtiraf etmeliydi. Warren tam olarak ne demişti? *Yol tutuşu muhteşem.*

Bu doğruydu. Kittridge daha önce böyle bir araba kullanmamıştı hiç.

5

Lawrence Grey olarak bilinen adam –bir zamanlar Beeville Erkek Islahevi'nde yatmıştı ve Texas Kamu Güvenliği Teşkilatı'nda seks suçlusu olarak kayıtlıydı; NUH Projesi'nin ve Özel Kuvvetler Bölümü'nün sivil çalışanıydı; Kaynak Grey'di, Geceyi Serbest Kılan'dı, Sıfır'ın Yardımcısı'ydı– bir süredir, uzun süredir ki aslında hiç uzun değildi, hiçlikteydi. Hiç kimseydi ve hiçbir yerde değildi, yok edilmiş bir varlıktı, ne belleği vardı ne geçmişi, bilinci boyutsuz ve kıyısız bir denizde dağılmıştı. O engin, karanlık denizdeki sesler ismini fısıldıyordu: *Grey, Grey*. Hem var hem yoktular, ebediyet okyanusunda karanlıkla bütünleşmiş halde tek başına salınan ona sesleniyorlardı ve her şeyin üstünde yıldızlar vardı.

Ama sadece yıldızlar değil. Çünkü şimdi bir ışık belirmişti... Grey'in yüzünün yukarısında giderek büyüyen, yumuşak, altın sarısı

bir ışık. Üstünde hareket eden, bıçak şeklindeki gölgeler fırıldak gibi dönüyordu ve bu ışıktan sesler geliyordu: dönüşüyle uyumlu, kalp atışını andıran tok sesler. Grey bu muhteşem, dönen ışığı seyretti ve Tanrı'yı gördüğü düşüncesi sızdı bilincine. Suların üstünde hareket eden, dünyanın yüzünü perde kıvrımı gibi okşayan, yaratısına dokunan ve onu kutsayan, cennetteki Tanrı'ydı o ışık. Grey'in içinde gonca gibi açan bu düşünce patlayıp tatlılık yaydı. Ne büyük bir mutluluktu! Nasıl bir idrak ve bağışlanma! Işık Tanrı'ydı ve Tanrı sevgiydi; Grey'in tek yapması gereken o ışığa gitmekti, ışığın içine girmekti, o sevgiyi sonsuza dek hissetmekti. Ve bir ses dedi ki:

Vakit geldi Grey.

Gel bana.

Grey yükseldiğini, yukarı kaldırıldığını hissetti. O yükseldikçe gökyüzü kanatlarını açtı ve onu alıp ışığa götürdü; ışık dayanılmayacak kadar parlaktı neredeyse ve sonra: köreltici ve yok edici bir parıltı, Grey'in attığı bir çığlık gibi.

Grey yükseliyor. Grey yeniden doğuyor.

Gözlerini aç Grey.

Söyleneni yaptı; gözlerini açtı. Görüntüler giderek netleşti. Grey'in yüzünün yukarısında karanlık bir şey nahoş bir şekilde, fırıl fırıl dönmekteydi.

Tavan vantilatörüydü bu.

Grey toz kaçan gözlerini kırpıştırdı. Ağzında acı bir tat vardı; damağı ıslak külle kaplıydı sanki. Kaldığı odanın bir motel zincirine ait olduğu belliydi... Yorgan yırtıktı, köpük yastık ucuzdu, şilte krater gibiydi, tavan mısır patlağını andırıyordu, fazlasıyla geri dönüştürülmüş pis hava burun deliklerini dolduruyordu. Grey'in beyni delik bir kova gibi bomboştu, vücudu jelatin gibi şekilsiz bir yığındı. Başını kımıldatacak gücü bile yok gibiydi. Perdelerden içeriye sızan sarı gün ışığı rutubetli odayı aydınlatıyordu. Grey'in tepesinde sallana sallana dönen vantilatörün aşınmış rulmanları ritmik olarak gıcırdıyordu. Bu görüntü onda amonyak ruhu kokusu almış gibi kötü bir etki uyandırsa da, gözlerini kaçıramıyordu. (Rüyasında bir ara tok sesler duymamış mıydı? Parlak bir ışık onu havaya

kaldırmamış mıydı? Ama artık hatırlamıyordu.)

"Güzel, uyanmışsın."

İkinci yatağın kenarında, gözlerini yere dikmiş bir adam oturuyordu. Ufak tefekti, tombuldu; üstündeki tulumun içinde sosise benziyordu. Nuh Projesi'ndeki sivil çalışanlardan, temizlikçilerden biriydi: Grey gibi olan bu adamların işi milletin sidiğini ve bokunu temizlemek, diskleri yedeklemek ve çubukları saatlerce seyrederek yavaş yavaş kafayı yemekti; hepsi de küçümsenen ve unutulmuş seks suçlularıydı, geçmişlerini kimsenin hatırlamak istemediği adamlardı, vücutları hormonlar yüzünden pelteye dönmüştü, zihinleri ve ruhları kısırlaştırılmış köpekler gibi iğdiş edilmişti adeta.

"Vantilatör işe yarar diye düşündüm. Açıkçası ben o şeye bakamıyorum bile."

Grey karşılık vermeye çalıştıysa da başaramadı. Dili kupkuruydu; bir milyon sigara içmişti sanki. Görüşü yine bulanıklaşmıştı; lanet olası başı çatlıyordu. Bir oturuşta iki biradan fazla içmeyeli yıllar olsa da –ilaçlar uyku getirirdi ve insanın her şeye olan ilgisini köreltirdi– Grey akşamdan kalmalığın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Şimdi aynen öyle hissediyordu. Dünyanın en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyor gibi.

"Ne oldu Grey? Dilini kedi mi kaptı?" Adam sadece kendisinin bildiği bir sebepten dolayı kıkırdadı. "Bu komik, anlarsın ya. Bu koşullar altında. Şu an biraz kedi etine hayır demeyebilirdim." Grey'e dönüp kaşlarını kaldırdı. "Öyle afallamış görünme. Ne demek istediğimi anlayacaksın. Birkaç gün sonra bastırıyor, hem de çok şiddetle."

Grey adamın adını hatırladı: Ignacio. Gerçi Grey'in hatırladığı Ignacio daha yaşlıydı, daha çökmüştü, kalın derili alnı buruşuktu, gözeneklerine araba park edilebilirdi ve gerdanı uzun kulaklı bir av köpeğininki gibi sarkıktı. Bu Ignacio ise öyle sağlıklıydı ki, derisi pembeydi, gerçekten *pembeydi*, yanakları al aldı, cildi bebek teni gibi pürüzsüzdü, gözleri zirkon gibi parlıyordu. Saçı bile gençleşmiş gibiydi. Ama adamın Ignacio olduğu şüphesizdi, çünkü dövmesi vardı... Tulumunun açık yakasından boynuna doğru çıkan, hapishane

mürekkebiyle yapılmış, bulanıklaşmış, mavimsi bir kobra.

“Neredeyim?”

“Âlemsin, biliyor musun? Red Roof’tayız.”

“Nerede?”

Adam hafifçe homurdandı. “Lanet olası Red Roof’tayız Grey. Ne sanmıştın ki, bizi Ritz’e göndereceklerini mi?”

Kimler? diye düşündü Grey. Ignacio *kimleri* kastediyordu? Ve “göndermekten” kastı neydi? Ne için göndereceklerdi ki? Grey tam o anda, Ignacio’nun elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Tabanca mıydı?

“Iggy? O şeyle ne yapıyorsun?”

Ignacio uzun namlulu 45’lik tabancasını miskince kaldırıp, kaşlarını çatarak baktı. “Pek bir şey yapmıyorum sanki.” Başını kapıya doğru eğdi. “O adamlar da bir ara buradaydılar. Ama hepsi gitti.”

“Hangi adamlar?”

“Yapma Grey. O adamları bilirsin. Hani şu sıska olan, George. Eddie Bilmemne. Atkuyruklu Jude.” Grey’in arkasındaki perdelere baktı. “Açıkçası ondan hiç hazzetmedim. Neler yaptığını duydum; gerçi ben de sütten çıkmış ak kaşık sayılmam ya. Ama onunki iğrençlik resmen.”

Ignacio diğer temizlikçilerden bahsediyordu. Onların burada ne işi vardı? *Kendisinin* burada ne işi vardı? Tabanca hayra alamet değildi, ama Grey buraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Hatırladığı son şey, bina kompleksinin kafeteryasında akşam yemeği yediğiydi: Bol sulu Fransız usulü et sote, yanında elma dilimli patates, taze fasulye, bir de Cherry Coke. Fransız usulü et sote en sevdiği yemekti; hevesle beklerdi hep. Gerçi şimdi o yemeğin yağlı tadını düşününce midesi bulandı. Kusacak gibi oldu. Bir an öylece durup nefes almak zorunda kaldı.

Ignacio tabancasını kapıya doğru gönülsüzce salladı. “İstersen kendin bak. Ama gittiklerine eminim.”

Grey yutkundu. “Nereye gittiler?”

“Duruma bağlı. Gitmeleri gereken yere gittiler, her neresiyse.”

Grey şaşkına dönmüştü. Hangi soruları sorması gerektiğini bile

bilemiyordu. Ama alacağı yanıtlardan hoşlanmayacağından emindi. En iyisi sessizce yatmaktı belki de. Eski zamanlardaki gibi korkunç bir şey yapmadığını umuyordu. Eski Grey'in zamanındaki gibi.

"Eh" diyen Ignacio genzini temizledi, "uyandığına göre ben artık gitsem iyi olacak. Yolum uzun, epey yürüyeceğim." Kalkıp tabancayı uzattı. "Al."

Grey duraksadı. "Tabancayı ne yapayım?"

"Yani, kendini vurmak istersen diye."

Grey karşılık veremeyecek kadar afalladı. Tabanca istediği en son şeydi. Üstünde tabanca bulurlarsa onu tekrar hapishaneye yollayacakları kesindi. Silahı almaya davranmayınca, Ignacio tabancayı komodinin üstüne bıraktı.

"Sen yine de bir düşün. Benim gibi uzatma ama. Bekledikçe zorlaşıyor. Bak ne hale düştüm."

Kapıya giden Ignacio orada durup döndü ve odaya son bir kez göz gezdirdi.

"Gerçekten başardık. Belki merak ediyorsundur diye söylüyorum, biliyorsun ya." Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi, sonra da nefes verirken başını yana eğip tavana baktı. "İşin tuhafı, bunu hak edecek ne yaptığımı cidden bilmiyorum. O kadar da kötü bir insan değildim aslında. Yaptıklarımın yarısını istemeden yaptım. Böyle yaratıldığım için." Tekrar Grey'e baktı; gözleri yaşlıydı. "Psikiyatrım hep öyle derdi. Ignacio, sen böyle yaratılmışsın."

Grey ne diyeceğini bilemedi. Bazen insanın dili tutulurdu; bu da öyle zamanlardan biriydi herhalde. Ignacio'nun yüz ifadesi, Beeville'den tanıdığı bazı dolandırıcıları hatırlatıyordu ona; o adamlar öyle uzun süredir içerideydiler ki, eski filmlerdeki zombilere dönmüşlerdi. Geçmişlerinden başka bir şeyleri yoktu ve önlerinde sonsuz bir hiçlik uzanıyordu.

"Aman, siktir et." Ignacio burnunu çekip koluyla sildi. "Yakınmanın anlamı yok artık. Her koyun kendi bacağından asılır. Söylediğim şeyi bir düşün, tamam mı? Görüşürüz Grey." Açtığı kapıdan içeri giren ışık selinin ardında gözden kayboldu.

Buna ne demeliydi? Grey uzun süre kımıldamadan yattı; zihni buz

üstündeki eski bir lastik gibi dönüyordu. Bir yanı uyanıp uyanmadığından, hâlâ rüya görüp görmediğinden emin değildi. Durumu anlamak için bildiklerini gözden geçirdi. Yataktaydı. Yatak bir moteldeydi, Red Roof diye bir yerdeydi. Motel Colorado'da bir yerlerdeydi herhalde, Grey çok uzağa gitmediyse eğer. Pencerelerin aydınlığına bakılırsa sabah vaktiydi. Grey yaralı değil gibiydi. Aşağı yukarı son yirmi dört saati, muhtemelen en fazla bir günü bilinçsiz geçirmişti.

Bu gerçeklerden yola çıkması gerekecekti.

Dirseklerinin üstünde doğruldu. Oda ter ve duman kokuyordu. Grey'in lekelenmiş tulumunun diz kısımları parçalanmıştı; ayakları çıplaktı. Ayak parmaklarını oynatırken eklemleri çıtırdadı. Bir sakatlığı yok gibiydi.

Aslında kendini daha iyi hissetmiyor muydu? Sırf daha iyi de değil... çok daha iyi. Baş ağrısı ve baş dönmesi geçmişti. Görüşü netleşmişti. Uzuvları sağlam ve güçlüydü, taze bir enerjiyle doluydu. Ağzında o pis tat vardı hâlâ –diş fırçası veya sakız bulmalıydı ilk iş olarak– ama bunun dışında kendini gayet iyi hissediyordu.

Dönüp ayaklarını yere indirdi. Oda küçüktü; kahverengi ve turuncu örtülü yataklar ve üstünde televizyon duran küçük sehpa içeriye anca sığıyordu. Ama Grey uzaktan kumandayla televizyonu açmayı denediğinde, karşısına mavi ekran ve çevir sesini andıran bir ses çıktı yalnızca. Kanallarda gezindi; kablolu kanallar, CNN, Savaş Kanalı, GOVTV... hepsinde mavi ekran çıkıyordu. Eh, böyle bir yerden ne beklenirdi ki? Grey'in bu meseleyi müdürle konuşması gerekecekti. Gerçi hatırladığı kadarıyla odanın parasını ödememişti; cüzdanına da aylar önce, bina kompleksine ilk geldiğinde el konmuştu.

Bina kompleksi, diye düşündü Grey; bu sözcükler içine taş gibi oturdu sanki. Her halükârda başı beladaydı. Kafasına estiği zaman çekip gidemezdi. Jack ile Sam'i, kaçıp giden o iki temizlikçiyi ve Richards'ın küplere binmesini hatırladı. Richards'ı sinirlendirmek hiç de iyi bir fikir değildi, en hafif tabirle. O adama bakmak bile Grey'in içini ürpertiyordu.

Bütün temizlikçiler bu yüzden kaçmışlardı belki de. Richards'tan

korktukları için.

Birden susuzluk hissetti... Günlerdir su içmiyormuş gibi delice, manyakça susamıştı. Banyoda yüzünü musluğun altına sıkıştırıp kana kana su içti, suyun yüzünden akmasına izin verdi. *Yavaş ol Grey,* diye düşündü, *böyle içersen kusarsın.*

Çok geçti; suyun midesine azgın bir dalga gibi indiğini hissedince kendini yerde, dizlerinin üstünde buldu birden; klozete tutunarak, içtiği bütün suyu çıkartıyordu.

Eh, salaklık etmişti. Kendinden başka suçlayacak kimse yoktu. Bir an dizlerinin üstünde kalıp krampın geçmesini beklerken, kusmuğunun kokusunu aldı... Çoğu suydu aslında, ama en son çıkardığı yapış yapış ve yumurta sarısına benzer lapa, Fransız usulü et sotenin hazmedilmemiş kalıntılarıydı şüphesiz. Bir yerini incitmiş de olmalıydı, çünkü kulakları çınlıyordu: o hafif, neredeyse duyulmayacak kadar hafif vızıltı, Grey'in kafatasının derinliklerinde dönen minik bir motorun sesi gibiydi.

Güç bela ayağa kalkıp sifonu çekti. Tuvalet masasında, üstünde kullanılmamış sabunlar, losyonlar ve ufak bir gargara şişesi bulunan bir tepsi görünce, ağzındaki tattan kurtulmak için bir yudum gargara aldı ve ağzını iyice, uzun uzun çalkaladıktan sonra lavaboya tükürdü. Sonra aynada yüzüne baktı.

Grey'in ilk düşüncesi, birilerinin ona şaka yaptığıydı: Hiç komik olmayan bu karmaşık ve imkânsız şakada, aynanın yerine pencere konmuştu her nasılsa ve diğer tarafta bir adam duruyordu... çok daha genç ve yakışıklı bir adam. Bu görüntüye dokunma isteğine karşı koyamayan Grey elini uzatınca, aynadaki adam onun hareketlerini kusursuzca taklit etti. *Ne oluyor lan?* diye düşündü Grey, sonra da yüksek sesle söyledi: "Ne oluyor lan?" Gördüğü yüz zayıftı, sivilcesizdi, çekiciydi. Kulaklarını yele gibi örten gür ve parlak saçı kestane rengiydi. Gözleri berrak ve parlaktı; ışıldıyorlardı resmen. Grey hayatında hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Başka bir şey dikkatini çekti. Boynundaki bir çeşit iz. Öne eğilip başını kaldırdı. Birbirine yakın, boncuğu çağrıştıran, az çok çember şeklinde iki delik; üstteki çenesinin altındaydı, alttakiyse

köprücükkemiğinin kıvrımının hemen yukarısındaydı. Yara izleri yeni iyileşmişçesine pembemsiydi. Bu ne zaman olmuştu yahu? Grey'i çocukken köpek ısırmıştı bir keresinde; bu yara köpek ısırığı gibiydi. Grey o huysuz, yaşlı, melez köpeği her şeye karşın sevmişti, ta ki köpek onun elini ısırana dek. Hem de durup dururken; Grey ona bisküvi vermek istemişti sadece. Babası köpeği bahçeye sürüklemişti. Grey iki el silah sesi duyduğunu net hatırlıyordu; ilkinden hemen sonra ciyaklayan köpek, ikincisiyle birlikte ebediyen susmuştu. Köpeğin adı Buster'dı. Grey onu düşünmeyeli yıllar olmuştu.

Ama boynundaki bu şeyler. Nereden çıkmıştı? Tanıdık geliyordu... Grey dejavuya kapıldı; sanki uygun anı belleğinin yanlış çekmecesine konmuştu.

Grey, bilmiyor musun?

Grey aynaya sırtını döndü hemen.

"Iggy?"

Sessizlik. Grey yatak odasına döndü. Dolabı açtı, diz çöküp yatak altlarına baktı. Kimse yoktu.

Grey. Grey.

"Iggy, neredesin? Oyun oynamayı kes."

Hatırlamıyor musun Grey?

Grey'de bir terslik vardı, büyük bir terslik. Duyduğu ses, Iggy'nin sesi değildi; Grey'in kafasının *içindeydi*. Gördüğü her şey çok netti, nabız gibi atıyordu sanki. Gözlerini ovuşturması durumu daha da kötüleştirdi. Sanki nesneleri görmekle kalmayıp, onlara dokunuyor ve kokularıyla tatlarını alıyordu; sanki beynindeki bütün teller birbirine bağlanmıştı.

Öldüğünü... hatırlıyor musun?

Grey hatırladı birden; bu anı, göğsüne saplanan bir ok gibiydi. Denek hücresinin deniz mavisi rengini ve yavaşça açılan kapısını anımsadı; tepesinde Denek Sıfır'ın yükselmesini, iriliğini tüm korkunçluğuyla sergilemesini; boynunun kıvrımına Sıfır'ın sıra sıra dizili, sipsivri dişlerinin batışını hissetmesini; Sıfır'ın gidip onu yalnız bırakmasını ve çalan alarmı, silah seslerini ve ölen adamların çığlıklarını; sendeleyerek koridora çıktığında gördüğü cehennem

manzarasını, her yerdeki kanları, duvarlarla zemini boyamış kanları ve dehşet verici kalıntıları, bacaklardan ve kollardan ve halatsı bağırsakları dışarı çıkmış gövdelerden oluşan mezbahayı; boynuna bastırdığı parmaklarının arasından fışkıran yapış yapış kanı; ciğerlerindeki havanın boşalmasını ve ağır çekimle yere yığılmasını, üstüne karanlık çökmesini, görüşünün bulanıklaşmasını ve sonra pes etmesini.

Aman Tanrım.

Gel bana Grey. Gel bana.

Odadan fırlayan Grey'in gözleri gün ışığıyla kamaştı. Delilikti bu; Grey deliydi. Otoparkı koşarak geçti; iri ve hantal bir hayvan gibi koşuyordu, görmeden ve yönünü bilmeden, ellerini kulaklarına bastırarak. Otoparktaki birkaç araba farklı farklı açılarla, gelişigüzel park edilmişti ve çoğunun kapıları açıktı. Ama Grey'in akkor olmuş zihni bu gerçeği fark etmedi, tıpkı kaygı verici diğer ayrıntıları fark etmediği gibi: Otelin ön pencereleri kırıktı; otobanda hareket eden tek taşıt bile yoktu; irtibat yolunun karşı tarafındaki ıssız benzin istasyonunun pencerelerinde kırmızı lekeler vardı ve bir erkek cesedi, durup dururken siesta yapmaya karar vermişçesine benzin pompasına yaslıydı. Harap olmuş McDonald's'ın sandalyeleriyle masaları, ketçap paketleri ve Happy Meals oyuncakları, çeşitli yaşlardan ve ırklardan müşterilerle birlikte pencerelerden dışarı atılmıştı; üç kilometre ötedeki, hâlâ yanan traktör römorkundan kimyevi madde dumanı yükseliyordu; bir de kuşlar vardı. İri ve siyah kuşlar, kargalar ve kuzgunlar ve hindi akbabaları, leş yiyiciler gökyüzünde büyük, bulutsu sürüler halinde, aylak aylak turluyordu. Acımasız yaz güneşi korkunç bir savaşın sonrasını aydınlatıyordu sanki.

Görüyor musun Grey?

"Kes şunu! Kapa çeneni!"

Yumuşak bir şeye bastı. Organik, ıslak, vıcık vıcık bir şeye. Ayağı kayınca elleriyle dizlerinin üstüne düştü ve asfalt yolda kaydı.

Yarattığımız dünyayı gör.

Grey gözlerini sımsıkı kapadı. Nefes alamıyordu. O vıcık vıcık şeyin ceset olduğunu anlaması için bakmasına gerek yoktu. *Lütfen,*

diye düşündü, kime veya hatta neye hitap ettiğini bilmeden. Kendine hitap ediyordu. Kafasındaki sese. Asla inanmadığı, ama şimdi inanmaya hazır olduğu Tanrı'ya. *Her ne yaptıysam özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.*

Nihayet gözlerini açtığında, tüm umudunu yitirmişti artık. Ceset bir kadına aitti. Kadının yüzü öyle güçlü bir şekilde emilmişti ki, deri ve kemikten ibaret kalmıştı; o yüzden yaşını kestirmek güçtü. Üstünde eşofman altı ve geniş yakalı minik, pembe ipek fırfırlı bir tişört vardı; Grey kadının yatağından kalkıp, neler olduğuna bakmak için dışarı çıktığını tahmin etti. Asfaltta yatan kadının sırtıyla omuzları çarpılmıştı. Üstünde vızıldayarak uçuşan sinekler, ağzıyla gözlerine girip çıkıyordu. Bir kolu asfaltta, avucu yukarı dönük halde uzanıyordu; diğer koluysa göğsünde kıvrılmıştı ve parmak uçları boynundaki yaraya dokunuyordu. Kadının boynu düzgünce kesilmiş veya yarılmış değildi. Kemiğe dek kemirilmişti.

Başkaları da vardı. Grey'in bakış açısı, sahnenin üstünde yükselen bir kameraymış gibi genişledi. Solunda, altı metre ötede park halinde duran yarım tonluk Chevy'nin sürücü kapısı açıktı. Askılı kumaş pantolon giymiş iriyarı bir adam koltuğundan dışarı çekilmişti ve şimdi vücudunun yarısı kamyonetin dışındaydı, marşpiyenin üstüne baş aşağı sarkmıştı, ama başı yoktu; başı başka yerdeydi.

Otel girişinin civarında, yerde başka cesetler de vardı. Aslında ceset denemezdi bunlara, vücut parçalarıydılar. Devriye arabasından inen bir kadın polisin bağırsakları deşilmişti. Sırtı tampona yaslıydı, tabancası hâlâ elindeydi, göğsü trençkot yakası gibi açılmıştı. Parlak mor eşofmanlı, boynunda korsan sandığını dolduracak kadar çok altın zincir asılı bir adam havaya fırlatılmış ve bir akçaağacın dallarının arasında uçurtma gibi sıkışıp kalmıştı. Vücudunun alt yarısı, mücevher karası bir Mercedes'in kaputunda yatıyordu. Adam ayak bileklerini kavuşturup bacak bacak üstüne atmıştı; vücudunun alt yarısı, üst yarısını yitirdiğinden habersizdi sanki.

Grey neredeyse transa geçtiğinin farkındaydı artık. Böyle şeylere bakan bir insan, duygulara kapılma izni veremezdi kendine.

Bardağı taşıran son damla, orada olmayan bir şeydi. İki araç, bir

Honda Accord'la bir Chrysler Countryside, girişin yakınında kafa kafaya çarpışmıştı ve buruşup iç içe geçen ön kısımları akordeona benzemişti. Sedanın sürücüsü ön camdan fırlamıştı. Sedana el sürülmemişti, ama diğeri yağmalanmış gibiydi. Sürgülü kapısı sökülüp, otoparkın diğer ucuna frizbi gibi atılmıştı. Açık kapının önündeki, kaldırımdaki nesnelerin –bavulların, oyuncakların, jumbo boy bebek bezlerinin– arasında bir kadın cesedi yatıyordu; kadının uzanmış elinin parmak uçlarının hemen ötesinde, boş bir bebek taşıma çantası yan yatmış halde duruyordu. *Bebeğe ne oldu?* diye düşündü Grey.

Sonra da: *Ah.*

Grey kamyoneti seçti. Aslında Mercedes'i yeğlerdi, ama kamyonet daha mantıklı gelmişti. Bir zamanlar, şimdi önemsiz gelen bir hayatta, yarım tonluk bir Chevy'si vardı; o yüzden kamyonet tanıdık geliyordu. Başsız sürücüyü çıkarıp asfalta yatırdı. Bu zavallı adama başını verememek rahatsız ediciydi. Onu başsız bırakıp gitmek doğru gelmiyordu. Ama başı görünürde yoktu ve Grey göreceğini görmüştü. Etrafa bakınıp, ayaklarına uyacak –47 numara; Sıfır'ın ona yaptığı şey her ne idiyse, ayaklarını küçültmemişti– bir çift ayakkabı aradı ve sonunda Mercedes'teki adamın mokasenlerinde karar kıldı. İtalyan malı, kuzu derisi, yumuşacık ayakkabılardı bunlar; burunları biraz dardı, ama bu tür deri esnerdi. Grey kamyonete binip motoru çalıştırdı. Deponun dörtte üçünden biraz fazlası doluydu; benzin neredeyse Denver'a kadar yeterdi.

Tam yola çıkarken aklına son bir düşünce geldi. Aracı park edip odaya gitti. Tabancayı alıp vücudundan biraz uzakta tutarak kamyonete döndü; tabancayı torpido gözüne koydu. Sonra vites değiştirip yola çıktı; tek yol arkadaşı tabancaydı.

Annesi yatak odasındaydı. Annesi yatak odasındaydı, kımıldamıyordu. Annesi yatak odasındaydı, yasak yerdeydi. Annesi ölüydü, kesinlikle.

Ben gittikten sonra karnını doyurmayı unutma, çünkü bazen unutuyorsun. İki günde bir yıkan. Süt buzdolabında, Lucky Charms mutfak dolabında, buzlukta da güveç var, ısıtıp yersin. 175 derecede bir saat ısıt, işin bitince de fırını kapamayı unutma. Artık koca çocuk oldun, yaşına uygun davran Danny. Seni hep seveceğim. Ama korkmaktan bıktım artık, dayanamıyorum. Seni seven annen.

Kadın mesajı mutfak masasındaki tuzlukla karabiberliğin altına sıkıştırmıştı. Danny tuz severdi, ama karabiber sevmezdi; karabiber hapşırtıyordu. On gün geçmişti –Danny bunu biliyordu, çünkü her sabah takvime işaret koyuyordu– ve mesaj hâlâ oradaydı. Danny o mesajı ne yapacağını bilemiyordu. Evin her tarafı leş gibi, öldükten sonra günlerce arabalar tarafından tekrar tekrar ezilen rakun veya keseli sıçanlar gibi kokuyordu.

Süt de bozulmuştu. Elektrik kesilince ılık, ekşi ve berbat bir hal almıştı. Danny, Lucky Charms mısır gevreğini musluk suyuyla yemeyi denedi, ama aynı şey değildi, hiçbir şey aynı değildi, her şey farklıydı çünkü annesi yatak odasındaydı. Danny geceleri karanlık odasında, kapısı kapalı oturuyordu. Annesinin mumları nereye koyduğunu biliyordu, lavabonun üstündeki dolaptaydılar –orada bir şişe Popov da vardı; annesi sinirleri bozulunca votka içerdi–, ama Danny'nin kibrit kullanması yasaktı. Kibrit listedeydi. Danny'nin yapamayacağı veya dokunamayacağı şeyleri belirten bu liste yazılı değildi. Danny'nin ekmek kızartma makinesine dokunması yasaktı, çünkü düğmeye tekrar tekrar basıyor ve ekmeklerin yanmasına yol açıyordu. Annesinin komodinindeki tabancaya dokunması da yasaktı, çünkü o tabanca oyuncak değildi ve insanı vurabilirdi. Otobüsündeki kızlara dokunması yasaktı, çünkü bundan hoşlanmazlardı, o zaman da Danny 12 Numara'yı kullanamazdı artık ve bu kötü olurdu. Danny Chayes'in başına gelebilecek en kötü şeydi bu.

Elektrik olmayınca televizyon çalışmadığından, Thomas'ı da seyredemiyordu. Thomas küçük çocuklar içindi, annesi bunu milyon

kez söylemişti; ama terapisti Doktor Francis, Danny'nin başka şeylerle de ilgilendiği sürece onu izlemesinde sakınca olmadığını söylemişti. Danny'nin favorisi James'ti. Onun kırmızı rengini ve aynı renkli kömür vagonunu seviyordu; James'in sesi de öyle rahatlatıcıydı ki, Danny'nin genzini gıcıklıyordu. Danny yüzleri ayırt etmekte zorlanırdı, ama Thomas trenlerinin yüz ifadeleri net ve yalındı hep; birbirlerine yaptıkları şeyler, oynadıkları oyunlar da komikti. Percy kömür vagonuna çarpsın diye makas değiştirmeleri. Burnu havada olduğu için sadece ekspres trenlik yapan Gordon'ın her tarafına çikolata dökmeleri. Danny'nin otobüsündeki çocuklar onunla dalga geçerlerdi bazen, ona Topham Hatt derlerdi, şarkının sözlerini kötü sözlerle değiştirirlerdi, ama Danny buna aldırmazdı çoğunlukla. Ama bir çocuk vardı. Adı Billy Nice[2] olsa da hiç hoş biri değildi. Altıncı sınıftaydı, ancak yetişkin bir erkeğin vücuduna sahip olması Danny'ye onun birkaç kez sınıfta kaldığını düşündürüyordu. Billy her sabah elinde kitap olmadan otobüse binerdi, basamakları çıkarken Danny'ye pis pis sırıtırdı, diğer oğlanlarla selamlaşıp çak hareketi yaparak koltukların arasındaki koridorda kasıla kasıla yürürken etrafa sigara kokusu yayardı.

Hey, Topham Hatt, bugün Sodor Adası'nda işler nasıl? Bayan Hatt arkadan veriyormuş diyorlar, doğru mu?

Ha ha ha, diye gülerdi Billy. Ha ha ha. Danny asla karşılık vermezdi, çünkü karşılık vermesi daha kötü olurdu; Bay Purvis'e bir şey söylememişti, çünkü adamın ne diyeceğini biliyordu. *Lanet olsun Danny, o piç kurusunun sana öyle davranmasına neden izin veriyorsun? Cidden tuhaf çocuksun, ama kendini ezdirmemelisin. O geminin kaptanı sensin. İsyana göz yumarsan işler çığırından çıkar.*

Danny hareket memuru Bay Purvis'i severdi. Bay Purvis hem Danny'nin, hem de annesinin arkadaşı olmuştu hep. Danny'nin annesi kafeteryada çalışan kadınlardan biriydi ve ikisi orada tanışmışlardı; Bay Purvis evlerine gelip dururdu sürekli, bir şeyleri tamir ederdi, örneğin çöp öğütücüyü veya gevşemiş bir sundurma tahtasını; oysa karısı vardı, Bayan Purvis. Adam iriyarı ve keldi, ıslık çalmayı severdi ve pantolonunu yukarı çekip dururdu. Geceleri, Danny

yattıktan sonra geldiği olurdu; Danny oturma odasındaki televizyonun sesinin yanı sıra, o ikisinin gülüşmelerini ve konuşmalarını duyardı. Danny öyle geceleri severdi. Soran olunca, annesi Danny'nin babasını "görmediğini" söylerdi hep, ki bu kesinlikle doğruydu. Evde Danny ile annesinin ayrı ayrı ve birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı. Ama Danny babasının fotoğrafını görmemişti hiç. Adamın adını bile bilmiyordu.

Otobüs Bay Purvis'in fikriydi. Danny'ye araba kullanmayı garın otoparkında öğretmişti ve B sınıfı ehliyet almasına yardım etmiş, başvuru formunu onunla birlikte doldurmuştu. Danny'nin annesi başta kararsız kalmıştı, çünkü ev işlerinde onun yardımına ihtiyacı vardı, onun faydalı bir lokomotif olmasına ihtiyacı vardı; ayrıca Sosyal Güvenlik'ten, yani devletten gelen paranın kesilmesini istemiyordu. Ama Danny asıl sebebi biliyordu; farklı ve özeldi o. Annesi işte çalışan insanların "uyumlu" olmaları gerektiğini, kelimelerini dikkatle seçerek söylemişti. Birtakım şeyler olurdu, farklı şeyler. Örneğin kafeteryada. Bazı günler sosis satıyorlardı, bazı günler lazanya, bazı günlerse tavuk pirzola. Mönüde yazan her şey bulunmayabilirdi; ne olacağı belli olmazdı. Danny'nin canını sıkmaz mıydı bu?

Ama otobüsle kafeterya farklı şeylerdi. Otobüs otobüstü ve saatleri belliydi. Danny direksiyonun başına geçince, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu oluyordu. Otobüs kullanıyordu! Büyük ve sarı bir otobüs, sıra sıra dizili koltuklar, altı vites artı geri vites; her şey derli topluydu. Otobüs tren değilse de trene yakındı ve Danny her sabah otobüsü sürerek gardan çıkarken kendini Gordon'a, Henry'ye, Percy'ye, hatta Thomas'a benzetirdi.

Her zaman dakikti. Gardan okula tamı tamına kırk iki dakikada giderdi hep, on üç kilometre kat ederdi, on dokuz yere uğrardı, yirmi dokuz yolcu taşırdı. *Robert-Shelley-Brittany-Maybeth-Joey-Darla/Denise (ikizler)-Pedro-Damien-Jordan-Charlie-Oliver (O-Adam)-Sasha-Billy-Molly-Lyle-Dick (Sik Kafalı)-Richard-Lisa-Mckenna-Anna-Lilly-Matthew-Charlie-Emily-JohnJohn-Kayla-Sean-Timothy.* Bazen ebeveynlerden biri, sabahlıklı bir anne veya takım elbiseli bir baba, elinde bir fincan kahveyle köşede, çocuklarla birlikte

beklerdi. *Bugün nasılsın Danny?* dedikleri olurdu, günaydın dercesine gülümseyerek. *Senin geliş vaktine göre saatini ayarlayabilir insan.*

Annesi *Faydalı lokomotifim ol*, derdi hep ve Danny öyleydi.

Ama çocuklar gitmişti artık. Sırf çocuklar değil, herkes. Annesiyle Bay Purvis ve belki de dünyadaki herkes. Geceler sessiz ve karanlıktı, hiçbir yerde ışık yoktu. Bir ara epey gürültü olmuştu... bağrışmalar, siren sesleri, sokaktan geçen ordu kamyonlarının gürlemesi. Danny silah sesleri duymuştu. *Pat!* diye sesler. *Pat-pat-pat-pat!* Neye ateş ettiklerini merak etmişti, ama annesi söylememişti. Evde kalmasını, televizyon seyretmemesini ve pencerelerden uzak durmasını söylemişti sertçe. Danny *Otobüs ne olacak?* diye sorunca annesi *Lanet olsun Danny, otobüsü boş ver şimdi* demişti sadece. *Bugün okul yok.* Danny *Peki ya yarın?* diye sormuştu. Annesi de *Yarın da yok* demişti.

Otobüs olmayınca Danny ne yapacağını bilemiyordu. Zihni sıcak tavada sıçrayan mısır taneleri gibiydi. Bay Purvis'in gelip annesiyle televizyon seyretmesini istemişti, çünkü böyle zamanlarda annesinin morali düzelirdi hep, ama adam gelmemişti. Dünya sessizleşmişti, şimdiki gibi sessiz olmuştu. Dışarıda canavarlar vardı. Danny bunu anlamıştı. Örneğin sokağın karşısında oturan Bayan Kim'den anlaşılıyordu bu. Bayan Kim keman dersi verirdi, ders almak için evine gelen çocuklar olurdu ve pencerelerin açık tutulduğu yaz günlerinde Danny onların Daha Dün Annemizin'i, Ali Baba'nın Çiftliği'ni ve adını bilmediği başka şarkıları çaldıklarını duyardı. Artık keman sesi gelmiyordu, Bayan Kim de sundurma parmaklığının üstünden sarkıyordu.

Sonra bir gece Danny annesinin yatak odasında ağladığını duymuştu. Annesi arada bir böyle tek başına ağlardı, normal ve doğaldı bu, Danny'nin kaygılanmasını gerektiren bir şey değildi, ama bu seferki farklı gelmişti. Danny yatağında uzun süre yatıp kulak kabartırken, ağlayacak kadar üzülmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişti; ama bu fikir, ulaşamayacağı bir rafta duran bir nesne gibiydi. Bir süre sonra, karanlıkta uyandığında saçına birinin dokunduğunu hissetmişti ve gözlerini açınca yanında annesinin oturduğunu

görmüştü. Danny dokunulmayı sevmezdi, rahatsız olurdu, ama annesinin dokunmasına aldırmazdı, çünkü alışmıştı. *Ne oldu anneciğim?* demişti Danny. *Neyin var?* Ama annesi *Sus Danny, sus* demişti sadece. Kucağında havluyla sarmalanmış bir şey vardı. *Seni seviyorum Danny. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?* Danny *Ben de seni seviyorum anneciğim,* demişti, çünkü biri seni seviyorum deyince öyle demek gerekirdi; annesinin okşayan elini hissederken uyuyakalmıştı ve sabahleyin annesinin yatak odasının kapısı kapalıydı ve kapı açılmayınca Danny durumu anlamıştı. Bakmasına bile gerek yoktu.

Danny otobüsü sürmeye karar vermişti.

Çünkü belki de sağ kalan bir tek kendisi değildi. Çünkü otobüsü sürmek onu mutlu ediyordu. Çünkü annesi yatak odasındayken ve süt bozulmuşken ve günler geçip giderken başka ne yapacağını bilmiyordu.

Giysilerini, haki pantolonunu, beyaz yakalı gömleğini, kahverengi bağcıklı ayakkabılarını ve öğle yemeğini geceden hazırladı, tıpkı annesinin hep yaptığı gibi. Fıstık ezmesi, mısır unlu kraker ve bir paket bayatlamış şekerlemeden başka yiyecek kalmamıştı pek, ama Danny'nin sakladığı bir şişe Mountain Dew duruyordu; hepsini sırt çantasına, çakısıyla ve uğurlu bozuk parasıyla birlikte koyduktan sonra gidip gardırobundan şapkasını, annesinin ona Traintown'dan aldığı mavi çizgili makinist kasketini aldı. Traintown çocukların Thomas gibi trenlere binebildikleri bir parktı. Danny oraya çocukluğundan beri giderdi, dünyada en sevdiği yerdi, ama bacakları fazla iri ve kolları fazla uzun olduğundan vagonlara sığamazdı, o yüzden de trenlerin küçük duman bulutları salarak rayların üstünde turlamalarını seyretmekten hoşlanırdı. Annesi Danny'nin o kasketi dışarıda, Traintown dışında bir yerde takmasına izin vermezdi; insanların onunla dalga geçeceklerini söylerdi, ama artık Danny'nin kasketi takması sorun olmazdı herhalde.

Şafakta yola çıktı. Otobüs anahtarları cebindeydi, kalçasına

yaslıydı. Gar tamı tamına 5.15 kilometre ötedeydi. Danny daha bir sokak yürümeden cesetler görmeye başladı. Kimileri arabalarındaydı, kimileriyse çimenliklerinde yatıyor veya çöp tenekelerinin üstünden, hatta ağaçlardan sarkıyordu. Tenleri Bayan Kim'inki gibi mavimtırak griydi, giysileri yaz sıcağında şişmiş olan uzuvlarına sımsıkı yapışmıştı. Onlara bakmak berbattı, berbattı ama tuhaf ve ilginçti de; Danny daha çok zamanı olsa durup yakından bakardı. Her taraf çöp içindeydi; bütün o kâğıt parçalarıyla plastik bardaklar ve titreşen alışveriş torbaları Danny'nin hoşuna gitmedi. İnsanlar sokağa çöp atmamalıydı.

Gara vardığında güneş omuzlarını ısıtıyordu artık. Otobüslerin hepsi değilse de çoğu oradaydı. Sıra sıra park edilmişlerdi ve aralarındaki boş yerler, bir ağızdaki eksik dişlerin bıraktığı boşlukları çağrıştırıyordu. Ama Danny'nin otobüsü, yani 12 Numara her zamanki yerindeydi. Dünyada türlü türlü otobüs vardı, servis otobüsleri, kiralık otobüsler, belediye otobüsleri, yolcu otobüsleri; Danny hepsini biliyordu. Bir konuda her şeyi bilmeyi severdi. Onun otobüsü Foresight model Redbird 450'ydi. En yüksek mühendislik standartları gözetilerek üretilmişti, sağlamdı ve Easy Hood Assist™ donanımına (gelişmiş özelliklere sahip bu veri ekranı, hem kullanıcıya hem de teknik servis personeline çeşitli sistem bilgileri sunardı) ve özel üretilmiş, yol tutuşu artırıcı Redbird Comfortride™ şasiye sahipti; 450 günümüz endüstrisinde güvenlik, nitelik ve uzun kullanım ömrü açısından bir numaralı seçimdi.

Danny otobüse binip kontak anahtarını taktı. Büyük Caterpillar dizel motor gürleyerek çalışırken, Danny'nin karnına sıcaklık yayıldı. Kol saatine baktı: 6.52. Büyük ibre on ikiye gelince, Danny vites değiştirip otobüsü harekete geçirdi.

Boş sokaklarda, etrafta kimseler yokken otobüs kullanmak başta tuhaf geldi; ama Danny ilk durağına –Mayfieldların çocuklarının, Robert ile Shelly'nin durağına– yaklaştığında, sabahın ritimlerine uyum sağlamıştı artık. Bugünün sıradan bir gün olduğunu hayal etmek kolaydı. Danny otobüsü durdurdu. Eh, Robert ile Shelly'nin geç kaldıkları olurdu. Danny kornaya basınca kapıdan dışarı

fırlayacaklardı, anneleri arkalarından seslenecekti, uslu olmalarını ve iyi vakit geçirmelerini söyleyecekti, onları el sallayarak uğurlayacaktı. Ev bungalov tipiydi ve Danny'nin annesiyle birlikte kaldığı evden çok büyük olmasa da daha güzeldi, balkabağı rengine boyanmıştı ve geniş ön verandasında bir salıncak vardı. Baharları parmaklıklarında çiçek sepetleri asılı olurdu hep. Sepetler hâlâ asılıydı ama bütün çiçekler solmuştu. Çimlerin de biçilmesi gerekiyordu. Danny ön camdan yukarı bakmak için başını uzattı. İkinci kattaki bir pencerenin çerçevesi sökülmüş gibiydi. Eskiden pencerenin bulunduğu yerde hâlâ asılı duran jaluzi, dışarıya dil gibi sarkmıştı. Danny kornaya basıp bir dakika bekledi. Ama yine de kimse gelmedi.

Yediyi sekiz geçiyordu. Danny'nin uğraması gereken başka duraklar vardı. Köşeden ayrılıp, otobüsü yan yatmış bir Prius'un etrafından dolandırdı. Yolda başka şeylere rastgeldi. Ters dönmüş, ezilmiş bir polis arabasına. Bir ambülansa. Ölü bir kediye. Birçok evin kapısına sprey boyayla çarpı işareti çizilmiş ve sayılarla harfler yazılmıştı. Danny ikinci durağa, Castle Oaks sıra evlerine vardığında, daha şimdiden yirmi dakika gecikmişti bile. *Brittany-Maybeth-Joey-Darla/Denise*. Uzun uzun korna çaldı, sonra da tekrar çaldı. Ama boşunaydı. Danny artık rutinine göre hareket ediyordu sadece. Castle Oaks dumanı tüten bir harabeydi. Evlerin tamamı yanıp kül olmuştu.

Başka duraklar: hepsi aynıydı. Danny, Cherry Creek'e girdi. Buradaki evler daha büyüktü ve yola uzaktı; geniş, eğimli çimenlikleri vardı. İri yapraklı ağaçların sokağa düşen gölgeleri puanlı perdeler gibiydi. Burası dingindi, daha huzurluydu. Evler her zamanki gibi görünüyordu ve Danny'nin görebildiği kadarıyla etrafta ceset yoktu. Ama çocuk da yoktu.

Normalde Danny'nin otobüsünde artık yirmi beş çocuk olurdu. Sessizlik sinir bozucuydu. Otobüs güzergâhında ilerledikçe gürültülü hale gelirdi hep, duraklarda binen her çocukla birlikte gürültü biraz artardı, tıpkı filmlerde son sahne yaklaşırken müzik sesinin yükselmesi gibi. Son sahne kasisti. Lindler Caddesi'ndeki kasis. *Kasisten geç Danny!* diye bağırırdı bütün çocuklar. *Kasisten geç!* Danny bunu yapması yasak olduğu halde otobüsü biraz hızlandırarak

koltuklarda oturan çocukların sarsılmasına yol açarken kendini onlardan biri gibi hissederdi bir an. Onlar gibi bir çocuk, okula giden sıradan bir çocuk olmamıştı hiç. Ama otobüs kasisten geçerken onlar gibi olurdu.

Danny bunu düşünürken, çocukları özlerken, hatta Billy Nice'ı ve salak esprilerini, kahkahalarını bile özlerken, ileride bir oğlan çocuğunun durduğunu gördü. Bu çocuk Timothy idi. Ablasıyla birlikte, evlerinin garaj yolunun ucunda bekliyordu. Danny o çocuğu nerede görse tanırdı, saçlarından tanırdı, kafasının arkasından bir çift böcek anteni gibi yükselen dimdik saçlarından... Timothy en küçük çocuklardan biriydi, ikinci veya üçüncü sınıfa gidiyordu ve ufak tefekti. Bazen yanında önlüklü, tombul ve esmer temizlikçi kadın beklese de, genellikle ablası beklerdi; Danny kızın liseye gittiğini tahmin ediyordu. Kızın görünüşü komikti, ama eğlenceli değil tuhaftı; saçı Danny'nin fazla hızlı yemek yiyip de midesi rahatsızlanınca annesinin verdiği Pepto'nun renginde, şerit şerit boyanmıştı ve kalın kalem çekilmiş gözleri korku filmlerinde görülen tablolardaki kımıldayan gözlere benziyordu. Kızın kulaklarında aşağı yukarı onar tane küpe olurdu; boynunda da köpek tasması olurdu çoğu zaman. Köpek tasması! Sanki o kız köpekmiş gibi! İşin tuhafı Danny kızı güzel buluyordu, tuhaflıklarını göz ardı ettiğinde. O yaşta bir kız tanımıyordu, aslında herhangi bir yaşta bir kız tanımıyordu ve o kızın kardeşiyle birlikte beklemesi, onun elini tutması ama otobüs yaklaşırken diğer çocuklar görmesin diye bırakması Danny'nin hoşuna gidiyordu.

Garaj yolunun girişine yanaşıp kapı kolunu çekerek kapıyı açtı. "Hey" dedi, çünkü aklına sadece bu gelmişti. "Hey, günaydın."

Konuşma sırası onlardaydı, ama bir şey demediler. Danny onların yüzlerine çabucak göz attıysa da yüz ifadelerinden bir şey çıkaramadı. Thomas'taki trenlerden hiçbiri bu ikisi gibi görünmezdi asla. Thomas trenleri mutlu, üzgün ya da huysuz olurlardı; bu yüzlerse farklıydı, kablolu yayının kesildiği zamanlardaki boş televizyon ekranı gibiydi. Kızın gözleri şişkin ve kırmızıydı, saçı yatıktı. Timothy akan burnunu bileğinin tersiyle silip duruyordu. İkisinin de giysileri buruşuk ve

lekeliydi.

"Korna çaldığını duyduk" dedi kız. Sesi epeydir konuşmamış gibi boğuk ve titrekti. "Mahzende saklanıyorduk. İki gün önce yiyeceğimiz bitti."

Danny omuz silkti. "Bende Lucky Charms vardı. Ama suyla yemek zorunda kaldım. O zaman tatsız oluyor."

"Başka kurtulan var mı?" diye sordu kız.

"Nasıl?"

"Sağ kalan var mı?"

Danny nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Bu soru çok önemli gibiydi. Sağ kalan yoktu belki de; Danny bir sürü ceset görmüştü. Ama bunu söylemek istemedi, çünkü Timothy'nin duymasını istemiyordu.

Şimdiye kadar tek kelime etmemiş olan, burnunu bileğiyle huzursuzca silip durmaktan başka bir şey yapmayan oğlana göz attı. "Hey Timbo. Alerji mi oldun? Bana da oluyor bazen."

"Annemizle babamız Telluride'da" dedi oğlan. Spor ayakkabılarına bakıyordu. "Consuela bizimleydi. Ama gitti."

Danny, Consuela'nın kim olduğunu bilmiyordu. Bir soru sorduğunuzda insanların başka bir sorunun, aklınızdan bile geçmemiş bir sorunun yanıtını vermeleri rahatsız ediciydi.

"Tamam" dedi Danny.

"Arka bahçede."

"Gittiyse nasıl arka bahçede olabilir ki?"

Oğlanın gözleri iri iri açıldı. "Çünkü *öldü*."

İki saniye boyunca kimse konuşmadı. Danny otobüse hâlâ binmemelerinin sebebini merak etti ve sorup sormamakta kararsız kaldı.

"Herkesin Mile High'a gitmesi gerekiyormuş" dedi kız. "Radyodan duyduk."

"Mile High nedir?"

"Ordu. Orası güvenliymiş."

Danny'nin gördüğü kadarıyla ordu diye bir şey kalmamıştı. Ama Mile High gidilecek bir yerdi en azından. Danny bunu daha önce düşünmemişti. Nereye gidiyordu ki?

“Adım April” dedi kız.
Kız tipik bir April’dı. Bazı insanların isimlerinin böyle uyması tuhaftı. İsim cuk otururdu.
“Adım Danny” dedi Danny.
“Biliyorum” dedi April. “Lütfen Danny, n’olur? Bizi buradan kurtar.”

7

Lila bu rengin hiç de hoş olmadığına karar verdi. Kesinlikle hoş değildi.
Bu renk tonuna “tereyağı” deniliyordu. Mağazadaki örnek yumuşak, uçuk sarıydı; eskimiş keten rengi gibiydi. Şimdiyse, Lila elinde üzerinden boya damlayan ruloyla geri çekilip eserini incelerken –açıkçası ortalığı batırmıştı; böyle işleri neden David yapmıyordu ki?– rengi daha çok şeye benzetti: neye? *Parlak* limon sarısına. Bu renk bir mutfakta, pencereleri bahçeye bakan, aydınlık, güneş alan bir mutfakta güzel dururdu belki. Ama bebek odasında değil. *Tanrım,* diye düşündü Lila, *bu renk yüzünden çocuğun gözüne uyku girmez.*
Bu öyle moral bozucuydu ki. Lila’nın onca emeği heba olmuştu. Merdiveni bodrumdan çıkarmıştı, mobilyaların üstünü örtmüştü, emekleye emekleye süpürgeliklere bant yapıştırmıştı; şimdiyse mağazaya dönüp baştan başlaması gerekecekti. Odayı öğlene kadar boyamayı planlamıştı, boyanın kuruması için yeterince zaman kalsın diye; sonra da duvarların üst kısımlarına, üstünde Beatrix Potter’ın kitaplarından sahneler bulunan duvar kâğıdını yapıştıracaktı. David’in bu duvar kâğıdını salakça bulması –adam “duygusal” sözcüğünü kullanmıştı– Lila’nın umurunda değildi. Küçükken Tavşan Peter’ın maceralarına bayılırdı; babasının kucağına tırmanıp veya yatağına uzanıp, Peter’ın Bay McGregor’ın bahçesinden kaçmasının öyküsünü yüzüncü kez dinlemeyi beklerdi. Wellesley’deki evlerinin bahçesi çalı çitle çevriliydi ve Lila o bahçede yıllarca –böyle şeylere inanmayı kesmesi gereken yaştan çok sonra bile– minik mavi ceketli bir tavşan

aramıştı sabırla.

Ama Tavşan Peter'ın beklemesi gerekecekti. Lila bitkindi; uzanması gerekiyordu. Boya kokusu da başını döndürüyordu. Klimada sorun var gibiydi, gerçi Lila'ya sıcak basıp duruyordu, hamile olduğu için. David'in bir an önce gelmesini umuyordu. Hastane karışıktı. David arayıp geç geleceğini söylemişti, sonra da Lila ondan haber alamamıştı.

Alt kattaki mutfağa indi. Mutfağın hali berbattı. Lavaboda bulaşıklar yığılıydı, tezgâhlar pisti, Lila'nın yalınayak bastığı döşeme kir içindeydi. Şaşıran Lila kapıda kalakaldı. Evi bu kadar ihmal ettiğini fark etmemişti; hem Yolanda'ya ne olmuştu? En son ne zaman gelmişti? Temizlikçi kadın normalde salı ve cuma günleri gelirdi. Bugün günlerden neydi? *Mutfağın haline bakılırsa Yolanda haftalardır gelmiyor*, diye düşündü Lila. Tamam, kadının İngilizcesi mükemmel değildi, bazen tuhaf şeyler yaptığı da oluyordu, örneğin çay kaşıklarıyla çorba kaşıklarını aynı yere koyuyordu –David buna homurdanıp dururdu– veya okunmamış faturaları dosdoğru çöpe atıyordu. Böyle sinir bozucu şeyler. Ama Yolanda tek bir gün bile işe gelmemezlik etmemişti. Bir kış sabahı geldiğinde öyle öksürüyordu ki, Lila ta üst kattaki yatak odasından duymuştu; saplı bezi kadının elinden zorla alırken *Por favor*[3] *Yolanda, bırak yardım edeyim, ben doktorum. Soy médico* demişti. (Kadının bronşiti vardı tabii; mutfakta onun göğsünü dinleyen Lila, Yolanda'nın muhtemelen sağlık sigortasının olmadığını, hatta *doktorunun* bile olmadığını bildiğinden amoksisilin reçetesi yazmıştı.) Yani evet, kadının bazen mektupları çöpe attığı, bıçaklarla kaşıkları aynı yere koyduğu, iç çamaşırı çekmecesine çorap koyduğu oluyordu ama çok çalışkandı, yorulmak nedir bilmezdi, neşeli ve dakikti. Lila ile David'in deli gibi uzun çalışma saatleri olduğundan ona bel bağlamışlardı. Şimdiyse Yolanda telefon bile etmemişti.

Bu da bir başka meseleydi. Telefon çalışmıyordu, üstüne üstlük mektup da gelmemişti. Gazete de. Gerçi David ne olursa olsun evden çıkmamasını söylediğinden, Lila çıkıp bakmamıştı. Gazete garaj yolunda duruyordu belki de.

Lila dolaptan bardak alıp musluğu açtı. Musluk inleyip geğirdi sadece. Su akmıyordu! Sonra Lila'nın aklına geldi; sular bir süredir kesikti. Şimdi bir de tesisatçı çağırması gerekecekti. Ama telefonlar da kesikti. Tam işler çığırından çıkmışken David'in ortalıkta olmaması tipikti. Çığırından çıkmak, Lila'nın babasının gözde deyimlerinden biriydi. Çığır neydi ki ve ondan nasıl çıkılırdı? Böyle bir sürü tabir vardı; hatta basit sözcükler bile ilk kez duymuşsunuz gibi tuhaf gelebiliyordu birden. Bebek bezi. Yanlış yönlendirilmek. Tesisatçı. Evli.

David ile evlenmek gerçekten Lila'nın fikri miydi? *David ile evleneceğim*, diye düşündüğünü hatırlamıyordu. Normalde bir insanın bunu *düşünmesi* gerekirdi herhalde. Hayatın bir anda değişebilmesi ve insanın bu değişimi gerçekleştirecek ne yaptığını hatırlayamaması tuhaftı. David'e âşık olduğunu söyleyemezdi. Ondan *hoşlanıyordu*. Ona *hayranlık* duyuyordu. (David Centre'a kim hayran olmazdı ki? Adam Denver Genel Hastanesi'nde kardiyoloji bölümü başkanıydı, Colorado Elektrofizyoloji Enstitüsü'nün kurucusuydu, maraton koşucusuydu, yönetim kurullarında üyeydi, hem the Nuggets hem de opera için sezonluk bilet alıyordu, her gün hastalarının hayatını kurtarıyordu.) Ama bu hislerin toplamı sevgi ediyor muydu? Ve eğer etmiyorsa, Lila böyle bir adamla sırf ondan hamile kaldı diye – planlanmış bir şey değildi bu, kendiliğinden olmuştu– ve David her zamanki gibi soyluca davranıp da "doğru şeyi yapmak" niyetinde olduğunu söyledi diye evlenmeli miydi? Doğru şey *gerçekten* bu muydu? Hem David neden bazen sanki David değilmiş de David'e *benzer*, David'den *ilham almış* biriymiş, David'i andıran bir nesneymiş gibi görünüyordu? Lila nişanlandıklarını babasına söylediğinde, onun durumu anladığını yüzünden okumuştu. Babası çalışma odasındaki masasında, sevdiği kitaplarının arasında oturuyordu ve bir gemi maketinin cıvadrasına yapıştırıcı sürüyordu. Gür kaşlarını hafifçe kaldırması, gerçeği bildiğinin göstergesiydi. "Eh" deyip genzini temizlemişti adam ve duraksayıp küçük yapıştırıcı şişesinin kapağını kapamıştı. "Bu koşullar altında evlenmek istemeni anlayabiliyorum. O iyi bir adam. İsterseniz burada evlenin."

David gerçekten de iyi bir adamdı ve gerçekten de orada evlenmişlerdi, bahar vakti tipi varken uçağın ön tarafında oturup Boston'a gitmişlerdi. Her şey aceleye gelmişti, son anda çağrılan akrabalarla arkadaşlardan yalnızca birkaçı gelebilmişti ve karşılıklı yeminler edilirken oturma odasında rahatsızca durmuşlardı (her şey iki dakikada olup bitmişti), sonra da bahane uydurup gitmişlerdi. Yemek şirketi personeli bile erkenden gitmişti. Her şeyi öylesine rahatsız edici kılan, Lila'nın hamile olması değildi. Lila sebebi biliyordu: Biri eksikti.

Biri eksik olacaktı hep.

Aman, neyse. David'i de, o berbat düğünü de (ki düğünden çok cenaze töreni gibiydi aslında), artan somonları da, yağan karı da, diğer her şeyi de boş ver. Önemli olan bebekti ve Lila'nın kendine iyi bakmasıydı. Dünya isterse çığırından çıksındı. Önemli olan bebekti. Kızı olacaktı; Lila onu ultrasonda görmüştü. Kız bebek. Lila'nın bedeninin sıcak sıvısında o minicik elleriyle, minicik bacaklarıyla, minicik kalbiyle ve akciğerleriyle yüzüyordu. Bebek hıçkırmayı seviyordu. *Hık!* demişti minik bebek. *Hık! Hık!* Bu da komik bir sözcüktü. Amniyotik sıvı soluyan bebeğin diyaframı kasılırken epiglotu kapanıyordu. Eşzamanlı diyafram titreşimi, yani Latince *singult* sözcüğünden gelen *singultus*, yani "hava akciğerlere geçerken nefesin kesilmesi." Lila Tıbbiye'de bunu öğrenince şöyle düşünmüştü: Vay be. Vay ki vay. Hemen hıçkırmaya başlamıştı tabii; öğrencilerin yarısı gibi. Avustralyalı bir adam on yedi yıldır durmadan hıçkırıyordu, Lila haberi *Today*[4] dergisinde görmüştü.

Bugün. Bugün günlerden neydi? Lila ön hole girmişti ve zihni parmak uçlarında yükselmişçesine perdeyi aralayıp dışarı baktığını fark ediyordu. Hayır, gazete yoktu. *Denver Post* da yoktu, *New York Times* da, dosdoğru çöpe giden o berbat küçük mahalle gazetesi de. Lila ağaçlardaki böceklerin camın ardından gelen yüksek vızıltılarını duyabiliyordu. Normalde bir iki araba geçerdi, postacı sokakta ıslık çalarak yürürdü, puset iten bir dadı olurdu, ama bugün hiçbiri yoktu. *Daha çok şey öğrenince tekrar ararım. Evden çıkma, kapıları kilitle. Sakın dışarı çıkma, ne olursa olsun.* Lila, David'in bunları söylediğini

anımsadı; pencerenin önünde durup da adamın arabasının (hidrojenle çalışan şu yeni Toyotalardandı) garaj yolunda sessizce uzaklaşmasını izleyişini anımsadı. David'in arabası bile erdemliydi yahu. Papanın arabası da o modeldi muhtemelen.

Ama şu bir köpek değil miydi? Lila yüzünü cama iyice yasladı. Johnsonların köpeği sokağın ortasında tıpış tıpış yürüyordu. Johnsonlar iki ev ötede oturuyorlardı, karı koca iki kişi yaşıyorlardı, kızları evlenmişti, oğullarıysa üniversitede okuyordu. MIT? Caltech? Bunlardan birinde. Lila'yla David'in taşındıkları gün kapılarına ilk gelen komşuları Bayan Johnson olmuştu ("Bana Sandy deyin!"). Yuvarlak bir kek getirmiş, gülümseyerek merhaba demişti ve Lila işe gitmediği neredeyse her akşam görmüştü o kadını; kadın bazen kocası Geoff'la birlikte Roscoe'yu gezdirirdi ve bu iri, sırıtan *golden retriever* öyle uysaldı ki yanına biri yaklaşınca kaldırıma sırtüstü yatıp karnını açardı hemen. ("Köpeğim ibnedir, kusuruna bakmayın" demişti Geoff.) Roscoe şimdi dışarıdaydı, ama bir terslik vardı. Köpek değişmiş görünüyordu. Çıkık kaburgaları ksilofon tuşları gibiydi (Lila'nın aklına ilkokulda orkestra çanı çalması ve "Bekçi Amca"nın çıngırtılı melodisi geldi bir an) ve huzursuz edici bir amaçsızlıkla yürürken, ağzında bir şey tutuyordu. Sarkan... bir şey. Johnsonlar köpeğin başıboş gezdiğini biliyorlar mıydı? Lila onları aramalı mıydı? Ama telefonlar çalışmıyordu ve Lila, David'e evden çıkmayacağına söz vermişti. Köpeği fark edip de "Aaa, bu Roscoe; evden kaçmış olmalı" diyecek birileri çıkardı elbet.

Lanet olsun David, diye düşündü Lila. David bazen o kadar bencil, o kadar düşüncesiz olabiliyordu ki; dışarıda neler yapıyordu Tanrı bilir, Lila eve tıkılmışken, sular akmazken, telefon kesikken, elektrik yokken ve bebek odasının rengi berbatken. Renk o kadar alakasızdı ki! Lila gebeliğinin henüz yirmi dördüncü haftasında olsa da, zamanın ne çabuk geçtiğini biliyordu. Daha aylar var derken, bir gecenin köründe küçük valizinizi taşıyarak kapıdan dışarı fırlar ve telaşla araba sürüp hastaneye gider, sonra da ışıkların altında sırtüstü yatıp inlerdiniz, şiddetli kasılmalar yaşardınız kontrolsüzce ve bebeğinizi doğurana kadar başka hiçbir şey olmazdı. Ve acıdan sersemlemişken,

elinizde başka bir el hissederdiniz ve gözlerinizi açınca yanınızda Brad'in durduğunu, yüzünde tanımlayacak kelime bulamadığınız bir ifadenin olduğunu, güzel bir dehşete kapılmışlık ve âcizlik ifadesinin olduğunu görürdünüz. *Ikın Lila, çok az kaldı, son bir kez ıkınsan yeter* diyen sesini duyardınız ve ıkınırdınız: kendi içinize uzanıp, bu son şeyi yapma gücünü bulurdunuz ve bebeği dışarı iterdiniz. Ve sonraki dinginlikte, Brad size sarmalanmış bebeğinizi verirken, o büyülü armağanı verirken, yanaklarından mutluluk gözyaşları ırmak olmuş akarken, yaşamınızın derinden ve ebediyen doğru olduğunu hissederdiniz; onca erkeğin arasından bu adamı seçmenizin sebebinin kader olduğunu anlardınız ve bebeğiniz Eva'nın, birlikte yarattığınız bu yeni ve ılık yaratığın ne olduğunu bilirdiniz: İkinizin birleşimi, bir olmuş hali.

Brad? Lila neden Brad'i düşünüyordu ki? *David*. Kocası David'di, Brad değil. Papa David ve papa arabası. David adında bir papa olmuş muydu hiç? Muhtemelen. Lila Metodist'ti. Bilmemesi normaldi.

Neyse, diye düşündü; Roscoe gözden kaybolmuştu ve artık bu kadarı yeterdi. Lila pis bir eve tıkılıp kalmaktan bıkmıştı. David ne isterse yapabilirdi; Lila bu muhteşem haziran gününde, yapacak pek bir işi yokken eve kapanmak için sebep görmüyordu. Emektar Volvo'su garaj yolunda onu beklemekteydi. El çantası neredeydi? Cüzdanı? Anahtarları? İşte oradaydılar, ön kapının yanındaki sehpada duruyorlardı. Tam da Lila'nın bıraktığı yerde.

Üst kata çıkıp banyoya girdi –Tanrım, tuvaletin berbat halini *düşünmek* bile istemiyordu– ve aynada yüzünü inceledi. Eh, çok iyi göründüğü söylenemezdi. Başına bir felaket gelmiş gibiydi... Saçı karman çormandı, gözleriyse çukura kaçmış ve kızarıp sulanmıştı. Cildi haftalardır güneş görmemişçesine bembeyaz olmuştu. Lila evden çıkmadan önce bir saat süslenip püslenen kadınlardan değildi, ama yine de... Duş almak isterdi, ama bu imkânsızdı tabii; yüzünü lavabodaki sürahilerden birindeki suyla yıkamakla yetindi ve cildini el beziyle, pembeleşene dek kuruladı. Saçını fırçayla taradı: yanaklarına allık, kirpiklerine rimel, dudaklarına da biraz ruj sürdü. Sıcak yüzünden üstünde pantolonla tişört vardı sadece; eriyip akmış

mumların ve kirli çamaşır yığınlarının bulunduğu, yıkanmamış çarşafların kesif kokusunu taşıyan yatak odasına gidip, gardıroptan David'in uzun gömleklerinden birini aldı. Asıl mesele bunun altına ne giyeceğiydi... Hiçbir şey üstüne olmuyordu artık. Sonunda en üst düğmesini iliklemeyince içine sığabildiği bol bir pantolonda ve bir çift sandalette karar kıldı.

Bir kez daha aynaya baktı. Fena görünmediği sonucuna vardı. Şimdi daha iyi göründüğü kesindi. Hem zaten özel bir yere gideceği yoktu. Gerçi gündelik işlerini hallettikten sonra öğle yemeğini dışarıda yemesi hoş olurdu. Evde onca zaman geçirdikten sonra bunu kesinlikle hak etmişti. Güzel bir mekâna gidecekti, dışarıda oturabileceği bir mekâna... Bir bahar ikindisinde dışarıda oturup da bir bardak çay içmekten, salata yemekten daha güzel pek az şey vardı hayatta. Café des Amis bu iş için biçilmiş kaftandı. Muhteşem bahçelerinde hoş kokulu çiçeklerle bezeli asmalar vardı ve Cordon Bleu mezunu şefleri bir numaraydı, bir keresinde masalarına gelmişti. Pierre ya da François... Adam muhteşem sosları sayesinde en basit yemeklere bile en yoğun tatları katabiliyordu; *coq au vin*'i[5] mükemmeldi. Ama Des Amis'nin tatlıları meşhurdu asıl, özellikle de çikolatalı musu. O mus, Lila'nın hayatında yediği en lezzetli şeydi. O ve Brad akşam yemeğinden sonra bir musu paylaşırlardı hep, gözleri birbirinden başka pek bir şey görmeyecek kadar âşık olmuş ergenler gibi kaşıkla birbirlerine yedirirlerdi. O mutlu günler... flört günleri, hayatın tüm vaatlerinin önlerinde kitap sayfaları gibi açıldığı günler. Brad'in o tatlının kabarık, kakaolu kıvrımlarının arasına gizlediği nişan yüzüğünü Lila'nın yutmasına ramak kalınca, nasıl da katıla katıla gülmüşlerdi; Lila'nın Brad'i sağanak yağmurda dışarı gönderdiği –*ne olursa olsun fark etmez,* demişti Lila, *Kit Kat de olur, Almond Joy da, bildiğin sade Hershey's de*– ve bir saat sonra uyandığında onun yatak odasının kapısında sırılsıklam halde durduğunu, son derece komik bir şekilde gülümsediğini ve elinde bir orduyu doyurmaya yetecek kadar çok musla, François'nın –Pierre'in?– meşhur çikolatalı musuyla dolu dev bir plastik kap taşıdığını gördüğü gece de gülmüşlerdi. Brad restoranın arka kapısına

gitmiş (orada ışık yanıyordu hâlâ) ve kapıyı çalmıştı, ta ki birisi gelip de onun yağmurdan sırılsıklam olmuş elli dolarlık banknotunu alana dek. En tatlısı buydu. *Tanrım, Lila,* demişti Brad, Lila bir kaşık musu dudaklarına götürürken, *böyle gidersen çocuk doğduğunda yarısı çikolatadan olacak.*

Ama Lila yine hata yapmıştı. *David*. Artık kocası David Centre'dı. Lila'nın buna alışması gerekiyordu cidden. Gerçi David'le çikolatalı mus paylaşmamıştı hiç, Café des Amis'ye de gitmemişti, hatta bunlarla uzaktan yakından alakalı hiçbir şey yapmamıştı. Adamda romantizmden eser yoktu ki. Lila öyle bir adamın kendisini evlenmeye ikna etmesine nasıl göz yumabilmişti? Kendini beğenmiş birinin hazırladığı yapılacaklar listesindeki bir maddeden ibaretmiş gibi? Ünlü bir doktor ol, tamam. Lila Kyle'ı hamile bırak, tamam. Onurlu şeyi yap, tamam. David, Lila'nın kim olduğundan habersizdi sanki.

Lila merdiveni indi. Dışarıyı aydınlatan gün ışığı, holü altın sarısı bir gaz gibi dolduruyordu. Lila kapıya vardığında çok heyecanlıydı artık. Özgürlük ne güzeldi! Evde o kadar uzun süre tıkılı kaldıktan sonra, nihayet maceraya atılıyordu! David'in bunu öğrenince ne diyeceğini hayal edebiliyordu. *Tanrı aşkına Lila, dışarısı güvenli değil dedim sana. Bebeği düşünmelisin.* Ama Lila bebeği düşünüyordu zaten; sebep bebekti. David'in anlamadığı buydu. Dünyayı kurtarmaktan bebek odasının hazırlanmasına yardım etmeye zaman bulamayan, arabası kuşkonmazla veya peri tozuyla, sağlıklı düşüncelerle ya da her ne haltsa onunla çalışan ve Lila'yı burada tek başına bırakmış olan David'in. Tek başına! Daha da kötüsü, aslında en kötüsü, David'in Tavşan Peter'ı *sevmemesiydi*. Lila, Tavşan Peter'ı sevmeyen bir adamdan nasıl çocuk yapabilirdi? Bu nasıl bir adamdı? Ondan nasıl bir baba olurdu? Hayır, Lila'nın ne yaptığı David'i ilgilendirmezdi; bu sonuca varan Lila el çantasıyla anahtarlarını hol sehpasından alıp kapının sürgüsünü açtı. Lila ister dışarı çıkardı, ister bebek odasını uçuk yeşile veya parlak kırmızıya ya da patlıcan rengine boyardı; David'i ilgilendirmezdi. David siktir olup gidebilirdi. David bunu yapabilirdi.

Lila Kyle boyayı bizzat alacaktı.

8

Yönetici yardımcısı, işyerinde iyi bir gün geçirmiyordu. Bugün, yani 31 Mayıs –Anma Günü'ydü, gerçi bunun önemi yoktu– "dünyanın sonu" türünden bir gündü.

Colorado artık yoktu. Colorado bitmişti. Denver, Greeley, Fort Collins, Boulder, Grand Junction, Durango, aralarındaki binlerce küçük kasaba. Son uydu görüntüleri savaş alanını andırıyordu: otobanlarda kaza yapmış arabalar, yanan binalar, her yerde cesetler. Gündüzleri kuşlar dışında pek bir şey kımıldamıyor gibiydi; Akbaba Merkez Komutanlığı'ndan emir almışçasına, sürüler halinde, dev sarmallar çizerek uçuyorlardı.

Colorado eyaletindeki herkesi öldürmenin kimin fikri olduğunu biri söyleyebilir miydi lütfen?

Ve virüs yayılıyordu. Dört bir yana, on iki parmaklı bir el gibi. Ulusal Güvenlik ana eyaletlerarası koridorları kapadığında –o ödlek puştlar yanan bir evden kaçmayı bile beceremezlerdi–, ok yaydan çıkmıştı çoktan. CDC[6] bu sabah Kearney, Nebraska'da; Farmington, New Mexico'da; Sturgis, South Dakota'da; ve Laramie, Wyoming'te vakalar görüldüğünü bildirmişti. Üstelik bunlar sadece bilinen vakalardı. Utah'tan ya da Kansas'tan haber gelmemişti henüz, ama an meselesiydi, birkaç saat içinde gelebilirdi. Kuzey Virginia'da saat beş buçuktu ve günbatımına üç saat vardı, batıdaysa beş saat vardı.

Geceleri harekete geçiyorlardı hep.

Genelkurmay Başkanlığı brifingi iyi geçmemişti, gerçi Guilder aksini beklememişti zaten. Birincisi Özel Kuvvetler "problemi" vardı. Yüksek rütbeli subaylar ÖKB'yi asla tamamen onaylamadıkları gibi, bu bölümün ne iş yaptığı ile ordunun emir komuta zincirinin dışında olmasının ve ödeneğini Tarım Bakanlığı'ndan almasının sebebini de açıklamamışlardı. (Yanıt: Çünkü tarım kimsenin umurunda değildi.) Ordu hiyerarşi demekti, kimin kimin üstüne işediğiyle ilgiliydi ve

yüksek rütbeli subayların görebildiği kadarıyla Özel Kuvvetler kimseye hesap vermiyordu; başka bir düzine teşkilatın üyelerinden ve paralı askerlerden oluşmaydı. Bul karayı al parayı oyununu andırıyordu en çok; kız sürekli yer değiştiriyordu ve tahmin ettiğiniz yerde olmuyordu hiç. ÖKB'nin ne iş yaptığına gelince, eh, Guilder o bölüme takılan lakapları duymuştu. "Özel Kaçanlar Bölümü", "Öyle Kazmalar Bölümü", "Öküz Kalmışlar Bölüğü" Guilder'ın favorisi şuydu: "Örümcek Kafalılar Bandosu" (Kendisi bile ÖKB'ye Bando demeye başlamıştı.)

Böylece Yönetici Yardımcısı Horace Guilder (artık yönetici kalmış mıydı ki?) kendini Genelkurmay Başkanlığı üyelerinin karşısında bulmuştu (masada oturanların üstünde, kız izci kampı açmaya yetecek kadar madalya ve apolet vardı); Colorado'daki duruma ilişkin resmi görüşünü bildirmesi bekleniyordu. (Kusura bakmayın, biz vampirler yarattık; o sırada iyi bir fikir gibi gelmişti.) Sözünü bitirince tam otuz saniye sessizlik olmuştu; herkes afallamıştı ve şimdi kim konuşacak diye bekliyorlardı.

Bakalım sizi doğru anlamış mıyım, demişti genelkurmay başkanı monoton bir sesle. Kavuşturduğu ellerini masaya koymuştu. Guilder koltuk altında oluşan bir ter damlasının aşağı aktığını hissetmişti. *Kadim bir virüsü değiştirip, bir düzine idam mahkûmunu kanla beslenen yenilmez canavarlara dönüştürecek hale getirmeye karar verdiniz ve bunu başka kimseye söylemek aklınıza gelmedi?*

Eh, aslında Guilder'ın "karar verdiği" söylenemezdi. ÖKB'ye sonradan katılmıştı. Yönetim değişikliği sırasında gelmişti ve o sırada artık öyle çok para ve iş saati boşa harcanmıştı ki, Guilder projeyi istese de durduramazdı. Nuh Projesi'nin emir komuta zinciri öyle belirsizdi ki, kaynağını Guilder bile bilmiyordu... NSA'ydı herhalde, gerçi Guilder asıl kaynağın daha da yukarıda, hatta Beyaz Saray'da olduğundan şüpheleniyordu. Ama Genelkurmay Başkanlığı üyelerinin karşısında otururken, bunun önemsiz olduğunu anlamıştı. Guilder'ın otuz yılını harcadığı teşkilatlarda o kadar çok şey sırdı ki, kimse herhangi bir şeyden sorumlu değildi. Fikirler kendiliğinden ortaya çıkardı sanki. *Ne yapmışız? Yok canım, biz yapmadık.* Sonra da

belgeler kâğıt doğrayıcıyı boylardı. Özel Kuvvetler'e de aynen bu olacaktı; hatta muhtemelen Guilder'a bile.

Ama bu arada, suçun birilerine yıkılması gerekiyordu. Toplantı bağırma yarışmasına dönüşmüştü çabucak ve Guilder sözel yumruklar yiyip durmuştu. Nihayet odadan kovulduğunda rahatlamıştı; yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Artık meseleyle ordu, her zamanki yöntemiyle, gördüğü her şeyi vurarak ilgilenecekti.

Guilder şimdi düşünüyordu da, durumu daha diplomatik bir dille açıklayabilirdi aslında. Ama CDC'nin tahminleri ortadaydı. Üç, en fazla dört hafta sonra virüs Chicago'ya, St. Louis'ye, Salt Lake'e yayılacaktı. Altı hafta sonra kıyılara ulaşmış olacaktı.

Vampirler, Tanrı aşkına. Guilder böyle bir aptallığı nasıl yapmıştı?

Herkes böyle bir aptallığı nasıl yapmıştı?

Ama Lear'ın çalışmalarının önemli olduğu su götürmezdi. Büyük Jonas Lear... Guilder'ın bile çekindiği bu adam Harvard mezunu bir biyokimyacıydı, IQ'su manyak yüksekti ve eski organizmaların bulunup canlandırılarak günümüzde kullanılmasıyla ilgilenen paleovirolojinin mucidiydi resmen. Mesleki çevresinde, ileride Nobel Ödülü alacağına kesin gözüyle bakılıyordu. Tamam, idam mahkûmlarını kullanmak çok akıllıca değildi belki. İşin bu kısmında hata yapmışlardı. Lear'ın da birkaç tahtası eksikti elbette. Ama olasılıkların cazibesi inkâr edilemezdi. Örneğin ölmemek. Hiçbir zaman. Guilder son zamanlarda buna kişisel bir ilgi duyduğunu fark etmişti.

Tek umudu kızdı.

Amy SY. Annesinin bırakıp terk ettiği kız; Memphis, Tennessee'deki manastırdan kaçırılan, on üçüncü denek. Guilder kaçırma emrine imza atmaktan pek hoşlanmamıştı. Tanrı aşkına, o kız daha çocuktu yahu. Eninde sonunda birileri illa ki fark edecekti ve fark etmişlerdi de; Wolgast kızı getirdiğinde, Oklahoma Otoban Devriyesi'nden federal ajanlara dek herkes ülkenin dört bir yanında kızı arıyordu ve Richards denen manyak arkasında cesetlerden oluşan, bir kilometre genişliğinde bir iz bırakmıştı. Uykularında öldürülen manastır rahibeleri. İki tane küçük kasaba polisi. Bir kafedeki altı kişi

ki tek hataları kahvaltı yapmak için Wolgast ve kızla aynı zamanda kafeye gelmeleriydi.

Ama kızı bizzat Lear istemişti ve Guilder bu talebi reddedemezdi. Mahkûmların her birine virüsün biraz değişik bir varyantı verilmişti, ama görülen etkiler aynıydı. Hastalık, koma, dönüşüm; sonra da birden tavandan tepetaklak sarkıp tavşan parçalamaya başlıyorlardı. Ama Amy'nin varyantı farklıydı. Lear'ın düzenlediği, felaketle sonuçlanan Bolivya yolculuğunda hastalığı kapan, Columbia'da çalışan biyokimyacı Fanning'ten gelmemişti o virüs; her şeyi başlatan turist grubundan gelmişti... Son Dilek adlı bir ekoturizm grubuyla birlikte orman gezisine çıkan o ölümcül kanser hastalarından. Hepsi bir ay içinde ölmüştü: Felç, kalp krizi, anevrizma; bazılarının vücudu patlamıştı. Ama ölmelerinden önce sağlıklarında bazı kayda değer gelişmeler görülmüştü –kel bir adamın saçı çıkmıştı– ve öldüklerinde hiçbirinde kanser yoktu. Lear'ın aklını okumaya çalışmak boşunaydı, ama Guilder çözümün bu varyant olduğuna inanmaya başlamıştı. Bütün mesele ilk deneği hayatta tutmaktaydı. Lear bu yüzden Amy'yi, o genç ve sağlıklı kızı seçmişti.

Ve seçimi işe yaramıştı. Guilder işe yaradığını biliyordu. Çünkü Amy hâlâ yaşıyordu.

Guilder'ın Fairfax ilçesindeki gayet sıradan, alçak federal ofis binasının –ÖKB'nin binayı paylaştığı kuruluşların arasında Teknoloji Değerlendirme Ofisi, Ulusal Güvenlik Özel Enerji Çalışma Kolu Departmanı, Ulusal Okyanus ve Atmosfer İdaresi ve bir kreş vardı– üçüncü katındaki odası 66. Eyaletlerarası Yol'a bakıyordu. Günlerden pazartesiydi ve Anma Günü'ydü, ama trafik yok denecek kadar azdı. Halkın çoğu şehri çoktan terk etmişti. Guilder birçok kişinin, bir zamanlar yaptıkları kıyakların karşılığını şimdi istediğini tahmin etti. New York banliyösünde oturan bir kaynanadan veya dağ kulübesi olan bir arkadaştan. Ama bütün uçuşlar iptal edildiğinden insanlar çok uzağa gidemezlerdi, ki her halükârda sonuç belliydi zaten. Doğadan sonsuza dek saklanamazdınız. En azından Horace Guilder'a öyle söylenmişti.

Kız Colorado'dan çıkmayı her nasılsa başarmıştı. İlk birkaç saatte,

onun güney Wyoming'ten gelen sinyalini almışlardı. Demek ki bir taşıttaydı ve yalnız değildi... O aracı kullanan biri vardı mutlaka. Sonra kız ortadan kaybolmuştu. Biyomonitöründeki verici kısa menzilliydi, sinyali uyduların algılayamayacağı kadar zayıftı; kızın bir baz istasyonunun birkaç kilometre yakınında olması şarttı. Üstelik kırsal kesimdeki baz istasyonları işe yaramazdı, federal izleme ağına bağlı istasyonlar gerekiyordu ki güney Wyoming'te, ana otobanlardan uzak durduğunuz sürece bunlardan kaçınmak kolaydı. Kız şu an herhangi bir yerde olabilirdi. Yanındaki her kimse, zeki biriydi.

Kapısı çalınınca düşünceleri yarıda kesildi; döner koltuğunda oturan Guilder pencereye sırtını dönünce, bölümün baş teknoloji sorumlusu Nelson'ın kapıda durduğunu gördü. Tanrım, yine ne vardı?

"İyi ve kötü haberlerim var" dedi Nelson.

Nelson her zamanki gibi siyah tişört ve kot pantolon giymişti; kirli ayaklarına bir çift parmak arası terlik geçirmişti. Rhodes bursu almış, MIT'de bir değil iki alanda –biyokimya ve ileri haberleşme sistemleri– doktora yapmış, hızlı hızlı konuşan biri olan Nelson binadaki en zeki insandı kesinlikle ve bunun gayet farkındaydı. Dünyayı kendisi kadar havalı ve zeki olmayan insanların yol açtığı bir dizi az çok sinir bozucu sorundan ibaret gören gençler gibi davranmaya meyilliydi hâlâ. Aralarında samimiyet olsa da Nelson, Guilder'a bunak bir baba, saygı gösterilmesi gereken ama artık eskisi kadar değerli olmayan biriymiş gibi davranmayı huy edinmişti... Görünüşe göre saçını dört günde bir tarayan birinden bu muameleyi görmek sinir bozucuydu, ama Guilder ona ister istemez hak veriyordu. Nelson yirmi sekiz yaşındaydı, kendisiyse elli yedi yaşındaydı ve Nelson'ın her şeyi ona kendini yaşlı hissettiriyordu.

"Kızın izini buldunuz mu?"

"Hayır." Nelson bakımsız sakalını kaşıdı. "Hiç iz yok."

Guilder uykusuzluktan yanan gözlerini ovuşturdu. Evine gidip yıkanması ve temiz bir takım elbise giymesi gerekiyordu. İki gündür ofisindeydi, kanepede birkaç kez şekerleme yapma fırsatı bulmuştu sadece ve otomatlardaki abur cuburla besleniyordu. Parmaklarında da sorun vardı. Uyuşukluk, karıncalanma.

“İyi haber mi demiştin?”

“Nasıl baktığına bağlı. İfade özgürlüğü açısından çok iyi olmayabilir, ama Denver’daki manyağın bağlantısını sonunda kestiler galiba. NSA’in işi olabilir veya belki de Lear’ın adamları onu bulmuştur. Her halükârda, internette yok artık.”

Denver’ın Son Direnişçisi: herkes gibi Guilder da onun videolarını izlemişti. Adamın cesur olduğunu kabul etmek gerekirdi. Kimliği konusunda birçok teori üretilse de eskiden asker olduğu, Özel Kuvvetler’de veya SEAL’da görev yaptığı tahmin ediliyordu.

“Eee, kötü haber ne peki?”

“CDC’den yeni sayılar geldi. İlk algoritmada, bu yaratıkların beslenme düşkünlüğü yeterince göz önünde bulundurulmamış anlaşılan. Bana sorsalar söylerdim oysa. Sorun bu olmalı veya belki de yaz stajyerlerinden biri, kız arkadaşını en son düdüklediği zamanı düşünürken bir basamak kaydırmıştır.”

Nelson’la konuşmak, beş yaşında bir çocuğu dizginlemeye çalışmak gibi oluyordu bazen. Beş yaşında bir dâhi çocuğu, ama yine de... “Sadede gel lütfen.”

Nelson omuz silkti. “Son tahminlere göre çok zaman yok. Aşağı yukarı otuz dokuz gün var.”

“Virüsün kıyılara ulaşmasına mı?”

“Şey, pek sayılmaz.”

“Neye peki?”

“Kuzey Amerika kıtasının tamamına yayılmasına.”

Guilder’ın gözü karardı; oturmak zorunda kaldı.

“Merkez çözüm aramaya başladı bile” diye devam etti Nelson. “Bence virüsü yakarak yok etmeye çalışacaklar. Önce büyük yerleşim merkezlerini, sonra da geri kalan herkesi yakacaklar.”

“Ulu Tanrım.”

Nelson kaşlarını çattı. “Aslında küçük bir bedel. Mesela Rusya başkanı olsam ne yapardım biliyorum. Bu virüsün okyanus ötesine sıçramasına hayatta göz yummazdım.”

Adam haklıydı; Guilder bunu biliyordu. Sağ elinin titremeye başladığını fark etti. Spazm geçiren sağ elini sol eliyle, doğal

görünmeye çalışarak tuttu.

"Sen iyi misin patron?"

Guilder'ın sağ ayağı da titremeye başlamıştı. Gülmek istiyordu anlaşılmaz bir şekilde. Stres yüzünden olsa gerekti. Zorla yutkununca kusmuk tadı aldı.

"O kızı bulun."

Nelson gidince Guilder ofisinde birkaç dakika öylece oturup kendini toplamaya çalıştı. Titremesi geçse de gülme dürtüsü geçmemişti... Bu semptoma "duygusal kontrolsüzlük" denirdi kibar bir şekilde. Sonunda pes etti ve tek bir kahkaha atıp rahatladı. Tanrım, içine şeytan girmiş gibi çıkmıştı sesi. Dışarıdakilerin sesini duymadığını umdu.

Binadan çıkıp garaja girdi, arabasına –bej Toyota Camry'sine– bindi ve Arlington'daki evine gitti. Yıkanmak istiyordu, ama buna üşendi birden; viski koyup televizyonu açtı. Hava Durumu Kanalı da dahil olmak üzere bütün kanalların acil duruma akılda kalıcı bir slogan bulmaları uzun sürmemişti ("Ulus Krizde" vs.) ve tüm haber sunucuları kaygılı ve uykusuz görünüyordu, özellikle da otoban kenarından haber sunanlar... Arka planda bir mısır tarlası, ağır ağır ilerleyen uzun araç kuyrukları, herkesin anlamsızca kornaya abanması. Koca ülke, takılıp kalan kötü bir yayın gibiydi. Guilder kol saatine göz attı: 8:05. Bir saatten az bir süre içinde, ülkenin ortası karanlığa gömülecekti.

Guilder itaatsiz bedenini kanepeden kaldırıp merdiveni çıktı. Merdiven ilerisi için kaygılandırıyordu onu. Merdiven çıkamaz hale gelince ne yapacaktı? Ama bunun pek önemi yoktu artık. Ana banyoda duşu açtı, soyundu ve aynanın önünde durup suyun ısınmasını bekledi. İşin tuhafı, hasta gibi görünmüyordu. Biraz kilo vermiş olabilirdi. Bir zamanlar kendini atletik bulurdu –Bowdoin'da kros yarışmasına katılmıştı– gerçi o günler epey geride kalmıştı. İşi ve işinin gerektirdiği gizlilik yüzünden evlenemese de, formunu korumaya kırklı yaşlarının ortalarına dek özen göstermişti...

Kadınların dönüp bakmalarını sağlamak için olmasa bile, en azından kendini oyalamak için. Birkaç gizli ilişki yaşamıştı; karşı taraf durumu tahmin ederdi hep. Guilder bu ilişkileri yürütmedeki becerisiyle gurur duyuyordu, ama günün birinde her şey bitmişti. Kadınlar bakışlarına karşılık vermiyorlardı artık ve özenle hazırladığı açılış konuşmaları başarısız oluyordu. Bu kaçınılmazdı herhalde, ama sevinilecek bir şey değildi. Guilder aynadaki yansımasını inceledi. Bir zamanlar görünüşüne sertlik katan köşeli çenesinin altındaki gerdanı sarkıktı artık. Kelleşmeye yüz tutmuştu ve saçını geriye tarasa da, ölü beyazı kafa derisini tamamen gizleyememişti. Göz altları torba torbaydı, şiş göbeği lastik gibiydi, sopa gibi bacakları bir deri bir kemikti. Görünüşü hoş değildi; ama orta yaşların sonuna gelmiş biri olarak, fiziksel çöküşün kaçınılmazlığını kabullenmişti.

Ölümcül hasta olduğu, görünüşünden anlaşılmıyordu hiç.

Yıkanıp temiz bir takım elbise giydi. Gardırobunda bunlardan başka bir şey yoktu neredeyse; çift düğmeli, gösterişsiz takım elbiseler –çoğu koyu lacivertti, ama gri ve ince çizgili olanlar da vardı, birkaç tane de yazlık mavi poplin gömlek–; gömlekler uçuk mavi veya beyazdı, İsveç kadar nötr kravatlarsa Guilder'ın öylesine vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti ki, onlardan birini takmadığı zamanlarda kendini çıplak hissederdi. Merdiveni dikkatle inip oturma odasına gitti; vazifeşinas televizyon kötü haberleri bangır bangır vermeyi sürdürmekteydi. Guilder iştahsız olsa da mikrodalgada donmuş lazanya ısıttı; fırının önünde durup, saniyelerin geçmesini bekledi. Masaya oturup lazanyayı yemek için elinden geleni yaptı, ama diazepam yüzünden her şeyin tadı yavan ve metalik geliyordu; ayrıca boğazındaki kasılma hâlâ geçmediğinden, iki beden küçük gömlek giyip yakasını iliklemiş gibi hissediyordu kendini. Doktoru *milk shake* içmesini veya makarna gibi yumuşak şeyler yemesini tavsiye etmişti, ama Guilder çocuk yiyecekleriyle beslenmeye katlanamazdı. O noktadan sonra her şey artık yokuş aşağı giderdi.

Kalan lazanyayı çöpe attı ve tekrar saatine baktı. Dokuzu biraz geçiyordu. Eh, ülkenin ortasında ne oluyorsa oluyordu. Nelson ona ihtiyacı olursa arardı.

Evden çıkıp arabayla McLean'e gitti. Görevi hoş değildi, ama bu işi yapacak tek kişi oydu. Tesisle yolun arasında geniş, yemyeşil bir çimenlik uzanıyordu; bahçe yolunun yanındaki tabelada SHADOWDALE BAKIMEVİ yazılıydı. Kayıt masasındaki hemşireye ehliyetini gösterdikten sonra ilaç kokulu koridorda yürüyen Guilder duvarlarda asılı olan, yeşil tarlalar ve yaz günbatımlarını sergileyen toplu üretilmiş tabloların önünden geçti. İçerisi bu saatte bile sessizdi; normalde etrafta hademeler olurdu, ortak salonda insanların arkadaşlığından hâlâ medet uman hastalar olurdu. Bu geceyse burası mezar gibiydi.

Babasının odasına varınca kapıyı hafifçe çaldı ve yanıt beklemeden açtı.

"Baba, benim."

Babası pencerenin önünde, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Ağzı açıktı, yüz kasları krep hamuru gibi gevşekti. Ağzından sarkaç gibi sarkan bir tükürük sicimi, üstündeki kâğıt önlüğün boyun kısmına kadar inmişti. Birisi ona lekeli bir eşofman ve cırt cırtlı ortopedik ayakkabılar giydirmişti. Adam odaya giren Guilder'ı tanıdığını belli eden bir hareket yapmadı.

"Nasılsın baba?"

Guilder'ın babasını çevreleyen hava idrar kokuyordu. Alzheimer hastalığı ilerlemiş olan adam artık kimseyi tanımasa da, rutinleri bozmamak gerekirdi. *Zihinsel yalnızlık ne korkunç şey,* diye düşündü Guilder. Ama babasının sessizliği, orada olmadığı duygusu yeni değildi. Canlıyken –tıpkı şimdiki ölü halinde olduğu gibi– neredeyse sürüngensi denebilecek kadar soğuk bir adamdı. Guilder bunun babasının yetiştirilme tarzıyla ilgili olduğunu bilse de –adamın annesiyle babası küçük bir kasabada yaşayan mandıra çiftçileriydi, haftada üç kez kiliseye gider ve kendi domuzlarını keserlerdi–, kendisine sevgi göstermesi mümkün olmayan bu adamın dikkatini çekme umuduyla harcadığı çocukluğu yüzünden hissettiği hınçtan kurtulamamıştı hâlâ. Sırf doğmakla babasından bir şey istemişti, küçük ve kolay bir şey istemişti: Kendisine oğlu gibi davranmasını. Bir güz ikindisinde yakalamaca oynamasını kenardan seyreden

babasının ona övgü dolu bir çift söz söylemesini, onun hayatıyla ilgilendiğini belli etmesini istemişti. Guilder iyi bir evlat olmuştu. Notları iyiydi, oditoryumlarda ve spor sahalarında görevini hakkıyla yerine getirmişti, sene kaybetmeden üniversiteye girmişti ve üretken bir yetişkin olmuştu kısa sürede. Oysa babası bunlardan bahsetmemişti bile. Aslında Guilder, babasının bir kez olsun onu sevdiğini söylediğini veya ona sevgiyle dokunduğunu hatırlamıyordu. Adamın umurunda değildi.

Hepsinden zoru, Guilder'ın babasının hastalığının, annesinin üstündeki yıpratıcı etkisi olmuştu; sosyal bir insan olan annesi yalnızlık yüzünden alkole sığınmış ve sonunda alkol yüzünden ölmüştü. Guilder annesinin teselliyi başkalarının kollarında aradığına, muhtemelen birden fazla sevgilisi olduğuna inanır olmuştu sonradan. Babasını Shadowdale'e yerleştirdikten sonra Albany'deki evi temizlerken –evin hali berbattı, bütün çekmecelerle dolaplar bir şeylerle doluydu– annesinin makyaj masasında kadife bir Tiffany kutu bulmuştu. Kutunun içinde bir bilezik vardı, bir *elmas* bilezik. Fiyatı Guilder'ın inşaat mühendisi olan babasının bir yıllık kazancından fazlaydı herhalde. Bu bileziği almaya parası yetmezdi onun; hem bileziğin ne olduğu kutunun yerinden anlaşılıyordu: Bir çekmecenin arka tarafına, küflü eldivenlerle eşarpların altına konulmuştu: bir sevgilinin hediyesiydi. Kimdi acaba? Guilder'ın annesi hukuk sekreteriydi. Çalıştığı şirketteki avukatlardan biri? Yolda tanıştığı biri? Yeniden birlikte olduğu bir gençlik aşkı? Guilder annesinin yalnızlığını bir nebze olsun azaltmasına sevinse de, haftalarca süren bir depresyona girmişti. Çocukluğunun iç ısıtıcı anılarında annesi vardı. Ama onun hayatı, gerçek hayatı Guilder için sırdı.

Babasını her ziyaret edişinde bu anılar yüzeye çıkardı; eve dönerken de çoğunlukla öyle keyifsiz ya da öylesine suskun ve hiddetli olurdu ki, doğru dürüst düşünemezdi. Elli yedi yaşında olmasına karşın, biraz olsun onay bekliyordu hâlâ.

Odadaki tek sandalyeyi alıp babasının karşısına geçti. Bebek gibi kel olan yaşlı adamın başı tuhaf bir açıyla omzuna düşmüştü. Guilder

komodinden aldığı bir bezle adamın çenesindeki tükürüğü sildi. Bir tepside, kapağı açık bir kutu vanilyalı puding ve ince bir metal kaşık duruyordu.

"Eee, kendini nasıl hissediyorsun baba? Sana iyi bakıyorlar mı?"

Sessizlik. Ama Guilder başının içinde babasının sesini, boşlukları dolduran sesini duyabiliyordu.

Şaka mı yapıyorsun? Şu halime bak yahu. Doğru dürüst sıçamıyorum bile. Herkes benimle çocukmuşum gibi konuşuyor. Sence nasılım evlat?

"Görüyorum ki tatlını yememişsin. Puding ister misin? Hoşuna gider mi?"

Başlatma pudingine! Burada başka bir şey verdikleri yok. Kahvaltıda puding, öğle yemeğinde puding, akşam yemeğinde puding. Sümüğe benziyor bir de.

Guilder bir kaşık puding alıp babasının dişlerinin arasına soktu. Yaşlı adam otonom refleksle dudaklarını şapırdatıp pudingi yuttu.

Bana bak. Kolay mı sanıyorsun? Salyalarımı üstüme akıtmam, altıma işemem?

"Son zamanlarda haberleri takip ediyor musun bilmem" dedi Guilder, babasının ağzına bir kaşık puding daha sokarken. "Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Eee? Ne diyeceksen de, sonra da beni yalnız bırak.

Ama Guilder ne söylemek istiyordu? Ölüyorum... Herkes ölüyor, henüz farkında olmasalar da... Bu bilginin ne faydası olabilirdi ki? Aklına korkunç bir düşünce geldi. Herkes gidince, doktorlarla hemşireler ve hademeler gidince babasına ne olacaktı? Son haftalar epey olaylı geçtiğinden, bu olasılık Guilder'ın aklına gelmemişti. Şehir boşalıyordu; yakında, birkaç hafta veya hatta birkaç gün sonra, herkes canını kurtarmak için kaçacaktı. Guilder, Katrina ve Vanessa kasırgalarından sonra New Orleans'ta olanları hatırladı; yaşlı hastalarının yalnız bırakıldıkları, altlarını kimsenin temizlemediği, açlık ve susuzluktan yavaş yavaş öldükleri haberlerde çıkmıştı.

Beni dinliyor musun evlat? Karşımda aval aval oturuyorsun. Ne söyleyeceksin; seni ta buraya getirecek kadar önemli haber ne?

Guilder başını iki yana salladı. "Önemli değil baba. Hiç önemli değil." Pudingin kalanını babasına yedirdikten sonra adamın ağzını bezle sildi. "Sen biraz dinlen, tamam mı?" dedi. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

Annen orospuydu, biliyorsun. Orospu orospu orospu...

Guilder odadan çıktı. Boş koridorda durup soluklandı. O ses gerçek değildi; bunun farkındaydı. Ama bazen babasının zihni kendi bedeninden ayrılıp onun bedenine yerleşmiş gibi geliyordu ona.

Kayıt masasına geri döndü. Genç bir Hispanik kadın olan hemşire çapraz bulmaca çözüyordu.

"Babamın altının değiştirilmesi gerek."

Kadın başını kaldırıp bakmadı. "Hepsinin altının değiştirilmesi gerek." Guilder kımıldamayınca kadının gözleri yukarı çevrildi. Gözler simsiyahtı ve kalın kalem çekilmişti. "Birisine söylerim."

"Söyleyin lütfen."

Guilder kapıda durdu. Hemşire çapraz bulmacasına geri dönmüştü bile.

"Eee, *söylesene* hadi."

"Söylerim dedim ya."

Guilder yoğun bir koruma hissine kapıldı. Kadının elindeki kurşunkalemi alıp boğazına saplamak istedi. "O işi sen yapmayacaksan, şu lanet olası telefonu eline al."

Kadın öfleyerek telefonu açıp çevirdi. "Ben kayıt masasından Mona. 126'daki Guilder'ın altının değiştirilmesi gerek. Evet, oğlu burada. Tamam, söylerim." Telefonu kapadı. "Mutlu oldun mu?"

Bu soru öyle saçmaydı ki, Guilder ne diyeceğini bilemedi.

Guilder babası gibi ölmeyecekti, tam tersine. ALS yani amiyotrofik lateral skleroza, halk arasındaki adıyla Lou Gehrig hastalığı getirecekti sonunu. Önce temel motor fonksiyonlarını yitirecekti, kasları kasılıp işe yaramaz hale gelecekti, sonra da sesini ve yutkunma yeteneğini kaybedecekti. Durup dururken gülecek ve ağlayacaktı... Bu hastalığın sebebini kimse bilmiyordu. Sonunda bir solunum cihazına

bağlı halde, vücudu tamamen hareketsizken, hareket edemezken ve konuşamazken can verecekti. Ama en kötüsü şuydu ki, düşünme ve muhakeme yetisi azalmayacaktı. Babası önce aklını yitirmişti, Guilder ise çöküşünün her anının tamamen farkında olacaktı. Yaşayan bir ölü olacaktı ve somurtkan bir hemşireden başka kimseyi görmeyecekti.

Teşhis konulmasından sonra derin bir şok yaşamıştı. Shawna'ya yaptığı salaklığı böyle açıklıyordu... Kızın gerçek adı bu değildi elbette. Guilder iki yıl boyunca, her ayın ikinci salı günü onun dairesine gitmişti; kız işverenlerinin kiraladığı bir evde kalıyordu. Esmer tenli ve zayıftı, gözleri Asyalılarınki gibi çekikti biraz ve Guilder'ın kızı olacak yaştaydı, gerçi Guilder'ın onu çekici bulmasının sebebi bu değildi... Hatta daha yaşlı olmasını yeğlerdi. Onunla bir arkadaşlık şirketi aracılığıyla tanışmıştı; deneme süresinden sonra, ona doğrudan telefon etmesine izin verilmişti. İlk seferde üniversiteli gibi heyecanlanmıştı. Bir kadınla birlikte olmayalı epey oluyordu ve kızın onu beğenmemesinden çekindiğini fark etmişti... Bu kaygısı saçma geliyordu şimdi. Ama kız onu çabucak rahatlatmış, dizginleri ele almıştı. Ritüel hep aynıydı. Guilder aşağıdan zili çalardı; kapı vızıldayarak açılırdı; sonra Guilder merdivenden kızın dairesine çıkardı ve kız kapıyı açmış onu bekliyor olurdu. Hoşgeldin dercesine gülümserdi, üstündeki siyah kokteyl elbisesinin altında dantelli ve ipekli, erotik bir hazine yatıyor olurdu. İkindi vakti buluşmuş iki sevgili gibi havadan sudan konuşurlardı biraz, ardından da Guilder içinde para olan zarfı makyaj masasına konuşmadan bırakırdı; sonra da asıl işe geçerlerdi. Önce Guilder soyunurdu hep; sonra da kızın soyunmasını, kokteyl elbisesini yere perde gibi düşürmesini ve içinden kraliçe gibi çıkmasını seyrederdi. Kız sevişirken ateşliliğinin dozunu tam ayarlardı, ne yapmacık ne de fazla profesyonel görünürdü ve o dakikalarda Guilder hayatındaki başka hiçbir şeyden alamadığı bir huzura kapılırdı. Guilder boşalırken Shawna onun ismini tekrarlayıp dururdu, sesindeki kadınsı tatmin tamamen ikna edici olurdu ve Guilder bu seslerle hislerin üstünde salındığını, bir sörfçü gibi onların üzerinde giderek dingin bir sahile yaklaştığını hissederdi.

Neden daha sık görüşmüyoruz? diye sorardı kız sonrasında. *Yaptığım şeyler hoşuna gidiyor mu? Başka biri yok, değil mi? Hayatındaki tek kadın olmak istiyorum Guilder.* Guilder *Beni çok mutlu ediyorsun,* derdi kızın kadifemsi saçını okşarken. *Bundan daha mutlu olamam.*

Guilder o kız hakkında hiçbir şey bilmiyordu, en azından özel hayatı hakkında. Ama teşhis konulmasından sonraki haftalarda saçma bir düşünceye sığınmış, ona âşık olduğunu düşünmüştü. Şimdi bunu hatırladıkça utanıyordu; öyle düşünmüş olmasının altında yatan psikolojik sebep belliydi –tek başına ölmek istemiyordu–, ama o sırada kıza âşık olduğuna tamamen inanmıştı. Sırılsıklam âşıktı ve duygularını Shawna'nın paylaşıyor olması mümkün, hatta muhtemel değil miydi? Kız onun hayatında tek olmak istediğini söylerken bunu mu kastetmişti? Birbirlerine yaptıkları ve söyledikleri şeyler sahte *olamazdı*; bunlar ancak gerçekten yakınlaşmış insanların paylaşabileceği şeylerdi.

Bunları düşünüp durmuştu ve sonunda Shawna'dan başka bir şey düşünemez olmuştu. Ona bir armağan vermeye karar vermişti; aşkının bir sembolünü. Duygularını hakkıyla ifade edecek, pahalı bir şey. Mücevher. Mücevher vermeliydi. Ama kuyumcudan alınma yeni bir mücevher değil, daha kişisel bir şey: annesinin elmas bileziği. Guilder bu fikrin verdiği şevkle Tiffany kutuyu gümüşi kâğıtla paket yapmış ve arabaya atlayıp Shawna'nın dairesine gitmişti. O günün salı olmaması önemli değildi. Guilder'ın hissettiği şey planlı programlı yaşanamazdı. Zili çalıp bekledi. Dakikalarca bekledi ki tuhaftı bu; Shawna apartman kapısını hemen açardı hep. Guilder tekrar zili çaldı. Bu sefer hoparlör biraz cızırdadı ve Guilder kızın sesini duydu. "Evet?"

"Benim, Horace."

Sessizlik. "Bugüne randevumuz yok. Değil mi? Benim hatam olabilir. Aramış mıydın?"

"Sana bir şey getirdim."

Hoparlör sustu. Sonra: "Bir saniye bekle."

Birkaç dakika geçti. Guilder merdivenlerden gelen ayak sesleri

duydu. Kapı otomatiği bozuktu belki de; Shawna kapıyı açmak için aşağı geliyordu. Ama köşeyi dönen kişi Shawna değildi. Bir adamdı. Altmış yaşlarında görünüyordu, kel ve cüsseliydi, Rus gangsterler gibi domuz suratlıydı, üstündeki çizgili takım elbise buruşuktu, kravatı gevşekti. Belirtiler ortadaydı, ama heyecana kapılmış olan Guilder'ın zihni onları reddetti. Adam kapıdan geçerken Guilder'a göz attı.

"Şanslısın" deyip göz kırptı.

Guilder merdivenleri koşarak çıktı. Kapıyı üç kez çalıp neşe ve heyecanla bekledi; kapı nihayet açıldı. Shawna'nın üstünde elbisesi yoktu, belden bağlanmış bir ipek bornoz vardı sadece. Saçı başı dağınıktı, makyajı bozulmuştu. Belki de yeni uyanmıştı.

"Horace, burada ne işin var?"

Birden nefesi kesilen Guilder "Kusura bakma" dedi. "Aramam gerekirdi, biliyorum."

"Açıkçası müsait değilim."

"Sadece bir dakikanı alacağım. Lütfen, girebilir miyim?"

Kız onu şüpheyle süzdükten sonra yumuşadı sanki. "Eh, tamam. Ama çok kısa."

Guilder'ın geçmesi için yana çekildi. Dairede bir değişiklik vardı, Guilder ne olduğunu anlayamasa da. İçerisi kirli görünüyordu ve havasızdı.

"Bu ne?" Kız gümüşi kâğıtla sarmalanmış kutuya bakıyordu. "Horace, hiç gerek yoktu."

Guilder kutuyu kıza uzattı. "Bu senin."

Sevinçten gözleri parlayan kız paketi açıp bileziği çıkardı.

"Çok düşüncelisin. Bu öyle güzel ki."

"Ailemden kalma. Annemindi."

"Öyleyse daha da özel." Guilder'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana bir dakika ver de temizleneyim; hemen geliyorum bebeğim."

Guilder yoğun bir sevgiye kapıldı. Kendini tutmasa kıza sarılıp dudaklarından öpecekti. "Seninle sevişmek istiyorum. Gerçekten sevişmek."

Kız saatine göz attı. "Şey, tabii ki. İstediğin buysa eğer. Ama bu

sefer bir saatimiz yok."

Guilder soyunmaya başlamıştı, kemerini çözüyordu telaşla, sivri uçlu ayakkabılarını çıkarıyordu. Ama bir terslik vardı. Kızın tereddüt ettiğini sezdi.

"Unuttuğun bir şey yok mu?" diye sordu kız.

Para. Kızın istediği buydu. Böyle bir zamanda parayı nasıl düşünebiliyordu? Guilder ona paylaştıkları şeyin dolarla ve sentle ölçülemeyeceğini söylemek istedi, buna benzer bir şey söylemek istedi, ama ağzından çıkan tek söz şu oldu: "Yanımda yok."

Kız kaşlarını çattı. "Böyle olmaz canım. Biliyorsun."

Ama Guilder artık öyle heyecanlıydı ki, bu olanları pek anlamıyordu. Kızın karşısında yarı soyunuk halde duruyordu şimdi, üstünde sadece *boxer'*ıyla fanilası vardı, pantolonuysa ayak bileklerindeydi.

"İyi misin? İyi görünmüyorsun."

"Seni seviyorum" dedi Guilder.

Kız hafifçe gülümsedi. "Çok tatlısın."

"Seni seviyorum dedim."

"Tamam, bunu yapabilirim. Sorun değil. Parayı makyaj masasına bırak; ne istersen söyleyeyim."

"Yanımda para yok. Bileziği verdim ya."

Kızın gözlerinde sıcaklıktan, hatta arkadaşlıktan bile eser kalmadı birden. "Horace, bu işi para için yaptığımı biliyorsun. Konuşma tarzından hoşlanmadım."

"Lütfen, izin ver de seninle sevişeyim." Guilder kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. "İstersen bileziği satabilirsin. Epey para eder."

"Sanmıyorum bebeğim." Kız horgörüsünü gizlemeden bileziği Guilder'a uzattı. "Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama bu bildiğin cam. Kimden aldın bilmiyorum, ama paranı geri almalısın. Hadi şimdi tatlı çocuk ol. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Guilder duygularını kızın anlamasını sağlamak zorundaydı. Umutsuzluğa kapıldı ve elini uzatıp onu tutmaya çalıştı. Shawna çığlığı bastı; sonra Guilder kendini yerde buldu. Yukarı bakınca,

başına doğrultulmuş tabancayı gördü.

“Def ol.”

“Lütfen” diye inledi Guilder. Ağlamaklı olduğundan sesi boğuk çıkıyordu. “Hayatımdaki tek kadın olmak istediğini söylemiştin.”

“Ben bir sürü şey söylerim. Şimdi şu boktan bileziğini al ve bas git buradan.”

Guilder yavaşça ayağa kalktı. Hiç bu kadar küçük düşmemişti. Yine de hissettiği en yoğun duygu aşktı. Tüm benliğini ele geçiren, âcizce, melankolik bir aşk.

“Ölüyorum.”

“Hepimiz ölüyoruz bebeğim.” Kız tabancayı kapıya doğru salladı. “Dediğimi yap, yoksa taşaklarından vururum seni.”

Guilder kızın yüzünü bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Evine gidip garaja park etti, motoru durdurdu ve kapıları uzaktan kumandayla kilitledi. Arabasında yarım saat boyunca kımıldamadan oturdu; hareket edecek enerjisi yoktu. Ölüyordu. Kendini rezil etmişti. Shawna’yı bir daha asla görmeyecekti, çünkü onun için bir önemi yoktu.

Hâlâ Camry’de oturuyor olmasının sebebini o zaman anladı. Yapması gereken tek şey motoru tekrar çalıştırmaktı. Uykuya dalmak gibi olacaktı. Shawna’yı da, Nuh Projesi’ni de düşünmek zorunda kalmayacaktı artık, giderek çöken bedeninde hapis hayatı yaşamak veya bakımevindeki babasını ziyaret etmek zorunda da kalmayacaktı... Bunların hiçbiri olmayacaktı. Bütün dertlerinden bir anda kurtulacaktı. Açıklayamadığı bir dürtü, kol saatini ve arka cebinden çıkardığı cüzdanını gösterge paneline bırakmasına yol açtı, yatmaya hazırlanıyordu sanki. Not yazmak âdettendi herhalde, ama ne diyecekti ki? Kime ne diyecekti?

Anahtarı çevirmeyi üç kez denedi. Üçünde de cesaret edemedi. Kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı artık, arabada öylece oturuyordu... Yine küçük düşmüştü. Kol saatini tekrar takıp, cüzdanını cebine koyup eve girmekten başka yapacak şey yoktu.

Arabasına binip McLean’dan uzaklaşan Guilder’ın cep telefonu çaldı. Arayan Nelson’dı.

“Harekete geçtiler.”

“Nerede?”

“Her yerde. Utah. Wyoming. Nebraska. Batı Kansas’ta da büyük bir grup toplanıyor.” Adam duraksadı. “Aramamın sebebi bu değil.”

Guilder dosdoğru ofise gitti. Nelson onu koridorda karşıladı. “Sinyali günbatımından hemen önce aldık. Denver’ın batısındaki, Silver Plume diye bir kasabadaki bir baz istasyonundan. Fotoğraf çekmek için insansız hava araçlarından birini oraya yönlendirmeyi başardım; Ulusal Güvenlik’te bana kıyak borcu olanlar var.”

Nelson terminalinde Guilder’a fotoğrafı gösterdi; grenli, siyah beyaz bir fotoğraftı bu. Fotoğrafta kız yoktu; bir adam vardı. Otoban kenarına park edilmiş bir pikap kamyonetin yanında duruyordu. İşiyor gibiydi.

“Bu kim ki? Doktorlardan biri mi?”

“Richards’ın adamlarından biri.”

Guilder şaşırdı. “Ne diyorsun?”

Nelson bir anlığına biraz utandı sanki. “Kusura bakma, bunu biliyorsun sanıyordum. Onların hepsi şartlı tahliye edilmiş seks suçluları. Richards’ın küçük projelerinden biri. Güvenlik sebebiyle, altıncı derece sivil personelin tamamı ulusal kayıtlardan silindi.”

“Benimle taşak geçiyorsun.”

“Geçmiyorum.” Nelson ekrandaki görüntüye tık tık vurdu. “Bu adam var ya, Nuh Projesi’nden kalan son kişi. Bildiğin sübyancı.”

9

Grey’in yolda geçirdiği ikinci günün sabahının sonlarına doğru, pikap kamyonet bozuldu.

Birazdan öğlen olacaktı; güneş yükselmişti bile. Grey, Leadville civarındaki bir Motel 6’da rahatsız bir gece geçirdikten sonra, Vail civarındaki E-70 yolundan gidip Denver’a doğru inmişti.

Eyaletlerarası koridor, doğudaki Golden kasabasına kadar boştu; ama Grey şehrin dev alışveriş merkezlerine ve geniş parselasyon alanlarına sahip dış banliyö halkasına varınca işler değişmeye başlamıştı. Otobanın bazı kısımları terk edilmiş arabalar tarafından kapatılmış olduğundan, Grey bağlantı yoluna girmek zorunda kalmıştı. Otobanın iki yanında uzanan geniş otoparklar dondurulmuş bir kargaşa anının mahalleriydi, dükkân camları kırıktı, kaldırımlara mallar saçılmıştı. Buradaki dinginlik de farklıydı... Sessizlikten ibaret değildi, daha derin ve ürkütücüydü. Grey'in gördüğü cesetlerin çoğu, Red Roof'taki pantolon askılı adam gibi başsızdı. Grey, Sıfır'la diğerlerinin kafa koparmaktan hoşlandıklarını tahmin etti.

Gözlerini yoldan ayırmamak, katliam sahnelerine sadece gözucuyla bakmak için elinden geleni yaptı. Red Roof'tayken hissettiği o tuhaf, vızıldayan enerji azalmamıştı; beyni, çalınan bir enstrüman teli gibi ses çıkarıyordu. Bir buçuk gündür uyumuyordu, ama yorgun değildi. Aç da değildi ki tuhaftı bu. Normalde kurt gibi acıkması gerekirdi, ama nedense yiyecekler hiç cazip gelmiyordu. Leadville'deyken, Motel 6'nın lobisindeki otomattan bir Baby Ruth çikolata almıştı, bir şeyler yemesi gerektiğini düşünmüştü çünkü, ama o lanet olası şeyi ağzına bile alamamıştı. Kokusu midesini bulandırmıştı. O şeyin içindeki koruyucu maddelerin kokusunu almıştı; iğrenç bir kimyevi madde kokusuydu, sanayide kullanılan yer temizleyicilerinin kokusuna benziyordu.

Grey şehrin merkezini görünce, eyaletlerarası yoldan ayrılması gerekeceğini anladı. O arabaların etrafından dolanamazdı ve ilerledikçe durum kötüleşecekti. Kamyoneti bir 7–Eleven'ın otoparkına park edip haritasına baktı. En iyisi şehir merkezinin etrafından dolanıp güneye gitmesiydi herhalde, gerçi bu sadece tahmindi; Denver'ı hiç bilmiyordu.

Önce güneye, sonra da doğuya saparak banliyö semtlerinden geçti. Her yer aynıydı, etrafta tek bir canlı insan bile yoktu. *Bari radyo dinleyeyim,* diye düşündü, ama son bir buçuk gündür duyduğu tekdüze statik sesinden başka ses gelmiyordu radyodan. Bir ara kamyonetin kornasını çaldı, sağ kalan insanlar varlığından haberdar

olsunlar diye; ama sonunda vazgeçti. Korna sesini duyacak kimse kalmamıştı. Denver bir mezarlıktı.

Grey artık öyle derin bir umutsuzluğa kapılmıştı ki, kamyonetin bozulduğunu ancak birkaç saniye sonra fark etti. Sessizlik öyle rahatsız ediciydi ki, Grey bir daha asla canlı bir insan göremeyeceğine, sırf Denver'da değil, tüm dünyada insanlardan eser kalmadığına inanmaya başlamıştı. Ama sonra durumun farkına vardı; motor çalışmıyordu. Kamyonet momentumun etkisiyle birkaç saniye daha ilerledi, ama direksiyon kilitlenmişti; Grey'in yapabileceği tek şey öylece oturup aracın durmasını beklemekti.

Tanrım, diye düşündü, *bir bu eksikti.* Iggy'nin tabancasını tulum cebine koyup araçtan indi ve kaputu kaldırdı. Zamanında birçok külüstür arabası olduğundan, fan kayışının koptuğunu anlamakta zorlanmadı. Yapılacak en mantıklı hareket, kamyoneti bırakmak ve üstünde anahtarlar olan bir başka taşıt bulmaktı. Grey geniş bir bulvardaydı ve burada büyük perakende satış mağazaları vardı: Best Buy, Target, Home Depot. Tepedeki güneş yakıyordu. Bütün otoparklar arabalarla doluydu. Ama Grey'in onların içine bakmaya cesareti yoktu, çünkü neyle karşılaşacağını biliyordu. Fan kayışını daha önce birçok kez değiştirmişti. Kayışa ve birkaç temel alete, tornavidaya ve kayış gergi mekanizmasını ayarlamak için bir iki cıvata anahtarına ihtiyacı vardı o kadar. Home Depot'ta yedek parça vardı belki. Bakmaktan zarar gelmezdi.

Otobanın karşı tarafına geçip, açık duran kapıya yöneldi. Girişteki propan tankı sandıkları açılmış ve içleri boşaltılmıştı, ama bunun dışında mağazanın girişi zarar görmemiş gibiydi. Kapının yanında silahlı birlikler gibi yan yana duran, birbirine zincirlenmiş çim biçme makinelerine el sürülmemişti; sarı polenle kaplanmış veranda mobilyalarına da. Bunların dışında, bir terslik olduğunun tek göstergesi duvara yaslı duran, üzerine sprey boyayla JENERATÖR KALMADI yazılmış, büyük, kare şeklindeki kontrplak levhaydı.

Grey cebinden tabancayı çıkarıp kapıyı itti ve içeri girdi. Elektrik kesikti, ama içerisi az çok düzenli görünüyordu; rafların çoğu bomboştu, yerlerde çöp yoktu pek. Grey tabancayı öne uzatıp,

mağazanın ön kısmında ihtiyatla ilerledi; reyon tabelalarına göz gezdirerek, OTO YEDEK PARÇA yazısı aradı.

Reyonların yarısına kadar gelmişken birden durdu. İleriden, sol taraftan hafif bir hışırtı, ardından da neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir mırıltı geldiğini duymuştu. İki adım ilerleyip köşeden baktı.

Bir kadın gördü. Kadın boya örneklerinin bulunduğu bir vitrinin önünde duruyordu. Üstünde kot pantolon ve erkek gömleği vardı; yumuşak kahverengi saçını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı ve başının tepesinde güneş gözlüğü duruyordu. Hamileydi de... Her an doğum yapacakmış gibi değilse de belirgin şekilde hamileydi. Grey seyrederken kadın slotlardan birindeki küçük, renkli kareyi çekip aldı, sağa sola çevirdi ve kaşlarını çatarak, düşünceli bir edayla inceledi. Sonra da slotuna geri koydu.

Bu öyle şaşırtıcı bir görüntüydü ki, apışıp kalan Grey tek kelime etmeden öylece bakakaldı. Kadının burada ne işi vardı? Otuz saniye geçti; esrarengiz işine tamamen odaklanmış olan kadın, Grey'in varlığını fark etmedi. Onu korkutmak istemeyen Grey tabancayı boş bir rafa bıraktı ve öne doğru bir adım attı ihtiyatla. Ne söylemeliydi? Sohbet başlatmakta iyi olmamıştı hiç. Hatta insanlarla konuşmakta bile. Genzini temizlemekte karar kıldı.

Kadın başını çevirip omzunun üstünden ona baktı. "Eh, sonunda" dedi. "Yirmi dakikadır burada duruyorum."

"Hanımefendi, ne yapıyorsunuz?"

Kadın vitrine sırtını döndü. "Burası boya reyonu değil mi yoksa?" Elindeki boya örneklerini iskambil kartları gibi, yelpaze şeklinde tutuyordu. "Garden Gate'e de bakarım belki, ama o zamana kadar hava kararır diye korkuyorum."

Grey çok şaşırmıştı. Kadın boya seçme konusunda ondan yardım mı istiyordu?

"Normalde kimse fikrinizi sormuyordur herhalde, biliyorum" diye devam etti kadın çabucak... *Biraz fazla çabuk* diye düşündü Grey. "Herkes bir kutu boya ver, al bu da parası diyordur eminim. Ama ben işini bilen insanların fikrini önemserim. Eee, ne düşünüyorsunuz? Konunun uzmanı olarak fikriniz nedir?"

Grey'le kadının arasında sadece bir metre vardı artık. Kadının yüz kemikleri zarifti, benzi soluktu ve göz kenarlarında belli belirsiz kaz ayakları seçiliyordu. "Karıştırdınız sanırım. Ben burada çalışmıyorum."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Çalışmıyor musunuz?"

"Burada kimse çalışmıyor hanımefendi."

Kadının yüzüne şaşkınlık yayıldı. Ama bu anlık ifade, yerini can sıkıntısına bıraktı hemen. "Ah, bunu söylemenize gerek yok" dedi kadın umursamazca. "Burada yardımcı olacak birini bulmaya çalışmak kâbus gibi bir şey. Şimdi" diye devam etti, "dediğim gibi, bu renklerden hangisinin bebek odasına en uygun olduğunu bilmem gerek." Utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Hamileyim; gerçi belli oluyordur zaten."

Grey zamanında deli insanlar tanımıştı, ama bu kadın bir numaraydı. "Hanımefendi, burada olmamalısınız bence. Burası güvenli değil."

Kadın karşılık vermeden önce biraz duraksadı yine; sanki önce Grey'in sözlerini algılıyor, sonra da anlamlarını değiştiriyordu.

"Aynen David gibi konuşuyorsunuz. Açıkçası bu konuşma tarzından bıktım." Derin derin iç geçirdi. "Eh, Garden Gate'e gideyim bari. Yumurta kabuğu rengi boya cilası alayım lütfen, iki galon. Elinizi çabuk tutarsanız sevinirim; acelem var da."

Grey ne yapacağını bilemedi. "Size boya satmamı mı istiyorsunuz?"

"Eh, siz buranın müdürü değil misiniz?"

Müdür mü? Bu ne zaman olmuştu ki? Grey kadının rol yapmıyor olabileceğini fark etti.

"Hanımefendi, burada neler olduğunun farkında değil misiniz?"

Kadın raflardan aldığı iki kutu boyayı uzattı. "Neler olduğunu söyleyeyim. Ben boya alıyorum, siz de onları benim için hazırlayacaksınız beyefendi... İsminiz neydi?"

Grey yutkundu. Bu kadının karşısında tüm gücünü yitirmiş gibiydi; başıboş koşan bir atın peşi sıra sürükleniyordu sanki. "Grey" dedi. "Lawrence Grey."

Kadın boya kutularını Grey'in ellerine tutuşturdu. Tanrım, Grey'e iş başvuru formu doldurtacaktı neredeyse. Bu iş fazla uzarsa, Grey fan kayışı bulamayacaktı. "Evet Bay Grey. İki galon Garden Gate almak istiyorum."

"Eee, ben nasıl hazırlandığını bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsunuz." Kadın tezgâhı gösterdi. "Şuradaki zımbırtının içine dökün işte."

"Hanımefendi, yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Birincisi elektrikler kesik."

Bu sözün olumlu bir etkisi olmuş gibiydi. Kadın başını tavana doğru kaldırdı.

"Bunu fark etmiştim sanırım" dedi dalgın dalgın. "Burası biraz karanlık görünüyor sahiden."

"Size bunu anlatmaya çalışıyordum."

Kadın öfleyip "Eee, neden açıkça söylemedin?" dedi. "Eh, Garden Gate yok yani. Aslında söylediğine bakılırsa hiçbir renk yok. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Bebek odasını bugün boyamayı umuyordum."

"Hanımefendi, bence..."

"Aslında bu işi David'in yapması gerek, ama hayır, illa gidip dünyayı kurtaracak, ben de evde tıkılı kalacağım. Hem o Yolanda karısı nerede? Pardon, ağzımı bozdum. Anlarsın ya, o kadına yaptığım onca iyilikten sonra, biraz düşünceli davranmasını beklerdim. İnsan bir arar en azından."

David. Yolanda. Bu insanlar kimdi? Bütün bunlar epey kafa karıştırıcıydı, biraz da tuhaftı, ama bariz olan bir şey vardı: Bu zavallı kadın yapayalnızdı. Grey onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulamazsa, kadın fazla yaşamazdı.

"Sırf beyaza boyayabilirsiniz" diye öneride bulundu Grey. "Burada bol bol beyaz boya vardır eminim."

Kadın ona şüpheyle baktı. "Neden beyaza boyamak isteyeyim ki?"

"Beyaz her renge uyar derler, değil mi?" Grey televizyondaki ibneler gibi konuşmaya başlamıştı yahu. "Beyaz her şeye uyar.

Eşyalar renkli olabilir. Perdeler filan.”

Kadın duraksadı. “Bilmem ki. Beyaz biraz fazla yavan durur sanki. Öte yandan, boya işini bugün halletmek istiyorum.”

“Kesinlikle” diyen Grey, gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Ben de onu diyorum ya. Siz hele beyaza boyayın, gerisini sonra düşünürsünüz. Tavsiyem bu.”

“Beyaz sahiden de her şeye uyar. Bu konuda haklısın.”

“Bebek odası demiştiniz, değil mi? Duvar kâğıdıyla süsleyebilirsiniz, biraz renk katsın diye. Tavşan desenli filan.”

“Tavşan mı?”

Grey yutkundu. Bu da nereden çıkmıştı? Tavşanlar fosforlu çubukların favori yiyeceğiydi. Grey, Sıfır’ın bir oturuşta bir araba dolusu tavşanı mideye indirmesine tanık olmuştu.

“Tabii” demeyi başardı. “Tavşanları herkes sever.”

Kadının ikna olmaya başladığını görebiliyordu. Bu sefer aklına başka bir soru takıldı. Kadın buradan gitmeyi kabul ederse, sonra ne olacaktı? Grey kadının kaç aylık hamile olduğunu da merak etti. Beş mi? Altı mı? Böyle şeylerden pek anlamazdı.

“Eh, haklı olabilirsin” dedi kadın, zarif çenesini sallayıp onaylayarak. “Kafalarımız uyuşuyor gibi Bay Grey.”

“Adım Lawrence.”

Kadın gülümseyerek elini uzattı. “Bana Lila de.”

Grey boya kutularını arabaya taşıyıp bagaja koyarken bir ara kadının onu bebek odasını boyamaya ikna ettiğini ancak kadının Volvo’sunda otururken fark etti. Lila yazarkasalardan birine bir deste para bırakmış ve geri geleceğini vaat eden bir not yazmıştı. Kadına söz verdiği anı hatırlamıyordu; ama bunu yapmıştı ve sonra birden arabanın ilerlediğini fark etti. Kadın terk edilmiş şehirde Volvo’yu sürüyordu, kaza yapmış arabalarla şişmiş cesetlerin ve devrilmiş ordu kamyonlarıyla hâlâ dumanı tüten harap apartmanların arasından geçiriyordu. “İşe bak” dedi, steyşın arabayı yanmış bir FedEx dağıtım kamyonunun kalıntısının etrafından kayıtsızca dolandırırken, “millet

çekici çağıracağına arabasını yol ortasında bırakmış.” Bebek odasından da bahsetti (Grey’in tavşan fikri onu şevklendirmişti) ve David hakkında küçümseyici laflar etti yine; Grey, David’in kadının kocası olduğunu tahmin etti. Adam kadını evde bırakıp bir yerlere gitmişti herhalde. Grey’in şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa, adam öldürülmüştü büyük ihtimalle. Belki de kadın önceden de deliydi, ama Grey sanmıyordu. Kadının başına kötü bir şey gelmişti, çok kötü bir şey. Grey bunun bir ismi olduğunu biliyordu. Post travmatik bilmemne. İşin özeti, kadın gerçeği hem biliyordu, hem bilmiyordu; dehşete kapılmış olan zihni onu gerçeklerden koruyordu... Ama Grey eninde sonunda ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı.

Eve vardılar; Tudor tarzı olan bu kâgir bina, sokaktaki diğer binalardan yüksekti. Grey kadının zengin olduğunu konuşma tarzından tahmin etmişti zaten, ama bu ev muhteşemdi. Volvo’nun bagajından malzemeleri alan Grey –kadın boyanın yanı sıra bir paket rulo, bir boyacı kabı ve birkaç fırça seçmişti– basamakları çıktı. Lila ön kapıya varınca anahtarlarını çıkardı.

“Kilit sorunlu biraz.”

Kadın kapıyı omuz vurarak açınca, bayat hava kokusu burnuna çarptı. Grey kadının peşinden antreye girdi. Evin içinin kale gibi olmasını beklemişti, kalın perdeler ve dört bir yanda mobilyalar ve mum damlatan avizeler görmeyi beklemişti; ama içerisi tam tersiydi, yaşam alanından çok ofise benziyordu. Soldaki geniş kemerden girilen yemek odasında uzun bir cam masa ve konforlu görünmeyen sandalyeler vardı; sağdaki geniş oturma odasındaysa alçak bir kanepeyle büyük bir siyah piyano vardı sadece. Grey boya kutularını salakça tutarak öylece kalakaldı bir an; düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bir koku alıyordu... evin derinliklerinden gelen pis bir çöp kokusu.

Sessizlik uzayınca Grey söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladı. “Çalıyor musunuz?” diye sordu.

Lila el çantasıyla anahtarlarını kapının yanındaki sehpaya bıraktı. “Ne çalıyor muyum?”

Grey piyanoyu gösterdi. Kadın başını çevirip enstrümana baktı;

biraz şaşırmış gibiydi.

“Hayır” diye yanıt verdi kaşlarını çatarak. “O David’in fikriydi. Hava atmak için aldı bana sorarsan.”

Öne düşüp Grey’i yukarı çıkardı; merdiveni çıktıkça hava daha da boğucu oluyordu. Grey kadını halı kaplı koridorun sonuna kadar takip etti.

“İşte geldik” diye mırıldandı kadın.

Oda evin boyutlarına kıyasla küçük görünüyordu. Bir köşede merdiven vardı ve zemin süpürgeliklere bantlanmış plastik mobilya örtüsüyle kaplıydı; bir boyacı kabında duran rulo sıcaktan sertleşmişti. Grey odada ilerledi. Odanın ilk rengi nötr krem rengiydi, ama birisi –Grey’in tahminince Lila– duvarlara geniş, sarı çizgiler çekmişti rastgele. Grey’in sırf bunları kapatmak için bile üç kat badana yapması gerekecekti.

Lila kapı eşiğinde, elleri belinde duruyordu. “Badanacı olmadığım ortada” dedi yüzünü ekşiterek. “Senin gibi profesyonel olmadığım kesin.”

Yine aynı şey, diye düşündü Grey. Ama kadının huyuna gitmeye karar verdiğinden, onun bu yanlış fikrini düzeltmek için sebep görmüyordu.

“Başlamadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

Grey “Yok galiba” demeyi başardı.

Kadın onu yalnız bıraktı. Grey koridorun diğer ucundaki kapının kapandığını işitti. *İşe bak*, diye düşündü. Red Roof’ta uyandığında, zengin bir kadının bebek odasını boyayacağını hayal etmemişti. Kadının seslerine kulak kabarttı, ama bir şey duymadı. İşin belki de en komik tarafı, Grey’in içinde bulunduğu duruma aldırmamasıydı. Kadının zırdeli olduğu kesindi, biraz da buyurgandı. Ama Grey kim olduğu hakkında yalan söylememişti ona, çünkü kadın sormamıştı bile. Güvenilmek güzeldi, Grey bunu hak etmediğini bilse de.

Antreden malzemelerini alıp işe koyuldu. Badana konusunda çok tecrübeli olmasa da, bu iş roket bilimi değildi sonuçta; kendini çabucak işe kaptıran Grey’in zihni hoş bir şekilde boşaldı. Red Roof’ta uyanmasını, Sıfır’ı, Richards’ı, Şale’yi ve diğer her şeyi

unuttu neredeyse. Bir saat geçti, sonra bir saat daha; Grey tavan kenarlarını boyarken, kapıda Lila belirdi; sandviç ve bir bardak su getirmişti tepsiyle. Kadın üstünü değiştirmişti ve şimdi giydiği yüksek belli hamile elbisesi bolluğuna karşın onu iyice gebe gösteriyordu.

“Ton balığı seversin umarım.”

Grey tepsiyi almak için merdivenden indi. Ekmeğin üstü tüy gibi, yeşil küfle kaplıydı; bir de bayat mayonez kokusu vardı. Grey’in midesi kalktı.

“Belki daha sonra” dedi kekeleyerek. “Önce ikinci katı çekeyim.”

Bir şey demeyen Lila gerileyip odaya bakındı. “Böyle cidden daha iyi görünüyor. *Çok* daha iyi. Beyazı neden akıl etmedim bilmem.” Tekrar Grey’e baktı. “Umarım bunu sormamı tuhaf karşılamazsın Lawrence, herhangi bir varsayımda bulunmak da istemem, ama bu gece kalacak yerin var mı?”

Grey ne diyeceğini bilemedi; bu meseleyi düşünmemişti. Aslında geleceği hiç düşünmemişti; kadının sanrıları bulaşıcıydı sanki. Ama kadın onun kalmasını isterdi tabii. Günlerce yalnız kalmıştı ve Grey’in kaçıp gitmesine izin vermezdi artık... Amacı onu burada tutmaktı. Hem Grey nereye gidecekti ki?

“Tamam öyleyse. Anlaştık.” Kadın huzursuzca güldü. “Çok rahatladığımı söylemeliyim. Seni bu işe bulaştırdığım için kendimi öyle suçlu hissediyorum ki; başka işin olup olmadığını bile sormadım. Ve öyle yardımcı oldun ki.”

“Önemli değil” dedi Grey. “Yani, kalmak hoşuma gider.”

“Aman canım, lafı mı olur?” Konuşmaları bitmiş gibiydi, ama Lila kapıda dönüp hoşnutsuzlukla burun kıvırdı. “Sandviç konusunda kusura bakma. Çok iştah açıcı değildir herhalde, biliyorum. Markete gideceğim, ama erteleyip duruyorum. Sana güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım.”

Grey ikindi boyunca çalıştı; üçüncü kat boyayı çektiğinde pencerelerin ardında güneş batıyordu. Oda gerçekten de güzelleşmişti. Grey fırçalarıyla rulolarını boyacı kabına bırakıp aşağı indi ve ana

koridordan geçip arkadaki mutfağa girdi. Evin geri kalanı gibi mutfak da beyaz dolaplarıyla, siyah granit tezgâhlarıyla ve ışıl ışıl krom cihazlarıyla yalın ve modern görünüyordu; bu etkiyi bozan tek şey, her tarafta yığılı olan ve bayat yiyecek kokusu yayan çöp torbalarıydı. Ocağın başında duran Lila –doğal gaz kesilmemiş gibiydi– mum ışığında bir tencereyi karıştırıyordu. Sofra hazırlanmıştı; porselen tabaklar, peçeteler, çatal bıçaklar konmuştu; masa örtüsü bile serilmişti.

"Domates seviyorsundur umarım" dedi Lila, Grey'e gülümseyerek.

Lila onu mutfağın arkasındaki küçük, eviyeli bir odaya götürdü. Fırçaları yıkayacak su olmadığından Grey onları eviyeye bıraktı ve ellerini bir bezle olabildiğince temizledi. Domates çorbası içme fikri iğrenç geliyordu, ama içiyormuş gibi yapması gerekecekti, bundan kaçış yoktu. Mutfağa döndüğünde Lila iki kâseye buharı tüten çorbadan koyuyordu. Lila kâseleri bir paket Ritz krakerle birlikte masaya götürdü.

"Afiyet olsun."

Grey çorbadan bir kaşık alınca kusacak gibi oldu. Ağzındaki şey besin bile değildi sanki. Yutmayı başardı. Lila onun rahatsızlığının farkında değil gibiydi; krakerleri çorbasına bana bana yiyordu. Grey iki kaşık çorba daha içmeyi sırf irade gücüyle başardı. Midesinin dibinde çorbanın hareketsiz bir kitle olarak durduğunu hissedebiliyordu. Dördüncü denemede midesi mengene gibi kasıldı.

"Bana bir saniye izin verin lütfen."

Koşmamaya çalışarak arka odaya geçti ve lavaboya son anda ulaştı. Normalde kusarken epey ses çıkarırdı, ama bu sefer değil: Çorba vücudundan dışarı kolayca akıyordu sanki. Tanrım, Grey'in nesi vardı? Ağzını sildi, bir an durup kendini topladı ve masaya döndü. Lila ona kaygıyla bakıyordu.

"Çorba güzel olmuş mu?" diye sordu kadın ihtiyatla.

Grey çorbaya bakamıyordu bile. Kadının onun nefesinden kusmuk kokusu alıp almadığını merak etti. "Güzel" demeyi başardı. "Ben sadece... pek aç değilim galiba."

Kadın bu yanıttan tatmin olmuş gibiydi. Grey'i uzun bir an

boyunca inceledikten sonra tekrar konuştu. “Bunu sormamın sakıncası yoktur umarım Lawrence. İş arıyor musun?”

“Badana işi mi?”

“Eh, o da var tabii. Ama başka şeyler de. Yalan yanlış sonuçlar çıkarıyorsam beni bağışla, ama bana sanki şeymişsin, boşta geziyormuşsun gibi geldi biraz ki bunda bir terslik yok. Yanlış anlama. İnsanın başına ne geleceği belli olmuyor.” Kadın masanın diğer tarafından kısık gözlerle baktı. “Ama Home Depot’ta çalışmıyorsun aslında, değil mi?”

Grey başını iki yana salladı.

“Tahmin etmiştim! Başta beni cidden kandırdın. Ama sonuçta güzel iş çıkardın. Gerçekten *güzel*. Bu da söylediğim şeyi kanıtlıyor. Ne söylediğimi anlıyorsundur. Kendini toparlamana yardım etmek isterim. Bana o kadar yardımcı oldun ki, ben de sana bir iyilik yapmak istiyorum. Tanrı biliyor ya, burada yapacak yığınla iş var. Çiti tamir etmek gerek, sonra klima bozuk tabii, bir de bahçe var, ki halini gördün...”

Grey kadını şimdi durdurmazsa, onu buradan asla çıkaramayacağını biliyordu. “Hanımefendi...”

“Lütfen.” Kadın elini kaldırıp ona samimiyetle gülümsedi. “Bana Lila de.”

“Tamam, Lila.” Grey derin bir soluk aldı. “Bir... tuhaflık fark ettin mi?”

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Yavaş olmak en iyisi, diye düşündü Grey. “Mesela elektrik.”

“Ha, onu diyorsun” diyen kadın, elini fütursuzca salladı. “Mağazada da bahsetmiştin.”

“Ama hâlâ gelmemiş olması tuhaf değil mi? Normalde şimdiye kadar sorunu halletmiş olmaları gerekmez miydi?”

Kadının yüzünde hafif bir kaygı belirdi. “Hiçbir fikrim yok. Açıkçası lafı nereye getirmek istediğini anlamadım.”

“David’in aramadığını söylemiştin. Ne kadar oldu?”

“Eh, o meşgul bir adamdır. Çok meşguldür.”

“Aramamasının sebebi bu değil bence.”

Kadının sesi tamamen duygusuzdu. “Demek öyle.”
“Evet.”
Lila gözlerini şüpheyle kıstı. “Lawrence, bana söylemediğin bir şey mi var? David’in arkadaşıysan, bana söyleme nezaketini gösterirsin umarım.”
Grey eliyle sinek yakalamaya çalışıyordu sanki. “Hayır, arkadaşım değil o. Ben sadece diyorum ki...” Açık konuşmaktan başka çare yoktu. “Ortalıkta kimsenin olmadığını fark ettin mi?”
Gebelik yüzünden şişmiş karnının üstünde kollarını kavuşturan Lila, Grey’e pür dikkat bakıyordu. Gözlerinde güçlükle dizginlenen bir hiddet vardı. Birden ayağa kalktı ve kâsesini kaptığı gibi lavaboya götürdü.
“Lila...”
Kadın ona bakmadan, başını hararetle iki yana sallıyordu. “Bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim.”
“Buradan gitmeliyiz.”
Kadın kâseyi lavaboya gürültüyle atıp musluğu açtı ve musluk kolunu sertçe indirip kaldırdı, ama boşunaydı. “Lanet olsun, su yok. *Neden su yok yahu?*”
Grey ayağa kalktı. Öfkeden yumruklarını sıkmış olan kadın hışımla ona döndü.
“Anlamıyor musun? Onu tekrar kaybedemem! Kaybedemem!”
Bebeği mi kastediyordu? Hem “tekrar”dan kastı neydi?
“Burada kalamayız.” Grey ürkek bir hayvana yaklaşırcasına, ihtiyatla bir adım daha attı. “Burası güvenli değil.”
Kadın hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Bunu neden yapıyorsun? Neden?”
Yumruklarını birer çekiç gibi kaldırıp Grey’in üstüne saldırdı. Grey topuklarının üstünde geriye doğru kaykıldı. Kadın onun göğsünü, bir kapıyı kırmak istercesine yumruklamaya başladı. Ama saldırısı planlı değildi; içindeki duygu fırtınasının, saf paniğin ifadesiydi. Lila geri çekilince dengesini tekrar kazanan Grey, kadına boksör gibi sarılarak ve böylece kollarını kaldırmasını engelleyerek onu kendine çekti. Bunu refleksle yapmıştı; başka ne yapacağını bilmiyordu. Kollarının

arasında çırpınan Lila “Öyle konuşma” diye yalvardı. “Doğru değil, doğru değil...” Sonra birden nefes verip inleyerek teslim oldu ve kendini Grey’in kollarına bıraktı.

Belki koca bir dakika boyunca öylece, birbirlerine tuhaf bir şekilde sarılmış halde durdular. Grey çok şaşırmıştı... Kadının tepkisine değil (ki tahmin edilir bir tepkiydi), kollarının arasında bir kadının olmasına şaşırmıştı. Kadın öyle zayıftı ki! Grey’den öyle farklıydı ki! Grey bir kadına, herhangi bir insana sarılmayalı ne kadar olmuştu? Veya başka bir insanın dokunuşunu hissetmeyeli? Lila’nın sert ve yuvarlak karnını iyice hissediyordu. *Bebek,* diye düşünen Grey, bunun ne anlama geldiğini ilk kez tam olarak kavradı. Bu zavallı kadın, delirmiş bir dünyadaki kaosun ve katliamın ortasında doğum yapacaktı.

Grey kollarını indirip geriledi. Lila yere bakıyordu. Grey’in boya reyonunda tanıştığı enerjik, kibirli kadından eser kalmamıştı; onun yerinde narin, küçülmüş, neredeyse çocuksu bir yaratık duruyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim Lawrence?” Kadının sesi çok hafif çıkmıştı.

Grey başıyla onayladı.

“Daha önce ne yapıyordun?”

Grey soruyu anlamadı bir an; sonra kadının mesleğini sorduğunu anladı. “Temizlik yapıyordum” dedi ve omuz silkti. “Yani hademeydim.”

Lila bunu düşündü; yüzü ifadesizdi. “Eh, çalışıyormuşsun en azından” dedi kederle. Burnunu bileğinin tersiyle sildi. “Açıkçası ben hiçbir şey yapmıyordum galiba.”

Yine sessizlik oldu; Lila yere bakıyordu, Grey ise kadının şimdi ne söyleyeceğini merak ediyordu. Sağ kalmalarının buna bağlı olduğunu seziyordu.

“Daha önce bir bebeğimi kaybettim” dedi Lila. “Kızdı.”

Grey bekledi.

“Kalbi yüzünden” diyen kadın, elini göğsüne koydu. “Kalbinde sorun vardı.”

Tuhaftı bu; sessizlikte öylece duran Grey, kadınla ilgili bu gerçeği

baştan beri bildiğini hissediyordu. En azından aşağı yukarı bildiğini. Yakından bir anlam ifade etmeyen, ama geri çekilip inceleyince birden anlam kazanan tablolardan birine bakıyordu sanki.

“Adı neydi?” diye sordu Grey.

Lila yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırdı. Bir an Grey’e öylece baktı, onu kısık gözlerle inceledi. Grey bunu sormakla hata edip etmediğini merak etti. O soru durup dururken aklına gelivermişti.

“Sağ ol Lawrence. Bunu kimse sormaz bana. O kadar uzun zamandır sormuyorlar ki anlatamam.”

“Neden sormuyorlar?”

“Bilmem.” Kadın hafifçe omuz silkti. “Kötü şans filan getirir diye herhalde.”

“Bana getirmez.”

Kısa bir sessizlik oldu. Grey hayatında kimseye bu kadar acımadığını düşündü.

“Eva” dedi Lila. “Kızımın adı Eva’ydı.”

Bu ismin huzurunda birlikte durdular. Dışarıda, Lila’nın evinin pencerelerinin ötesinde karanlık çöküyordu. Grey yağmurun başladığını fark etti, şiddetli bir yaz yağmuru pencerelere usulca, tıpır tıpır yağıyordu.

“Ben düşündüğün gibi biri değilim” diye itiraf etti Grey.

“Değil misin?”

Grey ona ne söylemek istiyordu? Gerçeği elbette, en azından bir versiyonunu; ama son bir buçuk günde, gerçeklik anlayışı tamamen değişmiş gibiydi. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Önemli değil” dedi Lila. “Bir şey demene gerek yok. Eskiden kim olduğunun pek önemi yok artık.”

“Belki vardır. Ben... bazı sorunlar yaşadım.”

“Yani bu açıdan hepimiz gibisin, değil mi? Herkesin sırları vardır.” Kadın bakışlarını kaçırdı. “Aslında düşününce, işin en kötü tarafı bu. Ne kadar uğraşırsan uğraş, kimse seni gerçekten tanımaz. Bir evde tek başına olan, düşünceleriyle baş başa kalmış birisindir sadece.”

Grey başıyla onayladı. Söylenecek ne vardı ki?

“Gitmeyeceğine söz ver” dedi Lila. “Ne olursa olsun gitme sakın.”

“Tamam.”

“Bana bakacaksın. Birbirimize bakacağız.”

“Peki, söz veriyorum.”

Konuşmaları burada bitmiş gibiydi. Bitkinlikle soluk veren Lila omuzlarını geriye attı. “Eh, artık yatsam iyi olacak. Sabah ilk iş yola çıkmak istersin herhalde. Seni doğru anladıysam eğer.”

“Bu en iyisi olur bence.”

Kadın odadaki parlak cihazlara, dolup taşmış çöp torbalarına ve bulaşık yığınlarına kederle göz gezdirdi. “Cidden yazık. Bebek odasını bitirmek istiyordum. Ama o işin beklemesi gerekecek sanırım.” Tekrar Grey’in yüzüne baktı. “Tek bir şey. Beni onu düşünmeye zorlayamazsın.”

Grey kadının ne istediğini anladı. *Beni dünyayı düşünmek zorunda bırakma.* “İstediğin buysa eğer.”

“Biz sadece...” Kadın uygun sözcükleri aradı. “Taşrada araba gezintisine çıkıyoruz. Buna ne dersin? Benim için bunu yapabilir misin?”

Grey başıyla onayladı. Bu isteği tuhaf, hatta biraz salakça bulmuştu; ama kadını bu evden çıkarmak için gerekirse palyaço kostümü bile giyerdi.

“Güzel. Bu konuda anlaştığımız sürece mesele yok.”

Grey kadının başka bir şey söylemesini veya odadan çıkmasını bekledi, ama ikisi de olmadı. Lila’nın yüzü değişti... Yüzünde yoğun bir dikkat belirdi; sanki küçücük harflerle yazılmış ve sadece kendisinin görebildiği bir sözleşme maddesini okuyordu. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı birden; gülecek gibi oldu.

“Ah Tanrım, ne biçim davrandım öyle! Bunu yaptığıma inanamıyorum!” Ellerini yanaklarında, saçında gezdirdi. “Korkunç görünüyor olmalıyım. Korkunç mu görünüyorum?”

Grey “İyi görünüyorsun bence” demeyi başardı.

“Tam evime misafir gelmişken sular kesiliyor. Brad böyle şeylere çok sinirlenir.”

Grey kadının bu ismi söylediğini ilk kez duyuyordu. “Brad kim?”

Lila kaşlarını çattı. “Kocam tabii ki.”

“Kocan David sanıyordum.”
Kadın ona boş gözlerle baktı. “Şey, evet. Yani David.”
“Ama şey dedin...”
Lila elini ilgisizce salladı. “Ben bir sürü şey derim Lawrence. Hakkımda öğrenmen gereken şeylerden biri bu. Deli kadının teki olduğumu düşünüyorsun herhalde; haksız da değilsin.”
“Hiç öyle düşünmüyorum” diye yalan söyledi Grey.
Kadının zarif kemikli yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Eh. Bunu sırf kibarlık olsun diye söylediğini ikimiz de biliyoruz. Yine de teşekkürler.” Tekrar odaya göz gezdirip hafifçe başını salladı. “Bugün ortalık epey sessiz, değil mi? Maalesef misafir odamız yok, ama sana kanepeyi hazırladım. Şimdi izninle, bulaşıkları sabaha bırakıp iyi geceler dileyeceğim.”
Grey tüm bunlara ne anlam vereceğini bilemedi. Lila inkâr transından bir süreliğine çıkmış ve sonra tekrar transa geçmişti sanki. *Bilerek yaptı*, diye düşündü Grey; kadın transa geçmek için irade gücünü kullanmıştı. Grey onun kapıya gitmesini ve orada durup kendisine dönmesini aval aval, hayretle seyretti.
Lila “Burada olmandan öyle memnunum ki Lawrence” dedi ve boş boş gülümsedi. “Seninle ben iyi arkadaş olacağız. Bunu biliyorum.”
Sonra gitti. Grey onun koridordan ağır ağır geçip merdiveni çıkmasını dinledi. Masayı topladı. Bulaşıkları yıkamak istiyordu, kadın sabahleyin mutfağı temiz görsün diye; ama bulaşıkları lavabodakilerin üstüne koymaktan başka bir şey gelmezdi elinden.
Masadaki mumlardan birini alıp oturma odasına gitti. Ama uyuyamayacağını kanepeye yatar yatmaz anladı. Zihni kıpır kıpır ve tetikteydi; çorba yüzünden biraz midesi bulanıyordu hâlâ. Mutfaktaki sahneyi ve kadına sarıldığı anı hatırladı. Onu kucakladığı söylenemezdi; Lila’nın vurmayı kesmesini sağlamaya çalışmıştı o kadar. Ama bir noktadan sonra sanki kadını kucaklıyor *gibi* olmuştu. Kendini iyi hissetmişti, hatta iyiden de öte. Grey’in anımsadığı kadarıyla, o hissin cinsellikle alakası yoktu. Grey yıllardır cinselliği aklının ucundan bile geçirmiyordu –antiandrojenler yüzünden– üstelik kadın hamileydi yahu. Aslında belki de işin en güzel tarafı buydu.

Hamile kadınlar durup dururken önlerine geleni kucaklamazlardı. Grey, Lila'yı kollarının arasında tutarken sanki bir çembere girdiğini hissetmişti ve bu çemberde iki değil üç kişi vardı, çünkü bebek de oradaydı. Lila deli olabilirdi, olmayabilirdi de. Grey buna karar verebilecek kişi değildi. Ama her halükârda sonuç değişmezdi. Kadın kendisine yardım etmesi için onu seçmişti; Grey ona yardım edecekti.

Grey bunları düşünerek uykuya dalmak üzereyken, sessizliği bir hayvan çığlığı bozdu. Kanepede aniden doğrulan Grey kendine gelmeye çalıştı; ses dışarıdan gelmişti. Pencereye koştu.

Aklına Iggy'nin tabancası geldi. Aklı çok meşgul olduğundan, tabancayı Home Depot'ta unutmuştu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Yüzünü cama yasladı. Sokağın ortasında, köpek boyutunda bir şey yatıyordu. Kımıldamıyor gibiydi. Grey nefesini tutup bir an bekledi. Ağaç tepelerinde sıçrayarak hareket eden solgun bir siluet gözden kayboldu.

Grey gece boyunca gözüne uyku girmeyeceğini anladı. Ama bunun önemi yoktu. Lila üst katta uyuyordu, artık var olmayan bir dünyayı görüyordu rüyasında; evin dışındaysa, korkunç bir kötülük pusudaydı... Ve Grey bu kötülüğün parçasıydı. Mutfaktaki sahneyi, lavabonun başında durup yumruklarını hiddetle sıkarak umutsuzca ağlayan Lila'yı anımsadı. *Onu tekrar kaybedemem. Kaybedemem.*

Grey sabaha kadar nöbet tutacaktı, sonra da buradan kaçıp kurtulacaklardı.

Lila Kyle karanlıkta kara kara düşünüyordu.

Dışarıdan gelen hayvan çığlığını duymuştu. *Köpek sesi,* diye düşündü; bir köpeğin başına bir şey gelmişti. Düşüncesiz bir sürücü sokakta aşırı hız mı yapmıştı? Öyle olmuştu herhalde. İnsanlar evcil hayvanlarına daha fazla özen göstermeliydi.

Düşünme, dedi kendine. *Düşünme düşünme düşünme.*

Köpek olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bunun bazı avantajları olduğunu görebiliyordu. Hiç düşünmeden yaşamak,

başının tekrar ne zaman okşanacağından başka kaygının olmaması, tok karınla sokağı turlamak. Roscoe (o ses *Roscoe*'nun sesiydi çünkü; zavallı Roscoe) başına geleni anlayamamıştı herhalde. Belki en sonda, biraz anlamıştı. Sokakta etrafı koklaya koklaya yürüyüp yiyecek ararken –sabahleyin köpeğin ağzından bir şey sarktığını gördüğünü anımsayan Lila bu sevimsiz anıyı aklından çıkardı hemen– bir anda... eh, sonrası yoktu. Roscoe hiçliğe doğru yol alıyordu şimdi.

Bir de bu adam çıkmıştı. Lawrence Grey. Lila onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Adam hademeydi. Temizlik yapıyordu. Ne temizliyordu peki? David, Lila'nın eve bir yabancıyı aldığını bilse küplere binerdi herhalde. Lila, David'in yüzünün o halini görmek isterdi. Bu Lawrence Grey denen adam hakkında yanılmış olabilirdi, ama sanmıyordu. Lawrence mutfakta rahatsız edici, *çok* rahatsız edici şeyler söylemişti. Elektriğin kesik olması, ortalıkta kimsenin olmaması filan hakkında. (Ölmüştü, ölmüştü, herkes ölmüştü.) Lila'yı altüst ettiği kesindi. Ama hakkını teslim etmek gerekirdi; bebek odasını epey güzelleştirmişti ve aslında iyi bir insan olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. *Kalbi doğru yerde*, derdi Lila'nın babası böyle insanlar için; gözde deyişlerinden biriydi bu. Ama bu tam olarak ne anlama geliyordu ki? İnsanın kalbi başka bir yerde olabilir miydi? *Baba, ben doktorum,* demişti Lila bir keresinde gülerek; kalbin hep aynı yerde olduğunu söyleyebilirim.

Lila iç geçirdiğini işitti. Aklında her şeyi derli toplu tutmak bile öyle yorucuydu ki. Yapılması gereken buydu; dünyaya belirli bir açıdan, tek bir açıdan bakmanız gerekirdi ve ne olursa olsun gözlerinizi kaçıramazdınız. Yoksa dünya sizi alt ederdi, dev bir dalga gibi boğabilirdi ve o zaman haliniz nice olurdu? Lila bu evi özlemeyecekti; içeriye adım attığı andan itibaren buradan nefret etmişti içten içe, gösterişli genişliğinden ve oda sayısının fazlalığından ve bulutumsu sarı ışıklarından nefret etmişti. Brad'le birlikte Maribel Sokağı'nda kaldığı evden –o şirin, yuva hissi veren, sevdikleri şeylerle dolu evden– çok farklıydı burası, ama başka türlüsü nasıl olabilirdi ki? Sonuçta bir ev, içinde yaşayanlardan başka neydi ki? Bu korkunç kibir abidesi, bu hiçlik müzesi. David'in

fikriydi elbette. Davud'un[7] Evi; İncil'de geçmiyor muydu bu? İncil evlerle doluydu, bilmemkimlerin evleriyle. Lila küçük bir kızken kanepeye kurulup *A Charley Brown Christmas*'ı izlediğini hatırlıyordu –Snoopy'yi neredeyse Tavşan Peter kadar severdi– aslında çocuk rolü yapan zeki bir adam olan Linus'ın elinde battaniyesiyle aşağı inip de Charlie Brown'a Noel'in ne olduğunu anlatmasını da hatırlıyordu. Aynı civarda çobanlar vardı; geceleyin kırda kalarak sürülerini nöbetle bekliyorlardı. Rabbin bir meleği onların yanında durdu ve Rabbin izzeti onların çevresini aydınlattı; çok korktular. Melek de onlara dedi: Korkmayın çünkü işte, ben size bütün kavma olacak büyük sevinci müjdeliyorum. Çünkü bugün Davud'un şehrinde size Kurtarıcı doğdu, o da Rab Mesih'tir.

Davud Şehri, Davud'un Evi.

Ama bebek, diye düşündü Lila. Bebeği düşünmesi gerekiyordu. Evi, dışarıdan gelen sesleri (canavarlar vardı), David'in eve gelmeyişini (David ölmüştü) filan değil. Olumsuz duyguların cenini etkilediği, bütün kitaplarda yazan kanıtlanmış bir gerçekti. Cenin sizin gibi düşünürdü, duygularınızı hissederdi ve sürekli korkarsanız, o zaman ne olurdu? Lawrence'ın mutfakta söylediği o rahatsız edici sözler... Adam iyi niyetliydi, Lila ve Eva (Eva?) için en iyisini yapmaya çalışıyordu sadece, ama o sözlerin sırf Lawrence söyledi diye doğru olmaları şart mıydı? *Teoriydiler* sadece. Adamın *fikirleriydiler* sadece. Gerçi Lila ona katılmıyor değildi. Gitme vakti gelmişti herhalde. Buralar fazla sessizleşmişti. (Zavallı Roscoe.) Brad burada olsaydı, o da öyle derdi. *Lila, gitme vakti geldi.*

Çünkü Lila Kyle'a bazen, çoğunlukla, sürekli öyle geliyordu ki, sanki içinde büyüyen bebek yeni biri değildi, yeni ve apayrı bir insan değildi. Tuvalette çömelip de küçük plastik çubuğu bacaklarının arasına götürdüğü, sonra da küçük mavi çarpı işaretinin belirmesini sessizce ve hayretle seyrettiği sabahtan beri bu fikir aklında yer etmişti. Bebek yeni bir Eva değildi, farklı bir Eva veya eskisinin yerini alacak bir Eva değildi; Eva'nın *ta kendisiydi*, küçük kızları eve gelmişti. Sanki dünya kendini düzeltmişti ve o kozmik hata, yani Eva'nın ölümü telafi edilmişti.

Lila, Brad'e bunu anlatmak istedi. İstemekten de öte: Onun adını aklından geçirince öyle derin bir özlem duydu ki gözleri yaşardı. David'le evlenmek istememişti! Lila zaten Brad'le evliyken neden David'le –sofuluk taslayan, baskıcı, sürekli iyilik peşindeymiş gibi davranan David'le– evlenmişti ki? Hele şimdi, Eva'nın doğmasına az kalmışken, onları tekrar aile haline getirmek için gelmek üzereyken?

Lila, Brad'i hâlâ seviyordu; mesele buydu. En üzücü ve hüzünlendirici gizem buydu. Brad'i sevmekten bir an olsun vazgeçmemişti, Brad de onu sevmişti hep, küçük kızları ölünce aşkları katlanamayacakları kadar acı verici hale geldiğinde bile. Unutmak için ayrılmışlardı, çünkü birbirlerinin yanındayken bunu yapamazlardı... Bu üzücü ve kaçınılmaz ayrılık, tarih öncesinde kıtaların birbirinden ayrılması gibiydi. Sonuna kadar mücadele etmişlerdi. Brad'in taşınmasından önceki gece, bavulları Maribel Sokağı'ndaki evin holünde dururken, avukatlara haber verilmişken, ikisi de artık neden ağladıklarını bilemeyecek kadar çok gözyaşı dökmüşken –sonsuz gözyaşları dünyasında, hava koşulları kadar genel bir durumdu bu–, Brad çoktandır uğramadığı yatak odasına girip Lila'nın yanına gelmişti, yorganın altına girmişti ve bir saat boyunca tekrar bir çift olmuşlardı, sessizce hareket etmişlerdi, bedenleri kalplerinin artık katlanamadığı şeyi istiyordu hâlâ. Tek kelime etmemişlerdi; Lila sabahleyin uyandığında yalnızdı.

Ama artık tüm bunlar değişmişti. Eva geliyordu! Eva buradaydı resmen! Lila, Brad'e mektup yazacaktı; bunu yapacaktı. Brad'in onu aramaya geleceği kesindi, çünkü öyle bir adamdı, başınız sıkıştığında Brad'in desteğine güvenebilirdiniz hep; peki Lila'yı burada bulamayınca ne olacaktı? Aldığı kararla morali düzelen Lila pencerelerin önündeki küçük masaya usulca gidip çekmecede el yordamıyla kurşunkalemle not defteri aradı. Ne yazmalıydı? *Gidiyorum. Nereye gittiğimi tam olarak bilmiyorum. Bekle beni canım. Seni seviyorum. Eva yakında burada olacak.* Basit ve net, sade ve özlü bir mesajdı bu. Tatmin olan Lila kâğıdı üç kez katlayıp bir zarfa koydu ve üstüne "Brad" diye yazdığı zarfı, sabahleyin görebilmek için masanın üstüne diklemesine bıraktı.

Tekrar yattı. Karanlıkta parlayan beyaz, dikdörtgen mektup odanın diğer tarafından onu seyrediyordu. Gözlerini kapayan Lila ellerini sert ve şişkin karnına götürdü. Doluluk hissi, sonra da gazı varmışçasına bir sarsıntı, sonra bir daha, bir daha. Bebek hıçkırıyordu. *Hık!* diyordu bebecik. Gözlerini kapayan Lila, bu hissin her tarafına yayılmasına izin verdi. İçinde, kalbinin altında minik bir can doğmayı bekliyordu, ama dahası da vardı: Eva eve geliyordu. Lila günün yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı; zihni uyku akıntılarında bir sörfçü gibi geziniyordu; bir an sonra dalgaların altında kalacaktı. Parmak uçlarının altındaki Eva sakinleşmişti. *Seni seviyorum Eva,* diye düşünen Lila Kyle uykuya daldı.

10

Mile High'a vardıklarında saat sabahın onuydu neredeyse. Otobüsle şehir merkezine giren Danny kendini barikatlardan oluşan bir labirentte buldu: terk edilmiş Humveeler, kum torbalarının ardındaki makineli tüfekler, hatta birkaç tank. Alternatif bir yol bulmak için geri döndüğü, ama seçtiği yeni yolun da kapalı olduğunu gördüğü zamanlar oldu; neredeyse on kez başına geldi bu. Sonunda, sabah sisi dağılırken, otobanın altından geçen açık bir yol buldu ve oradan geçip stadyumun rampasına çıktı.

Zeytuni çadırlarla dolu park alanı, sabah güneşinin altında ürkütücü bir şekilde sakindi. Alanı halka şeklinde çevreleyen taşıtların, otomobillerin, ambulansların ve devriye arabalarının birçoğu yarı ezilmiş gibiydi: camları kırılmıştı, tamponları ve kapıları sökülmüştü. Danny otobüsü durdurdu.

İndiklerinde öyle kesif bir çürük kokusuyla karşılaştılar ki Danny öğürecekti neredeyse. Annesinin halinden de, Danny'nin o sabah gara yürürken gördüğü bütün cesetlerden de kötüydü bu. İnsanın ağzından ve burnundan içeri yılan gibi girip, günlerce çıkmayan türden bir kokuydu.

"Merhaba!" diye seslendi April. Sesi park alanında yankılandı.

“Kimse var mı? Merhaba!”

Danny’nin içinde kötü bir his vardı. Bunun sebebi o pis kokuydu kısmen, ama sadece o değildi. Bütün vücudu gerilmişti.

“Merhaba!” diye seslendi April tekrar, ellerini boru şekline getirip ağzına götürerek. “Beni duyan var mı?”

“Gitsek iyi olur belki” diye önerdi Danny.

“Ordunun burada olması gerekirdi.”

“Belki de gitmişlerdir.”

April sırt çantasını indirip açtı ve bir çekiç çıkardı. Çekici ağırlığını sınamak istercesine savurdu.

“Tim, yanımdan ayrılma. Anladın mı? Uzağa gitmek yok.”

Otobüsün en alt basamağında oturan oğlan burnunu kapatmıştı. “Ama iğrenç kokuyor” dedi boğuk sesle.

April sırt çantasını omuzlarına astı. “Bütün *şehir* iğrenç kokuyor. Buna alışmalısın. Hadi gel şimdi.”

Danny de gitmek istemiyordu, ama kız kararlıydı. Danny taşıt labirentinden geçen kızla oğlanı takip etti. Gördüklerini yavaş yavaş anlamaya başladı. Arabalar çadırların çevresine savunma hattı olarak dizilmişti. Öncülerin zamanında da, Kızılderililer saldırınca göçmenler tenteli at arabalarını çember şeklinde dizerlerdi. Ama Danny bu seferki düşmanın Kızılderililer olmadığını biliyordu ve burada her ne olduysa, aradan epey zaman geçmiş gibi görünüyordu. Bir yerlerde cesetler olmalıydı –ilerledikçe koku kesifleşiyordu sanki– ama şimdiye kadar hiç ceset görmemişlerdi. Herkes yer yarılıp içine girmişti adeta.

İlk çadıra vardılar. İçeri önce April, çekicini kaldırarak girdi. İçerisi dağınıktı, devrilmiş sedyeler ve serum direkleri vardı, her tarafa bir şeyler saçılmıştı, sargı bezleri, kaplar, şırıngalar. Ama hâlâ ceset yoktu.

Bir başka çadıra, sonra da bir diğerine baktılar. Hepsi aynıydı. “Eee, herkes nerede peki?” dedi April.

Bir tek stadyuma bakmamışlardı. Danny oraya gitmek istemiyordu, ama April itiraz kabul etmedi. *Ordu buraya gelin dediyse bir sebebi vardır mutlaka,* dedi ısrarla. Rampadan girişe doğru çıktılar. Önden

giden April bir eliyle Tim'i, diğeriyle de çekici tutuyordu. Danny ilk kez o an kuşların farkına vardı. Stadyumun tepesinde dev, siyah bir bulut turlamaktaydı; kuşların boğuk seslenişleri sessizliği hem bozuyor, hem de derinleştiriyordu sanki.

Sonra arkadan bir erkek sesi geldi:

"Yerinizde olsam oraya girmezdim."

Kittridge park alanına girerken Ferrari istop etmişti. Araba sakat bir at gibi sarsılmaya başlamıştı zaten; kaputundan ve şasisinden yağlı dumanlar çıkıyordu. Ne olduğu belliydi: Kittridge otoparkın rampasından roket gibi fırlayınca –Ferrari o daracık yerden boşluğa atılıp, sonra da asfalta küt diye düşünce– arabanın karteri çatlamıştı. Yağ akıp gidince de motor fazla ısınmıştı; genleşen metal, silindirlerdeki pistonların hareketini engellemişti.

Araban için kusura bakma Warren. Gerçekten güzel arabaydı.

Kittridge'in stadyumda gördüklerinden sonra kendini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Tanrım, o ne manzaraydı öyle. Tahmin edemeyeceği bir şey değildi, ama bizzat görmek sarsıcı olmuştu yine de. Kittridge'in içi kalkmıştı. Elleri titriyordu resmen; kusacak gibi oluyordu. Daha önce korkunç şeyler gördüğü olmuştu. Çukurlara odun gibi yığılmış cesetler; kimyasal gaz kullanılmış koca köyler, olduğu yere yığılıp kalmış aileler, sevdiklerine son kez dokunmak için boşuna uzatılmış eller; göğsüne bomba bağlamış bir zırdeli tarafından pazar yerinde paramparça edilip tanınmaz hale gelmiş erkeklerle kadınların ve çocukların kalıntıları. Ama hiçbiri bu manzarayla kıyaslanamazdı.

Kittridge, Ferrari'nin kaputunda oturup seçeneklerini düşünürken, yaklaşan bir aracın uzaktan gelen sesini işitti. Birden pür dikkat kesildi. Sese bakılırsa, dizel motorlu büyük bir araçtı gelen: APC[8] miydi? Ama sonra büyük, sarı bir okul otobüsü sarsılarak, sürreal bir şekilde rampaya çıktı.

İşe bak, diye düşündü Kittridge. *Hassiktir. Bu okul otobüsü yahu; sanki dünyanın sonuna okul gezisi düzenlemişler.*

Kittridge otobüsün durmasını seyretti. Üç kişi indi: Saçının bir kısmı pembeye boyanmış bir kız, boğum boğum dizleri olan ve tişörtle şort giymiş bir oğlan, bir de Kittridge'in sürücü olduğunu tahmin ettiği komik şapkalı bir adam. *Merhaba!* diye seslendi kız. *Kimse var mı?* Aralarında biraz konuştuktan sonra araba halkasına doğru yürüdüler; kız önden gidiyordu.

Bir şeyler söylemenin tam sırası herhalde, diye düşündü Kittridge. Ama onları varlığından haberdar etmesi, kaçınmaya en başta yemin ettiği bazı sorumlulukları getirebilirdi. Planında başka insanlara yer yoktu; planı yola düşmekti. Yanında fazla şey taşımadan yolculuk etmek, olabildiğince uzun süre hayatta kalmak, öleceği zaman da olabildiğince çok virali beraberinde götürmekti. Denver'ın Son Direnişçisi boşluğa parlak bir meteor gibi düşecekti.

Ama sonra Kittridge ne olacağını fark etti. O üçü dosdoğru stadyuma gidiyorlardı. Tabii ki oraya gideceklerdi; Kittridge de bunu yapmıştı. Bunlar *çocuktu* yahu; planı ne olursa olsun, oraya girmelerine göz yumamazdı.

Tüfeğini kapan Kittridge, onları uyarmak için peşlerinden koştu.

Sürücü, Kittridge'in sesine öyle sert bir tepki verdi ki, Kittridge bir an donakaldı. Adam haykırarak öne atıldı, ama ayakları birbirine dolanınca yere kapaklandı ve düşerken yüzünü koluyla korudu. Diğer ikisi kaçıştılar; oğlan çocuğunu koruyucu bir tavırla beline yaslayan kız, elindeki çekici Kittridge'e doğru salladı.

"Hey, sakin olun" dedi Kittridge. Tüfeği gökyüzüne doğrultup ellerini kaldırdı. "Ben iyi adamlardanım."

Kittridge kızın tahmininden büyük olduğunu, on yedi yaşlarında olduğunu gördü. Kızın pembe saçı komikti ve kulaklarında öyle çok küpe vardı ki, başına çivilenmiş gibi duruyorlardı; ama Kittridge'e sakince, paniklemeden bakması göründüğünden daha olgun olduğunun göstergesiydi. Kittridge bir adım daha atarsa kızın çekiçle saldıracağından emindi. Kızın üstünde dar siyah tişört, dizleri aşınmış kot pantolon ve Chuck Taylor ayakkabılar, bileklerinde de deri ve gümüş bilezikler vardı; sırtında suç mahalli şeridi sarısı bir sırt çantası asılıydı. Oğlan, kızın kardeşiydi besbelli; bu sadece yüz hatlarının

benzerliğinden değil –düğme burunları biraz küçüktü, elmacıkkemikleri çıkıktı, gözleri deniz mavisiydi– kızın anaç bir güdüyle oğlanı korumasından da anlaşılıyordu.

Gruplarının üçüncü üyesi olan sürücüyü değerlendirmekse daha zordu. Adamda bir terslik olduğu barizdi. Üstünde koyu bej pantolon ve yaka düğmesine kadar iliklenmiş beyaz gömlek vardı; tuhaf kasketinin kenarlarından çıkmış gür, kırmızımtırak saçı sürfile makasıyla kesilmiş gibiydi. Ama asıl tuhaflık bunların hiçbirinde değildi. Adamın duruşundaydı.

Önce oğlan konuştu. Kittridge böylesine kötü inek yalamış saç modeli olan birini ilk kez görüyordu. “O gerçek bir AK mi?” diye sordu çocuk işaret ederek.

“Sus Tim.” Çocuğu kendine iyice yaslayan kız çekici kaldırdı. “Kimsin sen?”

Kittridge ellerini indirmemişti. Çekici gerçek bir tehdit unsuru olarak görüyormuş gibi davranmaya şimdilik gönüllüydü. “Adım Kittridge. Ve evet” dedi çocuğa, “gerçek bir AK. Dokunmana izin vereceğimi sanma genç adam.”

Çocuk heyecanla gülümsedi. “*Vay be.*”

Başını kaldıran Kittridge, şimdi gözlerini kendi ayaklarına dikmiş olan sürücüye baktı. “O iyi mi?”

“Dokunulmaktan hoşlanmıyor o kadar.” Kız hâlâ Kittridge’i ihtiyatla incelemekteydi. “Ordu buraya gelin dedi. Radyodan duyduk.”

“Demişlerdir. Ama görünüşe bakılırsa bizi bırakıp gitmişler. Bu arada, isimlerinizi söylemediniz sanırım.”

Kız duraksadı. “Adım April. Bu kardeşim Tim. Bu da Danny.”

“Memnun oldum April.” Kittridge en güven telkin edici gülümsemesini takındı. “Artık ellerimi indirebilir miyim? Ne de olsa tanıştık.”

“O tüfeği nereden buldun?”

“Outdoor World’den. Satış elemanıyım ben.”

“Silah mı satıyorsunuz?”

“Daha çok kamp ve balıkçılık malzemeleri” diye karşılık verdi

Kittridge. “Ama güzel indirimlerimiz oluyor. Eee, ne diyorsun? Hepimiz aynı takımdayız April.”

“Ne takımıymış bu?”

Kittridge omuz silkti. “İnsanların takımı.”

Kız onu inceliyordu. Bu April ihtiyatlı biriydi. Kittridge onun sıradan bir kız olmadığını hatırlattı kendine; April sağ kalabilmişti. Ne olursa olsun, ciddiye alınmayı hak ediyordu. Kız birkaç saniye sonra çekici indirdi.

“Stadyumda ne var?” diye sordu Tim.

“Görmek isteyeceğiniz bir şey yok.” Kittridge tekrar kıza baktı. Kızın tipik bir April olduğuna karar verdi. Bazı insanların isimlerinin böyle cuk oturması tuhaftı. “Sağ kalmayı nasıl başardınız?”

“Şarap mahzeninde saklanıyorduk.”

“Ailenize ne oldu?”

“Bilmiyoruz. Telluride’daydılar.”

Tanrım, diye düşündü Kittridge. Telluride sıfır noktasıydı, her şeyin başladığı yerdi.

“Eh, akıllılık etmişsiniz. İyi düşünmüşsünüz.” Tekrar Danny’yi gösterdi. Adam üç dört metre ötede öylece duruyordu, elleri ceplerindeydi ve yere bakıyordu. “Peki ya arkadaşınız?”

“Danny bizi buldu. Korna çaldığını duyduk.”

“Eh, iyi yapmışsın Danny. Günün kahramanı sensin bence.”

Adam Kittridge’e yan yan baktı. Yüzü tamamen ifadesizdi. “Tamam.”

Tim “Stadyumu neden göremeyecekmişim?” diye araya girdi yine.

April’la Kittridge bakıştılar: *İyi bir fikir değil.*

“Stadyumu boş ver” dedi April. Dikkatini tekrar Kittridge’e yöneltti. “Başka kimseyi gördün mü?”

“Bir süredir hayır. Gerçi başkalarının olmadığı anlamına gelmez bu.”

“Ama sanmıyorsun.”

“Yalnız olduğumuzu varsaymamız en iyisi herhalde.”

Kittridge bu işin sonunun nereye varacağını tahmin edebiliyordu. Daha bir saat önce, canını kurtarmak için bir binanın yan cephesinden

aşağı inmişti. Şimdiyse iki çocuğa ve onunla göz göze gelemeyen bir adama bakma sorumluluğuyla karşı karşıyaydı. Ama yapacak bir şey yoktu.

“Bu senin otobüsün mü Danny?” dedi Kittridge.

Adam başıyla onayladı. “Ben mavi rotadan sorumluyum. On iki numara.”

Daha küçük bir taşıt daha mantıklı olurdu, ama Kittridge adamın otobüsü terk etmeyeceğini sezdi. “Bizi buradan götürmek ister misin?”

Kızın bakışları sertleşti. “Bizimle geleceğini nereden çıkardın?”

Kittridge şaşırdı; bu üçünün onun yardımını istemeyebilecekleri aklından bile geçmemişti.

“Aslında hiçbir şeyden çıkarmadım. Beni aranıza davet etmeniz gerekecek sanırım.”

“Neden *göremeyecekmişim*?” diye sızlandı Tim.

April gözlerini devirdi. “Hay sokayım stadyumuna Tim; bu konuyu kapat artık, tamam mı?”

“Ağzını bozdun! Söyleyeceğim!”

“Kime söyleyeceksin?”

Çocuk ağlamaklı oldu birden. “Öyle deme!”

“Bakın” diye araya girdi Kittridge, “şimdi gerçekten sırası değil. Hesaplarıma göre güneşin batmasına sekiz saat var. Karanlık çökünce bu civarda olmak istemeyiz bence.”

Çocuk fırsattan istifade edip topuklarının üstünde döndü ve rampadan yukarı doğru koştu.

“Lanet olsun” dedi Kittridge. “Siz ikiniz burada kalın.”

Topallayarak koşmaya başladı, ama aradaki mesafeyi kapaması bacağı yüzünden imkânsızdı; sonunda Tim’e yetiştiğinde, açık kapılardan birinde duran çocuk sahaya aval aval, ağzı açık halde bakıyordu.

Sadece birkaç saniye sürmüştü, ama yeterliydi. Kittridge onu arkadan tutup göğsüne kaldırdı. Çocuk kendini saldı. Hiç ses çıkarmadı. *Tanrım,* diye düşündü Kittridge. Çocuğun öyle kaçıp gitmesine neden izin vermişti?

Rampadan indiklerinde, Tim hıçkırıkla inilti karışımı bir ses çıkarmaya başlamıştı artık. Kittridge onu April'ın önünde yere bıraktı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Ağlayan kızın sesi öfkeli ve boğuktu.

"Ö-özür... dilerim" diye kekeledi çocuk.

"Öyle kafana estiği zaman kaçıp gidemezsin, *gidemezsin*." Kız onu kollarından tutup sarstı, ardından da sımsıkı sarıldı. "Sana bin kez söyledim, yanımdan ayrılma."

Kittridge ellerini ceplerinden çıkarmadan yere bakan Danny'nin yanına gitmişti.

"Yanlarında cidden kimse yok muydu?" diye sordu usulca.

"Consuella varmış" dedi Danny. "Ama gitmiş."

"Consuella kim?"

Danny hafifçe omuz silkti. "Tim'e otobüs beklerken eşlik eder bazen."

Bu konuda söylenecek söz kalmamıştı pek. Danny çok akıllı olmayabilirdi, ama ebeveyninin öldüğü neredeyse kesin olan iki âciz çocuğu kurtarmıştı. Kittridge bu kadarını da yapmamıştı.

"Eee, ne diyorsun dostum?" dedi Kittridge. "Otobüsünü sürmek geliyor mu içinden?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Nebraska diye düşündüm."

11

Şafaktan bir saat sonra yola çıktılar. Grey mutfakta bulabildiği, yenilebilir gibi görünen her şeyi –geride kalan birkaç konserve çorbayı, birkaç paket bayat krakeri, bir kutu Wheaties kahvaltılık gevreği ve şişe suları– Volvo'nun bagajına koydu. Diş fırçasının bile olmadığını düşünürken, Lila'nın holde iki tekerlekli valizle belirdiğini gördü.

"Senin için giysi aldım."

Lila tatile çıkarcasına giyinmişti; üstünde siyah tayt ve iyice

kolalanmış, uzun bir gömlek vardı. Omuzlarına parlak renkli bir ipek eşarp atmıştı. Yüzünü yıkayıp saçını taramıştı, hatta küpe takıp biraz makyaj bile yapmıştı. Grey onu görünce, kendisinin ne kadar kirli olduğunu fark etti. Günlerdir yıkanmıyordu; çok hoş kokmuyor olsa gerekti.

"Biraz temizlensem iyi olacak."

Lila onu merdivenin başındaki banyoya götürdü; birkaç giysiyi düzgünce katlayıp, Grey'in giymesi için klozetin üstüne bırakmıştı bile. Makyaj masasındaki su dolu sürahinin yanında paketi açılmamış, yepyeni bir diş fırçası ve bir tüp Colgate duruyordu. Tulumunu çıkaran Grey yüzünü yıkadıktan ve koltuk altlarına su serptikten sonra, geniş aynanın karşısında dişlerini fırçaladı. Red Roof'tan beri yansımasına bakmamıştı ve genç görünüşü bir kez daha afallamasına yol açtı... Cildi pürüzsüz ve gergindi, saçı gürdü, gözleri mücevher gibi parlıyordu. Kilo vermiş gibiydi de... Gerçi bu şaşırtıcı değildi, ne de olsa iki gündür bir şey yememişti, ama bu kadar çok ve bu şekilde kilo vermesi irkilticiydi. Zayıflamakla kalmamıştı; fiziği değişmişti sanki. Gözlerini yansımasından ayırmadan yan dönüp, elini deneme mahiyetinde karnında gezdirdi. Hep tombul biri olmuştu; şimdiyse sert kaslarını seçebiliyordu. Kendine hayran bir çocuk gibi pazılarını sıktı hemen. *Vay be, şuna bak,* diye düşündü. *Bisepslerim var resmen. Vay anasını.*

Lila'nın bıraktığı giysileri –beyaz *boxer*, kot pantolon ve ekose spor gömlek– giyince, üstüne tam olduklarını keşfedip şaşırdı. Aynada kendine son bir kez baktıktan sonra oturma odasına indiğinde, Lila'nın kanepede oturup *People* dergisini karıştırdığını gördü.

"İşte geldin." Kadın hülyalı bir edayla gülümseyerek onu tepeden tırnağa süzdü. "Ne kadar yakışmış."

Grey tekerlekli valizleri Volvo'ya götürdü. Sabah havası nemliydi; ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. *Sanki taşraya gezmeye gidiyoruz,* diye düşünen Grey başını salladı. Ama garaj yolunda, üstünde başka bir adamın giysileriyle dururken bu gerçek gibi geldi neredeyse. Sanki Grey başka bir hayata adım atmıştı.... Yeni, sırım gibi, kaslı vücuduna

giydiği şık kot pantolonla spor gömleğin sahibi olan adamın hayatına belki. Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. Ciğerlerindeki hava taze ve temizdi, mis gibi kokuyordu. Çimen, taze yaprak ve nemli toprak kokusu. Havada gecenin korkunçluklarından eser yok gibiydi; gün ışığı dünyayı arındırmıştı sanki.

Bagajı kapatıp başını kaldırınca, Lila'nın ön kapının önünde durduğunu gördü. Lila kapıyı kilitledikten sonra el çantasından bir şey çıkardı: bir zarf. El çantasından bir rulo maskeleme bandı aldı ve zarfı kapıya yapıştırdı, sonra da geriye çekilip baktı. *Mektup mu?* diye düşündü Grey. Kime yazılmış olabilirdi ki? David'e? Brad'e? Bu kişilerden birineydi muhtemelen, ama Grey kimin kim olduğunu bilmiyordu hâlâ. Lila o ikisini birbiriyle karıştırır gibiydi.

"İşte oldu" dedi kadın. "Her şey hazır." Volvo'ya varınca anahtarları Grey'e verdi. "Sen kullansan olur mu?"

Grey bundan da hoşlandı.

Grey en azından şehirden çıkana kadar anayollardan uzak durmaya karar verdi. Bunu açıkça konuşmamış olsalar da, Lila'yı rahatsız edebilecek şeylerin yakınından geçmekten kaçınması aralarındaki anlaşmanın bir parçası gibiydi. Ama bunun önemli olmadığı ortaya çıktı: Kadın elindeki dergiden başını kaldırmıyordu pek. Grey banliyölerden geçti; sabahın ortasında, doğudaki kırın içinden geçen asfalt yolun iki yanında uzanan, susuz kalmış, kızarmış ekmek rengindeki boş tarlalara vardılar. Epey geride kalmış olan şehir ve mavi görünen Rockies Dağları, sisin içinde hayal meyal seçiliyordu. Etraflarındaki manzarada çoraklık ve unutulmuşluk vardı; tıpkı çok yukarılardaki kuştüyüne benzer bulutlarda, kupkuru tarlalarda ve Volvo'nun tekerleklerinin altındaki otobanda olduğu gibi. Sonunda Lila dergi okumayı bırakıp uykuya daldı.

Durumun tuhaflığı tartışılmaz olsa da, kilometreler ve saatler geçtikçe Grey göğsünün mutluluktan kabardığını hissetti. Hayatında hiç kimse için önemli olmamıştı. Bu hisle kıyaslayabileceği bir şey, herhangi bir şey bulmak için zihnini yokladı. Aklına gelen tek şey,

Yusuf'la Meryem'in birlikte Mısır'a kaçmalarının öyküsüydü... Çocukluk anısı olmalıydı bu, çünkü Grey yıllardır kiliseye gitmiyordu. Yusuf tuhaf bir insan gibi gelmişti hep; başkasının bebeğini taşıyan bir kadına kol kanat germişti. Ama Grey insanın başka birine, sırf kendisine ihtiyaç duyuyor diye bağlılık duyabileceğini anlamaya başlıyordu.

Hem Grey kadınları severdi; hep sevmişti. Oğlanlarla ilgili mesele farklıydı. O iş Grey'in hoşlanıp hoşlanmamasıyla ilgili değildi, yapmaya *mecbur* olduğu bir şeydi, geçmişi ve kendisine yapılan şeyler yüzünden. Hapishane psikiyatrı Wilder öyle demişti. Wilder ona oğlanlara duyduğu ilginin bir zorlanım olduğunu, Grey'in kendi uğradığı tacize geri dönmesinin ve onu yeniden yaşamak yoluyla anlamasının bir yolu olduğunu söylemişti. Grey'in oğlanlara dokunması, kaşınan bir yerini kaşıması gibiydi. Grey, Wilder'ın söylediği birçok şeyi saçma bulsa da bu kısmı anlamlı bulmuştu ve suçun sadece kendisinde olmadığını bilmek içini biraz rahatlatmıştı. Kendini suçlamaktan vazgeçmiş değildi gerçi; kendini bol bol suçlamıştı. Aslında onu alıp götürdüklerinde rahatlamıştı. Eski Grey'i –çocuk parklarının etrafında takılan, saat üçte ortaokulun önünden arabasıyla ağır ağır geçen ve yaz ikindilerinde halka açık yüzme havuzunun soyunma odasında oyalanan Grey'i–, *o* Grey'i bir daha asla tanımak istemiyordu.

Zihni mutfaktaki kucaklaşmaya geri döndü. Kız erkek meselesi değildi o, Grey bunu biliyordu, ama önemsiz de değildi. Grey'e Nora Chung'ı, lisedeyken çıktığı tek kızı anımsattı. Aslında Nora kız arkadaşı sayılmazdı; bir şey yapmamışlardı. Okulun müzik grubundaydılar –Grey trompet çalmaya kafayı takmıştı kısa süreliğine– ve bazen, provalardan sonra Grey kızı evine kadar geçirirdi, birbirlerine dokunmazlardı bile, ama birlikte yürürlerken Grey hayatında ilk kez yeryüzünde yalnız olmadığını hissetmişti nedense. Kızı öpmek istemişti, ama buna asla cesaret edememişti; sonunda kız ondan giderek uzaklaşmıştı. Grey'in şimdi o kızı hatırlaması tuhaftı. Kızın ismi yirmi yıl boyunca aklından bile geçmemişti.

Öğleyin Kansas sınırına iyice yaklaştılar. Lila hâlâ uyuyordu. Grey de yarı uyuklar haldeydi, yola pek dikkat etmiyordu. Büyük kasabalardan uzak durmayı başarmıştı, ama bu böyle devam edemezdi; yakında benzine ihtiyaçları olacaktı. İlerideki ovada yükselen bir su kulesi gördü.

Kasabanın adı Kingwood'du. Burası dükkânlarının yarısının camekânları kâğıtla örtülmüş, kısa, tozlu bir anacaddeden ve bunun iki yanında, birkaç sokak boyunca uzanan iç karartıcı evlerden ibaretti. Metruk ve zararsız bir yer gibiydi; bir terslik olduğunun tek kanıtı, itfaiyenin önüne park edilmiş olan ve arka kapıları açık duran ambulanstı. Ama Grey bir şey seziyordu, parmak uçları karıncalanıyordu; ilerleyişleri gölgelerin içinden izleniyordu sanki. Kasabanın diğer tarafındaki, doğu ucundaki Frankie's adlı benzincide durdu.

Grey motoru durdurunca Lila kımıldadı. "Neredeyiz?"

"Kansas'ta."

Kadın esnerken, ıssız kasabaya ön camdan, kısık gözlerle baktı. "Neden durduk?"

"Benzine ihtiyacımız var. Hemen dönerim."

Grey pompayı denedi, ama işe yaramadı: Elektrik yoktu. Bir depodan benzin çekmesi gerekecekti bir şekilde, ama bunun için hortuma ve bidona ihtiyacı vardı. Ofise girdi. Ön pencerenin dibinde kâğıt yığınlarıyla kaplı, eski bir metal masa vardı; masanın arkasında duran eski ofis koltuğunun biraz geriye yatık olması, az önce orada birinin oturduğu izlenimini uyandırıyordu ürkütücü bir şekilde. Grey servis alanına açılan kapıdan geçti; servis alanı yağ kokan, serin, karanlık bir yerdi. Liftlerden birinin üstünde 90'lı yılların sonlarından kalma bir Cadillac Seville vardı; ikinci liftteyse modifiye süspansiyonlu, kalın tekerlekleri çamurlanmış bir Chevy 4x4 duruyordu. Yerde beş galonluk bir benzin bidonu duruyordu; Grey iş tezgâhlarından birinin üstünde de hortum gördü. Hortumun iki metrelik kısmını kesti ve bir ucunu 4x4'ün benzin deposuna sokup, diğer ucunu ağzına alarak emdi ve yere tükürdükten sonra bidonu benzinle doldurmaya başladı.

Bidon dolmak üzereyken, başının yukarısından bir hışırtı geldiğini işitti. Birden tepeden tırnağa gerildi ve donakaldı.

Başını yavaşça kaldırdı.

Yaratık bir tavan kirişinden baş aşağı sarkıyordu; kirişe bacaklarıyla tutunmuştu ve bu haliyle maymun kafesindeki bir çocuğu andırıyordu. Sıfır'dan daha ufak tefekti ve ondan daha çok insana benziyordu. Göz göze geldiklerinde Grey'in kalbi durdu. Yaratığın genzinden titrek bir ses geldi.

Korkmana gerek yok Grey.

Neler oluyordu?

Gerilerken ayakları birbirine dolanan Grey sert betona düştü. Benzin bidonunu kaptığı gibi (hortumdan benzin akıyordu hâlâ) ofise daldı, oradan da dışarı fırladı. Lila arabaya sırtını yaslamış halde ayakta duruyordu.

"Arabaya bin" dedi Grey nefes nefese.

"İçeride otomat görmedin mi? Çikolatalı bar filan çekti canım."

"Lanet olsun Lila, bin şu arabaya." Volvo'nun bagajını açan Grey bidonu içeri attıktan sonra bagaj kapağını sertçe kapadı. "*Hemen* gitmeliyiz."

Kadın iç geçirdi. "Tamam, nasıl istersen. Böyle kaba davranmana ne gerek var anlamıyorum."

Hızla uzaklaştılar. Grey'in nabzı ancak kasaba bir buçuk kilometre kadar geride kaldıktan sonra yavaşlamaya başladı. Volvo'yu durdurup kapıyı açtı ve arabadan apar topar indi. Yol kenarında durup ellerini dizlerine yaslayarak derin nefesler aldı. Tanrım, o yaratık onunla *konuşmuştu* sanki. Sanki o tıkırtılar, Grey'in anlayabildiği bir yabancı dildendi. Yaratık onun adını bile biliyordu. Adını nereden biliyordu?

Omzunda Lila'nın elini hissetti. "Lawrence, yaralanmışsın."

Bu doğruydu. Grey'in dirseği yarılmıştı, derisi kalkmıştı. Düşünce olmuştu herhalde, bir şey hissetmemiş olsa da.

"Bir bakayım."

Lila yaranın kenarlarına hafifçe, son derece dikkatle dokundu. "Bu nasıl oldu?"

"Ayağım takıldı galiba."

“Bana söylemeliydin. Kolunu oynatabiliyor musun?”

“Sanırım, hı hı.”

“Burada bekle” diye emretti Lila. “Sakın dokunma.”

Volvo’nun bagajını açtı ve valizini karıştırmaya başladı. Metal bir kutuyla bir şişe su alıp bagajı kapadı.

“Gel otur.”

Grey bagaj kapağına oturdu. Lila kutuyu açtı; ilk yardım kutusuydu bu. Ellerine biraz Purrell sürdü, bir çift lateks eldiven giydi ve Grey’in kolunu tekrar tuttu.

“Aşırı kanama yaşadığın oldu mu hiç?” diye sordu.

“Sanmıyorum.”

“Hepatit, HIV filan?”

Grey başını iki yana salladı.

“En son ne zaman tetanos aşısı oldun? Hatırlıyor musun?”

Bu hangi Lila’ydı? Grey kimi görüyordu? Home Depot’da kaybolmuş veya mutfaktaki dağılmış kadını değil; bu yeni biriydi. Hızlı ve verimli çalışan, becerikli biriydi.

“Çocukken olmuştum.”

Lila yarayı biraz daha inceledi. “Eh, fena kesilmiş. Dikiş atmam gerekecek.”

“Nasıl yani... dikecek misin?”

“Bu işi milyon kere yaptım, inan.”

Kadın yarayı alkolle temizledi, kutudan tek kullanımlık şırınga alıp içini küçük bir şişedeki sıvıyla doldurdu ve iğneye işaretparmağıyla hafif hafif vurdu.

“Bu seni biraz uyuşturur. Bir şey hissetmeyeceksin, söz veriyorum.”

İğnenin batmasından birkaç saniye sonra Grey’in acısı geçti. Lila bagaj kapağına koyduğu bir kumaşı açıp bir forsepsi, bir makara siyah ipliği ve küçük bir makası sergiledi.

“İstersen seyredebilirsin, ama çoğu insan bakmamayı yeğler.”

Grey derisinin hafifçe çekiştirildiğini hissetti bir süre, ama o kadar. Az sonra koluna bakınca, yarığın ve sarkık derisinin yerini siyah, ince bir çizginin almış olduğunu gördü. Lila merhem sürdüğü yarayı sargı

beziyle sardı.

“Dikişler birkaç günde erir” dedi kadın, eldivenlerini çıkarırken. “Yaran biraz kaşınabilir, ama sakın kaşıma. Hiç elleme.”

“Bunu yapmayı nereden biliyorsun?” diye sordu Grey. “Hemşire filan mısın?”

Kadın bu soru karşısında gafil avlanmış gibiydi. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı; sonra da kapadı.

“Lila? İyi misin?”

Kadın ilk yardım kutusunu kapadı. Malzemelerini tekrar Volvo’nun bagajına koyup kapağı indirdi.

“Artık gitsek iyi olur, değil mi?”

Grey’in koluna dikiş atan kadın bir anda ortadan kaybolmuştu, artık yoktu. Grey başka sorular sormak istedi, ama bunu yaparsa ne olacağını biliyordu. Aralarındaki anlaşma netti: Ancak belirli şeyler söylenebilirdi.

“Arabayı benim kullanmamı ister misin?” diye sordu Lila. “Sıra bendedir herhalde.”

Grey bu sorunun aslında soru olmadığını anladı. Kadın kibarlık olsun diye sormuştu ve Grey’in reddetmesi gerekiyordu. “Hayır, ben kullanırım.”

Volvo’ya bindiler. Grey vites değiştirirken Lila dergisini yerden aldı.

“Senin için sakıncası yoksa biraz dergi okuyacağım.”

Kuzey yönünde iki yüz kilometre kadar ilerledikten sonra şimdi 76. Eyaletlerarası Yol’da, doğu yönünde giderlerken Kittridge de benzin konusunda kaygılanmaya başlamıştı. Yola çıktıklarında otobüsün deposu tamamen doluydu, şimdiyse sadece dörtte biri doluydu.

Birkaç kez tali yola sapmak zorunda kalmaları dışında, Fort Morgan’dan beri otobandan ayrılmamayı başarmışlardı. April’la kardeşi uyuyorlardı; otobüsün sarsıntısı uykularını getirmişti. Danny otobüsü sürerken, direksiyonu keyifle çevirirken, frene ve gaza basarken dişlerinin arasından ıslık çalıyordu – Kittridge’in bilmediği

bir şarkıydı. Kasketini alnına kadar indirmişti ve gerek yüz ifadesiyle gerekse dik duruşuyla, yaklaşan fırtınaya bakan bir kaptanı andırıyordu.

Tanrı aşkına, diye düşündü Kittridge. Bu okul otobüsünde ne işi vardı?

"Eyvah eyvah" dedi Danny.

Kittridge koltuğunda dikeldi. Ufka kadar uzanan terk edilmiş arabalar yolu kapatmıştı. Bazıları ters veya yan duruyordu. Her tarafta cesetler vardı.

Danny otobüsü durdurdu. April'la Tim uyanmışlardı, ön camdan dışarı bakıyorlardı.

"April, Tim'i buradan götür" diye talimat verdi Kittridge. "İkiniz de arkaya gidin, çabuk."

"Ben ne yapayım?" diye sordu Danny.

"Burada bekle."

Kittridge otobüsten indi. Karasinekler büyük sürüler halinde vızıldıyordu ve havada kesif çürük et kokusu vardı. Rüzgâr esmiyordu; hava kımıldamaya korkuyordu adeta. Gökyüzünde turlayan kuşlardan, akbabalarla kargalardan başka yaşam belirtisi yoktu. Kittridge arabaların arasından geçti. Bunun virallerin işi olduğu belliydi; sayıları yüzlerce, hatta binlerceydi mutlaka. Bunun anlamı neydi peki? Hem neden bu arabalar durmak zorunda kalmış gibi bir aradaydılar?

Birden yanında Danny belirdi.

"Diğerlerinin yanında beklemeni söylemiştim sana."

Adam kısık gözlerle güneşe bakıyordu. "Dur." Elini kaldırıp "Bir şey duyuyorum" dedi.

Kittridge kulak kabarttı. Boş tarlalardaki cırcırböceklerinin sesinden başka bir şey duymadı. Sonra duydu: Boğuk darbe sesleri geliyordu, metal yumruklanıyormuş gibi.

Danny işaret etti. "Ses şuradan geliyor."

Sesler her adımda belirginleşiyordu. Orada sağ, kazada sıkışıp kalmış biri vardı. Sonunda sesler parçalara ayrılmaya başladı; darbe seslerinin yanı sıra, boğuk ve yankılı insan sesleri duyuluyordu artık.

Bizi çıkarın! Kimse var mı? N’olur!

“Merhaba!” diye seslendi Kittridge. “Beni duyabiliyor musunuz?”

Kim var orada? N’olur bize yardım edin! Çabuk olun, sıcaktan pişiyoruz, öleceğiz!

Sesler iki yanında parlak sarı FEMA amblemi bulunan bir yarı römorktan geliyordu. Darbe sesleri iyice hızlanmıştı artık; tiz insan seslerininse ne dediği anlaşılmıyordu.

“Dayanın!” diye bağırdı Kittridge. “Sizi çıkaracağız!”

Menteşelerinden biri sökülmüş olan kapı hafif çapraz duruyordu. Etrafa bakınıp levye niyetine kullanabileceği bir şey arayan Kittridge bulduğu bijon anahtarının bir ucunu kapının altına soktu.

“Danny, yardım et.”

Kapı başta kımıldamadıysa da sonra çok az kımıldadı. Aralık genişleyince, kapının altında beliren parmaklar kapıyı kaldırmaya çalıştılar.

“Üç kadar sayacağım, sonra hep birlikte kaldıralım” diye emretti Kittridge.

Metal kapı gıcırdayarak kalktı.

Fort Collinsliydiler: Otuzlu yaşlarda bir çift olan Joe ve Linda Robinson iş kıyafeti giymişlerdi ve yanlarında Ufaklık dedikleri bebekleri vardı. Wood adlı iriyarı siyah adam güvenlik görevlisi üniforması giymişti, pediatri hemşiresi olan kız arkadaşı Delores ise koyu West India aksanıyla konuşuyordu. Yaşlı bir kadın olan Bayan Bellamy’nin –Kittridge onun adını asla öğrenemeyecekti– mavimsi renge boyanmış, kabarık beyaz saçları vardı ve devasa, beyaz el çantasını yanından ayırmıyordu. Yirmi beş yaşlarında bir genç adam olan Jamal’ın saçı üç numaraydı ve çıplak kolları parlak renkli dövmelerle kaplıydı. Bir de kalın telli ve kır saçlı, gövdesi yaşlanmış atletlerinki gibi fıçı şeklinde olan, ellili yaşların sonlarında bir adam vardı; kendini Rahip Don olarak tanıttı. Aslında rahip değil, yeminli mali müşavir olduğunu söyledi. Rahip lakabı, bir Pop Warner futbol takımının antrenörlüğünü yaparken takılmıştı ona.

“Yenilmeyelim diye dua etmelerini söylerdim hep” dedi Kittridge’e.

Kittridge başta onların hep birlikte yolculuk ettiklerini varsaydıysa da, aslında tesadüfen tanışmışlardı. Hepsi de aynı öykünün çeşitli versiyonlarını anlattı. Şehirden kaçınca Nebraska sınırında trafiğe takılmışlardı. Ordunun ileride yolu kestiği ve kimsenin geçmesine izin vermediği haberi arabadan arabaya yayılmıştı. Askerler insanların geçmesine izin vermek için emir bekliyorlardı. Hepsi gün boyunca beklemişti. Hava kararırken paniklemeye başlamışlardı. Herkes virallerin geleceğini söylüyordu; ölüme terk edilmişlerdi.

Gerçekten de aşağı yukarı öyle olmuştu.

Güneş batar batmaz geldiler, dedi Rahip Don. İleriden çığlıklar, silah ve ezilen metal sesleri gelmişti; insanlar onun yanından koşarak geçmeye başlamışlardı. Ama kaçacak yer yoktu. Viraller birkaç saniye sonra saldırmıştı, yüzlercesi tarlalardan fırlayıp kalabalığın içine dalmıştı.

“Herkes gibi ben de var gücümle kaçtım” dedi Rahip Don.

O ve Kittridge baş başa konuşmak için kenara çekilmişlerdi; diğerleriyse otobüsün etrafında, yerde oturuyorlardı. April stadyumda buldukları su şişelerini dağıtıyordu. Rahip Don gömlek cebinden aldığı bir paket kısa Marlboro paketini sallayıp iki sigara çıkardı. Kittridge yirmili yaşlarının başlarından beri sigara içmiyordu, ama artık ne zararı olacaktı ki? Adamın uzattığı çakmağı alıp sigaradan ihtiyatla bir nefes çekti; nikotinin etkisini anında hissetti.

“O sahneyi anlatamam” dedi Don duman üflerken. “O lanet olası şeyler her yerdeydi. Bu kamyonu görünce hiç yoktan iyidir dedim. Diğerleri içeri girmişti bile. Kapı nasıl sıkıştı bilmiyorum.”

“Ordu neden geçmenize izin vermedi ki?”

Don kayıtsızca omuz silkti. “Bu işler nasıldır bilirsin. Birisi gerekli formu doldurmayı unutmuştur herhalde.” Salınan dumanın ardından Kittridge’e kısık gözlerle baktı. “Peki ya sen; kimsen var mı?”

Kittridge’in ailesi olup olmadığını, kaybettiği veya aradığı birilerinin olup olmadığını soruyordu. Kittridge başını iki yana salladı.

“Oğlum Seattle’da, plastik cerrah. Dört dörtlük bir doktor. Üniversitedeki sevgilisiyle evlendi; iki çocukları oldu, biri erkek biri kız. Deniz kıyısında büyük bir evleri var. Geçenlerde mutfağı yenilediler.” Kittridge efkârla başını salladı. “Son konuştuğumuzda bundan bahsettik. Lanet olası bir mutfaktan.”

Rahip Don’ın taşıdığı 30-06’lık tüfekte üç fişek kalmıştı. Wood’da boş bir 38’lik vardı. Joe Robinson’daysa dört mermili bir 22’lik tabanca vardı ki ancak sincap avlamaya yarardı.

Don otobüse göz attı. “Peki ya sürücü? Onun öyküsü ne?”

“Biraz zekâ geriliği var sanki. Ona sakın dokunayım deme... yoksa kriz geçiriyor. Bunun dışında sorunu yok. Şu otobüs *Queen Mary*’ymiş gibi davranıyor.”

“Peki ya diğer ikisi?”

“Evlerinin mahzeninde saklanmışlar. Onları bulduğumda Mile High’daki park alanında dolanıyorlardı.”

Don sigarasından son bir derin nefes çektikten sonra izmariti ayağıyla ezdi. “Mile High” diye tekrarladı. “Oranın hali pek iç açıcı olmasa gerek.”

Yolu kapamış araba enkazlarının arasından geçmeleri imkânsızdı; geri dönüp başka bir yol bulmaları gerekecekti. Bulabildikleri işe yarar her şeyi –su şişelerini, iki tane çalışan el fenerini ve bir propan lambasını, çeşitli aletleri ve şimdilik işlerine yaramasa da ileride lazım olabilecek bir halatı– yanlarına alıp otobüse bindiler.

Kittridge en alt basamağa ayağını koyarken, Rahip Don onun dirseğine dokundu. “Bir konuşma yapsan iyi olur belki.”

Kittridge ona baktı. “Ben mi?”

“Bir lider gerek. Ve bu otobüs senin.”

“Aslında değil. Teknik olarak Danny’nin.”

Pastor Don, Kittridge’in gözlerine baktı. “Demek istediğim o değil. Bu insanlar bitkinler ve korkuyorlar. Senin gibi birine ihtiyaçları var.”

“Beni tanımıyorsun bile.”

Rahip Don kurnazca gülümsedi. “Ah, sandığından iyi tanıyorum seni. Bir zamanlar ben de yedek kuvvetlerdeydim. Depo kayıtlarını tutuyordum sadece, ama insan belirtileri tanımayı öğreniyor. Eskiden

Özel Kuvvetler'deydin tahminimce. Doğru mu?" Kittridge bir şey demeyince Rahip Don omuz silkti. "Eh, beni ilgilendirmez. Ama ne yaptığını buradaki diğer herkesten daha çok bildiğin besbelli. İstesen de istemesen de bu senin işin dostum. Bence konuşma yapmanı bekliyorlar."

Kittridge adamın haklı olduğunu biliyordu. Koltukların arasındaki koridorda durup, gruba göz gezdirdi. En önde Robinsonlar oturuyordu, Linda Ufaklık'ı kucağına almıştı; hemen arkalarında Jamal tek başına oturuyordu; onun da arkasındaki sırada Wood'la Delores vardı. Don yan koltuğa geçti. En arkada oturan Bayan Bellamy, büyük ve beyaz el çantasını iki eliyle sımsıkı tutuyordu; gazinoya gelmiş bir emekli gibiydi. April'la kardeşi, Danny'nin arkasına oturmuşlardı. Kittridge'le göz göze gelen kızın gözleri faltaşı gibi açıldı. *Şimdi ne olacak?* diyordu bu gözler.

Kittridge genzini temizledi. "Arkadaşlar, beni dinleyin. Korktuğunuzu biliyorum. Ama sizi buradan götüreceğiz. Nereye gittiğimizi bilmiyorum, ama doğu yönünde ilerlemeyi sürdürürsek eninde sonunda güvenli bir yere ulaşırız."

"Ordu ne olacak?" diye sordu Jamal. "O götler bizi burada bıraktılar."

"Ne olduğunu bilmiyoruz. Ama tedbiri elden bırakmamak adına, mümkün olduğunca arka yollardan gideceğiz."

"Annem Kearney'de yaşıyor." Konuşan Linda Robinson'dı. "Biz oraya gidiyoruz."

"Yapma hanımefendi" dedi Jamal küçümsemeyle. "Dedim ya, Kearney de aynen Fort Collins gibi. Radyoda söylediler."

Her grupta böyle bir tip illa ki çıkar, diye düşündü Kittridge. Bir bu eksikti.

Linda'nın kocası Joe koltuğunda yan döndü. "Bir kez olsun çeneni kapa, olur mu?"

"Bunu söylemek istemezdim ama, annesi şu an tavandan sarkıp köpeğini yiyordur herhalde."

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı birden. *Kamyonda iki gün kapalı kaldılar,* diye düşündü Kittridge. *Birbirlerine sinir olmaları*

normaldir.

“Arkadaşlar, lütfen...”

“Hem seni kim lider yaptı ki?” Jamal işaretparmağını Kittridge’e doğrulttu. “Silahın filan var diye önder mi kesildin başımıza?”

“Katılıyorum” dedi Wood. Kittridge bu adamın sesini ilk kez duymuştu. “Oylama yapmalıyız bence.”

“Ne oylaması?” dedi Jamal.

Wood ona ters ters baktı. “Önce seni otobüsten atıp atmama konusunda oylama yapalım.”

“Hassiktir oradan kiralık polis.”

Wood ayağa fırladı. Kittridge’in harekete geçmesine fırsat kalmadan, adam Jamal’ı boyunduruğa aldı; çırpınarak yan koltuğa düştüler. Herkes bağırıyordu. Bebeğini sımsıkı tutan Linda kaçmaya çalışıyordu. Joe Robinson da kavgaya katılmıştı; Jamal’ın bacaklarını tutmaya çabalıyordu.

Bir tabanca patladı; herkes donakaldı. Bütün gözler otobüsün arka tarafına çevrildi; Bayan Bellamy devasa bir tabancayı tavana doğrultmuştu.

“Hanımefendi” dedi Jamal, “*ne halt* ediyorsunuz?”

“Bak delikanlı, saçmalıklarından bıktım artık ve eminim ki herkes de böyle düşünüyordur. Sen de hepimiz kadar korkuyorsun. Bu insanlara özür borçlusun.”

Bu tamamen gerçekdışı, diye düşündü Kittridge. Hem dehşete kapılmıştı, hem de gülmek istiyordu.

“Tamam, tamam” dedi Jamal tükürük saçarak. “Yeter ki şu bombardıman silahını ortadan kaldır.”

“Daha iyisini yapabilirsin bence.”

“Özür dilerim, tamam mı? O şeyi sallamayı kes.”

Yaşlı kadın bir an düşündükten sonra tabancayı indirdi. “Bununla yetinmemiz gerekecek sanırım. Şimdi, oylama fikri hoşuma gitti. Şu öndeki hoş beyefendi –kusura bakmayın, kulaklarım eskisi kadar işitmiyor artık– isminiz ne demiştiniz?”

“Kittridge.”

“Bay Kittridge. Gayet becerikli gibi geldi bana. Onun lider

olmasını öneriyorum; elleri görelim.”

Jamal hariç herkes elini kaldırdı.

“Oybirliği olması hoş olur genç adam.”

Jamal’ın yüzü utançtan kızarmıştı. “Tanrım, seni yaşlı kemik torbası. Daha ne istiyorsun benden?”

“Devlet okullarında kırk yıl öğretmenlik yaptım ben; senin gibi çocukları çok gördüm inan. Haydi, kaldır elini. Kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Jamal süngüsü düşük bir halde elini kaldırdı.

“Bu daha iyi.” Kadın dikkatini tekrar Kittridge’e yöneltti. “Artık gidebiliriz Bay Kittridge.”

Kittridge gülmemeye çalışan Rahip Don’a göz attı.

“Pekâlâ Danny” dedi. “Şu otobüsü döndür de, buradan gitmenin bir yolunu bulalım.”

12

Onu kaybetmişlerdi. Tanrım, onu nasıl kaybetmişlerdi?

Sinyali en son aldıklarında, Grey Denver’a giriyordu. O noktada ekrandan kaybolmuştu –Denver şebekesi berbattı– ama bir gün sonra sinyalini Aurora’daki bir Verizon baz istasyonundan almışlardı. Guilder bir başka insansız hava aracını oraya göndertmişti, ama bir şey bulamamışlardı; Grey eyaletlerarası yollardan ayrıldıysa (ki bu mümkün görünüyordu artık) ve eyaletin düşük nüfuslu yarısına yöneldiyse, iz bırakmadan kilometrelerce yolculuk edebilirdi.

Kızdan da hâlâ eser yoktu. Yer yarılmış içine girmişti sanki.

Nelson’dan haber gelmesini beklemekten başka yapacak pek bir işi olmayan Guilder, Grey’in dosyasını (Texas Adalet Bakanlığı’nın psikiyatri raporu da dahil olmak üzere) incelemeye bol bol zaman bulmuştu. Richards’ın neden böyle adamları işe aldığını merak etti. Kolayca gözden çıkarılabilecek insanlardı bunlar... Gerçi sebep buydu herhalde; tıpkı baştaki on iki denek gibi, Babcock ve Sosa ve Morrison ve diğer bütün o ürkütücü denekler gibi, temizlikçiler de

kimsenin özlemeyeceği kişilerdi.

Örneğin 1970’te McAllen, Texas’ta doğmuş olan Lawrence Alden Grey. Annesi ev kadınıydı, babasıysa araba tamircisiydi; ikisi de ölmüştü. Babası Vietnam’da askeri tabip olarak üç dönem görev yapmıştı, bronz yıldız ve mor kalp madalyaları almıştı, ama psikolojisi bozulmuştu. Kamyonunda kendini vurmuştu ve cesedini o sırada henüz altı yaşında olan Grey bulmuştu. Grey’in bir dizi üvey babası olmuştu (görünüşe göre hepsi de alkolikti), tacize uğramıştı vs. On sekiz yaşına gelince yapayalnız kalmıştı ve önce Odessa civarındaki petrol sahalarında, sonra da Körfez’deki petrol platformlarında işçilik yapmıştı. Hiç evlenmemiş olması şaşırtıcı değildi; psikiyatrik hastalık profilinde obsesif kompulsif bozukluktan depresyona ve travmatik çözülmeye dek ne ararsan vardı. Psikiyatra göre adam aslında heteroseksüeldi, ama yaşadığı sarsıntılar bu yönünü geri plana itmişti; Grey çocukluğunda uğradığı ve bilincinin bastırdığı tacizi yeniden yaşamak için oğlanları seçmişti. İki kez tutuklanmıştı, ilkinde teşhircilikten (cezası ertelenmişti), ikincisinde de ağır cinsel saldırıdan. Bir çocuğu ellemişti... Bu asılmayı gerektiren bir suç olmasa da, hoş bir şey değildi. İlk mahkûmiyetinde yargıç ona en ağır cezayı vermişti, onu on sekiz ila yirmi dört yıl hapse mahkûm etmişti, ama cezasının tamamını çeken yoktu artık; Grey doksan yedi ay yattıktan sonra şartlı tahliye edilmişti.

Sonrası pek ilginç değildi. Grey, Dallas’a dönmüş, ufak tefek işlerde kısa süreliğine çalışmış, şartlı tahliye memuruyla iki haftada bir görüşüp plastik bardağa işemiş ve çocuk parklarıyla okulların yüz metre yanına bile yaklaşmadığına yeminler etmişti. Mahkeme standart bir şekilde Grey’in antiandrojenler kullanmasına ve altı ayda bir psikiyatrik değerlendirmeye tabi tutulmasına hükmetmişti. Lawrence Grey her açıdan örnek bir vatandaştı, kimyasal maddelerle iğdiş edilen bir çocuk tacizcisinin olabileceği ölçüde.

Bunların hiçbiri adamın nasıl sağ kalabildiğini açıklamıyordu. Grey Şale’den kaçmayı her nasılsa başarmıştı; o zamandan beri öldürülmemeyi de başarmıştı. Oysa başaramaması gerekirdi.

Nelson’ın yeni planı, Kansas’la Nebraska’daki bütün baz

istasyonlarının trafiğinin yönünü değiştirmek, iki eyaletin iletişim şebekesini iki saatliğine kapatmak ve böylece Grey'in çipinin sinyalini izole etmeye çalışmaktı. Normalde bunun için federal mahkeme emri, on beş kilometre yüksekliğinde bir doküman yığını ve bir ay zaman gerekirdi, ama Nelson'ın Ulusal Güvenlik'teki bir tanıdığı, haberalma camiasında "Canının Çektiğini Yap" Kanunu adıyla bilinen İç Güvenlik Kanunu'nun 67. maddesine dayanarak özel kararname çıkarmıştı. Grey'in boynundaki çip 1432 megahertzde yayın yapan, düşük vatlı bir vericiydi; diğer her şey susturulduğunda, Grey bir baz istasyonunun birkaç kilometre yakınından geçerse, onun konumunu nirengi yöntemiyle bulabilir ve uydu görüntüsünü alabilirlerdi.

Şebeke sabah sekizde kapatılacaktı. Altıda gelen Guilder, Nelson'ın terminalinin başında bir şeyler yazdığını görmüştü. Adamın başındaki kulaklıktan müzik vızıltısı geliyordu.

"Bırak da Mozart işini yapsın" dedi adam, Guilder'ı eliyle kovarak.

Guilder kahve ve adrenalin sayesinde ayakta duruyordu; bir şeyler yemek için dinlenme odasına indi. Burada sadece otomatlar vardı; Guilder üç dolar ödediği bir Snickers'ı çiğneyecek takati olmadığını fark etti. Onu çöpe atıp bir Reese's aldı, ama içi yapışkan fıstık ezmesiyle dolu olan bu çikolatayı da midesine göndermekte zorlandı. Televizyonu açıp CNN'i buldu. Dört bir yanda yeni vakalar başgösteriyordu: Amarillo'da, Baton Rouge'da, Phoenix'te. Birleşmiş Milletler, New York'taki karargâhından Lahey'e taşınıyordu; sıkıyönetim ilan edilince, okyanus ötesindeki askeri kuvvetler geri çağrılacaktı. Ne büyük bir fiyasko olacaktı bu. Pandora'nın kutusu, bunun yanında piknik sepeti gibi kalacaktı.

Kapıda Nelson belirdi. "Huzurumda eğil" dedi sırıtarak. "Houston, bir seks suçlumuz var."

Nelson uyduyu ayarlamıştı bile. Terminale vardıklarında, görüntü aktarılmaktaydı.

"Burası neresi ki?"

Klavyeyi kullanan Nelson görüntüyü büyüttü. "Batı Kansas."

Izgara şeklindeki mısır tarlalarının kuşbakışı görüntüsü belirdi;

bunların ortasında, önünde park alanları bulunan uzun, alçak bir bina vardı. Otoparka tek bir araç, bir çeşit steyşın vagon park edilmişti. Binadan bavullu bir adam çıktı.

“Bu o mu?” diye sordu Nelson.

“Emin değilim. Yaklaştır.”

Görüntü bulanıklaştı ve yirmi beş metre yükseklikte tekrar netleşti. Guilder, Lawrence Grey’i gördüğünden emindi artık. Adam üstünü değiştirmişti, tulumlu değildi; ama oydu. Grey binaya döndü ve bir dakika sonra tekrar belirdi; bu kez ikinci bir bavul taşıyordu ve bunu arabanın bagajına koydu. Düşüncelere dalmışçasına bir an öylece durdu. Sonra binadan ikinci biri çıktı, bir kadın. Biraz kiloluydu, siyah saçlıydı; kumaş pantolon ve açık renk bluz giymişti.

Neler oluyordu?

Otuz saniyeden az zamanları kalmıştı. Görüntü bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Grey yolcu kapısını açtı; kadın eğilip arabaya bindi. Grey otoparka bir kez daha bakındı... *Gözetlendiğini biliyor sanki,* diye düşündü Guilder. Grey arabaya bindi ve uzaklaşırlarken görüntü kaybolup yerini beyaz ekrana bıraktı.

Nelson terminalinden başını kaldırıp baktı. “Hedefimiz arkadaş edinmiş anlaşılan. Psikiyatri raporunu okuduktan sonra buna biraz şaşırdığımı söylemeliyim.”

“Kadının olduğu kısmı tekrar oynat. Bakalım görüntüsünü büyütebilecek miyiz?”

Nelson denedi, ama görüntü çok netleşmedi.

“Şu binanın ne olduğunu bulabilir miyiz?”

Nelson tekerlekli koltuğunu kaydırarak yan terminale geçmişti.

“Ledeau, Kansas, Ana Cadde, otuz sekiz-on iki numara. Angie’s Resort Otel diye bir yer.”

O kadın kimdi? Lawrence Grey’in bir kadınla ne işi vardı? Kadın Şale’den miydi?

“Ne tarafa gidiyordu?”

“Görünüşe bakılırsa dosdoğru doğuya. Asıl kıyametin koptuğu yere doğru. Onu yakalamak istiyorsan elimizi çabuk tutmalıyız.”

“En yakındaki şubemizi bul. Karantina hattının dışında olsun.”

Klavye tıkırtıları duyuldu yine; sonra Nelson konuştu: “Söylediğine en yakın şey, Fort Powell’daki eski NBC laboratuvarı. Ordu orayı üç yıl önce kapatıp her şeyi White Sands’e taşımıştı, ama teçhizatını çalıştırmak zor olmasa gerek.”

“O civarda başka ne var?”

“Beş kilometre kadar doğudaki bir Orta Batı kasabasından başka pek bir şey yok. Orası bildiğin futbol fabrikası; birkaç dershaneli bir okulu var. Sonra Ulusal Muhafızlar cephaneliği, domuz ve sığır eti işleme fabrikaları, küçük bir hafif imalat sanayi. Nehrin ilerisine daha büyük bir tane inşa ettiklerinde kapatılmış olan ufak bir IAC hidroelektrik tesisi var. Bu kasabanın tek var olma sebebi üniversitesi.”

Guilder bir an durup düşündü. Grey’i onlardan başka bilen yoktu, en azından şimdilik. CDC’yle USAMRIID’i devreye sokmanın vakti gelmişti herhalde.

Ama Guilder kararsızdı. Bunun sebeplerinden biri, Genelkurmay Başkanlığı üyeleriyle yaptığı tatsız görüşmeydi. Merkez Komutanlığı, Lear’ın yarattığı canavarları şartlı tahliye edilmiş seks suçlularının gözetimine verdiklerini öğrenince nasıl tepki gösterecekti? Guilder’ın başının etini yiyeceklerdi.

Ama asıl sebep bu değildi.

Bütün hastalıkların şifası. Lear aynen böyle dememiş miydi? Bu pis iş bu yüzden başlamamış mıydı? Grey enfekte olduysa ama dönüşmediyse, bu sebebi kanındaki virüsün tam da Lear’ın umduğu şekilde değişim geçirmesi olabilir miydi? Bu durumda Grey her açıdan o kız kadar değerli değil miydi? Ve ölüm özellikle şimdi herkes için bir sorun olsa da, Guilder için daha da acil ve kişisel bir mesele değil miydi? Hele ölümcül bir hastalığa yakalanmışken? Canını kurtarmak için elindeki tüm imkânlardan faydalanmak hakkı değil miydi? Yerinde kim olsa aynısını yapmaz mıydı?

Hepimiz ölüyoruz bebeğim. Tamam, bu doğruydu. Ama bazılarımız daha çabuk ölüyordu.

Grey onun kurtuluşu olabilirdi de, olmayabilirdi de. Belki de, yanan bir binadan sağ kurtulacak ve fosforlu çubuklara yakalanmadan

Kansas'a gidebilecek kadar şanslı bir piçti sadece. Ama Guilder düşündükçe buna daha az inanıyordu. Grey'in kurtulmasının tesadüf olması ihtimali çok düşüktü. Ve Guilder, Grey'i bir kez orduya teslim etti mi, ne ondan ne de bu esrarengiz kadından bir daha haber alabileceklerini sanmıyordu.

Bu olmayacaktı. Özel Kuvvetler Bölümü'nde yönetici yardımcısı olan Horace Guilder, Lawrence Grey'i kendine saklayacaktı.

"Eee? Ne yapmamı istiyorsun?"

Nelson ona bakıyordu. Guilder olasılıkları hesapladı. Başka kime ihtiyacı vardı? Nelson sadık biri değildi, ama Guilder şimdilik adamın kendi bencil çıkarlarına hitap edebilirdi; hem Nelson bu iş için biçilmiş kaftandı, tek başına bir grup biyokimyacıya bedeldi. Guilder'ın niyetini eninde sonunda anlayacaktı, ama Guilder bunu zamanı gelince düşünürdü. Grey'i yakalama meselesine gelince: Böyle işleri halledecek, resmi kayıtlarda yer almayan birileri bulunurdu hep. Bir telefona bakardı.

"Hazırlan" dedi Guilder. "Iowa'ya gidiyoruz."

13

İkinci günün şafağı: artık Nebraska'nın epey içlerindeydiler. Direksiyon başında iki büklüm oturan Danny'nin gözleri uykusuzluktan yanıyordu; bütün gece otobüs sürmüştü. Kittridge hariç herkes uyuyordu, Jamal denen o sinir tip bile.

Danny'nin otobüsünde tekrar insanların olması iyiydi. Faydalı olmak, faydalı bir lokomotif olmak iyiydi.

McCook'taki küçük bir havalimanında da benzin bulmuşlardı. İçinden geçtikleri birkaç küçük kasaba, kovboy filmlerindeki gibi ıssız ve terk edilmişti. Tamam, kaybolmuş olabilirlerdi, yani öyle sayılırdı. Ama Kittridge'le diğer adam, yani Rahip Don doğuya gittikleri sürece bunun önemli olmadığını söylemişlerdi. *Tek yapman gereken bu Danny,* demişti Kittridge. *Doğuya gidelim yeter.*

Danny otobanda gördüklerini düşündü. Cidden sarsıcı şeylerdi. Son

iki günde bir sürü ceset görmüş olsa da, bu kadar kötü bir manzarayla hiç karşılaşmamıştı. Kittridge'e kanı kaynamıştı; adam Bay Purvis'i anımsatıyordu ona. Danny ile öyle bir konuşuyordu ki... Sanki onu önemsiyordu.

Danny otobüs sürerken annesini, Bay Purvis'i, Thomas'ı, Percy'yi ve James'i düşündü; ne kadar faydalı olduğunu düşündü. Annesiyle Bay Purvis şimdi onu görseler öyle gurur duyarlardı ki.

Ufukta yükselen güneşin parıltısı yüzünden gözlerini kıstı. Birazdan herkes uyanırdı. Omzunun üstünden Kittridge eğildi.

"Benzin durumumuz nasıl?"

Danny kontrol etti. Çeyrek depo kalmıştı.

"Durup depoyu dolduralım" dedi Kittridge. "Hem millet biraz hareket etmiş olur."

Yoldan sapıp bir milli parka girdiler. Kittridge'le Rahip Don banyoların güvenli olup olmadığını kontrol ettiler.

"Yarım saat mola arkadaşlar" dedi Kittridge.

Yiyecekleri ve gereçleri daha fazlaydı artık; kutular dolusu krakerleri, fıstık ezmeleri, elmaları, enerji barları, şişe şişe gazozları ve meyve suları, Ufaklık için de bebek bezleri ve mamaları vardı. Kittridge, Danny'ye bir kutu Lucky Charms bile getirmişti, ancak bakkalın dondurucusundaki bütün sütler bozulduğundan Danny bunu kuru kuru yemek zorunda kalacaktı. Danny, Kittridge ve Rahip Don otobüsün arka tarafındaki benzin bidonlarını indirip depoyu doldurmaya başladılar. Danny onlara benzin deposunun tamı tamına elli galon kapasitesi olduğunu söylemişti; dolu depoyla yaklaşık beş yüz kilometre yol kat edebilirlerdi.

"Titiz adamsın" demişti Kittridge.

Depo dolunca Danny, Lucky Charms kutusunu ve bir kutu ılık Dr. Pepper'ı alıp bir ağacın dibine oturdu. Jamal da dahil, diğerleriyse bir piknik masasına oturdular. Jamal pek konuşmuyordu, ama Danny herkesin eski defterleri kapamaya karar verdiği hissine kapıldı. Linda Robinson, Ufaklık'ın altını temizliyordu; ona agucuk gugucuk yapıyor, bebek de kollarıyla bacaklarını sallayarak cevap veriyordu. Danny bebeklerin yanında pek zaman geçirmemişti. Söylendiği

kadarıyla bebekler bol bol ağlardı, ama Ufaklık fare gibi sessizdi. Danny'nin annesi, iyi bebekler ve kötü bebekler vardır demişti; Ufaklık iyilerden olsa gerekti. Danny kendi bebekliğini hatırlamaya çalıştı, sırf bunu başarıp başaramayacağını görmek için; ama zihni o kadar eskilere, düzgün bir sırayla gitmeyi reddetti. İnsanın hayatının o kısmını hiç anımsamaması, ancak fotoğraflardan bilmesi tuhaftı: bir pencereyi aydınlatan gün ışığı, garaj yolunda tekerlek altında ezilmiş ölü bir kurbağa veya bir tabaktaki elma dilimi. Danny küçükken Ufaklık gibi iyi bir bebek olup olmadığını merak etti.

Danny bir yandan grubu seyredip bir yandan da avuç avuç Lucky Charms yerken ve Dr. Pepper içerken, Tim masadan kalkıp onun yanına geldi.

"Hey Timbo. Nasılsın?"

Otobüste uyumuş olan çocuğun saçı dağılmıştı. "İyiyim galiba." Gevşekçe omuz silkti. "Oturabilir miyim?"

Danny yana kayıp yer açtı.

"Diğer çocuklar seninle dalga geçtikleri için üzgünüm" dedi Tim bir dakika sonra.

"Sorun değil" dedi Danny. "Aldırmıyorum."

"Billy Nice cidden pisliğin teki."

"Sana da sataştığı oluyor mu?"

"Bazen." Çocuk hafifçe kaşlarını çattı. "Herkese sataşır."

"Aldırma" dedi Danny. "Ben öyle yapıyorum."

Bir dakika sonra Tim "Thomas'ı cidden seviyorsun ha?" dedi.

"Tabii ki."

"Eskiden seyrederdim. Mahzene dev Thomas posterleri asmıştım. Kömür Vagonu, Motor Yıkama filan, hepsi vardı."

"Görmek isterdim" dedi Danny. "Muhteşem olmuştur eminim."

Kısa bir sessizlik oldu. Güneş Danny'nin yüzünü ısıtıyordu.

"Stadyumda ne gördüğümü bilmek ister misin?" diye sordu Tim.

"Söylemek istersen."

"Bin milyon filan ceset vardı."

Danny ne diyeceğini bilemedi. Tim bunu birine söyleme ihtiyacı duymuştu herhalde; insan böyle şeyleri birileriyle paylaşmalıydı.

“Çok korkunçtu.”
“April’a söyledin mi?”
Tim başını iki yana salladı.
“Aramızda sır olarak kalmasını ister misin?”
“Kalır mı?”
“Tabii ki” dedi Danny. “Sır tutabilirim.”
Tim ağacın dibinden aldığı bir avuç toprağın parmaklarının arasından kayıp gitmesini seyrediyordu. “Sen pek korkmuyorsun, değil mi Danny?”
“Korktuğum zamanlar olur.”
“Şimdi korkmuyorsun ama” dedi çocuk.
Danny bunu düşünmek durumunda kaldı. Korkmalıydı herhalde, ama korkmuyordu. *İlgi* duyuyordu daha çok. Şimdi ne olacaktı? Nereye gideceklerdi? Duruma bu kadar çabuk uyum sağlayabilmesine şaşırmıştı. Doktor Francis görse onunla gurur duyardı.
“Evet, korkmuyorum galiba.”
Piknik alanının gölgesindeki herkes toplanmaya başlamıştı. Danny bu çocuğun içini rahatlatacak, ona stadyumda gördüklerini unuttaracak sözleri bulabilmeyi istedi. Otobüse dönerlerken aklına bir fikir geldi.
“Hey, sana bir şey vereceğim.” Sırt çantasından uğurlu parasını çıkarıp çocuğa gösterdi. “Bu sende dursun; yanından ayırmadığın sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğine söz veririm.”
Tim bozuk parayı avcuna aldı. “Buna ne oldu ki? Ezilmiş.”
“Üstünden tren geçti. O yüzden uğurlu.”
“Nereden buldun?”
“Bilmem, hep bendeydi.” Danny başını çocuğun açık eline doğru eğdi. “Hadi, senin olsun.”
Tim bir an duraksadıktan sonra, ezilmiş parayı şort cebine koydu. Danny biraz olsun yardımcı olduğunu biliyordu; böyle zamanlarda ufak tefek şeyler bile moral verebilirdi. Örneğin, annesinin sinirleri bozulunca ve Bay Purvis’in geldiği gecelerde içtiği Popov (Danny o gecelerde attıkları kahkahaları duyardı). Danny her sabah kontak anahtarını çevirdiğinde Redbird’ün Caterpillar dizel motorunun

gürleyerek çalışması. Lindler Caddesi'ndeki kasisten geçmek ve çocukların koltuklarından havalanırken bağrışmaları. Danny bu fikri akıl ettiğine memnundu, herkeste olmayan bir şeyi vermişti sanki ve sabah güneşinin aydınlığında birlikte öylece dururlarken çocuğun yüzünün değiştiğini, biraz rahatladığını gözucuyla gördü; Tim gülümsemiş bile olabilirdi.

"Sağ ol Danny" dedi çocuk.

Omaha yanıyordu.

Başta yangını ufuktaki, nabız gibi atan bir parıltı olarak gördüler. Hava kararıyordu. Şehre güneybatıdan, 80. Eyaletlerarası Yol üzerinden yaklaşıyorlardı. Otobanda tek bir araba bile yoktu; bütün binalar karanlıktı. Şimdiye kadar gördükleri diğer yerlerden çok daha metruk görünüyordu burası ki neredeyse yarım milyon nüfuslu bir şehirdi eskiden. Otobüsün klimasından kesif bir duman kokusu gelmeye başladı. Kittridge, Danny'ye durmasını söyledi.

"Nehri bir şekilde geçmeliyiz" dedi Rahip Don. "Güneye veya kuzeye gidip, karşıya geçmenin bir yolunu arayalım."

Kittridge başını haritadan kaldırdı. "Danny, benzin durumumuz nasıl?"

Deponun sekizde biri doluydu sadece; bidonlar boşalmıştı. En fazla seksen kilometre daha gidebilirlerdi. Omaha'da benzin bulmayı ummuşlardı.

"Kesin olan bir şey var" dedi Kittridge, "burada kalamayız."

Kuzeye saptılar. Komşu Adair kasabasında köprü vardı eskiden. Ama tamamen yıkılmıştı, parçalanmıştı. Durmadan akan, geniş ve karanlık nehir kalmıştı geride. Bir sonraki kasaba, yani Decatur elli kilometre kadar kuzeydeydi.

"Bir buçuk kilometre önce bir ilkokulun önünden geçmiştik" dedi Rahip Don. "Hiç yoktan iyidir. Sabahleyin benzin ararız."

Otobüse sessizlik çöktü; herkes Kittridge'in vereceği karşılığı bekliyordu.

"Tamamdır."

Küçük kasabanın merkezine döndüler. Bütün ışıklar sönüktü, sokaklar boştu. Tarlaların yanından geçen yolun biraz uzağına inşa edilmiş, modern görünüşlü bir bina olan okula vardılar. Park alanının kenarındaki, afişe benzer tabelaya kalın harflerle şu yazılmıştı: BASTIR LIONS! HARİKA BİR YAZ GEÇİRİN!

"Herkes burada beklesin" dedi Kittridge.

Okula girdi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Rahip Don'la bakıştı; birbirlerine başlarını salladılar.

Kittridge "Geceyi burada geçireceğiz" diye bildirdi. "Birbirinizden ayrılmayın, uzaklara gitmeyin. Elektrikler kesik, ama sular akıyor; kafeteryada da yiyecek var. Tuvalete gitmeniz gerekirse çifter çifter gidin."

Binanın girişinde burunlarına tipik ilkokul kokuları geldi: ter, kirli çorap, resim malzemeleri ve cilalı muşamba kokuları. Muhtemelen öğrenci işlerine açılan kapının yanında bir ödül vitrini duruyordu; cüruf briketinden yapılma badanalı duvarlara, gazete ve dergilerden kesilmiş insan ve hayvan fotoğraflarından oluşan kolajlar asılmıştı. Her birinin yanında, eser sahibinin yaşını ve sınıfını belirten bir baskılı etiket vardı. Wendy Mueller, 2. Sınıf. Gavin Jackson, 5. Sınıf. Florence Ratcliffe, anaokulu.

"April, sen Wood ve Don'la birlikte şilte ara. Anaokulu sınıflarında olması gerek."

Kafeteryanın arkasındaki depoda fasulye konserveleri, meyve kokteylleri ve sandviç ekmeğiyle jambon buldular. Doğalgaz kesik olduğundan, fasulyeleri metal kafeterya tepsilerinin üstünde soğuk soğuk yediler. Dışarıda hava kararmıştı artık; Kittridge el fenerlerini dağıttı. Viraller duymasın diye fısıldayarak konuşuyorlardı.

Saat dokuzda herkes yattı. Don'a zemin katta nöbet tutmasını söyleyen Kittridge elinde lambayla merdiveni çıktı. Kapıların çoğu kilitliydi, ama hepsi değil; Kittridge içinde deney şişeleri ve başka gereçlerle dolu cam dolaplar ve tezgâhlar bulunan geniş bir oda olan bilim laboratuvarını seçti. Havada hafif bir bütan kokusu vardı. Odanın ön tarafındaki beyaz tahtada şu yazılıydı: "Son tekrar, 8-12. bölümler. Çarşamba laboratuvar çalışması."

Kittridge gömleğini çıkarıp köşedeki lavaboda elini yüzünü yıkadı, sonra da bir sandalyeye oturup botlarını çıkardı. Sol dizinin hemen altından başlayan protez, silikon kaplı titanyum alaşımından yapılmaydı; mikroişlemciyle yönetilen ve küçük bir hidrojen piliyle çalışan hidrolik silindir, doğal yürüyüşü taklit etmek için saniyede elli kez ayak bileği ekleminin uygun açısal hızını hesaplıyordu. Bu protez bacak son teknolojiyle üretilmişti; orduya epey pahalıya patlamış olmalıydı. Kittridge pantolonunun paçasını yukarı çekti, protezini çıkardı ve kesik bacağını lavabodaki sabunluktan aldığı sabunla yıkadı. Temas noktalarındaki derisi epey nasır tutmuş olsa da, iki gün ilgilenilmeyince kızarmıştı ve acıyordu. Kittridge kesik bacağını iyice kuruladı, hava alsın diye birkaç dakika bekledi, sonra da protezi yerine taktı ve pantolonunun paçasını indirdi.

Arkasından bir hareket sesi gelince irkildi. Dönüp bakınca, açık kapının eşiğinde April’ın durduğunu gördü.

“Pardon, rahatsız etmek istemezdim...”

Kittridge hemen gömleğini indirip ayağa kalktı. Kız ne görmüştü acaba? Ama içerisi loştu, ayrıca Kittridge tezgâhlardan biri tarafından kısmen gizleniyordu.

“Sorun değil. Üstümü başımı biraz temizliyordum.”

“Uyuyamadım.”

“Olur öyle” dedi Kittridge. “İstersen girebilirsin.”

Kız kararsızca odaya girdi. Kittridge AK’yi alıp pencereye gitti. Aşağıdaki sokağa çabucak göz attı.

“Dışarısı nasıl?” Kız onun yanında bitivermişti.

“Şimdilik sessiz. Tim nasıl?”

“Başını koyar koymaz uyudu. Göründüğünden daha dayanıklıdır. Benden daha dayanıklı en azından.”

“Sanmam. Yaşadıkların göz önüne alınınca, epey soğukkanlı davranıyorsun bence.”

April kaşlarını çattı. “Sakin görünmeme bakma. Rol yapıyorum. Açıkçası öyle korkuyorum ki, artık hiçbir şey hissetmiyorum.”

Pencerelerin altında, oda boyunca uzanan geniş bir raf vardı. April rafa oturup sırtını çerçeveye yasladı ve dizlerini göğsüne çekti.

Kittridge de aynısını yaptı. Şimdi yüz yüzeydiler. Beklenti yüklü, ama rahatsız etmeyen bir dinginlik çökmüştü üzerlerine. Kız epey gençti, ama Kittridge onun özünde dirençli olduğunu hissediyordu. Doğuştan gelen bir nitelikti bu.

“Eee, erkek arkadaşın var mı?”

“Şansın var mı diye soruyorsun?”

Kittridge güldü; yüzünün kızardığını hissetti. “Sohbet açılsın diye sordum galiba. Herkese böyle mi davranırsın?”

“Sadece kanımın kaynadığı insanlara.”

Bir an daha geçti.

“Eee, April[9] adını neden koymuşlar sana?” Kittridge’in aklına söyleyecek başka söz gelmemişti. “Nisan’da mı doğdun?”

“‘Çorak Ülke’den.” Kittridge bir şey demeyince kız hayretle kaşlarını kaldırdı. “Şiir hani? T. S. Eliot’ın?”

Kittridge bu ismi duymuştu, ama o kadar. “Onu okumadım. Sözleri nasıl?”

Kızın bakışları donuklaştı. Konuşmaya başladığında sesi Kittridge’in ne olduğunu anlayamadığı, mutlulukla üzüntü ve anımsama karışımı, yoğun bir duyguyla yüklüydü. “Nisan en zalim aydır, yetiştirir / Ölü toprakta leylakları, harmanlar / Anılarla arzuları, uyarır / Uyuşuk kökleri bahar yağmuruyla...

> Kış sıcak tuttu bizi, örterek
> Yeryüzünü unutkan karla, besleyerek
> Minik bir canı kuru köklerle.
> Yaz şaşırttı bizi, Starnbergersee’ye gelince
> Sağanakla birlikte...

“Vay” dedi Kittridge. Kız tekrar ona bakıyordu. Yosun rengi gözlerinde, irislerinin üstünde altın tozları salınıyordu sanki. “Cidden iyiymiş.”

April omuz silkti. “Daha devam ediyor. İşin özeti, adam tamamen depresyondaymış.” Kot pantolonunun aşınmış dizini çekiştiriyordu. “İsmimi annem koymuş. Üvey babamla tanışmadan önce, biz zengin filan olmadan önce İngilizce profesörüymüş.”

“Ailen boşandı mı?”
“Babam ben altı yaşındayken öldü.”
“Özür dilerim, bunu sormamalıydım...”
Ama kız onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Gerek yok. Hayran olunacak biri değildi. Annemin kötü çocuklara düşkün olduğu dönemden kalmaydı. Zil zurna sarhoş halde araba kullanırken köprü ayağına çarptı. İşte hikâyemiz de böylece biter.”
Kız bu gerçekleri sakince söylemişti; hava durumundan bahsediyordu sanki. Dışarıdaki yaz gecesi zifiri karanlıktı. Kittridge bu kızı yanlış değerlendirmişti besbelli, ama çoğu insanı yanlış değerlendirdiğini tecrübeyle öğrenmişti zaten. İnsanlar göründükleri gibi değildi hiç ve içlerinde o kadar çok şeyi barındırabilmeleri şaşırtıcıydı.
“Seni gördüm” dedi April. “Bacağını. Sırtındaki yara izlerini. Savaştın, değil mi?”
“Neden öyle düşündün?”
Kızın yüzünde hayret ve can sıkıntısı belirdi. “Eee, bilmem ki, her şey apaçık ortada olduğundan olabilir mi? Görünüşe göre ne yaptığını bilen tek kişi sen olduğun için? Silahlardan filan acayip anladığın için?”
“Dedim ya. Satış elemanıyım ben. Kamp malzemeleri.”
“Buna bir an bile inanmadım.”
Kızın dobralığı öyle şaşırtıcıydı ki, Kittridge bir şey demedi bir an. Ama April haklıydı. “Duymak istediğinden emin misin? Anlatacaklarım hoş değil.”
“Anlatmak istersen dinlerim.”
Kittridge yüzünü içgüdüsel olarak pencereye çevirdi. “Eh, haklısın, savaşa gittim. Liseyi bitirir bitirmez orduya yazıldım. Bahriyeli oldum. Sonunda da Askeri İnzibat astsubay çavuşu oldum. Bu nedir bilir misin?”
“Polis miydin?”
“Sayılır. Genellikle Amerikan tesislerini, hava üslerini, hassas altyapıları filan koruyorduk. Bizi oradan oraya gönderiyorlardı. İran, Irak, Suriye. Kısa süreliğine Çeçenistan. En son Afganistan’daki

Bagram Havalimanı'nda görev yaptım. Genel olarak gayet rutin bir işti; mal beyanlarını ve yabancı işçilerin giriş çıkışlarını kontrol ediyordum. Ama arada sırada olay çıktığı oluyordu. Henüz darbe olmamıştı, o yüzden orası hâlâ Amerika'nın kontrolündeydi; ama Taliban ortalıkta cirit atıyordu, artı El Kaide ve birbiriyle savaşan yirmi kadar mahalli kumandan vardı."

Kittridge duraksayıp kendini topladı. Sıradaki kısım, anlatması en zor olandı hep. "Bir gün, her zamanki gibi külüstür bir arabanın yaklaştığını gördük. Denetim noktaları bellidir ve herkes buralarda durulması gerektiğini bilir, ama bu adam durmadı. Dosdoğru üstümüze geliyordu. Arabada iki kişi vardı, bir adamla bir kadın. Herkes ateş açtı. Araba yana devrilip birkaç takla attıktan sonra tekerleklerinin üstüne düştü. Patlayacağından emindik, ama patlamadı. Ben astsubay çavuş olduğumdan, gidip bakmak bana düştü. Kadın ölmüştü, ama adam hâlâ yaşıyordu. Direksiyonun üstüne yığılmıştı, her tarafı kan içindeydi. Arka koltukta bir çocuk, bir oğlan çocuğu oturuyordu. Taş çatlasın dört yaşındaydı. Patlayıcılarla dolu olan arka koltuğa kemerle bağlamışlardı onu. Aracın ön tarafına doğru uzanan telleri ve çocuğun babasının elinde tuttuğu patlatıcıyı gördüm. Adam kendi kendine mırıldanıyordu. *Anta al-mas'ul*, diyordu. *Anta al-mas'ul*. Çocuk sızlanıyordu; elini bana uzattı. Minicik elini. Bunu asla unutmayacağım. Daha dört yaşındaydı, ama ne olacağını biliyor gibiydi."

"Tanrım." April'ın dehşete kapıldığı yüzünden belliydi. "Ne yaptın peki?"

"Aklıma gelen tek şeyi. Kaçtım. Patlamayı hatırlamıyorum aslında. Gözümü açtığımda Suudi Arabistan'da bir hastanedeydim. Birliğimden iki adam ölmüş, bir başkasının da omurgasına şarapnel parçası saplanmıştı." April ona bakıyordu. "Çok hoş değil demiştim."

"O adam kendi *çocuğunu* havaya mı uçurdu?"

"Hı hı, aynen öyle."

"Ama nasıl bir insan bunu yapar ki?"

"Hiç bilmiyorum. Bunu asla çözemedim."

April başka bir şey söylemedi; Kittridge gereğinden fazla şey

anlatıp anlatmadığını merak etti her zamanki gibi. Ama içini dökmek iyi gelmişti ve April sorduğuna pişman olmuş gibi görünmüyordu. Kittridge genele vurulduğunda bu öykünün önemsiz olduğunu, yüzlerce hatta binlerce benzerinin bulunduğunu biliyordu. Dünya böyle anlamsız zalimliklere rastlanan bir yerdi. Ama onu bizzat yaşadığınızda bu gerçeği anlamak, kabullenmek anlamına gelmiyordu kesinlikle.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordu April.

Kittridge omuz silkti. "Hiç. Hepsi bu. Adam ebediyete hurilerle raks etmeye gitti."

"Seni kastetmiştim." Kız gözlerini Kittridge'in yüzünden ayırmıyordu. "Ben öyle bir şey yaşasam, psikolojim bozulurdu herhalde."

İşte bu yeni bir şey, diye düşündü Kittridge... Öykünün bu kısmını kimse sormazdı. Normalde, dinleyen kişi öykünün genel hatlarını öğrenince arkasına bakmadan kaçardı. Ama bu kız, April öyle yapmamıştı.

"Eh, benimki bozulmadı. Yani en azından öyle düşündüm. Gazi hastanesinde altı ay kadar kaldım, yürümeyi ve giyinmeyi ve yemek yemeyi öğrendim; sonra da tekmeyi bastılar. *Savaş bitti dostum, en azından senin için bitti,* dediler. Çoğu insanın aksine hınçlı değildim. Egzoz patlaması filan olunca yatağın altına da saklanmıyordum. *Olan oldu,* diye düşünüyordum. Eve çıktıktan altı ay kadar sonra memleketimi, Wyoming'i ziyaret edeyim dedim. Annemle babam ölmüştü, kız kardeşim de kocasıyla birlikte Britanya Kolumbiyası'na taşınıp ortadan kaybolmuştu; ama tanıdıklarım vardı hâlâ, eski okul arkadaşlarım vardı, gerçi hepsi büyümüştü artık. Bir tanesi benim için büyük bir hoşgeldin partisi vermek istedi. Artık hepsinin ailesi, çoluğu çocuğu, işi gücü vardı; ama eskiden sıkı içiciydiler. Sarhoş olmaya bahane arıyorlardı aslında; bunda kötü bir taraf görmedim. *Olur,* dedim, *istiyorsan parti ver*; bunu yaptı da. En az yüz kişi geldi; sundurmaya üzerinde ismim yazılı büyük bir afiş asmışlardı, hatta müzik grubu bile vardı. Çok şaşırmıştım. Arka bahçede müzik dinlerken arkadaşım gelip dedi ki, *Hadi gel, seninle tanışmak isteyen*

kadınlar var. Öyle aval aval durma. Beni içeri götürüp üç hoş kadınla tanıştırdı. Bir tanesiyle eskiden çok az samimiyetim vardı. Çene çalıyorlardı, televizyon şovlarından bahsediyor ve dedikodu yapıyorlardı, bilindik şeylerden konuşuyorlardı. Normal, gündelik şeylerden. Biramı yudumlayıp onları dinlerken, ne söylediklerini hiç anlamadığımı fark ettim. Sözcükleri kastetmiyorum. Söylediklerinin ne *anlama* geldiğini çıkaramıyordum. Diğer her şeyle bağlantısız gibiydiler; sanki iki dünya vardı, iç dünyayla dış dünya vardı ve bu ikisi birbiriyle alakasızdı. Psikiyatrlar buna bir isim vermişlerdir eminim. Bildiğim tek şey şu ki, gözümü açtığımda yerdeydim ve herkes başımda toplanmıştı. İnsan içine ancak ormanda dört ay kaldıktan sonra çıkabildim." Adam tekrar duraksadı; kendine şaşırmıştı biraz. "Açıkçası bu kısmı kimseye anlatmamıştım. Sen ilksin."

"Lisede olmak gibiymiş."

Kittridge ister istemez güldü. "Doğru söze ne denir?"

Göz göze gelip bakıştılar. *Ne tuhaf*, diye düşündü Kittridge. *Düşüncelerinle baş başasın ve sonra birden biri çıkageliyor; içinin en derinini bilir gibi görünen, seni kitap gibi okuyabilen biri.* Ne kadar süredir bakıştıklarını bilmiyordu. Bakışıp duruyorlardı ve ikisi de gözlerini kaçırma iradesine, cesaretine, hatta arzusuna sahip değildi. Kız kaç yaşındaydı? On yedi? On yedisinde gibi görünmüyordu ama. Herhangi bir yaştaymış gibi görünmüyordu. Yaşlı bir ruhu vardı: Kittridge bu tabiri daha önce duysa da, ilk kez şimdi anlıyordu. April böyleydi: yaşlı bir ruh.

Kittridge aralarındaki anlaşmayı tamamlamak için, çapraz kayışlı tabancalığındaki Glocklardan birini alıp kıza uzattı. "Bunu kullanmayı biliyor musun?"

April tabancaya kararsızca baktı. "Tahmin edeyim. Televizyondaki gibi değil."

Kittridge önce şarjörü, sonra da kızağı çekip namludaki mermiyi çıkardı. Tabancayı kızın eline tutuşturdu ve onun parmaklarını kendi parmaklarıyla sarmaladı.

"Tetiği parmak ekleminle çekme, yoksa mermi aşağı gider. Parmak

ucunla bastır, işte böyle.” Kızın elini bıraktı ve kendi göğüs kemiğine tık tık vurdu. “Tam şuradan, tek atışta vurmalısın. Yapman gereken tek şey bu, ama ıskalamamalısın. Acele etme... Nişan al ve ateş et.” Tabancayı tekrar doldurup kıza geri verdi. “Al, senin olsun. Namluya gösterdiğim şekilde mermi sürmeyi unutma.”

Kız hafifçe gülümsedi. “Sağ ol. Benim sana verecek bir şeyim yok ama.”

Kittridge de gülümsedi. “Bakarsın ileride senin de bana faydan dokunur.”

Sessizlik oldu. April silahı evirip çeviriyordu; esrarengiz bir objeye bakmaktaydı sanki.

“Çocuğun babasının dediği şey. *Anta* bilmemne.”

“*Anta al-mas’ul*.”

“Anlamı neymiş, öğrenebildin mi?”

Kittridge başıyla onayladı. “‘Senin yüzünden’.”

Yine sessizlik çöktü, ama bu seferki farklıydı. Aralarında bir engel yoktu, yaşamlarına dair ortak bir farkındalığı paylaşıyorlardı sadece, yalnızca ikisinin bulunduğu bir odanın duvarları gibi. *Bu sözcükleri söylemek ne tuhaf,* diye düşündü Kittridge. *Anta al-mas’ul*. *Anta al-mas’ul*.

“Doğru olanı yapmışsın” dedi April. “Yoksa sen de ölürdün.”

“Seçme şansı vardır hep” dedi Kittridge.

“Başka ne yapabilirdin ki?”

Kittridge bunun retorik bir soru olduğunu anladı; kız yanıt beklemiyordu. *Başka ne yapabilirdin ki?* Ama Kittridge yanıtı biliyordu. Hep bilmişti.

“Çocuğun elini tutabilirdim.”

Kittridge gece boyunca pencereden dışarıyı gözetledi. Uykusuzluk onun için sorun değildi; gözlerini arada sırada kapatarak idare etmeyi öğrenmişti. April yerde, pencerenin dibinde kıvrılmış yatıyordu. Kittridge ceketini çıkarıp kızın üstüne örtmüştü. Hiçbir yerde ışık yoktu. Pencereden görülen dünya huzurluydu, gökyüzü yıldızlarla

doluydu. Ufukta şafak sökünce Kittridge gözlerini kapadı.
Yaklaşan taşıtların sesini duyunca irkilerek uyandı. Sokaktan yirmi araçlık bir ordu konvoyu geçiyordu. Kittridge uyanmış olan ve oturduğu yerde gözlerini ovuşturan April'a ikinci tabancasını uzattı.
"Bunu al."
Merdiveni koşarak indi. Dışarı fırladığında, konvoy yüz metreden daha yakındaydı. Kittridge kollarını sallayarak sokakta koştu.
"Dur!"
En öndeki Humvee, Kittridge'in birkaç metre ötesinde sarsılarak durdu; tepedeki asker, elli kalibrelik makineli tüfeğini Kittridge'e doğrultmuştu. Beyaz bir ameliyat maskesi, adamın yüzünün alt kısmını gizliyordu. "Olduğun yerde kal."
Kittridge'in kolları havadaydı. "Silahsızım."
Asker tüfeğin sürgüsünü çekti. "Uzak dur dedim."
Beş gergin saniye geçti; Kittridge her an vurulabileceğini düşündü. Sonra Humvee'nin yolcu kapısı açıldı. Araçtan inen sağlam yapılı bir kadın Kittridge'e doğru yürüdü. Yakından bakınca yüzünün yorgun, kırışık ve kirli olduğu görülüyordu. Subaydı, ama masa başında çalışmadığı belliydi.
"Ben Iowa Ulusal Muhafız Teşkilatı Muharebe Destek Taburu'ndan Binbaşı Porcheki. Sen de kimsin?"
Kittridge'in oynayacak tek bir kartı vardı. "Astsubay Çavuş Bernard Kittridge. USMC[10] Birinci Askeri İnzibat Taburu, Charlie Bölüğü'nden."
Kadın gözlerini kısarak Kittridge'in yüzüne baktı. "Bahriyeli misin?"
"Yaralanınca terhis edildim komutanım."
Binbaşı onun arkasına, okul binasına doğru baktı. Kittridge diğerlerinin pencerelerden baktıklarını görmese de biliyordu.
"Orada kaç sivil var?"
"On bir. Otobüsün benzini bitmek üzere."
"Hasta veya yaralı var mı?"
"Herkes yorgun ve korkuyor, ama hepsi bu."
Kadın bunu ifadesizce düşündü. Sonra: "Caldwell! Valdez!"

İki onbaşı koşar adım öne çıktı. Onlar da ameliyat maskesi takmıştı. Porcheki hariç herkes gibi.

"Tankeri getirip şu otobüsün deposunu doldurun."

"Yanımıza sivilleri mi alacağız? Bunu yapabiliyor muyuz artık?"

"Fikrini sordum mu uzman çavuş? Bir de sıhhiye çavuşu getir."

"Emredersiniz komutanım. Özür dilerim komutanım."

Koşarak uzaklaştılar.

"Teşekkürler binbaşı. Epey yürümemiz gerekecekti."

Porcheki palaskasından çıkardığı mataradan su içmek için duraksadı. "Bizi bulduğunuz için şanslısınız. Benzin kıtlığı var. Fort Powell'daki muhafız cephaneliğine gidiyoruz, yani sizi ancak oraya kadar götürebiliriz. FEMA orada mülteci kampı kurdu. Oradan Chicago'ya veya St. Louis'ye gönderilirsiniz herhalde."

"Yeni haberler var mı diye sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. O lanet olası yaratıklar bir belirip bir kayboluyor. Ağaçları seviyorlar, ama her yere saklanabiliyorlar. CENTCOM'un[11] dediğine göre Kansas-Nebraska sınırında büyük bir pod toplanıyormuş."

"Pod nedir?"

Kadın bir yudum su daha içti. "Viral gruplarına pod deniyor."

Sıhhiye çavuşu geldi; okuldakilerin hepsi sıra halinde dışarı çıkıyordu. Kittridge onlara olanları anlatırken, askerler güvenlik çemberi oluşturdu. Sıhhiye çavuşu sivilleri muayene etti, ateşlerini ölçtü, ağızlarının içine baktı. Herkes gitmeye hazır olunca, Porcheki otobüs basamaklarının önünde Kittridge'le buluştu.

"Tek bir şey söyleyeceğim. Denverlı olduğunuzu kimseye söylemeyin. Soran olursa Iowalıyız dersiniz."

Kittridge otobandaki parçalanmış arabaları düşündü. "Diğerlerine söylerim."

Otobüse bindi. Danny'nin hemen arkasına oturup, tüfeğini dizlerine koydu.

"Vay *anasını*" dedi Jamal pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Ordu konvoyu. Senin hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum Kittridge." Alnını yeniden çıkardığı kâğıt mendille silen Bayan

Bellamy'yi başparmağıyla gösterdi. "Şu moruk karının bana nişan alması bile umurumda değil."

"Boş lafı bırak, icraata bak genç adam" diye karşılık verdi kadın.

Jamal yan dönüp, koridorun diğer tarafında oturan kadına baktı. "Sana bir şey soracaktım. Siz yaşlı bayanlar neden sümüklü mendillerinizi kolunuza tıkıştırıyorsunuz? Bu biraz sağlıksız değil mi sence?"

"Bunu söyleyen de kollarında teksir makinesini dolduracak kadar mürekkep olan bir genç adam."

"Teksir makinesi. Sen hangi yüzyıldan kalmasın yahu?"

"Sana bakınca aklıma tek bir kelime geliyor. 'Hepatit'."

"Yeter be" diye inledi Wood. "Aşkınızı baş başa yaşayacağınız bir yer bulun da kurtulalım."

Konvoy harekete geçti.

14

Plan tıkır tıkır işliyordu. Guilder ekibini toplamıştı; jet uçağı şafakta onları almaya gelecekti. Guilder, Blackbird'deki bir tanıdığıyla bağlantı kurmuştu; her şey ayarlanmıştı. Depodaki sunucuyla sabit disklerin hepsi silinmişti. *Evinize gidin,* demişti Guilder personele. *Evinize gidip ailenizin yanında olun.*

Geceyarısından sonra, yağmur yüzünden kayganlaşmış sessiz sokaklarda araba sürerek evine gitti. Radyodan kötü haberler geliyordu peş peşe; otobanlarda kaos, yeniden toplanan ordu, yurtdışından gelen çatlak sesler. Beyaz Saray sükûnet çağrısı yapıyordu, kriz kontrol altına alınmıştı, en yetkin insanlar iş başındaydı; ama bunlara kimse kanmıyordu. Birkaç saat içinde ülke çapında sıkıyönetim ilan edileceği kesindi. CNN, NATO gemilerinin kıyılara yaklaştığını bildiriyordu. Kuzey Amerika kıtasının dünyayla bağlantısı kesilecekti. *Dünya bizden tiksiniyor olabilir,* diye düşündü Guilder; *ama biz olmayınca ne yapacaklar?*

Araba sürerken dikiz aynasına bakıp duruyordu. Paranoyaklık

yapmıyordu; gidişat böyle olurdu genellikle. Tekerlek çığlıkları, Guilder'ın önüne park edilen bir minivan, araçtan inen siyah takım elbiseli adamlar. *Horace Guilder? Bizimle gelin.* Bunun şimdiye kadar gerçekleşmemiş olması şaşırtıcıydı.

Garaja girip kapıyı arkasından kapadı. Yatak odasında küçük bir bavula ihtiyacı olan şeyleri –birkaç gün yetecek kadar giysiyi, banyo malzemelerini, ilaçlarını– doldurup, bavulla birlikte alt kata indi. Çalışma odasından aldığı dizüstü bilgisayarını mikrodalga fırına koydu ve devrelerinin cızırdayarak, duman çıkararak yanmasını seyretti. Cep telefonunu Camry'nin penceresinden atmıştı çoktan.

Oturma odasında ışıkları söndürüp perdeleri açtı. Sokağın karşı tarafında, bir komşusu cipinin bagajına bavullarını yüklüyordu. Adamın karısı, evlerinin kapısında duruyordu ve kucağında uyuyan bir bebek vardı. İsimleri neydi? Guilder bilmiyor ya da hatırlamıyordu. O kadını arada sırada görürdü, kızının oturduğu parlak renkli plastik puseti iterek sokakta ileri geri dolandığını görürdü. O üçünü seyreden Guilder'ın aklına Shawna geldi... O korkunç son görüşme değil, sevişkten sonra yan yana yatmaları, kadının fısıltılarının Guilder'ın göğsünü gıdıklaması. *Yaptığım şeylerden memnun musun? Hayatında tek olmak istiyorum.* Kadın rol yapmıştı aslında, işini iyi yapmak için ucuz bir tiyatro oyunu sergilemişti. Guilder ne büyük aptallık etmişti.

Adam karısının kollarından aldığı çocuğu arka koltuğa özenle bıraktı. Arabaya bindiler. Guilder birbirlerine ne dediklerini tahmin edebiliyordu. *Her şey yolunda gidecek. Devlet devreye girdi. Ortalık yatışana kadar bir iki hafta annende kalırız.* Guilder motorun çalıştığını işitti; garaj yolundan geri geri çıktılar. Guilder arka far ışıklarının sokağın sonunda gözden kaybolmasını seyretti. *İyi şanslar,* diye düşündü.

Beş dakika daha bekledi. Sokaklar sessizdi, bütün evler karanlıktı. Guilder gözetlenmediğinden emin olunca, bavulunu alıp Camry'ye gitti.

Shadowdale'e vardığında, saat gecenin ikisini geçmişti. Park alanı boştu; girişte tek bir ışık yanıyordu. Guilder kapıdan girince, kayıt masasının boş olduğunu gördü. Masanın arkasındaki sandalye gibi holdeki sandalye de boştu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Guilder'ı izleyen güvenlik kameraları vardı herhalde, ama kayıtları kim seyredecekti ki?

Babası karanlıkta yatağında yatıyordu. Oda berbat kokuyordu; buraya saatlerdir, hatta belki de bir gündür kimsenin gelmediği belliydi. Guilder'ın babasının yatağının yanındaki tepsiye bir düzine Gerber bebek maması kavanozuyla bir sürahi dolusu su bırakılmıştı. Devrilmiş bir bardak Guilder'ın babasının su içmeye çalıştığını gösteriyordu, ama yiyeceğe el sürülmemişti; babası kavanozları açamazdı zaten.

Guilder'ın fazla zamanı yoktu, ama yapacağı iş aceleye gelmezdi. Babası gözlerini kapamıştı ve suskundu; ürkünç sesi çıkmıyordu şimdi. *Böylesi daha iyi,* diye düşündü Guilder. Konuşma vakti geçmişti. Babasının biraz olsun iyi bir yönünü bulmak için belleğini yokladı. Aklına küçükken babasının onu parkta gezdirmesi geldi sadece. Bu anı muğlak ve bölük pörçüktü –gerçek değildi muhtemelen–, ama Guilder'ın elinde başka bir şey yoktu. O kış gününde salıncağa binmişti, nefesi buhar bulutuna dönüyordu ve babası arkadan ittikçe çıplak ağaçlar inip kalkıyordu, belinin ortasında adamın iri ellerini hissediyordu, onu tutup göğe fırlatan ellerini. Guilder'ın o günle ilgili tek anısı buydu. O sırada beş yaşındaydı herhalde.

Babasının başının altındaki yastığı usulca çekip alırken, adamın gözkapakları titreşse de gözleri açılmadı. *İşte uçurumun kenarındayım,* diye düşündü Guilder, *ölümcül andayım*; bu işin geri dönüşü yoktu. *Baba katili* terimini düşündü. İngilizcesi *patricide* olan bu terim Latincedeki *pater,* yani baba ve *caedere,* yani kesmek sözcüklerinden gelmeydi. Guilder kendini öldürecek cesareti bulamamıştı, ama yastığı babasının yüzüne bastırırken hiç duraksamadı. Yastığı kenarlarından tutup, babasının ağzından ya da burnundan nefes alamayacağına kanaat getirene dek aşağı çekti. Bir

dakika geçti; Guilder saniyeleri sayıyordu usulca. Babasının battaniyenin üstünde yatan eli seğirdi. Ölmesi ne kadar sürerdi? Guilder onun öldüğünü nasıl anlayacaktı? Yastık işe yaramazsa ne olacaktı? Babasının elini izlemeyi sürdürdü, ama el bir daha kımıldamadı. Guilder ellerinin altındaki bedenin hareketsizliğinin tek bir anlama gelebileceğini fark etti. Babası artık nefes almıyordu.

Yastığı çekti. Babasının yüzü aynıydı; ölmek, durumunda pek az değişikliğe yol açmıştı sanki. Guilder babasının başını yavaşça kaldırıp yastığı eski yerine koydu. Suçunu gizlemeye çalışmıyordu – soruşturma yapılacağından şüpheliydi–, yalnızca babasının başının altında yastık olmasını istiyordu, çünkü adam bu yatakta epey uzun süre yatacaktı muhtemelen. Guilder bu anda duygu seline kapılmayı beklemişti, içindeki onca acıyla pişmanlığın yüzeye çıkmasını beklemişti. Berbat çocukluğunun; annesinin yapayalnız geçirdiği hayatın; kendi yavan ve sevgisiz hayatının; parayla çalışan bir kadından başka ona arkadaşlık edecek kimse olmamasının. Ama rahatlama hissediyordu sadece. Hayatının en gerçek sınavını alnının akıyla vermişti.

Dışarıdaki koridor sessizdi, değişen bir şey yoktu. Diğer kapıların ardında ne korkunç şeyler yatıyordu kim bilir; kaç aile o zalim kararı almak zorunda kalmıştı? Guilder kol saatine baktı: Binaya gireli on dakika olmuştu. Sadece on dakika, ama artık her şey değişmişti. Guilder değişmişti, dünya değişmişti. Bu dünyada babası yoktu. Bu düşünce Guilder'ın gözlerini yaşarttı.

Koridoru hızlı adımlarla kat etti, boş ortak odayla hemşire istasyonunun önünden geçip sabahın aydınlığına çıktı.

15

İkinci günün akşamına doğru, Missouri sınırına yaklaşırlarken, Grey ileride bir engel gördü. Issızlığın ortasındaydılar; en yakın kasaba kilometrelerce uzaktaydı. Grey arabayı durdurdu.

Lila okuduğu dergiden (*Today's Parenting*) başını kaldırıp baktı.

Grey bunu ve başka bir yığın dergiyi Ledeau'daki bir mini marketten alıp Lila'ya vermişti. *Family Life, Baby and Child, Modern Toddler*.[12] Lila'nın Grey'e karşı tavrı son bir günde değişmişti biraz. Kadın ona giderek daha tahammülsüz davranıyordu, sanki Grey onun dikkafalı kocasıydı; bunun sebebi, sıradan bir yolculuk yaptıkları kurgusunu sürdürmenin yol açtığı zihinsel yorgunluktu belki de.

"Şuna baksana." Kadın dergiyi kucağına bıraktı. Derginin kapağında pembe kazaklı, al yanaklı bir kızın fotoğrafı vardı. OYUN GRUBUNDA İŞLER TERS GİDERSE diye başlık atılmıştı. "*Bu* ne ki?"

"Tank galiba."

"Orada ne işi var?"

"Belki de kaybolmuştur."

"Tanklar *kaybolmaz* Lawrence. Pardon, tankımı kaybettim de, gördünüz mü acaba? Buralarda bir yere bırakmıştım." Kadın derin derin iç geçirdi. "Kim yol ortasına tank park eder ki? Oradan çekmeleri gerek."

"Gidip çekmelerini söyleyeyim yani" dedi Grey.

"Evet, Lawrence. Aynen öyle."

Grey bunu söylemek istemiyordu, ama hayır demek imkânsız gibiydi. Arabadan indi; alacakaranlık çöküyordu. "Merhaba?" diye seslendi. Dönüp Lila'ya göz attı; başını açık yolcu penceresinden dışarı uzatmış olan kadın, Grey'i seyrediyordu. "Boş galiba."

"Seni duyamıyorlardır belki."

"Dönelim. Başka bir yol bulabiliriz."

"Prensip meselesi. Yolu öyle tıkayamazlar. Kapağını kaldırıp içine bakmayı dene. İçeride birileri vardır eminim."

Grey bundan şüpheliydi, ama tartışmak istemiyordu. Tankın taretine tırmandı. Kapak deliğinden içeri baktı, ama aşağısı zifiri karanlıktı. Volvo'dan inen Lila tankın yanındaydı, el fenerini tutuyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim" dedi Grey.

"Altı üstü bir tank Lawrence. Yapma. Siz erkekler bazı konularda hep aynısınız, biliyor musun?"

Kadın ona el fenerini uzattı. Tankın içine bakmaktan başka yapacak şey yoktu artık. Grey huzmeyi kapak deliğine tuttu.

Hassiktir.

"Eee? Aşağıda ne var?"

Grey iki kişi olduklarını tahmin etti. Ama bakarak emin olmak kolay değildi. Askerler öyle parçalanmıştı ki, içeriye el bombası atılmıştı sanki. Ama el bombası atılmamıştı.

Görüyor musun Grey?

Grey elektrik akımına kapılmışçasına irkildi. Bu ses. Garajdaki gibi değildi; başının içindeki ses. Sıfır'ın sesiydi. Lila tankın dibinden ona bakıyordu. Grey bir şey söylemek, onu uyarmak istedi; ama konuşamadı.

Acıktın mı... Grey?

Acıkmıştı. Acıkmak ne kelime; açlıktan ölüyordu. Bütün hücreleri ve molekülleri, içinde fıldır fıldır dönen en küçük atomlar bile açtı sanki. Hayatında böyle yoğun bir açlık duymamıştı.

Bu sana armağanım. Kan armağanı.

"Lawrence, ne oldu?"

Grey yutkundu. "Ben... bir saniye."

Delikten aşağı indi. El fenerini düşürmüştü, ama bunun önemi yoktu; tankın içi karanlık olmasına karşın ona ışıl ışıl görünüyordu, bütün yüzeyler güzelim kanla parlıyordu. Muazzam bir açlığa kapılan Grey yüzünü soğuk metale dayadı ve dilini çıkarıp metal yüzeyde gezdirdi.

"Lawrence! Orada ne yapıyorsun?"

Grey şimdi emekleme pozisyonundaydı, yeri yalıyordu, yüzünü şurupsu kalıntılara gömüyordu. Bu öyle muhteşemdi ki! Sanki Grey bir, on, yüz yıl boyunca ağzına lokma koymamıştı; sonra da dünya tarihinde eşi benzeri görülmemiş zenginlikte bir sofraya götürülmüştü! Bütün bedensel hazlar bir aradaydı, safi haz transı yaşatıyordu!

Yüksek bir gümbürtü, büyüyü bozdu. Grey'in parmakları ağzındaydı; yüzü kanla kaplıydı. Ne yapıyordu yahu? Hem o gökgürültüsüne benzeyen ses neydi?

“Lawrence! Çabuk gel!”

İlkinden de yüksek bir gümbürtü koptu. Grey merdiveni apar topar çıktı. Gökyüzünde bir terslik vardı; her şey kırmızı bir ışıkla aydınlanıyordu sanki.

Grey’in kanlı yüzünü gören Lila çığlık atmaya başladı.

Alçaktan uçan bir çift jet gürleyerek tepelerinden geçti; gökyüzü parlak bir beyaz ışıkla aydınlandı ve Grey’e çarpan sıcak hava dalgası onu tanktan düşürdü. Yere küt diye düşen Grey’in nefesi kesildi. Başka uçaklar geçip gitti; doğudaki ışığa doğru gidiyorlardı.

Yüzünü korumak istercesine ellerini kaldıran Lila geri çekiliyordu. “Benden uzak dur!”

Açıklama yapacak vakit yoktu, hem Grey ne diyecekti ki? Şimdi ne olduğu belliydi; savaşın içine girmişlerdi. Grey kadını kolundan tutup arabaya doğru sürüklemeye başladı. Kadın tekmeler savuruyor, çığlık atıyor, debeleniyordu. Yolcu kapısını açmayı her nasılsa başarıp kadını içeri iten Grey hatasını sonradan fark etti: Kapıyı kapar kapamaz, Lila kapıları kilitledi.

Grey cama vurdu. “Lila, beni içeri al!”

“Git, git!”

Grey’in ağır bir şeye ihtiyacı vardı. Yere, arabanın etrafına bakındı ama bir şey bulamadı. Lila ne yapması gerektiğini her an fark edebilirdi; direksiyonun başına geçip gaza basarak uzaklaşacaktı.

Grey buna izin veremezdi.

Geri çekilip yumruğunu sıktı ve sürücü penceresine vurdu. Acı çekmeyi, elinin bütün kemiklerinin kırılmasını beklemişti, ama öyle olmadı; eli camı kâğıtmış gibi delip geçti ve pencere tuzla buz oldu. Lila’nın tepki vermesine fırsat kalmadan Grey kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı geri vitese aldı. Yüz seksen derece dönüş yapıp vites değiştirdi ve gaza bastı. Ama kurtulma şansını kaçırmışlardı; birden kendilerini her şeyin ortasında buldular. Uçaklar tepelerinden roket gibi geçerken, önlerinde bir ateş duvarı yükseldi; Grey direksiyonu sağa kırınca, sıra sıra dizili mısırların arasına daldılar; tekerlekler yumuşak toprakta fırıl fırıl dönüyor ve ön cama ağır, yeşil yapraklar çarpıyordu. Tarladan dışarı fırladıklarında, Grey

su kanalını çok geç gördü. Volvo roket gibi aşağı uçtu, yukarı çıktı, tekrar havalandı ve bir kez daha tekerleklerinin üstüne düştü. Lila durmadan, hiç durmadan çığlık atarken, Grey yolu buldu birden. Direksiyon kırıp gazı kökledi; güneş ufukta batmıştı ve gökyüzünde ateş patlamaları olurken tarlalar zifiri karanlığa gömülmüştü.

Ama sadece ateş değil: Araba parlak ışığa boğuldu birden.

“*Aracınızı durdurun.*”

İniş yapan dev bir siyah kuşu andıran bir şey ön camı kapladı. Grey frene basınca birlikte öne savruldular. Helikopter yola inince cam çıtırtıları duyan Grey’in kucağına bir şey düştü: çorba konservesi boyutundaki, tıslayan bir metal kap.

“Lila, kaç!”

Grey kapıyı açtı, ama gazı içine çekmişti bile, başına, kalbine ve ciğerlerine çekmişti; üç metre kadar yürüdükten sonra yere yığıldı; önünde uzanan toprak dalgalanıyordu. Zaman sona ermiş gibiydi; dünya su gibi olmuş ve çok uzaklaşmıştı. Grey’in yüzüne sert bir rüzgâr esiyordu. Astronot giysili adamların sallana sallana yaklaştığını gözucuyla gördü. Başka iki adam da Lila’yı helikoptere doğru sürüklüyordu. “Onu incitmeyin!” dedi Grey. “Bebeğe zarar vermeyin lütfen!” Ama bu sözlerin önemi yok gibiydi. Siluetler şimdi Grey’in başında toplanmışlardı, yüzleri görünmüyordu, toprağın üstünde bedensizce salınıyorlardı hayalet gibi. Gökyüzünde yıldızlar beliriyordu.

Hayaletler, diye düşündü Grey. *Öldüm herhalde.* Ve adamların ellerini üstünde hissetti.

16

Gün boyunca ilerlediler; konvoy durduğunda vakit ikindi sonuydu. En öndeki Humvee’den inen Porcheki arkadaki otobüse doğru, uzun adımlarla yürüdü.

“Burada sizden ayrılıyoruz. Kapıdaki nöbetçiler ne yapacağınızı söylerler.”

Bir çeşit depo alanındaydılar: levazım kamyonları, taşınabilir askeri teçhizat, petrol tankerleri, hatta toplar. Kittridge burada en az iki tabur asker bulunduğunu tahmin etti. Yanda dikenli telli portatif çitle çevrili, kanvas çadırlardan oluşan bir yerleşim kampı vardı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Kittridge. Savaşın şimdi nerede sürdürüldüğünü merak etmişti.

Porcheki omuz silkti. *Nereye gitmemi söylerlerse oraya.* "Sana iyi şanslar çavuş. Dediklerimi unutma."

Konvoy uzaklaştı. "İlerleyelim Danny" dedi Kittridge. "Ağır ağır."

Kamp girişinde M16'lı ve maskeli iki asker nöbet tutuyordu. Tele asılmış büyük bir tabelada şunlar yazılıydı: FEDERAL ACİL DURUM YÖNETİMİ TEŞKİLATI MÜLTECİ KAYIT MERKEZİ. YENİDEN GİRMEK YASAKTIR. ATEŞLİ SİLAHLARLA GİRMEK YASAKTIR.

Girişe altı metre kala, askerler durmalarını işaret etti. Nöbetçilerden biri sürücü penceresine yaklaştı. Taş çatlasın yirmi yaşında olan, yanakları sivilceli bir çocuktu.

"Kaç kişi?"

"On iki" diye karşılık verdi Kittridge.

"Hangi şehirden?"

Otobüsün plakaları çoktan düşmüştü. "Des Moines."

Asker geri çekilip, omzunda takılı telsize bir şeyler mırıldandı. Diğeri kapalı kamp kapısının önünde, silahını gökyüzüne doğrultmuş halde duruyordu hâlâ.

"Tamam, motoru durdurun ve olduğunuz yerde kalın."

Asker birkaç saniye sonra geri geldi; getirdiği silindir şeklindeki kanvas spor çantasını pencereye kaldırdı. "Hepiniz bütün silahlarınızla cep telefonlarınızı bunun içine koyup bana verin."

Kittridge silahların yasaklanmasını anlayabilirdi, ama ya cep telefonları? Hiçbirinde sinyal yoktu günlerdir.

"Çok fazla insan var; hepsi cep telefonu kullanmaya kalksa yerel şebeke çöker. Üzgünüm, kurallar böyle."

Kittridge bu açıklamayı ikna edici bulmadıysa da elden bir şey gelmezdi. Çantayı alıp koridor boyunca yürüdü. Bayan Bellamy'ye

ulaştığında, kadın el çantasını korumacı bir tavırla beline bastırdı.

“Ben tabancamı almadan güzellik salonuna bile gitmem genç adam.”

Kittridge gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Haklısınız da. Ama burada güvendeyiz. Söz veriyorum.”

Kadın devasa altıpatları bariz bir gönülsüzlükle el çantasından çıkarıp, spor çantasındaki diğer silahların üstüne bıraktı. Kittridge otobüsün ön tarafına gidip çantayı en alt basamağa koydu; ilk asker içeri uzanıp çantayı kaptı. Diğer eşyalarını bırakıp aşağı inmeleri ve askerlerden biri bavullarını kontrol edene kadar otobüsten uzak durmaları emredildi. Kittridge kamp kapısının ardındaki geniş, üstü açık barakadaki kalabalığı seçebiliyordu. Çit boyunca gidip gelen askerler de vardı.

“Tamam” dedi nöbetçi. “Geçebilirsiniz. Kayıt alanına gidin de size kalacağınız yeri söylesinler.”

“Otobüs ne olacak?” diye sordu Kittridge.

“Birleşik Devletler ordusu bütün araçlara ve benzine el koyar. Girdin mi çıkamazsın.”

Kittridge, Danny’nin üzgün yüzünü gördü. Askerlerden biri otobüsü götürmek için sürücü koltuğuna oturdu.

“Onun nesi var?” diye sordu nöbetçi.

Kittridge, Danny’ye döndü. “Merak etme, otobüsüne iyi bakarlar.”

Adamın kendini zor tuttuğunu gözlerinden okudu. Sonra Danny başıyla onayladı.

“Baksalar iyi olur” dedi.

Alan uzun bir masanın önünde kuyruk olmuş insanlarla doluydu. Çocuklu aileler, yaşlı insanlar, hatta köpeği olan kör bir adam. Kestane rengi saçını arkadan toplamış, Kızılhaç tişörtlü genç bir kadın elinde el bilgisayarıyla sıraların arasında ileri geri yürüyordu.

“Refakatsiz çocuk var mı?” Porcheki gibi o da maske takmaktan vazgeçmişti. Uykusuzluktan bitkinleşmiş gözleri bezgindi. April’la Tim’e baktı. “Siz ikiniz?”

“O kardeşim” dedi April. “Ben on sekiz yaşındayım.”

Kadın buna inanmamış gibi görünse de bir şey demedi.

“Hepimiz birlikte kalmak istiyoruz” dedi Kittridge.

Kadın el bilgisayarına not alıyordu. “Bunu yapmam yasak aslında.”

“Adınız ne?” *Adlarını öğrenmek her zaman iyidir,* diye düşündü Kittridge.

“Vera.”

“Bizi getiren devriye ekibi, Chicago’da veya St. Louis’de bırakacaklarını söylemişti.”

El bilgisayarının portundan bir kâğıt çıktı. Vera kâğıdı yırtıp Kittridge’e verdi. “Hâlâ otobüsleri bekliyoruz. Birazdan gelirler. Bunu masadaki görevliye gösterin.”

Onlara bir çadır tahsis edildi ve tayın kuponu olarak kullanılan plastik disklerden verildi, sonra da gürültülü ve kesif kokulu kampa girdiler: odun dumanı, kimyevi temizlik maddesi ve insan kokuları vardı. Yerler çamurluydu ve çöp içindeydi; insanlar kamp ocaklarının üstünde yemek pişiriyorlardı, çadır iplerine çamaşır asıyorlardı, kovalarını suyla doldurmak için bir tulumbanın önünde sıra bekliyorlardı, katlanır sandalyelere mangal partisindeki seyirciler misali yayılmışlardı, yüzlerinde şaşkınlık ve bitkinlik vardı. Bütün çöp kutuları dolup taşmıştı ve üzerlerinde sinek sürüleri uçuşuyordu. Tepedeki güneş zalimdi. Kittridge ordu kamyonları dışında araç görmedi; bütün mülteciler benzini biten arabalarını bırakıp yaya gelmişlerdi görünüşe bakılırsa.

Çadırlarına iki kişi yerleştirilmişti bile, yaşlı bir çift, Fred ile Lucy Wilkes. Californialıydılar, ama Iowa’da akrabaları vardı ve bir düğün için oraya gittiklerinde salgın başgöstermişti. Altı gündür kamptaydılar.

“Otobüslerden haber var mı?” diye sordu Kittridge. Joe Robinson tayınlar hakkında bilgi almaya gitmişti, Wood’la Delores de su bulmaya gitmişlerdi. April kardeşinin yan çadırdan çocuklarla gezmesine izin vermişti; uzağa gitmemesini söylemişti. Danny, Tim’e eşlik etmişti. “Millet ne diyor?”

“Yarın gelecek diyorlar hep.” Fred Wilkes sırım gibi, en az yetmiş yaşında, parlak mavi gözlü bir adamdı; sıcak yüzünden gömleğini çıkardığından yelpaze şeklindeki, ince, beyaz göğüs kılları

meydandaydı. Bu kısa boylu adam, kendisiyle tezat oluşturan iriyarı eşiyle birlikte remi oynuyordu. Bir çift portatif karyolaya karşılıklı oturmuşlardı ve bir karton kutuyu masa niyetine kullanıyorlardı. “Yakında gelmezlerse milletin sabrı taşacak. O zaman ne olacak?”

Kittridge dışarı çıktı. Etrafları askerlerle çevriliydi; şimdilik güvendeydiler. Ama her şey durmuştu sanki, herkes bir şeyler olmasını bekliyordu. Piyade erleri çit boyunca, yüzer metre aralıklarla nöbet tutuyorlardı. Hepsi de ameliyat maskesi takmıştı. Tek giriş çıkış yolu öndeki kamp kapısıydı görünüşe göre. Kittridge kampın kuzeyindeki alçak, penceresiz, armasız ve işaretsiz binanın girişinin iki yanında beton bariyerler gördü. Doğudan gelen bir çift siyah, ışıl ışıl helikopterin geniş bir tur attıktan sonra çatıya inmesini seyretti. İlk helikopterden dört adam indi; siyah gözlüklü, beyzbol kepli, kurşun geçirmez yelekli ve otomatik tüfekliydiler. *Asker değiller,* diye düşündü Kittridge. *Kıyafetlerine bakılırsa Blackbird’den veya Riverstone’dan olabilirler.* Dört adam çatının birer köşesinde durdular.

İkinci helikopterin kapıları açıldı. Kittridge daha iyi görebilmek için elini gözlerine siper etti. Bir an hiçbir şey olmadı; sonra turuncu biyo-giysili biri indi. Onu beş kişi takip etti. Helikopterlerin pervaneleri hâlâ dönüyordu. Biyo-giysili kişiler kısa bir görüşmeden sonra helikopterin kargo bölümünden, her biri aşağı yukarı tabut büyüklüğünde olan ve alt çerçevelerinde tekerlekler bulunan bir çift uzun çelik kutuyu çıkardılar. İki kutuyu çatıdaki, kulübeyi andıran ufak bir yapıya götürdüler... Kittridge bunun servis asansörü olduğunu tahmin etti. Birkaç dakika geçti; altı kişi tekrar belirdiler ve ikinci helikoptere bindiler. Önce birinci helikopter, ardından da ikincisi havalanıp uzaklaştı.

April arkadan yaklaştı. “Bunu ben de fark ettim” dedi. “Ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Önemsizdir belki.” Kittridge elini indirdi. “Tim nerede?”

“Arkadaş edinmeye başladı bile. Çocuklarla futbol oynuyor.”

Helikopterlerin gözden kaybolmasını seyrettiler. *Mesele her ne ise,* diye düşündü Kittridge, *önemsiz değil.*

“Burada güvende olur muyuz sence?” diye sordu April.

“Neden olmayalım ki?”

“Bilmem.” Kızın yüzü tersini söylüyordu ama; Kittridge’le aynı şeyi düşünüyordu. “Dün gece, laboratuvarda... Yani demek istediğim, bazen böyle davranabiliyorum. Niyetim özel hayatına burnumu sokmak değildi.”

“İstemesem anlatmazdım.”

Kız aynı anda hem ona, hem de başka yere bakıyordu her nasılsa. Böyle anlarda yaşından büyük gösteriyordu. *Göstermiyor,* diye düşündü Kittridge; *öyle gerçekten.*

“Sahiden on sekiz yaşında mısın?”

Kız bu soruyu eğlenceli bulmuş gibiydi. “Neden sordun? Göstermiyor muyum?”

Kittridge utancını gizlemek için omuz silkti; o soru ağzından çıkıvermişti. “Hayır. Yani evet, gösteriyorsun. Ben sadece... bilmiyorum.”

April’ın çok eğlendiği belliydi. “Kızlar yaşlarını söylemez. Ama içini rahatlatmak için söyleyeyim; evet, on sekiz yaşındayım. On sekiz yıl, iki ay, on yedi gün. Saydığım filan yok gerçi.”

Göz göze gelip bakıştılar; bunu ister gibiydiler. *Bu kızda, bu April’da beni cezbeden ne?* diye merak etti Kittridge.

“Tabanca konusunda sana borçluyum hâlâ” dedi kız, “ona el koymuş olsalar da. Aslında hayatımda aldığım en güzel hediyeydi galiba.”

“Ben de şiiri sevdim. Ödeştik diyelim. Adamın adı neydi?”

“T. S. Eliot.”

“Başka şiirleri var mı?”

“Var, ama çoğu saçma. Bana sorarsan tek hitlik bir şairdi.”

Silahları yoktu, dış dünyaya haber gönderme imkânları yoktu. Kittridge otobüsle yola devam etseler daha iyi olup olmayacağını bir kez daha merak etti.

“Eh, buradan çıkınca şiirlerine bakarım.”

17

Grey.

Beyazlık ve salınma hissi. Grey bir arabada olduğunu fark etti. Bu tuhaftı, çünkü araba aynı zamanda yataklı, şifoniyerli ve televizyonlu bir yatak odasıydı; böyle arabalar üretmeye ne zaman başlamışlardı? Grey yataklardan birinin dibine oturmuştu, odayı sürüyordu – direksiyon mili yerden eğik çıkmıştı; televizyon da arabanın ön camıydı– ve yan yatakta oturan Lila sarmalanmış pembe bir şeyi göğsüne bastırıyordu. “Geldik mi Lawrence?” diye sordu Lila. “Bebeğin altını değiştirmek gerek.” *Bebek mi?* diye düşündü Grey. Bu ne zaman olmuştu ki? Doğmasına aylar yok muydu daha? “Öyle güzel bir kız ki” dedi Lila usulca. “Bebeğimiz öyle güzel ki. Onu vurmak zorunda olmasaydık keşke.” “Neden vurmak zorundayız ki?” diye sordu Grey. “Saçmalama” dedi Lila. “Artık bütün bebekleri vuruyoruz. Onları yemesinler diye.”

Lawrence Grey.

Rüya değişti –Grey rüya gördüğünü bir yönüyle bilirken, bir başka yönüyle bilmiyordu–; Grey şimdi tanktaydı. Saldırmaya gelen bir şey vardı, ama Grey kımıldayamıyordu. Emekleme pozisyonundaydı, kan içiyordu. İşi kan içmekti, hepsini içmekti ki imkânsızdı bu; kapak deliğinden akan kanlar içeriyi doldurmaya başlamıştı. Bir kan okyanusu. Kanın seviyesi giderek yükseldi, Grey’in çenesine kadar geldi; Grey’in ağzına ve burnuna kan doluyordu, nefes alamıyordu, boğuluyordu...

Lawrence Grey. Uyan.

Gözlerini açınca parlak bir ışık gördü. Boğazına bir şey takılmıştı sanki; öksürmeye başladı. Rüyasında boğulduğunu mu görmüştü? Ama rüya dağılmaya başlamıştı bile, görüntüleri atomlarına ayrılıyor ve geride yalnızca korkunun tortusu kalıyordu.

Grey neredeydi?

Bir çeşit hastanedeydi. Üstünde hasta önlüğünden başka bir şey yoktu; üşüdüğünü hissetti. Yatağın demirlerine kalın kayışlarla, el ve

ayak bileklerinden bağlanmıştı; lahitte yatan bir mumya gibiydi. Hasta önlüğünün altından çıkan yılansı borular, tıbbi cihazların bulunduğu bir troyler arabaya kadar uzanıyordu; sağ koluna serum bağlanmıştı.

Odada biri vardı.

Aslında iki kişiydiler, yatağın ayakucunda duruyorlardı, kabarık biyo-giysiler giymişlerdi, plastik maskeleri yüzlerini gizliyordu. Arkalarında kalın bir çelik kapı, duvarın üst köşesinde de sahneyi gözünü kırpmadan seyreden bir güvenlik kamerası vardı.

“Bay Grey. Ben Horace Guilder” dedi soldaki kişi. Guilder adamın sesinin neşeli olmasını tuhaf buldu. “Bu da iş arkadaşım Doktor Nelson. Nasılsınız?”

Grey adamların yüzlerine odaklanmak için elinden geleni yaptı. Konuşan kişi koca kafalı ve geniş çeneli, soluk tenli, orta yaşlı biriydi; diğer adamsa çok daha gençti, birbirine yakın duran siyah gözleri ve ufak, bakımsız bir keçi sakalı vardı. Grey’in daha önce gördüğü doktorlara benzemiyordu hiç.

Grey dudaklarını yalayıp yutkundu. “Burası neresi? Elim kolum neden bağlı?”

Guilder rahatlatıcı bir sesle yanıt verdi. “Güvenliğiniz için Bay Grey. Sizdeki tersliğin ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Nerede olduğunuza gelince” dedi, “maalesef bunu henüz söyleyemem. Burada dostlar arasında olduğunuzu bilmeniz yeterli.”

Grey kendisine muhtemelen sakinleştirici verildiğini fark etti; kımıldayamıyordu ve bunun sebebi kayışlar değildi sadece. Uzuvları demir gibi ağırdı, beyninde aylakça ve amaçsızca dolanan düşünceler akvaryumdaki süs balıkları gibiydi. Guilder bir bardak suyu Grey’in dudaklarına götürdü.

“Haydi, için.”

Grey’in midesi bulandı... Suyun kokusu bile iğrençti, fazla klorlanmış havuz suyu gibi kokuyordu. Grey’in aklından karanlık düşünceler geçti: tanktaki kana yüzünü iştahla gömmesi. Bu gerçekten olmuş muydu? Yoksa rüya mıydı? Ama bu soruları düşünür düşünmez başının bir çeşit gürlemeyle dolduğunu hissetti ve öyle

yoğun bir açlığa kapıldı ki, bütün vücudu kasılıp kayışları zorladı.

“Sakin olun” dedi Guilder, birden geri çekilerek. “Sakin.”

Grey sisin içinden yükselen başka görüntüler görüyordu. Yoldaki tank, ölü askerler, dört bir yanda patlamalar; Volvo’nun camını kıran eli ve alev alan tarlalar, mısırların arasından geçen araba ve helikopterin parlak ışıkları, Lila’yı sürükleyerek götüren astronot giysili adamlar.

“Lila nerede? Ona ne yaptınız?”

Guilder’ın gözucuyla baktığı Nelson kaşlarını çattı. Adamın yüzü *İlginç,* diyordu sanki.

“Merak etmeyin Bay Grey, ona iyi bakıyoruz. Aslında koridorun hemen karşısında kendisi.”

“Onu sakın incitmeyin.” Grey yumruklarını sıkmıştı; kayışları zorluyordu. “Ona elinizi sürerseniz...”

“Ne yaparsınız Bay Grey?”

Ama Grey’in çabalaması boşunaydı; kayışlar sağlamdı. Ayrıca ona verdikleri şey yüzünden (her ne ise) güçsüzdü.

“Heyecanlanmamaya çalışın Bay Grey. Arkadaşınız gayet iyi. Bebek de öyle. Siz ikinizin nasıl bir araya geldiğinizi tam olarak bilmiyoruz. Bize bu konuda yardımcı olabileceğinizi umuyordum.”

“Ne diye öğrenmek istiyorsun?”

Maskenin ardındaki kaşlardan biri şüpheyle kalktı. “Birincisi, görünüşe göre Colorado’dan sağ çıkan son iki kişi sizsiniz. Bu ilgimizi çeken bir mesele inanın. O kadın Şale’de miydi? Orada mı tanıştınız?”

O sözcüğü duymak bile Grey’in paniğe kapılmasına yol açtı. “Şale mi?”

“Evet Bay Grey. Şale.”

Grey başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Nerede peki?”

Grey yutkundu. “Home Depot’ta.”

Guilder suskun kaldı bir an. “Nerede?”

Grey kafasını toplamaya çalıştı, ama beyni yine bulanmıştı. “Denver’da bir yerde. Adını bilmiyorum. Lila bebek odasını

boyamamı istedi.”

Guilder’ın hemen döndüğü ikinci adam omuz silkti. “Fentanil yüzünden olabilir” dedi Nelson. “Düşüncelerini toplaması biraz zaman alabilir.”

Ama Guilder azimliydi. Adamın bakışları sertleşmişti. Grey’in içini okuyordu sanki. “Şale’de neler olduğunu bilmemiz gerek. Nasıl kaçtınız?”

“Hatırlamıyorum.”

“Orada bir kız var mıydı? Onu gördünüz mü?”

Bir kız mı vardı? Neden bahsediyorlardı?

“Kimseyi görmedim. Ben sadece... Bilmiyorum. Her şey öyle karışıktı ki. Gözümü Red Roof’ta açtım.”

“Red Roof mu? O ne?”

“Motel, otobanda.”

Guilder kaşlarını çattı. “Ne zaman?”

Grey hesaplamaya çalıştı. “Üç gün önce? Hayır, dört.” Yastıktaki başını onaylarcasına salladı. “Dört gün.”

İki adam bakıştılar. “Bu saçma” dedi Nelson. “Şale yıkılalı yirmi iki gün oluyor. Bu adam Rip Van Winkle değil ki.”

“O üç hafta boyunca neredeydiniz?” diye sordu Guilder ısrarla.

Bu soru saçmaydı. Üç hafta?

“Bilmiyorum” dedi Grey.

“Size tekrar soracağım Bay Grey. Lila, Şale’de miydi? Onunla orada mı tanıştınız?”

“Dedim ya” dedi Grey. Artık yalvarıyordu, direnmiyordu. “Home Depot’taydı.”

Düşünceleri gider deliğinden akan su misali dönüyordu. Ona verdikleri şey her ne ise, aklını epey bulandırmıştı. Grey kayışların sebebini anlayınca korkuya kapıldı. Onu inceleyeceklerdi. Çubukları inceledikleri gibi. Sıfır’ı inceledikleri gibi. İşleri bitince de Richards veya onun gibi biri Grey’in üstüne kırmızı ışık tutacaktı ve Grey’in hayatı sona erecekti.

“Lütfen, sizin istediğiniz benim. Kaçtığım için üzgünüm. Ama Lila’yı incitmeyin.”

İki adam hiç konuşmadan, maskelerinin ardından ona baktılar bir an. Sonra Nelson'a dönen Guilder başıyla onay verdi.
"Tekrar uyut."
Nelson troyler arabadan bir şırınga ve içinde berrak sıvı bulunan küçük bir şişe aldı. Grey âcizce bakarken Nelson iğneyi serum borusuna soktu ve pistona bastırdı.
"Ben temizlik yaparım o kadar" dedi Grey halsizce. "Hademeyim sadece."
"Ah, bence bundan çok daha fazlasısınız Bay Grey."
Grey bu sözü duyarken tekrar bilincini yitirdi.

Guilder'la Nelson hava kilitli kapıdan geçip arınma odasına girdiler. Önce biyo-giysilerini çıkarmadan duş aldılar; sonra da soyunup, kimyevi madde kokan bir sabunla tepeden tırnağa yıkandılar. Güçlü bir dezenfektanla bir dakika gargara yapıp lavaboya tükürdüler. Grey'in durumu hakkında daha fazla bilgi edinene dek bu sıkıcı ritüele uymaları akıllıca olurdu.
Binada sadece gerekli personel vardı: üç laboratuvar teknisyeni –Guilder onlara Wynken, Blynken ve Nod diyordu–, bir tıp doktoru ve dört kişilik Blackbird güvenlik ekibi. Seksenlerin sonunda nükleer, biyolojik ya da kimyasal etkenlere maruz kalmış askerlerin tedavisi için inşa edilmiş olan binanın sistemleri epey sorunluydu –toprak üstündeki HVAC[13] ünitesi ve tesisin tamamındaki güvenlik kamerası sistemi bozuktu– ve içerideki terk edilmişlik havası rahatsız ediciydi. Ama burası onları en son arayacakları yerdi.
Nelson'la Guilder laboratuvara girdiler; içinde masalar bulunan bu geniş odadaki cihazların arasında, virüsü bulup çoğaltmak için gerekli olan güçlü mikroskoplarla kan karıştırıcılar vardı. Grey'le Lila baygınken tomografileri çekilmiş ve kanları alınmıştı; kan tahlillerinden sonuç çıkmasa da, Grey'in tomografisi adamın timüsünün enfekte olmuş kişilerde tipik olan şekilde büyüdüğünü göstermişti. Nelson'la Guilder başka semptoma rastlamamışlardı. Grey diğer her açıdan son derece sağlıklı görünüyordu. Sağlıklıdan da

öte: Adam maraton koşabilir gibiydi.

“Gel, sana bir şey göstereyim” dedi Nelson.

Guilder’ı yandaki çalışma odasına, terminale götürdü. Bir klasörü açıp bir JPEG dosyasına tıkladı. Ekranda Lawrence Grey’in fotoğrafı belirdi. Daha doğrusu, Grey’e *benzeyen* bir adamın; fotoğraftaki sima çok daha yaşlı görünüyordu. Derisi sarkmıştı, saçı epey seyrekti ve çukura kaçmış gözleri kameraya donuk, neredeyse bön bir ifadeyle bakıyordu.

“Bu ne zaman çekilmiş?” diye sordu Guilder.

“On yedi ay önce. Bunlar Richards’ın dosyaları.”

Vay be, diye düşündü Guilder. Tam Lear’ın dediği gibiydi.

“Grey virüslüyse” dedi Nelson, “virüsün onun vücudunda neden farklı davrandığı önemli. Belki de şimdiye kadar görmediğimiz bir varyanttır, diğerleri gibi timüsü harekete geçirdikten sonra bir şekilde edilgenleşiyordur. Veya Grey’in bir özelliği vardır belki.”

Guilder kaşlarını çattı. “Nasıl bir özellik?”

“Bilmem. Bir çeşit doğal bağışıklığı vardır muhtemelen, ama emin olmak imkânsız. Kullandığı antiandrojenlerle ilgili olabilir. Bütün temizlikçiler yüksek dozda kullanıyordu. Depo-Provera, spironolakton, prednizon.”

“Sebep steroitler mi sence?”

Nelson hafifçe omuz silkti. “Etkili olmuş olabilirler. Virüsün tıpkı antiandrojenler gibi endokrin sistemiyle etkileşime geçtiğini biliyoruz.” Klasörü kapatıp koltuğunda döndü. “Ama bir şey daha var. Kadını biraz araştırdım. Çok şey bulamadım, ama bulduklarım ilginç olabilir. Senin için çıktı aldım.”

Nelson kalın bir dosyayı uzattı. Guilder ilk sayfayı açtı.

“Doktor muymuş?”

“Ortopedi cerrahı. Devam et.”

Guilder okudu. Lila Beatrice Kyle, 29 Eylül 1974’te Boston, Massachusetts’te doğmuştu. Anne babası akademisyendi; babası Boston Üniversitesi’nde İngilizce profesörüydü, annesiyse Simmons’ta tarih öğretmeniydi. Önce Andover’da, sonra da Wellesley’de okuyan kadın, Dartmouth-Hitchcock’ta dört yıl öğrenim

görüp tıp diploması almıştı. Denver Genel Hastanesi'nde ihtisas yapmış ve burslu okumuştu. Bütün bunlar etkileyici olsa da, Guilder'ın işine yaramazdı. Bir sonraki sayfaya geçti. Şimdi neye bakıyordu? Dört yıl öncesinin tarihini taşıyan bir IRS[14] 1040 formunun ilk sayfasına.

Lila Kyle, Brad Wolgast'la evliydi.

"Şaka yapıyorsun."

Nelson muzafferce sırıtıyordu. "Hoşuna gideceğini söylemiştim. *Bizim* Ajan Wolgast. Bir çocukları, kızları olmuş ve kız ölmüş. Bir çeşit ırsi kalp rahatsızlığı yüzünden. Kızın ölümünden üç yıl sonra boşanmışlar. Dört ay önce kadın kendisiyle aynı hastanede çalışan bir doktorla, saygın bir kardiyologla evlenmiş. O adamla da ilgili birkaç sayfa yazı var, ama kayda değer bir bilgi bulamadım."

"Tamam, o kadın doktormuş demek. Peki Şale'de çalıştığına dair bir kayıt var mı? Orada çalışanlardan biri olabilir mi?"

Nelson başını iki yana salladı. "Hiç kayıt yok. Hem Richards bunu gözden kaçırmazdı bence. Grey'in o kadını nereden tanıdığı konusunda yalan söylediğini düşünmek için bir sebep yok görebildiğim kadarıyla."

"İlk uydu görüntüsünde gördüğümüz steyşın vagonun içinde o kadın vardı belki de. Aracın içi görünmüyordu."

"Doğru. Ama Grey'in onunla tanıştığı yer konusunda yalan söylediğini sanmıyorum. Uydurulamayacak kadar tuhaf bir hikâye çünkü. Hem kadının Denver'daki adresini kontrol ettim: Evinin sadece birkaç kilometre ötesinde bir Home Depot mağazası var. Grey de o tarafa doğru gidiyordu zaten. Sen kadınla konuştun. Grey'in bir çeşit kalifiye işçi olduğunu düşünüyor sanki. Bence onun dünyadan haberi yok. Keçileri kaçırmış."

"*Resmi* teşhisin bu mu?"

Nelson omuz silkti. "Kadının kayıtlarında psikiyatrik hastalık görünmüyor, ama kendini onun yerine koy. Kadın hamile, saklanıyor, kaçıyor. Etrafındaki insanlar paramparça ediliyor. Kadın bir şekilde sağ kalmayı başarıyor, ama yapayalnız kalıyor. Sen olsan ne hissederdin? Beyin oldukça esnek bir organdır. Şu an o kadının beyni

gerçekliğini baştan yazıyor ve bunu gayet iyi beceriyor. Grey'in dosyasından yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki, o ikisinin ortak yönleri aslında epey fazla."

Guilder bir an düşündükten sonra dosyayı masaya bıraktı. "Eh, ben ikna olmadım. Bu ikisinin tesadüfen tanışma ihtimali nedir ki? Bu kadar büyük tesadüf olmaz."

"Haklı olabilirsin" dedi Nelson. "Her halükârda, elimizde fazla bilgi yok. Belki de kadın virüs kaptı ve bunu saptayamıyoruz. Belki de gebeliği virüsü bir şekilde gizliyordur."

"Kaç aylık hamile?"

"Uzman değilim, ama ceninin büyüklüğüne bakarak aşağı yukarı otuz hafta diyebilirim. Suresh'e sorabilirsin."

Suresh, Guilder'ın USAMRIID'den getirdiği doktordu. Bulaşıcı hastalıklar uzmanıydı ve Özel Kuvvetler'e sadece altı ay önce atanmıştı. Guilder ona pek bir şey anlatmamıştı; Grey ile kadının "şüpheli şahıslar" olduğunu söylemişti sadece.

"Grey'den doğru dürüst bir virüs kültürü elde etmemiz ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. Virüsü izole edebilirsek, kırk sekiz ila yetmiş iki saat. Fikrimi sorarsan, bence en iyisi onu Atlanta'ya postalamak. Bu iş için en iyi imkânlara sahip onlar. Hem Grey bağışıklıysa, geçmişine sünger çekmemeleri için sebep göremiyorum. Mesele bu denli büyükken..."

Guilder başını iki yana salladı. "Elimizde somut bir şey olana kadar bekleyelim."

"Fazla beklemesek iyi olur bence. Gidişat hoş değil."

"Fazla beklemeyiz. Ama adamı duydun. Motelde uyuduğunu sanıyor. Elimizde bundan fazlası olmazsa bizi ciddiye almazlar. İkimizi de hapse tıkarlar, anahtarı da fırlatıp atarlar; o da *şanslıysak* eğer."

Kaşlarını çatan Nelson sakalına düşünceli bir tavırla dokundu. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Onlara söylemeyelim demiyorum" dedi Guilder. "Ama adımlarımızı dikkatli atalım. Hele yetmiş iki saat geçsin, ondan sonra

ararım, tamam mı?”

Buz gibi bir sessizlik oldu bir an. Nelson kanmış mıydı? Adam başıyla onayladı.

“Sen araştırmaya devam et.” Guilder, kolunu Nelson’ın omzuna attı. “Suresh’e de söyle, o ikisine sakinleştirici vermeyi şimdilik sürdürsün. Ne olur ne olmaz, bakarsın dönüşüverirler.”

“O kayışlar dayanır mı sence?”

Retorik bir soruydu bu; yanıtı iki adam da biliyordu.

Nelson’ı laboratuvarda bırakan Guilder asansörle çatıya çıktı. Sol bacağı yine çekiyordu; yürürken hıçkırık tutmuş gibi sarsılıyordu. Blackbird ekibinin lideri çatıdaydı; Guilder’ı görünce başını hafifçe sallayarak selam verdi, ama bunun dışında onu rahat bıraktı. Adam eski kulağı kesiklerdendi; damperli kamyon gibiydi, kolları yangın musluğu kalınlığındaydı, yüzündeyse ailesi zengin, iriyarı bir üniversitelinin kibirli ve küçümseyici gülümsemesi olurdu hep. Spor güneş gözlüğü ve beyzbol kepi takıp çelik yelek giyen Masterson gerçek bir insandan çok bir aksiyon figürü gibiydi. Bu tipleri nereden buluyorlardı? Tarlada falan mı yetiştiriyorlardı? Yoksa steril cam kaplarda mı? Bunlar bildiğin kabadayıydılar ve Guilder onlarla muhatap olmaktan asla hoşlanmamıştı –Richards bunlara birinci sınıf bir örnekti–, ama neredeyse robot kadar itaatkâr olmalarının onları bazı işler için ideal kıldığı doğruydu; var olmasalardı, icat edilmeleri gerekirdi.

Guilder çatının kenarına gitti. Vakit öğleni biraz geçiyordu, havada yaprak kımıldamıyordu, tepedeki beyaz güneş biçimsizdi, arazi de bilardo masası gibi dümdüz ve boştu. Düz ufukta seçilen yegâne şeyler, ışıldayan bir kubbeli bina (üniversite binasıydı herhalde) ve bunun hemen güneyindeki, kâse şeklindeki futbol stadyumuydu. *Şu okullardan biri,* diye düşündü Guilder... *üniversite kisvesi altında sporcu yetiştiren, suçluların göstermelik derslerden kolayca geçtikleri ve güz ikindilerinde rakiplerini ezerek okul derneğinin kasasını doldurdukları okullardan biri.*

Aşağıdaki FEMA kampına göz gezdirdi. Mültecilerin varlığı hesaba katmadığı bir pürüzdü ve başta kaygılanmasına yol açmıştı. Ama düşününce, bunun bir fark yaratmayacağı sonucuna varmıştı. Ordu bir iki gün içinde hepsinin gideceğini söylemişti zaten. Tel örgünün yanındaki çamurlu toprakta bir grup oğlan çocuğu yarı inmiş bir topla futbol oynuyordu. Guilder onları birkaç dakika seyretti. Dünya yıkılsa da çocuk çocuktu; bütün dertlerini bir anda unutup kendilerini oyuna kaptırabiliyorlardı. Guilder'ın Shawna'nın yanındayken hissettiği buydu belki de: Birkaç dakikalığına hiç sahip olmadığı çocukluğuna kavuşuyordu. Belki de tek istediği bu olmuştu hep... Herkesin tek istediği buydu.

Ama Lawrence Grey'de, o adamda Guilder'ı huzursuz eden bir şey vardı ve bu, anlattığı inanılmaz öykü veya yanındaki kadının büyük bir rastlantı eseri Ajan Wolgast'ın karısı çıkması değildi sırf. Grey'in o kadından bahsetme tarzıydı. *Lütfen, sizin istediğiniz benim. Lila'yı incitmeyin.* Guilder, Grey'in başka bir insanı, hele bir kadını bu kadar umursayabileceğini hayatta tahmin etmezdi. Adamın dosyasındaki her şey onun en iyi ihtimalle asosyal, en kötü ihtimalleyse sosyopat olduğunu gösteriyordu. Oysa Grey, Lila için yalvarırken samimiydi besbelli. O ikisinin arasında bir şey geçmişti; bir bağ kurulmuştu.

Guilder kampın tamamına baktı. Bütün bu insanlar: hepsi kısılı kalmıştı. Onları hapseden şey etraflarındaki tel örgüler değildi sadece. Fiziksel engeller, zihinsel tel örgülere kıyasla hiçti. Onlar asıl birbirlerinin tutsağı olmuşlardı. Kocalar ve eşleri, ebeveynler ve çocuklar, dostlar ve arkadaşlar; onlara güç verdiğini sandıkları kişiler aslında tam tersi etki göstermişlerdi. Guilder evinin karşısında oturan çifti anımsadı; uyuyan kızlarını arabaya götürürken sırayla taşımışlardı. Kucaklarındaki o yük ne ağır gelmiş olmalıydı. Ve sonları geldiğinde, dünyayı bir ıstırap dalgasının üstünde terk edeceklerdi; kızlarını yitirmek, acılarını milyon kat artıracaktı. Onun ölmesini seyretmek zorunda kalacaklar mıydı? Yoksa önce onlar mı ölecekti, yokluklarında kızlarının başına ne geleceğini bilerek? Hangisi yeğlenirdi? Ama yanıt hiçbiriydi. Sevgi onları felakete sürüklemişti. Sevgi buna yol açardı. Guilder'ın babası bu dersi gayet

iyi öğretmişti.

Guilder ölüyordu. Bu tartışılmazdı, doğanın bir gerçeğiydi. Tıpkı Lawrence Grey'in –sefil hayatında dünyaya acıdan başka bir şey vermeyen bu adamın, bir hiç olan bu gözden çıkarılabilir adamın, bu lanet olası hademenin– ölmediği gerçeği gibi. Lawrence Grey'in bedeninde bir yerde nihai özgürlüğün sırrı yatıyordu ve Horace Guilder onu bulacaktı, bulup sahip çıkacaktı.

18

Günler ağır ağır geçip gitti. Otobüslerden hâlâ haber yoktu.

Herkes huzursuzdu. Tel örgünün ardında, askerler gelip gidiyordu; sayıları giderek azalıyordu. Kittridge her sabah, durum hakkında bilgi almak için barakaya gidiyor ve hep aynı yanıtla dönüyordu: *Otobüsler yolda, sabredin.*

Bir gün boyunca aralıksız yağan yağmur, kampı dev bir çamur banyosuna çevirdi. Sonra güneş çıktı ve toprağı ısıtıp kuruttu. Her ikindi vakti hazır yiyecekler geliyordu, beş tonluk ordu kamyonlarının kasalarından aşağı atılıyordu; ama haber gelmiyordu hiç. Kimyevi madde kokan tuvaletler leş gibiydi, çöp tenekeleri dolup taşmıştı. Kittridge kamp kapısını saatlerce seyrediyordu; mültecilerin ardı arkası kesilmişti. Kamp tehlikeli bir denizle çevrili bir ada gibi gelmeye başlıyordu günbegün.

Kittridge kayıt kuyruğunda tanıştıkları Kızılhaç gönüllüsü Vera'yla arkadaş olmuştu. Kittridge'in başta tahmin ettiğinden daha genç olan bu kadın, Midwest State'te hemşirelik öğrencisiydi. Bütün sivil işçiler gibi o da tamamen tükenmiş görünüyordu; son günlerde yaşadığı stres, yüzünden okunuyordu. Kittridge'in sabırsızlanmasını anladığını, herkesin sabırsızlandığını söyledi. Kendisi de bir otobüse binip gitmeyi umuyordu; o da burada kısılı kalmıştı. Bir gün Chicago'dan otobüs gelecek diyorlardı, ertesi gün Kansas City'den, sonraki günse Joliet'ten. FEMA'nın beceriksizliği yüzündendi. İnsanlar akrabalarını arayıp iyi olduklarını haber verebilsinler diye

uydu telefonları da gelecekti güya. Vera neden gelmediklerini bilmiyordu. Yerel cep telefonu şebekesi bile çökmüş gibiydi.

Kittridge hep aynı yüzleri görmeye başlamıştı: kedisine kayışlı tasma takan şık bir kadın, beyaz gömlekli ve siyah kravatlı bir grup zenci genç adam olan Yehova Şahitleri, ponpon kız kıyafetli bir genç kız. Kampa uyuşukluk çökmüştü; gitme dramını yaşamamak herkesi pasifleştirmişti. Su kaynağının kirlendiği söylentileri vardı; tedavi çadırı mide krampı geçiren, kasları ağrıyan, ateşi çıkmış insanlarla dolup taşıyordu artık. Birkaç kişinin radyosu hâlâ çalışıyordu; ama bir çınlama sesinden ve hemen ardından gelen, artık tanıdık olan Acil Durum Yayın Sistemi mesajından başka bir şey duyulmuyordu. *Evlerinizden çıkmayın. Olduğunuz yerde saklanın. Ordunun ve polis teşkilatının tüm talimatlarına uyun.* Tekrar çınlama sesi geliyordu bir dakikalığına ve ardından mesaj tekrarlanıyordu.

Kittridge buradan asla çıkamayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Tel örgüleri sabaha kadar seyrediyordu.

Dördüncü günün ikindisinde, Kittridge April, Rahip Don ve Bayan Bellamy ile kâğıt oynuyordu yine. Briçten beş kartlı pokere geçmişlerdi; tamamen farazi olan muazzam meblağlarla oynuyorlardı. İlk kez poker oynadığını iddia eden April daha şimdiden Kittridge'ten beş bin dolara yakın para kazanmıştı. Wilkesler sırra kadem basmışlardı; çarşambadan beri onları gören yoktu. Her nereye gittilerse, bavullarını yanlarında götürmüşlerdi.

"Burası fırın gibi yahu" dedi Joe Robinson. Gün boyunca yatağından pek kalkmamıştı.

"Gel de bir el oyna" diye öneride bulundu Kittridge. "Sıcağı unutursun."

"Tanrım" diye inledi adam. Her tarafından ter boşanıyordu. "Kolumu kıpırdatacak halim yok."

Sadece bir çift altılısı olan Kittridge pas geçti. Kusursuz bir poker yüzü takınmış olan April eli artırdı.

"Sıkıldım" dedi Tim.

April poker fişi niyetine kullandıkları kâğıt parçalarını istifliyordu. “Benimle oynayabilirsin. Sana öğretirim.”

“Deli sekizli oynamak istiyorum.”

April “Güven bana” dedi, “bu oyun çok daha iyi.”

Rahip Don kart dağıtırken çadırın kapısı açıldı ve Vera belirdi. Kittridge’le göz göze geldi hemen. “Dışarıda konuşabilir miyiz?”

Kittridge yataktan kalkıp ikindi sıcağına çıktı.

“Bir şeyler oluyor” dedi Vera. “FEMA’nın şimdi aldığı habere göre, Mississippi’nin doğusunda sivil sevkıyatı askıya alınmış.”

“Emin misin?”

“Kamp yöneticisinin ofisinde konuşurlarken duydum. FEMA personelinin yarısı kaçmış şimdiden.”

“Bunu başka kim biliyor?”

“Şaka mı yapıyorsun? Benden duyduğunu da unut.”

Durum buydu demek; kaderlerine terk ediliyorlardı. “Sorumlu subay kim?”

“Binbaşı bilmemne. Porcheki galiba.”

Bir şanstı bu. “O şimdi nerede?”

“Barakadadır herhalde. Bir albay vardı, ama gitti. *Çoğu* gittiler zaten.”

“Binbaşıyla konuşurum.”

Vera şüpheyle kaşlarını çattı. “Ne yapabilirsin ki?”

“Belki de hiçbir şey. Ama denemeye değer.”

Kadın çabucak uzaklaştı; Kittridge çadıra döndü. “Delores nerede?”

Wood gözlerini kartlarından kaldırdı. “Tedavi çadırlarından birinde çalışıyor galiba. Kızılhaç gönüllü arıyor.”

“Biri gidip onu getirsin.”

Herkes toplanınca Kittridge durumu açıkladı. Porcheki’nin otobüs için benzin tedarik etmesi durumunda bile –ki bu çok küçük bir ihtimal gibi görünüyordu– en az sabaha kadar beklemeleri gerekecekti.

“Bize yardım eder mi sence?” diye sordu Rahip Don.

“Açıkçası buna pek ihtimal vermiyorum.”

“Bence benzin çalıp buradan tüyelim” dedi Jamal. “Hiç beklemeyelim.”

“Bunu yapmak zorunda kalabiliriz; sana katılıyorum, ama iki mesele var. Birincisi karşımızda ordu var sonuçta. Ordunun malını çalarsak vurulabiliriz. İkincisi, en fazla iki saat sonra karanlık çöker. Ta Chicago’ya kadar karanlıkta gitmeye çalışmak istemem. Hemfikir misiniz?”

Jamal başıyla onayladı.

“Önemli olan, bunun aramızda kalması ve birlikte hareket etmemiz. Haber yayılınca ortalık karışacak. Kimse çadırdan uzaklaşmasın. Sen de Tim. Alıp başını gitmek yok.”

Kittridge çadırdan çıkınca yanına Delores geldi. “Bu humma beni kaygılandırıyor” dedi kadın çabucak. “Tedavi çadırları dolup taşıyor. Bu iş çığırından çıkmaya başladı.”

“Ne hastalığı sence?”

“Tifüs büyük ihtimalle. Aynı şey Vanessa Kasırgası’ndan sonra New Orleans’ta da olmuştu. Bu kadar çok insan bir arada kalınca olacağı bu. Bence bir an önce gitmeliyiz.”

Bir de bu çıktı başımıza, diye düşündü Kittridge. Adımlarını hızlandırarak barakaya giderken, kargaların eşelediği dolu çöp konteynerlerinin önünden geçti. Kuşlar dün akşam gelmişti; biriken çöplerin kokusu onları cezbetmişti şüphesiz. Artık her yerdeydiler ve insanın elinden yemeğini kapacak kadar cüretkârlardı. *Kargaların gelmesi asla hayra alamet değildir,* diye düşündü Kittridge.

Komuta çadırına varınca en dolambaçsız yolu seçti; gelişini haber vermeden içeri daldı. Uzun bir masada oturan Porcheki uydu telefonuyla konuşuyordu. Elektronik cihazlarla dolu odada üç onbaşı vardı. Askerlerden biri kulaklığını çıkarıp ayağa fırladı.

“Burada ne işin var? Sivillerin buraya girmesi yasak.”

Ama Porcheki, Kittridge’in üstüne yürüyen askeri durdurdu.

“Sorun yok onbaşı.” Kadının bitkin yüzü maske gibiydi; telefonu bıraktı. “Çavuş Kittridge. Senin için ne yapabilirim?”

“Gidiyorsunuz, değil mi?” Kittridge bunu düşünmeden söylemişti.

Porcheki onu süzdü. Sonra askerlere döndü: “Bize izin verir

misiniz lütfen?”

“Binbaşım...”

“Bu bir emirdir onbaşı.”

Üç asker bariz bir gönülsüzlükle çadırdan çıktılar.

“Evet” dedi Porcheki. “Illinois hattına dönmemiz emredildi. Yarın akşam altıdan itibaren tüm eyalet karantinaya alınacak.”

“Bu insanları bırakıp gidemezsiniz. Tamamen savunmasızlar.”

“Bunu ben de biliyorum.” Kadın ona dikkatle bakıyordu. Bir şey söyleyecek gibiydi. Sonra “Sen Bagram’daydın, değil mi?” dedi.

“Efendim?”

“Seni gözüm ısırmıştı. Ben de oradaydım, Yetmiş İkinci Tıbbi Seferberlik Grubu’ndaydım. Beni hatırlayacağını sanmam.” Kadın gözlerini aşağı çevirdi. “Bacağın nasıl?”

Kittridge öyle afallamıştı ki yanıt vermekte zorlandı. “İdare ediyorum.”

Başını hafifçe sallayarak onaylayan kadının kaygılı yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. “Seni gördüğüme sevindim çavuş. Olanları duydum. O çocuğun başına gelen şey korkunçtu.” Kadın resmi tavrına döndü. “Diğer meseleye gelince, Rock Island’daki cephanelikten iki düzine otobüsle iki petrol tankeri geliyor. Herkese yetmez elbette, ama ancak bu kadarını bulabildim. Bu aramızda kalmalı. Panik çıksın istemeyiz. Aslında sana da söylememem gerekirdi. Anlaştık mı?”

Kittridge başıyla onayladı.

“Otobüsler gelince hazır olmanız gerek. Böyle durumları bilirsin. İşler eninde sonunda çığırından çıkmaya başlar. Millet otobüslerin herkese yetmeyeceğini anlayacak ve kimse burada kalmak istemeyecek. Sınır kapanana kadar dört kez gidip gelmeye vaktimiz olur. Bu yeter herhalde, ama ucu ucuna. Sizin otobüsün sürücüsü var mı?”

Kittridge yine başıyla onayladı. “Danny.”

“Şapkalı olan mı? Kusura bakma çavuş, ona saygısızlık etmek istemem, ama bu işi becerebileceğinden emin olmalıyım.”

“Ondan iyisini bulamazsınız. İnanın bana.”

Kadın çok az duraksadıktan sonra kabul etti. “Saat üçte buraya gelsin. İlk sefer dörtte başlayacak. Söylediklerimi unutma. Arkadaşlarını buraya getirip o otobüslere bindir.”

Sonra Kittridge’i en çok şaşırtan şey gerçekleşti. Porcheki eğilip masasının en alt çekmecesini açtı ve iki tabanca çıkardı. Kittridge’in Glocklarıydı bunlar; hâlâ kılıflarındaydılar. Kadın ona, sırtında FEMA yazan mavi bir rüzgârlık verdi.

“Bunu giy ki silahlı olduğun belli olmasın. Dışarıdaki Onbaşı Danes’e söyle, seni cephaneliğe götürsün. İhtiyacın kadar mermi al.”

Kittridge tabanca askısını takıp rüzgârlığı giydi. Kadının ne demek istediği açıktı. Savaş hattının gerisinde kalmışlardı; ordu onları terk etmişti.

“Ne kadar yakındalar?” diye sordu Kittridge.

Binbaşının yüzü karardı. “Geldiler bile.”

Lawrence Grey hayatında hiç bu kadar acıkmamıştı.

Ne kadar zamandır buradaydı? Üç gün? Dört? Zaman anlamını tamamen yitirmişti; saatler geçip giderken, astronot giysili adamların gelmesinden başka bir şey olmuyordu. Habersizce geliyorlardı; Grey’in hayal meyal gördüğü hayaletlerdi adeta. Hava kilidi tıslıyordu ve adamlar beliriveriyordu; sonra ona iğne yapıyorlardı ve plastik torbanın içi kızıl ödülle doluyordu. Grey’in kanındaki bir şeyi istiyorlardı. Ama asla tatmin olmuyorlardı sanki; onun kanını tüketeceklerdi, mezbahadaki boğaymış gibi. *Ne istiyorsunuz?* diye sormuştu yalvarırcasına. *Bunu bana neden yapıyorsunuz? Lila nerede?*

Öyle açtı ki. Safi ihtiyaçtan ibaret bir varlıktı; sadece doldurulmaya gereksinim duyan, insan boyutundaki bir kara delikti. Bu açlık insanı delirtirdi. Gerçi Grey’in *hâlâ* insan olduğu şüpheliydi artık. Sıfır onu değiştirmişti, varlığının özünü değiştirmişti. Grey sürüye katılıyordu. Zihnindeki insan sesleri, fısıltılar uzaktaki bir kalabalığın uğultusu gibiydi. Saatler geçtikçe sesler yükseliyor, kalabalık yaklaşıyordu. Kayışlarla bağlı olan Grey ağa takılmış balık gibi çırpınıyordu.

Kendisinden çalınan her torba kanla birlikte gücü azalıyordu. Hücrelerinin yaşlandığını hissediyordu. Evren onu kaderiyle baş başa bırakmıştı. Yakında yok olacaktı; boşluğun içinde dağılacaktı.

Guilder'la Nelson onu gözetliyorlardı; güvenlik kamerasının lensinin ardındaki varlıklarını, meraklı bakışlarını hissediyordu. Ona ihtiyaçları vardı; ondan korkuyorlardı. Grey armağan paketi gibiydi; açılınca içinden yılanlar fırlayabilirdi. Grey'in onlara verecek yanıtı yoktu; soru sormaktan vazgeçmişlerdi artık. Grey'in geride kalan son gücü suskunluktu.

Lila'yı düşündü. Onun da başına bunlar mı geliyordu? Bebek iyi miydi? Grey o kadını korumak istemişti sadece, sefil ve berbat hayatında bir kez olsun iyilik yapmak istemişti. Bir tür sevgiydi bu. Nora Chung'a duyduğu sevgi gibiydi, ama ondan bin kat güçlüydü, hiçbir şey arzulamayan ve almayan bir enerjiydi; tek istediği kendini vermekti. Bu doğruydu: Lila'nın Grey'in hayatına girmesinin bir sebebi vardı ve bu sebep, Grey'e son bir şans tanınmasıydı. Ama Grey o kadını hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hava kilidinin tısladığını işitti; içeri biri girdi. Astronot giysili adamlardan biriydi bu ve dev bir turuncu kar adamı gibi sallana sallana yaklaşıyordu.

"Bay Grey. Ben Doktor Suresh."

Grey gözlerini kapatıp, iğnenin batmasını bekledi. *Haydi*, diye düşündü, *hepsini al.* Ama bu olmadı. Grey yukarı bakınca, doktorun serum portuna takılı bir şırıngayı çektiğini gördü. Şırınganın kapağını özenle takan adam, onu çöpe atınca bir tangırtı duyuldu. Grey zihninin açıldığını hissetti hemen.

"Artık konuşabiliriz. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Grey'in içinden şöyle demek geldi: Nasıl hissediyorum sence? Veya belki de sadece: Siktir git. "Lila nerede?"

Biyo-giysisinin cebinden ufak bir cep feneri çıkaran doktor, Grey'in yüzüne doğru eğildi. Başlığının ön camının ardındaki yüzü hayal meyal seçiliyordu: Alnı çıkıktı, esmer teni sarımsıydı, dişleri küçük ve beyazdı. Işığı Grey'in gözlerinde gezdirdi.

"Rahatsız ediyor mu? Işık."

Grey başını iki yana salladı. Yeni bir sesin farkına varmaya başlamıştı; ritmik, tok bir sesin. Adamın kalp atışlarını, damarlarında akan kanın hışırtısını duyuyordu. Ağzı tükürükle doldu.

“Büyük tuvaletini yapmadın, değil mi?”

Grey yutkundu ve başını tekrar iki yana salladı. Yatağın ayakucuna geçen doktor, küçük bir gümüşi kontrol çubuğu çıkardı. Çubuğun ucunu Grey’in çıplak topuklarına sürttü çabucak.

“Çok iyi.”

Muayene devam etti. Bütün veriler küçük bir el bilgisayarına yazılıyordu. Grey’in hastane önlüğünü yukarı çeken Suresh, onun testislerini eline aldı.

“Öksür lütfen.”

Grey hafifçe öksürmeyi başardı. Doktorun başlık camının ardındaki yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Adamın kalp sesleri Grey’in beynini tamamen dolduruyor, başka hiçbir düşünceye yer bırakmıyordu.

“Bademciklerini kontrol edeceğim.”

Doktor eldivenli ellerini Grey’in boynuna doğru uzattı. Adamın parmak uçları değince Grey başını öne uzatıverdi. Kendiliğinden olmuştu bu; Grey istese bile kendini tutamazdı. Dişlerini Suresh’in yumuşak avcuna mengene gibi geçirdi. Ağzına önce son derece iğrenç bir lateks tadı, sonra da bir tatlılık yayıldı. Çığlıklar atan Suresh kurtulmaya çabalıyordu. Serbest eliyle Grey’in alnını itiyordu; geri çekilip Grey’in yüzünü yumrukladı. Acı duymasa da şaşıran Grey, adamın elini bıraktı. Kanlı elini baş ve işaretparmağıyla, turnike yaparcasına bilekten tutan Suresh sendeleyerek geriledi. Grey kıyamet kopmasını, alarm çalmasını, içeriye adamların dalmasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı; o donmuş anın her nasılsa hiç kimse farkında değildi sanki. Gerileyen Suresh, Grey’e faltaşı gibi açık gözlerle, panikle bakıyordu. Kanlı eldivenini çıkarıp lavaboya gitti çabucak. Musluğu açıp elini telaşla ovalarken, kendi kendine fısıldıyordu:

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.”

Sonra çıkıp gitti. Grey kımıldamadan yattı. Mücadele sırasında serum borusu kolundan çıkmıştı. Yüzünde, dudaklarında kan vardı. Yüzünü diliyle, ağır ağır, hazla temizledi. Çok az kan içmişti, ama bu

kadarı yeterliydi. İçine yayılan kuvvet, kıyıya vuran bir dalga gibiydi. Kayışları çekiştirince, perçin çivilerinin sökülmeye başladığını hissetti. Hava kilidi ayrı meseleydi, ama o kapı eninde sonunda açılacak ve açıldığında Grey bekliyor olacaktı. Ölüm meleği gibi uçacaktı.

Lila, geliyorum.

19

Saat 03.30: Grup çadırın önünde toplanmıştı; eşyalarını yanlarına almışlardı ve şafağı bekliyorlardı. Kittridge onlara uyumaları, yolculuk için güç toplamaları gerektiğini söylemişti. Vaat edilen otobüsler geceyarısını biraz geçe, uzun ve gri bir çizgi halinde tel örgünün önüne gelmişti. Ordu açıklama yapmasa da, otobüslerin gelişi dikkatlerden kaçmamıştı. Kampın dört bir yanındaki insanlar gitmekten bahsediyorlardı. Önce kimler gidebilecekti? Başka otobüsler gelecek miydi? Hastalara ne olacaktı? Onlar ayrı otobüslerle mi götürülecekti?

Kittridge, Porcheki'den brifing almak için, Danny ile birlikte komuta çadırına gitmişti. Sivil personel ile FEMA ve Kızılhaç görevlilerinden geriye kalanlar, insanları otobüslere bindirmekten sorumluydular; Porcheki'nin geriye kalan askerleriyse (üç müfreze) kalabalığı dizginleyecekti. Tel örgünün ardında bekleyen bir düzine Humvee ile bir çift APC, konvoya eşlik edecekti. Rock Island'a yapacakları yolculuk iki saatten az sürecekti. Her şey yolunda giderse, dört seferin sonuncusunda Rock Island'a 17.30'da, yani tanınan sürenin bitimine çok az kala varılacaktı.

Toplantı bitince Kittridge, Danny'yi kenara çekti. "Bir terslik olursa beklemeyin. Yanınıza taşıyabileceğiniz kadar çok şey alıp gidin. Anayollardan uzak durun. Rock Island'daki köprü kapalıysa, daha önce yaptığımız gibi kuzeye gidin. Açık köprü bulana kadar nehri takip edin. Anladın mı?"

"Beklememeliyim. Anayollardan uzak durmalıyım. Kuzeye

gitmeliyim.”

“Kesinlikle.”

Diğer sürücüler otobüslere doğru yürümeye başlamışlardı bile. Kittridge’in söyleyeceklerinin geri kalanını söylemek için çok az vakti kalmıştı.

“Ne olursa olsun, sen olmasan buraya kadar gelemezdik Danny. Bunun zaten biliyorsundur eminim, ama yine de söylemek istedim.”

Başıyla onaylayan Danny gözlerini kısıp bakışlarını kaçırdı. “Tamam.”

“Bir el sıkışalım diyorum. Olur mu?”

Danny acı çekercesine yüzünü ekşitti. Kittridge fazla ileri gittiğini düşünüp kaygılanırken, Danny kaçamak bir tavırla elini uzatıverdi ve tokalaştılar. Adam tereddütlü olsa da güçsüz değildi. Kittridge’in elini hararetle sıktı ve bir anlığına gözlerine baktı; sonra birbirlerinin elini bıraktılar.

“İyi şanslar” dedi Kittridge.

Kittridge çadıra döndü. Artık beklemekten başka yapacak şey yoktu. Yere oturup sırtını bir ahşap kasaya dayadı. Birkaç dakika geçti; çadırın kapısı açıldı. April içeri girip Kittridge’in yanına oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

“Rahatsız etmiyorum ya?”

Kittridge başını iki yana salladı. Kampın yüz metre ötedeki girişine bakıyorlardı. Projektörlerle aydınlanan o bölge, tiyatro sahnesi gibiydi.

“Sana teşekkür etmek istedim sadece” dedi April. “Yaptığın her şey için.”

“Kim olsa aynısını yapardı.”

“Hayır, herkes yapmazdı. Yani, keşke öyle olsa. Ama değil.”

Kittridge bunun doğru olup olmadığını merak etti. Önemi yoktu herhalde. Kader onları bir araya getirmişti ve işte burada yan yanaydılar. Sonra tabancaları anımsadı.

“Sana ait bir şey var bende.”

Elini ceketinin altına sokup, Glocklardan birini çıkardı. Namluya mermi sürüp tabancayı ters çevirdi ve kıza uzattı.

“Söylediklerimi unutma. Tam göğüslerinin ortasından, tek kurşunla. Düzgün yaparsan iskambil kâğıdından ev gibi yere serilirler.”

“Bunu nasıl ele geçirdin?”

Kittridge gülümsedi. “Pokerde kazandım.” Kızı silahla dürttü. “Haydi, alsana.”

Kızın tabancayı almasını önemsiyordu artık. April tabancayı alıp öne eğildi ve namluyu belinin arkasıyla kot pantolonunun arasına sıkıştırdı.

“Sağ ol” dedi gülümseyerek. “Gerekirse kullanırım.”

Bir dakika boyunca konuşmadılar.

“Bu işin sonu belli, değil mi?” dedi April. “Yani eninde sonunda ne olacağı ortada.”

Kittridge dönüp ona baktı; gözlerini kaçıran kızın yüzü projektör ışığıyla aydınlanıyordu. “Hep bir şans vardır.”

“Bunu söylemen hoş. Ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Başkalarının böyle laflar duymaya ihtiyacı olabilir, ama benim yok.”

Hava soğumuştu; April, Kittridge’e yaslandı. Bu hareketi içgüdüsel de olsa anlamlıydı. Kittridge ona sarıldı ve ısınsın diye kendine çekti.

“Onu düşünüyorsun, değil mi?” Kızın başı Kittridge’in göğsüne yaslıydı; sesi çok yumuşaktı. “Arabadaki oğlanı.”

“Evet.”

“Anlat bana.”

Kittridge karanlıkta derin bir nefes aldı. “Aklımdan çıkmıyor hiç.”

Daha da derin bir sessizlik çöktü. Etraflarındaki kampta çıt çıkmıyordu artık; sanki burası bir evdi de, herkes yatınca odalardan ses gelmez olmuştu..

“Bana bir iyilik yapmanı istiyorum” dedi April.

“Söyle.”

Kittridge kızın vücudunun biraz kasıldığını hissetti. “Bakire olduğumu söylemiş miydim?”

Kittridge kendini tutamayıp güldü; ama bunda bir terslik yok gibiydi. “Söylesen hatırlardım bence.”

“Eh. Hayatımda çok erkek olmadı.” Kız duraksadıktan sonra

devam etti: “On sekiz yaşındayım derken yalan söylemiyordum. Gerçi önemi yok ya. Bu dünyada artık böyle şeylerin pek önemi kalmadı bence.”

Kittridge başıyla onayladı. “Olabilir.”

“Yani diyorum ki, bunu çok önemli bir şey olarak görmeye gerek yok.”

“Her zaman önemlidir.”

Kittridge’in elini tutan April, adamın parmak eklemlerini başparmağıyla, ağır ağır okşadı. Öpüşmek kadar mutluluk verici, iç ısıtan bir his uyandırdı bu. “Tuhaf. Senin ne olduğunu, yara izlerini görmeden önce bile biliyordum. Sırf orduyu kastetmiyorum... Onu herkes anladı zaten. Savaşta başına bir şey geldiğini biliyordum.” Duraksadıktan sonra ekledi: “Adını bile bilmiyorum; sadece soyadını biliyorum.”

“Adım Bernard.”

Kız geri çekilip ona baktı. Gözleri buğulu ve parlaktı. “Lütfen Bernard. Lütfen, tamam mı?”

Reddedilebilecek bir talep değildi bu; Kittridge de reddetmek istemiyordu zaten. Yandaki çadırlardan birini kullandılar... Burada kalan insanlar nereye gitmişlerdi kim bilir? Loşlukta April’ın yüzünü dikkatle inceleyen Kittridge biraz hamlaşmış olsa da elinden geldiğince şefkatli olmaya, acele etmemeye çalıştı. Kız pek ses çıkarmadı ve sevişmeleri bitince Kittridge’i uzun uzun, şefkatle öptü; ona sokulup çabucak uykuya daldı. Karanlıkta yatan Kittridge kızın nefesini dinledi ve bedeninin sıcaklığını hissetti. Yaptıkları şeyin tuhaf olabileceğini düşünmüştü, oysa hiç tuhaf değildi; olup biten her şeyin doğal bir parçası gibiydi. Düşünceleri daldan dala atladı. Güzel anılara; aşka dair anılara. Böyle anıları çok yoktu. Şimdi onlara bir yenisi eklenmişti. Kittridge bu hayattan vazgeçmeyi istemekle ne büyük aptallık etmişti.

Gözlerini henüz kapamışken, kamp kapısının ardından motor sesleri geldiğini işitti ve farlar yandı. Yanındaki April kımıldanıyordu.

Çabucak giyinip çadır kapısını açan Kittridge batıdan gelen gürlemeyi duydu. Yağmurda yola çıkacaklardı.

“Geldiler mi?” Rahip Don gözlerini ovuşturarak çadırdan çıkıyordu. Arkasında Wood vardı.

Kittridge başıyla onayladı. “Toparlanın millet. Vakit geldi.”

Suresh hangi cehennemdeydi?

Adamı saatlerdir kimse görmemişti. Grey’i muayene etmeye gitmişti; sonra da sırra kadem basmıştı. Guilder onu araması için Masterson’ı göndermişti. Adam yirmi dakika sonra eli boş dönmüştü. Suresh’in binada olmadığını söylemişti.

İlk kaçan o oldu, diye düşündü Guilder. Bu çatlak büyüyecekti. Suresh nereye gidebilirdi ki? Bir mısır tarlasının ortasındaydılar ve gece çöküyordu. Günlerini boşa geçirmişlerdi. Virüsü izole etmeyi, hücrelerden çıkarmayı hâlâ başaramamışlardı. Grey’e hastalık bulaştığına şüphe yoktu; adamın timüsünün büyümesinden belliydi bu. Ama virüs saklanıyor gibiydi. Saklanıyordu! Nelson öyle demişti. Bir virüs nasıl saklanabilirdi ki? *Onu bulun artık*, demişti Guilder. *Zamanımız azalıyor.*

Çatının genişliğinden hoşlanan Guilder orada giderek daha fazla zaman geçiriyordu. Yine geceyarısından sonra buraya gelmişti. Uyku denen şey bir anıdan ibaretti artık. Guilder biraz dalar gibi oldu mu, yerinden sıçrayarak uyanıyordu; boğazı kasılıyordu. Yetmiş iki saat çoktan geçip gitmişti ve Nelson hâlâ kaşlarını kaldırıyordu sadece: *Eee?* Guilder’ın daralmış nefes borusu, yutkunmasını güçleştiriyordu; sol eli kuş gibi titriyordu. Vücudunun bir tarafı, ayak bileğine beş kiloluk dambıl bağlanmış gibi çekiyordu. Durumunu çok uzun süre Nelson’dan gizleyemezdi artık.

Guilder günler geçtikçe askerlerin sayısının azalmasını çatıdan seyretmişti. Viraller ne kadar uzaktaydılar? Ne kadar zamanları vardı?

Belindeki el bilgisayarı vızıldadı. Nelson.

“Gelip bunu görsen iyi olur.”

Nelson onu asansör kapısında karşıladı. Üstünde kirli bir

laboratuvar önlüğü vardı ve saçı dağınıktı. Guilder'a bir sayfa verdi.

"Bu ne?"

Nelson'ın yüzü asıktı. "Oku hele."

2 Nice (İng.): Hoş. (ç.n.)

3 İsp. Lütfen. (ç.n.)

4 Today: Bugün (ç.n.)

5 Kırmızı şaraplı tavuk yahnisi. (ç.n.)

6 Hastalık Kontrol Merkezi. (ç.n)

7 David: Davud (ç.n.)

8 Zırhlı personel aracı. (ç.n.)

9 April: Nisan (ç.n.)

10 ABD Deniz Piyade Teşkilatı. (ç.n.)

11 ABD Merkez Kuvvetler Komutanlığı. (ç.n.)

12 Dergilerin adları sırasıyla şu anlama geliyor: Aile Yaşamı, Bebek ve Çocuk, Modern Bebek. (ç.n.)

13 Isıtma, havalandırma ve iklimlendirme. (ç.n.)

14 Milli Gelirler İdaresi.(ç.n.)

ORDU BAKANLIĞI
ABD MERKEZ KOMUTANLIĞI
7115 SOUTH BOUNDARY BULVARI
MACDILL HAVA ÜSSÜ, FL 33621–5101

01050008HAZ

ABDMERKOM IMMACULATA OPERASYONU EMRİ
REFERANSLAR: 929621 SAYILI KARARNAME, 1. HL KEŞİF ARAŞTIRMASI OPERASYON EMRİ 18-26, Pafta V107

GÖREV ORGANİZASYONU: Müşterek Görev Kuvveti (MGK) SCORCH'a şu unsurlar dahildir: 388. Hava Tümeni (HT), 23. Savaş Grubu (23 SG), 62. Yurtiçi Hava Savunma Grubu (62 YHSG), Colorado Ordusu Ulusal Muhafızları (CO OUM), Kansas Ordusu Ulusal Muhafızları (KS OUM), Nebraska Ordusu Ulusal Muhafızları (NE OUM) ve Iowa Ordusu Ulusal Muhafızları (IA OUM).

1. DURUM

a. Düşman Kuvvetlerin Gücü: Bilinmiyor, +/– 200K
b. Arazi: Yüksek ova/çayır/kentsel alan karışımı
c. Hava Koşulları: Değişken koşullar, gündüz görüş netliği vasat, gece görüş netliği düşük, ay ışığı az veya yok
d. Düşmanın Durumu: 01050008HAZ itibarıyla, 1–26. Belirlenmiş Bölgelerde 763 enfekte olmuş kişi grubunun ("podlar") toplandığı gözlendi. Düşmanın güneş batar batmaz harekete geçmesi bekleniyor (2116).

2. GÖREV

MGK SCORCH belirlenmiş Karantina Bölgesi'nde bulunan tüm enfekte olmuş kişileri imha etmek için 01210008HAZ ila 05240009HAZ'da askeri operasyon düzenleyecektir.

3. İCRA

Hedef: MGK Karantina Bölgesi'nde askeri hava ve kara operasyonları düzenleyecektir. MGK SCORCH'un öncelikli görevi Karantina Bölgesi'ndeki tüm enfekte olmuş personelin imhasıdır. *Karantina Bölgesi'nde bulunan, siviller de dahil olmak üzere tüm personelin enfekte olduğu varsayılmaktadır*

ve imhaları 929621 Sayılı Kararname ile meşru kılınmıştır. Başlıca hedef, Karantina Bölgesi'ndeki tüm enfekte olmuş personelin imhasıdır.

Operasyon Konsepti: Bu operasyon iki aşamalı yürütülecektir:
1. AŞAMA: MGK 01210008HAZ'da 1–26. Belirlenmiş Bölgelere 388 HT, 23 SG ve 62 YHSG taktik hava birlikleriyle hava bombardımanı düzenleyecektir. 1. AŞAMA Karantina Bölgesi'nin %100 bombalanmasıyla birlikte tamamlanmış olacaktır. 1. AŞAMA'nın tamamlanmasının hemen ardından 2. AŞAMA'ya geçilecektir.

2. AŞAMA: MGK'nın 1–26. Belirlenmiş Bölgeler'e göndereceği, CO OUM, KS OUM, NE OUM ve IA OUM taktik kara birliklerinden oluşturulan 3 Mekanize Piyade Tümeni geride kalan düşman kuvvetlerine karşı serbest atışlı saldırıya geçecektir. 2. AŞAMA Karantina Bölgesi'ndeki enfekte olmuş personelin %100 imha edilmesiyle birlikte tamamlanmış olacaktır.

Daha sonra lojistik, taktik, komuta ve sinyal meseleleri ele alınıyordu. Savaş bürokrasisi diliyle. Durum ortadaydı: Karantina hattının ardında kalan herkes gözden çıkarılmıştı artık.

"Tanrım."

"Demiştim sana" dedi Nelson. "Er geç olacaktı bu. Şafağa iki saatten az kaldı. Bu geceyi sağ salim atlatırız herhalde, ama daha fazla beklememeliyiz diye düşünüyorum."

Geri sayım bir anda bitivermişti. Guilder onca uğraştıktan sonra şimdi yenilgiyi kabullenmek zorunda mı kalacaktı!

"Eee, ne yapmamı istiyorsun?"

Guilder kendini toplamak için derin bir nefes aldı. "Teknisyenleri araçlara bindirip tahliye et, ama Masterson burada kalsın. Grey'le kadını kutulara koyup helikopter çağırabiliriz."

"Atlanta'ya haber vereyim mi? Yani, en azından durumu bilsinler diye."

Guilder, Nelson'ın tekrar "Demiştim sana" dememesini takdire şayan buldu. "Hayır, ben hallederim."

Üs şefinin ofisinde güvenli bir sabit hat vardı. Guilder yukarı çıkıp

boş koridordan geçti; sol bacağı acınası bir halde çekiyordu. Bütün ofisler boşaltılmıştı; odada bir koltuktan, ucuz bir metal masadan ve telefondan başka bir şey yoktu. Koltuğa oturan Guilder telefona öylece baktı. Yanaklarının ıslandığını fark etti bir süre sonra; ağlamaya başlamıştı. Artık kaderinin habercisi gibi gelmeye başlayan o tuhaf, duygusuz ağlamalarından biriydi bu; bedeni hayatının sefilliğini, önemsizliğini kendiliğinden itiraf ediyordu. Bedeni Guilder'a şöyle der gibiydi: Daha dur. Gör bak sana neler hazırladım. Yaşayan ölü olacaksın oğlum.

Ama bu asla olmayacaktı; Guilder telefonu kaldırınca her şey bitecekti. Fiziksel açıdan tamamen çökmeden önce öleceğini, o acıları çekmeyeceğini bilmek az da olsa bir teselliydi. O gün garajda yapamadığı şeyi şimdi başkası onun adına yapacaktı.

Bay Guilder? Bizimle gelin. Koridordan geçerken omzunda bir el olacaktı.

Hayır.

20

Otobüslere vardıklarında, askerler güvenlik çemberi oluşturmuştu bile. Şafak öncesinin karanlığında kalabalık toplanıyordu. Danny'nin otobüsü üçüncü sıradaydı. Kittridge onu ön camdan gördü; kasketini başına geçirmiş olan Danny direksiyonu iki eliyle sımsıkı tutuyordu. En alt basamakta duran Vera'nın elinde bir kâğıt altlığı vardı.

Danny Chayes, Tanrı senden razı olsun, diye düşündü Kittridge. *Hayatının yolculuğu olacak bu.*

"Millet, sakin olun lütfen!" Askerlerin oluşturduğu bariyerin ardında sıra halinde duran otobüslerin önünde gidip gelen Porcheki megafonla bağırıyordu. "Düzgün sıra olun ve otobüslere arkadan binin! Yer bulamazsanız ikinci seferi bekleyin!"

Askerler bariyer kurarak bir çeşit kapı oluşturmuşlardı. Arkalarından ittiren insan kalabalığı, kapıdan geçmeye çalışıyordu. *Nereye gidiyoruz?* diye soruyordu insanlar. İstikamet hâlâ Chicago

muydu, yoksa başka bir yer miydi? Kittridge'in hemen önünde iki çocuklu bir aile duruyordu; oğlanla kızın üstünde kirli pijamalar vardı. Kirli ayaklar, kirli saçlar... Bu çocuklar taş çatlasın beş yaşındaydılar. Kız çıplak bir Barbie bebeği sımsıkı tutuyordu. Batıda gök gürlemeye devam ediyor, ufukta şimşek çakıyordu. Kittridge'le April birer elleriyle Tim'i tutuyorlardı; çocuğun güruhun içinde kaybolmasından korkuyorlardı.

Grup kapıdan geçince Danny'nin otobüsüne yöneldi hemen. Önce Robinsonlarla Ufaklık bindi; Wood'la Delores, Jamal ve Bayan Bellamy basamakların dibinde beklediler. En arkada, Kittridge'le Tim'in ve April'ın arkasında Rahip Don vardı.

Çakan bir şimşek ortalığı hayalet beyazına boyadı, havayı tutuşturdu ve o sahneyi Kittridge'in zihnine kazıdı. Yarım saniye sonra uzun uzun gök gürledi. Kittridge sesi tabanlarında hissetti.

Gök gürültüsü değildi bu. Top atışıydı.

Yukarıdan üç jet geçti, sonra da iki tane daha. Herkes çığlık atmaya başladı birden... Dizginlenmemiş panikle çıkardıkları yüksek, tiz sesler kalabalığın arka tarafından dalga dalga yayılıyordu. Kittridge yüzünü batıya çevirdi.

Daha önce viralleri büyük gruplar halinde görmemişti hiç. Gökdelenden bakınca üçünü bir arada görürdü arada sırada; sayıları ne daha az, ne de daha fazla olurdu. Bir de yeraltı garajındaki yirmi kadar viral vardı tabii. Ama bununla kıyaslanamazlardı. Bir kuş sürüsü yere inmişti sanki: yüzlerce, hatta binlerce viral koordine bir şekilde tel örgüye doğru koşuyordu. *Pod*, diye hatırladı Kittridge. *Bunlara pod deniyor.* Bu grubun organik ihtişamı karşısında huşuya, nefesini kesen bir hayrete kapıldı bir an.

Kampı tsunami gibi kaplayacaklardı.

Batıdaki tel örgüye doğru hızla giden Humveelerin tekerlekleri tozu dumana katıyordu. Birden otobüsler korumasız kaldı; insan kalabalığı otobüslere akın etti. Kittridge arkasındaki insanların muazzam baskısını hissetti. Kalabalığın arasında kalırken, April'ın haykırdığını işitti.

"Tim!"

Kittridge güruhun içinde, akıntıya karşı yüzercesine, önüne çıkanları yana iterek, kızın sesinin geldiği tarafa doğru ilerledi. Bir sürü insan ite kaka Danny'nin otobüsüne binmeye çalışıyordu. Kittridge az önce sırada önlerinde olan adamın başının üstüne kızını kaldırdığını gördü. "Lütfen, biri onu alsın! Biri kızımı alsın!" diye haykırıyordu adam.

Sonra kalabalığın akıntısına kapılmış olan April'ı gördü. Kollarını kaldırıp el salladı. "Otobüse bin!"

"Onu bulamıyorum! Tim'i bulamıyorum!"

Bir motor gürledi; sıranın sonundaki otobüslerden biri sıradan ayrıldı, sonra da bir başkası ve bir tane daha. Birden hiddete kapılan Kittridge ite kaka April'ın yanına gitti ve onu belinden tutup kapıya doğru çekti. Ama kız direndi; çırpınıyor, elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Onu bırakıp gidemem! Bırak beni!"

Kittridge ileride, en alt basamakta Rahip Don'ın durduğunu gördü. April'ı öne doğru itti. "Don, yardım et! Onu otobüse bindir!"

"Gidemem, gidemem!"

"Ben Tim'i bulurum April! Don, tut onu!"

Kittridge April'ı son bir kez iterken Don uzanıp kızın elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti; sonra kız gözden kayboldu. Otobüsün yarısı doluydu sadece, ama bekleyecek zaman yoktu. Kittridge'in April'ı son görüşünde, kız yüzünü pencereye yaslamıştı ve ona sesleniyordu.

"Danny, götür onları!"

Kapılar kapandı. Otobüs harekete geçip uzaklaştı.

Son dört günü NBC binasının bodrumundaki odada, sakinleştiricilerin yol açtığı bir salınma halinde geçiren Lila Kyle –bir alacakaranlık dünyasında yarı baygın haldeydi, etrafındaki oda aynı anda gösterilen birkaç filmden ibaretti sanki– uyuyor ve rüya görüyordu: bu basit, mutluluk verici rüyada gece vakti bir arabadaydı, bebeğini doğurması için hastaneye götürülüyordu. Arabayı kimin kullandığını göremiyordu; görüş alanının kenarları karanlıktı. *Brad,*

dedi, *orada mısın?* Sonra karanlık, sahne perdesi gibi kalktı ve Lila sürücünün *sahiden de* Brad olduğunu gördü. Tüm varlığına haziran güneşi gibi hafif, titrek, altın sarısı bir neşe yayıldı. *Az kaldı canım,* dedi Brad. *Varmak üzereyiz. Hiç zor olmayacak. Dayan. Bebek geliyor. Bebek geldi sayılır.*

Lila kendine bu sözü söylerken –bebek geliyor, bebek geliyor–, odada şiddetli bir patlama oldu. Camlar kırılıp, eşyalar devrilip, altındaki zemin denizdeki küçük bir kayık gibi sallanmaya başlayınca Lila çığlık atmaya başladı.

21

9 Haziran sabahının erken saatlerinde doğu Iowa Mülteci Kayıt Merkezi'ne saldıran viral podu, Nebraska civarında toplanan daha büyük bir grubun parçasıydı.

MGK kod adlı Müşterek Görev Kuvveti sonradan farklı farklı tahminlerde bulundu; kimileri virallerin sayısının elli bin olduğuna, kimileriyse çok daha fazla olduğuna inanıyordu. Bu pod sonraki günlerde kuzeyden, Missouri'den gelen daha büyük bir podla ve güneyden, Minnesota'dan gelen daha da büyük bir üçüncü podla birleşecekti. Sayıları sürekli artıyordu. Chicago'ya vardıklarında yarım milyonu bulmuşlardı; 17 Temmuz'da savunma hattını yardılar ve şehri yirmi dört saatte ele geçirdiler.

Viraller mülteci kayıt merkezinin tel örgülerini 4.58'de aşmaya başladılar. Eyaletin orta ve doğu kısımlarında sekiz saattir yoğun hava operasyonları sürdürülüyordu ve Mississippi'deki köprülerin biri hariç –Dubuque– tamamı imha edilmişti; görev kuvveti, karantinanın başlangıç zamanını bilerek yanlış vermişti. Görev kuvvetinin liderleri, karantina bölgesinde insan kalabalıklarının bulunmasının enfekte olmuş kişileri cezbederek belirli alanlarda toplanmalarını sağlayacağına ve böylece bu kişilerin imha edilmesini kolaylaştıracağına inanıyorlardı. Amerikan ordusunda ve istihbarat teşkilatlarında da bu kanı hâkimdi. Bir görev kuvveti üyesinin dediği

gibi, geyik avlamak için mineral tuz kullanmak gibiydi bu. Bu eşi benzeri görülmemiş savaşta galip gelebilmek için, bazı mültecilerin gözden çıkarılması şarttı. Kurtarılmaları imkânsızdı zaten.

Iowa Ulusal Muhafızları'ndan Binbaşı Frances Porcheki –sivil hayatında, kadın spor kıyafetleri üreten bir firmanın bölge müdürüydü–, MGK Scorch'un görevinden habersiz olsa da aptal değildi. Binbaşı Porcheki oldukça eğitimli bir subay olmasına karşın, inancının destek ve rehberliğinden faydalanan koyu bir Katolik'ti aynı zamanda. Aldığı emre karşı gelmesi, koruması altındaki mültecileri terk etmemeye ve kaçan otobüsleri hâlâ komutasında olan askerlerle –165 erkek ve kadınla, ki hemen hepsi batıdaki tel örgülerin önünde konuşlanmıştı– birlikte canı pahasına korumaya karar vermesi, bu derin inancından kaynaklanıyordu. Terk edilmiş siviller otobüslerin peşinden koşuyorlardı artık, durmalarını haykırıyorlardı, ama elden bir şey gelmezdi. *Eh, yapacak bir şey yok*, diye düşündü Porcheki. *Elimden gelse daha fazlasını kurtarırdım.* Batıda uçuk yeşil bir ışık belirmişti; aydınlık saçan bir çiti andıran, titrek ve parlak bir duvar. Gökyüzünde uçan jetler podun göbeğine saldırıyordu: ışıldayan izli mermilerle, patlayarak ateş saçan bombalarla. Gök gürültüsünü andıran sesler göğü yarıyordu sanki. Dört koldan saldıran alevlerin arasında pod belirdi; hâlâ geliyorlardı. Humvee'nin durmasını beklemeden atlayan Porcheki "Kimse ateş etmesin! Tel örgülere kadar gelmelerini bekleyin!" diye bağırdıktan sonra diz çöküp ateş etme pozisyonuna geçti –verecek emri kalmamıştı artık, düşmanla askerleriyle aynı koşullarda yüzleşecekti– ve dua etmeye başladı.

Zamanın olağan akışı bile bozulmuştu sanki. Kaosun ortasında, hayatlar beklenmedik şekillerde kesişiyordu. NBC binasının bodrumunda büyük bir mücadele vardı. Blackbird helikopteri çatıya konarken, saldırı başladığında ofiste Nelson'dan saklanmakta olan Horace Guilder (CDC'deki meslektaşlarına telefon etmeme kararı onu bir yükten kurtarsa da, başka bir soruna yol açmıştı, şimdi ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu), binbir güçlükle merdivenlerden

bodruma indi ve Masterson'la Nelson'ın kan örneklerini kuru buzla dolu bir soğutucuya telaşla yerleştirdiklerini gördü; adamlar bağırarak "Hangi cehennemdeydin?", "Buradan gitmeliyiz!" ve "Bina tepemize yıkılacak!" anlamına gelebilecek cümleler sarf ettiler. Ama bu sözler, mantıklı olsa da Guilder'ı pek etkilemedi. Artık önemli olan tek şey Lawrence Grey'di. Ve Guilder ne yapması gerektiğini tokat yemişçesine anladı birden.

Tek bir yol vardı. Bunu neden daha önce görememişti ki?

Bütün vücudu felç edici spazmlar geçirmek üzereydi; nefes borusu öyle daralmıştı ki, güçlükle soluyabiliyordu. Yine de uzanıp Masterson'ın belindeki tabancayı tutmayı ve kılıfından çekip almayı – can çekişirken son gücünü toplayarak– başardı.

Sonra kendini de şaşırtarak adamı vurdu.

Kittridge ayaklar altında eziliyordu.

Otobüsler uzaklaşırken Kittridge yere düşmüştü. Kalkmaya çalışırken, yüzünün yan tarafına bir ayak basmıştı; ayağın sahibi Kittridge'in üstünden sendeleyerek, homurdanarak geçmişti. Sonra da başkaları geçmeye başlamıştı; Kittridge savunma pozisyonu almaktan, kendini yere bastırıp başını elleriyle örtmekten başka bir şey yapamamıştı.

"Tim? Neredesin?"

Sonra onu gördü. Kalabalıktakiler çocuğu geride bırakmışlardı. Tim en fazla on metre ötede, çamurda oturuyordu. Kittridge topallayarak onun yanına gitti; ayakları tozlu toprakta kayıyordu.

"İyi misin? Koşabilir misin?"

Çocuk başının yan tarafını tutmuştu. Gözleri donuk ve dalgındı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve burnundan sümük akıyordu.

Kittridge onu çekip ayağa kaldırdı. "Gel hadi."

Planı yoktu; yapılacak tek şey kaçmaktı. Otobüsler gitmişti; tozdan ve dizel dumanından oluşan hayaletleri kalmıştı geride. Tim'i belinden tutan Kittridge, onu sırtına çıkardı ve sıkı tutunmasını söyledi. Üç adım sonra bacağı acımaya, dizi titremeye başladı.

Tökezledi ve düşmemeyi her nasılsa başardı. Kesin olan bir şey vardı: Kittridge bacağı ve taşıdığı çocuğun ağırlığı yüzünden, yürüyerek fazla uzağa gidemezdi.

Sonra cephaneliği hatırladı. Oraya park edilmiş bir açık kasa Humvee görmüştü. O sırada aracın kaputu açıktı; askerlerden biri onu tamir ediyordu. Humvee hâlâ orada mıydı acaba? Çalışır mıydı?

Batı tel örgülerinin önündeki askerler ateş açarken, Kittridge dişlerini gıcırdatıp koştu.

Cephaneliğe vardığında, bacağı dayanma sınırına gelmişti artık. O iki yüz metreyi nasıl koştuğunu hiç bilmiyordu. Ama şans ondan yanaydı. Araç en son gördüğü yerde, artık boş olan rafların arasında duruyordu. Kaputu kapalıydı –iyiye alametti bu–, ama motoru çalışacak mıydı? Tim'i yolcu koltuğuna oturtan Kittridge direksiyonun başına geçip marşa bastı.

Bir şey olmadı. Kittridge sakinleşmek için derin bir nefes aldı. *Düşün Kittridge, düşün.* Gösterge panelinin altından kablolar sarkıyordu. Biri düz kontak yapmaya çalışmıştı. Kittridge tellerden ikisini seçip uçlarını birbirine dokundurdu. Bir şey olmadı. Kittridge ne yaptığını bilmiyordu... Bunun işe yarayacağını nereden çıkarmıştı ki? Rastgele iki tel daha seçti; kırmızı ve yeşil.

Bir kıvılcım sıçradı; motor gürleyerek çalıştı. Vites değiştiren Kittridge, Humvee'yi kamp kapısına doğru yöneltti ve gazı kökledi.

Kamp kapısına doğru hızla gittiler. Ama yeni bir sorunla karşı karşıyaydılar: Kapıdan nasıl geçeceklerdi? Binlerce insan da aynı şeyi yapmaya, o dar çıkıştan geçmeye çalışmaktaydı. Kornaya abanan Kittridge bunun berbat bir fikir olduğunu çok geç fark etti... Güruhun kaybedecek şeyi yoktu.

Güruh döndü. Gördü. Hücum etti.

Kittridge frene basıp direksiyon kırdı, ama çok geç kalmıştı; insan kalabalığı, Humvee'nin etrafını dalga gibi sardı. Kittridge'in kapısı açıldı ve insanlar onu çekiştirmeye, direksiyonu bıraktırmaya çalıştılar. Direnen Kittridge, çocuğun bağırdığını işitti. Dört bir yandan saldıran insanların arasında hapsolmuştu. Ön cama çarpan bir surat, bir anda gözden kayboldu. Arkadan uzanan eller Kittridge'in

yüzünü tutmaya çalışıyor, onu tırmalıyor ve kollarından çekiştiriyorlardı. “Bırakın beni!” diye haykıran Kittridge üstündeki elleri vurarak uzaklaştırmaya çalıştı, ama boşuna uğraşıyordu. Çok kalabalıktılar; ön cama atlayan ve aracın altına giren insanların sayısı artıp Humvee yan yatmaya başlayınca, aracın devrileceğini düşünen Kittridge Tim’e uzandı ve her şey bitti.

Bu arada, beş kilometre ötede otobüsler sıra halinde, gürleyerek doğu yönünde ilerliyordu; toplam 2043 sivil mülteci, 36 FEMA ve Kızılhaç görevlisi ve 27 askeri personel taşıyordu. Otobüslerdekilerin çoğu ağlıyordu; geri kalanlarsa dua ediyordu. İnsanlar çocuklarını sımsıkı tutmuşlardı. Birkaç kişi hâlâ çığlık atıyordu; çenelerini kapamaları yönündeki içten ricalara kulak asmıyorlardı. Bir avuç kişi, onca insanı geride bırakmanın vicdan azabını şimdiden duymaya başlamış olsa da, büyük çoğunluk böyle kaygılar taşımıyordu. Onlar şanslıydı, kaçabilmişlerdi.

Redbird’ün direksiyonunun başındaki Danny Chayes, ancak muhteşem bir tamamlanmışlık hissi olarak tanımlanabilecek şeyi hayatında ilk kez yaşıyordu. Sanki yirmi yedi yıllık hayatının tamamını, birey olmanın sağladığı tüm olasılıklara karşın, yapay, dar bir aralıkta geçirmişti ve gözlerindeki perde bir anda kalkıvermişti. Rotasını belirlediği otobüs gibi hızla ilerliyordu ve yeni bir var oluş haline itilmişti; hepsi de kendine özgü olan karşıt hisler, zihninde aynı anda var oluyorlardı. Korkuyordu, gerçekten ve tüm benliğiyle korkuyordu; ama bu korku onu felç etmiyordu, onun içinde kabarıp taşan zengin bir cesaret kuyusuydu sanki. Bay Purvis *O geminin kaptanı sensin,* demişti ve Danny kaptandı. Sol omzunun arkasında kaygıyla konuşan Rahip Don’la Vera konudan konuya atlıyorlardı; onların arkasındaki sıralardaysa, diğerleri çiftler halinde birbirlerine sokulmuşlardı. Robinsonlar bir çeşit miyavlama sesi çıkaran bebekleriyle birlikteydiler: Wood’la Delores el ele tutuşmuşlardı ve dua ediyorlardı; Jamal’la Bayan Bellamy resmen birbirlerine sarılmışlardı; perişan halde tek başına oturan April’ınsa

ağlayamayacak kadar afalladığı yüzünden belliydi. Onların kurtuluşu Danny'nin hayattaki tek amacı, kişisel kozmosunun merkezi haline gelmişti; ama Danny'nin yaşadığı heyecan ve kendi varoluşuna dair yaptığı muhteşem keşif, diğerlerinin varlığını tamamen soyuta indirgemişti. Redbird 450'sinin direksiyonunun başında oturan Danny Chayes kendiyle ve evrenle bütündü ve güneydeki şafak öncesi karanlığında yükselen ikinci viral topluluğunu ve kuzeyden gelen üçüncü topluluğu hiç şüphesiz diğer otobüslerin sürücüleri gibi görünce ve bu iki grubun sonunda birleşip otobüslerin çevresini kovanlarından zorla çıkarılmış eşek arıları gibi saracağını zihninde çabucak, üç boyutlu görüntüyle hesaplayınca, ne yapması gerektiğini anladı. Direksiyonu sola kırıp konvoydan ayrıldı ve gazı kökleyerek, sıradaki diğer otobüslerin yanından geçti. Saate yüz on, yüz yirmi, yüz otuz kilometre; otobüsünün daha hızlı gitmesini tüm irade gücünü kullanarak sağlamaya çalıştı. *Ne yapıyorsun?* diye bağırdı Rahip Don. *Tanrı aşkına Danny, ne yapıyorsun?* Ama Danny ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Hedefi kaçmak değildi, çünkü bu imkânsızdı; hedefi ilk olmaktı. Podun içine öyle hızlı dalacaktı ki, bir yıkım koridoru açarak dosdoğru podun içinden geçip gidecekti. Arkasından çığlıklar yükseldi; ön camdan gördüğü podlar birleşiyor, giderek büyüyen bir ışık lejyonu oluşturuyordu. Danny'nin direksiyonu sımsıkı tutan ellerinin eklemleri beyazlaşmıştı. "Herkes eğilsin!" diye haykırdı. "Eğilin!"

"Hassiktir!"

Nelson geri çekiliyordu; yüzünü korumak için ellerini kaldırmıştı. Guilder adamın onu da vurmasını beklediğini fark etti. Guilder onu gözünü kırpmadan vurabilirdi aslında, ama kısa vadede Nelson'a ihtiyacı vardı.

"Kadını getir" dedi tabancayı sallayarak.

"Vakit yok! Tanrım, onu öldürmene gerek yoktu!"

Yukarıdan sarsıntılar geliyordu yine. Havada tozlar döne döne uçuşuyordu. "Buna ben karar veririm. Haydi, kımılda."

Guilder önce kadını alması gerektiğini nereden bildiğini, hayatının en önemli kararlarından birini nasıl verdiğini merak edecekti sonradan. Kadını geride bıraksa, sonuç bambaşka olacaktı. Sezmiş olabilir miydi? O kadınla Grey'in arasındaki bağı... kendisinin hayatı boyunca kimseyle kuramadığı o bağı fark ettiği için duygusal mı davranmıştı? Tabancasının namlusuyla Nelson'ı dürtüp önüne katarak laboratuvarı kat edip, Lila'nın odasının kapısına gitti.

"Kapıyı aç."

Patlama sesleriyle uyanan Lila Kyle dehşetle, panikle çığlık atıyordu; nerede olduğu ve olup bitenler konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir yatağa kayışlarla bağlanmıştı. Yatak bir odadaydı. Oda ve içindeki her şey hareket ediyordu. Sanki Lila uyanınca kendini bir başka rüyada, önceki kadar gerçekdışı bir rüyada bulmuştu ve Nelson'la Guilder'ın odaya girdiklerini hayal meyal fark etti. İki adam tartışıyorlardı. Lila "helikopter" sözcüğünü işitti. "Kaçmak" sözcüğünü işitti. Adamların kısa boylu olanı, Lila'nın koluna iğne batırıyordu. Lila direnemedi, ama iğnenin tenini deldiği anda kalbinin enerjiyle dolduğunu hissetti; dev bir aküye bağlanmıştı sanki. *Adrenalin,* diye düşündü. *Önce sakinleştirici verdiler, şimdi de uyanayım diye adrenalin zerk ediyorlar.* Kısa boylu adam onu çekerek ayağa kaldırıyordu. Lila'nın hastane önlüğünün içindeki çıplak vücudunun tüyleri soğuktan diken diken olmuştu. Ayakta durabilecek miydi? Yürüyebilecek miydi? *Haydi, çıkar onu buradan,* dedi ikinci adam.

Lila'nın paylaşamadığı büyük bir telaşa kapılmış olan kısa boylu adam, onu yarı sürükleyerek ve yarı taşıyarak, bir çeşit laboratuvar olan geniş odadan geçirdi. Işıklar sönüktü; köşelerdeki acil durum lambaları yanıyordu sadece. Uzaktan peş peşe gelen gürlemelerin arasında, depremi andıran uzun sarsıntılar oluyordu. Titreşen camlar şangırdıyordu. Denizaltı kapısına benzeyen, metal halkalı, kalın bir kapıya vardılar. Kısa boylu adam kapıyı açıp içeri girdi. Lila'yı uzun boylu adam tutuyordu şimdi; elinde tabanca vardı. Lila'ya arkadan

sarılmıştı; bir kolunu onun beline dolamıştı, diğer elindeki tabancanın namlusunu da onun karnına bastırıyordu. Lila'nın zihni açılmaya başlamıştı. Kalbi metronom gibi atıyordu. Kapının ardında ne vardı? Yüzünü yaklaştırmış olan adamın sıcak nefesindeki çürük kokusunu alıyordu. Adamın korktuğunu, ellerinin ve tüm vücudunun titrediğini hissediyordu. "Hamileyim" dedi Lila veya diyecek oldu, bunun işe yarayabileceğini düşünerek. Ama kapının ardından kadınsı çığlıklar gelmeye başlayınca sesi kesildi.

9 Haziran gecesi Batı ve Orta Iowa'da düzenlenen hava operasyonları risksiz değildi. Başlıca risklerden biri pilotların emirlere itaatsizlik etmeleriydi, ki bazıları etti gerçekten. Yedi uçuş ekibi sivil hedefleri bombalamayı reddetti, üçü de mekanik arızalar sebebiyle görevlerini yerine getiremediklerini bildirdi; operasyonların başarısızlık oranı yüzde altıydı. (Bu on uçuş ekibinden üçü askeri mahkemede yargılandı, beşi kınama cezası alıp görevlerine iade edildi, ikisiyse gözaltına alındı ve onları bir daha gören olmadı.) İleriki haftalarda, MGK Scorch'un görev alanı genişleyerek ülkenin orta kısmındaki ve dağlık batı eyaletlerindeki yerleşim merkezlerini kapsar hale geldikçe, görev kuvvetinin üyeleri bu istatistiği nostaljiye benzer bir hisle hatırlayacaklardı. Ah, o eski, güzel günler... 1 Ağustos'a gelindiğinde, artık öyle çok havacı vicdanları yüzünden askeri cezaevine atılmış veya can çekişen kıtanın göğünde uçaklarıyla birlikte ortadan kaybolmuştu ki, koordine hava saldırıları düzenlemek giderek zorlaşıyordu ve MGK'nın görevini başarabileceğinden şüpheye düşülmüştü. California ve Texas'taki ayrılıkçı hareketler durumu daha da güçleştiriyordu; bu iki eyalet bağımsızlıklarını ilan etmiş, sınırları içindeki tüm federal askeri kaynaklara el koymuş, hatta Washington'a meydan okumuşlardı... hem askeri hem de siyasi açıdan takdire şayan ve kurnazca bir hamleydi bu, çünkü artık işler tamamen kontrolden çıkmıştı. İki tarafın da giriştiği kabadayılıklar, Wichita Falls ve Fresno muharebelerine yol açtı. Bunlara katılan birçok Amerikan ordusu askeri, hem karacılar hem de havacılar silahlarını

bırakıp teslim oldu ve sığınma hakkı istedi. Dolayısıyla, sonraki nesillerin sıfır senesi olarak bildiği senenin ekim ayının ortasına gelindiğinde, Birleşik Devletler diye bir ülke yoktu artık.

Ama 9 Haziran sabahının erken saatlerinde, aysız Iowa göğünün altında, MGK Scorch hâlâ görev başındaydı ve adamlarının tamamı veya tamamına yakını kurumla işbirliği içindeydi. Görev kuvvetinin tahminleri doğru çıkmıştı; Enfekte Olmuş Kişiler eyaletin dört bölgesinde toplanmışlardı: Mason City, Des Moines, Marshalltown ve Fort Powell'daki FEMA mülteci kayıt merkezi. 02.00'da, ilk üç grup imha edilmişti; geride son ödül olan Fort Powell kalmıştı. Saldırıyı A-10 Warthoglarla F-18 avcı bombardıman uçakları başlattı; MacDill'den de bir C-130 nakliye uçağı geliyordu. Uçağın kargo kompartımanında GBU-43/B Büyük Ordonat Hava Bombası veya MOAB adıyla bilinen bir bomba vardı. 8482 kiloluk yüksek güçlü H6 patlayıcı içeren MOAB, Birleşik Devletler ordusunun elindeki, nükleer olmayan en büyük bombaydı; patladığı yerde yüz elli metre çapında krater açabilecek kapasitedeydi ve oluşan şok dalgası dokuz şehir blokunu içeren bir alanı dümdüz edebilirdi: Alevleri günlerce sönmezdi.

Nelson, Grey'in kayışlarını çözmek için eğilince –oysa kayışlar hiçbir şeye tutturulmuş değildi artık– Grey öne atılıp adamı pazısından tuttu ve dişlerini onun boynuna geçirdi. Derin bir ısırıktı bu: Grey dişlerinin arasında Nelson'ın nefes borusunun ezildiğini hissetti. Birlikte yatağın üstüne düşerlerken, Grey adamı ağzında tavşan tutan kurt misali sallıyordu; ağzına sıcak kan doldu. Şimdi yerdeydiler, Nelson sırtüstü yatıyordu, Grey ise onun üstündeydi. Nelson'ın elleriyle ayakları acıdan titriyordu, ama hepsi buydu. Grey yumuşak eti iyice ısırdı.

İçti.

Sıfır için de bu kadar kolay olmuş muydu; o da bu kadar haz almış mıydı? Grey'in içi müthiş bir canlılıkla, muazzam ve engin bir safi duyumla doluyordu. Kanı son bir kez, ruhunu doyururcasına içine

çektikten sonra yüzünü yana çevirdi. Yerdeki cesede iki saniye bakma izni verdi kendine. Nelson'ın yüzü çökmüştü, derisi buruşmuş ve kemiklerine yapışmıştı; Red Roof'un otoparkındaki kadının gözlerini andıran gözleri, kemikli çukurlarının içinden sürüngen gözü gibi pörtlemişti ve sonsuzluğun ortasına bakıyordu. Grey eylemlerinin yol açtığı duyguları anlamak için zihnini yokladı; suçluluk veya acıma hissi, hatta tiksinti aradı. Bir katildi o, cinayet işlemişti. Bir başkasının hayatını çalmıştı. Ama bu duygulardan hiçbirini hissetmiyordu. Yapması gerekeni yapmıştı.

Odasının kapısı açık duruyordu. *Lila,* diye düşündü. *Seni kurtarmaya geliyorum... şimdiye kadar olan her şey bunun içindi.*

Kapıdan geçti.

Kapıdan bir adam çıktı. Işık arkasından vurduğundan, gölgede kalıyordu. Yaklaşırken, acil durum lambalarının huzmeleri yüzünü yandan, kesik kesik aydınlatıyordu. Hastane önlüğü kan içindeydi.

Lawrence?

“Yapma.” Tabancalı adam Lila'yı geriye çekiyordu; namluyu onun kaburgalarına iyice bastırmıştı. Adamın adımları kararsızdı, titrekti. Bütün vücudu yaprak gibi titriyordu. Her an yığılıp kalıverecek gibiydi.

“Aradaki mesafeyi koru.”

Grey kanlı ellerini yalvarırcasına öne uzattı. “Lila, benim.”

Korku, tiksinti, bir anda şiddet tehdidinin belirmesi karşısında savunmacı bir tepki olarak çöken zihinsel uyuşukluk... Bütün bunlar Lila'nın zihninde birleşince, onun hiçbir şeye odaklanamadan dehşetten donakalmasına yol açtı. Bedeniyle zihni, yalnızca teğetsel bağlantısı olan şeylerdi sanki. Üstüne sis çökerken, odadan gelen çığlıkların ne anlama geldiğini fark etti. Lawrence, önlüğünün haline bakılırsa, kısa boylu adamı öldürmekle kalmayıp parçalamıştı. Bu mantıklıydı aslında; Lila bunu tahmin etmeliydi. Tankı hatırladı. Lawrence'ın tankın tepesindeki delikten çıkan yüzünün korkunç bir Cadılar Bayramı maskesine benzediğini ve adamın Volvo'nun camını

bir yumrukta kırdığını hatırladı. Lawrence canavara dönüşmüştü. O... şeylerden birine dönüşmüştü. (Zavallı Roscoe.) Ama adamın gözlerindeki bir şey, ona korkmamasını söylüyordu ve Lila bakışlarını o gözlerden ayıramıyordu. Neredeyse kutsal bir ışıkla parlayarak, Lila'nın dosdoğru içine bakıyordu sanki.

"Olanları bilmiyor musun?" diye bağırdı adam. "Buradan gitmeliyiz."

"Kadını bırak."

Yukarıdan bir patlama sesi daha geldi ve zemin sarsıldı. Cam kırıkları yağıyordu; her şey çöküyordu. Lila'nın kaburgalarına yaslı olan tabanca namlusu, onun kalbine işaret eden soğuk bir parmak gibiydi. Adam odanın bir köşesini başıyla gösterdi.

"Merdiveni çık. Helikopter bekliyor."

"Tabancayı bırakırsan seninle gelirim."

"Lanet olsun, buna zaman yok!"

Lila'ya bir şeyler oluyordu. Bir çeşit uyanış yaşamaktaydı ve bunun tek sebebi tabanca değildi. Sanki yıllarca uyuduktan sonra bilincini tekrar kazanıyordu. Ne aptallık etmişti! Bebek odasını bile boyamıştı! Kırlarda gezintiye çıkmışlar gibi yapmıştı, bu herhangi bir şeyi değiştirebilirmiş gibi! David ölmüştü, Eva ölmüştü ve Lila, Brad'in kalbini kırmıştı; dünyanın sonunun yaklaşmadığına ikna etmişti kendini, çünkü aslında dünyanın sonu çoktan gelmişti. Ve bu adam, Lawrence Grey denen bu adam Hızır gibi yetişmişti, Lila'yı güvenliğe kavuşturacak bir melekti o, bebeğin babasıymış gibi davranıyordu; Lila ne söylemesi gerektiğini anladı.

"Lütfen Lawrence. Onun söylediğini yap. Bebeğimizi düşün."

Öyle gergin ve kaygılı bir an yaşandı ki, zaman durdu sanki. Lila, Lawrence'ın aklındaki soruyu yüzünden okuyabiliyordu. Lawrence adamın ateş etmesine fırsat vermeden tabancayı kapabilir miydi? Kapabilirse, sonra ne olacaktı?

"Buradan çıkmanın yolunu göster bize."

Çatıya çıktıklarında, helikopterin dönen pervanesinin rüzgârını hissettiler. Tuhaf, zümrüt yeşili bir ışıkla parlayan gökyüzü bir seranın içini andırıyordu. Helikopter onları almadan gidecek gibiydi, ki son

bir ironi olurdu bu; ama sonra Lila kokpitteki pilotun telaşla el sallayarak onları çağırdığını gördü. Helikoptere bindiler; Guilder kapıyı arkalarından sertçe kapadı.

Havalandılar.

Kittridge çamurda yüzükoyun yattığını fark etti. Ağzında kan tadı vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama tek bacaklıydı artık; protezi gitmişti. Yüzünü kaldırınca Humvee’nin doksan metre kadar ötede, kıyıya vurmuş bir deniz yaratığı misali yan yatmış halde durduğunu gördü. Aracın ön camı kırılmıştı; kaputuyla şasisinden dumanlar çıkıyordu. Güruh aracın üstüne hayvan sürüsü gibi üşüşmüştü; bazıları onu tekerleklerinin üstüne düşürmeye çalışıyorlardı, ama organize hareket etmiyor ve dört bir yandan itiyorlardı. Bazılarıysa aracın tepesine çıkmışlardı ve rakiplerini iterek, tekmeleyerek uzaklaştırıyorlardı; sırf o araca sahip olmak bile az çok koruma sağlayabilirdi sanki.

Kittridge, Tim’in yattığı yere doğru süründü. Çocuk nefes alıyordu, ama baygındı... Hayattaydı en azından. Yatan vücudunun açısı tuhaftı; saçı kanlıydı. Ağzıyla burnundan da kan akıyordu. Kittridge silah seslerinin kesildiğini fark etti. Koşan askerler geçip gidiyorlardı, ama kaçacak yer yoktu. Tel örgünün dibinde asker kurşunlarına hedef olmuş viraller yığın halinde yatıyorlardı; ama bu sahneye göz gezdiren Kittridge o saldırının bir sınama olduğunu, bu virallerin askerlerin direncini kırmak için gönderilmiş bir öncü kuvvet olduğunu anladı. Şimdi ikinci ve çok daha büyük bir pod toplanmaktaydı. Bu pod gürleyerek onlara yaklaştıkça büyüdü ve titrekçe ışıldayan yeşil bir sıvı gibi kampı sardı. Son saldırı her yönden gelecekti.

Tim’i omuzlarından tutup kaldıran Kittridge, çocuğun göğsünü bedenine yasladı. Kaosun ortasındaydılar, insanlar koşuyordu, bağrışmalar duyuluyordu, bombalar düşüyordu; ama o ikisi tozun içinde büzülmüş halde yatarken, onları yıkımdan koruyan sessiz bir durgunluk kabarcığının içindeydiler sanki. Kittridge yüzünü doğuya çevirdi. Danny’nin otobüsünün karanlıkta uzaklaştığını görür gibi

oldu bir an; ama bunun yanılsama olduğunu biliyordu. *Tanrı yardımcın olsun Danny Chayes.* Kittridge'in varlığı derin bir dinginlikle, geçmişe dair bir his, dejavuya benzer bir deneyimle sarmalandı. Hem bulunduğu yerdeydi hem değildi, hem buradaydı hem oradaydı, oyun oynayan bir çocuktu ve savaşın ortasındaki bir adamdı ve dönüştüğü üçüncü bir şeydi. Zihninde görüntüler beliriyordu peş peşe: Ferrari'nin kaputuna tutunan gelinlikli viral; Kittridge'in yıllarca balık avladığı nehirde parıldayan gün ışığı; April'ın okul penceresinin önünde birlikte oturup yıldızları seyrettikleri zamanki hali ve sevişirken kızın yüzünde beliren sessiz huzur; arabadaki çocuk, korkunç bir gerçeği bilmenin dehşetiyle bakan gözleri ve âcizce uzattığı eli – o minicik çocuk eli. Tüm bunlar ve daha fazlası. Kittridge annesinin kendisine şarkı söylemesini anımsadı. Annesinin nefesinin yüzüne vuran sıcaklığını ve küçücük olma, dünyada yeni olma hissini. *Dünya yuvam değil,* diye kadife gibi sesiyle şarkı söylerdi annesi, *çünkü geçip gidiyorum sadece. Hazineler başka yerde, mavi göğün çok ötesinde. Melekler cennetin açık kapısından çağırıyor beni, ve artık bu dünyada evimde hissedemiyorum kendimi.*

Tim boğulurcasına sesler çıkarmaya başlamıştı; titreşen gözleri açılmaya çalıştı ve sonra hareketsiz kaldı. Çembere alma işini tamamlayan viraller tel örgülere akın ediyorlardı. Kittridge etrafa çökmüş sessizliği fark etti. Savaş bitmişti; uçaklar gitmişti. Sonra Kittridge o sessizlikte, ağır bir hava aracının çok yukarıdan gelen vızıltısını işitti. Yüzünü göğe kaldırdı. Bir C-130 nakliye uçağı güneyden geliyordu. Tepeden geçerken bıraktığı nesnenin düşüşü, paraşütünün açılmasıyla birlikte yavaşlayıverdi. Uçak uzaklaştı.

Kittridge gözlerini kapadı. Sonu gelmişti işte. Düşünmesine bile fırsat kalmadan, acı çekmeden, bir anda ölecekti. Bedeninin varlığını son bir kez hissetti: ciğerlerindeki havanın tadını, damarlarında akan kanı, davul gibi atan kalbini. Bomba üzerlerine doğru düşüyordu.

Tim'e var gücüyle sarılarak "Yanındayım" dedi; bunu tekrar tekrar söyledi, çocuk duyabilsin diye. "Yanındayım, yanındayım, yanındayım, yanındayım."

MOAB'ın patlamasıyla oluşan şok dalgası, Grey'le Lila'yı taşıyan helikoptere yandan vurdu: Köreltici ışığı, tokat gibi inen sağır edici bir gürültü ve ısı dalgası takip etti. Dalgayla birlikte ileri fırlayan ve burnu kırk beş derece açıyla yeryüzüne çevrilen helikopter tekrar yukarı fırlayıp dönmeye başladı; açılı hızı, buz pistinde dönen patencilerinki gibi artıyordu. Helikopter dönerken savrulup ön cama çarpan pilotun boynu kırıldı; ama alarm sesi –tiz ve yüksek bir sesti– ve hızlarının merkezkaç kuvveti yüzünden, helikopterdeki kimse pek bir şey düşünmüyordu artık. Onları havada tutan kuvvetler gitmişti ve yere düşeceklerdi, başka da bir şey olmayacaktı.

Lawrence Grey helikopterin yere çarpma anını zamanın sekteye uğraması olarak algıladı: Ölüm spiralindeki helikopterin duvarına yapışmışken, kendini enkazda yatar halde buldu birden. Çarpma anını hissetmişti, ama pek hatırlamıyordu; darbenin etkisiyle kulakları çınlıyordu; o bir çandı ve çalınmıştı sanki. Havada benzin ve yanık kablo kokusu vardı; bir de elektrik cızırtısı. Grey'in üstünde ağır, yumuşak ve hareketsiz bir şey yatıyordu. Guilder'dı bu. Nefes alıyordu, ama baygındı. Helikopterin kalıntısı yan yatmıştı; tavanın olması gereken yerde kapı vardı şimdi.

"Lawrence, bana yardım et!"

Ses Grey'in arkasından gelmişti. Guilder'ı iterek göğsünden kaldıran Grey helikopterin arka tarafına el yordamıyla gitti. Sıralardan biri yamulup kısmen sökülerek, Lila'yı belinden yere mıhlamıştı. Kadının çıplak bacakları, tiril tiril hastane önlüğü, hepsi koyu, kara, ışıl ışıl kanla kaplıydı.

"Yardım et" dedi kadın boğulurcasına. Sımsıkı kapalı gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. "Tanrım, n'olur yardım et bana. Kanamam var."

Grey kadını ayaklarından tutup çekerek kurtarmaya çalıştı; ama kadın acıyla çığlık atmaya başladı. Başka yolu yoktu; Grey'in sırayı kaldırması gerekecekti. Sırayı kenarlarından tutup çevirmeye girişti. Gıcırdayan sıra, gacırdayarak duvardan söküldü.

Lila hüngür hüngür ağlıyor, acıyla inliyordu. Grey onu kımıldatmaması gerektiğini biliyordu, ama başka çaresi yoktu. Sırayı

açık kapının altına getirerek Lila'yı omuzlarına aldı, sıranın üstüne çıktı ve kadını çatıya dikkatle yatırdı. Sonra karşı tarafa tırmandı. Helikopterin gövdesinden kayarak inip diğer tarafa geçti ve kollarını kaldırıp kadını alarak yavaşça aşağı indirdi.

"Ah, Tanrım. N'olur onu kaybetmeyeyim. Bebeğimi kaybetmeyeyim."

Grey tahrip olan laboratuvarın kalıntılarıyla, yamulmuş payandalarla, beton parçalarıyla, cam kırıklarıyla kaplı toprağa Lila'yı yatırdı. O da ağlıyordu. Artık çok geç olduğunu biliyordu; bebek ölmüştü. Lila'nın bacaklarının arasından durdurulamaz bir şekilde, oluk oluk akan kanda siyah pıhtılar vardı. Birkaç saniye sonra Lila da bebeğinin peşinden karanlığa gidecekti. Grey çocukken öğrendiği bir duayı tekrar tekrar mırıldanmaya başladı: "Kutsal Meryem, Tanrı'nın anası, şimdi ve ölüm saatimizde biz günahkârlar için dua et, amin. Kutsal Meryem, Tanrı'nın anası, şimdi ve ölüm saatimizde biz günahkârlar için dua et, amin..."

Kurtar onu Grey.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Evet, biliyordu. Yanıtı baştan beri içinde hissediyordu. Red Roof'tan, Ignacio'dan, Home Depot'tan, Nuh Projesi'nden ve çok öncesinden beri.

Görüyor musun Grey?

Grey başını kaldırınca onları gördü. Viralleri. Her yerdeydiler, dört bir yandaydılar, karanlığın ve alevlerin içinden çıkıyorlardı; Grey'in etindendiler; habistiler ve kana susamışlardı, etrafını iblis korosu gibi çevirmişlerdi. Onların karşısında diz çökmüştü, yüzünden yaşlar akıyordu. Korkmuyordu, hayrete kapılmıştı sadece.

Onlar senin Grey. Sana verdiklerim.

– Evet. Benimler.

Kurtar onu. Haydi.

Grey'in sivri bir şeye ihtiyacı vardı. Yeri yoklayan elleri ince ve uzun bir metal parçasına, kırık ve parçalanmış şeyler dünyasındaki kırık bir parçaya rastgeldi. Yirmi santim uzunluğundaki bu metal parçasının kenarları testere gibi tırtıklıydı. Onu bileğine yanlamasına

dayayan Grey, gözlerini kapatıp etini derinden kesti. Geniş ve karanlık bir nehir gibi fışkıran kan, avcunu doldurdu. Grey'in, Geceyi Serbest Kılan'ın, Sıfır'ın Yardımcısı'nın kanı. Lila inliyordu, can çekişiyordu. Her an son nefesini verebilirdi. Grey bir an duraksadıktan sonra –içindeki insanlık ışığı tamamen sönmeden hemen önce–, bileğini Lila'nın ağzına şefkatle, yeni doğmuş çocuğuna meme veren anne gibi dayadı.

"İç" dedi.

Guilder'ın var gücüyle kaldırıp Grey'in başına indirdiği on beş kiloluk, kaya gibi sağlam beton parçasını görmedi bile.

22

Batan güneş gökyüzünü altın sarısına boyarken Chicago'ya girdiler. Önce dış banliyö halkasından geçtiler; sonra karşılarında şehrin silueti, serap gibi belirdi. Sağ kalmalarıyla birlikte aralarında oluşan gizemli bağ hayatlarını birleştirmişti; unutulmuş bir diyardaki bu hayalperestler sessizce yolculuk ediyorlardı ve ilerleyişleri ancak otobüs motorunun homurtusundan, tekerleklerinin altındaki asfaltın hipnotik hışırtısından anlaşılıyordu. Yanlarında hayaletler, yitirdikleri insanlar oturuyordu.

Şehir görününce, Danny'nin arkasında oturan Rahip Don öne eğildi. Şehrin üstünde uçan helikopterler gökdelenlerin arasında, kovan çevresinde uçuşan arılar misali vızıldayarak dolanıyordu; çok yükseklerdeki uçakların arkalarında bıraktığı izler, giderek koyulaşan mavilikteki renkli şeritlerdi. Burası güvenli bir bölgeye benziyordu, ama çok uzun sürmezdi bu. Hiçbir yerin güvenli olmadığını biliyorlardı.

"Biraz mola verelim."

Danny otobüsü yol kenarına park etti. Rahip Don gruptakilere hitap etmek için ayağa kalktı. Karar vakti gelmişti. Duracak mı, yoksa yola devam mı edeceklerdi? Ellerinde otobüs, su, gıda, benzin vardı. İleride kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlardı. *Bir dakika durup*

düşünün, dedi Rahip Don.

Gruptakiler fısıldaşarak fikir birliğine vardıktan sonra el kaldırdılar. Karar oybirliğiyle alındı.

“Pekâlâ Danny.”

Şehrin güneyinden dolanıp, kırsal kesimden geçen bir asfalt yolda doğu yönünde ilerlediler. Şafak söktüğünde, Ohio’da bir yerdeydiler. Nerede oldukları hiç anlaşılmıyordu; herhangi bir yerde olabilirlerdi. Zaman iyice yavaşlamıştı, sürünüyordu artık. Tarlalar, ağaçlar, evler, posta kutuları geçip gidiyordu ve ufuk ulaşılmazdı hep. Küçük kasabalarda, gündelik hayata benzer bir şey sürüyordu; insanlar nereye gideceklerini, ne yapacaklarını hiç bilmiyorlardı. Otobanların tıkalı olduğu söyleniyordu. İhtiyaçlarını temin etmek için uğradıkları mini marketteki kasiyer, pencerenin ardındaki otobüse göz attıktan sonra *Sizinle gelebilir miyim?* diye sordu. Kadının arkasındaki duvara asılı televizyonun ekranında, alevler içindeki bir şehir görülüyordu. Kadın etraftan duyulmasın diye alçak sesle konuşuyordu. Nereye gittiklerini sormadı; buradan gidiyorlardı işte. Çabucak yaptığı telefon konuşmasından birkaç dakika sonra, kocasıyla iki ergen oğlu otobüsün yanında, ellerinde bavullarla durmaya başlamışlardı bile.

Aralarına başkaları da katıldı. Otobanda tek başına, omzunda tüfekle yürüyen iş tulumlu bir adam. Kiliseye gidercesine giyinmiş yaşlı bir çift. Yol kenarında stop etmiş arabalarının kaputu açıktı ve çatlak radyatöründen buhar çıkıyordu. Kriz başladığında ülke turunda olan bir çift Fransız erkek bisikletçi. Sıkış tıkış binen koca aileler. Yerlerine geçerken minnet gözyaşları döküyordu çoğu. Sürüye katılan balıklar gibi, bütünün içinde özümseniyorlardı. Kentleri birbiri ardınca geride bıraktılar: Columbus, Akron, Youngstown, Pittsburgh. Bunların isimleri bile tarihi gelmeye başlamıştı; yitik bir imparatorluğun kentleriydiler sanki. Gize. Kartaca. Pompei. Otobüstekilerin adap kuralları oluştu giderek; bir çeşit tekerlekli kasabadaydılar sanki. Bazı sorular sorulurken, bazıları sorulmuyordu. *Salt Lake’ten, Tulsa’dan, St. Louis’den haber aldınız mı? Sebebin ne olduğunu bulabilmişler mi, çözüm bulmuşlar mı?* Sadece hareket güvenlik duygusu yaratıyordu; her durduklarında, tehlikede oldukları

hissine kapılıyorlardı. Bir ara şarkı söylediler. “The Ants Go Marching”, “On Top of Spaghetti”, “A Hundred Bottles of Beer on the Wall.”

İnişli çıkışlı arazi, onları yeşilliğiyle kucaklıyordu: Pennsylvania, Endless Sıradağı. İnsanların yaşadığını gösteren tek tük belirtilere rastladıkları oluyordu; çok geride kalmış bir dönemin artıklarıydı bunlar. Köhne kömür kasabaları, kepenkleri yıllardır inik olan fabrikaların bulunduğu unutulmuş mezralar; mavi yaz göğünü dürtükleyen, kırmızı tuğladan yapılma, terk edilmiş, harap bacalar. Havada yoğun bir çam kokusu vardı. Otobüstekilerin sayısı yetmişi geçmişti artık, koridorda iğne atsan yere düşmezdi, kucaklarda oturan çocukların yüzleri pencerelere yaslıydı. Benzin konusunda sürekli kaygılansalar da, her nasılsa çabucak buluyorlardı hep; görünmez bir el tarafından korunuyorlardı.

Üçüncü günün ikindisinde, Philadelphia’ya yaklaşmışlardı. Kıtanın yarısını kat etmişlerdi; önlerinde uzanan doğu kıyısında yükselen şehirler barikat gibiydi, denize karşı örülmüş bir insanlık duvarıydı. Otobüstekiler kaderlerine teslim olmuşlardı. Kaçacak başka yer kalmamıştı. Karanlık yüzeyi granit gibi sağlam görünen Schuylkill Nehri’nin kıyısındaki şehri seçtiler. Civar kasabalarda insanlar saklanıyor gibiydi; pencerelere tahta çakılmıştı, yollarda araba yoktu. Nehir geniş bir havzaya dönüşüyordu; gün ışığını kısmen geçiren büyük ağaçlar yolun iki yanındaki perdeler gibiydi. Bir tabelada DENETİM NOKTASI 3 KM yazılıydı. Kısa bir konuşmadan sonra hemfikir oldular: Yolun sonuna gelmişlerdi. Yazgıları burada bulacaktı onları.

Askerler yolu tarif etti. Sokağa çıkma yasağının başlamasına iki saat olmasına karşın, sokaklar şimdiden sessizdi ve ordu araçlarıyla tek tük polis arabası dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Güneşli dar sokaklar ve kırmızımsı kahverengi kumtaşından yapılma evler, bir zamanlar delikanlıların grup halinde takıldığı kötü şöhretli sokak köşeleri; sonra birden, şehrin ortasındaki bir yeşillik vahası olan park belirdi.

Tabelaları takip ederek barikatlardan geçerlerken, maskeli askerler

el sallıyordu. Park konser varmış gibi hıncahınç doluydu. Çadırlar, karavanlar, dalgalar savurmuşçasına, yerde bavullarının yanında kıvrılmış yatan insanlar. Kalabalık yüzünden otobüsü yol kenarında bırakıp yollarına yaya devam etmek zorunda kaldılar. Otobüsü terk etmek sadakatsizlik gibi, artık yürüyemeyen bir köpeği çok sevmelerine karşın öldürmek gibi geldi. Bir bütün halinde hareket ediyorlardı; birbirlerinden ayrılıp da tanımadıkları insanların arasına karışmaya hazır değillerdi henüz. Uzun bir kuyruk oluşmuştu; hava ağırdı, süt kıvamındaydı sanki. Yukarıda, giderek kararan ağaçların arasında, görünmeyen böcek sürüleri vızıldıyordu.

“Bunu yapamayacağım” dedi Rahip Don. Patikada durmuştu ve yüzünde dehşet belirmişti birden.

Wood da durmuştu. Yirmi metre kadar ileride, direklerin tepesindeki projektörlerin çiğ ışığıyla aydınlanan paraşütler vardı. İnsanların üzerleri aranıyordu, isimleri soruluyordu. “Neyi kastettiğini anlıyorum.”

“Yani, Tanrım. Geldiğimiz yere benziyor burası.”

Güruh yanlarından akın akın geçiyordu. Kendilerine ait çok az şeyi bohça yapıp koltuk altlarına sıkıştırmış olan iki Fransız etrafa pek bakmadan yürüyorlardı. Hepsi de aynı şeyi hissediyordu: Bir şey yitiriliyordu. Yana çekildiler.

“Benzin bulabilir miyiz sizce?” diye sordu Jamal.

“Tek bildiğim şu: Oraya girmem” dedi Rahip Don.

Otobüse döndüler. Adamın teki düz kontak yapmaya çalışıyordu. Cılızdı, yüzü kirden kararmıştı, gözleri uyuşturucu almışçasına fıldır fıldır dönüyordu. Wood onu ensesinden tuttuğu gibi kapı dışarı etti. *Bas git,* dedi.

Otobüse bindiler. Danny anahtarı çevirdi; altlarındaki motor gürledi. Yavaşça geri geri gittiler; kalabalığı denizdeki gemi misali yarıyorlardı. Gece olmak üzereydi. Çimenlerde geniş bir çember çizip uzaklaştılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Danny.

Kimse yanıt vermedi. “Fark etmez bence” dedi Rahip Don.

Gerçekten de fark etmezdi. Geceyi Valley Forge parkında

geçirdikten, otobüsün yanında yerde uyuduktan sonra, otobanlardan uzak durarak güney yönünde ilerlediler. Maryland, Virginia, North Carolina derken ilerlemeyi sürdürdüler. Yolculukları herhangi bir hedeften bağımsız, kendi başına anlam kazanmıştı. Hedef hareket etmekti, hareket etmeyi sürdürmekti. Birlikteydiler; önemli olan tek şey buydu. Otobüsün eskimiş amortisörü ayaklarının altında sarsılıyordu. Şehirler birer birer düşüyordu, ışıklar sönüyordu. Dünya hikâyelerini de yanında götürerek dağılıyordu. Yakında yok olacaktı.

Kızın adı April Donadio'ydu. Karnında taşıdığı çocuk erkekti ve Bernard adını alacaktı. April ona Donadio soyadını verecekti, sülalesinin her ferdinin bir parçasını ismen taşısın diye; ve yıllar geçtikçe çocuğa babasını anlatacaktı sık sık, onun nasıl bir insan olduğunu... Ne kadar cesur, iyi kalpli ve biraz da hüzünlü olduğunu ve birlikte geçirdikleri zamanın kısalığına karşın April'a armağanların en büyüğünü, devam etme cesaretini verdiğini anlatacaktı. *Sevgi budur*, dedi çocuğa, *sevgi böyledir. Umarım bir gün sen de birini benim babanı sevdiğim kadar seversin.*

Ama bu daha sonra olacaktı. Sağ kalan bu bir otobüs dolusu insan, toplam on iki kişi, sonsuza dek yolculuk edebilirlerdi. Bir bakıma ettiler de. Yaz mevsiminin yeşil tarlaları, zamanın durduğu terk edilmiş kasabalar, gölgeli ormanlar; otobüs durmadan gidiyordu. Hayal gibiydiler, sonsuzluğa geçmişlerdi, zamanın ötesindeki bir boyuta. Hem var hem yoktular, görünmeyen ama hissedilen bir varlıktılar, gündüz göğündeki yıldızlar gibiydiler.

III

Tarla

KUZEY TARIM KOMPLEKSİ
TURUNCU BÖLGE, SUR DIŞI
KERRVILLE, TEXAS

TEMMUZ, VS 79

Çünkü bugün her kim benimle birlikte
kanını dökerse, kardeşim olacak.

– Shakespeare,
V. Henry

*** UYARI ***

TURUNCU BÖLGE'YE GİRİYORSUNUZ.

SAATE BAKIN.
EN YAKIN SIĞINAĞIN YERİNİ BİLİN.

TARANMAMIŞ BÖLGELERE GİRMEYİN.

SON NAKLİYE ARACINI KAÇIRIRSANIZ,
KURTARILMAYI BEKLEMEYİN.
OLDUĞUNUZ YERDE SAKLANIN.

YEREL OTORİTENİN TÜM EMİRLERİNE UYUN.

EMİRLERE UYMAYANLAR TEXAS CUMHURİYETİ
MUADDEL SIKIYÖNETİM KANUNUNUN 694.
MADDESİNİN 12. FIKRASI UYARINCA PARA VE/
VEYA HAPİS CEZASINA ÇARPTIRILACAKTIR.

TEREDDÜTTE KALIRSANIZ KAÇIN.

23

Çocukları yanımıza alalım diyen Dee Vorhees'ti.

Gerçi bunu isteyen tek kişi o değildi. Dee'nin kocası Curtis, bütün kadınların bu plana ortak olduğunu kısa sürede keşfedecekti. Dee'nin kuzeni Sally, Mace Francis, Shar Withers, Cece Cauley, Ali Dodd, hatta Matty Wright –sürekli kaygılı ve kıpır kıpır olan Mary Wright– bile kocalarına aynı şeyi söylediler. Kadınlar resmen pusu kurmuşlardı ve erkeklerine sağdan soldan, geri çevrilemeyecek bir kadın ısrarcılığıyla saldırdılar: *Gündüz vakti açık havada birkaç saat altı üstü*, dedi hepsi de, yatakta yatarken veya bulaşık yıkarken ya da çocukları okula hazırlarken. *Ne zararı var ki? Bu sefer çocukları yanımıza alalım.*

Dee'yle Curtis kızları uyuttuktan sonra mutfakta sessizliğin tadını çıkarırlarken, Dee ona kızları daha önce de sur dışına çıkardıklarını hatırlattı. Nitia'nın doğum günü için Green Field'a gitmişlerdi mesela; ne kadar zaman önceydi bu? O zamanlar küçük Siri henüz bebekti, Nitia ise her yere o pis battaniyesini peşi sıra sürükleyerek gidiyordu hâlâ. Taşma oluğunun altında geçirdikleri o huzurlu saatler ve kelebekler... Curtis bunları hatırlıyor muydu? Kelebekler havada akan bir nehirde salınır gibiydiler, parlak kanatlarını çırparak alçalıp yükseliyorlardı ve bir tanesi Nitia'nın burnuna konarak herkesi şaşırtmıştı. *Böyle bir şey görünce Tanrı'nın varlığını hissetmiyor musunuz?* demişti Curtis. O tatlı özgürlük hissi, kıkır kıkır gülen küçük kızlar, uyarı sirenine daha saatler olması, uzak bir gelecekte çalacak olması ve tepelerinde cennet gibi uzanan mavi gökyüzü ve dördünün birlikte sur dışında olmaları. Evet, o sırada Yeşil Bölge'deydiler, Dee aksini iddia etmiyordu, ama oradan sınırı *görebiliyorlardı*, gözetleme kulelerini, nöbetçileri ve tepesinde sarmal dikenli teller bulunan tel örgüleri görebiliyorlardı. Hem böyle şeylere kim karar veriyordu ki? Bölgelerin nerede başlayıp bittiğine kim karar

veriyordu? Çıkıp North Ag'a gitmek farklı mıydı, daha mı tehlikeliydi gerçekten? Yanlarında Cruk olacaktı, Tifty de (Dee bu adı düşünmeden söyledi, ama elden ne gelirdi ki?); bir terslik olursa sığınaklar vardı, ama neden terslik olsundu? Bir yaz gününün ortasında? Tuzaklar aylardır boştu, uyuşuklardan bile eser yoktu artık. Herkes öyle diyordu. Gündüz vakti, şehrin griliğinden ve pisliğinden birkaç saatliğine uzaklaşacaklardı altı üstü. Tarlada yaz pikniği yapacaklardı. Dee'nin tek istediği buydu.

Curtis onun bu biricik isteğini yerine getirecek miydi? Kızlar için? Ya da açıkça söylemek gerekirse. Curtis bunu Dee için, onu seven karısı için yapar mıydı?

Böylece iki gün sonra, bunaltıcı bir temmuz sabahında, hava sıcaklığı yirmi beş dereceyi çoktan geçip kırka dayanmışken, Kuzey Tarım Kompleksi'nde ustabaşılık yapan, içinde üç mermi bulunan babadan kalma 38'liğini belinde taşıyan (diğer üç mermiyi babası kullanmıştı), otuz iki yaşındaki Curtis Vorhees kendini ailelerle, sırf ailelerle de değil, çocuklarla dolu bir otobüste buldu. Nitia'yla Siri ve kuzenleri Carson, ki bu oğlan on iki yaşına basmasına karşın öyle ufak tefekti ki ayakları yerin on santim yukarısında sallanıyordu; Bab ve Dunk Withers, ikizler; Francislerin kızları Rena'yla Jules, ki oğlanlarla ilgilenmesinler diye en arkaya oturtulmuşlardı; ağabeyi Gunnar'ın kucağında oturan küçük Jenny Apgar; sıkıntıdan patlıyor gibi görünecek ve somurtacak kadar büyümüş Dean ve Amelia Wright; Merry Dodd, küçük erkek kardeşi Satch ve hâlâ sepette taşınan minik Louis Cauley; Reese Cuomo, Dash Martinez ve Cindy-Sue Bodine. Toplam on yedi çocuk vardı; çocuksu hareketlilikleri ve gürültüleri, Vorhees'e vızıldayan bir arı sürüsünü çağrıştırıyordu. Kadınların kocalarına ekim işinde yardım etmeleri âdettendi ve hasat vakti geldiğinde, çalışabilecek durumda olan herkes yapacak iş bulurdu elbette; ama bu yeni bir şeydi. Otobüs sur kapısından çıkarken, eski dizel motoru gürleyerek öksürüp tıksırırken, eskimiş amortisörü ayaklar altında sarsılırken bile Curtis Vorhees bunu hissediyordu. Sıcak havada yapılacak sıkıcı bir iş, büyük bir olaya dönüşmüştü birden; insanlarda yeni bir gelenek başlatma umudu

vardı. Çocukları getirmenin bugünü özel kılacağı neden daha önce akıllarına gelmemişti ki?

Barajla benzin deposunu ve çit hattını geçtiler (nöbetçiler onlara el salladı) ve aşağıdaki vadiye, temmuz sabahının altın sarısı gün ışığına doğru indiler. Arkada piknik sepetleriyle ve alet edevatla birlikte oturan kadınlar kendi aralarında dedikodu yapıp gülüşüyorlardı; annelerden birinin –elbette ki Ali Dodd'ın– çocuklara hep birlikte şarkı söyletme, bildikleri tek şarkı olan Texas milli marşını (*Texas, Texasımız! Kudretli eyalet, selam olsun sana! Texas, Texasımız! Çok büyüksün, çok harika!*) söyletme çabasının boşa çıkmasından sonra çocuklar gruplara ayrılıp birbirleriyle savaşmaya girişmişlerdi. Büyük kızlar oğlanları görmezden gelerek kendi aralarında fısıldaşıp kıkırdıyorlardı, oğlanlar umursamaz numarası yapıyorlardı, küçük çocuklarsa sıralardan koridora atlayıp bilumum saldırılarda bulunuyorlardı. Ön tarafta oturan adamlar her zamanki temkinli suskunluklarına bürünmüşler, arada sırada bakışıp yüzlerini ekşiterek veya tek kaşlarını kaldırarak iletişim kuruyorlardı sadece: *Nasıl bir işe bulaştık böyle?* Tarlada çalışmaya alışkındılar, elleri nasırlıydı; saçları kısaydı, tırnak altlarında hilal şeklinde kirler vardı, sakallarını kesmişlerdi. Vorhees cebinden saatini çıkarıp baktı: 7.05. Sirene on bir saat, son nakliye aracının kalkmasına on iki saat, havanın kararmasına on üç saat vardı. *Saate bakın. En yakın sığınağın yerini bilin. Tereddütte kalırsanız kaçın.* Bu sözler Vorhees'in bilincine bir çocuk şarkısı veya rahibelerin okuduğu bir dua gibi, silinmemecesine kazınmıştı. Vorhees koltuğunda yan dönüp Dee'yle bakıştı. Kadının kucağında oturan Siri burnunu pencereye dayamıştı ve gelip geçen dünyayı seyrediyordu. Dee, Vorhees'e bezgince gülümseyerek *Sağ ol,* dedi. Siri hoplamaya, bacaklarını keyifle sallamaya başlamıştı. Tombul parmağıyla pencereyi göstererek neşeyle çığlık attı. *Bunun için sağ ol.*

Sonra bir baktılar ki hedeflerine varmışlar. Otobüsün ön camından, North Ag Kompleksi'nin rengârenk bir yorganın kareleri gibi uzanan geniş tarlalarını gördüler: mısır ve buğday, pamuk ve fasulye, pirinç ve yulaf tarlalarını. İçinden tozlu yollar geçen on beş bin dönümlük

arazi, kavak ve meşe rüzgâr çitleriyle çevriliydi; gözetleme kulelerinde, tutma havzalı ve borulu pompa istasyonlarında, düzenli aralarla kurulmuş sığınaklarda esinti yüzünden sarkık duran yüksek, turuncu sancaklar dikiliydi. Vorhees bu binaların yerini bilse de, uzun mısırların arasındayken bayraklar olmadan onları çabucak bulmak her zaman mümkün olmuyordu.

Kalkıp öne gitti; Dee'nin ağabeyi Nathan –herkes ona Cruk derdi– sürücünün arkasında ayakta duruyordu. Vorhees ustabaşı olsa da, asıl komuta kıdemli İç Güvenlik subayı olan Cruk'taydı.

"Çalışmaya elverişli bir gün gibi görünüyor" dedi Vorhees.

Cruk omuz silkti, ama bir şey demedi. Tarla işçileri gibi giyinmişti: yamalı kot pantolon ve yakasıyla bilekleri yıpranmış bir haki gömlek. Bir de arkasında TEXAS NAKLİYE BAKANLIĞI yazan parlak turuncu bir plastik yelek vardı üstünde. Uzun namlulu, dürbünlü, 30-06'lık keskin nişancı tüfeğini göğsüne çapraz yaslamıştı; belinde de onarılmış bir 45'lik tabanca asılıydı. Tüfek standart modeldi, ama tabanca özeldi; eskiden kalma bir asker veya polis tabancasıydı, siyahtı ve ahşap kabzası cilalıydı. Adam ona isim bile takmıştı; Abigail diyordu. Öyle bir silaha sahip olabilmek için tanıdıklar gerekirdi ve Vorhees, Cruk'ın tanıdığının kim olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı; Tifty'nin silah ticareti yaptığını herkes biliyordu. Vorhees'in sadece üç mermili 38'liği o silahla kıyaslanamazdı, ama Vorhees'in öyle bir 45'liği alacak parası yoktu.

"Dee'nin fikriydi diyebilirsin sonradan" dedi Cruk.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun yani."

Vorhees'in kayınbiraderi sesini yükseltmemeye çalışarak güldü. Cruk'ın kız kardeşiyle arasındaki benzerlik en çok böyle anlarda belli oluyordu, gerçi yüz hatlarından çok ifadeleri benziyordu ve bu benzerliği ancak Vorhees fark edebilirdi. Aslında hemen herkes onların birbirine hiç benzemediklerini söylüyordu.

"Ne düşündüğüm önemli değil. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Dee bir şeye kafayı taktı mı yapar; direnmek anlamsızdır."

Otobüste kemik sarsıcı bir tangırtı koptu; Vorhees dengesini yitirmemeye çabaladı. Arkalarındaki çocuklar neşeyle bağrıştılar.

“Hey, Dar” dedi Cruk, “yola biraz dikkat etsen?”

Direksiyonun başındaki yaşlı kadın, ağzını şapırdatıp homurdanarak karşılık verdi; Dar’a otobüsünü nasıl kullanacağı kavgada söylenmezdi. Bütün nakliye aracı şoförleri yaşlı kadınlardı, genellikle dullardı. Böyle bir kanun yoktu, âdet buydu sadece. Yüzünde artık kemikleşmiş çatık kaşlı ifadesi hiç eksik olmayan Dar’ın huysuzluğu efsaneviydi; gelmiş geçmiş en aksi kadınlardan biriydi o. Boynuna asılı saatine sık sık bakardı ve son nakliye aracının kalkış saatinden bir dakika sonra bile gelseniz, kendinizi bir toz bulutunun içinde kalakalmış halde bulurdunuz. Birçok tarla işçisinin geceyi bir sığınakta, korkudan ödü koparak, şafağa kadar dakikaları sayarak geçirdiği olmuştu.

“Bir otobüs dolusu çocuk yahu. Kafam kazan gibi oldu.” Dar gözlerini ön camın yukarısındaki çatlak dikiz aynasına çevirdi. “Arkadakiler, rahat durun! Duncan Withers, çabuk in o sıradan! Jules Francis, seni göremiyorum sanma! Evet” dedi kadın, buz gibi bir bakışla gözdağı vererek, “sana diyorum küçük hanım. Sırıtmayı kes.”

Herkes sus pus oldu birden, kadınlar bile. Ama Dar gözlerini tekrar yola çevirince, Vorhees onun öfkesinin sahte olduğunu anladı; kadın gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Cruk iri eliyle Vorhees’in omzuna pat pat vurdu. “Gevşe biraz Vor. Bırak da millet günün tadını çıkarsın.”

“Kaygılıyım dedim mi?”

Cruk’ın yüzü ciddileşti. “Bak, Tifty’nin gelmesini istemediğini biliyorum. Tamam mı? Seni anlıyorum. Ama elimdeki en iyi nişancı o. Sen ne dersen de, adam üç yüz metre öteden bir elbise askısını vurabiliyor.”

Vorhees, Tifty’yi düşündüğünü fark etmemişti. Ama şimdi Cruk konuyu açınca, aslında onu düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Ona ihtiyacımız olacağını düşünüyorsun yani.”

Cruk omuz silkti. “Yaz günü bir şey olmaz. Ben tedbiri elden bırakmıyorum sadece. Onlar benim de kızlarım, biliyorsun.” Ciddi havayı sırıtarak bozdu. “Dee bunu alışkanlık haline getirmesin yeter. Bu küçük partiyi düzenlemek için elli tane tanıdıktan kıyak istemek

zorunda kaldım; bunu Dee'ye söyleyebilirsin."

Otobüs depo alanına girdi. Son tarayıcılar da mısırların arasından çıkıyordu; koruyucu yelek ve kalın eldivenler giymiş, yüzlerini gizleyen parmaklıklı koruyucu başlık takmışlardı. Üzerlerinden çeşitli silahlar sarkıyordu: pompalı tüfekler, yivli tüfekler, tabancalar, hatta birkaç pala. Cruk çocuklara oldukları yerde kalmalarını söyledi; otobüsten inmelerine ancak etraf güvenliyse izin verilecekti. Yetişkinler alet edevatı indirmeye başlarken, otobüsün tepesindeki platformdan inen Tifty arkada Cruk'la buluştu; tarama ekibinin lideri olan İç Güvenlik subayıyla, Dillon adlı bir adamla görüşeceklerdi. Dillon'ın ekibinin geri kalanı, sekiz adamla dört kadın, pompa istasyonunun yanındaki kanaldan su almaya gitmişlerdi.

Cruk diğer adamlarla birlikte bekleyen Vorhees'in yanına uzun adımlarla döndü. Güneş ortalığı kavuruyordu şimdiden; sabahki nemden eser kalmamıştı.

"Etraf tertemiz, rüzgâr çitleri de." Vorhees'e göz kırptı. "Dee'nin bunun için de kıyak borcu var bana."

Otobüstekilere haberi veren Cruk daha sözünü bitirmemişken çocuklar koltuklarından fırlayıp dışarı çıkarak, şehre dönecek tarayıcılara yer açtılar. Çocukların heyecanla dört bir yana dağılmalarını seyreden Vorhees anılara dalıp donakaldı bir an. Bu çocukların birçoğu, özellikle de en küçükleri, daha önce surların ötesine geçmemişlerdi hiç; Vorhees bunu baştan beri biliyordu. Ama bu ana tanık olmak apayrıydı. Ciğerlerindeki hava, yüzlerine vuran gün ışığı, ayaklarının altındaki toprak onlara farklı mı geliyordu? Tüm bunlar Vorhees'e de, onca yıl önce otobüsten ilk kez indiğinde farklı mı gelmişti? Elbette, sur dışına çıkmak, sınırsız boyutlara sahip bir dünyayı, var olduğunu bildiğiniz ama parçası olduğunuza asla inanmadığınız bir dünyayı keşfetmek demekti. Kendini tüy gibi hafif hissettiğini, fiziksel haz duyduğunu, ama aynı zamanda korktuğunu anımsıyordu; sanki bir rüyada uçma yetisi verilmişti ona, ama yere inemediğini fark etmişti.

Fort'la Chess gözetleme kulesinin yanındaydılar, tente kurmak için yere direk saplıyorlardı; kadınlar masalarla sandalyeleri kurup, piknik

sepetlerindeki yiyecekleri çıkarıyorlardı. Yüzüne geniş hasır şapkasının gölgesi düşen Ali Dodd, çocuklardan bazılarını oyun oynamak için organize etmeye girişmişti bile. Her şey tam da Dee'nin çocukları getirme konusunu açtığında öngördüğü gibiydi.

"Çok hoş, değil mi?"

Vorhees'in yanında kuzeni Ty duruyordu; bir piknik sepetini göğsüne bastırmıştı. Vorhees boyu bir seksenden uzun olan, zayıf ve kederli yüzlü bu adamı çok üzgün görünen bir köpeğe benzetirdi hep. Dar arkalarından kornaya bastı üç kez; otobüs yağlı dumanlar salarak uzaklaştı.

"İlk kez dışarı çıktığım zamanı anlatmış mıydım sana?"

"Sanmıyorum."

"İnan bana" dedi Ty, ayrıntılara inmek istemediğini belirtir şekilde başını sallayarak. "Müthiş bir öykü."

Her şey hazır olunca Cruk çocukları tentenin altına çağırdı; kuralları söylemesi gerekiyordu, herkes bunları zaten bilse de. En önemli şey, herkesin bir kankaya ihtiyacı olduğuydu. Kankanız herhangi biri olabilirdi, erkek veya kız kardeşiniz ya da bir arkadaşınız... Ama bir kankanız olması ve onun yanından hiç ayrılmamanız şarttı. En önemli şey buydu. Gözetleme kulesinin bulunduğu açık arazi güvenliydi ve orada istedikleri yere gidebilirlerdi, ama mısır tarlasına girmeleri her koşulda yasaktı; arazinin güney ucundaki ağaçların arasına girmeleri de yasaktı.

Şimdi, şu bayrakları görüyor musunuz? diye sordu Cruk tarlayı göstererek. *Hani şu turuncu ve sarkık olanları? Onların ne olduğunu kim söyleyecek bana?*

Yarım düzine el kalktı; Cruk gruba göz gezdirdikten sonra Dash Martinez'de karar kıldı. Bu çocuk yedi yaşındaydı, dizleri ve dirsekleri iriydi, siyah saçı dağınıktı; Cruk'ın ısrarla ona baktığını görünce donakaldı. Aralarında oturduğu Merry Dodd'la Reese Cuomo ağızlarını örtmüşlerdi ve gülmemeye çalışıyorlardı. *Sığınaklar?* diye tahmin yürüttü çocuk. *Doğru,* diye karşılık verdi Cruk başıyla onaylayarak. *Onlar sığınaklar. Şimdi söyleyin,* dedi hepsine hitap ederek, *siren çalarsa ne yapmanız gerek?*

Koşmamız! dedi biri, sonra bir başkası, sonra bir başkası. *Koşmamız!*

"Nereye?" diye sordu Cruk.

Çocuklar bu kez hep bir ağızdan yanıt verdiler: *Sığınaklara koşmamız gerek!*

Rahatlayan Cruk gülümsedi. "Güzel. Hadi gidip eğlenin şimdi."

Çocuklar koşarak uzaklaştılar, ergenler hariç; onlar kendilerini küçük çocuklardan ayrı tutmak için tentenin altında biraz beklediler. Ama Vorhees onların bile güneşin altına çıkacaklarını biliyordu. İskambil kartları ve örgü yumakları çıkarıldı; çok geçmeden bütün kadınlar çocukları gölgelikten seyrederek, terleyen yüzlerini yelpazeleyerek bir şeylerle meşgul olmaya başladılar. Vorhees adamları çağırıp tuz tableti dağıttı; bu sıcakta çalışan bir insan, durmadan su içse bile tehlikeli ölçüde dehidrasyon yaşayabilirdi. Pompa istasyonunda şişelerini doldurdular. Görevlerinin ne olduğunun söylenmesine gerek yoktu; mısır püskülü yolma işini, bu basit ama yorucu işi birçok kez yapmışlardı. Her dört mısır sırasından birinde ikinci bir cins mısır ekiliydi. Bu sıradaki mısırların püskülleri, kendi kendine döllenmesini önlemek için yolunacaktı; hasat vaktinde yeni ve daha dayanıklı bir melez cins türeyecekti ve bunların tohumları gelecek sene ekilecekti. Vorhees bu prosedürü ilk kez yıllar önce babasından duyduğunda heyecan verici, hatta biraz erotik bulmuştu. Sonuçta yaptıkları şey üreme süreciyle ilgiliydi, sadece mısırlar söz konusu olsa bile. Ama işin fiziksel zorlukları –Vorhees'in kavurucu güneşin altında geçirdiği saatler, elleriyle yüzüne durmadan yağan polenler, başının etrafında vızıldayan ve kulaklarıyla burnuna ve ağzına girmek için fırsat kollayan böcekler– bu fikirden çabucak soğumasına yol açmıştı. Tarlada geçirdiği ilk haftada, adamın teki sıcak çarpması yüzünden yığılıp kalmıştı. Vorhees o adamın kim olduğunu da, ona ne olduğunu da anımsayamıyordu; adamı bir sonraki otobüse bindirip işe geri dönmüşlerdi. Adam ölmüştü büyük ihtimalle.

Kalın kanvas eldivenler, geniş kenarlı şapkalar ve bileklerden iliklenmiş, uzun kollu gömlekler; adamlar gitmeye hazır olduklarında,

şakır şakır terliyorlardı artık. Vorhees gözetleme kulesinin tepesinde konuşlanmış olan, ağaç hattını dürbünle tarayan Tifty'ye baktı. Cruk haklıydı; o kulede olmaya en uygun kişi Tifty idi. Tifty Lamont nasıl bir insan olursa olsun, nişancılığı tartışılmazdı. Ama onca yıldan sonra, adamın adını duymak dahi Vorhees'i sinirlendiriyordu. Hatta zaman geçtikçe öfkesi artmıştı; geçen her yıl, Boz'un yaşanmamış hayatının bir başka yılıydı. Neden Tifty büyüyüp koca adam olmuştu da Boz olamamıştı? Vorhees daha basiretli zamanlarında, hislerinin mantıksız olduğunu anlıyordu; o uğursuz gecede Tifty elebaşılık yapmış olabilirdi, ama diğerleri hayır diyebilirlerdi ve deselerdi, Boz şimdi yaşıyor olacaktı. Ama Dee, Cruk ve Tifty –şimdi tüfeğinin namlusunu ağaç hattı doğrultusunda hareket ettirirken, Vorhees'in çocuklarını koruyacağına sessizce söz veriyordu sanki– ne derlerse desinler, hiçbir şey Vorhees'i tek suçlunun Tifty olduğu inancından vazgeçirememişti. Sonunda Vorhees hislerinin kendi karakterindeki bir kusurdan kaynaklandığını kabullenip duygularını kendine saklamak zorunda kalmıştı.

İşçileri üç ekibe ayırdı; her ekip dört sıradan sorumluydu. Vedalaşmak için tenteye gittiler. Arazide futbol oynanıyordu; gözetleme kulesinin diğer tarafından, ocakta dövülen at nallarının çıngırtısı geliyordu. Gölgelikte Sally ve Lucy Martinez ile birlikte dinlenen Dee iskambil oynuyordu. Destan gibi oyunları bazen günler sürerdi.

"Gitmeye hazırız gibi."

Dee kartlarını bıraktı, yüzünü kaldırıp Vorhees'e baktı. "Buraya gel."

Şapkasını çıkaran Vorhees öpülmek için iki büklüm eğildi.

"Daha şimdiden leş gibi kokuyorsun yahu" dedi kadın gülerek ve burun kıvırarak. "Bugün sana başka öpücük yok maalesef." Sonra da: "Eee, dikkatli olmanı söylememe gerek var mı?"

Bu konuşmayı hep yaparlardı. "Madem öyle istiyorsun."

"Tamam o zaman. Dikkatli ol."

Nit'le Siri tentenin altına girmişlerdi. Saçlarına ve kazaklarına çimen parçaları takılmıştı. Toprakta yuvarlanmış yavru köpekler

gibiydiler.

“Kızlar, babanıza sarılın.”

Vorhees diz çöküp onları kucakladı; kollarının arasında ılık bir bohça vardı sanki. “Annenizin sözünü dinleyin, yaramazlık yapmayın, tamam mı? Öğle yemeği vaktinde dönerim.”

“Biz kanka olduk” dedi Siri.

Vorhees kızların terli saçlarından çimenleri ayıkladı. Bazen sırf onları görmek bile, gözlerini yaşartacak kadar yoğun bir sevgi duymasına sebep oluyordu. “Kanka olacaksınız tabii. Cruk amcanızın söylediklerini unutmayın yeter. Anneciğinizin gözünün önünden ayrılmayın.”

“Carson diyor ki, tarlada canavarlar varmış” dedi Siri. “Kan içen canavarlar.”

Vorhees’in yan gözle baktığı Dee omuz silkti. Bu konu ilk kez açılmıyordu.

“Eh, o yanlış biliyor” dedi Vorhees kızlara. “Sizi korkutmaya çalışıyor, şaka yapıyor.”

“Öyleyse neden tarlaya girmemiz yasak?”

“Çünkü kurallar böyle.”

“Yemin eder misin?”

Vorhees gülümsemek için elinden geleni yaptı. O ve Dee, bu meseleyi olabildiğince uzun süre muallakta bırakmayı kararlaştırmışlardı; ama gerçeği sonsuza dek kızlardan gizleyemeyeceklerini biliyorlardı.

“Yemin ederim.”

Vorhees kızlara tekrar sarıldı, önce teker teker, sonra da ikisine birden; daha sonra kalkıp tarlanın kenarında duran ekibine katıldı. Bir seksenlik bir yeşillik duvarı: mısır sıraları ve aralarındaki uzun koridorlar, rüzgâr çitine kadar uzanıyordu. Güneş görünmez bir sınırı geçmişti ve vakit öğlene geliyordu; kimse konuşmuyordu. Vorhees saatine son bir kez baktı. *Saate bakın. En yakın sığınağın yerini bilin. Tereddütte kalırsanız kaçın.*

“Pekâlâ millet” dedi, eldivenlerini giyerek. “Hadi şu işi halledelim.”

Hep birlikte tarlaya girdiler.

Bugünkü kişilikleri tek bir gecede belirlenmişti bir bakıma, çocukluklarının son gecesinde... Cruk, Vorhees, Boz, Dee birlikte koştururlardı; şehrin surlarından, okulu yöneten rahibelerin dikkatli gözlerinden ve diğer her şeyi yöneten İG'den başka onları kısıtlayan bir şey yoktu. Toz toprak içinde dedikodu yapar, söylentiler ve öyküler anlatırlardı birbirlerine. Kirli yüzler, kirli eller, dördünün okuldan eve giderken mahallelerinin arkasındaki ara sokakta oyalanmaları. Dünya neydi? Dünya *neredeydi* ve onu ne zaman göreceklerdi? Babaları (ve bazen anneleri de) nereye gidiyordu ve neden geri döndüklerinde üzerlerinde iş, görev ve gizemli kaygıların kokusu oluyordu? Evet, dışarısı diye bir yer vardı, ama şehirden farkı neydi? Duygusu, tadı, sesi nasıldı? Neden zaman zaman birileri, bir anne veya bir baba gidip de dönmüyordu, surların ardındaki görünmez diyarın onları bir lokmada yutma gücü varmış gibi? Uyuşuklar, draklar, vampirler, sıçrayanlar; çocuklar bu isimleri bilseler de, tam anlamlarını bilmiyorlardı. En vahşi olanlar draklardı, yani sıçrayanlar veya vampirlerdi (bu sözcüğü sadece yaşlılar kullanırdı); bir de uyuşuklar vardı, ki bunlar draklara benzeseler de farklıydılar. Tehlikeliydiler, evet, ama draklar kadar değil; akrep veya yılan kadar daha çok. Kimileri uyuşukların fazla uzun yaşamış draklar olduğunu, kimileriyse onların apayrı bir yaratık türü olduğunu söylüyordu. Hiçbir zaman insan olmadıklarını.

Bu da ayrı bir meseleydi. Viraller eskiden onlar gibi insan idiyseler, nasıl şimdiki hallerine gelmişlerdi?

Ama öykülerin en büyüğü, Niles Coffee'nin öyküsüydü; savaşarak ölmek için dünyayı kat eden korkusuz adamlardan oluşan Seferberlik Ordusu'nun kurucusu Albay Coffee'nin öyküsü. Coffee'nin geçmişi, onunla ilgili her şey gibi, bir mit perdesinin ardında gizliydi. Ebeveyninin üçüncü çocuğuydu ve ablaları tarafından büyütülmüştü; 38'deki Doğu Baskını'nda öksüz kalmış, annesiyle babasının can vermesini seyretmişti; günün birinde sur kapısında tek başına

belirmişti, postlara sarınmış bir çocuk savaşçıydı, mızrağının ucunda kesik bir viral kafası taşıyordu. Yüz, bin, on bin viral öldürmüştü tek başına; bu sayı giderek büyümekteydi. Şehre ayak basmamıştı hiç; sıradan insan gibi giyinerek, tarla işçisi gibi giyinerek, kimliğini gizleyerek aralarında geziniyordu; varlığını hiç belli etmiyordu. Adamlarının Tanrı'ya değil birbirlerine yemin –kan yemini– ettikleri, ölmeye yemin ettikleri ve bu sözün sembolü olarak saçlarını kazıdıkları söyleniyordu. Surların çok ötesine gidiyor, hatta Texas'ın dışına çıkıyorlardı. Oklahoma City, Wichita, Kansas. Roswell, New Mexico. Boz ranzanın yanındaki duvara, yatağının yukarısına, birleştirilmiş bir yapbozu andıran, renkleri solmuş, eski bir Birleşik Devletler haritası asmıştı; Coffee'nin gittiği her yeni yere annesinin iğnelerinden birini saplar, sonra da bu iğnelerin arasına iplik gererdi. Okuldayken, ağabeyi Petrol Yolu'nda çalışan Rahibe Peg'e sorular sorarlardı: Neler duymuştu, neler biliyordu? Seferberlik Ordusu'nun dışarıda sağ kalmış başkalarını bulduğu, kasabalar ve hatta şehirler dolusu insan bulduğu doğru muydu? Rahibe bu sorulara yanıt vermese de, ağabeyinin adını duyunca gözlerinin umutla parladığını görürlerdi. Coffee buydu işte: Nereden gelmiş olursa olsun, bunu nasıl başarıyor olursa olsun, umut sebebiydi.

Vorhees uzun yıllar sonra, Boz'un ve annelerinin ölümünden çok sonra, şunu merak edecekti: O ve kardeşi neden böyle şeyleri ebeveynleriyle konuşmamışlardı hiç? Normalde bunu yapmaları gerekirdi; oysa belleğini yokladığında tek bir örneğe bile rastlayamıyordu, tıpkı annesinin ya da babasının Boz'un haritasıyla ilgili tek kelime ettiklerini anımsayamadığı gibi. Bunun sebebi neydi? Hem o haritaya ne olmuştu, Vorhees neden onun bir gün durup dururken ortadan kaybolduğunu hatırlıyordu? Sanki Coffee'yle ve Seferberlik Ordusu'yla ilgili öyküler gizli bir dünyanın, bir çocukluk dünyasının parçasıydı ve o dünyadan bir kez çıktınız mı geri dönüş yoktu. Vorhees birkaç hafta boyunca bu sorularla öyle meşgul olmuştu ki, sonunda bir sabah kahvaltı sofrasında bunları babasına soracak cesareti toplamıştı; babası gülmüştü. *Şaka mı yapıyorsun?* Thad Vorhees yaşlı sayılmazdı, ama öyle görünüyordu: Saçlarını ve

dişlerinin yarısını kaybetmişti, ekşi ekşi terlerdi hep, mutfak masasında duran elleri kemikten yapılmış kuş yuvaları gibiydi. *Ciddi misin? Senin durumun fena değildi yine, ama Boz onu ağzından düşürmezdi. Coffee, Coffee, Coffee, bütün gün. Hatırlamıyor musun?* Gözleri üzüntüden yaşarmıştı birden. *O salak harita. Açıkçası onu indirmeye gönlüm elvermemişti, sen indirince de şaşırdım. Öyle ağladığını hiç görmemiştim. Hepsinin saçmalık olduğunu anlamışsındır diye düşündüm. Coffee'nin filan. Bundan bir şey çıkmayacağını, önemsiz olduğunu.*

Ama önemsiz değildi; asla da olmamıştı, olamazdı. Nasıl önemsiz olabilirdi, Boz'u o kadar sevmişlerken?

Suçlu Tifty idi tabii, Coffee'yi kendi gözleriyle gördüğünü iddia eden Tifty: yalancı Tifty, palavracı Tifty, birileri kendisine ihtiyaç duysun diye saçma sapan laflar eden Tifty. *Tifty,* demişlerdi hep bir ağızdan, *amma atıyorsun. Coffee'yi filan görmedin.* Ama dalga geçerken bile inanmaya başlamışlardı; o çocuğun ikna kabiliyeti yüksekti. Onların arkadaş grubuna bir anda dahil oluvermişti; bunun nasıl olduğunu kimse bilmiyordu. O gün sıradan bir gün gibi başlamıştı: şapel, okul ve saat 3'ün ıstırap verici bir yavaşlıkla yaklaşmasıyla, zil çalınca serbest kalıveren üç yüz çocuk koridorlardan akın akın geçip merdivenlerden inerek ikindi havasına çıkmıştı. Okuldan mahallelerine doğru yürüdükçe sayıları azalmıştı, sınıf arkadaşları ayrılıp kendi yollarına gitmişti ve sonunda geride sadece dördü kalmıştı.

Gerçi bu doğru sayılmazdı. Eski alışveriş arabalarıyla, ıslak şiltelerle ve kırık sandalyelerle dolu olan ara sokağa girerken – levazım subayına kulak asmayan insanlar, çöplerini buraya atıp duruyorlardı– takip edildiklerini fark ettiler. Sıska bir oğlandı; zayıf yüzünün tepesindeki kızılımsı saçı, çok yüksekten başına düşmüş bir takke gibiydi. Ocak ayında olmalarına, havanın serin ve nemli olmasına karşın çocuğun ceketi yoktu; üstünde yün kazakla kot pantolon, ayaklarında da parmak arası terlikler vardı sadece. Elleri ceplerindeydi ve grubu çok yaklaşmadan, ama merak uyandıracak kadar yakından takip ediyordu. Arada bıraktığı mesafeyle, adaylığını

belirtiyordu sanki: *İlginç biri olabilirim*, diyordu. *Bana bir şans tanımak isteyebilirsiniz.*

"Eee, *ne* istiyor sizce?" dedi Cruk.

Ara sokağın sonuna, tahta parçalarıyla inşa ettikleri küçük barınağa gelmişlerdi. Yayları fırlamış küflü bir şilte, zemin vazifesi görüyordu. Çocuk yaklaşık on metre ötedeydi, ayaklarını tozlu zeminde sürüyordu. Öyle bir duruşu vardı ki, vücut parçalarının arasındaki bağ çok zayıftı sanki; dört farklı çocuğun parçalarından oluşturulmuş gibi.

"Bizi takip mi ediyorsun?" diye seslendi Cruk.

Çocuk yanıt vermedi. Göz teması kurmamaya çalışan bir köpek gibi yere bakıyordu. Başı eğik olduğundan, yüzünün sol yanındaki şişliği hepsi gördü.

"Sağır mısın? Sana bir soru sordum."

"Sizi takip etmiyorum."

Cruk diğerlerine döndü. Onlardan bir yaş büyük olduğundan, gayriresmi liderdi. "Bu çocuğu tanıyan var mı?"

Yoktu. Cruk tekrar çocuğa baktı. "Sen. İsmin ne?"

"Tifty."

"Tifty mi? Tifty diye isim mi olur?"

Çocuk terliklerinin uçlarını inceliyordu. "Oluyor işte."

"Annen sana öyle mi sesleniyor?" dedi Cruk.

"Annem yok."

"Öldü mü, yoksa seni terk mi etti?"

Çocuk cebindeki bir şeyle oynuyordu "İkisi de galiba. Sen öyle sorunca." Gözlerini kısarak onlara baktı. "Siz kulüp filan mısınız?"

"Neden öyle dedin?"

Çocuk kemikli omuzlarını kaldırdı. "Hiç, sizi görünce merak ettim o kadar."

Cruk diğerlerine göz attıktan sonra tekrar çocuğa baktı. Bezgince iç geçirdi.

"Eh, orada öyle aval aval durmanın anlamı yok. Gel de sana bir bakalım."

Çocuk yaklaştı. Ürkekliğinde Vorhees'e tanıdık gelen bir şey vardı. Bunun sebebi, içlerinden herhangi birinin o çocuk gibi yapayalnız

kalabileceğini bilmesiydi belki de. Çocuğun sol gözünün morarmış ve davul gibi şişmiş olduğunu gördüler.

“Hey, bu çocuğu biliyorum” dedi Dee. “Destekli’de oturuyorsunuz, değil mi? Babanla birlikte taşındığını görmüştüm.”

Hill Country Destekli Yaşam Tesisi: ailelerle dolu, tıkış tıkış apartmanlar. Herkes oraya Destekli derdi.

“Öyle mi?” dedi Cruk. “Yeni mi taşındınız?”

Çocuk başıyla onayladı. “H-kasabası’ndan.”

“Şeyle mi kalıyorsun?” dedi Cruk. “Babanla mı?”

“Halam da var. Rose. Bana o bakıyor çoğu zaman.”

“Cebinde ne var? Oynadığını gördüm.”

Çocuk elini çıkarıp onlara gösterdi: kalın bir katlanır çakı. Cruk çakıyı alınca diğer üçü sokuldular. Her zamanki bıçaklar, artı törpü, tornavida, makas, tirbuşon, hatta eskilikten merceği bulanmış bir büyüteç.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Cruk.

“Babam verdi.”

Cruk kaşlarını çattı. “Bunları satıyor mu?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Yok. Hidro o. Barajda çalışıyor.” Çakıyı gösterdi. “İstersen senin olsun.”

“Senin çakını ne yapayım?”

“O istemiyorsa ben alırım” dedi Boz. “Ver şunu.”

“Kapa çeneni Boz.” Cruk çocuğu tepeden tırnağa süzdü. “Yüzüne ne oldu?”

“Hiç, düştüm.”

Çocuk savunmacı bir ses tonuyla konuşmamıştı. Ama yalan söylediğini hepsi anladı.

“Bir yumruğun üstüne düşmüşsün bence. Baban mı yaptı, başkası mı?”

Çocuk bir şey demedi. Vorhees onun çenesinin hafifçe seğirdiğini gördü.

“Çocuğun üstüne gitme Cruk” dedi Dee.

Ama Cruk gözlerini çocuktan ayırmadı. “Sana bir soru sordum.”

“Bazen dövüyor. İçince. Rose diyor ki, isteyerek yapmıyormuş.

Annem yüzündenmiş."

"Seni terk etti diye mi?"

"Beni doğururken öldü diye."

Çocuğun bu sözü havada asılı kaldı sanki. Doğruyu söylemiş olsa da olmasa da, onu geri çeviremezlerdi artık.

Cruk çakıyı uzattı. "Al hadi. Babanın çakısını istemem."

Çocuk çakıyı cebine geri koydu.

"Ben Cruk. Dee kız kardeşim. Şu ikisi de Boz'la Vor."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Çocuk gözlerini kısarak onlara kararsızca baktı. "Eee, kulübe girdim mi yani?"

"Kaç kez söyleyeceğim" dedi Cruk. "Kulüp değiliz."

Böylece karar verilmişti: Tifty onlardan biriydi. Herkesin piyiz dediği kaçak viski yüzünden gözleri sürekli parlayan, her gece siren vaktinde Tifty'yi içki yüzünden kalınlaşmış gür sesiyle çağıran sert, hatta ürkütücü bir adam olan Bray Lamont'u zamanla hepsi tanıdı. *Tifty, lanet olsun! Tifty, hemen buraya gelmezsen seni aramaya çıkacağım!* Çocuğun ara sokağa morarmış gözlerle, morluklarla geldiği oldu; bir keresinde de kolu askıda geldi. Sarhoşken hiddete kapılan babası onu duvara çalıp, omzunun çıkmasına yol açmıştı. İG'ye söylemeli miydiler? Ailelerine? Rose Hala yardım edebilir miydi peki? Ama Tifty başını iki yana sallıyordu hep. Aldığı yaraları öfkeyle değil, suskun bir kadercilikle karşılar gibi görünmesini ister istemez takdir ediyorlardı. Bir çeşit güç gibi görünüyordu bu. *Kimseye söylemeyin*, diyordu çocuk. *Babam öyle bir insan. Değişmesi imkânsız.*

Başka öyküler de vardı. Tifty büyükdedesinin Texas Bildirgesi'ne imza atanlardan biri olduğunu ve Petrol Yolu'nun yapımını denetlediğini öne sürüyordu; dedesi 38'deki Doğu Baskını'nın kahramanlarından biriydi ve ilk dalgada ısırılıp ölümcül yara alınca, taşma oluğundan yapılan taarruzda başı çekmiş, savaş meydanında askerlerinin önünde kendini feda etmiş, bıçağıyla kendi canını almıştı; Tifty'nin ismini vermeyi reddettiği bir kuzeni ("herkes ona Kuzen der

sadece”) aranan bir gangsterdi, H-kasabası’ndaki en büyük imbik makinelerinden birinin operatörüydü; çok güzel bir kadın olan annesi daha on altı yaşına basmadan dokuz evlenme teklifi almıştı, ki taliplerinden biri şimdi başkanlık dairesinde çalışıyordu. Kahramanlar, kodamanlar, suçlular... Hem çocukların tanıdığı dünyanın, hem de onun altında yatan ticaret dünyasının önde gelen şahsiyetlerinin katıldığı engin ve renkli bir geçit alayı; Tifty önemli tanıdıkları olan insanları tanıyordu. Tifty Lamont dendi mi bütün kapılar açılırdı. Onun H-kasabası’ndan gelen ayyaş bir hidronun oğlu olması, üstüne olmayan giysilerini asla yıkamayan ve yüzü gözü morluk içinde, sıradan bir sıska çocuk olması, bekâr halasının baktığı ve gruptaki diğer çocuklar gibi Destekli’de oturan bir çocuk olması önemli değildi; Tifty öyle iyi ve ilginç öyküler anlatıyordu ki, onlara inanmamak *olmazdı*.

Ama Coffee’yi görmesi... Bu kadarı abartıydı. Bu iddia gerçeklere aykırıydı. Coffee bilinemezdi; Coffee tıpkı viraller gibi gölgelerde yaşayan bir yaratıktı. Ama yine de, Tifty’nin öyküsünde inandırıcı bir taraf da vardı. Babasıyla birlikte H-kasabasına, o kanunsuz kasabanın kulübelerle dolu sokaklarına, gangster Kuzen’le buluşmaya gitmişti. Orada, imbik makinesinin bulunduğu deponun arka odasında –o makine devasaydı, tellerle borulardan ve fokurdayan kazanlardan oluşan canlı bir ejderha gibiydi–, tehlikeli gözlerle bakarken pis pis sırıtarak kararmış dişlerini sergileyen beli tabancalı adamların arasında, para verilmiş ve bir testi piyiz alınmıştı. Tifty oraya sık sık giderdi, oraya yaptığı ziyaretleri birçok kez anlatmıştı, ama bu seferki farklıydı. Bu sefer bir adam vardı. Diğerlerinden farklıydı, o ortamın adamı olmadığı belliydi... Tifty bunu hemen anlamıştı. Adam asker gibi dimdik duruyordu. Yandaydı, yüzü görünmüyordu, üstünde kuşaklı bir siyah pardösü vardı. Tifty onun saçının kazınmış olduğunu görmüştü. Bu adamın (her kimse) acil bir iş için orada olduğu belliydi; normalde Tifty’nin babası oyalanırdı, diğer adamlarla birlikte içki içerdi ve onun H-kasabası’ndaki günlerini yâd ederlerdi, ama bu gece öyle olmamıştı. Masasının ardında kuş yuvasındaki yumurta misali oturan, iriyarı, toparlak Kuzen, Tifty’nin babasının uzattığı

banknotları tek kelime etmeden almıştı; gelir gelmez çıkıp gitmişlerdi sanki. Depodan epey uzaklaştıklarında, babası şöyle demişti: *Orada gördüğün adam kimdi, biliyor musun çocuk? Ha? Bilmiyor musun? Kimdi söyleyeyim. Niles Coffee'nin ta kendisiydi.*

"Size bir şey daha anlatayım." Beşi ara sokaktaki barınakta sıkış tıkış oturuyorlardı. Tifty sonuçta kendisinde kalan çakıyı kullanarak, toza şekiller çizmekteydi. "Babam diyor ki, Coffee'nin barajın dibinde kampı varmış. Orta yerde, dışarıda olması fark etmezmiş gibi. Drakların gelip tuzaklara yakalanmasını bekliyor, sonra da onları yakıyorlarmış."

"Biliyordum!" diye bağırdı Boz. Çocuğun yüzü heyecandan ışıl ışıldı. Dizlerinin üstünde Vorhees'e doğru döndü. "Sana dememiş miydim?"

"Mümkün değil" dedi Cruk küçümsemeyle. Aralarında kuşkucu rolü onundu; bu rolü göreviymişçesine oynardı.

"Oydu diyorum size. *Hissediliyordu*. Herkesin tavrından."

"Coffee'nin o tüccarlarla ne işi olur ki? Bunu söyle bana."

"Ne bileyim? Askerleri için piyiz alıyordur belki." Tifty'nin aklına yeni bir fikir geldi. Öne eğilip sesini alçalttı. "Veya tabanca."

Cruk alaycı bir kahkaha attı. "Şu bacaksızı dinleyin hele."

"İstediğin kadar dalga geç, ben onları gördüm. Eskiden kalma gerçek ordu silahlarından bahsediyorum. M16'lardan, otomatik tabancalardan, hatta bomba atarlardan."

"Vay be" dedi Boz.

"Kuzen öyle silahları nereden bulabilir ki?" diye sordu Vorhees.

Dizlerinin üstünde yükselen Tifty, kimsenin onları duyamayacağından emin olmak istercesine etrafa bakındı. "Size bunu söylemeli miyim bilmiyorum" diye devam etti. "San Antone civarında bir yeraltı sığınağı, eski bir ordu üssü var. Kuzen orada devriye geziyor."

"Bunu bir saniye daha dinleyemem" dedi Cruk. "Sen ne Coffee'yi gördün, ne de bir başkasını."

"Onun varlığına inanmadığını mı söylüyorsun?"

Bunu söylemek kutsala hakaret olurdu. "Öyle demiyorum. Sen onu

görmedin diyorum sadece.”

“Vor, sen ne düşünüyorsun?”

Vorhees kararsızdı. Tifty’nin söylediklerinin yarısı palavraydı resmen, belki yarısından da fazlası. Öte yandan, inanma dürtüsü ağır basıyordu.

“Bilmiyorum” demeyi başardı Vorhees. “Herhalde... Bilmiyorum.”

“Eh, *ben* ona inanıyorum” dedi Dee.

Tifty’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. “Gördün mü?”

Cruk küçümsemeyle el salladı. “O kız. Her şeye inanır.”

“Hey!”

“Öyle ama.”

Tifty kendisinden büyük oğlana baktı. “Peki Coffee’yi kendi gözlerinle görebilirsin desem?”

“O nasıl olacak?”

“Kolay. Bir boşaltma kanalı borusundan geçebiliriz. Oraya çok indim. Yılın bu vaktinde kapakları şafaktan önce açmazlar. Hava bacaları barajın dibine kadar iniyor... Oradan bakarsak kampı görebiliriz.”

Meydan okunmuştu; hayır demek olmazdı.

“Kamp filan yok Tifty.”

Cesaretlerini toplamaları üç gün sürdü, ama o zaman bile Cruk kız kardeşinin gelmesini yasakladı. Planları şuydu: Ebeveynleri uyuyunca gizlice evlerinden çıkıp barınakta buluşacaklardı. Tifty onları İG devriyelerine yakalanmadan baraja götürecek bir güzergâh belirlemişti.

Tifty geldiğinde vakit geceyarısını geçmişti. Diğerleri onu bekliyorlardı. Ara sokağın ucunda beliren Tifty hızla yaklaştı; ceketinin kapüşonunu başına geçirmişti, elleri ceplerindeydi. Eğilerek barınağa girerken bir şişe çıkardı.

“Sıvı cesaret.” Kapağını açtığı şişeyi Vorhees’e verdi.

Şişede piyiz vardı. Vorhees’le Boz’un, pazarları rahibelerin kilisesine dua etmeye giden ebeveynleri evde piyiz bulundurmazlardı.

Vorhees şişenin açık ağzını burnuna yaklaştırdı. O berrak sıvıda sert bir kimyasal kokusu vardı; küllü sabun gibi kokuyordu.

“Ver şunu” diye emretti Cruk. Şişeyi kaptı ve bir yudum içtikten sonra Vorhees’e geri verdi.

Tifty “Daha önce hiç piyiz içmedin mi?” diye sordu Vorhees’e.

Vorhees gücenmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. “Tabii ki içtim. Bir sürü kez.”

“Sen hayatında ne zaman piyiz içtin ki?” diye dudak büktü Boz.

“Senin bilmediğin çok şey var kardeşim.” Burnunu kapatamadığına hayıflanan Vorhees ihtiyatla bir yudum aldığı içkiyi, tadını almamak için çabucak yuttu. Sinüslerine yakıcı alevler doldu; boğazından aşağı bir ateş nehri aktı. Tanrım, iğrençti bu! Vorhees yaşlı gözlerle öksürüp tıksırmaya başladığında, herkes gülüyordu artık.

Sonra Boz içti. Vorhees kardeşinin koca bir yudum içmesine karşın sadece yüzünü ekşittiğini görünce utandı. Şişe üç tur boyunca elden ele geçti. Dördüncü turda, artık Vorhees bile içkiye alışmıştı ve çok öksürmeden içebiliyordu. Neden bir şey hissetmediğini merak etti, ama aslında hissettiğini ayağa kalkar kalkmaz anladı; ayaklarının altındaki yer sallanırken, dengesini yitirmemek için bir eliyle tutunmak zorunda kaldı.

“Gidelim” dedi Tifty.

Baraja vardıklarında, hepsi de deliler gibi kıkırdıyordu. Dakikaların akışı bir şekilde değişmişti; sanki buraya gelmeleri hem uzun zaman almış, hem de çok kısa sürmüştü. Vorhees bir kamyonun altında İG devriyesinden saklandığı anı hatırlıyordu; ama koşulları tam olarak hatırlamıyordu, yakalanmamayı nasıl başardıklarını da. Sarhoş olduğunu biliyordu, ama zihnini bunda odaklayamıyordu. Birisi – Vorhees bunun Boz olduğunu fark etti; Boz hepsinden çok sarhoş olmuştu– yabani otların üstüne kustu. Peki ya Dee, onun burada ne işi vardı? Peşlerinden mi gelmişti? Cruk ona bağırıyordu, evine gitmesini söylüyordu; ama Dee, Dee’lik yapıyordu: Bir şeye kafayı taktı mı onu engellemeye çalışmak, bir köpeğin ağzından kemik almaya kalkmaktan farksızdı. İşin doğrusu, Vorhees Dee’yi seviyordu. Hep sevmişti. İçinde bu sevginin kabardığını, göğsünde şişen bir duygu

balonu gibi kabardığını hissetti birden ve duygularını itiraf etmek için cesaret toplarken, her nereye gittiyse dönen Tifty onlara peşinden gelmelerini söyledi.

Onları götürdüğü küçük, beton binanın yeraltına inen metal bir merdiveni vardı. Merdivenin dibindeki rutubetli ve loş kontrol bacasının duvarlarından su damlaları akıyordu. Barajın içindeydiler, boşaltma kapaklarının yukarısında bir yerdeydiler. Metal kafeslerdeki ampullerin ışığı, duvarlara uzun gölgelerini düşürüyordu. Adrenalin düzeyi artan Vorhees'in zihni giderek açılıyordu. Duvardaki, paslı bir metal halkayla çevrelenmiş, kapalı bir kapağa vardılar. Cruk'la Tifty karşılıklı durup var güçleriyle uğraşsalar da, kapağın yuvarlak kolunu kıpırdatamadılar.

"Levye gibi bir şeye ihtiyacımız var" dedi Tifty.

Tünelde gözden kayboldu ve uzun bir boruyla geri döndü. Boruyu kapak kolunun çubuklarının arasına geçirip, üstüne ağırlığını verdi. Kol gıcırdayarak dönmeye başladı; kapak açıldı.

İçeride dikey bir baca ve aşağı inen bir merdiven vardı. Tifty çıkardığı işaret fişeğini yakıp bacanın içine attı. Önce Tifty indi; sonra Vor, Dee, Boz ve son olarak da Cruk.

Kendilerini geniş bir borunun içinde buldular. Altı boşaltma borusundan biriydi bu. Barajın kapakları günde bir kez açılıyordu ve bu borulardan geçen sularla tarlalar sulanıyordu. Arkalarında, barajın dizginlediği bir milyon galonluk su vardı. Hava soğuktu ve taş kokuyordu. Yerden borunun ucuna, orada soluk bir disk şeklinde görülen ay ışıklı göğe doğru incecik bir su akıyordu. Oraya doğru usulca giderek, Tifty'nin işaret fişeğinden uzaklaştılar. Vorhees'in kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Surların dışındaki gece dünyası: Hayal edilemezdi. Çıkışa üç metre kala Tifty çömeldi; diğerleri onu taklit ettiler. Çıkış kalın çubuklu çelik parmaklıkla kapatılmıştı.

"Önce ben gideyim" diye fısıldadı Tifty.

Tünelin ucuna doğru emekledi. Diğerleri hiç kımıldamıyordu. Sarhoş Vorhees, Coffee'nin kampını yan hedef olarak görüyordu artık; bu akşam sadece bir cesaret sınavı veriliyordu ve hedef önemsizdi. Parmaklık viralleri dışarıda tutacak kadar sağlamdı, ama

asıl tehlike bu değildi; Vorhees bir viralin pençesini içeri uzatıp arkadaşlarını tutmasını ve paramparça etmesini bekliyordu biraz. Piyizin verdiği sarhoşluk yüzünden hâlâ sersem gibiyken, herhalde Dee'nin de korktuğunu düşündü; Dee'yi rahatlatmaya çalışabilirdi, ama ne diyeceğini bilemeyince boş verdi.

Tifty tünelin ağzına varınca dizlerinin üstünde doğruldu, parmaklığı iki eliyle kavradı ve dışarı baktı.

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadı Cruk.

Sessizlik. Sonra arkadaşları tek bir sözcük söyledi: "Has...siktir."

Ses tonu Vorhees'i huzursuz etti. Keşif yapmış değil, korkuya kapılmış birinin ses tonuydu bu.

"Ne?" diye fısıldadı Cruk daha sertçe. "Coffee orada mı?"

"Bakmak istiyorum!" diye haykırdı Boz.

"Sus!" diye bağırdı Cruk. "Söylesene Tifty, ne görüyorsun?"

Vorhees dizlerinde hissetti. Gökgürültüsünü andıran bir gürlemeyi ve harekete geçen metal dişlilerin çığlıksı iniltisini. Ses arkalarından geliyordu.

Tifty ayağa fırladı. "Dışarı çıkın!"

Su sesiydi. Vorhees'in şimdi duyduğu ses, barajdan salınan suyun sesiydi. Kapaklar sırayla, peş peşe açılıyordu. Tifty'nin gördüğü buydu.

Paramparça olacaklardı.

Ayağa kalkan Vorhees, Boz'u kolundan çekerek götürmeye çalıştı; ama çocuk çırpınarak kurtuldu.

"Onu görmek istiyorum!"

"Orada bir şey yok!"

Çocuk ağlıyordu, sesi çatlak çıkıyordu. "Var, var!"

Boz tünelin ağzına doğru koştu. Tifty ile diğerleri merdivene telaşla tırmanmaya başlamışlardı bile. Gökgürültüsü sesi iyice yakından geliyordu artık. Yandaki boruya su verilmişti; sırada onlarınki vardı. Birkaç saniye sonra, onlara bir su duvarı çarpacaktı. Vorhees tünelin ağzında kardeşinin beline sarıldı, ama çocuk parmaklığa sımsıkı tutunuyordu.

"Onu görüyorum! Coffee o!"

Vorhees var gücüyle çekti; birlikte yere düştüler. Diğerleri sesleniyordu: *Hadi, hadi!* Vorhees kardeşini elinden tutup koşmaya başladı. Cruk merdivenin dibinden onlara gel gel yapıyordu. Vorhees kulaklarında basınç hissetti; yüzüne buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Cruk merdiveni çıkıp gözden kaybolurken, Vorhees de tırmanmaya başladı; kardeşi hemen arkasındaydı.

Sonra sular geldi.

Vorhees'e bir, yüz, bin yumruk gibi çarptı. Altındaki Boz dehşetle haykırdı. Vorhees merdivene tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu; bir elini bile bıraksa suya kapılırdı. Burnuyla ağzına su doldu. Kardeşine seslenmeye çalıştı, ama sesi çıkmadı. *Buraya kadarmış*, diye düşündü. Bir hata yüzünden her şey bitmişti. Öyle basitti ki. Neden daha çok insan bu şekilde ölmüyordu? Merdivene tutunmakta giderek zorlanırken aslında böyle öldüklerini fark etti. Birçoğu böyle ölüyordu.

Onu çekip kurtaran Cruk oldu. Cruk ebediyen dostu olacaktı; bir gün, Dee'yle evlenen Vorhees'in yanında duracaktı; herkesin çocuklarını yaz pikniği için tarlaya getirdiği bir günde, Vorhees'in çocuklarına göz kulak olacaktı; yıllar sonra, kilometrelerce ötede, hayatlarının son savaşında onun yanında olacaktı. Vorhees'in elleri merdiveni bırakırken, Cruk eğilip onu bileğinden tuttu ve yukarı çekti; Vorhees'in ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, merdiveni tırmanıp güvenliğe ulaştılar.

Ama Boz bunu yapamadı. Çocuğun parmaklığa çarpıp ezilmiş cesedi ancak ertesi sabah bulunacaktı. Coffee'yi görmüş ya da görmemiş olabilirdi. Tifty onlara asla yanıt vermedi. Vorhees bunun önemsiz olduğuna inanmaya başladı zamanla. Boz'un Coffee'yi görmesi bir teselli olmazdı.

Öğlen olduğunda, püskül yolma ekibi on altı dönümü halletmişti. Güneş yakıyordu, gökyüzünde tek bir bulut yoktu; çocuklar bile, sabahı gülüp oynayarak geçirdikten sonra gölgeliğe çekilmişlerdi. Vorhees tulumbaya gidip şapkasını çıkardı ve bir bardak su doldurup

içti; sonra bardağı tekrar doldurup, suyu yüzüne çarptı. Çıkardığı terli gömleğiyle üstünü sildi. Tanrım, hava çok sıcaktı.

Kadınlarla çocuklar karınlarını doyurmuşlardı. İş ekibi, öğle yemeği için tentenin altında toplanıyordu. Ekmek ve tereyağı, haşlanmış yumurta, tütsülenmiş et, peynir kalıpları, sürahiler dolusu su ve limonata. Cruk bir tabağı yiyeceklerle doldurmak için kuleden tenteye gitti; Tifty görünürde yoktu. Eee, ne olmuştu yani? Tifty canının istediğini yapabilirdi. İştahla, konuşmadan yediler. Birazdan hepsi de gölgelikte uyuklamaya başlayacaktı.

“Bir saat” dedi Vorhees az sonra, masadan kalkarak. “Fazla gevşemeyin.”

Merdivenden kulenin tepesine çıkınca, Cruk’ın orada tarlayı dürbünle taradığını gördü. Adamın tüfeği parmaklığa yaslıydı.

“Oralarda ilginç bir şey var mı?”

Cruk yanıt vermedi bir an. Dürbünü Vorhees’e uzattı.

“Saat altı yönünde, ağaç hattında. Bana onun ne olduğunu söyle.”

Vorhees baktı. Ağaçlardan ve arkalarındaki çorak, kahverengi tepelerden başka bir şey görmedi. “Ne gördüğünü düşündün ki?”

“Bilmem. Parlak bir şey.”

“Metal gibi mi?”

“Hı hı.”

Vorhees bir an sonra dürbünü indirdi. “Eh, artık orada yok. Gördüğün şey merceklerdeki güneş parıltısıydı belki de.”

“Muhtemelen.” Cruk şişesinden bir yudum aldı. “Aşağıda durum nasıl?”

“Birazdan hepsi uyur. Çocukların çoğu uyudu bile. Havanın bu kadar sıcak olacağını kimse tahmin etmemişti bence.”

“Texas’ın temmuzu kardeş.”

“Gunnar yardım etmek istediğini söyledi. O çocuğun duyguları var, aklı yok.”

Cruk tüfeğini aldı. “Ona ne dedin?”

“Hele dur biraz. Ne kadar saçma bir laf ettiğini ileride anlarsın, dedim.”

Cruk güldü. “Biz de öyleydik ama. Dünyaya çıkmaya can atardık.”

“Kendi adına konuş.”

Cruk sustu ve parmaklığın ötesine baktı. Vorhees arkadaşının canının bir şeye sıkıldığını sezdi.

“Bak” diye söze başladı Cruk, “bir karar verdim ve bunu benden duymanı istiyorum. Seferberlik Ordusu’nun tekrar kurulacağı söyleniyor, biliyorsun.”

Bu söylentileri Vorhees de duymuştu. Yeni bir şey değildi: söylentiler olurdu hep. Coffee’yle askerleri sırra kadem bastığından beri –kaç yıl olmuştu?– bu konu asla tamamen kapanmamıştı.

“Hep öyle derler.”

“Bu seferki laftan ibaret değil. Ordu İG’den gönüllü topluyor, iki yüz askerlik bir birlik kurmak için.”

Vorhees arkadaşının yüzünü inceledi. Cruk ne diyordu? “Cruk, bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Çocukça şeyler bunlar.”

Cruk omuz silkti. “O zamanlar öyleydi belki. Ve Boz’un ölümünden sonra bu konuda ne hissettiğini biliyorum. Ama hayatıma baksana Vor. Hiç evlenmedim. Ailem yok. Neyi bekliyordum ki?”

Vorhees gerçeği anladı birden. “Tanrım. Yazıldın bile, değil mi?”

Cruk başıyla onayladı. “Dün İG’ye istifamı verdim. Ama yemin edene kadar geçerli olmayacak.”

Vorhees afallamıştı.

“Bak, Dee’ye söyleme sakın” dedi Cruk. “Kendim söylemek istiyorum.”

“Hoş karşılamayacak.”

“Biliyorum. O yüzden önce sana söyledim.”

Servis yolundan gelen bir kamyonetin sesi, konuşmalarını yarıda kesti. Kamyonet depo alanına girip tentenin yanında durdu; Tifty araçtan indi. Kamyonetin arkasına gidip, kasa kapağını indirdi.

“Ne getirdi acaba?”

Karpuz getirmişti. İnsanlar etrafına üşüştüler; Tifty kalın, suları damlayan karpuz dilimleri kesip çocuklara vermeye başladı. Karpuz! Böyle bir günde ne güzel giderdi!

Onları seyreden Vorhees “Tanrı aşkına” diye homurdandı. “Onları nereden bulmuş?”

“Tifty herhangi bir şeyi nereden bulur? Adamın hakkını teslim etmelisin ama. Yalnız ölmeyecek.”

“Aksini mi iddia ettim?”

Cruk ona baktı. “Onu sevmek zorunda değilsin Vor. Sev diyemem. Ama cidden çabalıyor. Bu konuda hakkını yememelisin.”

Merdiven kapısı açıldı. Dee iki tabak taşıyarak dışarı çıktı; tabaklarda birer pembe karpuz dilimi vardı.

“Tifty getirdi...”

“Sağ ol. Gördük.”

Kadının yüzü, Vorhees’e çok tanıdık gelen bir ifadeyle asıldı. *Bırak artık. Lütfen, sırf bugünlüğüne. Altı üstü karpuz.*

Cruk tabakları aldı. “Sağ ol Dee. Hızır gibi yetiştin. Tifty’ye teşekkürlerimi ilet.”

Vorhees’e göz atan Dee gözlerini tekrar ağabeyine çevirdi. “İletirim.”

Vorhees hınçlı bir budala gibi göründüğünü biliyordu; bir şey demezse, konuyu değiştirmezse huysuzluğunun bütün gün süreceğini de biliyordu.

“Çocuklar nasıl?”

Dee omuz silkti. “Siri mışıl mışıl uyuyor. Nit, Ali’yle ve başka çocuklarla birlikte gitti. Kır çiçeği topluyorlar.” Duraksayıp alnını bileğinin tersiyle sildi. “Cidden oraya dönecek misiniz? Nasıl dayanabiliyorsunuz anlamıyorum. Güneşin biraz alçalmasını bekleseniz daha iyi olur sanki.”

“Çok işimiz var. Beni merak etme sen.”

Kadın onu bir an daha süzdü. “Eh, dediğim gibi. Sana getirebileceğim başka bir şey var mı Cruk?”

“Yok, sağ ol.”

“Seni rahat bırakayım öyleyse.”

Dee gidince Cruk tabaklardan birini uzattı. Ama Vorhees başını iki yana salladı.

“Almayayım, sağ ol.”

İriyarı adam omuz silkti. Cruk kendi dilimine yumulmuştu bile; çenesinden ırmak ırmak karpuz suyu akıyordu. Geride sadece kabuk

kalınca, parmaklığın üstünde duran ikinci tabağı gösterdi. “Yiyebilir miyim?”

Vorhees omuz silkerek karşılık verdi. Cruk ikinci karpuz dilimini de mideye indirdikten sonra yüzünü koluyla sildi ve kabukları aşağı attı.

“Dee’ye gecikmeden söylemelisin” dedi Vorhees.

Saat üçtü, gün ilerliyordu. Sabahın sonlarında hafif bir esinti olmuştu, şimdiyse yaprak kımıldamıyordu yine. Dee tentenin altında Cece Cauley ile kâğıt oynuyordu ilgisizce; ayaklarının dibindeki sepetteyse minik Louis yatmaktaydı. Bu tombul ve iyi huylu, kalın parmaklı bebek yumuşak ağzını büzmüştü: Sıcağa karşın gün boyunca pek ses çıkarmamıştı, şimdi de mışıl mışıl uyuyordu.

Dee bebeğiyle geçirdiği ilk günleri anımsadı. Onun seslerini ve kokularını; derin bir fiziksel bağ hissini, sanki bebekle tek vücutmuş gibi. Birçok kadın bundan yakınırdı –*Kendime bir saniye ayıramaz oldum, bir an önce yürüsün de kurtulayım!*–, ama Dee asla yakınmamıştı; henüz otuzundaydı ve bir, hatta belki de iki çocuk daha yapabilirdi seve seve. *Oğlum olsa hoş olurdu*, diye düşündü. Ama kurallar netti. İkiden fazlası yasaktı. Valilikte ek sur inşası tartışılıyordu; belki o zaman yasak kaldırılırdı. Ama o zaman çok geç olurdu herhalde ve o gün gelene dek besin, yakıt ve mekân sıkıntısı olacaktı.

Vor’a gelince... Dee’nin elinden ne gelirdi ki? Boz’un ölümü, Vor’un zihninde aşılması güç bir engel oluşturmuştu; Vor bu meseleye kafayı takmıştı ve yıllar geçtikçe gerçekleri çarpıtıp abartmıştı. Tifty, Tifty idi, hep öyle olacaktı. Bir gün, bar kavgasında adamın tekinin başını pencereye geçirdiği için cezaevine atılıyordu; ertesi günse, kavurucu yaz ikindisinde sihrini konuşturarak, bir kamyonet dolusu karaborsa karpuz getiriyordu. Müebbet alacağı gün yakındı muhtemelen. Ama şu inkâr edilemezdi: Tifty onların bir parçası olacaktı hep, özellikle de Dee’nin. Dee bazen, büyük kızına bakarken, gerçeğin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. İkisi de

olabilirdi. Nitia bazı açılardan Vor'un tıpatıp aynısıydı, ama sonra o küçük kız öyle bir şekilde gülümsüyor veya gözlerini kısıyordu ki, Tifty Lamont'a dönüşüyordu.

Birlikte tek bir gece bile geçirmemişlerdi. İlişkilerinin tamamı doksan dakika kadar sürmüştü. Doksan dakika bir insanın hayatını nasıl bu kadar değiştirebilirdi? Sonrasında Dee ile Tifty korkunç bir hata yaptıklarında hemfikir olmuşlardı... Yaptıkları şey kaçınılmazdı belki, yılların birikiminin sonucuydu, ama tekrarlanmaması gerekiyordu. İkisi de Vor'u seviyordu, değil mi? Gülüşmüşlerdi, hatta iki eski dost olarak el sıkışmışlardı, oysa ortada gülünecek bir durum yoktu elbette: Ne o sırada, ne de bundan dokuz ay sonra; şimdi de yoktu.

Sana zarar gelmesine asla izin vermem, demişti Tifty ona; sırf o gece değil, başka birçok gecede de. *Sana da, kızlara da, Vor'a da. Ne olursa olsun izin vermem, yemin ediyorum, Tanrı şahidimdir. Bastığın toprak olacağım. Bil ki hep yanında olacağım.* Dee bunu biliyordu. Aslında yazın tarlada piknik yapma fikrinin gerçekleşmesinin tek sebebi, Tifty'nin onlara eşlik etmeyi kabul etmesiydi.

Dee onu seviyor muydu? Seviyorsa, ne tür bir sevgiydi bu? Tifty'ye duyduğu hisler, Vor'a duyduklarından farklıydı. Vor istikrarlıydı, güvenilirdi. Görevine düşkündü, dayanıklıydı ve kızlara iyi babalık ediyordu. Tifty uçarıydı, gerçekler kadar söylentilerden oluşan bir adamdı; Vor ise kaya gibi sağlamdı. Dee'yle Vor'un birbirlerine ait olduklarına da şüphe yoktu; bu tartışma konusu olmamıştı hiç. Karanlıkta baş başayken, mahrem anlarında Vor onun adını özlemle, neredeyse ıstırapla söylerdi; onu bu kadar seviyordu işte. Dee'ye kendini nasıl hissettiriyordu? Daha gerçek. Sanki o, Dee Vorhees –eş ve anne; Tanrı'nın yanına gitmiş olan Sis'le Jedediah Crukshank'in kızı; ışıksız ve güvenliksiz bir dünyadaki son ışık ve güvenlik vahası olan Kerrville, Texas'ın vatandaşı– gerçekten varmış gibi.

Dee neden Tifty Lamont'u tekrar düşünmeye başlamıştı peki?

Ama kartlar ve bu çok çok sıcak temmuz ikindisi; tarlaya getirdikleri çocuklar. Dee düşüncelere öyle dalmıştı ki, Cece'nin ne

yaptığını fark etmemişti. Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, kadın onu damı almaya başarıyla itmişti ve şimdi zaferle sırıtıyordu. İki üç el sonra oyun bitti. Cece skoru neşeyle yazdı.

“Bir daha?”

Normalde Dee sırf zaman geçirmek için bile olsa evet derdi, ama o sıcakta oyun oynamak iş gibi gelmeye başlamıştı.

“Ali oynamak ister belki.”

Su içmek için tentenin altına gelmiş olan kadın, kepçeyi dudaklarına götürürken el sallayarak bu teklifi reddetti. “Hayatta olmaz.”

“Hadi, bir iki el oynayalım” dedi Cece. “Şansım yerinde.”

Dee masadan kalktı. “Ben gidip kızlar ne haltlar karıştırıyor diye bakayım.”

Tentenin altından çıktı. Uzaklardaki, erkeklerin çalıştığı yerdeki mısır saplarının uçlarının sarsıldığını görebiliyordu. Yüzünü kulenin tepesine doğru kaldırdı ve elini güneşe karşı gözlerine siper etti. Güneşin yanında gündüz beyazı renginde, hayalet gibi ay vardı. Bu tuhaftı işte. Dee bunu daha önce fark etmemişti. Cruk’la Tifty nöbet tutuyorlardı; Cruk dürbünle bakıyordu, Tifty ise tüfeğini sağa sola çeviriyordu. Dee’yi fark edince hafifçe el sallaması, kadının kızarmasına yol açtı; adam Dee’nin onu düşündüğünü biliyordu sanki. Dee suçluluk hissiyle el sallayarak karşılık verdi.

Bir grup çocuk futbol oynuyordu; Dash Martinez kalede bekliyordu. Vurucu ise, o ikindi vakti gayriresmi çocuk bakıcısı rolüne soyunmuş olan Gunnar’dı.

“Hey, Gunnar.”

Çocuk –aslında koca adam olmuştu, on altı yaşındaydı– Dee’ye baktı. “Selam Dee. Oynamak ister misin?”

“Hava çok sıcak, sağ ol. Kızları gördün mü?”

Gunnar etrafa bakındı. “Şimdi buradaydılar. Aramamı ister misin?”

Dee iyice huzursuzlandı. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Kuleye tırmanıp Cruk’a dürbünle onları aramasını söyleyebilirdi. Ama merdiveni tırmandığını hayal edince üşendi. Kızları bizzat bulması daha kolay olurdu.

“Hayır, sağ ol. Geri gelirlerse söyle onlara, güneş altından biraz çekilmelerini istiyorum.”

“Gunnar, topa vursana!” diye haykırdı Dash.

“Bir saniye.” Gunnar, Dee’yle göz göze geldi. “Yakındadırlar eminim. Daha iki saniye önce buradaydılar.”

“Sorun değil. Ben onları bulurum.”

Kır çiçekli tarla, diye düşündü Dee; kızlar oraya gitmişlerdi herhalde. Kaygılanmaktan çok sinirlendi. Kimseye söylemeden alıp başlarını gitmemeleri gerekirdi. Nit’in fikri olsa gerekti. O kızın aklı fikri haylazlıktaydı.

Beş dakikaları kalmıştı.

Tifty, Dee’nin yürüyerek uzaklaşmasını gözetleme kulesinden seyretti.

“Cruk, dürbünü versene.”

Cruk dürbünü verdi. Kır çiçekli tarla kulenin kuzeyindeydi, mısır tarlasının yanındaydı. Dee oraya gider gibiydi. *Çocuklardan ve diğer kadınlardan beş dakikalığına uzaklaşmak istemiştir herhalde*, diye düşündü Tifty.

Dürbünü tekrar Cruk’a verdi. Tüfeğin namlusunun üstünden bakarak tarlaya göz gezdirdikten sonra tüfek dürbünüyle ağaç hattına baktı.

“Parlak şey geri gelmiş.”

“Nerede?”

“Tam karşıda, on derece sağda.”

Tifty tüm dikkatini toplayarak tüfek dürbününden baktı: Uzakta, ağaçların arasında dikdörtgen şeklinde, ışık yansıtan bir şey vardı.

“Bu ne ki?” dedi Cruk. “Araç mı?”

“Olabilir. Diğer tarafta servis yolu var.”

“Bu saatte orada araç olmaması gerek.” Cruk dürbünü indirdi. Bir an duraksadı. “Dinle.”

Tifty zihnini boşalttı. Cırcırböceklerinin ötüşünü, rüzgârın uğultusunu, sulama sisteminden akan suyun sesini duydu. Sonra da

başka bir sesi.
“Motor sesi sanki?”
“Bana da öyle geliyor” dedi Cruk. “Burada kal.”
Merdiveni indi. Tifty gözünü tüfek dürbününe dayadı. Görüntü netti şimdi: Kargo kompartımanı bir çeşit galvanize metalle kaplı olan büyük bir TIR.
Telsizini çıkardı. “Cruk, bir kamyon bu. Ağaçların ardında. İG’ye benzemiyor.”
Telsiz cızırdadı. “Biliyorum. Eğil.”
Cruk’ın kulenin dibinden çıkıp sığınağa doğru yürürken Gunnar’a çocukları getirmesini işaret ettiğini gördü. Tifty tüfek dürbünüyle tarlaya göz gezdirdi: çalışan adamlar, sıra sıra uzanan mısırlar, ikindi dinginliğinde sarkık duran sığınak sancakları. Her şey olması gerektiği gibiydi.
Ama tam olarak değil. Bir farklılık vardı. Görüşünde mi? Tifty korkmayalı yıllar olmuştu; barajdaki o geceden beri korkmamıştı. Ama şimdi korkuyordu.
Bir dakika.

Vorhees ışık değişimini görsel detayların azalması, erkenden alacakaranlık çökmüşçesine etrafın loşlaşması şeklinde algıladı başta. Ama polen yağmuruna ve ikindi güneşine karşı güneş gözlüğü taktığından, zihni bu değişimi başta pek önemsemedi. Gözlüğünü ancak bağrışmaları duyunca çıkardı.
Parlak bir yarı gölgeyle sarmalanmış büyük, yuvarlak bir şey güneşi örtüyordu.
Güneş tutulması.
Sirenler çalarken Vorhees mısırların arasında koşmaya başladı. Diğer herkes de koşuyordu; *Güneş tutulması! Güneş tutulması! Sığınaklar, sığınaklara gidin!* diye bağırıyorlardı. Mısırların arasından fırlayan Vorhees, Cruk ile Dee’ye çarptı.
“Kızlar nerede?”
Dee panik içindeydi. “Onları bulamıyorum!”

Karanlık mürekkep gibi yayılıyordu. Birazdan bütün tarlayı kaplayacaktı.

"Cruk, bu insanları sığınaklara sok. Dee, onunla git."

"Gidemem! Neredeler?"

"Ben onları bulurum." Vorhees belinden tabancasını çekti. "Cruk, götür onu!"

Koşarak tarlaya döndü.

Adrenalin yüzünden kalbi küt küt atan Tifty tarlaya kuleden göz gezdiriyordu. Henüz bir belirti yoktu, ama olması an meselesiydi. Ve kamyon: O neydi ki? Rüzgâr çitinin ucunda duruyordu hâlâ. Tifty telsizi kullanarak Cruk'la konuşmaya çalıştı, ama ona ulaşamadı. Adam onca kaosun ortasında onu duyamıyordu herhalde.

Tifty dipçiği omzuna iyice yasladı. Nereden geleceklerdi? Ağaçlardan mı? Yan tarladan mı? Dillon'ın ekibi her tarafı taramıştı. Etrafta virallerin olmadığı anlamına gelmiyordu bu; Tifty onları göremiyor olabilirdi.

Sonra: görüş alanının kenarında, tarlanın ucundaki bayraklardan birinin yakınında, mısır saplarının arasında çok hafif bir hareket. Tifty tüfek dürbününü yaklaştırıp gözünü merceğe dayadı. Sığınağın kapağı açık duruyordu.

Bakmadıkları tek yer orasıydı. Sığınaklara bakmamışlardı.

Herkes koşuyordu, çocuklarını kapıyor, tarlaya dalıp bayraklara doğru gidiyordu. Tifty kulenin dibinden çıktı; var gücüyle koşuyordu.

"Hayır!"

Cruk koltuk altlarında iki çocuğu, Presh Martinez'le Reese Cuomo'yu taşıyordu. Onun peşinden koşan Dee'nin sadece birkaç adım gerisinden de Cece'yle Ali gelmekteydi... Cece minik Louis'yi göğsüne bastırmıştı, Ali'nin yanındaysa Merry ile Satch vardı.

"Sığınaklar!" diye bağırıyordu Cruk. "Sığınaklara girin!"

"Viraller *sığınaklarda*!"

Tarladan silah sesleri geldi. Dee, Tifty'nin bir dizinin üstüne çöküp

peş peşe üç el ateş ettiğini gördü. Tam dönerken, ilk viral mısırların arasından fırladı.

Ali Dodd'un üstüne atladı.

Dee kusmak istedi. Ayaklarını kımıldatamaz olmuştu birden. Ali'yle işi biten viral, Cece'nin boynunu ısırıyordu şimdi. Çırpınan ve çığlık atan kadın, kollarıyla bacaklarını ters dönmüş bir böcek gibi sallıyordu. Bu görüntü Dee'nin görüş alanındaki bir ışık patlaması gibiydi; tek yapabildiği âcizce, dehşetle seyretmekti.

Yaklaşan Cruk tüfeğinin namlusunu yaratığın şakağına dayayıp ateş etti.

Satch neredeydi? Çocuk bir anda ortadan kaybolmuştu. Tozlu toprakta duran Merry çığlık atıyordu. Dee küçük kızı belinden tutup kaldırarak koşmaya başladı.

Viraller her yerdeydi artık. İnsanlar kör bir panikle tenteye doğru koşuyorlardı, ki anlamsızdı bu; orası hiç koruma sağlamazdı. Viraller tenteyi paramparça ederken çığlıklar koptu. "Kule!" diye bağırıyordu Tifty. "Kuleye gidin!" Ama artık çok geçti; kimse dinlemiyordu. Dee veda eden kızlarını düşündü. Her şey ne kadar iç karartıcıydı şimdi; dünyanın zalimliği, insanın çocukları için beslediği tüm umutları bir anda yerle bir ediveriyordu ve çabucak ölmelerini çaresizce ummaktan başka yapacak bir şey kalmıyordu. Acı çekmemeleri için dua etti. Dönüştürülmemeleri için de, ki daha da beterdi bu. En kötüsü dönüştürülmekti.

Muazzam bir güçle arkadan itildi. Dee yere düşerken, küçük Merry kollarının arasından fırladı. Dee tozlu toprakta yüzükoyun yatarken gözlerini kaldırınca ağabeyinin altı metre ötede durduğunu, tüfeğini kendisine doğrultmuş olduğunu gördü. *Vur beni,* diye düşündü Dee. *Vur da kurtulayım.* Yüzünü tozlu toprağa çevirip gözlerini kapatarak, çocukluğundan bildiği bir duayı mırıldandı çabucak.

Silah sesi. Dee'nin arkasındaki bir şey hayvansı bir homurtuyla yere yığıldı. Dee'nin ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan Cruk onu çekip ayağa kaldırdı; anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Tüfeği yoktu artık; tabancası Abigail vardı sadece. İnsan niye tabancasına Abigail ismini verirdi ki? İnsan niye tabancasına isim verirdi ki? Dee

kafasını filan vurmuş olmalıydı, çünkü millet ölürken o kalkmış Cruk'ın tabancasını düşünüyordu. Başka düşünceler geçti aklından, tuhaf şeyler, berbat şeyler. Ali Dodd gibi ortadan ikiye ayrılmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Tarladaki kızlarını ve şu an ne yaşadıklarını düşündü. İnsanın bebeklerinden bir saniye bile daha fazla yaşaması ne korkunçtu. Korkunç şeylerle dolu bir dünyadaki en korkunç şey buydu şüphesiz. Cruk onu kapıya doğru sürüklüyordu. Dee'nin istediğini sandığı şeyi yapıyordu, oysa Dee bunu istemiyordu, hiç istemiyordu –aslında bir an önce ölmek istiyordu– ve gücünü toplayarak Cruk'tan kurtulup, çocuklarına seslenerek tarlaya daldı.

Vorhees kızlarının mısırların arasında gülüştüğünü duyabiliyordu. Korkmayacak kadar küçük olduklarını biliyordu. Tam da kendilerine yasaklanan şeyi yapmışlardı ve havanın kararması onlara komik geliyordu, bir çeşit oyun gibi. Mısır sıralarının arasında, kızlarına panikle seslenerek, hızlı hızlı soluyarak koşan Vorhees onların seslerinde odaklanmaya çalışıyordu. Sesler kâh arkasından, kâh önünden, kâh sağından ya da solundan geliyordu. Dört bir yandan geliyorlardı sanki, başının içinden bile.

"Nit! Siri! Neredesiniz?"

Sonra bir kadın gördü. Kadın Vorhees'in tam karşısında duruyordu. Siyah bir pelerine sarınmıştı ve masallardaki orman sakinleri gibiydi; başı kukuletayla örtülüydü ve siyah gözlüğü yüzünün üst yarısını gizliyordu. Vorhees öyle şaşırdı ki, bu kadını hayal ediyor olabileceğini düşündü bir an.

"Onlar senin kızların mı?"

Mısırların arasındaki bu kadın kimdi? "Neredeler?" diye sordu soluk soluğa. "Yerlerini biliyor musun?"

Gözlüğünü yavaşça çıkaran kadının yüzü ortaya çıktı; gençti, teni güzel ve pürüzsüzdü, gözleri elmas gibi parlıyordu. Vorhees midesinin kalktığını hissetti.

"Yorgunsun" dedi kadın.

Curtis Vorhees kendini yorgun hissetti birden. Hayatında hiç bu kadar yorgun olmamıştı. Başı örs gibi ağırdı; beş yüz kiloydu. Ayakta kalabilmek için tüm irade gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Benim kızım var. Dünyalar güzeli bir kız."

Vorhees arkasından gelen son, tek tük silah seslerini işitti; panikle, rastgele ateş ediliyordu. Tarla ve gökyüzü ürkütücü bir karanlığa gömülmüştü. Vorhees ağlamak istedi, ama bunu bile yapamıyor gibiydi. Dizlerinin üstüne çökmüştü; birazdan yere yığılacaktı.

"Lütfen" dedi ağlayarak.

"Gelin bana, güzel çocuklar. Karanlıkta gelin bana."

Biri Vorhees'i çekip ayağa kaldırdı: Tifty. Yüzü çok yakındaydı. Vorhees ona odaklanmakta zorlanıyordu. Adam onu kolundan çekiştiriyordu.

"Hadisene Vor!"

Vorhees'in dili şişmişti sanki. "Kadın..." Ama orada kimse yoktu; kadın ortadan kaybolmuştu. "Onu gördün mü?"

"Vakit yok! Kuleye çıkmalıyız!"

Vorhees kulak asmadı; son gücünü toplayarak kendini kurtardı.

"Onları bulmalıyım!"

Tifty'nin tüfeğinin dipçiği her şeyi durdurdu. Vorhees'in başına tek bir darbe indirdi ustaca; Vorhees'in görüş alanı yıldızlarla doldu. Sonra dünyası tepetaklak oluverdi; Tifty onu belinden tutup omzuna atmış ve koşmaya başlamıştı. Geçip giden iri yapraklar Vorhees'in yüzüne çarpıyordu. Vorhees "Nit! Siri! Geri gelin!" diye sesleniyordu. Ama direnecek gücü yoktu. Ailesinin öldüğünü biliyordu; yaşıyor olsalar Tifty onu almaya gelmezdi. Silah sesleri, can veren insanların dört bir yandan gelen sesleri. *Sığınaklar,* dedi bir ses. *Sığınaklardan çıktılar.* Bugün kimler sağ kalacaktı? Vorhees yine şanslılardan biri olacağını bildiğinden, derin bir kedere kapıldı.

Mısırların arasından açık araziye fırladılar. Tente parçalanmıştı, her şey dört bir yana saçılmıştı. Her yerde cesetler vardı, ama Vorhees çocuk görmedi; çocuklar gitmişti. *Gelin bana, güzel çocuklar. Karanlıkta gelin bana.* Kule kapısı arkasından kapanırken nihayet bilincini yitirerek yere yığılan Vorhees'in aklından geçen son düşünce

şu oldu:

Beni Tifty’nin kurtarması şart mıydı?

IV

Mağara

SONBAHAR, VS 97

İLK KOLONİ'NİN DÜŞMESİNDEN
BEŞ YIL SONRA

Işık değil, görünür karanlık daha çok
Yalnızca üzücü görüntüleri keşfetmeye yarayan.

– Milton,
Yitik Cennet

24

Wolgast nihayet Amy'ye gelmişti. Ona rüyalarında gelmişti.

Rüyalar farklı farklı yerlerde geçiyordu. Olmuş şeylerin öyküleri, geçmişteki olayların ve duyguların tekrar oynatılan kayıtlarıydılar; karman çormandılar, pastiştiler, bir araya gelince yepyeni bir şey gibi görünen görüntülerdi. Amy'nin hayatıydılar, iç içe geçmiş dünü ve bugünüydüler; bilincini öyle mutlak bir şekilde ele geçiriyorlardı ki, Amy uyanıp da kendini katı nesnelerden ve düzenli akan zamandan oluşan basit bir gerçeklikte bulunca irkiliyordu. Sanki uyanıklık dünyasıyla uyku dünyası yer değiştirmişti; Amy gününe başlarken, uyku dünyası daha gerçek gelmeyi sürdürüyordu. Testiden su dökerken, çember oluşturmuş çocuklara kitap okurken, avludaki yaprakları süpürürken ansızın, görünür dünyanın altındaki bir yeraltı nehrinin akıntısına kapılmışçasına hislerde boğuluyordu.

Bir atlıkarınca, dönen ışıkları ve çıngıl çıngıl bir müzik. Amy'nin dudaklarındaki soğuk süt ve tozşeker tadı. Mavi ışıklı bir odada ateşler içinde yatarken salınan zihni ve onu şefkatle yol göstererek karanlıktan çıkaran bir ses, Wolgast'ın sesi.

Bana geri gel Amy, geri gel.

En güçlü rüya, oda rüyasıydı: o kirli ve havasız oda, etrafa saçılmış giysi yığınları, her tarafta üstünde bayat yiyecekler bulunan tabaklar, köşede anlamsız bir zalimlikle bangır bangır ses çıkaran televizyon ve o kadın, ki Amy'nin anladığı kadarıyla annesiydi –bunu bilmek müthiş bir özleme kapılmasına yol açıyordu–, sıkış tıkış mekânda telaşla hareket eden, yerdeki şeyleri alıp torbalara tıkıştıran. *Hadi tatlım, uyan. Amy, gitmeliyiz.* Gidiyorlardı, annesi gidiyordu, dünya yarılıp ikiye ayrılmıştı ve bir tarafta Amy, diğer taraftaysa annesi duruyordu; o an ve ayrılış hissi doğal olmayan bir şekilde uzuyordu, sanki Amy annesini iskeleden ayrılan bir teknenin pupasından seyrediyordu. Hayatının aslında burada, bu odada başladığını

biliyordu. Bir çeşit doğuşa tanık olduğunu.

Ama ikisinden başka biri daha vardı orada. Wolgast vardı. Saçmaydı bu; Wolgast, Amy'nin hayatına sonradan girmişti. Ama rüyadayken, Wolgast'ın varlığı gayet doğal geliyordu; Wolgast oradaydı, çünkü vardı. Amy başta onun varlığını fiziksel bir gerçeklikten çok, sahnenin üstünde asılı duran bir çeşit buğulu duygu parıltısı olarak algılamıştı. Annesi ondan uzaklaştıkça, Amy'nin paylaşmadığı ve anlam veremediği bir telaşa kapıldıkça –korkunç bir şey olmuştu–, Amy Wolgast'ı daha yoğun algılamıştı. Derin bir sükûnete kapılmıştı; olanları soyutlanmışlık hissiyle seyrederken, şimdi gerçekleşir gibi görünen bütün bu olayların aslında çok eskiden yaşandığını biliyordu. Onları hem ilk kez deneyimliyor, hem de anımsıyordu aynı anda –hem faildi, hem gözlemciydi–; ama Wolgast'ın varlığı normal değildi ve Amy onun şimdi yatağın kenarında oturduğunu, annesininse sırra kadem bastığını gördü. Wolgast'ın üstünde siyah takım elbise ve kravat vardı, ayakları çıplaktı. Önünde uzattığı, parmak uçlarını birleştirdiği ellerine pür dikkat bakıyordu. *Bu kilise,* dedi monoton bir sesle, işaretparmakları hariç ellerini kenetleyerek, *bu da kulesi. Kapıyı aç* –başparmaklarını kaldırıp salladı– *ve bütün o insanları gör. Amy, merhaba.*

– Merhaba, dedi Amy.

Gittiğim için üzgünüm. Seni özledim.

– Ben de seni özledim.

Etraflarındaki mekân değişmişti; oda karanlığa gömülmüştü ve bu karanlıkta sadece ikisi vardı, bir sahnede aydınlatılan bir çift oyuncu gibi.

Bir şey değişiyor.

– Evet. Bence de.

O adama gitmelisin Amy.

– Kime? Kime gitmeliyim?

O diğerlerinden farklı. Görür görmez anladım. Bir bardak buzlu çay. Tek istediği buydu, o sıcakta serinlemek istiyordu. O kadını tüm kalbiyle sevdi. Ama bunu biliyorsun, değil mi Amy?

– Evet.

Okyanus kadar engin bir zaman, ona öyle demiştim. Sana bunu verebilirim Anthony; okyanus kadar engin bir zaman. Wolgast'ın yüzünde öfke belirdi birden. *Texas'tan hep nefret etmişimdir, bilirsin.*

Amy'ye bakmış değildi henüz; Amy bunun konuşmaları için şart olmadığını, hatta yasak olduğunu sezdi. Sonra:

Kampı düşünüyordum şimdi. Birlikte kitap okumamızı, Borsa oynamamızı. Park Place, Boardwalk, Marvin Gardens. Hep sen kazanırdın.

– Kazanmama izin veriyordun bence.

Wolgast kendi kendine kıkırdadı. *Hayır, sen bileğinin hakkıyla kazanıyordun hep. Ve Jacob Marley.* Bir Noel Şarkısı, *favorin buydu. Bütün kitabı ezberlemiştin galiba. Hatırlıyor musun?*

– Hepsini hatırlıyorum. Kar yağdığı günü. Kardan melekler yapmıştık.

Yaşamı boyunca ördüğü zincirleri taşıyordu. Wolgast şaşkınlıkla kaşlarını çattı birden. *Öyle üzücü bir öyküydü ki.*

Bu nehir, diye düşündü Amy. *Geçmişin büyük, yılankavi nehri.*

Sonsuza dek öyle yaşayabilirdim. Wolgast gözlerini yana, yukarıya kaldırıp karanlığa baktı. *Lila, görmüyor musun? İstediğim buydu. Hayatta tek istediğim buydu.* Sonra: *Burası neresi... biliyor musun Amy?*

– Galiba hiçbir yer değil. Uykudayım bence.

Wolgast bu sözleri düşündükten sonra, hafifçe başını sallayarak onayladı. *Eh. Bana da öyle geliyor. Şimdi sen söyleyince, gayet mantıklı geliyor.* Adam derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. *Tuhaf. Hatırlayamadığım o kadar çok şey var ki. Öyle oluyor, bilirsin ya. Sanki senden geriye sadece küçücük bir parça kalıyor. Ama şimdi bazı şeyler netleşiyor.*

– Seni özlüyorum babacığım.

Özlediğini biliyorum. Ben de seni özlüyorum canım, asla bilemeyeceğin kadar çok hem de. Hayatımın en mutlu zamanları, seninle geçirdiğim zamanlardı bence. Keşke seni kurtarabilseydim Amy.

– Kurtardın ya. Beni kurtardın.

Küçücük bir kızdın sadece, dünyada yapayalnızdın. Seni almalarına asla izin vermemeliydim. Denedim, ama yeterince değil. Asıl sınav budur, bilirsin. Bir insanın hayatının gerçek ölçütü budur. Çok korktum hep. Umarım beni affedebilirsin.

Amy hüzünlendi. Wolgast'ı teselli etmek, onu kollarının arasına almak istiyordu. Ama bunu yapmaya kalkarsa, bir adım bile yaklaşırsa rüyanın biteceğini biliyordu; o zaman Amy yine yapayalnız kalacaktı.

– Affediyorum. Tabii ki affediyorum. Affedilecek bir şey yok ki.

Sana söylemediğim o kadar çok şey var ki. Wolgast kendi ellerine dikkatle bakıyordu. *Lila hakkında, Eva hakkında. Küçük kızımızdı o. Ona öyle benziyordun ki.*

– Söylemene gerek yoktu babacığım. Biliyordum, biliyordum. Hep biliyordum.

Sen kalbimi doldurdun Amy. Benim için bunu yaptın. Eva'dan kalan boşluğu doldurdun. Ama nasıl onu kurtaramadıysam, seni de kurtaramadım.

Sanki bu sözler sebep olmuşçasına, oda giderek uzaklaşmaya başlamıştı; ikisinin arasındaki mesafe koridor gibi uzuyordu. Amy umutsuzluğa kapıldı birden.

Bunları seninle birlikte hatırlamak güzel Amy. Sakıncası yoksa, burada biraz daha kalacağım.

Wolgast, Amy'yi terk ediyordu, uzaklaştıkça küçülüyordu.

– Babacığım, n'olur. Gitme.

Cesur kızım benim. Cesur Amy'm. O adam seni bekliyor. Baştan beri bekliyor, gemide. Yanıtlar orada. Zamanı gelince ona gitmelisin.

– Hangi gemide? Bildiğim bir gemi yok.

Ama Amy'nin yalvarması boşunaydı; rüya giderek soluyordu, Wolgast kaybolmak üzereydi. Büyüyen karanlığın en ucundaydı.

– N'olur babacığım, diye haykırdı Amy. Beni bırakma. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Wolgast sonunda yüzünü ona çevirdi ve onun gözlerine baktı. Parlak, ışıl ışıl bakışları Amy'nin kalbini deldi.

Ah, seni hiçbir zaman bırakacağımı sanmıyorum Amy.

25

Vorhees Kampı, Batı Texas
Seferberlik Ordusu Batı Karargâhı

Teğmen Peter Jaxon madalyalı bir subay, üç ayrı sefere katılmış bir gazi ve hakkında öyküler anlatılan bir adam olsa da, hayatının askıda olduğunu hissediyordu bazen.

Emir bekliyordu; yemek kuyruğunda bekliyordu; tuvalet kuyruğunda bekliyordu. Şafağın sökmesini bekliyordu ve sökmezse, biraz daha bekliyordu. Emir, silah, erzak, haber... sadece bunları bekliyordu. Günlerce, haftalarca, hatta aylarca beklediği oluyordu; sanki beklemek için doğmuştu, sanki insan boyundaki bir bekleme makinesiydi.

Şimdi de bekliyordu.

Komuta çadırında önemli bir şey olmuştu; Peter'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Apgar'la diğerleri sabahtan beri içerideydiler. Peter en kötü ihtimali düşünüp kaygılanmaya başlamıştı. Söylentileri aylardır duyuyordu hepsi: Görev kuvveti yakında bir tane öldürmezse, av iptal edilecekti.

Amy ile birlikte dağa çıkmasından bu yana beş yıl geçmişti. Beş yıldır On İki'nin peşindeydi. Beş yılda hiçbir ilerleme kaydedememişti.

On İki Numaralı denek olan Anthony Carter'ın memleketi Houston başlamak için en uygun yer olurdu, etrafı aşılamaz bataklıkla çevrili olmasaydı eğer. Beş Numara'nın, Thaddeus Turrell'ın memleketi New Orleans için de geçerliydi bu. Rupert Sosa'nın memleketi Oklahoma'ya gitmek felaketten başka bir şey getirmemişti; koca şehir harabeye dönmüştü, her yerde draklar vardı, kaçmadan önce on altı adam yitirmişlerdi.

Başka yerler de vardı. Jefferson City, Missouri. Oglala, Güney Dakota. Everett, Washington. Bloomington, Minnesota. Orlando, Florida. Black Creek, Kentucky. Niagara Falls, New York. Hepsi de

uzak ve erişilmezdi, kilometrelerce ve yıllarca ötedeydi. Peter kilitli dolabının kapağının iç tarafına sıkıştırdığı haritada, bu şehirlerden her birini mürekkeple çember içine almıştı. On İki'nin yaşadığı yerleri. On İki'den birini öldürmek, onun bütün çocuklarını öldürmek demekti; zihinlerinin serbest kalıp ölüm yolculuğuna çıkması demekti. En azından Peter buna inanıyordu. Lacey Bir Numaralı deneği, Babcock'ı öldüren bombayı patlatmadan önce bunu öğretmişti ona; Amy de Lacey'nin kulübesinden çıkıp da karlı arazide, güneşin altında can çekişen Çokluk'a doğru giderken bunu göstermişti.

Sen Smith'sin, sen Tate'sin, sen Dupree'sin, Erie Ramos Ward Cho Singh Atkinson Johnson Montefusco Cohen Murrey Nguyen Elberson Lazaro Torres...

O zamanlar on kişilik bir gruptular. Şimdiyse altı kişiydiler. Peter'ın ağabeyi ölmüştü, Maus'la Sara da. Roswell Garnizonu'na yolculuk eden beşinden sadece Hollis ile Caleb sağ kalmıştı... "Bebek Caleb", gerçi artık bebek sayılmazdı, Kerrville'deki yetimhanede rahibeler tarafından yetiştiriliyordu. Viraller Roswell Garnizonu'nun savunma hattını yardıklarında Hollis, Caleb'ı alıp sığınaklardan birine koşmuştu. Theo'yla Maus ölmüşlerdi bile. Sara'ya ne olduğunu bilen yoktu; çarpışma sırasında ortadan kaybolmuştu. Hollis sonrasında onun cesedini aramış, ama bulamamıştı. Tek mantıklı açıklama dönüştürüldüğüydü.

Yıllar geçtikçe diğerleri rüzgâr gibi, dört bir yana dağılmışlardı. Michael Freeport'taki rafineride çalışıyordu, birinci sınıf bir petrolcüydü. Colorado'da aralarına katılan Greer askeri cezaevindeydi, görev yerini terk ettiği için altı yıl hapse mahkûm edilmişti. Hollis ise kim bilir neredeydi. Kardeş gibi sevdikleri o adam, Sara'nın ölümü yüzünden yıkılınca şehrin karanlık yeraltı dünyasına, ticaret dünyasına girmişti. Peter onun yükseldiğini, Tifty'nin sağ kollarından biri haline geldiğini duymuştu. Baştaki gruptan sadece Peter'la Alicia ava katılmışlardı.

Ve Amy. Amy'ye ne olmuştu?

Peter onu sık sık düşünüyordu. Amy dış görünüş itibarıyla her zamanki gibiydi –103 yaşında olmasına karşın, on dört yaşında bir kız

gibi görünüyordu–, oysa tanıştıkları günden beri epey değişmişti. Bulmacalardan başka bir şey söylemeyen Hiçlikten Gelen Kız yoktu artık. Onun yerinde çok daha sıcak, daha *insani* biri vardı. Geçmişinden sık sık bahsediyordu, sadece tek başına gezdiği yıllardan değil, Önceki Zaman'a ait en eski anılarından da: annesinden, Lacey'den, dağlardaki bir kamptan ve kendisini kurtaran adamdan. Brad Wolgast. Amy onun gerçek babası olmadığını (gerçek babasının kim olduğunu asla bilmemişti), ama yine de kendisine babalık ettiğini söylemişti. Ondan ne zaman bahsetse gözleri kederleniyordu. Peter bu adamın Amy'yi korurken öldüğünü ve Amy'nin bu borcu asla ödeyemeyeceğini, ama hayatı –o sonsuz, akıl almaz hayatı– boyunca ödemeye çalışabileceğini, sormaya gerek duymadan biliyordu.

Amy şimdi Caleb'la birlikteydi, rahibelerin arasındaydı, tarikatın gri cüppesini giyiyordu. Peter, Amy'nin onların inançlarını paylaştığını sanmıyordu –rahibeler suratsızdılar, insanoğlunun son günlerini yaşadığı yönündeki inançlarını yansıtan bir felsefi ve fiziksel iffet anlayışını benimsemişlerdi– ama orası Amy'nin kolayca gizlenebileceği bir yerdi. Koloni'de olanlardan sonra, Amy'nin gerçek kimliğini ve taşıdığı gücü lider kadronun dışındaki herkesten gizlemekte karar kılmışlardı.

Peter yemekhaneye gitti ve orada bir saati boş boş geçirdi. Müfrezesi, Lubbock'a işe yarar şeyler bulmak için keşfe giden yirmi dört askeri yeni dönmüştü; adamların şansı yaver gitmişti, görevi olaysız tamamlamışlardı. En büyük ödül, eski lastiklerle dolu bir araba hurdalığı olmuştu. Bir iki gün sonra oraya kamyonla dönecek ve taşıyabildikleri kadar çok lastiği Kerrville'deki vulkanizasyon tesisine götüreceklerdi.

Yüksek rütbeli subaylar saatlerdir çadırdaydılar. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi?

Peter Koloni'yi düşündü yine. Orayı haftalarca, hatta aylarca düşünmeyip sonra birden düşünmeye başlaması tuhaftı. Orayı terk etmesine yol açan olayları başkası yaşamış gibi geliyordu şimdi... Seferberlik Ordusu'ndan Teğmen Peter Jaxon değil, hatta Asli Nöbetçi Peter Jaxon bile değil, hayal gücü küçük hayatıyla sınırlı olan

bir çeşit çocuk adam yaşamıştı onları. Ağabeyi Theo'yla önemsiz konularda rekabete girmesine yol açan aşağılık kompleksini beslemeye ne kadar enerji harcamıştı? Babasının, büyük Demitrius Jaxon'ın, Hane Halkı Başkanı'nın, Uzun Yolculuklar Kaptanı'nın şimdi onu görse ne diyeceğini biliyordu. *İyi işler yaptın. Savaşta sen atak davrandın. Sana oğlum demekten gurur duyuyorum.* Oysa Peter, Theo'yla bir saat olsun geçirebilmek için bütün bunlardan vazgeçerdi.

Ve Caleb'a ne zaman baksa ağabeyini görüyordu.

Masada yanına Satch Dodd oturdu. Peter gibi düşük rütbeli subay olan Satch, ailesi Tarla Katliamı'nda öldürüldüğünde henüz bebekti. Peter'ın gördüğü kadarıyla Satch bundan asla bahsetmiyordu, ama herkes biliyordu.

"Mesele nedir, fikrin var mı?" diye sordu Satch. Toparlak, çocuksu yüzü ona çok samimi bir hava katardı hep.

Peter başını iki yana salladı.

"Lubbock'ta güzel şeyler bulmuşlar."

"Sadece lastik."

İkisinin de aklı başka yerdeydi; zaman geçiriyorlardı o kadar. "Lastik lastiktir. Lastiksiz pek bir şey yapamayız."

Satch'in mangası sabahleyin yola çıkacaktı; Midland yönündeki yüz altmış kilometrelik bölgeyi tarayacaklardı. Zor işti bu: O bölge kapatılmamış eski kuyulardan çıkan petrolle kaplıydı.

"Kulağıma çalınan bir şeyi söyleyeyim" dedi Satch. "Sivil Otorite o kuyulardan bazılarının kullanılıp kullanılamayacağını merak ediyor, tanklar benzinsiz kalmasın diye. Yakında orada garnizon kurabiliriz."

Peter irkildi; bu olasılık hiç aklına gelmemişti. "Freeport'ta sonsuza dek yetecek kadar benzin var sanıyordum."

"Sonsuzluğun tanımına göre değişir. Teoride evet, epey var. Ama her şey eninde sonunda biter." Satch gözlerini kısarak ona baktı. "Senin petrolcü bir arkadaşın yok muydu? California'daki ekibindendi, değil mi?"

"Michael."

Satch başını iki yana salladı. "Ta California'dan yürüyerek gelmek. Hayatımda duyduğum en çılgınca öykü bu hâlâ." Avuçlarını masaya

koyup ayağa kalktı. “Komutanlar bir şey derse haberim olsun. Bahse girmem gerekse, yakında topumuzu petrol içinde debelenelim diye Midland’e gönderecekler derdim.”

Peter’ı yalnız bıraktı. Satch’ın sözleri Peter’ı neşelendirmemişti; tersine. Yemekhaneye yarım düzine gönüllü asker girdi; yemek arayan erkeklerin sert, küfürlü, dobra üslubuyla konuşuyorlardı. Peter onlarla zaman geçirse biraz kafasını dağıtırdı, ama kuyruktan ayrılıp masa ararlarken hiçbiri dönüp ona bakmadı; keyifsizliği ve yakasındaki kararmış gümüş levha onları uzak tutmaya yetmişti besbelli.

Üst düzey subaylar ne konuşuyor olabilirlerdi?

Avdan vazgeçmek: Peter bunu hayal edemiyordu. Beş yıl boyunca başka pek bir şey düşünmemişti. Roswell’den hemen sonra Seferberlik Ordusu’na yazılmıştı; bir sürü kişi yazılmıştı. O gece ölen herkesin yerini bir arkadaşı, kardeşi ya da oğlu almıştı. Tek amacı intikam almak olanlar genellikle erkenden pes eder ya da kendilerini öldürtürlerdi –daha iyi bir gerekçe şarttı– ve Peter’ın kendini kandırdığı yoktu. İntikam isteği etkili olmuştu. Ama arzusunun asıl kökleri daha derindeydi. Hayatı boyunca, Uzun Yolculuk günlerinden beri bir şeyin, kendisinden daha önemli bir davanın parçası olmayı istemişti. Onu yoldaşlarına bağlayan yemini ettiği anda hissetmişti bunu; hedefi, kaderi, benliği, tüm bunlar onlarınkiyle bağlantılıydı artık. Bunun kendisini küçültüp küçültmeyeceğini, kimliğinin topluluğun içinde eriyip erimeyeceğini merak etmişti başta; oysa tam tersi olmuştu. Theo’yla diğerleri ölünce bunu söyleyebileceği kimsesi kalmasa da, Seferberlik Ordusu’na katılmak kendini hiç olmadığı kadar canlı hissetmesini sağlamıştı. Askerlerin yemek yemesini –gülüşmelerini, şakalaşmalarını, hayatlarının son öğününü yercesine fasulyeleri ağızlarına tıkıştırmalarını– seyrederken, o eski günleri kıskançlıkla anımsadı.

Çünkü yolda bir yerde, o duyguyu yitirmişti. Seferler düzenlendikçe, insanlar öldükçe, toprak kazanıldıkça ve kaybedildikçe, bunlar olumlu bir sonuca varmazmış gibi göründükçe, o his giderek azalıp kaybolmuştu. Peter’ın askerleriyle arasındaki bağ

sürüyordu, yerçekimi kadar kalıcı bir güçtü o; Peter o askerlerden herhangi biri için gözünü kırpmadan canını feda ederdi ve aynı şeyin onlar için de geçerli olduğuna inanıyordu. Ama eksik bir şey vardı ve Peter bunun ne olduğunu bilmiyordu. Alicia'nın ne diyeceğini biliyordu sadece. *Yorgunsun o kadar. Epeydir mücadele ediyorsun. Herkesin başına gelir, sabırlı ol.* Bu yanlış değildi, ama bundan daha fazlası da vardı.

Peter sonunda daha fazla dayanamadı. Çadırdan çıkıp garnizonun diğer tarafına gitti. Kapıyı çalmak için bahaneye ihtiyacı vardı sadece; şansı yaver giderse onu içeri alırlardı ve böylece ne haltlar karıştırdıklarını öğrenebilirdi.

Bunlara kafa yormasına gerek yoktu oysa. O yaklaşırken kapı açıldı: Binbaşı Henneman, albayın yaveri göründü. Sırım gibiydi, sarışındı ve biraz çarpık dişlerini ancak gülümserken sergilerdi, yani hiçbir zaman.

"Jaxon. Ben de seni aramaya çıkıyordum. İçeri gel."

Loş çadıra giren Peter, kapıda durup gözlerinin ışığa alışmasını bekledi. Geniş masada bütün yüksek rütbeli subaylar –Binbaşı Lewis, Binbaşı Hooper, Yüzbaşı Rich, Yüzbaşı Perez, Yüzbaşı Childs ve görev kuvvetinin sorumlu subayı Albay Apgar– ve bir kişi daha oturuyordu.

"Selam Peter."

Alicia'ydı bu.

"İki tane giriş bulabildim, burası ve burası."

Alica herkesin dikkatini masaya serili bir haritaya çekmişti: ABD JEOLOJİK TETKİK, GÜNEY NEW MEXICO. Bunun yanında daha küçük, eski ve solgun bir harita vardı: MİLLİ PARK SERVİSİ, CARLSBAD MAĞARALARI.

"Mağaranın ana girişinin genişliği yaklaşık üç yüz metre. En güçlü patlayıcılarımız bile bu girişi kapamaya yetmez; hem zaten bölge fazla sarp olduğundan onları yukarı çıkaramayız."

"Ne öneriyorsun peki?" diye sordu Apgar.

“Onu kuşatalım.” Alicia tekrar haritayı gösterdi. “Birkaç yüz metre ötede bir başka giriş buldum. Eski bir asansör boşluğu. Martínez bu iki girişin arasında bir yerlerde olmalı. Ana girişin dibine, asansör boşluğuna açılan tünele bir paket H2 koyalım. Böylece Martínez asansör boşluğuna doğru kaçar ve oradan çıktığında karşısında bizden birini bulur.”

“Bizden birini” diye tekrarladı Apgar. “Yani seni.”

Alicia başıyla onayladı.

Albay koltuğunda arkasına yaslandı. Herkes bekledi.

“Yanlış anlama Teğmen. Neler yapabileceğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama bu yaratık Nevada’da gördüğüne benziyorsa, bu dönüşü olmayan bir yolculuk olur gibime geliyor.”

“Yanıma kimi alsam ayak bağı olur.”

Adam şüpheyle kaşlarını çattı. “Ve Martínez’in orada olduğundan eminsin.”

“Bu gayet mantıklı komutanım. Babcock da bir mağarada kalıyordu. Üstelik El Paso, Carlsbad’in sadece yüz altmış kilometre ötesinde. Orası Martínez’in memleketi.”

Apgar bir an düşündü. “Evet, mantıklı, ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Alicia duraksadı. “Bunu gerçekten açıklayamam albayım. Biliyorum sadece.”

Peter masanın ucuna oturmuştu. “Konuşabilir miyim komutanım?”

Apgar gözlerini devirdi. “Tamam Jaxon, konuş bakalım; ne diyeceğini hepimiz biliyoruz zaten.”

“Burada Teğmen Donadio dışında On İki’den birini görmüş tek kişi benim. Teğmene güveniyorum. Martínez o mağarada diyorsa doğrudur.”

“Geçmişini hepimiz biliyoruz teğmen. Ama altı üstü bir seziye dayanıyorsun. Emin olmadan kimseyi riske atamam.”

“Öyleyse belki başka bir yol vardır. Bütün deneklere çip takılmıştı, tıpkı Amy’ye takıldığı gibi. Martínez’i sinyalini takip ederek bulabiliriz.”

“Bunu ben de düşündüm. Tek bir sorun var. Radyo dalgaları

kayalardan geçmez. Yerin üç yüz metre altından sinyal almayı nasıl başaracaksın?"

"Yerüstünden almayacağız ki. Mağaranın içinden alacağız."

Peter dikkatlerini tekrar grafiğe çekti. "Alicia'nın dediğini yapalım; ana girişten diğer mağara odalarına uzanan tünele bir paket H2 yerleştirelim. On İki'nin üyeleri iridir; ama dar alanda Martínez'in dikkatini çekmeye yeter bu. Paketi ana girişteki uzaktan kumandalı patlatıcıya telle bağlarız, sonra da güvenli bir mesafeden patlatırız. Bunu, atıyorum, Mavi Ekip halletsin."

Apgar başıyla onayladı. "Buraya kadar tamam."

"Ama dışarı çıkmaya çalışan Martínez'i durdurmak için asansör boşluğundan aşağı tek bir kişi göndermeyelim. İki kişi gönderelim; yanlarında bir telsiz yön bulucu olsun. Buna da Kırmızı Ekip diyelim. Kırmızı Ekip'in yapacağı ilk iş asansör boşluğunun dibine ikinci bir H2 paketi yerleştirmek. Kısa sürede, diyelim on beş saniyede patlayacak şekilde ayarlayalım. Birinci asker mağaraya girip RDF'yle[15] Martínez'i bulur, ikinci asker de asansör boşluğunda kalır. Yeryüzüyle telsiz bağlantısını kaybetmemek gerek; ikinci askerin işi bu olur. Yani bir tür aracılık yapar. Temelde bir papatya zinciri sistemi kuracağız. Birinci asker ikinci askerle, ikinci asker asansör boşluğunun tepesindeki kişiyle (ki buna üçüncü asker diyelim), üçüncü asker de Mavi Ekip'le telsiz bağlantısı içinde olacak. Böylece operasyonun bütün unsurlarını koordine edebiliriz. Hiçbir şey şansa kalmaz."

Apgar başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama şimdiden bazı problemler öngörmeye başladım Teğmen. Aşağısı labirent gibi. Birinci askerle ikinci askerin bağlantısı kesilirse ne olacak? O zaman bütün sistem çöker."

"Bu bir risk, ama birinci asker şu üç kesişim noktasından öteye gitmezse bağlantının kesilmesi için bir sebep yok." Peter onları haritada gösterdi. "Mağaranın tamamını olmasa da çoğunu tarayabiliriz."

"Devam et."

"Evet. İki paketi yerleştiriyoruz; birinci asker Martínez'i aramaya

giriyor, ikinci askerse ondan haber almayı bekliyor. Bundan sonrası sadece zamanlama meselesi. Birinci asker Martínez'i bulunca telsizle ikinci askere haber veriyor; ikinci askerse yeryüzüyle bağlantı kuruyor. Mavi Ekip mağaradaki bombayı patlatıyor. Martínez sinirleniyor. Birinci asker koşarak, Martínez'in onu takip etmesini sağlayarak asansör boşluğuna dönüyor. İkinci asker zamanlayıcıyı başlatıyor. Yukarı çıkıyorlar, ikinci paket patlıyor, Martínez tarih oluyor." Peter el çırptı. "Bu kadar basit."

Apgar bunu düşündü. "Hata payı pek yok. Donadio'nun hızlı olduğunu biliyorum, ama on beş saniye kaçmak için az bir süre. O kadar sürede yukarı çekmek mümkün mü bilmiyorum."

"En tepeye çıkmaya gerek yok ki. Asansör boşluğu yeterince koruma sağlar. On beş metre çıksalar yeter."

"Konuyu netleştirmek açısından... Bir askeri yem olarak kullanmaktan bahsediyorsun."

"Evet komutanım."

"Bunu daha önce de yapmış gibi konuşuyorsun."

"Ben değil. Rahibe Lacey yaptı."

"Senin şu mistik rahiben."

"Lacey bundan çok daha fazlasıydı albayım."

Apgar parmak uçlarını birleştirip haritaya göz attıktan sonra gözlerini Peter'ın yüzüne doğru kaldırdı. "Birinci asker Donadio olur elbette. Peki ikinci askerin, o intihara meyilli kişinin kim olacağı konusunda fikrin var mı?"

"Evet komutanım. Gönüllü olmak istiyorum."

"Buna neden şaşırmadım?" Apgar diğerlerine döndü. "Söyleyecek sözü olan? Hooper? Lewis?"

İki adam da onay verdiler.

"Donadio?"

Alicia, Peter'a göz attıktan sonra –*Bundan emin misin?*– başını hafifçe sallayarak onayladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Albay iç geçirerek pes etti. "Pekâlâ teğmenler, bu sizin şovunuz. Henneman, iki müfreze yeter mi sence?"

"Bence yeter albayım."

“Teğmen Dodd’a brifing ver ve portatif çitler temin et. Bir de RDF gerek. Operasyonun kırk sekiz saat içinde başlamasını istiyorum.” Apgar tekrar Peter’a baktı. “Fikrini değiştirmen için son şans Teğmen.”

“Hayır komutanım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Adam odaya göz gezdirdi. “Pekâlâ millet. O piçi gebertelim de, Genelkurmay ne olduğumuzu görsün.”

İki gece sonra, dağın eteğinde kamp kurdular. Yirmi dört asker, bir çift portatif çitin içinde uyudular; şafakta uyanıp dağa çıkmaya hazırlandılar. Portatif çitlerin etrafındaki tozlu toprakta ayak izleri vardı; uyuklayan iki düzine askerin kokusuna gelen gece ziyaretçilerinin büyük şöleni, çelik duvarlar tarafından engellenmişti. Dağ, araçların çıkamayacağı kadar sarptı, yol yılankaviydi. Yanlarına alacakları her şeyi sırtlarında taşımaları gerekecekti. Dağın tepesindeyken yanlarında onları koruyacak portatif çitler bulunmayacağından, tek bir şansları olacaktı. Sabah aydınlığında, görevleri kısa ve net bir şekilde söylendi. *Martínez’i bulup öldürün veya karanlıkta ölün.*

Henneman kıdemli subaydı, burada olması tuhaftı. Garnizon surlarının dışına pek çıkmazdı. Oysa şimdiki konumuna, yıllarca bunun tam tersini yaparak ulaşmıştı. Tulsa, New Orleans, Kearney, Roswell... Henneman şimdi bulunduğu nispeten güvenli mevkiye, kanlı bir savaş merdivenini tırmanarak gelmişti. Yeteneklerinden kimsenin şüphesi yoktu ve varlığı önemliydi. Ekiplerden birine Peter, diğerineyse Dodd liderlik edecekti. Alicia ise Alicia’ydı: keşifçi ve keskin nişancıydı. Tek tabanca takılırdı, aykırı durur ve pek kimseye hesap vermezmiş gibi görünürdü. Neler yapabileceğini herkes bilse de, insanlar ondan huzursuz oluyordu. Peter’ın bildiği kadarıyla kimse bu konuda ağzını açmamıştı –en azından Peter’a–, ama rahatsızlıkları uzak durmalarından, Alicia’ya ihtiyatla kaçamak bakışlar fırlatmalarından anlaşılıyordu; onunla göz göze gelemiyorlardı sanki. Alicia insanoğluyla viralin arasındaki bir köprüydü, ikisinin arasında

bir şeydi: Ne zaman taraf değiştirecekti?

Şafaktan hemen önce yola çıktılar. Artık zamanla yarışıyorlardı. Güneş batmadan önce patlayıcıları yerleştirmeleri ve herkesin konuşlanması gerekiyordu. Serin çöl gecesinin yerini alan kavurucu güneşin püskül gibi ışınları önce sırtlarını, sonra omuzlarını, sonra da başlarının tepesini aydınlattı. Dinlenecek vakit yoktu; dağa çıkarlarken, kumanyalar önden arkaya dağıtıldı. Önden giden Alicia arada sırada geriye dönüp Henneman'la konuşuyordu. Mağaranın girişine vardıklarında ikindi sonu olmuştu.

“Tanrım, şaka yapmıyormuşsun” dedi Henneman.

Mağaranın ağzında duruyorlardı. Batı güneşi, mağaranın ancak girişini aydınlatıyordu; daha ötede, ağza benzer bir karanlık vardı. Kıvrık taş banklarının arasında kuru yapraklar ve çalı çırpı parçaları saçılı olan amfiteatrın varlığı bir muammaydı; insanlar burada ne seyrediyorlardı ki? İki yanında metal parmaklıklar bulunan bir yol kıvrılarak mağaraya giriyordu. Üç saat sonra hava kararacaktı.

Planı son kez gözden geçirdiler. Dodd'ın ekibi patlayıcıları mağaranın dibine yerleştirecekti. Alicia'nın haritasına göre, yol yerin altmış metre altında son buluyordu; oradaki dar tünel, doksan metre daha aşağıdaki ilk büyük mağara odasına kadar iniyordu. Patlayıcılar bu tünele yerleştirilecekti ve mağaranın girişinden görülebilen bir yere konulacak uzaktan kumandalı patlatıcıya telle bağlanacaktı. Tünelin darlığı, patlamayla oluşan basınç dalgasının tahrip gücünü katbekat artıracak ve aşağıdaki yaratıkların asansör boşluğuna doğru kaçmasına yol açacaktı teoride. Patlayıcılar yerleştirilince ve Dodd'ın adamları yeryüzüne dönünce, Peter'la Alicia aşağı ineceklerdi. Asansör en aşağıdaydı, yeryüzünün iki yüz on metre altındaydı ve tepesindeki karşı ağırlıklar tarafından olduğu yerde tutuluyordu. Peter'la Alicia bir bocurgat halatına tutunarak asansör boşluğunun dibine ineceklerdi, kaçarken de aynı yöntemle yukarı çıkacaklardı.

Dodd'la ekibi yola çıktı. On beş dakika sonra Dodd aşağıdan telsizle konuştu. Tünelin ağzına varmışlardı.

“Burası epey ürkütücü” dedi Dodd. “Görmelisiniz.”

Yakında göreceklerdi. Dodd'ın ekibi, paketi patlatıcıya bağlamak

için yanına doksan metrelik kablo almıştı. Beş dakika sessizlik oldu; sonra Dodd tekrar konuştu. Bombayla kablo yerleştirilmişti; ekibi yukarı çıkmaya başlamıştı. Peter'la Alicia sekiz yüz metre kadar uzakta, bir zamanlar park ofislerinin bulunduğu binadaki asansör boşluğunun tepesinde bekliyorlardı. Bocurgat hazırdı. Saat tam beşti; zamanları azalıyordu.

Telsizden Dodd'ın sesi geldi: "Mavi Ekip görevi tamamladı."

Alicia'yla Peter koşumlarını taktılar; Henneman onlara iyi şans diledi. Asansör boşluğunun kenarından içine atladılar; karanlık bir kuyuya düşen bozuk paralar gibiydiler. Yeleklerine takılı portatif floresan lambaların ışığı duvarları sarımsı bir renge boyuyordu. Peter'ın zihni ve algıları açıktı. Korkunun belirli bir türü, farkındalığı artırır ve zihni odaklardı; Peter'ınki o türdendi. Otuz, altmış, doksan metreyi hızla indiler; ağırlıklarını taşıyan koşumlar, onları aşağı indiren bir çift el gibiydi. Asansör kabloları –ağaç gövdesi kalınlığında bir çelik halat ve plastik kılıflı iki daha ince kablo– yanlarından akıp duruyordu. Aşağıda karanlık bir şekil belirdi: asansörün tepesi. Kablolar asansörün tepesindeki bir levhaya bağlıydı. Tok bir sesle indiler.

"Kırmızı Ekip indi."

Alicia tavan kapağını açtı; içeri atladılar. Asansörün kapıları açıktı. Ötesinde engin bir alan uzanıyordu, sanki bir katedralin girişindeydiler. Nemli ve soğuk havada, hafif idrar kokusuyla karışık kesif bir toprak kokusu vardı. Tüfek fenerlerinin ışıklarıyla etrafı taradılar, huzmeleri zifiri karanlıkta gezdirdiler. Tuhaf, organik görünüşlü şekiller vardı dört bir yanda; duvarlar buruşuk ettendi sanki.

"Uçanlar adına, şuraya bak" dedi Alicia.

Gözlüğünü çıkarmıştı; artık doğal ortamındaydı, daimi karanlığın hüküm sürdüğü bir bölgedeydi. Floresan ışığında diz çöküp, sırt çantasından iki nesne çıkardı. Bunlardan birincisi patlayıcı paketiydi... Sekiz adet yüksek tahrip güçlü plastik patlayıcı çubuğu, mekanik bir zamanlayıcıya telle bağlanmıştı. Alicia bunu mağara zeminine ihtiyatla bıraktı. İkinci nesne telsiz yön bulucuydu; bu küçük, kutu

şeklindeki, yönlendirici antenli cihaz 1432 megahertzlik sinyalleri algılayacak güçteydi. RDF'yi çalıştıran Alicia asansörden inerken cihazı öne uzattı ve etrafı taradı. Cihazdan hafif ama düzenli bip sesleri gelmeye başladı. İbresi kımıldadı.

"Buldum seni."

Peter yeryüzüyle telsiz bağlantısı kurdu: hedef buradaydı. Alicia'nın sözüne inanmaması için sebep yoktu, ama durum çok daha gerçek bir hal almıştı birden. Bu mağaralarda bir yerde, On İki'nin Onuncusu Julio Martínez pusuda bekliyordu.

Peter "Dodd'a söyleyin, hazır olsun ve benden haber beklesin" dedi Henneman'a.

"Anlaşıldı. Gözünüzü dört açın teğmenler."

Beklenen an gelmişti. Peter'la Alicia son kez bakıştılar; gözleri anlam yüklüydü. Bir kez daha uçurumun kenarında birlikteydiler. Bunu söze dökmeye gerek yoktu; her şey söylenmişti. Birbirleri olmadan var olamazlardı, ama aralarındaki mesafe asla aşılamazdı. Neyseler oydular, savaşan askerlerdi onlar. Bu bağ diğer tüm bağlardan güçlüydü, biri hariç; ona da asla sahip olamayacaklardı. Alicia alametifarikası olan palaskalarını kuşanmıştı her zamanki gibi, ama Tatar yayının yerine bir M4 tüfek almıştı yanına; tüfeğin namlusunun altında, kalın boru şeklinde bir bomba atar takılıydı. Martínez'e acımayacaktı, arkasından dua da okumayacaktı.

"Birazdan görüşürüz."

Alicia karanlığa karışıp gözden kayboldu.

Satch Dodd'ın ekibi mağaranın ağzında, amfiteatrın en alt basamağında ateş hattı oluşturmuştu. Gökyüzü fark edilir ölçüde kararmaya başlamıştı; gündüz geceye dönüştükçe, göğün renkleri canlanıyordu. Dodd patlatıcıyı sımsıkı tutuyordu. Patlatıcının sinyali mağaranın dibindeki alıcıya ulaşınca basit bir elektrik devresini kapatacaktı ve böylece oluşan akım, telden bombaya geçecekti.

Patlama o mesafeden bile epey hissedilecekti.

Mağaranın dibine yaptığı yolculuk Dodd'ı sarsmıştı; gerçi

adamlarının bunu anlamasına izin veremezdi. Hayatında öyle bir yer görmemişti... Yabancı şekillerin ve tuhaf renklerin bulunduğu, çarpık boyutlu, bambaşka bir dünyaydı orası; Dodd nereye baksa, hiçliğin içine sarmal şeklinde inen karanlık girintiler görmüştü. Tüneli inerken, kendi mezarına indiği hissine kapılmıştı. Dodd cehennemin ne olduğunu yetimhanede öğrenmişti; cehennem kötü insanların ruhlarının sonsuza dek acı içinde kıvrandığı, ebediyen kasvetin hüküm sürdüğü bir boyuttu. Dodd başta bu fikri dehşet verici bulsa da, o zamanlar bile biraz inanılmaz bulmuştu. Henüz çocuk olmasına karşın, cehennemin çocuklara basit ahlak kurallarını öğretmek için okunan meseller gibi bir masaldan ibaret olduğunu sezmişti. Tarla Katliamı'ndan kurtulan en genç insan olan Dodd, bu sayede diğer çocuklardan biraz üstün konumda olmuştu hep; sanki bu deneyim ona bir şekilde bilgelik katmıştı. Bu hiç doğru değildi elbette –ebeveynini aslında tanımadığından yokluklarını hissetmiyordu ve o güne dair hiçbir şey hatırlamıyordu–, ama yas tuttuğunu sanan arkadaşlarının duyduğu hayranlık sayesinde kendini özel algı güçlerine sahip bir çocuk olarak görmeye başlamıştı, özellikle de rahibelerin mistik sözleri konusunda. Tamam, Tanrı'ya itirazı yoktu; Tanrı'nın varlığı mantıklı geliyordu bir bakıma. Cennete de inanmaya hazırdı, çünkü cennet hoş bir fikirdi ve ona inanmanın zararı yoktu. Ama daha ileri gitmek istemiyordu. Cehennem bildiğin saçmalıktı.

Dodd şimdi, mağaranın ağzında elinde patlatıcıyla dururken, bundan o kadar emin değildi.

Beklemek asla kolay olmazdı. Kurşunlar uçuşmaya başlayınca bir çeşit netlik hissine kapılırdınız hep. Ya ölecektiniz ya da ölmeyecektiniz, ya öldürecektiniz ya da öldürülecektiniz; ikisinin arası yoktu. Durumunuzu bilirdiniz ve Dodd kalbinin küt küt attığı o vahşi anlarda bir adrenalin dalgasının üstünde yükseldiğini ve bu dalganın benliğiyle ilgili ne varsa ortadan kaldırdığını hissederdi. Satch Dodd olarak bilinen adamın savaşın kaosunda kendi içinde bile yok olduğu söylenebilirdi; Dodd ortalık yatıştığında, hâlâ ayakta durduğunu fark ettiğinde, bir topun içine konup da dünyaya geri fırlatılmışçasına canlı hissederdi kendini.

Oysa insan beklerken kendiyle fazla baş başa kalırdı. Anılar, şüpheler, pişmanlıklar, kaygılar, gelecekte yatan tüm olasılıklar; tüm bunlar insanın zihninde birbirine karışıp çorba olurdu. Dodd bir yanıyla duruma –elindeki patlatıcıya, etrafındaki adamlarına ve omzunda takılı telsize, Henneman'ın mağarayı patlatma emrinin geleceği telsize– tamamen odaklanmışken, diğer yanıyla kendi benliğinin odalarında seke seke koşuyordu. Bu histen, tepeden tırnağa hissettiği bu psikolojik bulantıdan kurtulup da eylem gücünü kazanması ancak Henneman'ın bombayı patlatma emrini vermesiyle birlikte gerçekleşecekti.

Telsizden binbaşının cızırtılı sesi geldi. "Mavi Ekip, gözünüzü dört açın. Donadio içeri giriyor."

Dodd gerildi; ana döndüğünü hissetti. "Anlaşıldı."

Buna sevindi.

Alicia Donadio iki yüz on metre aşağıda, eski bir resifteki kireçtaşı yatağını aşındıran sülfürlü suların açtığı ışıksız mağaralarda, sinyali takip ediyordu. Bu sinyalin, şimdiki çağın şafağında Nuh Projesi'nin yarattığı CV virüsünün verildiği on iki idam mahkûmundan biri olan Julio Martínez'in boynundaki çipten yayıldığından hiç şüphesi yoktu.

Louise, diye düşündü. *Louise.*

Bu isim, mağaraya indikleri andan beri aklından çıkmıyordu. Tuhaftı bu: Nuh Projesi bina kompleksinde buldukları kayıtlara göre, Martínez bir kadını tecavüz edip öldürdüğü için değil, bir polisi öldürdüğü için mahkûm edilmişti. Kadının ölümü fark edilmemişti belki de veya Martínez'le ilişkilendirilmemişti. Polisin ölümü de vardı, bembeyaz bir kıvılcımı andıran bir şiddet patlamasıydı, ama On İki'den her birinin içinde tek bir öykü yatardı... Onların gerçek özü, varlıklarının özü olan bir öykü. Martínez'in durumunda, bu öykü Louise'di.

Alicia'nın elindeki haritaya göre, asansörden çeşitli mağaralara uzanan iki tünel vardı; bu mağaralara görkemli olduklarını düşündürten isimler verilmişti. Kral Sarayı. Devler Salonu. Kraliçe

Odası. Birine de basitçe Büyük Oda denmişti. Alicia geçitlerin uçlarındaki kesişim noktalarından öteye gidemezdi; yoksa Peter'ın görüş alanından çıkardı ve yüzeyle iletişimi kesilirdi. Tek başına kalırdı.

Kral Sarayı, diye düşündü. Martínez'in hoşuna gidecek bir yer olabilirdi burası.

"Sola sapıyorum."

Geçitte ilerledikçe RDF'nin ibresi sarsılıyor ve bip sesleri hızlanıyordu. Doğru tahmin etmişti. Etrafındaki basık duvarların yüzeyine gömülü parlak parçacıklar, tüfek fenerinin eğri huzmesinde ışıldıyordu. Burada viraller vardı, büyük bir sürü, gömülü bir hazine gibi, Martínez'in liderliğinde. Alicia her şeyi net görüyordu şimdi; her adımda netleşen görüntüler zihnini ele geçiriyordu. Louise, boynundaki ilmeğin daralması; boynunun süt beyazı olması, yüzünün kandan şişip gül rengini alması; gözlerindeki şaşkınlık ve dehşet ifadesi, yaklaşan ölümün soğuk kesinliği. Tüm bunlar Alicia'nın başına gelircesine netti, ama sonra bir şey değişti. Alicia bu olayı aynı anda iki farklı yönden deneyimliyordu şimdi. Louise'e bakarken, bir yandan da onun *gözlerinden* bakıyordu. Bu nasıl mümkündü? Alicia görünmeyen dünyayla böyle uyumlanmaya ne zaman başlamıştı? Martínez'in yüzünü Louise'in gözlerinden görüyordu. Yüz hatları keskin, kır saçı geriye zarifçe, V şeklinde taranmış, bakımlı bir adam. Bir insan yüzü, ama tam olarak değil: Gözlerinin ardında insanca bir şey yoktu, ruhsuz bir boşluk vardı sadece. Hayvansı bir haz alıyordu. Louise onun gözünde bir hiçti. Sırf o haz alsın ve sonra da öldürsün diye yaratılmış, ılık yüzeylerden oluşan bir bünyeydi. Kadının adı bluzunda okunaklı bir şekilde yazılıydı, ama adamın zihni bu adı tecavüz ederken boğduğu insanla ilişkilendiremiyordu, çünkü kendisine gerçek gelen tek şey kendisiydi. Alicia, Louise'in duyduğu dehşeti ve acıyı hissetti; sonra da kadının öleceğini, hayatının sonunun geldiğini anladığı karanlık anı yaşadı; kadın evrende iz bırakmadan ölecekti ve dünyayı terk ederken hissedeceği tek şey, ırzına geçen Martínez olacaktı.

Alicia kesişim noktasına, Tahtalı Köy denen yere varmıştı.

Burnuna gelen kesif idrar kokusu, ağzını ve genzini kapladı. Nemli havada, nefesi buzlu bir bulut gibi çıkıyordu önünde. RDF'nin düzenli olarak hızlanan bip sesleri, kesintisiz bir ses akıntısına dönüşmüştü.

Alicia ne yapmak istediğini o zaman anladı. Baştan beri bunu istemişti aslında. Plan bahaneydi, onun gerçek niyetini gizleyen karmaşık bir hileydi.

Martínez'i bizzat öldürmek istiyordu. Onun can verdiğini hissetmek istiyordu.

Asansördeki Peter bir terslik olduğunu, Alicia'nın görüş alanından çıkmasından sadece birkaç saniye önce fark etti. Bunu bilmesinin mantıklı bir açıklaması yoktu; dinginlikte öylece dururken iliklerinde hissetmişti o kadar.

"Lish, ses ver."

Karşılık gelmedi.

"Lish, beni duyabiliyor musun?"

Statik tıslaması, sonra da: "Orada kal."

Alicia'nın sesinde huzursuz edici bir şey vardı. Kaderine razı olmuşluk hissi; Alicia uçurumdan sarkarken tutunduğu ipi kesiyordu sanki. Peter'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan Alicia'nın sesi tekrar geldi: "Ciddiyim Peter."

Sonra sesi kesildi.

Peter yeryüzüyle telsiz bağlantısı kurdu. "Bir terslik var, Alicia'yla bağlantım kesildi."

"Yerinden ayrılma Jaxon."

Alicia sol tünel mi demişti? Evet, sol.

Peter "Onun peşinden gidiyorum" dedi Henneman'a.

"Hayır. Olduğun yer..."

Ama Peter, Henneman'ın mesajının geri kalanını duymadı. Harekete geçmişti bile.

Aynı anda, Teğmen Dodd adamlarıyla birlikte telaşla mağaraya dalıyordu. Telsiz bağlantısı zincirinin koptuğundan ve Peter'ın,

dolayısıyla da Alicia'nın ana girişin dibindeki bombanın etkisiz hale geldiğini bilmediklerinden habersizdi... ki Genelkurmay'a asla tatminkâr bir şekilde açıklanamayacak bir olaylar zincirinin ilk halkasıydı bu talihsizlik. Mağaranın dibindeki alıcının yeryüzüyle bağlantısı her nasılsa –kısa devre, mekanik bir arıza veya kaderin cilvesi yüzünden– kesilmişti. Olabilecek en büyük çuvallamaydı bu ve Dodd şimdi cehennemin ağzına dalıyordu.

İlk seferde aşağı inmesi on beş dakika sürmüştü; bu kez, dar ve kaygan yolda var gücüyle koşarak, beş dakikadan az sürede inmeyi başardı. Yukarıda verilen mücadeleyi gözucuyla gördü ve tiz çığlıklar işitti, ama bunları düşünemeyecek kadar telaşlıydı; Henneman paketi patlatma emri verdiğinde Dodd mağaradan çıkamamışsa ölürdü, çünkü adamları emri yerine getirirlerdi. Aklındaki tek şey dibe inip patlatıcıyı onarmak ve yukarı dönüp mağaradan çıkmaktı.

İşte oradaydı. Alıcı. Dodd onu tünelin ağzındaki pürüzsüz, masaya benzer bir kayanın üstüne bırakmıştı; şimdiyse cihaz yerde yan yatıyordu. Onu yere düşüren neydi? Hızlı hızlı soluyan Dodd dizlerinin üstüne çöktü. Yüzünden oluk oluk ter akıyordu. Hava leş gibi kokuyordu. Dodd cihazı özenle eline aldı. Alıcının iki düğmesi vardı; biri patlatıcıyı aktive etmeye, diğeriyse devreyi kapatıp bombayı ateşlemeye yarıyordu. Patlatıcı neden çalışmıyordu? Ama sonra Dodd yere düşen cihazın anteninin çıkmış olduğunu gördü. Sırt çantasından tornavida çıkardı.

Tavan kımıldamaya başladı.

Alicia önce kemikleri fark etti. Kemikleri ve kokuyu, kesif ve pis kokuyu; mezarda hapsolmuş gaz kokusu gibi ekşi ve biyolojik bir kokuydu bu. Alicia öne doğru bir adım attı. Postallı ayağını yere basarken, kemik ezdiğini önce hissetti, sonra da işitti. Küçük bir şeyin iskeleti. Dişlerini sergileyerek, alay edercesine sırıtan minik kafatası: Bir çeşit sürüngenin miydi? Alicia'nın görüş alanı genişledi. Zemin gevrek kalıntılarla kaplıydı; kar tabakası gibiydiler ve diz, hatta bel yüksekliğine kadar çıkıyorlardı yer yer.

Neredesin? diye düşündü Alicia. *Göster kendini piç. Louise'den mesaj getirdim.*

Martínez yakındaydı, çok yakındaydı. Alicia'nın onunla karşılaşması an meselesiydi. Yıllardır ilk kez korkuyordu, ama daha da ötesi, nefret duyuyordu. Nefret bütün benliğini ele geçiren saf bir güçtü. Tüm hayatını bu an için yaşamıştı sanki. Martínez dünyanın baş belasıydı. Alicia şan şöhret, hatta adalet peşinde bile değildi. İntikam peşindeydi; öldürmeyi değil, öldürme eylemini arzuluyordu. *Bu Louise'den*, demek istiyordu. Elinin altında Martínez'in can verdiğini hissetmek istiyordu.

Gel bana. Gel bana.

Loşlukta bir şekil, Alicia'nın tüfeğinin huzmesinde parlak beyaz bir ten belirdi. Alicia donakaldı. Bu da neydi?.. İleri doğru bir adım, sonra bir adım daha attı.

Bir adamdı bu.

Çökmüştü, derisi sarkmıştı, çok yaşlı ve zayıftı, kemikleri sayılıyordu; bembeyaz cildi neredeyse yarı saydamdı. Mağaranın zemininde çırılçıplak büzülmüştü. Alicia'nın tüfeğinin ışığı yüzünden geçince, adam irkilmedi; gözleri taş gibiydi, hareketsiz ve kördü. Ellerinde bir yarasa çırpınıyordu. Hayvan, incecik zarları parmak kemiklerinin arasında yelpaze şeklinde gerilmiş uzun kanatlarını âcizce çırpıyordu. Yarasayı yüzüne yaklaştıran adam, hayvanın narin başını afallatıcı bir şevkle ağzına aldı. Son bir kez, boğuk bir sesle ciyaklayan yaratığın kanatları titredi ve sonra kemik kırılma sesi duyuldu; adam hayvanın gövdesini döndürerek çekti ve başını yere tükürdü. Gövdeyi dudaklarına bastırıp hazla emmeye başladı; emdikçe vücudu sarsılıyordu ve genzinden hafif, neredeyse çocuksu bir mırlama sesi çıkıyordu.

Alicia'nın sesi o geniş mekânda fazla yüksek çıktı. "Sen de kimsin?"

Kör adam kaskatı yüzünü sesin geldiği tarafa çevirdi. Dudaklarıyla çenesinden kan akıyordu. Alicia adamın boynunun yan tarafındaki mavi resmi ilk kez fark etti: yılan resmiydi bu.

"Cevap ver."

Konuşmadan çok solumayı andıran hafif bir ses: “Ig... Ig...”
“Ig? Adın bu mu? Ig?”
“...nacio.” Adam kaşlarını çattı. “Ignacio?”
Alicia’nın arkasından ayak sesleri geldi; Alicia geriye dönünce, yüzünden Peter’ın tüfeğinin huzmesi geçti.
“Bekle demiştim.”
Yerde büzülmüş adamı görünce donakalan Peter’ın yüzü ifadesizdi.
Alicia tüfeğini adamın alnına doğrulttu. “Nerede o? Martínez nerede?”
Adamın kör gözleri yaşardı. “Bizi terk etti.” Acıyla inlercesine konuşuyordu. “Bizi neden terk etti?”
“Ne demek terk etti?”
Adam elini kaldırıp Alicia’nın tüfeğinin namlusunu el yordamıyla buldu ve tutup alnına sertçe yasladı.
“Lütfen” dedi. “Öldür beni.”

Bunlar yarasaydı. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca yarasa. Tünelin tavanından fırlayarak, yekvücut halinde inerek, Dodd’ın duyularına ısılarıyla, ağırlıklarıyla, sesleriyle ve kokularıyla hücum ettiler. Onu dalga gibi kapladılar ve safi hayvan cinnetiyle oluşturdukları girdapta hapsettiler. Dodd kollarını çılgınca sallayarak yarasaları yüzünden ve gözlerinden kovmaya çalıştı; etine batan iğne gibi dişlerin acısını hayal meyal hissetti başta. *Seni parçalayacaklar,* diyordu zihni ona; *işin sonu bu olacak; bu mağarada, yarasalar tarafından parçalanarak ölmek senin korkunç kaderin.* Çığlık atmaya başlayan Dodd acıyı giderek daha çok fark etti ve sonunda tamamen hissedince, zihniyle bedeni saf ve yok edici ıstırabı aynı anda hissederek bütünleşince, parlak ışıklara ve düğmelere sahip patlatıcının üstüne yüzükoyun düşerken, upuzun bir an boyunca çekiç gibi düşerken, aklından geçen tek düşünce *–hassiktir–* son düşüncesi oldu.

Erken patlatılan ilk paketin basınç dalgası mağaranın karmaşık

tünellerinden ve odalarından roket gibi geçerek, kontrolden çıkmış bir lokomotifin enerjisiyle geçerek Kral Sarayı’na ulaşınca, yeri derinden sarsan müthiş bir patlama oldu. Bunu ikinci bir sarsıntı izledi; bir gemi dev bir dalganın üstünde yükseliyordu sanki. Eşit ölçüde atmosferik, işitsel, ısısal ve sismik bir olaydı bu; dünyanın merkezini etkileyecek kadar güçlüydü.

Onlara, metabolizmalarını yavaşlatarak uzun süre kış uykusunda kalabilen virallere askılar deniyordu. Kış uykusundayken yıllarca, hatta onyıllarca yaşayabiliyorlardı; bilinmeyen sebeplerden dolayı, baş aşağı sarkmayı –belki de yarasalarla biyolojik akraba olmalarının, ırklarının örtük belleğinin ifadesiydi bu– ve kollarını göğüslerinde tuhaf bir titizlikle, lahitteki mumya misali çapraz kavuşturmayı yeğliyorlardı. Carlsbad Mağaraları’nın çeşitli odalarında (ama Kral Sarayı’nda değil; burası sadece Ignacio’nundu) bekliyorlardı; bombanın patlaması, uyuyan bu biyolojik sarkıtları, bu parlak buz sarkıtları ordusunu uyandırdı. Herhangi bir canlı türünün yapacağı gibi, ortamlarındaki bu değişimi ölümcül bir tehdit olarak algıladılar; viraller olarak, kan kokusu alınca birden uykuları açıldı.

Peter’la Alicia koşmaya başladılar.

Alicia tek başına olsa durup dövüşebilirdi. Viral ordusuna yenik düşeceği kesindi, ama dönüp savaşmak doğasında yer aldığından bu imkânsız görevden tuhaf bir tatmin duyardı: Ölümü kaderin işi olurdu, dünyayı onuruyla terk ederdi. Ama yanında Peter vardı; viraller Alicia’nın değil Peter’ın kanını istiyorlardı. Yaratıklar mağaranın yeraltı kanallarını dizginsiz bir sel gibi doldurarak yaklaşmaktaydı. Asansör sadece yüz metre ötede olmasına karşın, kilometrelerce uzakta gibiydi. Peşlerindeki viraller gürlüyordu. Peter’la Alicia asansöre daldılar. Zamanlayıcıyı başlatacak vakit yoktu; baştaki stratejileri geçersizdi artık. Alicia asansör zemininden paketi kaptı, Peter’ı bileğinden tutup tavan boşluğundan çıkardı, sonra da Peter’ın peşinden yukarı sıçrayıp asansörün tepesine tangırtıyla indi.

“Bir kabloyu tut!” diye haykırdı.

Peter bir şey anlamadı bir an.

“Dediğimi yap, tutun!”

Peter, Alicia’nın niyetini anlamış mıydı? Bunun önemi yoktu; Peter söyleneni yaptı. Alicia paketi asansörün üstüne attı, sonra da tüfeğini indirip kablo levhasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Asansörün ağırlığından kurtulan karşı ağırlıklar aşağı düştü. Sonra kablo birden gerildi ve müthiş bir ivme kuvveti, onları göğe doğru roket gibi çıkardı: Etrafı bulanıklaşan Peter, yükselişlerini hayatla arasındaki tek bağ olan ellerinde odaklanan bir safi hareket hissi olarak algıladı. Alicia ona aşağıdan destek vermese, kabloyu bırakıp düşerdi. Fıldır fıldır dönüyorlardı, kolları bacakları birbirine karışmıştı, Peter’ın zihninin kaldıramayacağı kadar şiddetli bir fiziksel veri bombardımanına tutulmuşlardı; Peter asansör boşluğunda peşlerinden gelen, duvardan duvara sıçrayarak aşağıdan yaklaşan viralleri görmüyordu.

Ama Alicia görüyordu. Peter’ın tersine, yalnızca insan duyularına değil, takipçilerinde de bulunan içsel jiroskoba sahipti; zaman, mekân ve devinim farkındalığı sürekli yeniden hesaplama yetisine sahip olduğundan, kabloyu bırakmadan tüfeğini aşağı doğrultabildi. Bomba atarı kullanmak niyetindeydi; hedefi asansörün tepesindeki paketti.

Ateş etti.

26

Federal Askeri Cezaevi

Kerrville, Texas

Eskiden İkinci Seferberlik Ordusu’nda görev yapan, şimdiyse sadece Texas Cumhuriyeti Federal Askeri Cezaevi’ndeki 62 numaralı mahkûm olarak bilinen Binbaşı Lucius Greer –İmanlı Lucius, İnanan– birinin gelmesini bekliyordu.

İçinde yaşadığı hücre on beş metrekareydi; içeride sadece yatak, klozet, lavabo, sandalye ve küçük bir masa vardı. Yüksekteki, zırhlı camlı, küçük pencereden ışık geliyordu yalnızca. Lucius Greer

hayatının son dört yıl, dokuz ay, on bir gününü bu odada geçirmişti. Firar etmekle suçlanmıştı ki Lucius bunun çok da adil olmadığı kanısındaydı. Görev yerinden ayrılıp da Amy'nin peşinden dağa, Babcock'la savaşmaya çıkmakla aslında başka türden, daha önemli bir emre uyduğu söylenebilirdi. Ama Lucius askerdi ve bir askerin görev anlayışına sahipti; cezasını itirazsız kabullenmişti.

Günlerini düşünmekle geçiriyordu... Buna mecburdu, gerçi bunu asla başaramayan ve geceleri yalnızlıktan uluyan insanlar olduğunu biliyordu, onların seslerini duyuyordu. Hapishanenin küçük bir avlusu vardı; mahkûmların haftada bir dışarı çıkmalarına izin veriliyordu, ama ancak teker teker ve bir saatliğine. Lucius hapis hayatının ilk altı ayını, delireceğinden emin olarak geçirmişti. Şınav çekmek ve uyumak bir yere kadardı; Lucius hücredeki daha birinci ayında kendi kendine konuşmaya başlamıştı: saçma sapan monologlara girişiyordu, her şeyden bahsediyordu ve hiçbir şeyden bahsetmiyordu; havadan ve yemeklerden, düşüncelerinden ve anılarından, askeri cezaevinin duvarlarının ardındaki dünyadan ve şimdi orada olanlardan bahsediyordu. Mevsim yaz mıydı? Yağmur yağmış mıydı? Bu gece akşam yemeğinde bisküvi mi yiyeceklerdi? Aylar geçtikçe, hapishane görevlilerinden bahseder olmuştu giderek: Onu gözetlediklerinden emindi ve paranoyası arttıkça, onu öldürmek istediklerini de düşünmeye başlamıştı. Önce uyumayı, sonra da yemeyi kesmişti; egzersiz yapmayı, hatta hücresinden çıkmayı bile reddetmişti. Geceleri yatağının kenarında iki büklüm oturup kapıya, katillerinin gireceği kapıya bakıyordu.

Lucius bir süre böyle işkence çektikten sonra, buna artık dayanamayacağına karar verdi. Mantıklı benliğinin çok azı kalmıştı geride; yakında onu da tamamen yitirecekti. Aklını ve zihninin deneyimlerini, anılarını, kişilik yapısını yitirerek ölmek dayanılmaz bir düşünceydi. Hücrede intihar etmek kolay değildi, ama başarılabilirdi. İntihara kararlı biri, masaya çıkıp çenesini göğsüne yaslayabilir ve yüzükoyun düşüp boynunu kırabilirdi.

Lucius bunu peş peşe üç kez denedi; üçünde de başarısız oldu. Dua etmeye başladı... Tek bir basit cümleyle Tanrı'dan yardım istedi.

Ölmeme yardım et. Beton zemine defalarca çarpan başında çınlama vardı artık; bir dişi de çatlamıştı. Masaya bir kez daha çıkıp düşme açısını hesapladı ve kendini yerçekiminin kollarına bıraktı.

Bilincini tekrar kazandığında, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Soğuk betonda sırtüstü yatıyordu. Evren yine onu reddetmişti. Ölüm, açamadığı bir kapıydı. Tamamen umutsuzluğa kapılınca gözleri yaşardı.

Lucius, bana neden sırt çevirdin?

Bu sözcükleri duymamıştı aslında. Mesele o kadar basit, o kadar sıradan değildi. Bir varlığın sesini, dünyanın yüzeyinin altında yaşayan müşfik bir rehberin sesini *hissetmişti*.

Canını sadece benim alabileceğimi bilmiyor musun? Yalnızca benim ölüm getirebileceğimi bilmiyor musun?

Lucius'un zihni kitap gibi açılmış ve gizli bir gerçekliği sergilemişti sanki. Yerde yatıyordu, vücudu zaman ve mekândaki belirli bir noktadaydı, ama bilincinin genişlediğini ve ifade edemediği bir enginlikle birleştiğini hissediyordu. Bu enginlik her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi; zihnin algılayabileceği, ama sıradan şeyler, bu yatak, şu klozet, bu duvarlar yüzünden dikkati dağılan gözlerin göremeyeceği, görünmez bir boyuttaydı. İçine ışık dalgalarıyla birlikte huzur yayıldı.

Görevin daha bitmedi Lucius.

Lucius'un hapsedilmişlik hissi geçiverdi. Hücresinin duvarları incecik kâğıttandı, maddenin bir aldatmacasıydı. Lucius'un düşünceleri günbegün derinleşti ve zihni keşfettiği huzurun, bağışlamanın ve bilgeliğin gücüyle kaynaştı. Bu Tanrı'ydı elbette veya ona Tanrı denebilirdi. Ama bu terim bile yetersiz geliyordu; insanların isimsiz bir şey için uydurdukları bir sözcüktü. Dünya, dünya değildi; daha derin bir gerçekliğin ifadesiydi, tıpkı tuvaldeki boyanın ressamın düşüncelerinin ifadesi olması gibi. Ve bu farkındalıkla birlikte, Lucius'un hayat yolculuğunun tamamlanmadığı ve gerçek hedefinin henüz açığa çıkarılmadığı bilgisi geldi.

Bir şey daha: Tanrı bir kadındı görünüşe göre.

Lucius yetimhanede, rahibelerin arasında büyümüştü; ebeveynine veya başka herhangi bir hayata ilişkin anısı yoktu. On altı yaşında İG'ye katılmıştı, tıpkı o zamanlar yetimhanedeki neredeyse tüm oğlanların yaptığı gibi; İkinci Seferberlik Ordusu kurulurken, ona ilk yazılanlardan biriydi. Tarla Katliamı'ndan –pikniğe giden on bir aile pusuya düşürülmüştü ve yirmi sekiz kişi öldürülmüş ya da dönüştürülmüştü– hemen sonraydı bu ve o günden sağ çıkan birçok adam da İkinci Seferberlik Ordusu'na yazılmıştı. Ama Lucius'un kararının sebebi intikam arzusu değildi. Çocukken bile, büyük Niles Coffee'nin maceralarından etkilenmemişti; o kahramanlık öykülerine hiç inanmamıştı. Aklı başında insan drak *avına* çıkar mıydı hiç? Ama Lucius gençti ve tüm genç adamlar gibi onun da kanı kaynıyordu; görevlerinden de bıkmıştı: şehir surlarında nöbet tutmaktan, tarlaları taramaktan, sokağa çıkma yasağını ihlal eden gençleri kovalamaktan. Etrafta uyuşuklar hep oluyordu elbette (onları gözetleme platformundan vurmak, mermi israfı olarak görüldüğü için tasvip edilmese de, abartılmadığı sürece yasak değildi); H-kasabası'nda arada sırada çıkan bar kavgalarını ayırmak da oyalayıcıydı. Ama bunlar dikkati dağıtsa da, Lucius'un can sıkıntısının çaresi değildi. Lucius Greer'ın diğer tek seçeneği ölüme tutkun manyaklarla bir arada olmaksa, öyle olsundu.

Ama Lucius asıl ihtiyacı olan şeyi, hayatında noksan olan şeyi, yani bir aileyi Seferberlik Ordusu'nda buldu. İlk görevi, Roswell Yolu'ndan garnizona (o zamanlar derme çatma bir ileri karakoldu sadece) giden insan, erzak ve levazım konvoylarını korumaktı. Birliğinde iki acemi asker vardı, Nathan Crukshank ile Curtis Vorhees. Cruk da Lucius gibi İG'deyken orduya yazılmıştı, ama Vorhees eskiden çiftçiydi; Lucius'un bildiği kadarıyla adam hayatında hiç ateş etmemişti. Ama tarlada karısıyla iki kızını yitirdiğinden, kimse ona hayır demek istememişti. Kamyonlar hep gece vakti seyahat ederdi ve bir gün Kerrville'e dönerlerken konvoyları pusuya düşürüldü. Saldırı şafağa bir saat kala gerçekleşmişti. Lucius ilk tankerin arkasında, bir Humvee'de Cruk ve Vor ile birlikteydi. Viraller saldırınca Lucius şöyle düşündü: *Buraya kadarmış, işimiz*

bitti. Bundan sağ çıkmama imkân yok. Ama direksiyon başındaki Crukshank bunu umursamadı veya aynı fikirde değildi. O gaza basarken, Vorhees elli kalibrelik makineli tüfekle viralleri vurmaya başladı. Tankerin sürücüsünün ön camdan saldırıya uğrayıp öldüğünden habersizdiler. Paralel gittikleri tanker sola kayıp Humvee'nin ön tarafına sürtündü. Lucius bayılmış olmalıydı, çünkü kendine geldiğinde Cruk onu sürükleyerek enkazdan çıkarıyordu. Tanker alevler içindeydi. Konvoyun geri kalanı gitmişti, Roswell Yolu'nda gözden kaybolmuştu.

Geride bırakılmışlardı.

Sonraki bir saat, Lucius'un hayatında yaşadığı en kısa ve en uzun saatti. Viraller tekrar tekrar geldiler. Üç adam onları geri püskürtmeyi tekrar tekrar başardılar; mermilerini son ana dek, çoğunlukla yaratıklar sadece birkaç adım öteye gelene dek sakladılar. Kaçmaya çalışabilirlerdi, ama ellerindeki en iyi savunma aracı ters dönmüş Humvee'ydi ve ayak bileği kırılmış olan Lucius yerinden kımıldayamıyordu.

Devriye onları yolda oturur halde bulduğunda, öyle çok gülüyorlardı ki gözlerinden yaşlar akıyordu. Lucius hayatında hiç kimseyi, o gecenin karanlık koridorunda onunla birlikte yürüyen o iki adam kadar kendine yakın hissetmediğini biliyordu.

Roswell, Laredo, Texarkana; Lubbock, Shreveport, Kearney, Colorado. Lucius Kerrville'i, o ışıklı ve surlu sığınağı uzun yıllar boyunca görmedi. Yuvası orası değildi artık. Yuvası Seferberlik Ordusu'ydu.

Ta ki Amy ile, Hiçlikten Gelen Kız'la tanışana ve her şey değişene dek.

Üç ziyaretçisi olacaktı.

İlki bir eylül sabahı erkenden geldi. Greer sulu yulaf lapasından ibaret kahvaltısını bitirip sabah jimnastiğini tamamlamıştı bile: beş yüzer şınav ve mekik, ardından da bir o kadar çöküp, tahta duruşuna geçip yukarı zıplama hareketi. Tanrı'nın emrettiği gibi, hücresinin

tavanındaki borudan sarkarak yirmilik setlerle önlü arkalı yüz barfiks çekmişti. Sonra yatağının kenarına oturmuş ve görünmez yolculuğuna başlamak için zihnini sakinleştirmişti.

Rahibelerden öğrendiği bir duayla başlardı hep. Önemli olan duanın sözlerinden çok ritmiydi; onu okumak egzersizden önce ısınma hareketleri yapmakla eşdeğerdi, zihni sıçramaya hazırlardı.

Greer tam başlamışken, açılan kilidin sesi düşüncelerini yarıda kesti; hücresinin kapısı açıldı.

"Seni görmeye gelen biri var Altmış İki."

Lucius ayağa kalkarken içeri bir kadın girdi... İnce yapılıydı, siyah saçında gri teller seçiliyordu ve küçük, kara gözlerinde yadsınamaz bir otoriterlik vardı. İnsan kendini böyle bir kadına, bütün sırlarını kitap gibi okuyan bir kadına ister istemez açardı. Kadın koltuk altında küçük bir evrak çantası taşıyordu.

"Binbaşı Greer."

"Sayın başkan."

Kadın ellili yaşlarda, iriyarı bir adam olan gardiyana döndü. "Teşekkürler çavuş. Bizi yalnız bırakabilirsin."

Gardiyanın adı Coolidge'ti. İnsan gardiyanlarını zamanla tanırdı ve Coolidge'le Lucius epey içli dışlı olmuşlardı; gerçi Coolidge, Lucius'un inançları konusunda ne düşüneceğini bilemez gibiydi. Pragmatik ve sıradan bir insandı, dürüst ama saftı, iki yetişkin oğlu da kendisi gibi İG'deydi.

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkürler. Gidebilirsin."

Adam çıkarken kapıyı arkasından kapadı. Başkan kutu gibi odada yürürken etrafa bakındı.

"Sıra dışı." Gözlerini Lucius'a çevirdi. "Hiç dışarı çıkmıyormuşsun."

"Çıkmak için sebep görmüyorum."

"Ama bütün gün ne yapıyor olabilirsin ki?"

Lucius gülümsedi. "Geldiğinizde yaptığım şeyi. Düşünüyorum."

"Düşünüyorsun" dedi başkan. "Ne hakkında?"

"Düşünüyorum sadece. Aklımdan düşünceler geçiyor."

Başkan sandalyeye oturdu. Lucius da yatağın kenarına oturunca yüz yüze oldular.

"Öncelikle şunu söyleyeyim ki, şu an burada değilim. *Resmi* olarak yani. Gayriresmi olaraksa, çok önemli bir meselede yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim sana. Senin hakkında epey tartışma yaşandı; ve ben ağzının sıkılığına güveniyorum. Konuşmamızdan kimsenin haberi olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Tamam."

Kadın evrak çantasından çıkardığı, sararmış bir sayfayı Lucius'a verdi.

"Bunu hatırladın mı?"

Karakalemle çizilmiş bir harita: çizgi şeklinde bir nehir, alelacele çiziktirilmiş bir yol ve bir bina kompleksinin sınırlarını gösteren noktalı çizgiler. Sadece bina kompleksinin değil: koca bir şehrin.

"Bunu nereden buldunuz?" dedi Lucius.

"Orası önemli değil. Bu haritayı biliyor musun?"

"Bilmemem tuhaf olurdu."

"Neden?"

"Çünkü ben çizdim."

Kendisinden beklenen yanıtı vermişti; Lucius bunu kadının yüzünden anladı.

"Sorunu yanıtlayayım: Bu harita General Vorhees'in Genelkurmay'daki şahsi dosyalarının arasındaydı. O sırada generalin yanında kimler olduğunu öğrenmek için biraz araştırma yapmak gerekti. Sen, Crukshank, bir de Tifty Lamont adında genç bir acemi er."

Tifty. Lucius bu ismi duymayalı kaç sene olmuştu? Gerçi Kerrville'de Tifty Lamont'u bilmeyen yoktu elbette. Crukshank'e gelince: Lucius beş yıl önce, Roswell Garnizonu düştüğünde öldürülen arkadaşını düşününce hüzünlendi biraz.

"Haritadaki bu yeri tekrar bulabilir misin?"

"Bilmem. Aradan epey zaman geçti."

"Bundan kimseye bahsettiniz mi?"

"Genelkurmay'a bildirdik; kimseye bahsetmememiz açıkça

söylendi bize."
"Emri kimin verdiğini biliyor musun?"
Lucius başını iki yana salladı. "Asla öğrenemedim. Müfrezenin sorumlu subayı Crukshank'ti, Vorhees de onun yaveriydi. Tifty S2'ydi.[16]"
"Neden Tifty?"
"Bana sorarsanız Tifty Lamont kadar iyi iz sürebilen kimse yoktur."
Başkan bu ismi duyunca tekrar kaşlarını çattı. Büyük gangster Tifty Lamont kaçakçıların lideriydi ve şehirdeki en çok aranan suçluydu.
"Orada kaç kişi vardı sence?"
"Emin değilim. Bir sürü. Orası Kerrville'in en az iki katıydı. Ayrıca görebildiğim kadarıyla tepeden tırnağa silahlıydılar."
"Elektrikleri var mıydı?"
"Evet, ama elektrik elde etmek için petrol kullanmıyorlardı bence. Daha çok hidroelektrik kullanıyorlardı, taşıtlar için de biyodizel. Tarım ve imalat tesisleri çok büyüktü. Kışlalar vardı. Üç büyük bina vardı; ortadaki bir çeşit kubbeydi, güneydekiyse bir zamanlar futbol stadyumuymuş gibi görünüyordu. Üçüncüsü nehrin batı yakasındaydı, ne olduğunu anlayamadık. Görünüşe bakılırsa inşa halindeydi; gece gündüz çalışıyorlardı."
"Ve onlarla hiç temas kurmadınız?"
"Hayır."
Başkan, Lucius'un dikkatini sınıra yöneltti. "Buradaki şey..."
"İstihkâmlar. Bir çit hattı. Hiç yoktan iyiydi, ama drakları durdurmaya yetmezdi."
"Öyleyse orada olmasının sebebi neydi sence?"
"Bilmem. Ama Crukshank'in bir teorisi vardı."
"Neydi?"
"Hedefin belki de insanları içeride tutmak olduğunu söyledi."
Başkan haritaya göz attıktan sonra tekrar Lucius'a baktı. "Peki bundan hiç bahsetmedin mi? Kimseye?"
"Hayır efendim. Şu ana dek."
Sessizlik çöktü. Lucius soruların bittiği izlenimine kapıldı; başkan

amacına ulaşmıştı. Kadın haritayı evrak çantasına geri koydu. O sandalyesinden kalkarken Lucius konuştu:

"Sayın başkan, bana bunu neden şimdi sorduğunuzu sorabilir miyim? Onca yıldan sonra."

Başkan kapıya gidip iki kere vurdu. Kilit açılırken, kadın tekrar Lucius'a döndü.

"Dua etmeye başlamışsın."

Lucius başıyla onayladı.

"Öyleyse yanılıyor olmam için dua etmen iyi olur."

27

Peter on gündür revirdeydi. Üç kaburgası çatlamıştı, omzu çıkmıştı, bacaklarında ve ayaklarında yanıklar vardı, elleri sıyrılıp kıpkırmızı olmuştu; her tarafında sayısız morluk, yarık ve kesik vardı. Bayılmıştı, ama görünüşe bakılırsa elinden geleni yapmasına karşın kafasını kırmayı becerememişti. Her harekette canı acıyordu, nefes aldığında bile.

"Duyduğuma göre hâlâ yaşıyor olman büyük şansmış" dedi doktor. Altmış yaşlarında bir adamdı, yıllardır lik içtiği için burnu şişkin ve damarlıydı, sesi de öyle kalındı ki yorgun çıkıyordu. Hastalarıyla çoğunlukla iflah olmaz derecede itaatsiz bir köpekle konuşurcasına konuşurdu. "Yatmaya devam teğmen. Ben aksini söyleyene kadar burada benimlesin."

Henneman ekibin garnizona döndüğü gün Peter'ı sorguya çekmişti. Peter ağrı kesiciler yüzünden biraz sersemlemiş haldeydi hâlâ; binbaşının sorularını, başka bir odadaki uzaktan tanıdığı insanların konuşmasını dinlercesine bölük pörçük duymuştu. Boynunda yılan dövmesi olan bir adam, çok yaşlı bir adam. *Evet,* diye onaylamıştı Peter, yastıktaki başını sallayarak, gördükleri oydu. Adam kim olduğunu söylemiş miydi? *Ignacio,* diye karşılık vermişti Peter. *Adının Ignacio olduğunu söyledi.* Binbaşının bu yanıtları nasıl değerlendireceğini bilemediği belliydi; Peter da aynı durumdaydı.

Henneman aynı soruları biraz değiştirerek tekrar tekrar sorar gibiydi; Peter bir noktada uykuya dalmıştı. Gözlerini tekrar açtığında –aradan bir gün ve bir gecenin geçtiğini kısa sürede keşfedecekti– tek başınaydı.

Dördüncü günün ikindisine kadar, doktordan başka kimseyi görmedi; sonra yatağının yanında Alicia belirdi. Peter yatakta oturuyordu artık; sol kolu askıdaydı. O ikindi vakti ilk defa tuvalete yürüyerek gidip gelmişti ki bir dönüm noktasıydı bu; gerçi ayaklarını sürüyerek attığı birkaç adım bile onu bitkin düşürmüştü, üstüne üstlük şimdi de elleri fırın eldivenine benzeyen sargıların içindeyken karnını nasıl doyuracağını bilemiyordu.

“Uçanlar adına, berbat görünüyorsun teğmen.”

Çadırın içi yeterince loş olduğundan, Alicia gözlüğünü çıkarmıştı. Peter onun gözlerinin turuncu rengine alışmıştı, gerçi Alicia gözlerini başkalarına nadiren gösterirdi. Peter’ın yatağının yanındaki sandalyeye oturan Alicia, onun beceriksizce kaşıklamaya çabaladığı mısır unu lapasıyla dolu kâseye baktı.

“Biraz yardım ister misin?”

“Hadi ordan.”

Alicia gülümsedi. “Eh, hâlâ gururlu olduğunu görmek güzel. Henneman seni sorguya çekti mi?”

“Pek hatırlamıyorum. Verdiğim yanıtlardan pek hoşlanmadı galiba.” Peter’ın elinden kayan kaşıktan gömleğine zamk kıvamında lapa döküldü. “Lanet olsun.”

“Dur, yardım edeyim.”

Peter kaşığı başparmağıyla kâsenin arasına sıkıştırarak avcuna almaya çalışıyordu şimdi. “Ben yaparım dedim ya.”

“Hadi ya? Dur işte.”

İç geçiren Peter kaşığı tepsiye bıraktı. Alicia kaşığı lapaya daldırdıktan sonra Peter’ın ağzına götürdü. “Anneciğine ağzını aç bakayım.”

“Anaç olduğunu hiç tahmin etmemiştim.”

“Sana özel muamele. Ye hadi.”

Sonunda kâse boşaldı. Alicia bir bez alıp Peter’ın çenesini sildi.

“Bunu kendim yapabilirim, biliyorsun.”

“Olmaz. Hizmete dahil.” Alicia arkasına yaslandı. “İşte tertemiz oldun.” Bezi yana bıraktı. “Bu sabah Satch’in cenaze töreni vardı. Güzeldi. Henneman’la Apgar konuşma yaptılar.”

Satch’in patlamada öldüğü varsayılsa da, Henneman yanına bir müfreze alarak dağa tekrar gidip onu aramıştı. Sembolik bir jestti bu; yine de gerekliydi. Her halükârda, bir şey bulamamışlardı. O mağaranın dibinde olan bitenleri bilmek asla mümkün olmayacaktı.

“O dosya kapandı yani.”

“Satch iyi adamdı. Onu herkes severdi.”

“Hep öyle deriz.”

Alicia omuz silkti. “Doğru olmadığı anlamına gelmiyor.”

Peter ikisinin de aynı şeyi düşündüklerini biliyordu: Plan onların fikriydi ve Satch ölmüştü.

“Karnın doyduğuna göre, artık gideyim. Apgar beni güneye, bazı petrol sahalarında keşif yapmaya gönderiyor.”

“Lish, orada, aşağıda bir şey olduğunu nereden bildin?”

Alicia gafil avlanmış gibiydi. “Buna verecek cevabım yok Peter. Bir... histi o kadar.”

“Bir his.”

Alicia ona görmeyen gözlerle bakıyordu şimdi. “Kelimelerle nasıl ifade edeceğimi cidden bilmiyorum.”

“Bunu sadece Amy yapabiliyor sanıyordum.”

Alicia bu konuyu kapattığını belirtmek için omuz silkti: *Uzatma.* “Yanımda olduğun için sana teşekkür borçluyum sanırım. Başarısızlığın sorumluluğunu paylaştığım birinin olması hoş.”

“Fena çuvalladık, değil mi?” dedi Peter karamsarca.

“Apgar ne isterse yapacak. Zihin okuma becerim yok.”

“Bize inanıyor mu sence?”

Alicia bir şey demedi. Gözleri yine dalmıştı. Sonra yüzünde tuhaf bir ifadeyle konuştu:

“Peter, şu *Dracula* filmini hatırlıyor musun?”

Peter beş yıl öncesini hatırladı. Alicia’nın görevden döndüğü gece, eski bir bakır madeninde viral yuvası buldukları gece Colorada

garnizonunda Vorhees’in adamlarıyla birlikte izlemişti o filmi.

“İzlediğini bilmiyordum.”

“Ne izlemesi? *İnceledim* resmen. O film, viral kullanım kılavuzu gibi. Pelerin, şato filan gibi saçmalıkları boş ver. Geri kalanı uyuyor. Hayatı ‘doğal sürenin ötesinde’ uzatılmış bir insan. Kalbine kazık saplanarak öldürülebiliyor. Memleketinin toprağında uyuması gerekiyor. Sonra şu ayna meselesi...”

“Las Vegas’taki tava gibi” diye araya girdi Peter. “Aynı şeyi düşünmüştüm.”

“Yansımalarından bir şekilde rahatsız oluyorlar sanki. Filmin tamamında da öyle.”

“Lish, ne söylemeye çalışıyorsun?”

Alicia duraksadı. “Baştan beri dikkatimi çeken, ama ne olduğunu bulamadığım bir şey vardı. Dracula’nın yardımcısı var. Hâlâ insan gibi görünen biri.”

Peter hatırladı. “Hani şu örümcek yiyen zırdeli.”

“Evet, o adam. Renfield. Dracula ona hastalık bulaştırıyor, ama adam dönüşmüyor, en azından tamamen dönüşmüyor. Enfeksiyonun ilk safhalarında kalmış biri gibi daha çok. Ya hepsinin öyle birer yardımcısı varsa diye merak ettim.” Alicia artık Peter’a pür dikkat bakıyordu. “Olson’ın Jude’la ilgili ne dediğini hatırlıyor musun?”

Olson, Nevada’da buldukları topluluğun, Barınak’ın lideriydi... O koca kasabanın insanları kendi aralarından seçtikleri kişileri On İki’nin Birincisi Babcock’a kurban ediyorlardı. İdare Olson’daymış gibi görünse de, orayı aslında Jude’un yönettiği ortaya çıkmıştı. Babcock’la arasında özel bir ilişki vardı, ama bu ilişkinin doğasını anlayamamışlardı.

“ ‘Onlardan biriydi...’ ” diye alıntı yaptı Peter. “Olson’ın ne demek istediğini asla anlamamıştım. Saçma gelmişti. Hem sen adamın kafasına silah dayamıştın.”

“Evet. Ve keşke onu öldürseydim diye düşündüğüm oluyor inan. Ama saçmalamıyordu bence. Kerrville’deki kütüphanede araştırma yaptım. Eski kitapları karıştırdım. Yardımcı iblislerden bahsediliyor, mesela bir cadının kedisi gibi. Bir çeşit asistan. Olson böyle bir şeyi

kastediyordu belki de."

Peter birkaç saniye bunu düşündü. "Yani Ignacio, Martínez'in... yardımcısıydı diyorsun."

Alicia omuz silkti. "Tamam, ortada kanıt yok. Bilgi kırıntılarından sonuç çıkarmaya çalışıyorum. Ama bir de sinyal meselesi var. Tıpkı Amy ile On İki gibi, Ignacio'ya da çip yerleştirilmiş. Demek ki Nuh Projesi'yle bağlantılı o."

"Apgar'a bunlardan bahsettin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Başım yeterince belada zaten."

Peter'ın bundan şüphesi yoktu. Mağaraya yapılan saldırının başarısız olmasından Alicia kadar kendisinin de sorumlu tutulduğundan da şüphesi yoktu.

Alicia gitmek için ayağa kalktı. "Her halükârda, Odessa'dan döndüğümde durumumuz netleşmiş olur herhalde. Şu an için kaygılanmanın anlamı yok. Vazgeçilmez olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sensiz birkaç gün idare edebiliriz."

"Pek de moral vermiyorsun."

Alicia gülümsedi. "Gelip sana tekrar yemek yedirmemi bekleme yeter teğmen. O bir kereliğineydi."

Alicia kapıya doğru giderken Peter "Lish, bir saniye bekle" dedi.

Alicia dönüp ona baktı.

"Ignacio şey demişti ya. 'Bizi terk etti.' Ne demek istedi sence?"

"Buna verecek yanıtım yok. Bildiğim tek şey şu ki, Martínez'in orada olması gerekiyordu."

"Sence nereye gitti?"

Alicia buna hemen yanıt vermedi. Yüzü gölgelendi, içten karardı. Peter bunu ilk kez görüyordu. Alicia en tehlikeli durumlarda bile soğukkanlılığını hiç yitirmezdi. Tamamen odaklanabilen, her zaman işine yoğunlaşan bir kadındı. Bu Alicia ise o kadına benziyordu, ama enerjisi farklıydı. Enerjisi daha derin bir yerden geliyordu sanki.

"Keşke bilsem" dedi ve gözlüğünü taktı. "Bilmek isterdim inan."

Sonra çadır kapısından çıkıp gitti. Peter onun yokluğunu hemen hissetti her zamanki gibi. Bu doğruydu: birbirlerini terk edip duruyorlardı.

Peter onu bir daha görmedi. Altı gün sonra taburcu edildi. Kaburgalarının iyileşmesi zaman alacaktı ve iki hafta boyunca kendini zorlamaması şarttı, ama en azından yataktan çıkmıştı. Görev yerine gitmek için garnizonda yürürken, kendini hafiflemiş hissetti. Yıllar önce, küçük bir çocukken ateşinin çıkıp hasta olmasını ve ateşi geçtikten sonra kalkıp gezindiğinde sıradan şeylerin bile tazelikle, canlılıkla doluymuş gibi geldiğini anımsattı bu his.

Ama bir farklılık vardı; Peter bunu hissedebiliyordu. Her şey – iskelelerdeki askerler, jeneratörlerin uğultusu, dört bir yandaki askerlerin düzenli hareketleri– normal görünse de Peter bir değişim, bariz bir şevksizlik seziyordu.

Komuta çadırına girince, Apgar'ın eski metal masasının ardında ayakta durduğunu ve bir kâğıt yığınına kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Jaxon. Birkaç gün daha gelmezsin sanıyordum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Peter'a alışılmadık ölçüde kişisel bir soru gibi geldi bu. "İyiyim efendim. Sorduğunuz için teşekkürler."

"Otur lütfen."

Apgar bir süre sayfaları karıştırdı. Albay iriyarı bir adam olmasa da –Peter ondan en az iki karış uzundu– güçlü bir izlenim uyandırırdı; kararlı hareket ederdi, hiçbir şeyi ziyan etmezdi. İki dakika kadar sonra, belgeleri istediği şekilde düzene koyduğuna kanaat getirince, koltuğuna oturup masanın diğer tarafındaki Peter'a baktı.

"Sana yeni emirler vereceğim. Bu sabah Kerrville'den geldiler. Bir şey demeden önce şunu bilmeni istiyorum ki, bunun Carlsbad'de olanlarla alakası yok. Aslında bir süredir beklediğim bir şeydi."

Peter'ın son umudu da söndü. Tamamen tükendi. "Avdan vazgeçiyoruz, değil mi?"

"'Vazgeçmek' denemez. Gözden geçirilecek. Genelkurmay bazı kaynaklarımızın başka yerlerde kullanılması gerektiğini düşünüyor. Sen şimdilik Petrol Yolu'nda görev yapacaksın."

Durum Peter'ın tahmininden de kötüydü. "İç Güvenlik'in işi bu."

"Genel olarak evet. Ama başkanın emri böyle, üstelik emsalsiz

değil. Başkan petrol sevkıyatında alınan güvenlik tedbirlerini yetersiz buluyor ve ordunun bu işe el atmasını istiyor anlaşılan. Hafta sonu Kerrville'e gidecek nakliye aracına binmeni istiyorum. Oraya varınca, Freeport'taki İG ofisine gidip kaydol."

Apgar ne derse desin, Peter bu emrin tamamen Carlsbad'le ilgili olduğunu biliyordu. Rütbesi indirilmese de sorumlulukları azaltılıyordu.

"Bunu yapamazsınız efendim."

Albay kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Seni yanlış duydum galiba teğmen. Bana ne yapacağımı ve ne yapamayacağımı söylemişsin gibi geldi."

Peter yüzünün kızardığını hissetti. "Özür dilerim albayım. Öyle demek istemedim."

Apgar bir an Peter'ı süzdü. "Bak, seni anlıyorum Jaxon. Söylesene ne kadar zamandır buradasın?"

Albay yanıtı biliyordu elbette; girizgâh yapıyordu sadece. "On altı ay."

"Çubukların arasında uzun bir süre. Dinlendirilmen gerekirdi. Ama sen kalmak için başvuru yaptın hep. Buna göz yumdum, çünkü avın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Hepimizin burada bulunmamızın sebebi sensin bir bakıma."

"Ben hep burada olmak istiyorum komutanım."

"Bunu açıkça belli ettin zaten. Ama sen altı üstü insansın teğmen. Açıkçası ara vermeye ihtiyacın var. Buradaki işlerimiz hallolunca Kerrville'e döneceğim ve bölgelere geri gönderilmen için başvuruda bulunacağım ilk fırsatta. Pazarlıktan hazzeden biri değilim, o yüzden bu teklifimi kabul etsen iyi olur."

Peter'ın kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Teğmen Donadio'ya ne olacağını sorabilir miyim albayım?"

"Ona da yeni emirler geldi. Sırf sana değil yani. Petrol sahalarından döner dönmez kuzeye, Kearney'ye gidecek."

Fort Kearney, Seferberlik Ordusu'nun en kuzeydeki ileri karakoluydu. İkmal hattı ta Amarillo'ya kadar uzanırdı; ilk kar yağışından önce kapanırdı genellikle.

“Neden orası? İki ay sonra kış gelecek.”

“Genelkurmay bana her şeyi anlatmaz, fakat anladığım kadarıyla orada işler epey kızışmış. Alicia’nın yeteneklerini göz önüne alınca, karakolu boşaltmadan önce etrafın düşmanlardan temizlenmesine yardım edecek yeni bir S2 istiyorlar bence.”

Bu açıklama pek inandırıcı olmasa da, Peter üstelememesi gerektiğini biliyordu.

“Satch’e üzüldüm” diye devam etti Apgar. “İyi bir subaydı. Arkadaştınız, biliyorum.”

“Teşekkürler komutanım.”

“Gidebilirsin teğmen.”

Peter haftanın geri kalanını gergin geçirdi. Yapacak işi olmadığından, çoğunlukla çadırında kaldı. Kilitli dolabının kapağının iç tarafındaki harita bir zamanlar ona cesaret verirken, şimdi kötü bir şaka gibi geliyordu. Alicia’nın teorisi doğru olabilirdi de, olmayabilirdi de. Doğru olup olmadığını asla bilemeyeceklerdi muhtemelen. Seferberlik Ordusu’na yazılmasından önceki hayatını düşündü ve hata yapıp yapmadığını merak etti. O zamanlar savaş sadece onun savaşıydı. Şimdiyse kuralları, protokolleri, emir komuta zincirleri olan büyük bir kuruluşa aitti ve Peter’ın neredeyse hiç söz hakkı yoktu. Günün birinde insanların arkasından “İyi adamdı” diyeceği, sıradan bir düşük rütbeli subay olmak uğruna özgürlüğünden vazgeçmişti.

Gitme gününün sabahı geldi. Peter kilitli dolabını el arabasına yükleyip depo alanına gitti; orada Peter’ın adamlarının Lubbock’tan getirdiği, otomobil lastikleriyle yüklü bir yarı römork bekliyordu. Peter dolabını eskort aracının yük kompartımanına koyup yolcu koltuğuna oturdu.

“Memleketinize döneceğinize seviniyor musunuz efendim?”

Peter başıyla onaylamakla yetindi. Yoksa ters bir cevap verecekti ve Satch’in bölüğünden bir onbaşı olan sürücü bunu hak etmiyordu.

“Maaşımı alır almaz ne yapacağımı söyleyeyim” dedi onbaşı;

neşesini dizginlemekte zorlanıyordu. “Dosdoğru H-kasabası’na gideceğim ve yarısını lik içerek, diğer yarısını da kerhanede harcayacağım.” Yüzü utançla kızardı birden; Peter’a ürkekçe baktı. “Şey, kusura bakmayın efendim.”

“Sorun değil onbaşı.”

“Memleketinizde bekleyeniniz var mı teğmenim? Sormamın sakıncası yoksa eğer.”

Yanıt fazla karmaşıktı. “Var sayılır.”

Onbaşı kurnazca gülümsedi. “Eh, o bayan her kimse sizi gördüğüne sevinecektir eminim.”

Emir verilmişti; konvoy dizel dumanları salarak harekete geçti. Peter üç gün boyunca sürdürmeyi umduğu trans haline geçmeye başlamışken, makinelerin gürültüsü arasından birinin seslendiğini işitti.

“Kapıda durun!”

Alicia Humvee’ye doğru koşuyordu. Peter pencereyi indirdi.

“Geleli daha bir saat oluyor” dedi Alicia. “Sen kim oluyorsun da vedalaşmadan gidiyorsun?”

Yüzü yağ ve kir içindeydi; petrol kokuyordu biraz. Ama Peter’ın dikkatini, Alicia’nın yakasındaki metal ışıltısı çekti: bir çift yüzbaşı arması.

“Vay, şuna bak” dedi Peter, kıskançlığını gizleme çabasıyla biraz buruk gülümseyerek. “Sana ‘komutanım’ demeye başlamam gerekecek herhalde.”

“Kulağa hoş geliyor. Bana sorarsan zamanı gelmişti zaten.”

“Apgar beni sepetliyor.”

“Biliyorum. Petrol Yolu’na.” Açıklama yapmaya gerek yoktu. “Kolay iş Peter. Hak ettin.”

“Öyle diyorlar.”

“Devre’ye benden selam söyle. Greer’a da, görürsen eğer.”

Peter başıyla onayladı. Sürücünün yanında söyleyebilecekleri çok şey kalmamıştı. “Kearney’ye ne zaman gidiyorsun?”

“İki gün sonra.”

“Gözünü dört aç. Apgar’ın söylediğine göre orada işler kızışmış.”

“Sen de.” Alicia gözlerini direksiyona diken sürücüye göz attıktan sonra tekrar Peter’a baktı. “Merak etme. Konuştuğumuz şey konusunda. Bitmedi, tamam mı?”

Peter, Alicia’nın sözlerindeki söylenmemiş bir şeyin baskısını hissetti. Arkalarından sabırsız motor homurtuları geldi. Herkes bekliyordu.

“Komutanım, artık gitmeliyiz” dedi sürücü.

“Sorun değil, burada işimiz bitti.” Alicia, Peter’a son kez baktı. “Ciddiyim Peter. Sorun yok. Sen git, oğlunu gör.”

28

İlk sancı bir eylül sonu ikindisinde, Texas güneşinin sıcağında, bulutsuz mavi göğün altında, istasyona gürleyerek giren gecikmiş bir tren misali saplandı. Amy avludaydı, çocukların oyun oynamalarını seyrediyordu; birkaç dakika sonra zil çalınca çocuklar içeri girip derse devam edeceklerdi, Amy de akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmek için mutfağa dönecekti. Sürekli yinelenen gündelik işlerin sonsuz ritminin ortasında, biraz olsun dinlenebildiği tek vakitti bu. Öğle yemeği bitip de sofralar kaldırılınca ve sabah boyunca kıpır kıpır olmuş çocuklar kurtlarını döksünler diye serbest bırakılınca, Amy onların peşinden dışarı çıkar ve oyun alanının kenarında, çocukların parlak enerjisini hissedecek kadar yakında ama kendisini oyuna dahil edemeyecekleri kadar uzakta dururdu hep. Gününün favori yarım saatiydi bu; Amy tam gözlerini kapatıp da güz güneşinin ılık ışınlarını hissetmek için yüzünü kaldırmışken, sancı başladı: Diyaframına şiddetli ağrı saplanınca iki büklüm olan ve öne doğru sendelerken şoka giren Amy’nin attığı hafif çığlık, avludaki curcunada bile fark edildi.

“Amy? İyi misin?”

Amy’nin görüş alanında Rahibe Catherine’in görüntüsü –soluk benzi ve uzun yüzü, peygamberçiçeği mavisi irisleri– belirdi. Vücudundan ter boşanıyordu; elleriyle ayakları soğuk pelteye

dönmüştü. Belinin altındaki her şey kütlesini yitirmiş gibiydi; Amy her an eriyip toprağa karışıverecekti sanki. Kusmakla kusmamak arasında başa baş süren mücadele yüzünden konuşamıyordu.

“Otursan iyi olur belki. Hayalet gibi bembeyaz oldun.”

Rahibe Catherine onu yetimhane duvarının dibindeki bir banka götürdü... Aradaki altı metre, Amy’ye bir iki kilometre gibi geldi. Banka vardıklarında, bir adım daha atacak mecali kalmamıştı. Rahibe Catherine telaşla getirdiği bir bardak suyu onun eline tutuşturdu. Oyun alanındaki hareketlilik azalmamış gibiydi, ama Amy bazı çocukların kendisini seyrettiğini biliyordu. Çektiği acı azalmış, genel bir bulantıya dönüşmüştü; halsizlik hissi geçmişti. Hem üşüyor, hem terliyordu. Etrafında başka rahibeler toplanmıştı; Rahibe Catherine’i kısık ve kaygılı seslerle sorguya çekiyorlardı. Amy su istemiyordu, ama herkes ısrar etti. Amy küçük bir yudum aldı.

“Kusura bakmayın” demeyi başardı. “Bir şeyim yoktu, sonra birden...”

“Bu tarafa rahibe” dedi Catherine, kollarını yetimhane kapısına doğru sallayarak. “Çabuk gelin.”

Küçük kalabalık ikiye ayrıldı ve aradan Rahibe Peg geçti. Yaşlı kadın yüzünü ekşiterek, hem kaygılı hem de sinirli görünmeyi başararak Amy’yi inceledi.

“Eee, burada olanları biri anlatacak mı, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?”

“Bilmiyorum” dedi Rahibe Catherine. “Durup dururken yığılıverdi.”

Oyun alanında kimse kıpırdamıyordu şimdi. Artık bütün çocuklar Amy’ye bakıyordu. Amy, Caleb’ı aradı, ama Rahibe Peg görüş alanını kapatıyordu. Anımsayabildiği kadarıyla, daha önce kendini hasta hissetmemişti hiç; hastalığı teoride anlıyordu, ama asla yaşamamıştı. Duyduğu utanç, sancıdan bile kötüydü neredeyse. Milletin kendisine bakmayı kesmesini sağlamak için bir şey, herhangi bir şey söylemek istiyordu.

“Amy? Öyle mi oldu?”

“Başım döndü o kadar. Karnım ağrıdı. Sorun neydi bilmiyorum.”

Yaşlı kadın avcunu Amy’nin alnına bastırdı. “Eh, ateşin yok gibi.”
“Yediğim bir şey dokundu herhalde. Burada bir dakika otursam düzelirim eminim.”
Rahibe Catherine “İyi görünmüyor” diye araya girince diğerleri başlarıyla onayladılar. “Açıkçası bayılacaksın sandım Amy.”
Herkes mırıldanmaya başladı. Evet, Amy iyi görünmüyordu, hiç iyi görünmüyordu. Soğuk almış olabilir miydi? Veya daha kötü bir şeydi belki de? Kızın yediği bir şey dokunduysa, onlar da hastalanacaklar mıydı?
Rahibe Peg gruptakilerin tahmin yürütmelerine biraz göz yumduktan sonra elini kaldırarak onları susturdu. “Riske girmek için sebep görmüyorum. Doğru yatağa Amy.”
“Ama gerçekten kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir şeyim yok bence.”
“Buna ben karar vereceğim. Rahibe Catherine, onu yatakhaneye götürür müsün?”
Catherine, Amy’nin ayağa kalkmasına yardım etti. Amy’nin başı döndü biraz; midesi de tam düzelmemişti. Ama kendini çok daha iyi hissediyordu artık. Catherine onu binaya sokup merdivenden çıkararak, Rahibe Peg hariç bütün rahibelerin uyuduğu odaya götürdü; Rahibe Peg lider olduğundan, kendi odası vardı. Amy soyunup yatağa girdi.
“Yapabileceğim başka bir şey var mı?” Rahibe Catherine panjurları kapıyordu.
“Ben iyiyim.” Amy gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Biraz dinlemeye ihtiyacım var sadece.”
Yatağın ayakucunda duran Catherine, Amy’yi süzdü bir an. “Bunun ne olabileceğini biliyorsun, değil mi? Senin yaşında bir kız.”
Senin yaşında. Amy *Rahibe Catherine gerçeği bilseydi,* diye düşündü. Ama kadının ne demek istediğini anlamıştı. Bu fikre şaşırdı.
Rahibe Catherine anlayışla gülümsedi. “Eh, eğer oysa yakında anlarsın. Hepimiz yaşadık inan.”
Catherine, Amy’ye bir ihtiyacı olursa onu çağıracağına söz verdirdikten sonra çıkıp gitti. Yatağında sırtüstü uzanan Amy

gözlerini kapadı. İkindi zili çalmıştı; güneş, ter ve taze ikindi havası kokusu yayan çocuklar alt katta sıra halinde derse giriyor olmalıydılar ve belki de bazıları oyun alanında neler olduğunu merak ediyordu. Caleb kaygılanmıştı mutlaka; Amy, Rahibe Catherine’e çocukla konuşmasını söylemediği için hayıflandı. *Yorgun sadece. Kendini iyi hissetmiyordu. Birazdan kendini toplar, bak görürsün.*

Ama yine de: *Senin yaşında bir kız.* Bu mümkün müydü? Bütün rahibeler “çile” adını verdikleri şeyden yakınırlardı; bir arada yatan herkesin aynı zamanda âdet gördüğü ve her dört haftadan birinin kâbus gibi geçtiği, böyle zamanlarda ortalığın kanlı bezden geçilmediği ve milletin sinirinin tepesinde olduğu esprisi yetimhanede yaygındı. Amy bu temel gerçekleri hiç bilmeden yüz yıl yaşamıştı; şimdi bile o fenomeni tam olarak anladığını söyleyemezdi, ama az çok fikir sahibi olmuştu. Başta dehşete kapılmıştı; ama zamanla bu his yerini yoğun, neredeyse biyolojik bir arzuya ve kendisinin asla âdet görmeyeceği, insanlığa aidiyetin bu kapısının ona hep kapalı kalacağı, sonsuza dek çocuk bedeninde yaşayacağı korkusuna bırakmıştı.

Kontrol etti: Hayır, kanama yoktu. Rahibe Catherine haklıysa, kanama ne zaman başlardı? Catherine’e başka sorular sorma imkânı olmamasına hayıflandı. Ne kadar kan akacaktı, ne kadar acı çekecekti, kendini nasıl hissedecekti? Hiçbir şey eskisi gibi olmazdı herhalde. Âdet görmesi iyi de olabilirdi, kötü de; belki de hiç âdet görmezdi.

Kadın olmayı isterdi. Kadınlığının yansımasını bir başkasının gözlerinde görmeyi. Kalbinin zaten bildiği şeyi vücudunun tanımasını.

Bir miyavlama sesi düşüncelerini yarıda kesti. Fareci ona bakmaya gelmişti elbette. Yaşlı, gri kedi salına salına yatağa yaklaştı. Hali içler acısıydı... Gözleri kataraktlıydı, tüyleri kirden yapış yapıştı, öyle yaşlanmıştı ki kuyruğu yerde sürünüyordu. “Bana bakmaya mı geldin? Beni merak mı ettin oğlum? Eh, gel hadi.” Amy onu yerden kaldırdı, tekrar yatağa uzandı ve kediyi özenle göğsüne yatırdı. Ellerini kedinin postunda gezdirdi; Fareci, Amy’nin boynunu başıyla iterek karşılık verdi. *Gündüz vakti yatakta ne işin var?* Üç tur attıktan sonra Amy’nin göğsüne kuruldu ve yüksek sesle hırıldamaya başladı.

Tamam. Sen uyu. Ben burada olacağım.

Amy gözlerini kapadı.

Sonra gece oldu, Amy dışarıdaydı.

Dışarı nasıl çıkmıştı?

Üstünde geceliği vardı hâlâ; çıplak ayakları çiyden ıslanmıştı. Saati bilmese de, vaktin geç olduğunu hissediyordu. Rüyada mıydı? Ama uykudaysa neden her şey bu kadar gerçek geliyordu? Etrafını inceledi. Nehrin yukarı kısmındaydı, barajın yakınındaydı. Hava serin ve nemliydi. Bir telaş hissine kapılmış durumdaydı; Amy sanki rüyasında kovalandığını görürken uyanmıştı. Neden buradaydı? Uykusunda gezmiş miydi yoksa?

Bacağına bir şey sürtününce irkildi. Aşağı bakınca, Fareci'nin kataraktlı gözleriyle kendisine baktığını gördü. Hayvan yüksek sesle miyavlamaya başladıktan sonra baraja doğru koşar adım gitti ve bir metre kadar ileride durup tekrar Amy'ye baktı.

Ne demek istediği açıktı; Amy onu takip etti. Yaşlı kedi onu barajın dibindeki küçük bir betonarme yapıya götürdü. İçeride mekanik bir şey mi vardı? Fareci kapıda durmuş miyavlıyordu.

Amy kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi zifiri karanlıktı; yolunu nasıl bulacaktı? Duvarı el yordamıyla yoklayarak elektrik düğmesini aradı. Buldu. Işıklar titreşerek yandı. Küçük odanın ortasında, metal parmaklıkla korunan küçük bir merdiven boşluğu vardı. Fareci en üst basamakta duruyordu. Dönüp Amy'ye baktıktan ve son bir kez ısrarla miyavladıktan sonra aşağı indi.

Merdiven döne döne iniyordu. Amy merdivenin dibinde kendini tekrar zifiri karanlıkta buldu. Yine el yordamıyla elektrik düğmesini aradı; sonra nerede olduğunu gördü. Dümdüz uzanan, geniş bir borunun içindeydi. Fareci epey ilerideydi, duvarlardaki uzun gölgelerini peşi sıra sürüklüyordu. Halkayla çevrili olan, ikinci bir kapağa vardılar. Yerde, kapağın yanında uzun bir boru parçası yatıyordu. Amy boruyu yuvarlak kapak kolunun metal çubuklarının arasına sıkıştırıp çevirdi; kapı açıldı ve bir portatif merdiven belirdi.

Amy danışmak için dönüp Fareci'ye baktı; kedi onun bakışlarına kuşkucu bir ifadeyle karşılık verdi.

Maalesef ben daha ileri gidemeyeceğim. Artık tek başınasın.

Amy merdiveni indi. Aşağıda onu bekleyen bir şey vardı; bunu iliklerinde hissediyordu. Korkunç, kederli ve özlemle dolu bir şey. Ayakları yere bastı. Şimdi ilkinden daha geniş bir tüneldeydi. Yerde su akıyordu ince ince. Amy diğer uçta yuvarlak bir ışık gördü. Nerede olduğunu anladı: Boşaltma kanallarından birindeydi. Gördüğü şey ay ışığıydı. O yarı gölgeli aydınlığa doğru ilerlerken, ışığın önünden bir gölge geçti. Gölge değil, bir insan.

Amy anladı.

Amy, Amy, kalbimdeki kız.

Wolgast parmaklık çubuklarının arasından elini uzattı ona; eli uzundu, çarpıktı, pençe şeklindeydi, parmakları şişkindi, tırnakları sivri ve kıvrıktı. Avuçları dokununca, Wolgast parmaklarını kıvırıp Amy'ninkilerin arasından geçirdi. Amy korkmuyordu, içine yayılan hafifliği hissediyordu sadece. Gözlerindeki yaşlar görüşünü bulandırdı.

Amy, hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.

Birbirlerinin elini sımsıkı tuttular. Wolgast'ın dokunuşunun verdiği his Amy'nin tüm bedenine yayılmıştı, onu sıcaklığıyla tepeden tırnağa yıkıyordu... Sevginin, yuvanın sıcaklığıyla. Diyordu ki: *Hep burada olacağım. Seni hep koruyacağım.*

Cesur kızım benim. Cesur Amy'm. Ağlama.

Güçlü duygularla sarsılan Amy hüngür hüngür ağladı. Mutluydu, üzgündü, hayatının tüm ağırlığını hissediyordu.

– Bana neler oluyor? Kendimi neden böyle hissediyorum? Lütfen söyle bana.

Wolgast'ın yüzünde ifade yoktu, olamazdı da; tüm benliği gözlerindeydi.

Bütün soruların yanıtlanacak. O seni bekliyor, gemide. Zamanı gelince sana yolu göstereceğim.

– Ne zaman? Ne zaman göstereceksin?

Ama Amy bunu sorarken bile yanıtı biliyordu.

Yakında, dedi Wolgast. *Çok ama çok yakında.*

15 Telsiz yön bulucu. (ç.n.)

16 İstihbarat ve güvenlik personeli.(ç.n.)

V

Petrol yolu

Bir başkasının kederini görüp de
Üzülmemem mümkün mü?
Bir başkasının derdini görüp de
Derman aramamam mümkün mü?

– William Blake,
Bir Başkasının Üzüntüsü Üstüne

29

Rafineri kompleksi

Freeport, Texas

Birinci sınıf petrolcü Michael Fisher –Zeki Michael, Dünyalar Arasında Köprü Kuran– derin ve rüyasız uykusundan uyandığında, birinin onunla seviştiğini bariz şekilde hissetti.

Gözlerini açtı. Üstünde Lore oturuyordu, karnını öne çıkarmıştı, alnında şehvet terleri parıldıyordu. *Uçanlar adına,* diye düşündü Michael; bunu daha demin yapmamış mıydılar? Hatta bütün gece boyunca? Tabut boyutlarındaki bir ranzada mümkün olabilecek her pozisyonda, komik komik şekillere girerek, azgınca sevişmemiş miydiler?

“Günaydın” dedi kadın sırıtarak. “Sensiz başladım; kusura bakmazsın umarım.”

Eh, öyle olsun, diye düşündü Michael. Güne başlamanın çok daha kötü yolları vardı kesinlikle. Lore’un orgazma çok yakın olduğu yanaklarının kızarıklığından belliydi; Michael da çok geride sayılmazdı aslında. Lore kalçasını titretmeye başlamıştı; cinsel organının ağırlığı, kumsala vuran dalgalar gibiydi. Dalgalar gidip geliyordu.

“Acele etmeyin beyefendi.”

“Sessiz olun yahu!” diye bağıran bir ses geldi yukarıdan.

“Kapa çeneni Seps” diye karşılık verdi Lore. “Burada iş üstündeyim.”

“Benimkini kaldırıyorsun! İğrenç!”

Bu konuşma Michael’a uzak bir gezegenden geliyordu sanki. Herkes bir arada yattığından ve mahremiyet ancak ince perdelerle sağlandığından, insan bazı şeylere aldırmamayı öğrenirdi. Ama Michael’ın yaşadığı his bundan fazlasıydı. Duyuları fizikselliğe tamamen odaklansa da seksle ilgili bir şey, seksin hipnotik ritimleri

bir şekilde soyutlanmasına yol açıyordu. Zihni bedeninin üç adım gerisinden geliyordu sanki, karşısında kazandaki kabarcıklar misali yükselen çeşitli kaygılarla üzüntülerden ve duygu uyandırmayan görüntülerden oluşan bir arazide etrafa bakına bakına yürüyordu. Değiştirilmesi gereken, eskimiş bir conta. Ham petrolün depodan geliş saati. Koloni anıları, ki başka zamanlarda hiç aklına gelmezdi bunlar. Üstündeki Lore yolculuğuna devam ederken Michael bu zihinsel sadakatsizliğini sürdürüyor ve bir yandan da kadınla uyum içinde olmaya çalışıyordu. En azından bu kadarını yapmalıydı.

Sonunda yaptı da. Lore'un giderek artan şehveti galip geldi. Perdeyi açtıklarında Seps gitmişti. Pencerenin üstündeki saat 06.30'u gösteriyordu.

"Lanet olsun."

Michael ayaklarını yere indirdi ve tulumunu giydi. Lore arkadan göğsüne sarıldı.

"Kal. Pişman olmazsın."

"İlk vardiya bende. Yine gecikirsem Karlovic canıma okur." Postallarını giyen Michael, Lore'u öpmek için yüzünü çevirdi. Tuz ve seks tadı aldı, bir de Lore'un kendine özgü tadını. Michael aralarındaki şeye aşk diyemezdi tam olarak. Seks vakit geçirme yoluydu, ama aylar geçtikçe ilişkileri azar azar gelişmiş ve alışkanlıktan fazlasına dönüşmüştü.

"Aklın yine başka yerdeydi, değil mi?"

"Kimin, benim mi?"

"Yalan söyleme." Kadının sesinde hınç yoktu, durumu netleştiriyordu sadece. "Bir gün seninle öyle bir sevişeceğim ki, bütün kaygılarını unutacaksın." Lore iç geçirip kollarını indirdi. "Sorun değil. Git."

Ayağa kalkan Michael, ranza direğinde asılı kaskıyla eldivenlerini aldı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Lore tekrar yatmıştı bile. "Görüşeceğiz tabii."

Michael kışladan çıktığında, yeni doğan güneşin aydınlattığı

körfezin yüzeyi dövülmüş metal levha gibi ışıl ışıldı. Ekimin ilk haftası olmasına karşın, hava şimdiden ısınıyordu; her zamanki tuzlu ve keskin okyanus havasında pis, kükürtsü, yanmış bütan kokusu vardı. Midesi guruldayan Michael –karnını doyuracak vakti yoktu– duvarla çevrili binaların arasında hızlı adımlarla yürüyerek kantinin, ağırlık kafeslerinin ve İG kışlasının önünden geçip çelik barakaya gitti; sabah vardiyasında çalışacak işçiler orada toplanmışlardı. Başmühendis Karlovic görev listesini okuyordu. Michael'a ters ters baktı.

"Güzellik uykunu mu böldük Fisher? Kusura bakma."

"Tamam." Michael tulumunun fermuarını çekiyordu. "Üzgünüm."

"Daha da üzüleceksin. Bomba'da çalışacaksın. Seps yardımcın olacak. Ekibini havaya uçurmamaya çalış."

Bomba adıyla bilinen 1. Damıtma Kulesi, diğer kulelerden eskiydi; paslı gövdesi kaynak yapılmış yamalar, balya telleri ve dualarla bir arada duruyordu. Kapatılmasının ya da bir mutfak ekibini uzaya fırlatıp Mars'a doğru göndermesinin an meselesi olduğunu söylerdi herkes.

"Sağ ol patron. Çok iyisin."

"Lafı mı olur?" Karlovic gruba göz gezdirdi. "Pekâlâ millet. Yedi gün sonra sevkıyat yapacağız. Şu tankerlerin dolmasını istiyorum. Fisher, sen bir dakika bekle. Biraz konuşalım."

Ekipler kulelerine gittiler. Michael, Karlovic'in peşinden barakaya girdi. Tanrım, yine ne vardı? Birkaç dakika gecikmişti altı üstü; fırça yemeyi hak etmiyordu.

"Baksana Dan, geç kaldığım için üzgünüm..."

Karlovic onun sözünü bitirmesine izin vermedi. "Boş ver onu, konuşmak istediğim konu başka." Masasının ardındaki koltuğa iri cüssesiyle otururken pantolonunu yukarı çekti. Karlovic epey kiloluydu, şişman değilse de her bakımdan iriyarıydı; oturaklı ve heybetli bir adamdı. Arkasındaki duvara, başının yukarısına onlarca sayfa raptiyelenmişti: görev çizelgeleri, iş akış diyagramları, sevkıyat programları. "Bomba'da çalışmana önceden karar vermiştim zaten. Sen ve Seps elimdeki en iyi adamlarsınız. Siz ikinizi o gıcırdayan

yaşlı kaltağa göndermemi iltifat say. Bana kalsa, o kule hurda yığınını boylamıştı çoktan."

Michael'ın bundan şüphesi yoktu; öte yandan, bu lafların stratejik sebeplerle yapılan iltifatlar olduğundan da şüphesi yoktu. "Eee?"

"Eeesi bu."

Karlovic bir sayfayı masasının üstünde kaydırdı. Michael alttaki imzayı fark etti hemen: Victoria Sanchez, Başkan, Texas Cumhuriyeti. Mektubun üç kısa paragrafını bir çırpıda okudu. *Vay anasını*, diye düşündü.

"Bu neyle ilgili olabilir, bir fikrin var mı?"

"Neden bana soruyorsun ki?"

"Oraya en son giden ekip şefi sensin. Orada dikkatini çeken bir şeyler olmuştur belki. Deponun civarında konuşulanlar, etrafta takılan fazladan askerler."

"Yok, öyle bir şey hatırlamıyorum." Michael omuz silkti. "Stark'la konuştun mu? O biliyordur belki."

Stark rafinerinin baş güvenlik görevlisiydi. Gevezeydi ve piyize fazla düşkündü; ama poker masasında sergilediği ustalık sayesinde hem petrolcülerin, hem de İG'nin gözünde saygın bir yere sahipti. Michael onun yüzünden kumar masasında epey para kaybetmişti, ama büyük bir kayıp değildi bu... Rafinerinin çitlerinin arasında para harcayacak yer yoktu zaten.

"Henüz konuşmadım. Ama hoş karşılamayacak." Karlovic, Michael'ı süzdü. "Siz arkadaş değil misiniz? California'dan filan."

"Onu tanıyorum, evet."

"Onunla konuşabilirsin belki. İG ile ordunun arasında bir çeşit, ne bileyim, gayriresmi bağlantı olursun."

Michael birkaç saniyeliğine durup hislerini yokladı. Eskilerden tanıdığı birini görmesi hoş olurdu; ama bir yandan da rahatsızlık duyduğunun, ifşa olmuşluk hissi yaşadığının farkındaydı. Petrolcüler içlerine kapalı yaşarlardı ve Michael ablasını kaybetmenin acısından bu oyalayıcı hayat sayesinde kurtulmuştu. Saklandığını bir yönüyle biliyordu, ama benliğinin geri kalanı bunu umursamıyordu.

"Sorun olmaz herhalde."

“Bana kıyak geçmiş olursun. İstediğin şekilde hallet.” Karlovic başını kapıya doğru eğdi. “Şimdi işinin başına git. Ve söylediklerimde ciddiyim. Orada dikkatli ol.”

Michael damıtma kulesine varınca, on civarında bıçkın adamdan oluşan ekibinin öylece, şaşkın şaşkın durduğunu gördü. Petrol tankeri rölantideydi. Seps ortalıkta yoktu.

“Peki, soruyorum. Tankeri neden doldurmuyorsunuz?”

Seps kulenin dibindeki ısıtma elemanının altından sürünerek çıktı. Elleri ve çıplak kolları siyah, çamur gibi tortuyla kaplıydı. “Önce kuleyi temizlememiz gerek. Dipte en az iki metrelik tortu birikmiş.”

“Bu bütün sabahımızı alır yahu. Son ekibin şefi kimdi?”

“Bu kule aylardır kullanılmamış. Karlovic’e sorman gerekecek.”

“Bize ne kadar ham petrol gerekiyor?”

“En az iki yüz varil.”

Sekiz bin galonluk yarı rafine petrol kim bilir ne kadar zamandır öylece duruyordu; kuleyi temizlemek için daha büyük bir atık tankerine, ayrıca pompa kamyonuna ve yüksek basınçlı buhar hortumlarına ihtiyaçları vardı. Tankı tekrar doldurup ısıtma elemanını çalıştırmaları on iki ila on altı saati bulurdu; borudan ilk damlanın düşmesiyse yirmi dört saat alırdı. Karlovic deliye dönecekti.

“Eh, başlasak iyi olur. Sen boruları hazırla ve emrimi bekle.” Michael başını iki yana salladı. “Bunu yapan şerefsizi bulursam canına okuyacağım.”

Tortu çekme işi bütün sabahlarını aldı. Michael işe yaramaz olduğunu söylediği tortunun yakılması için kamyonu atık havuzlarına gönderdi. Tortuyu çekmek işin kolay kısmıydı; herkesin ödünü koparan şey, tankı temizlemekti. Kulenin tepesinden fışkırtılan sular artıkların –arıtma sürecinden kalan yapışkan, zehirli tortunun– çoğunu temizlerdi, ama tamamını değil; üç adamın tıbbi atık kıyafeti giyip kulenin içine inmeleri ve asfalt zemindeki gider deliğini açmaları gerekiyordu. İçeri girmenin tek yolu, bir metre çapındaki bir geçitten emekleyerek geçmekti. Buna “anüse girmek” deniyordu ki Michael’a

göre yanlış bir tanım değildi. Michael üç kişiden biri olacaktı. Kural gereği değildi bu; Michael'ın âdetiydi sadece, adamlarının moralini yükseltmek için yaptığı bir jestti. Diğer ikisine gelince; onların çöp çekmeleri âdettendi.

Kısa çöp çeken ilk kişi, ekibin en yaşlısı Ed Pope oldu. Ed, Michael'ı eğiten kişiydi. Ocaklarda otuz yıl çalışması onu yıpratmıştı; adamın vücudu felaketlerin kayıt defteri gibiydi. Üç parmağını donatı kesiciye kaptırmıştı. Dokuz adamı öldüren bir propan patlamasında yüzüyle boynunun yan tarafı yanmış ve buraları tüysüz pembe deriden ibaret kalmıştı. O kulağı sağırdı; dizleri de öyle kötü durumdaydı ki, adamın eğilmesini seyretmek Michael'ın yüzünü buruşturmasına yol açıyordu. Michael onu es geçmeyi düşündü; ama Ed'in bunu kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu bildiğinden, adamın tıbbi atık kıyafeti giymek için barakaya gitmesini seyretmekle yetindi.

Kısa çöp çeken ikinci kişi Seps oldu. "Olmaz, senin pompaların başında durman gerek" dedi Michael.

Seps başını iki yana salladı. O gün olanlar yüzünden hepsi sabırsızdı. "Boş versene. Şu işi bir an önce halledelim."

Tıbbi atık kıyafetlerini giydiler, oksijen tüplerini taktılar ve malzemelerini topladılar: kalın uçlu temizlik sopaları, kovalar dolusu çözücü, kompresöre takılı yüksek basınç boruları. Michael maskesini taktı, eldivenlerinin cırt cırtlarını yapıştırdı ve oksijen seviyesini kontrol etti. Kuleyi havalandırmış olsalar da, içerideki hava hâlâ ölümcüldü; petrol buharıyla sülfürlerin karışımı, insanın ciğerlerini kavurabilecek bir gaz çorbasına dönüşmüştü. Maskeyi takınca kulaklarının basınçtan tıkandığını hisseden Michael tepe lambasını yaktı ve girişin kapağını açmak için diz çöktü.

"Gidelim beyler."

Michael geçitten sürünerek geçti ve aşağı atlayınca kendini bir metre yükseklikte petrol tortusunun içinde buldu. Ed'le Seps sürünerek peşinden geldiler.

"Şu hale bakın."

Michael vıcık vıcık tortunun içine elini sokup gider deliğini açtı; tortuyu oraya doğru süpürmeye başladılar. Kulenin içi en az kırk

dereceydi; üzerlerinden ter boşanıyordu ve nefeslerinin hapsolan nemi, maske camlarını buğulandırıyordu. Tortunun büyük bölümünü temizleyince, duvarlarla zemine çözücü püskürtmeye başladılar.

Üzerlerinde tıbbi atık kıyafeti varken ve kompresör gürlerken birbirleriyle konuşmaları neredeyse imkânsızdı. Düşünecek tek şey vardı: işi bir an önce halledip gitmek. Başlayalı henüz iki dakika olmuşken, Michael omzuna hafifçe vurulduğunu hissetti. Dönüp bakınca, Seps'in Ed'i gösterdiğini gördü. Adam duvara dönük halde öylece, heykel gibi duruyordu; gevşek parmaklarının arasındaki boru yan tarafından sarkmıştı. Michael seyrederken boru yere düştü, ama Ed bunu fark etmemiş gibiydi.

Seps sesini duyurabilmek için bağırarak "Ona bir şey oldu!" dedi.

Michael öne çıkıp Ed'i omuzlarından tuttu ve döndürdü. Ed boş gözlerle bakıyordu sadece.

"Ed, iyi misin?"

Adam irkilerek kendine geldi. "Ah, hey Michael" dedi, fazla neşeliydi. "Hey hey, hey hey. Hu hu."

"Ne diyor?" diye seslendi Seps.

Michael boğaz kesme hareketi yaparak, Seps'e kompresörü durdurmasını işaret etti. Ed'e dikkatle baktı. "Konuş benimle dostum."

Adam bir genç kız gibi kıkırdadı. Nefes almaya çalışıyordu, bir elini maske camına doğru kaldırıyordu. "Aşblas. Minfut. Minfut!"

Michael bundan sonra olacakları tahmin etti. Maskesini çıkarmaya çalışan Ed'in kollarını tuttu. Ed genç değildi, ama güçsüz de değildi. Michael'a vahşice direnerek kurtulmaya çabaladı; yüzü panikten morarmıştı. Michael sebebin panik olmadığını anladı: Sebep oksijensiz kalmasıydı. Birden şiddetle kasılan ve dizlerinin bağı çözülen Ed, Michael'ın kollarının arasına olanca ağırlığıyla yığıldı.

"Seps, onu buradan çıkarmama yardım et!"

Seps adamı ayaklarından tuttu. Ed'in vücudu gevşemişti. Onu girişe taşıdılar birlikte.

"Biri onu alsın!" diye seslendi Michael.

Diğer taraftan uzanan eller Ed'i çektiler; Michael'la Seps de onu

ittiler. Michael geçide daldı ve temiz havaya ulaşır ulaşmaz başlığıyla eldivenlerini çıkardı. Ed sert toprakta sırtüstü yatıyordu; maskesiyle oksijen tüpleri çıkarılmıştı. Michael adamın yanında diz çöktü. Ed'in kımıldamaması hayra alamet değildi: adam nefes almıyordu. Michael sağ elinin ayasını Ed'in göğsünün ortasına koydu, sol elini de sağ elinin üstüne koydu ve parmaklarını iç içe geçirip bastırdı. Bir şey olmadı. Michael kendisine öğretilen şekilde otuz kez kalp masajı yaptı, sonra da Ed'in hava yolunu açmak için adamın ensesini alttan tuttu, burun deliklerini kapattı ve ağzını onun morarmış dudaklarına bastırdı. Bir nefes, iki nefes, üç. Michael'ın zihni çok netti, aklında tek bir hedef vardı. Tam her şey bitmiş gibi görünürken, Ed'in diyaframı sertçe kasıldı; derin bir nefes alan adamın göğsü şişti. Öksüre tıksıra başını yana çevirdi.

Topuklarının üstünde geriye kaykılan Michael tozlu toprağa kıç üstü düştü; nabzı adrenalin yüzünden hızlanmıştı. Biri ona matara uzattı: Seps.

"İyi misin dostum?"

Michael bu soruyu anlamadı bile. Kana kana su içtikten sonra ağzını çalkalayıp tükürdü. "Hı hı."

Sonunda biri Ed'in ayağa kalkmasına yardım etti. Michael'la Seps onu barakaya götürüp sıralardan birine oturttular.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Michael.

Ed'in yanaklarının rengi biraz geri gelse de cildi soğuk, terli ve yapış yapış görünüyordu. Perişan halde olan adam başını iki yana salladı. "Ne oldu bilmiyorum. Oksijenimi kontrol ettiğime yemin edebilirdim."

Michael çoktan bakmıştı; tüpler boştu. "Belki de artık zamanı gelmiştir Ed."

"Tanrım, Michael. Yoksa beni kovuyor musun?"

"Hayır. Seçim senin. Ben emekliye ayrılmak utanılacak bir şey değil diyorum sadece." Ed karşılık vermeyince Michael ayağa kalktı. "Biraz düşün. Her ne yapmak istiyorsan arkandayım. Seni kışlaya bırakmamı ister misin?"

Ed huzursuzca boşluğa bakıyordu. Michael gerçeği adamın

yüzünden okuyabiliyordu: Ed'in hayatında işinden başka bir şey yoktu.

"Burada biraz oturayım. Gücümü toplayayım."

Michael barakadan çıkınca, ekibinin geri kalanının kapının etrafında durduğunu gördü. "Neden öyle kazık gibi dikiliyorsunuz?"

"Vardiya bitti şef."

Michael saatine baktı; vardiya sahiden de bitmişti.

"Bizim için bitmedi. Gösteri bitti millet. İşe geri dönün, tembeller sizi."

Lore geceyarısından sonra "Ed'in şansı varmış" dedi ona.

İkisi Michael'ın yatağında kıvrılmışlardı. Lore elinden geleni yapsa da, Michael o gün olanları aklından çıkaramamıştı. Gözlerini kapadığında gördüğü tek şey, Ed'in barakadaki yüz ifadesiydi; adam darağacına götürülüyordu sanki.

"Şanstan kastın ne?"

"Yani senin orada olman. Yaptığın şey."

"Önemli değildi."

"Hayır, önemliydi. Adam ölebilirdi. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Michael'ın geçmişi, içinde bir acı dalgası gibi belirdi.

"Ablam öğretti" dedi Michael. "Hemşireydi."

30

Şehir

Kerrville, Texas

Hedeflerine vardıklarında yağmur yağıyordu. Toprak kokan ıslak tarlalardan geçip vadiden çıkarlarken, kahverengi Texas tepelerinin önünde şehir surları belirdi; surların içinde sekiz katlı binalar vardı. Şehir kapısında trafik kuyruğu seçiliyordu: sevkıyat araçları, büyük mekanik araçlar, kalın yelekli adamlarla dolu İG kamyonetleri. Aşağı

inen Peter, sürücüye kilitli dolabını kışlaya götürmesini söyledi; yaya tünelindeki nöbetçi, onun emir belgelerini görünce el sallayarak geçmesini işaret etti.

“Evinize hoş geldiniz efendim.”

Bölgelerde on altı ay geçirmiş olan Peter, şehrin enginliği ve sarsıcı insaniliği karşısında sersemledi hemen. Şehirde pek zaman geçirmemişti; seslerinin, kokularının ve kalabalığının klostrofobik yoğunluğuna alışacak kadar zaman geçirmemişti. Koloni’de yüzden fazla insan olmamıştı hiç; buranın nüfusuysa kırk bini aşıyordu.

Peter maaşını almak için levazım subayına gitti. Para fikrine de asla alışamamıştı. Koloni’nin iktisadi birimi olan “eşit paylaşım” ona mantıklı geliyordu. Herkesin her zaman eşit pay alması ve payına düşeni istediği gibi kullanması. Bu mürekkepli kâğıt parçaları –onlara Austin deniyordu; her banknotun üstünde resmi bulunan, yüksek ve çıkık alınlı, kanca burunlu, tuhaf kıyafetli adamın adıydı bu– insan emeğiyle nasıl eşdeğer olabilirdi?

Sivil bir memur kasadan çıkardığı paraları bankoya sertçe koydu ve parmaklığın arasından Peter’a bir kâğıt altlığı uzattı; onunla bir kez olsun göz göze gelmemişti.

“Bunu imzalayın.”

Peter kalın para tomarını cebine koyunca kendini tuhaf hissetti. Dışarı çıktığında (ikindi olmuştu ve hava hâlâ daha apaçıktı), bu paralardan kurtulma planları yapmaya başlamıştı bile. Sokağa çıkma yasağının başlamasına altı saat vardı... Peter’ın yetimhaneye ve askeri cezaevine gitmesine, sonra da kışlaya dönmesine ancak yeterdi bu süre. Akşama kadar vakti vardı sadece; rafineriye gidecek nakliye aracı sabah altıda kalkacaktı.

Önce Greer’ı ziyaret edecekti; borunun çalmasından önce Caleb’ın yanından ayrılarak çocuğu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmayacaktı böylece. Askeri cezaevi, şehir merkezinin batı ucundaki eski hapishaneden bozmaydı. Peter girişte imza atıp –Kerrville’de sürekli imza istenmesi de bir başka tuhaflıktı– bıçağıyla tabancasını bıraktı. Tam geçip gidecekken gardiyan onu durdurdu.

“Üzerinizi aramam gerek teğmen.”

Peter, Seferberlik Ordusu mensubu olarak saygı görmeye alışıktı, hele yirmisine bile gelmemiş yerli bacaksızlardan. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Kuralları ben koymuyorum efendim.”

Bu sinir bozucuydu, ama Peter’ın tartışacak vakti yoktu. “Elini çabuk tut.”

Gardiyan ellerini Peter’ın kollarında ve bacaklarında gezdirdikten sonra kalın bir anahtar tomarı çıkardı ve Peter’ı tutukluların bulunduğu arka kısma, içinde kalın çelik kapılar olan uzun bir koridora götürdü. İçerisi havasızdı ve erkek kokuyordu. 62 numaralı hücreye vardılar.

“Tuhaf” dedi gardiyan, “Greer üç yıldır neredeyse kimseyi görmemişti, ama şu son bir ayda iki ziyaretçisi oldu.”

“Başka kim geldi ki?”

“O sırada görevde değildim. Kendisine sormanız gerek.”

Gardiyan doğru anahtarı bulup kilide soktu; kapı gıcırdayarak açıldı. Üstünde yalnızca beli kemerle iyice sıkılmış, sert kumaşlı bir kanvas pantolon bulunan Greer yatağının kenarında yalınayak oturuyordu. Geniş göğsü terden parlıyordu; ellerini kucağında sakince kavuşturmuştu. Artık iyice seyrelmiş, gümüşi beyaz saçı iri omuzlarına dökülüyordu; kabarık, bakımsız –bir peygamberin, kırlarda gezen bir münzevininkine benzeyen– sakalıysa yanaklarının alt yarısını gizliyordu. Derin bir dinginlik hissi yayıyordu; zihniyle bedenini özüne indirgemiş, soğukkanlı biri izlenimi veriyordu. Kapıda duran iki adamı fark ettiğine dair bir işaret vermemesi, Peter’a onun yalnızlıktan delirip delirmediğini düşündürdü bir an. Ama sonra adam gözlerini kaldırdı ve yüzü aydınlandı.

“Peter. Geldin.”

“Binbaşı Greer. Seni görmek ne güzel.”

Greer kullanılmamaktan kalınlaşmış sesiyle alaycı bir kahkaha attı. “Epeydir bana binbaşı diyen olmamıştı. Artık sadece Lucius’um. Altmış İki de diyebilirsin. Çoğu insan öyle diyor.” Greer gardiyana döndü. “Bize birkaç dakika izin verir misin Sanders?”

“Mahkûmları ziyaretçilerle baş başa bırakmam yasak.”

Peter delikanlıya ters ters baktı. “Ben başımın çaresine bakabilirim evlat.”

Gardiyan bir an duraksadıktan sonra pes etti. “Eh, sizin için on dakika istisna yapabilirim efendim. Ama sonra vardiyam bitecek. Başım belaya girsin istemem.”

Peter kaşlarını çattı. “Tanışıyor muyuz?”

“İmzanızı gördüm. Sizi herkes tanıyor. Californialı adamsınız siz. Buralarda efsane gibisiniz.” Delikanlının otoriterlik numarasından eser kalmamıştı; huşuyla, hayran hayran bakan bir çocuğa dönüşüvermişti bir anda. “Nasıldı? Yani ta oradan gelmek?”

Peter ne yanıt vereceğini bilemedi. “Uzun bir yürüyüştü.”

“Nasıl başardınız bilmem. Benim ödüm patlardı herhalde.”

“Epey ürkütücüydü, gerçekten de” dedi Peter.

Sanders onları baş başa bıraktı. Peter odadaki tek sandalyeyi Greer’ın önüne çekip ters oturdu.

“Bizim çocuğu epey etkilemişsin. Böyle bir şeyi gizlemen zor olur demiştim sana.”

“Yine de tuhaf geliyor” dedi Peter. “Nasılsın?”

Greer omuz silkti. “Eh, idare ediyorum. Ya sen? İyi görünüyorsun Peter. Üniforma yakışmış.”

“Lish’in selamı var. Daha yeni yüzbaşı oldu.”

Greer sakince başını salladı. “Bizim Lish yaman kızdır. Büyük işler başaracak bence. Eee, savaş nasıl gidiyor? Sormama gerek var mı?”

“Çok iyi gitmiyor. Elde var sıfır. Martínez meselesi tam bir fiyasko oldu. Genelkurmay kararsızlığa kapılmış gibi görünüyor.”

“En iyi yaptıkları şey odur zaten. Merak etme, zamanla her şey yoluna girer. İnsan burada sabretmeyi öğreniyor.”

“Sensiz aynı olmuyor. Yanımızda sen olsan her şey çok farklı olurdu diye düşünüyorum ister istemez.”

“Ah, hiç sanmam. Baştan beri başrol senindi. Seninle tanıştığım anda anladım. Dönüp duran bir ağın içindeydin, baş aşağı sarkıyordun, değil mi?”

Peter bunu hatırlayınca güldü. “Michael hepimizin üstüne kusmuştu.”

“Evet, şimdi hatırladım. O nasıl? Büyümüştür herhalde. Her lafa bir karşılığı vardı.”

“Çok değiştiğini sanmam. Yarın onu göreceğim zaten. Beni rafineriye postalıyorlar.”

Greer kaşlarını çattı. “Neden oraya?”

“Petrol Yolu’nu korumak istiyorlarmış.”

“İG buna bayılacak. Onlarla işin var bence.” Greer konuyu değiştirmek için dizlerine şaplak vurdu. “Peki ya Hollis, ondan ne haber?”

“Haberler iyi değil. Sara ölünce yıkıldı. Kaçakçılığa başlamış.”

Greer bu haberi düşündü bir an. “Onu suçlayamam. Hollis’i tanıdığın için bu sana tuhaf gelebilir, ama onun durumunda olup da o yolu seçen bir sürü insan var. O işleri eninde sonunda bırakır herhalde. Akıllı adamdır.”

“Peki ya sen? Yakında serbest kalacaksın. Genelkurmay’daki tanıdıklarımla konuşabilirim istersen. Orduya dönmene izin verirler belki.”

Ama Greer başını iki yana salladı. “Maalesef benim için o defter kapandı Peter. Ben firar ettim, unutma. O sınırı aştın mı geri dönüşü yoktur.”

“Ne yapacaksın peki?”

Greer gizemli bir tavırla gülümsedi. “Yoluma bir şey çıkar herhalde. Hep öyle olur.”

Başkalarından, haberlerden, geçmişten bahsettiler bir süre. Peter, Greer’ın yanındayken hem içini ısıtan bir tatmin, hem de buna eşlik eden bir yitirmişlik hissi duyuyordu. Binbaşı, Peter’ın en gereksindiği zamanda onun hayatına girmişti; Peter kararlılığının en azaldığı günlerde, ilerleme gücünü Greer’ın sarsılmaz varlığından almıştı. Asla tamamen ödeyemeyeceği bir borçtu bu: ödünç alınmış cesaret borcu. Peter hapis hayatının Greer’ı değiştirdiğini seziyordu. Greer hâlâ aynı adamdı, ama içinin derinliklerinde akan bir huzur nehri vardı şimdi. Tecritten güç almış gibiydi.

On dakikanın sonu yaklaşırken Peter binbaşıya mağaradan, Ignacio denen tuhaf adamdan ve Alicia’nın onun ne olduğuna ilişkin

teorisinden bahsetti. Konuşurken, söylediklerinin tuhaflığını fark etti; ama haklı olduğunu hissediyordu. Hatta bu bilginin önemli olduğu hissi gün geçtikçe artmıştı.

“Önemli olabilir gerçekten” diye hemfikir oldu Greer. “‘Bizi terk etti’ mi dedi?”

“Aynen öyle söyledi.”

Greer susup uzun sakalını sıvazladı. “Asıl mesele Martínez’in nereye gittiği tabii. Alicia’nın bu konuda bir fikri var mıydı?”

“Varsa bile söylemedi.”

“Sen ne düşünüyorsun peki?”

“Bence On İki’yi bulmak düşündüğümüzden zor olacak.”

Peter, Greer’ın yüzünü seyrederek bekledi. Binbaşı karşılık vermeyince Peter konuştu: “Teklifim hâlâ geçerli. Sana gerçekten ihtiyacımız var.”

“Beni gözünde büyütüyorsun Peter. Ben etkisiz elemandım sadece.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Alicia da olsa böyle derdi. Hiçbirimiz öyle düşünmüyoruz.”

“Bunu iltifat kabul ediyorum. Ama sonuç değişmez. Olan oldu.”

“Burada olman doğru gelmiyor hâlâ.”

Greer ilgisizce omuz silkti. “Doğru olabilir de, olmayabilir de. Buna epey kafa yordum inan. Seferberlik Ordusu bütün hayatımdı ve onu özlüyorum. Ama o an doğru gelen şeyi yaptım. Sonuçta önemli olan budur; insan hayatını ancak bu kıstasla değerlendirebilir.” Gözlerini kısarak Peter’a baktı. “Sana bunu söylememe gerek yok aslında, değil mi?”

Binbaşı hedefi on ikiden vurmuştu. “Yok galiba.”

“Sen iyi bir askersin Peter. Hep öyleydin; üniforma konusunda da yalan söylemiyordum. Sana gerçekten yakışıyor. Mesele şu ki, sen ona uygun musun?”

Suçlayıcı bir soru değildi bu, hatta tam tersiydi. “Bunu merak ettiğim günler oluyor” diye itiraf etti Peter.

“Merak etmeyen yoktur ki. Orduyu biliyorsun işte. Üç nüsha form doldurmadan tuvalete bile gidemezsin neredeyse. Ama senin asıl

meselen daha derin. O dönen ağın içinde baş aşağı duran adam, tanıştığım o adam, kendinden başka kimsenin emirlerine uymuyordu. Uymayı da bilmiyordu bence. Aradan beş yıl geçti; şimdi karşımdasın, Genelkurmay avı durdurmak istiyor diyorsun. Söylesene, haklılar mı sence?"

"Tabii ki hayır."

"Peki bunu anlamalarını sağlayabilir misin? Fikirlerini değiştirmelerini?"

"Ben düşük rütbeli bir subayım sadece. Beni dinlemezler."

Greer başıyla onayladı. "Bence de. Durum bu işte."

Sessizlik oldu. Sonra Greer konuştu: "Bunun faydası olur belki. Arizona'da o gece sana ne demiştim, hatırlıyor musun?"

"Orada bir sürü gece geçirdik Lucius. Bir sürü şey konuştuk."

"Doğru. Ama bu bahsettiğim... Tam olarak neredeydik hatırlamıyorum. Neyse işte, Çiftlik'e iki günlük mesafedeydik. Bir köprünün altında konaklamıştık. Her tarafta tuhaf tuhaf kayalar vardı. O kısmı hatırlıyorum, çünkü güneş batarken sanki içten aydınlanır gibi oluyorlardı. Sohbet etmeye başladık. Lacey'nin sana verdiği şişelerle ne yapmayı planladığını sormuştum hani."

Peter her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Kırmızı kayaları, etraftaki derin sessizliği, ikisinin kamp ateşinin başında oturup samimiyetle sohbet etmelerini. Sanki bu anı beş yıl boyunca Peter'ın zihninin derinliklerinde salınmış ve ancak şimdi yüzeye çıkmıştı. "Hatırlıyorum."

Greer başıyla onayladı. "Hatırlayacağını düşünmüştüm. Şunu da söyleyeyim ki, sana virüs zerk edilmesine gönüllü olman hayatımda gördüğüm en cesurca hareketti, ki cidden cesur davranışlar görmüşlüğüm vardı daha önce. Ben hayatta yapamazdım. Daha önce de sana epey saygım vardı, ama ondan sonra..." Duraksadı. "O gece sana bir şey söyledim. Olup biten her şeyin bir *anlamı* var dedim. Aslında kendi kendime konuşuyordum, tam olarak çözemediğim bir şeyi ifade etmeye çalışıyordum, ama bu konuda epey düşündüm. Senin Amy'yi bulman, benim seni bulmam, Lacey, Babcock, o dağda olup biten her şey. Olaylar yaşanırken rastlantısal görünebilirler, ama

sonradan geçmişe bakınca gördüğün nedir? Tesadüfler zinciri mi? Bildiğin şans mı? Yoksa daha fazlası mı? Sana ne gördüğümü söyleyeyim Peter. Net bir yol. Daha fazlası. *Asıl* yol. Bütün bunların kendiliğinden olma ihtimali nedir? Her parçanın tam istediğimiz zaman yerine oturmasının? Burada etkili olan bir güç var, kavrayışımızın ötesinde bir şey var. Ona ne isim verirsen ver. İsme ihtiyacı yok, çünkü o senin ismini biliyor dostum. Burada bütün gün ne yaptığımı merak ediyorsun demek; yanıt çok basit. Şimdi ne olacağını görmeyi bekliyorum. Tanrı'nın planına güveniyorum." Peter'a gizemli bir tavırla gülümsedi. Yüzündeki ve çıplak, kaslı göğsündeki terin kokusu odaya yayılmıştı. "Böyle dememem tuhaf mı geliyor?" Gülümsedi. "*Zavallı adam, bu küçücük odada tek başına kalınca kafayı yedi herhalde,* diye düşünüyorsundur muhtemelen. Böyle düşünenler oldu."

Peter hemen karşılık vermedi. "Aslında hayır. Seni birine çok benzettiğimi düşünüyordum."

"Kime?"

"Ona Teyze derdik."

Hatırlama sırası Greer'daydı şimdi. "Tabii ya. Koloni'ye dönünce gömdüğümüz kadın. Bana ondan hiç bahsetmemiştin; merak etmiştim oysa. Ama sorup da canını sıkmak istemedim."

"Sorabilirdin. Birbirimize yakındık denebilir, gerçi Teyze söz konusuyken emin olmak güçtü. Görüştüğümüz zamanların yarısında beni başkası sanıyordu galiba. İyi mi diye bakmak için ona giderdim. O da Tanrı'dan bahsetmeyi severdi."

"Öyle mi?" Greer buna memnun olmuş gibiydi. "Ne derdi peki?"

Peter şimdi Teyze'yi düşünmeye başlamasının tuhaf olduğunu düşündü. Greer'la birlikte Arizona'da geçirdiği o gecenin anısı gibi, yaşlı kadına ve birlikte geçirdikleri zamana ilişkin anılar da daha dün yaşanmışçasına zihninde belirivermişti. Kadının aşırı sıcak mutfağı ve fincanla ikram ettiği iğrenç çayı; sıkış tıkış evindeki özenle, hatta hürmetle düzenlenmiş nesneler; hiçbir zaman ayakkabı yüzü görmeyen boğumlu ayakları, büzülmüş ve dişsiz ağzı, başını duman gibi çevreleyen ve hiçbir şeye bağlı olmadan havada salınırmış gibi

görünen dağınık ve beyaz saçı. Teyze de hiçbir şeye bağlı değildi; kayranın kenarındaki kulübesinde tek başına yaşayan o kadın sanki bambaşka bir boyuttaydı, birikmiş insan anılarından oluşan bir kabarcığın içindeydi, zamanın dışındaydı. Peter şimdi düşünüyordu da, Teyze'yi görmekten hoşlanmasının sebebi buydu herhalde. Onun yanındayken, gündelik sorunlarının ağırlığının azaldığını hissederdi hep.

"Aşağı yukarı aynı şeyleri. Kolay anlaşılacak bir kadın değildi." Zihninde bir anı, su yüzüne çıkan kabarcık misali belirdi. "Bir şey var. Amy'nin Sur kapısına geldiği geceydi."

"Ya?"

"Dedi ki, 'Benim bildiğim Tanrı bizi seçeneksiz bırakmazdı.'"

Greer onu pür dikkat inceliyordu. "Sana bunu söyledi demek."

Peter bu anının netliği karşısında biraz şaşkındı hâlâ. "O sırada, bilirsin işte, ciddiye almamıştım."

Greer birden gülümseyerek ortamın ruh halini değiştirdi. "Eh" dedi, "o kadının bildiği şeyler varmış bence. Keşke tanışabilseydik. Eminim iyi anlaşırdık."

Peter güldü. "Bence de."

"Belki biraz güven duymaya başlamanın vakti gelmiştir Peter. Tek söylediğim bu. Bir şeylerin gelmesini bekle."

"Mesela Martínez'in."

"Olabilir de, olmayabilir de. Önceden bilmenin yolu yok. Neye inandığını asla sormadım Peter, sormam da. Herkesin kendi kararını verme hakkı var. Yanlış anlama, ben de askerim, en azından öyleydim. Dünyanın savaşçılara ihtiyacı var ve bir gün onlardan başka pek bir şeyin önemi kalmayacak. Sen orada olup savaşacaksın dostum, bundan hiç şüphem yok. Ama bu dünya göründüğünden fazlasıdır. Bütün yanıtları bilmesem de, bu kadarını biliyorum."

"Keşke senin kadar emin olabilsem."

Binbaşı omuz silkti. "Eh, sen dünyayı anlamlandırmaya çalışıyorsun sadece, hepimiz gibi. Ben çocukken, yetimhanedeyken rahibeler bize imanlı insanın, kanıtlayamayacağı bir şeye inanan insan olduğunu söylerlerdi hep. Buna itirazım yok, ama eksik olduğunu

düşünüyorum. Yol değil hedef önemlidir. Yüz yıl önce, insanoğlu az daha kendini yok ediyordu. Tanrı'nın bizden pek hazzetmediğini düşünmek kolay. Veya Tanrı'nın *olmadığını*, her şeyin anlamsız olduğunu, intihar etmekle bir şey kaybetmeyeceğimizi. Sağ ol Dünya gezegeni, seni tanımak güzeldi. Ama sen bu değilsin Peter. On İki'yi avlamak bir çözüm değil senin için; bir soru. Umursayan birileri var mı? Kurtarılmaya değer miyiz? Tanrı varsa benden ne istiyor? En büyük inanç, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen soru sorabilme arzusudur. İnanç sadece Tanrı'yla değil, hepimizle ilgilidir. Sen zor bir hayat yaşıyorsun ve bu durum bir süre daha devam edecek. Ama doğru yolda ve kendi yolundasın."

Peter gördüğü şeyi o zaman anladı. Greer özgürdü, tamamen özgür bir adamdı. Kafesinin duvarları onun için hiçbir anlam taşımıyordu; bambaşka bir yerde, fiziksel şeylerle sınırlanmadan yaşıyordu o. Tüm hayatı geniş bir tuvaletten çok büyük olmayan bir hapishane hücresinde geçen bir adamı kıskanmak öyle şaşırtıcıydı ki.

Dönen kilidin sesi; onlara tanınan zaman sona ermişti. Sanders hücreye girerken iki adam ayağa kalktı.

"Eh" diyen Greer, sohbeti bitirircesine el çırptı. "Freeport'ta biraz tatil yapacaksın demek, Genelkurmay sağ olsun. En güzel kokan kasabalardan biri olmasa da, manzarası hoştur. Biraz düşünmek için iyi bir yerdir. Bunu kesinlikle hak ettin."

"Albay Apgar da öyle demişti."

"Apgar zeki adamdır." Greer elini uzattı. "Seni görmek güzeldi dostum."

El sıkıştılar. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Sakallı Greer sırıttı. "Ne derler bilirsin. Üç öğün karnım doyuyor, yatağım da var. Çok kötü bir hayat değil aslında. Diğer konuştuklarımıza gelince, seni tanıyorum Peter. Zamanı gelince her şeyi anlayacaksın. Aslında bu dersi bana sen öğretmiştin."

Sanders, Peter'la birlikte koridora çıktı. Peter, Greer'a diğer ziyaretçiyi sormadığını ancak o zaman fark etti. Bir şeyi daha fark etti: Binbaşı, Amy'yi sormamıştı.

"Baksanıza" dedi Sanders ikinci kapıdan geçerlerken, "kusura

bakmayın ama şunu imzalayabilir misiniz?”
Bir kâğıt parçasıyla kısa bir kurşunkalem uzatıyordu.
“Karım için” diye açıkladı. “Sizinle tanıştığımı kanıtlamak için.”
Peter kâğıdı aldı ve üstüne ismini çiziktirdikten sonra geri verdi. Sanders kâğıda öylece baktı bir an.
“Vay be” dedi.

“Peter Amca!”
Caleb diğer çocukların yanından ayrılıp oyun alanında Peter’a doğru koştu. Son üç adımını sıçrayarak atıp kucağına atlayınca, Peter’ı az kalsın deviriyordu.
“Hey, yavaş yaa.”
Çocuğun yüzü neşeyle aydınlanmıştı. “Amy geleceğini söylemişti! Buradasın! Buradasın!”
Peter, Amy’nin bunu nasıl bildiğini merak etti. Ama sonra hatırladı hemen; Amy bazı şeyleri kendiliğinden, zihni dünyanın görünmez ritimleriyle bağlantılıymışçasına bilir gibiydi. Peter kollarının arasında Caleb’ı tutarken, oğlanın fiziksel varlığını iyice hissetti: çocuksu ağırlığını ve sıcaklığını; ılık nefesini; terli cildiyle saçının sütsü kokusuna karışmış kesif sodalı sabun kokusunu – rahibeler bu sabunu kullanırdı. Oyun alanının diğer tarafındaki çocuklar onları seyrediyordu. Peter, Rahibe Peg’in oyun parkı demirlerinin arasından onu soğuk soğuk izlediğini gördü; habersiz gelmekle kadının pek değerli rutinini bozmuştu.
“Dur sana bir bakayım.”
Caleb’ı yere indirdi. Çocuğun Theo’ya tekinsizce benzemesine şaşırdı her zamanki gibi. Ne kadar zamandır ondan ayrı kaldığını anımsayınca pişmanlık duydu.
“Çok büyümüşsün. Gözlerime inanamıyorum.”
Küçük çocuğun göğsü gururla kabardı. “Nerelerdeydin, neler gördün?”
“Bir sürü şey. New Mexico’daydım.”
“New Mexico!” Çocuğun yüzünde derin bir hayret vardı; Peter ona

aya gittiğini söylemişti sanki. Kerrvilleliler Koloni'dekilerin aksine virallerin varlığını çocuklarından gizlemeseler de, oğlanın zihni bu bilgiyi tüm boyutlarıyla kavramamıştı henüz. Caleb'ın gözünde Seferberlik Ordusu büyük bir maceraydı; rahibelerin çocuklara okuduğu masal kitaplarındaki korsan ya da şövalye öyküleri gibiydi. "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu çocuk yalvarırcasına.

"Maalesef çok kalamayacağım. Ama akşama kadar vaktimiz var. Hem yakında tekrar gelirim, muhtemelen sadece bir hafta sonra filan. Eee, ne yapmak istersin?"

Caleb hemen yanıt verdi: "Baraja gitmek."

"Neden oraya?"

"Oradan her şeyi görebilirsin!"

Peter gülümsedi. Böyle zamanlarda yeğeninde kendinden bir şeyler buluyordu; hayatına hükmeden merakın inkâr edilemez gücünü onda da görüyordu. "Tamam öyleyse, baraja gidiyoruz."

Rahibe Peg çocuğun arkasından yaklaştı. Kuş gibi narin olsa da ürkütücüydü; siyah gözlerini dikip ters ters baktı mı insanın içi ürperirdi. Peter'ın yetimhanede büyümüş arkadaşları –korkunç koşullara göğüs geren ve sürekli tehlike içinde yaşayan koca koca adamlar– bu kadından huşuyla, neredeyse dehşetle bahsederlerdi. *Tanrım,* derdi hepsi de*, o kadın ödümüzü koparırdı.*

"Merhaba rahibe."

Kadının düşüncesini gizlediği, yüzünün derin yarıklarla çorak arazilerden oluşan topografyasının hareketsizliğinden anlaşılıyordu. Aralarında normal sohbet mesafesinden biraz fazla boşluk bırakarak durdu; bu küçük ama önemli ayrıntı, etkileyiciliğini iyice artırmıştı. Dişleri mısır püskülü emmekten sararıp kahverengimsi bir tona bürünmüştü... Peter, Kerrville'de yaygın olan bu anlaşılmaz alışkanlığı hem şaşırtıcı, hem de iğrenç bulurdu.

"Teğmen Jaxon, sizi beklemiyordum."

"Böyle habersiz geldiğim için kusura bakmayın. Gün bitene kadar Caleb'ı gezdirsem olur mu?"

"Önceden haber verseniz daha iyi olurdu. Buranın kuralları var."

Caleb kıpır kıpırdı. "N'olur rahibe!"

Çocuğa tepeden bakan kadın, onu haşmetle süzdü. Kendi yanaklarını emince, ağız kenarlarında delta şeklinde kırışıklıklar belirdi. “Bu koşullar altında sorun olmaz herhalde. Bu bir istisna, dikkatinizi çekerim; ayrıca boru sesine kulak kabartmayı unutmayın teğmen. Siz Seferberlik Ordusu askerleri kuralların size işlemediğini düşünüyorsunuz, biliyorum; ama ben buna göz yumamam.”

Peter bu iğnelemeye karşılık vermedi; sonuçta kadın haklıydı bir bakıma. “Onu altıdan önce geri getiririm.” Sıradaki sorusunu kadının soldurucu bakışları altında sorarken, tuhaf bir şekilde ilgisiz görünmeye çalıştığını fark etti. “Amy buralarda mı? Gitmeden önce onu görmek isterim.”

“Pazara gitti. Siz gelmeden hemen önce.” Kadın bunu söyledikten sonra sertçe iç geçirdi. “Akşam yemeğine kalmak istersiniz herhalde.”

“Sağ olun rahibe. Çok iyisiniz.”

Bu formalitelerden sıkılan Caleb, Peter’ın elini çekiştiriyordu. “N’olur Peter Amca, *gitmek* istiyorum.”

Kadının sert ifadesi en fazla yarım saniyeliğine yumuşar gibi oldu. Gözlerinde neredeyse anaç bir şefkat belirdi. Ama bu ifade bir anda kaybolunca, Peter hayal görüp görmediğini merak etti.

“Geç kalmayın teğmen. Bekleyeceğim.”

Baraj şehrin ve mekanizmalarının kalbiydi birçok açıdan. Kerrville uzun süredir ayakta olmasını, jeneratörleri çalıştıran petrolün yanı sıra, hem tarlaların sulanmasını sağlayan hem de kuzeyde ve batıda bariyer teşkil eden Guadalupe Nehri’ne borçluydu. Yüzmeye kalkan bir viral gören olmamıştı hiç; ya sudan korktukları ya da su yüzeyinde kalamadıkları inancı yaygındı. Nehir eskiden küçük ve önemsizdi, hele yazın iyice küçülürdü. Ama 22 baharındaki sel, nehrin kalıcı olarak üç metre kadar yükselmesine yol açan o yıkıcı sel, nehir sularının dizginlenmesini şart kılmıştı. Her açıdan muazzam bir projeydi bu; nehrin akıntısının yönünün bir süreliğine değiştirilmesini, kazıda çıkacak büyük miktarlarda toprağın ve kireçtaşının taşınmasını, ardından da barajın inşa edilmesini gerektiriyordu, ki

Peter bu boyutta mühendislik başarılarını Önceki Zaman'la ilişkilendirmişti hep, bildiği dünyayla değil. Baraj kapaklarının açılıp da suların serbest bırakıldığı ilk gün, Cumhuriyet tarihinin en önemli günlerinden biri olarak görülürdü; barajın doğa güçlerini dizginleyebilmesi, Koloni'nin Kerrville'e kıyasla ne kadar âciz olduğunu Peter'a iyiden iyiye göstermişti. O kadar uzun süre dayanabildikleri için şanslıydılar.

Parmaklıklı çelik merdiven barajın tepesine kadar döne döne çıkıyordu. Merdiveni hızlı hızlı çıkmaya başlayan Caleb aşağıdan seslenen, yavaşlamasını söyleyen Peter'a kulak asmadı. Peter son dönüşten sonra barajın tepesine vardığında Caleb suyun ardında, ufukta uzanan dalgalı tepelere bakıyordu. Altmış metre aşağıdaki sular şaşılacak kadar saydamdı. Peter cam gibi şeffaf suda aylak aylak yüzen beyaz balıklar bile gördü.

"Orada ne var?" diye sordu çocuk.

"Eh, orası da Texas, yani büyük bölümü. Baktığın o dağ silsilesi sadece beş altı kilometre ötede."

"New Mexico nerede?"

Peter batıyı gösterdi. "Ama çok uzakta, cidden çok uzakta. Nakliye aracıyla üç günde gidiliyor, o da hiç mola verilmezse."

Çocuk alt dudağını kemirdi. "Orayı görmek istiyorum."

"Bir gün görürsün belki."

Barajın kavisli tepesinde taşma oluğuna doğru yürüdüler. Düzenli aralıklarla açılan bir dizi kapaktan geçen sular geniş bir havuza akıyor ve yerçekimi pompalarıyla çekilip aşağıdaki tarım kompleksine aktarılıyordu. Uzaklardaki, düzenli aralıklarla dikilmiş kuleler Turuncu Bölge'nin sınırındaydı. Tekrar duraksayıp manzaraya baktılar. Peter bütün bunların karmaşıklığına bir kez daha şaşırdı. Sanki burada, sadece burada insanlık tarihi hâlâ kesintisizce sürüyordu; virallerin dönemler arasında yarattığı büyük farklılıklardan etkilenmeden akıyordu.

"Ona benziyorsun."

Peter dönünce, Caleb'ın kısık gözlerle kendisine baktığını gördü. "Kime?"

“Theo’ya. Babama.”
Peter şaşırdı; bu çocuk, Theo’nun görünüşünü nereden bilebilirdi ki? Bilemezdi tabii, ama mesele bu değildi. Caleb bir çeşit dilekte bulunmuştu aslında, babasını hayatta tutmanın bir yolunu aramıştı.
“Herkes öyle derdi. Ben de seni ona çok benzetiyorum.”
“Onu özlüyor musun?”
“Her gün.” Kasvetli bir sessizlik oldu; sonra Peter konuştu: “Ama sana bir şey diyeyim. Bir insan, onu hatırladığımız sürece ölü sayılmaz. Düşünceleri, duyguları, anıları bizim parçamız olur. Anne babanı hatırlamadığını düşünsen de hatırlıyorsun aslında. Onlar senin içindeler, tıpkı benim içimde oldukları gibi.”
“Ama o zamanlar daha bebektim.”
“En çok da bebekler hatırlar.” Peter’ın aklına bir düşünce geldi. “Çiftlik’i biliyor musun?”
“Doğduğum yeri mi?”
Peter başıyla onayladı. “Evet. Orası özeldi. Hep güvende olacağımız bir yer gibi geliyordu; orada bizi koruyan bir şey vardı sanki.” Çocuğu süzdü bir an. “Baban o şeyin hayalet olduğunu düşünüyordu.”
Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ya sen?”
“Bilmem. Yıllar geçtikçe bu meseleyi epey düşündüm. Sahiden hayaletti belki de. Veya en azından bir çeşit hayaletti. Belki mekânların da hafızası vardır.” Peter elini çocuğun omzuna koydu. “Bildiğim tek şey şu ki, dünya senin doğmanı istedi Caleb.”
Çocuk sustu. Sonra muzipçe sırıttı: “Şimdi ne yapmak istiyorum, biliyor musun?”
“Söyle.”
“Yüzmeye gitmek istiyorum.”

Taşma oluğunun dibine vardıklarında saat dördü biraz geçiyordu. Havuzun kenarında durup külotlarına kadar soyundular. Peter kayalara çıkarken arkasına dönünce, Caleb’ın kenarda donakaldığını gördü.

“Ne oldu?”

“Yüzme bilmiyorum.”

Peter bunu düşünmemişti nedense. Çocuğa elini uzattı. “Gel de öğreteyim.”

Buz gibi suda belirgin bir mineral tadı vardı. Caleb başta korksa da, yarım saat çırpınınca özgüvenini kazandı. On dakika daha geçtiğinde, tek başına köpekleme yüzüyordu artık.

“Bana bak! Bana bak!”

Peter çocuğu hiç bu kadar mutlu görmemişti. “Sırtıma çık” dedi.

Çocuk, Peter’ı omuzlarından tutarak tırmandı. “Ne yapacağız?”

“Sen sadece derin nefes al ve tut.”

Birlikte suya daldılar. Ciğerlerindeki havayı salan Peter kollarını açıp bacaklarını çırpınca süzülerek taş zemine indiler; Peter’ın sırtındaki, sımsıkı sarılmış çocuk pelerin gibiydi. Su cam gibi berraktı. Peter küçükken mağarada yüzdüğü zamanları hatırladı. O da babasına böyle sarılırdı.

Üç bacak vuruşundan sonra yüzeye, ışığa çıktılar. “Nasıldı?” diye sordu Peter.

“Balıklar gördüm!”

“Demiştim sana.”

Aynı şekilde defalarca dalış yaptılar; çocuğun aldığı haz hiç azalmıyordu. Saat beş buçuğu geçmiş, gölgeler epey uzamışken Peter artık çıkmaları gerektiğini söyledi. Kayaların üstüne ihtiyatla çıkıp giyindiler.

“Dışarı çıktığımızı Rahibe Peg’e söylemek için sabırsızlanıyorum” dedi Caleb neşeyle.

“Söylemesen daha iyi olur herhalde. Bu aramızda kalsın, tamam mı?”

“Sır olarak mı?” Çocuk bunu yasak bir şey yapmanın hazzıyla söylemişti; artık bir kumpasın parçasıydılar.

“Aynen.”

Baraj kapısına doğru yürürlerken çocuk küçük, ıslak eliyle Peter’ın elini tuttu. Birkaç dakika sonra boru çalınacaktı. Peter yoğun bir sevgiye kapıldı: *İşte bu yüzden buradayım.*

Amy'yi mutfakta buldu; onun kaynayan tencerelerle kaplı dev bir ocağın önünde durduğunu gördü. Mutfak sıcak ve gürültülüydü: tabak çanak sesleri, sağa sola koşuşturan rahibeler, yemekhanede toplanan çocukların heyecanlı bağrışmaları. Amy'nin sırtı dönüktü. Kalın atkuyruğu yapılmış siyah, parlak saçı beline kadar iniyordu. Peter kapı eşiğinde durup kızı seyretti. Amy işine tamamen odaklanmış gibiydi; en yakındaki tencereyi uzun bir tahta kaşıkla karıştırdı, yemeğin tadına bakıp tuz ekledi, sonra da kırmızı tuğla fırınlarından birine çabucak gidip, üstünde altı tane yeni pişmiş ekmek bulunan uzun fırın küreğini dışarı çıkardı.

"Amy."

Kız dönüp gülümsedi. İşlek odanın ortasında buluştular. Anlık bir duraksamadan sonra kucaklaştılar.

"Rahibe Peg burada olduğunu söyledi."

Peter geri çekildi. Amy'de bir değişiklik olduğunu dokunuşundan anlamıştı. Sağdan soldan bulduğu giysileri giyen, kirli saçlı, sessiz, travma geçirmiş, kimsesiz çocuktan epeydir eser kalmamıştı. Amy ara ara büyüyor gibiydi; fiziksel büyümeden çok, giderek artan bir vakardı bu; sanki Amy hayatına hâkim oluyordu. Ve şu paradoks hep vardı: Peter'ın karşısında duran kız ergen gibi görünse de, dünyanın en yaşlı insanıydı. Peter'ın uzun süren yokluğu Caleb'a onyıllar gibi gelse de, Amy için göz açıp kapayıncaya kadar geçecek denli kısaydı.

"Ne kadar kalacaksın?" Amy gözlerini Peter'ın yüzünden ayırmamıştı.

"Sırf bu gece. Yarın yola çıkacağım."

Rahibelerden biri ocağın başından "Amy" diye seslendi, "bu çorba hazır mı? Çocuklar iyice azıtmaya başladılar."

Amy başını geriye çevirip çabucak "Bir saniye" dedi. Sonra, Peter'a dönünce iyice gülümsedi. "Çok da kötü bir aşçı değilmişim meğer." Peter'ın elini sıkıverdi. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

Peter yemekhaneye gitti; bütün çocuklar uzun masalara, yaş sırasına göre oturmuşlardı. İçerisi çok gürültülüydü; bedenlerle seslerin serbestçe akan enerjisi, devasa bir makinenin uğultusunu andırıyordu. Peter bir sıranın kenarına, Caleb'ın yanına otururken

yemekhanenin ön tarafında beliren Rahibe Peg el çırptı.

Yıldırım düşmüştü sanki: İçeriye gergin bir sessizlik çöktü. Çocuklar el tutuşup başlarını eğdiler. Peter çembere katıldığını fark etti; Caleb'la ve karşısında oturan kahverengi saçlı küçük kızla el tutuşmuştu.

"Cennetteki Babamız" diye dua okudu kadın kapalı gözlerle, "bu yemek için, birlikteliğimiz için, bize merhametle bağışladığın sevginle ve himayenle kutsandığımız için sana teşekkür ederiz. Yeryüzünün ve yukarıdaki göğün zenginlikleri için, sonraki hayatta buluşana dek bizi koruduğun için sana teşekkür ederiz. Son olarak da, bu gece bizimle olmak için tehlikeli bir yolculuk yaparak uzaklardan gelen özel konuğumuz, senin cesur askerlerinden biri aramızda olduğu için sana teşekkür ederiz. Onu ve yoldaşlarını yolculuklarında koruman için dua ediyoruz. Amin."

Hep bir ağızdan: "Amin."

Peter gerçekten duygulanmıştı. Rahibe Peg onun varlığından çok da rahatsız değildi belki de. Yemek geldi: çorba kazanları, buharı tüten kalın ekmek dilimleri, sürahiler dolusu süt ve su. Masa başlarında oturan rahibelerin çorba koyduğu kâseler, sürahilerle birlikte elden ele geçirildi. Amy, Peter'ın yanına usulca oturdu.

"Çorbayı nasıl bulduğunu söyle" dedi.

Çorba nefisti... Peter'ın aylardır yediği en güzel şeydi. Sıcak, yumuşacık ekmeği çiğnerken inleyecekti az kalsın. Bir kâse çorba daha istemenin kabalık olacağını düşündü, ama kâsesi boşalır boşalmaz rahibelerden biri önüne dolu bir kâse koydu.

Utançtan yüzü kızaran rahibe "Çok misafirimiz olmuyor" diye açıklama yaptıktan sonra koşar adım uzaklaştı.

Yetimhaneden ve Amy'nin görevlerinden –Amy mutfakta çalışmakla kalmayıp, en küçük çocuklara okuma yazma da öğretiyordu ve kendi tabiriyle "ne iş varsa yapıyordu"–, Peter'ın diğerleriyle ilgili aldığı haberlerden genel olarak bahsettiler; ancak çocuklar yattıktan sonra rahat konuşabileceklerdi. Peter yanındaki Caleb'ın başka bir oğlanla yaptığı hararetli tartışmayı, atlarla ve vezirlerle ve piyonlarla ilgili tartışmayı sadece bölük pörçük takip

edebildi. Diğer oğlan masadan kalkınca Peter, Caleb'a hangi konuda konuştuklarını sordu.

"Satranç."

"Sarkaç mı?"

Caleb gözlerini devirdi. "Hayır, *satranç*. Bir oyun. İstersen öğretebilirim."

Peter'ın göz attığı Amy güldü. "Kaybedersin" dedi.

Akşam yemeğinin bitmesinden ve sofraların toplanmasından sonra üçü eğlence odasına gittiler; Caleb taşları yerleştirirken, isimlerini ve yapabildikleri hareketleri söyledi. Atlara geldiğinde, Peter'ın başı dönüyordu artık.

"Tüm bunları cidden aklında tutabiliyor musun? Ne kadar zamanda öğrendin?"

Çocuk masumca omuz silkti. "Kısa zamanda. Gayet basit bir oyun."

"Bana basit gibi gelmedi." Peter kurnazca gülümseyen Amy'ye döndü.

"Bana hiç bakma" diye itiraz etti Amy. "Kendi başınasın."

Caleb elini tahtaya doğru salladı. "Sen başlayabilirsin."

Savaş başladı. Peter çocuğu fazla zorlamamayı düşündüyse de – sonuçta bu çocuk oyununu çabucak öğreneceği kesindi–, genç rakibini fazla hafife aldığını hemen anladı. Caleb onun bütün taktiklerini öngörür gibiydi ve duraksamadan, hızla ve özgüvenle karşılık veriyordu. Giderek umutsuzluğa kapılan Peter hücum etmeye karar verdi ve Caleb'ın fillerinden birini atıyla aldı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu çocuk.

"Eee, hayır?"

Çenesini ellerine dayamış olan Caleb satranç tahtasını incelemekteydi. Peter onun aklından karmaşık düşünceler geçtiğini sezebiliyordu: Çocuk strateji hazırlıyordu, bir dizi hamleyle karşı hamleyi hayal ediyordu. *Daha beş yaşında*, diye düşündü Peter. *İnanılmaz.*

Caleb kalesini üç kare ilerletip Peter'ın diğer atını, farkında olmadan savunmasız bıraktığı atını aldı. "Seyret" dedi.

Birkaç hızlı hamleden sonra Peter'ın şahının gidecek yeri kalmadı. "Mat" dedi çocuk.

Peter tahtaya umutsuzca baktı. "Bunu bu kadar çabuk yapmayı nasıl başardın?"

Peter'ın yanındaki Amy güldü, sıcacık ve bulaşıcı bir gülüştü bu. "Demiştim sana."

Caleb'ın ağzı kulaklarındaydı. Peter durumu anladı: önce yüzme, şimdi de bu. Yeğeni neler başarabileceğini kolayca göstermişti ona.

"İleriyi düşün yeter" dedi Caleb. "Oyunu bir öykü gibi görmeye çalış."

"Bana gerçeği söyle. Bu oyunda ne kadar iyisin?"

Caleb alçakgönüllülükle omuz silkti. "Benden büyük birkaç çocuğa yenildiğim oluyordu. Ama artık yenilmiyorum."

"Öyle mi? Eh, taşları tekrar diz bakalım delikanlı. İntikamımı almak istiyorum."

Caleb giderek artan bir acımasızlıkla peş peşe aldığı üç galibiyetten sonra, zil çalınca yatakhaneye gitti. Zaman öyle çabuk geçmişti ki. Amy kız yatakhanesine gidince, oğlanı yatağa götürme işi Peter'a kaldı. Caleb yataklarla dolu büyük odada üstünü değiştirip gecelik giydikten sonra yatağının yanına, taş zemine diz çöküp ellerini birleştirdi ve dua okudu; Tanrı'nın kutsamasını istediği kişileri, "cennetteki anne babasıyla" başlayıp Peter'la son bulan uzun bir liste halinde saydı.

"Seni hep sona bırakırım" dedi, "güvende olman için."

"Fareci kim?"

Fareci kedileriydi. Peter o zavallı yaratığın, eğlence odasındaki pencerelerden birinin pervazında yattığını görmüştü... Kedinin hali içler acısıydı; narin ve yaşlı kemiklerinin üstünden sarkan derisi, ipe asılmış çamaşır gibiydi. Peter battaniyeyi Caleb'ın çenesine kadar çekip onu alnından öpmek için eğildi. Sıra sıra dizili yatakların arasında gidip gelen rahibeler çocukları susturuyorlardı. Odanın ışıkları söndürülmüştü bile.

"Tekrar ne zaman geleceksin Peter Amca?"

"Emin değilim. Yakında diye umuyorum."

“Tekrar yüzmeye gidebilir miyiz?”

Peter’ın tüm vücuduna sıcaklık yayıldı. “Benimle satranç oynamaya söz verirsen olur. O oyunu tam kavrayamadım. Birkaç ipucu işime yarayabilir.”

Çocuk gülümsedi. “Söz veriyorum.”

Amy boş eğlence odasında Peter’ı bekliyordu; kedi ayaklarını kokluyordu. Peter’ın 21.00’de kışlada olması gerekiyordu; sadece birkaç dakikaları kalmıştı.

“Zavallı şey” dedi Peter. “Onu neden öldürmüyorlar ki? Zalimlik bu.”

Amy elini hayvanın omurgasında gezdirdi. Titreyen sırtını kavislendiren kedi hafifçe mırladı. “Vakti geldi de geçiyor herhalde. Ama çocuklar ona tapıyor, rahibeler de öldürmek istemiyor. Onların inancına göre, bir canı ancak Tanrı alabilir.”

“New Mexico’ya hiç gitmemişler besbelli.”

Espriydi bu, ama tam da değil. Amy, Peter’a kaygıyla baktı. “Canın sıkkın gibi Peter.”

“İşler iyi gitmiyor. Bilmek ister misin?”

Amy bunu düşündü. Benzi biraz solgun gibiydi; Peter onun kendini iyi hissedip hissetmediğini merak etti.

“Belki başka bir zaman.” Amy, Peter’ın yüzünü inceledi. “Caleb seni seviyor, biliyorsun. Sürekli senden bahsediyor.”

“Sözlerin suçluluk duymama yol açıyor. Sanırım bunu hak ediyorum.”

Amy, Fareci’yi kaldırıp kucağına aldı. “Durumun farkında. Sana ne kadar önem verdiğini anlaman için söyledim sadece.”

“Peki ya sen? Buradaki hayatın iyi mi?”

Amy başıyla onayladı. “Genel olarak bana uyuyor. Çocuklarla, rahibelerle birlikte olmayı seviyorum. Caleb da var tabii. Belki de hayatımda ilk kez kendimi şey hissediyorum... Nasıl desem. Faydalı. Sıradan biri olmak hoş.”

Peter sohbetlerindeki içtenliğe ve rahatlığa şaşırdı. Aralarındaki bir

engel kalkmıştı. “Diğer rahibeler biliyorlar mı? Rahibe Peg’den başka bilen var mı?”

“Birkaçı biliyor veya belki de şüpheleniyor sadece. Beş yıldır buradayım; yaşlanmadığımı illa ki fark etmişlerdir. Rahibe Peg’e biraz ters düşüyorum galiba; onun dünya anlayışına uymuyorum. Ama bu konuda bir şey demiyor bana.” Amy gülümsedi. “Ne de olsa arpa çorbasını muhteşem yapıyorum.”

Peter’ın gitme vakti gelmişti bile. Amy onu bahçe kapısına kadar geçirdi; Peter cebinden çıkardığı para tomarını uzattı.

“Bunu Rahibe Peg’e ver, tamam mı?”

Konuşmadan başıyla onaylayan Amy paraları etek cebine koydu. Peter’a tekrar, bu kez daha kuvvetli sarıldı. “Seni gerçekten özledim.” Yüzü Peter’ın göğsüne yaslıydı, sesi yumuşaktı. “Kendine iyi bak, tamam mı? Söz ver bana.”

Amy’nin ısrarında endişe vardı neredeyse; sanki onlarınki daha ciddi bir ayrılıştı. Amy’nin söylemediği şey neydi? Bir şey daha vardı: Vücudu yanıyordu. Peter ondan dalga dalga yayılan ısıyı, üstündeki kalın üniformaya karşın hissediyordu.

“Merak etme. Bana bir şey olmaz.”

“Ciddiyim Peter. Sana bir şey olursa ben...” Amy’nin sesi gizli bir rüzgâra kapılmışçasına kesildi. “Dayanamam, hepsi bu.”

Peter artık emindi: Amy’nin ona söylemediği bir şey vardı. Bunun ne olduğunu anlamak için kızın yüzünü inceledi. Amy’nin alnındaki terler hafifçe parlıyordu.

“İyi misin?”

Amy, Peter’ın elini tutup kaldırdı ve avcunu onunkine yaslayıp, parmak uçlarını hafifçe birbirine dokundurdu. Bu hareket birlikteliği ve ayrılmayı, bağlantıyı ve ayrılığı eşit ölçüde simgeler gibiydi.

“Seni öptüğüm zamanı hatırlıyor musun?”

Bundan hiç bahsetmemişlerdi... Alışveriş merkezinde, etrafta viraller koştururken Amy’nin Peter’a kuş gibi, çabucak kondurduğu öpücükten. Köprünün altından çok sular geçse de Peter unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki?

“Hiç aklımdan çıkmadı ki” diye itiraf etti.

Elleri aralarında, karanlık havada asılı durur gibiydi. Amy onları inceledi, ellerinde bizzat atfettiği bir anlamı bulmaya çalışıyordu sanki. “Öyle uzun zamandır yalnızdım ki. Anlatamam. Sonra birden sen çıktın karşıma. İnanamadım.” Sonra, transtan çıkmışçasına elini çekti ve yüzü kızardı birden. “Hepsi bu. Gitsen iyi olacak, geç kalacaksın.”

Peter gitmek istemiyordu. Amy’nin öpücüğü gibi, elinin bıraktığı his de eşsiz bir güce, Peter’ın duyularında yer etmeyi sürdürme gücüne sahipti sanki; Peter’ın parmak uçlarından hiç eksik olmayacak gibiydi. Peter daha fazlasını söylemek istedi, ama uygun sözcükleri bulamadı; sonra da o an geçip gitti.

“İyi olduğundan emin misin?”

Amy gülümsedi. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

Cidden hasta görünüyor, diye düşündü Peter. “Eh, on gün sonra geri geleceğim.”

Amy bir şey demedi.

“O zaman görüşürüz, tamam mı?” Peter bunu neden sorduğunu merak etti.

“Elbette Peter. Nereye gidebilirim ki?”

Peter gidince Amy çocuk yatakhanelerinin küçük bir versiyonu olan rahibe yatakhanesine gitti. Diğer bütün rahibeler uykudaydı; yaşlılardan birkaçı hafifçe horluyordu. Amy tuniğini çıkarıp yatağına uzandı.

Bir süre sonra irkilerek uyandı. Soğuk soğuk terlemişti, geceliği terden sırılsıklam olmuştu. Huzursuz edici rüyaların yol açtığı içsel karmaşayı hâlâ hissediyordu.

Amy, ona yardım et.

Amy donakaldı.

Seni bekliyor Amy. Gemide.

– Baba?

Ona git ona git ona git ona git...

Amy ani bir kararla doğruldu. Zaman gelmişti.

Ama kısa süreliğine de olsa tadını çıkardığı yetimhane hayatının bu son günlerinde yerine getirmesi gereken son bir görev, yapması gereken son bir iş kalmıştı. Sessiz koridorlardan usulca geçerek eğlence odasına gitti. Fareci'yi bıraktığı yerde buldu; kedi kanepede dinleniyordu. Gözleri bitkindi; uzuvları gevşekti, başını kaldırmakta bile zorlanıyordu.

Lütfen, diyordu gözleri. *Acı çekiyorum. Fazla uzadı.*

Amy kediyi yavaşça göğsüne kaldırdı. Bir eliyle hayvanın sırtını okşarken, onu yıldızlı geceyi görebilsin diye pencereye doğru çevirdi.

"Güzel dünyayı görüyor musun Fareci?" diye mırıldandı kedinin kulağına. "Güzel yıldızları görüyor musun?"

Çok... güzel.

Hayvanın boynu çıt diye kırılınca, Amy'nin kollarının arasındaki vücudu gevşedi. Amy birkaç dakika öylece durup, kedinin varlığının yavaşça kaybolmasını bekledi; onun postunu okşadı, başını ve yüzünü öptü. *Güle güle Fareci. Yolun açık olsun. Çocuklar seni seviyor; ileride tekrar onlarla birlikte olacaksın.* Sonra kediyi bahçeye çıkarıp, kürek aramak için bahçe kulübesine gitti.

31

"Bak piyangodan ne çıktı?"

Eli yüzü makine yağı olmuş bir adamın yönlendirmesiyle kantine giren Peter, Michael'ın burada on civarında erkek ve kadından oluşan bir grupla birlikte oturduğunu, pis elleriyle tuttukları çatallarla fasulye yediklerini görmüştü.

"Vay anasını, Peter Jaxon bu."

"Uçanlar adına, Michael. Dev gibi olmuşsun."

Peter'ın arkadaşının göğsü iki misli büyümüş gibiydi, tulumunun kumaşını zorluyordu; kaslı kolları boğum boğumdu. Sarı pis sakalı yanaklarına kadar çıkıyordu.

"Açıkçası burada petrol pişirip ağırlık kaldırmaktan başka yapacak pek bir şey yok. Bir de kulağına küpe olsun; buralarda kimse uçanlar

adına lafını kullanmıyor. ‘Onu siktir et, bunu siktir et’ deyip duruyorlar.” Masayı gösterdi. “Bu ekibim. Peter’a merhaba deyin arkadaşlar.”

Herkes kendini tanıttı. Peter isimleri ezberlemek için elinden geleni yapsa da, birkaç dakika içinde unutacağını biliyordu.

“Aç mısın?” diye sordu Michael. “Yemek fena değil, ağzından nefes alırsan eğer.”

“Önce İG şefine gitmem gerek.”

“O bekleyebilir. Saat on ikiyi geçti; Stark sarhoştur büyük ihtimalle. Zaten senin asıl görüşmen gereken kişi Karlovic, ama rezerve gitti. Sana tabak getireyim.”

Öğle yemeği yerken birbirlerine son haberleri verdiler, tepsilerini mutfağa geri götürdüler, sonra da dışarı çıktılar.

“Burası hep böyle kötü mü kokar?” diye sordu Peter.

“Ah, bugün yine iyi. Sen hele rüzgârın yön değiştirmesini bekle, o zaman ağlayacaksın. Kanaldaki bütün pisliklerin kokusunu getiriyor. Hadi gel, sana etrafı gezdireyim.”

Cüruf briketinden yapılma, paslı teneke çatılı kışlaya gittiler önce. Burada duvar diplerine dizilmiş, perdelerle ayrılmış ranzalar vardı. Odanın ortasındaki masada oturan iriyarı, uzun yüzlü adam bir deste iskambil kâğıdını karıştırıp duruyordu.

“Bu sağ kolum Juan Sweeting” dedi Michael. “Ona Seps diyoruz.”

El sıkışırlarken adam homurdanarak selam verdi.

“Sana neden Seps diyorlar?” diye sordu Peter. “Bu ismi ilk kez duyuyorum.”

Adam kollarını kıvırdı; bisepsleri iri greyfurtlar kadar şişti.

“Ah” dedi Peter. “Anlıyorum.”

“Merak etme” dedi Michael, “biraz hödüktür, kitap okurken de dudaklarını kımıldatır, ama onu beslemeyi unutmadığın sürece uslu durur.”

Ranzalardan birinden, üstünde sadece iç çamaşırları olan bir kadın çıkmıştı. Yumruğuna doğru esnedi. “Michael, biraz kestirmeye çalışıyordum yahu.” Kadının hevesle gülümseyerek Michael’a sarılması Peter’ı şaşırttı. “Ama niyetin şeyse...”

“Şu an sırası değil, *mi amiga*.” Michael kendini kibarca kurtardı. “Belki fark etmemişsindir ama misafirimiz var. Lore, Peter. Peter, Lore.”

Kadının vücudu sırım gibi ve güçlüydü; güneşten sararmış saçı kısa kesilmişti. Çekiciydi ama değişik, biraz erkeksi bir şekilde; bariz, hatta etçil bir şehvet yayıyordu.

“Sen o adam mısın?”

“Evet.”

Kadın bilmiş bilmiş güldü. “Eh, sana iyi şanslar arkadaşım.”

“Lore dördüncü kuşak petrolcüdür” dedi Michael. “Makineyağı içiyor resmen.”

“Bu da bir hayat tarzı” dedi Lore. Sonra Peter’a döndü: “Siz ikiniz epey eskilerden tanışıyorsunuz galiba. Söylesene. O zamanlar nasıldı?”

“Aramızdaki en akıllı adamdı kesinlikle. Herkes ona Devre derdi. Lakabıydı bu.”

“Salak bir lakaptı. Sağ ol be Peter.”

“Devre” diye tekrarladı Lore, bu sözcüğü tadarcasına. “Hoşuma gitti aslında.”

Masada oturan, şimdiye kadar tek kelime etmemiş olan Seps kadınsı bir sesle inledi. “*Oh Devre, oh Devre, bana kadınlığımı hissettiriyorsun...*”

“İkiniz de kapatın çenenizi.” Michael yeni erkeksiliğiyle uyuşmayan bir şekilde kızarıyordu, gerçi Peter onun bir yandan da bu ilgiden hoşnut olduğunu görebiliyordu. “Kaç yaşındasın sen, on üç mü? Gel Peter” dedi, onu kapıya doğru götürerek, “bırakalım bu çocukları.”

Çıkarlarken Lore “Görüşürüz teğmen” diye seslendi neşeyle. “Onun *maceralarını* duymak istiyorum.”

İkindi havası giderek ısınırken Michael, Peter’a etrafı gezdirdi; onu kulelerden birine götürüp rafine sürecini açıkladı.

“Epey tehlikeli bir işe benziyor” dedi Peter.

“Kazalar oluyor, evet.”

“Rezerv nerede?” Peter petrolün yerin epey altındaki bir depodan

geldiğini biliyordu.

“Sekiz kilometre kadar kuzeyde. Aslında doğal bir tuz tümseği; eski Stratejik Petrol Rezervi’ndendi. Petrol su üstünde yüzer, o yüzden içeri deniz suyu pompaladık mı petrol yukarı çıkıyor.”

Peter arkadaşının biraz Texas ağzıyla konuştuğunu fark etti. Michael yayvan konuşuyordu.

“Aşağıda ne kadar petrol kaldı?”

“Eh, epey var aslında. Bize elli yıl daha yeteceğini tahmin ediyoruz.”

“Bitince ne olacak peki?”

“Başka yerlerde arayacağız. Houston gemi kanalına saçılmış bir sürü petrol varili var. Orası cidden zehirli bir bataklık ve uyuşuk kaynıyor, ama bizi bir süre idare edebilir. Sonraki en yakın rezerv Port Arthur’da. Tesislerimizi oraya aktarmak kolay olmaz, ama zamanımız olursa başarabiliriz.” Michael kaderci bir tavırla omuz silkti. “Zaten ben o zamana kadar ölmüş olurum herhalde.”

Michael, Peter’a bir sürprizi olduğunu, ona bir şey göstereceğini söyledi. Cephaneliğe gittiler; Michael oradan bir pompalı tüfek aldıktan sonra, müşterek araçlar arasından bir kamyonet seçti. Pompalı tüfeği kamyonetin içine, yere koyduktan sonra Peter’a içeri girmesini söyledi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Görürsün.”

Bina kompleksinden çıkıp güneye, nehre paralel giden bozuk bir asfalt yola saptılar. Kamyonetin açık pencerelerinden esen tuzlu rüzgâr, sıcak havada serinlik veriyordu. Peter körfezi sadece birkaç kez görmüştü; o engin, kadim körfezi her görüşünde nefesi kesilmişti. En çok da uzun borular şeklinde, hızlanarak yaklaşan ve kıyıya vurunca kahverengi köpükler oluşturan dalgalar büyüleyiciydi. Peter gözlerini alamazdı; kumsalda saatlerce oturup sırf dalgaları seyredebileceğini biliyordu.

Kumsalın bazı kısımları temizlenmişken, bazı kısımlarında hâlâ müthiş felaketin izleri vardı: Yamulup tuhaf şekillere girmiş paslı metallerden oluşan dağlar; karaya vurup yan yatmış, gövdeleri

ağarmış veya parçalanmış ya da sökülmüş, kaburga kemiklerini andıran irili ufaklı gemiler; kıyıya vurmuş türlü türlü çöplerden oluşan tepeler.

"Kıyıya hâlâ o kadar çok şey vuruyor ki şaşarsın" dedi Michael pencereden dışarıyı göstererek. "Çoğu Mississippi'den gelip sahil şeridini dolanıyor. Ağır şeylerin çoğu yok oldu, ama plastikler kalıcı gibi görünüyor."

Michael yoldan çıkmıştı ve kamyoneti kıyıya yakın sürmekteydi. Peter pencereden dışarı baktı. "Daha büyük şeyler gördüğün oluyor mu?"

"Arada sırada. Geçen sene büyük konteynırlar taşıyan bir mavna kıyıya vurdu. Lanet olası şey yüz yıl başıboş gezinmiş. Çok heyecanlandık."

"Konteynırlarda ne vardı?"

"İnsan iskeletleri."

Karşılarına bir haliç çıkınca batıya sapıp dingin kıyıda ilerlediler. İleride, su kenarında küçük bir beton bina vardı. Michael kamyoneti durdurunca Peter binanın harabeye dönmüş olduğunu, ama penceresindeki tabelada hâlâ şu soluk yazının bulunduğunu gördü: "Art'ın Yengeç Lokantası."

"Tamam, artık dayanamayacağım" dedi Peter. "Sürpriz ne?"

Arkadaşı muzipçe güldü. Peter'ın belindeki Browning'i göstererek "Tabancayı burada bırak" dedi. "İhtiyacın olmayacak."

Arkadaşının niyetini merak eden Peter tabancayı torpido gözüne koydu ve Michael'ın peşinden binanın arkasına gitti. Yaklaşık on metrelik, küçük bir beton iskele suyun üstünde uzanıyordu.

"Bu ne?"

"Tekne tabii ki."

İskelenin ucuna bağlanmış küçük bir yelkenli tekne, dalgalarla birlikte hafifçe yükselip alçalıyordu.

"Nereden buldun bunu?"

Michael gururla gülümsedi. "Aslında bir sürü yerden. Gövdeyi karanın on beş kilometre kadar içlerindeki bir garajda bulduk. Gerisini de sağdan soldan topladık veya kendimiz yaptık."

“Kimle?”
“Lore’la ben.” Birden yüzü kızaran Michael genzini temizledi. “Şey çok bariz sanırım...”
“Bana açıklama yapmak zorunda değilsin Michael.”
“Göründüğü gibi değil diyorum sadece. Eh, belki de göründüğü gibidir. Ama birlikteyiz diyemem. Lore sadece... şey, öyle biri işte.”
Peter arkadaşının utanmasından tuhaf bir haz aldığını fark etti. “Sevimli bir kadına benziyor. *Senden* hoşlandığı da belli.”
“Eee, şey.” Michael omuz silkti. “‘Sevimli’ kelimesi uygun olur mu bilmem, anlarsın ya. Açıkçası ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.”
Michael tekneye binerken, Peter teknenin epey derme çatma göründüğünü fark etti birden.
“Ne oldu?” diye sordu Michael.
“Cidden bununla mı gezeceğiz?”
Michael halatları hızlı hızlı toplayıp teknenin dibine koymaya başlamıştı bile. “Seni neden buraya getirdim sanıyorsun? Sızlanmayı kes de bin hadi.”
Peter tekneye ihtiyatla bindi. Hareket ettikçe, bastığı zemin tuhaf bir şekilde sallanıyordu. Küpeşteye tutunan Peter, teknenin sallantısını irade gücüyle durdurmaya çalıştı. “Bunu kullanmayı cidden biliyorsun yani.”
Michael temel işleri çabucak halletti: yelken, dümen, yeke ve uskuta halatıyla ilgilendi. Yelkeni açtı, arkadaki yekeye koştu, yelkenin havayla dolmasını bir şekilde sağladı ve birden yola çıktılar, şaşırtıcı bir hızla iskeleden uzaklaştılar.
“Eee, ne düşünüyorsun?”
Peter giderek uzaklaşan kıyı şeridine kaygıyla baktı. “Alışıyorum.”
“Bak ne diyeceğim” dedi Michael. “Hayatında ilk kez, virallerin seni öldüremeyeceği bir yerdesin.”
“Böyle düşünmemiştim.”
“İki saat boyunca işsizsin dostum.”
Körfezde ilerlediler. Su derinleştikçe rengi değişiyordu, yosun yeşilinden koyu mavimsi siyaha dönüşüyordu; gün ışığı küçük

dalgaları ışıldatıyordu. Yelken iyice şişince teknenin sarsıntısı azalmıştı ve Peter rahatlamaya başlamıştı, ama tamamen değil. Michael ne yaptığını bilir gibiydi, ama okyanus da okyanustu sonuçta.

"Bununla en fazla ne kadar açıldın?"

Michael ileriye, güneşe doğru kısık gözlerle baktı. "Emin değilim. En az sekiz kilometre."

"Peki ya bariyer?"

Salgın başladığında dünya ülkelerinin bir araya gelip Kuzey Amerika kıtasını karantinaya aldıkları, kıyı şeritleri boyunca mayın dizdikleri ve kıyıdan ayrılmaya çalışan bütün deniz araçlarını bombaladıkları inancı yaygındı.

"Varsa bile henüz bulamadım." Michael omuz silkti. "Açıkçası öyle bir şey yok gibi geliyor bana."

Peter arkadaşını ihtiyatla süzdü. "Aramıyorsun aslında, değil mi?"

Michael yanıt vermese de, Peter'ın haklı olduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Delilik bu."

"Senin yaptığın da delilik. Hem bariyer varsa bile, kaç mayın kalmış olabilir ki? Okyanusta yüz yıl kalan her şey aşınır. Hem enkaz kalıntıları hepsini çoktan patlatmıştır."

"Yine de ihtiyatsızlık ediyorsun. Havaya uçabilirsin."

"Olabilir. Belki de yarın o petrol kulelerinden birindeyken havaya uçarım. Buralarda personel güvenliği standartları epey düşük." Michael omuz silkti. "Ama bunun konuyla alakası yok. Ben bariyer diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Bütün kıyı şeridine nasıl bariyer çeksinler? Meksika'yla Kanada'yı da sayarsan, aşağı yukarı dört yüz bin kilometre eder. Mümkün değil."

"Ya yanılıyorsan?"

"Dediğin gibi, günün birinde havaya uçabilirim o zaman."

Peter üstelemedi. Çok şey değişmiş olsa da Michael hâlâ Michael'dı, son derece meraklı bir adamdı. Haliçten okyanusa çıkıyorlardı şimdi; sertleşen rüzgâr, mücevher gibi ışıldayan dalgaların pruvayı aşmasına yol açıyordu. Peter'ın midesi bulandı. Sırf tekne sallantısı yüzünden değil. Her yerde o kadar çok su vardı

ki.
“Bu seferlik çok açılmasan?”
Michael yelkeni ayarlayıp yekeyi sımsıkı tuttu. “Bak, okyanus bambaşka Peter. Anlatamayacağım kadar. Kötü olan ne varsa geride kalıyor sanki. Cidden kendin görmelisin.”
“Artık dönmem gerek. Başka zaman açılırız.”
Michael ona bakıp güldü. “Tabii” dedi. “Başka zaman.”

32

Alicia uçsuz bucaksız kırlarda kuzey yönünde ilerledi. Texas Panhandle bölgesi büyük ve sakin bir deniz gibi, göz alabildiğine uzanıyordu. Bozkır otlarının uçları rüzgârda titreşiyordu, tepedeki engin sonbahar göğü maviydi, çember şeklindeki ufukta yalnızca dere kenarlarındaki tek tük kavaklarla pikan ağaçları ve Alicia geçerken yapraklarını teslimiyetle eğen, uzun dallı söğütler görülüyordu. Gündüzler sıcak geçse de, geceleri hava soğuyordu ve otlara çiy düşüyordu. Güzergâhındaki depolardan benzin alan Alicia yolculuğunu dört günde tamamlayacaktı.
Kearney garnizonuna 6 Kasım sabahında vardı. İkmal konvoyu geri gelmeyince kaygılanan Genelkurmay’ın korktuğu şey olmuştu: Alicia’yı karşılamaya gelen tek bir kişi bile yoktu. Garnizon açık hava mezarlığına dönmüştü. Sessizlikte, rüzgâr eserken, can çekişen askerlerin çığlıklarının yankıları duyuluyordu sanki. Alicia iki gün uğraşıp yoldaşlarının parçalanmış cesetlerini bir kamyona yükledi ve onları seçtiği yere, Platte’nin kıyısındaki bir açıklığa götürdü. Orada onları birlikte olabilsinler diye uzun bir sıra halinde yan yana dizdi ve üzerlerine benzin döküp yaktı.
Ertesi sabah atı gördü.
Hayvan barikatların hemen ardında duruyordu. Demirkırı bir aygırdı, tören alanının yanındaki gür otları yemek için uzun ve erkeksi boynunu eğmişti... Nasıl olup da burada olduğunu açıklamak zordu, hortum geçtikten sonra ayakta kalan tek ev gibiydi. Boyu en az on

sekiz karıştı. Alicia ellerini kaldırarak ona ihtiyatla yaklaştı. Hayvan kaçmaya hazır gibiydi; burun kanatları kabarıyordu, kulakları geriye yatmıştı, iri gözü Alicia'ya doğru dönüyordu. *Bu tuhaf varlık ne,* diyordu, *niyeti ne?* Alicia bir adım daha attı; hayvan hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Alicia onun kanında akan vahşiliği, her an patlamaya hazır olan hayvansı gücünü hissetti.

"Aferin oğlum" diye mırıldandı. "Gördün mü? O kadar da kötü değilim. Hadi arkadaş olalım, ne dersin?"

Aralarında bir kol mesafesi kalınca, Alicia açık avcunu atın burnunun altına uzattı. Hayvan dudaklarını geriye çekip, duvara benzeyen sarı dişlerini sergiledi. Alicia'ya bakan gözü büyük bir siyah bilye gibiydi. Bir an kararsız kalan atın vücudu gergin ve tetikteydi; sonra başını eğdi ve Alicia'nın açık elini nefesinin sıcak nemiyle doldurdu.

"Eh, atımı buldum galiba." Hayvan şimdi başını indirip kaldırarak burnunu Alicia'nın eline sürtüyordu. Ağız kenarları köpüklüydü. Alicia onun boynunu, parlak ve terli tüylerini okşadı. Hayvanın vücudu heykel gibiydi, sert ve saftı, ama asıl gücü gözlerinden yayılıyordu. "Sana isim gerek" dedi Alicia. "Ne desem?"

Ata Asker adını verdi. Hayvanın sırtına çıktığı anda birbirleri için vazgeçilmez oldular. Uzun bir ayrılıktan sonra buluşmuş iki eski dosttular sanki; kendileriyle ilgili en önemli gerçekleri birbirine anlatabilen, ama istemezlerse hiçbir şey anlatmayan, ömür boyu birlikte olmuş iki arkadaştılar.

Alicia boş garnizonda üç gün daha kalıp sayım yaptı ve çıkacağı yolculuğu planladı. Bıçaklarını iyice bileyip sipsivri yaptı. Kendisine verilen emir belgesi kesesindeydi. Seferberlik Ordusu Yüzbaşısı Alicia Donadio'ya. İmza: Victoria Sanchez, Başkan, Texas Cumhuriyeti.

12 Kasım sabahı doğuya doğru yola çıktılar.

Missouri Nehri'nde, Omaha'nın seksen kilometre kuzeyinde, Decatur kasabasında hâlâ yıkılmamış bir köprü vardı. Oraya altıncı

günde vardılar. Kış gelmişti, sabahları don oluyordu. Ağaçlar utanmayı kesmişlerdi, çıplak uzuvlarını sergiliyorlardı. Yaklaşırlarken Alicia, Asker'in tereddüt ettiğini adımlarından anladı: *Nehri mi geçeceğiz cidden?* Kayalıklara vardılar; aşağıda geniş nehir köpürerek akıyordu. Üstünde taş gibi kara girdaplar dönüyordu. Birkaç yüz metre kuzeydeki büyük beton köprü, dev bacaklarını açıp nehrin üstüne oturmuş gibiydi. *Evet,* dedi Alicia. *Cidden.*

Bunun fazla acele verilmiş bir karar gibi geldiği anlar oldu. Beton köprü yer yer çökmüştü ve o kısımlardan bakınca, aşağıda köpürerek akan nehir görülüyordu. Alicia inip Asker'in dizginlerini tuttu. Her an çöküverecekmiş gibi görünen köprüyü yavaş yavaş geçtiler. Asker *Bu salak fikir kimindi?* diye soruyordu sanki. *Ah, senindi.*

Diğer tarafa geçince durdular. Akşam oluyordu; güneş kayalıkların ardında batmaya başlamıştı. Alicia'nın uyku düzeni bozulmuştu: yaya olsa, her zamanki gibi gündüzleri uyuyup gece yolculuk yapabilirdi. Ama atla seyahat ederken bunu yapamazdı. Nehir kıyısında yaktığı ateşin üstüne nehirden su doldurduğu tenceresini koydu ve kaynamaya bıraktı. Eyer çantasında kalmış son yiyecekleri çıkardı: bir avuç kuru fasulye, bir kutu salça ve takoz şeklindeki, kaya gibi sert peksimet. İçinden avlanmak geliyordu, ama Asker'i yalnız bırakmak istemiyordu. Mütevazı akşam yemeğini yedi, tenceresini nehirde yıkadı ve gökyüzünü seyretmek için kamp yatağına uzandı. Yeterince bakarsa, eninde sonunda bir kuyrukluyıldız gördüğünü keşfetmişti. Düşüncelerine karşılık verilircesine, parlak bir çizgi geçti gökyüzünden; hemen ardından da iki tane daha. Michael yıllar önce bir keresinde Alicia'ya, bunlardan bazılarının Önceki Zaman'dan kalma, insan yapımı, uydu adı verilen araçlar olduklarını söylemişti. Michael onların işlevini açıklamaya çalışmıştı –havayla ilgili bir şeydi–, ama Alicia onun söylediklerini ya unutmuştu ya da Michael'ın ukalalık taslamasının bir başka örneği olarak görüp önemsememişti. Alicia'nın zihninde onlara ilişkin soyut bir fikir kalmıştı sadece: ışıkla gücün kaynaşımı olan, amacı bilinmeyen, dünyanın etrafında sapanla fırlatılmışçasına dönüp duran, istençle yerçekiminin karşılıklı dengeleyici etkisiyle yörüngelerine sabitlenen ve sonunda pes edip

yeryüzüne yanarak, ihtişamla düşen, anlaşılmaz nesnelerdi. Başka yıldızlar da kaydı. Alicia baktıkça daha fazlasını görüyordu. On, on beş, yirmi. Saymayı sürdürürken uyuyakaldı.

Yeni başlayan gün güzel ve açıktı. Alicia gözlüğünü takıp gerindi; gece dinlenmenin verdiği hoş enerji, uzuvlarının içinden akıyordu. Nehrin sesi sabahleyin yükselmişti sanki. Alicia kahvaltıda yemek için biraz peksimet ayırmıştı. Yarısını kendi yiyip, yarısını da Asker'e yedirdikten sonra yola koyuldu.

Artık Iowa'daydılar; yolun yarısı geride kalmıştı. Manzara değişmişti; yığılıvermiş insanları andıran, inişli çıkışlı, bereketli tepelerin arasındaki düz vadilerin siyah toprağı zengindi. Batıdan gelen alçak bulutlar güneşi örtmüştü. Alicia ikindi sonunda, tepe hattında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Rüzgârda hayvanların kokusu vardı; bu kokuyu Asker de alıyordu. Hiç kımıldamadan duran Alicia kokunun kaynağının ortaya çıkmasını bekledi.

İşte. Bir tepenin üstünde bir geyik sürüsünün silueti belirdi; toplam yirmi geyik vardı ve içlerinden bir tanesi, iri bir erkek geyikti. Hayvanın devasa boynuzları, kış gelirken yapraklarını dökmüş bir ağacı andırıyordu. Alicia'nın rüzgârı karşısına alarak yaklaşması gerekecekti; onu henüz fark etmemiş olmaları mucizeydi. Tüfeğini kılıfına sokup Tatar yayıyla oklarını aldı ve attan indi. Asker onu ihtiyatla süzdü.

"Öyle bakma bana. Bu kızın karnını doyurması gerek." Atı rahatlatmak için boynuna pat pat vurdu. "Kaçıp gitmek yok, tamam mı?"

Kayalığın etrafından dolanıp güneye gitti. Geyikler hâlâ onun varlığından habersiz gibiydiler. Emekleyerek, azar azar yukarı çıktı. Hızlıydı, ama geyikler daha hızlıydılar; en fazla bir iki ok atmaya fırsat bulacaktı. Uzun dakikalar boyunca sabırla tırmandıktan sonra tepeye çıktı. Geyikler bayıra V şeklinde yayılmışlardı. Erkek geyik on iki metre ötede duruyordu. Hâlâ yerde yatan Alicia Tatar yayına ok taktı.

Sebep bir esintiydi belki. Veya hayvanlardan birinin duyularının bir anlığına keskinleşmesiydi. Geyikler koşmaya başladılar. Alicia ayağa

kalktığında, bayırı sıçraya sıçraya inerek uzaklaşıyorlardı.

“Lanet olsun.”

Tatar yayını yere atıp bir bıçak çekti ve geyiklerin peşinden koştu. Artık tamamen işine odaklanmıştı; pes etmeyecekti. On beş metre ileride, toprak birkaç metre alçalıyordu: Alicia’nın zihnindeki hatlar mutlak bir isabetle kesişti. Bıçağını kaldırıp, aşağıdan koşarak geçen erkek geyiğin üstüne atladı.

Hayvanın üstüne şahin gibi atlarken, kolunu kaldırıp geniş bir kavis çizdirdiği bıçağını geyiğin boynunun dibine sapladı. Kan fışkırdı ve hayvanın ön bacaklarının dizlerinin bağı çözüldü. Alicia olacakları çok geç anladı. Hayvanın boynuna tutunurken, yerçekiminin etkisiyle ileriye fırladı ve ne olduğunu anlamadan bayırdan aşağı yuvarlanmaya başladı.

Bayırın dibinde durdu. Gözlüğü düşmüştü. Hemen yüzükoyun yatıp, yüzünü kollarına gömdü. Lanet olsun! Karanlık çökene kadar böyle tamamen âcizce yatmak zorunda mı kalacaktı? Bir koluyla etrafı yokladı. Gözlüğünü bulamadı.

Gözlerini açıp bakmaktan başka çaresi yoktu. Yüzünü dirseğinin iç kısmından ayırmadan dizlerinin üstünde doğruldu. Kalbi göğüs kafesinde küt küt atıyordu. *Eh*, diye düşündü, *hadi bakalım.*

Başta sadece beyazlık algıladı... Bu beyazlık öyle körelticiydi ki, Alicia sanki güneşin merkezine bakıyordu. Kafasına iğne batırılmışçasına şok yaşadı. Ama sonra bir şeyler beklenmedik bir çabuklukla değişmeye başladı. Alicia’nın görüşü düzeliyordu. Sisin içinde renkler ve şekiller beliriyordu. Alicia gözlerini çok az aralamıştı; biraz daha araladı. Parlaklık giderek azaldıkça, etrafını daha iyi gördü.

Seferberlik Ordusu yüzbaşısı Alicia Donadio beş yıl boyunca gölgelerde yaşadıktan sonra gündüz dünyasını gördü.

Nerede olduğunu ancak o zaman anladı.

Oraya Kemik Tarlası adını verdi. Oysa orası tarla sayılmazdı, içindeki şeyler de tam olarak kemik değildi. Bir viral topluluğunun

ufka dek uzanan, güneşten kavrulmuş, gevrek kalıntılarıydı daha çok. Alicia kaç viralin kalıntılarını görüyordu? Yüz bin? Bir milyon? Daha mı fazla? İlerleyip aralarından geçti. Attığı her adımda bir kül bulutu yükseliyordu. Burun deliklerini ve genzini macun gibi kaplayan külün tadını alıyordu. Gözleri yaşardı. Üzüntüden mi? Sevinçten mi? Yoksa sırf bu anlaşılmaz olaya şaşırdığı için mi? Virallerin öyle olmaları onların suçu değildi. Asla onların suçu olmamıştı. Alicia bir dizinin üstüne çöktü ve palaskasından çektiği bıçağı başına ve kalbine dokundurdu. Gözlerini kapatıp başını eğerek içinden dua etti. *Sizi evinize gönderiyorum kardeşlerim, varlıklarınızda hapsolmaktan kurtarıyorum. Bu hayatın ötesinde yatan gerçeği öğrenmek için dünyadan ayrıldınız. Gücünüz bana geçsin ki, ileriki günlerle yüzleşebileyim. Yolunuz açık olsun.*

Asker, Alicia'nın onu bıraktığı yerdeydi. Alicia'nın yaklaştığını görünce gözleri sinirle parladı. *Anlaştık sanıyordum,* diyordu gözleri. *Nerede kaldın?* Ama Alicia iyice yaklaşınca, hayvanın bakışlarında derin bir anlayış belirdi. Alicia onun yelesini okşadı ve uzun, bilge yüzünü öptü. Hayvanın kaslı dili, Alicia'nın çıplak gözlerindeki yaşları yaladı. *Aferin oğluma benim,* diye düşündü Alicia. *Aferin, aferin oğluma.*

Yola devam etmek istiyordu, ama ödülü bekletmeye gelmezdi. Ağaçların arasına tentesini gerdi, yere oturdu ve çantasını açtı. Çantanın içinde, erkek geyiğin mumlu bezle sarmalanmış kanlı, titrek ciğeri vardı. Ciğeri burnuna götüren Alicia, onun toprak ve kan kokusuyla karışık nefis kokusunu içine çekti. Bu gece yemek için ateş yakmayacaktı; ciğer bu haliyle mükemmeldi.

Bir şeyler değişiyordu; dünya değişiyordu. Alicia bunu iliklerinde hissediyordu. Büyük –sismik, dönemsel– bir değişimdi bu; dünyanın ekseni kayıyordu sanki. Ama bu mesele konusunda kaygılanmak için bol bol zamanı olacaktı ileride.

Şimdi, bu gece, Alicia karnını doyuracaktı.

Peter sonraki üç gün boyunca Michael'ı çok az gördü. Gitme vakti yaklaşıyordu; bütün pişirme ekipleri çift vardiya çalışıyordu artık. Kumar masasında kaybedecek parası kalmayan Peter zamanını uyuyarak, bina kompleksinde huzursuzca gezinerek ve kantinde takılarak geçiriyordu. Karlovic'i sevmişti, ama Stark ayrı meseleydi. Peter'ın gelmesi, adamı tam da Greer'ın öngördüğü gibi sinirlendirmişti. Adam Peter'la pek konuşmuyordu. *Kızarsa kızsın,* diye düşündü Peter. *Bu görevi ben istemedim ki.*

Peter en ilginç zamanlarını Lore'un yanındayken geçiriyordu. Kadın Koloni ve özellikle de Michael'la ilgili bilgi almak konusunda, her konuda olduğu gibi iştahlıydı. Vardiya aralarında kantinde Peter'ı buluyor ve onu başkaları kulak misafiri olmadan konuşabilecekleri boş bir masaya götürüyordu. Michael ne derse desin, seksten bahsedip duran bu kadının ona gerçekten bağlı olduğu belliydi. Ayrıntılı sorular soruyordu, sanki Michael çözemediği bir bulmacaymış gibi. Michael o eski günlerde nasıldı? Tamam, zekiydi –onu tanıyan herkes bunun farkındaydı zaten–, ama başka hangi özellikleri vardı? Peter, Sara hakkında ne söyleyebilirdi? Ebeveynlerinin hayat hikâyesi nasıldı peki? Kadın California'dan yaptıkları yolculuk hakkında herkesin bildiklerini biliyordu sadece: Koloni'nin güç kaynağı teklemeye başlayınca, başka insanlar bulmak amacıyla doğuya gitmiş ve tamamen şans eseri Colorado garnizonuna rastgelmişlerdi. Amy hakkında ve Telluride dağında olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu; Peter da bu konuda bir şey söylemedi.

Sohbetlerinde ortaya çıkan en ilginç şey, Lore'un Alicia'ya duyduğu ilgiydi. Michael ona Alicia'dan epey bahsetmişti besbelli. Peter, Lore'un sorularının altında rekabet hissinin, hatta kıskançlığın yattığını algılıyordu ve kadının birçok şeyi aslında sırf lafı bu konuya getirebilmek için söylediğinden şüpheleniyordu. Peter, Lore'a kaygılanmasına gerek olmadığını söyleyecek kadar ileri gitti. *Michael'la Alicia petrolle su gibidir,* dedi. *Hayatında birbirinden o kadar farklı iki insan görmemişsindir*. Lore özgüvenle gülerek karşılık verdi. *Kaygılandığımı nereden çıkardın? Seferberlik Ordusu'ndaki deli karının tekinden mi çekineceğim? İnan bana,* dedi, bu fikri saçma

bulduğunu belirtmek için elini sallayarak, *aklımdaki son şey bu.*

Peter son gününü Karlovic ve Stark'la, yolculuğun ayrıntılarını konuşarak geçirdi. Sur kapısında yarısı dizel yakıtla, yarısıysa yüksek oktanlı benzinle dolu on petrol tankeri bekliyordu. Sabahtan önce bunlara iki tane daha eklenecekti. Konvoya elli kalibrelik makineli tüfek monte edilmiş Humveelerle 4x4'lerden oluşan altı güvenlik aracı eşlik edecekti. Yol sekiz yüz kilometreydi. Freeport'tan ayrılıp 36. Yol üstünden kuzeye gidecek, Sealy'de batıya sapıp 10. Otoban'da dosdoğru ilerleyerek San Antonio civarına varacak ve taşra otobanlarından geçerek şehrin etrafından dolanacak, sonra da E-10'a geri dönüp son seksen kilometreyi kat edeceklerdi. Yol üstünde düzenli aralıklarla sığınaklar bulunsa da, mola vermeden ilerleyeceklerdi. Saatte ortalama otuz beş kilometreyle giderek, Kerrville'e gece yarısını biraz geçe varacaklardı.

Güzergâh üstündeki dar geçitlerden beşi Peter'ın dikkatini çekti: Sealy'nin batısındaki, San Bernard Nehri'ndeki köprü; Columbus'taki, Colorado'ya geçecekleri yerdeki köprü; Luling'teki San Marcos köprüsü; ayrıca Guadalupe Nehri'nde bulunan, biri Seguin'in hemen batısındaki, diğeriyse Comfort kasabasındaki iki köprü. İlk üç köprü çok kaygılandırıcı değildi –ne de olsa konvoy onları gündüz vakti geçecekti–, ama Seguin'e gün batımından sonra varacaklardı. Virallerin nehir kıyısında avlandıklarının görüldüğü olmuştu ve rölantideki dizel motorlarının seslerine geldikleri biliniyordu. Üstüne üstlük, San Marcos köprüsü öyle kötü durumdaydı ki, her seferinde üstünden ancak bir tanker geçebilirdi. Etrafı işaret fişekleriyle aydınlatmak bir nebze güvenlik sağlardı, ama konvoy neredeyse bir saatliğine ikiye bölünecekti.

Şafak öncesi karanlığında herkes tankerlerin etrafında toplandı. Hava nemli ve soğuktu. Neredeyse hepsi bu yolculuğu defalarca yapmıştı. Bu yolculuklara alışkındılar, hatta artık biraz sıkıcı buluyorlardı. Hindiba kahvesiyle dolu fincanlar elden ele geçirildi. Baş petrolcü olan Michael, Peter'la birlikte en önden, Humvee'yle gidecekti. Lore onların arkasından gelecekti. Peter iyi niyet gösterisi olarak Stark'ın en önden gitmesini planlamıştı, ama adamın bu teklifi

geri çevirip rafinerideki İG görevlileriyle birlikte kalmayı seçmesi onu rahatlatmıştı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte sur kapıları açıldı. Bir düzine büyük dizel motor gürleyerek canlandı ve tankerlerin egzoz borularından siyah dumanlar çıkmaya başladı. Michael tek sıra halindeki araçların yanından arkadan öne doğru geçerek telsizler dağıttı ve sürücülerle son kez konuştu. Humvee'nin direksiyonuna geçip bütün sürücülerle teker teker telsiz bağlantısı kurdu.

"Birinci Tanker."

"Hazırız."

"İkinci Tanker."

"Hazırız."

"Üçüncü Tanker..." Böyle devam etti. Michael telsizi Peter'a verip vites değiştirdi.

"Göreceksin" dedi. "Sıkıntıdan patlayacaksın. Bir keresinde, neredeyse tüm yol boyunca uyumuştum."

Şafak sökerken yola çıktılar.

Sabahın sonunda, artık Rosenberg çevre yolundan geçmişlerdi ve batıdaki E-10'a doğru ilerliyorlardı. Eyaletin otobanları delik deşik olduğundan tankerleri çok yavaş sürmeleri gerekiyordu, ama eyaletlerarası yola çıkınca hızlanabileceklerdi.

Telsizden Seps'in sesi geldi: "Michael, bir sorun var."

Peter koltuğunda geriye döndü. Arkalarındaki konvoy durmuştu. Michael frene bastı ve Humvee'yi geri geri sürdü. Tankerden inmiş olan Seps ön tamponun önündeydi, kaputu açıyordu.

"Sorun ne?" diye seslendi Michael.

Seps dumanları dağıtmak için motora elindeki bezle vurdu. "Soğutma pompası galiba. Tamir etmesi zaman alabilir. En az iki saat."

İki seçenekleri vardı: Tamir işinin tamamlanması bekleyebilir veya tankeri bırakıp gidebilirlerdi. Yolun iki tarafının geçit vermez çalılarla kaplı olması durumu iyice güçleştiriyordu. En yakın sapak on

kilometre gerideydi. Konvoyun ta Wallis'e kadar geri geri gitmesi gerekecekti.

"Başarabilir mi?" diye sordu Peter.

"Elimizde yedek parçalar var. Başaramaması için sebep görmüyorum."

Peter tamir emri verdi. Michael telsizi geri aldı. "Pekâlâ millet, mola verelim."

"Sen ciddi misin?" diye karşılık verdi Lore. "Seps'e söyle, o hurdayı yolun ortasından çeksin."

"Evet, ciddiyim. Motorlarınızı durdurun millet."

Peter'ın konvoyun iki yanına gönderdiği güvenlik ekipleri, silahlarını ağaç ve çalı duvarlarına doğrulttular. Gün ortasında saldırıya uğramaları düşük bir ihtimaldi, ama o ağaçlarla çalılar virallerin saklanması için biçilmiş kaftandı. Seps'le Lore motorun üstünde çalışmaya giriştiler. Sürücülerin çoğu tankerlerinden inmişti. Vakit geçirmek için kâğıt oynamaya başladılar.

Seps soğutma pompasının tamir olduğunu bildirdiğinde, saat üçü geçiyordu. Tamir işi neredeyse dört saat sürmüştü. Kerrville hâlâ on iki saatlik mesafedeydi; hatta daha fazla, çünkü yolun daha çok kısmını karanlıkta kat edeceklerdi.

"Dönmek için geç değil" dedi Michael. "Eyaletlerarası yoldaki Columbus çıkışından dönebiliriz. Rampalar iyi durumda."

"Senin fikrin ne?"

Humvee'nin yanında, diğerlerinden uzakta duruyorlardı. "Bence gidelim. Karanlıkta birkaç saat daha fazla yolculuk etsek ne çıkar ki? Hiç yapmadığımız şey değil. Bu külüstürler sürekli bozulur. Hem ta Seguin'e kadar geniş yollardan gideceğiz." Michael omuz silkti. "Karar senin."

Peter düşündü. Yola devam etmeleri riskliydi, ama riskli olmayan ne vardı ki? Hem Michael'ın söyledikleri mantıklı gibiydi.

Başıyla onayladı. "Gidelim."

"Hah şöyle. Gözünü dört aç kardeşim."

Delik deşik ve paslı çıkış tabelaları sarhoş gibi eğilmişti; iki yanında yamuk yumuk bariyerler bulunan eski otoban onları çağırıyordu. Çukurlarla dolu yolun kenarındaki restoranlarla benzin istasyonlarından ve motellerden bazılarının tabelaları hâlâ asılıydı; anlaşılmaz isimler yazılı olan bu tabelalar rüzgârda sallanıyordu. McDonald's. Exxon. Whataburger. Holiday Inn Express. Peter manzaranın akıp gitmesini seyrediyordu. Artık daha hızlı yol alıyorlardı, ama bu uzun sürmeyecekti. Karanlık çöküyordu.

Flatonia'da güneş battı. Üçüncü köprünün yaklaşık elli kilometre doğusundaydılar ve saatte kırk kilometreyle gidiyorlardı. Gün boyunca araçlardaki insanların cızırtılı seslerini yayan telsiz sessizleşti. Luling kasabasına yaklaşırlarken, Humvee'nin koni şeklindeki far ışıkları kırmızı çarpı çizilmiş bir çıkış tabelasını aydınlattı. Bir sığınak. Peter, Michael'ın yüz ifadesinin değişip değişmediğini görmek için baktı, ama bir fark göremedi. Yola devam ettiler.

Köprüye yaklaşırlarken Michael birden koltuğunda öne eğilip, direksiyonun üstünden dikkatle baktı.

"Bu da nesi?.."

Michael frene basınca Peter ön konsola yaslandı. Arkadan yaklaşan ve son anda fren yapan ikinci Humvee'nin farları onları aydınlattı. Kayarak durdular.

Michael ön camdan dışarı bakıyordu. "Hayal mi görüyorum?"

Peter ön konsoldaki telsizi kaptı. "İG üç ve dört, çabuk ön tarafa. Bir ve iki, olduğunuz yerde kalın. Diğer herkes de tankerlerde kalsın."

Yolda biri duruyordu. Viral değildi: İnsandı. Kadına benziyordu, başı eğikti, pelerinliydi.

"Bu kadın ne yapıyor?" dedi Michael. "Yol ortasında öylece duruyor."

"Burada bekle."

Peter arabadan indi. Kadın hâlâ kımıldamadığı gibi, onları fark ettiğini gösteren başka bir işaret de sergilememişti. İki İG 4x4'ü, Humveelerin yanına geldi. Tabancasını çıkaran Peter ihtiyatla ilerledi.

"Kim olduğunu söyle."

Kadın köprünün girişinde duruyordu. Köprünün demir direkleri, karanlıkta göğe doğru yükseliyordu. Peter silahını kaldırıp azar azar yaklaştı. Kadın elindeki bir şeyi sımsıkı tutuyordu. “Hey” dedi Peter, “sana diyorum.”

Kadın başını kaldırdı. Yüzü tanker farlarının ışığıyla aydınlandı. Peter onun yaşını kestiremedi. Orta yaşlı mıydı? Genç miydi? İhtiyar mıydı? Kadının yüzünü hızla akan suların ardından görüyordu sanki; zihninde o yüz titreşiyordu, dağılıp tekrar oluşuyordu. Midesi bulandı.

“Yerinizi biliyoruz.” Kadının sesi inceydi. “An meselesi.”

Peter horozunu çektiği tabancasını kadının başına doğrulttu. “Cevap ver bana.”

Kadının pür dikkat bakan mavi gözleri parlıyor, ışıldıyordu. Bakıştıklarında Peter onun güzel bir kadın, belki de hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu fark etti. O dolgun, yumuşacık dudaklar. Kalkık, zarif burun. Yüz kemiklerinin uyumu ve yanaklarının parlak derisi. Ona bakmak, neredeyse dayanılmaz bir şehvete kapılmak demekti. Peter’ın ağzı kurudu birden.

“Yorgunsun” dedi kadın.

Bu son derece şaşırtıcı söz, Peter’ı kendine getirdi. Kadın ne demişti?

“Dedim ki” diye tekrarladı kadın, “yorgunsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kadının yüzünde şaşkınlık belirdi; Peter onu hayal kırıklığına uğratmıştı anlaşılan. Kadının elindeki nesneye gözü ilişti. Bir metal kutu. Kadın kutunun yan tarafından uzun bir metal çubuk çıkardı.

Peter bunun ne olduğunu biliyordu.

Kutudaki düğmeyi parmağıyla bulan kadına doğru sıçradı. Ortalık ışığa boğuldu ve dev bir kapı sertçe kapanmışçasına gümbürtü koptu: kavurucu bir ısı duvarı, ayakları yerden kesilen Peter’ı geriye fırlattı. *Köprü,* diye düşündü Peter. *Bu kadın her kimse, köprüyü havaya uçurdu.* Peter sırtüstü yatıyordu, gözlerini kırpıştırarak göğe bakıyordu. Zaman kısa süreliğine yavaşlamıştı. Gökyüzündeki bir şey, yanan bir şey aylakça kavis çizerek Peter’ın üstüne doğru düşüyordu.

Yanan gergi çubuğu, Peter'ın başının bir metre ötesine gürültüyle düştü. Peter yuvarlanarak uzaklaşırken, birinin onu iki eliyle tutup çekerek ayağa kaldırdığını hissetti; Michael onu Humvee'ye doğru çekiyordu.

"Geri gidin!" Bir kolunu Peter'ın beline dolamış olan Michael telsize haykırıyordu. "Herkes geri gitsin, çabuk!"

Dört bir yanda ışık patlamaları oluyordu. Peter'ın olanları anlamasına fırsat kalmadan, çalıların arasından fırlayan bir kamyonet hendeğin üstünden uçtu; aracın iri tekerlekleri çamurluydu. Kamyonet yan dönüp karşılarında durdu. Kasasında doğrulan, karanlık hayaletleri andıran dört kişi silindir şeklindeki, uzun nesneleri aynı anda kaldırıp omuzlarına dayadılar.

"Hassiktir" dedi Michael.

Borulardan beyaz patlamalarla fırlayan roketleri görünce kendilerini yere attılar. Arkalarındaki İG araçlarının patlamasıyla kopan gümbürtü, silah seslerini anında boğdu. Araç parçaları başlarının üstünden vınlayarak geçti.

"Seps" diye haykırdı Michael telsize, "çık oradan!"

Kamyonetteki kişiler silahlarını dolduruyorlardı. Sırada Seps'in tankeri vardı. Peter elini beline attı, ama tabancasının yerinde yeller esiyordu; ilk patlamada kaybolmuştu. Konvoyun arka tarafında bir başka büyük gümbürtü koptu. Petrolcüler tankerlerinden atlıyor ve bağırarak kaçıyorlardı. Şimdi konvoya iki uçtan birden saldırılıyordu. Nehir ile arkadan gelen şeyin (her ne idiyse; yine RPG'li kamyonetlerdi muhtemelen) arasında kısılı kalmışlardı. Petrollerini kurtaramazlardı; kaçmaktan başka yapacak şey yoktu. Peter'la Michael'ın ilk tankere doğru koşmaya başladıkları anda Seps aşağı atlayıp Peter'a bir tüfek fırlattı. Tüfeği havada kapan Peter dönüp kamyoneti taramaya başladı; kasadaki kişiler hemen eğilip saklandılar. Peter konvoya bir an kazandırmıştı, ama hepsi buydu. Michael tankerden inmeye başlayan Lore'u bileğinden tutup yere attı. Konvoyun arka tarafına doğru el sallayarak bağırıyordu. "Tankerlerden uzaklaşın!"

Hayalete benzer kişiler tekrar doğruldular. İlk tankerin tankı

vuruldu mu her şey bitecekti. Tanker başına üç bin galondan, toplam otuz altı bin galon vardı. Konvoyun tamamı, sıra halinde dizili dinamit çubukları gibi havaya uçacaktı. Peter saldırganlardan birinin pelerinli kadın olduğunu fark etti. Tüfeğini tekrar kaldırıp tetiğe bastı, ama kurşunu bittiğinden bir tıkırtı duydu sadece.

Kadın kollarını kaldırıp açtı.

Konvoyun sonunda bambaşka bir araç belirmişti. Hızla yaklaşıyordu, motoru gürlüyordu, tepesinde sodyum buharlı lambalar yanıyordu. Altı tekerlekli bir yarı traktördü. Kasasında zincirle bağlanmış, galvanize metaldan yapılma, iyice cilalanmış iki büyük kargo kompartımanı vardı. Sonraki haftalarda, kompartımanların bu tuhaf özelliği –cam gibi görünecek kadar cilalanmış olmaları– önemli bir ipucu olarak görülecekti; ama yarı traktörün hızla çıkageldiği anda, bu ayrıntıya pek dikkat eden olmadı. Panik içinde kaçan, mantıklı düşünemeyen bazı petrolcüler, arkadaki muhafızları öldürenlerin bindiği küçük araçların çalıların arasında gözden kaybolduğunu fark etmediler ve kurtulacaklarını ummaya bile başladılar. Saldırı altındaydılar. Bu sersemletici ve amansız saldırı durup dururken başlamıştı. O sağlam, parlak kompartımanlar nakliye sandığı gibi görünüyordu.

Öyleydiler de. Ama değişik bir yük taşıyorlardı.

Bunu fark edenlerden biri Juan Sweeting oldu elbette. Seps ters tavırlarına ve ürkütücü erkeksiliğine karşın, şair ruhlu bir adamdı aslında. Her günün sonunda, yatağında tek başınayken eline kâğıt kalem alır ve en derin düşüncelerini sıra dışı bir duyarlılık ve ahenkle yazıya dökerdi. Hayatında yaşadığı zorluklara karşın dünyanın güzel, Tanrı’nın dokunduğu ve umudu hak eden bir yer olduğuna gönülden inanırdı; arkadaşlığına büyük değer verdiği deniz hakkında bol bol yazardı. Bu şiirleri kimseye göstermese de, yaşamının kalbiydi onlar, tıpkı gizli bir sevgili gibi. Seps bazen, bir ocaktaki petrol artıklarını kazırken veya ağırlık kafeslerinde demir ağırlıkları başının üstüne kaldırırken öyle yoğun bir şiir yazma arzusuna kapılırdı ki, işini

bırakıp da yatağına geri koşmamak ve yaradılış mucizesini övmemek için kendini zor tutardı.

Peter gibi Seps de her şeyin göründüğü gibi olmadığından şüpheleniyordu ve parlak, yansıtıcı yarı traktörün gelişi şüphesini artırdı. Uğradıkları saldırı tamamen mantıksız görünüyordu aslında. İnsanlar neden birbirlerine böyle saldırsınlardı ki? Ortak bir düşmanları yok muydu? Türlerinin devamını sağlayan bir enerji kaynağını neden yok etsinlerdi? Seps gerçeği, yani saldırganların kendi türleriyle ittifak içinde olmadıklarını anlamaya başladı ve parlak kompartımanlardan ilki açılınca, şüphelerinde haklı olduğunu anladı. Ama artık çok geçti; baştan beri çok geçti.

Viraller konvoya saldırdılar. Yüzlercesi. Ama sonraki anda Seps virallerin herkesi öldürmediklerini fark etti. Bazı insanlar acımasızca, çabucak, kanlı bir şekilde öldürülseler de geri kalanlar kaçırılıyordu; onları bellerinden tutup götüren, sıçrayarak uzaklaşan virallerden kurtulmak için debelenirken çığlık atıyorlardı.

Onları daha kötü bir kader bekliyordu. Dönüştürülmek.

Seps ani bir karar verdi.

Yarı traktör, konvoyun en gerisindeki tankerin en fazla yirmi metre arkasında durmuştu. Seps daha önce bir tankerin patlamasına tanık olmuştu. Anlık ve mutlak bir yıkım gerçekleşmişti, dev bir ateş topu yükselmişti, ama patlamadan hemen önceki salisede ilginç bir şey olmuştu. Genleşen yakıt içinde bulunduğu yapının en zayıf noktasını aramış ve tankın uç levhalarını şişe mantarı gibi, enlemesine fırlatmıştı. Patlayan bir petrol tankeri, bombadan çok tabancaydı aslında. Seps artık son tankere ulaşmıştı. Tam arkada, yirmi metre geride duran gümüşi yarı traktör menzilin epey içindeydi. Seps iri elleriyle boşaltma vanasının kapağını açtı ve vanayı çevirdi. Borudan parlak benzin fışkırdı. Bu akıntının karşısında duran Seps'in üstü başı sırılsıklam oldu. Avuçlarına doldurduğu benzini saçına sürdü. Benzin kokusu alırken *Bu büyüleyici dünya, şişelenmiş ateşi andıran,* diye düşündü. *Bu yürek sızlatıcı, tatlı sert, büyüleyici dünya.* Şiltesinin altına tıkıştırdığı şiirlerini birileri bulur ve onun kalbinin gizli gerçeklerini okurdu belki. Çok sevdiği bir şiirin dizelerini anımsadı.

Emily Dickinson: Seps sekiz yaşında bir çocukken Kerrville Kütüphanesi'nde, kimsenin girmediği bir odada onun şiir kitabını bulmuştu. Kimsenin umurunda değil gibi görünen o kitabın raftaki yalnızlığından etkilendiğinden, kitabı ceket cebine sokup gizlice bir ara sokağa gitmiş, orada bir çöp tenekesine oturmuş ve dünyadan çoktan gitmiş olan bir sesi, onun en gizli benliğine sanki doğrudan hitap eden bir sesi keşfetmişti. Şimdi, petrol fışkıran borunun karşısında dururken gözlerini kapadı ve belleğine kazınmış o sözcükleri son kez, içinden okudu:

Güzellikle kuşatılacağım ölene dek
Güzellik, acı bana
Ama bugün ölürsem
Bari sen ol karşımda–

Cebinden çakmağını çıkarıp açtı ve başparmağını çakmak taşlı tekerin üstüne koydu.

Yüz metre ötede Peter üçüncü tankerin vitesini değiştirmeye çalışıyordu. Vites topuzunun üstündeki işaretler çoktan silinmişti. Peter'ın her girişimi bir gıcırtıya yol açıyordu.

"Yana geç."

Kapı açıldı ve içeri Lore daldı, peşinden de Michael geldi. Peter yan koltuğa oturarak, Michael'ın direksiyonun başına geçmesine izin verdi.

"Planımız ne?" diye sordu Michael.

"Planımız yok."

Michael dikiz aynasına göz attı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Artık var."

Michael vitesi bire alıp direksiyonu iyice sola çevirince ve gaza basınca, tankerleri ikinci tankeri sıyırdı. Michael geri gitmek yerine tekrar gaza bastı. Bir metal gıcırtısı koptu ve birden serbest kaldılar; on beş tonluk tanker, çalıların arasına tekerlekli füze gibi daldı.

Arkalarındaki dünya patladı.

Tanker roket gibi öne fırladı; Peter koltuğuna yapıştı. Tankerin arkası havalandı, sarsıldı ve her nasılsa devrilmedi. Öyle şiddetli inip kalkıyordu ki, parçalanacağı kesin gibiydi. Michael hızlanmayı sürdürürken vites değiştirdi. Ön cama dallar sürtünüyordu; uçan bir kör yarasa gibi ilerliyorlardı. Michael'ın direksiyonu tekrar sola kırıp da onlara çalılık arazide uzun bir kavis çizdirmesinden sonra, ikinci bir şiddetli sarsıntıyla birlikte otobana dönüp doğu yönünde hızla ilerlediler.

Kaçmaları dikkat çekmişti. Dikiz aynasına bakan Peter arkalarındaki uçuk yeşil ışık çizgisinin giderek büyüdüğünü gördü.

"Bu külüstürle onları atlatamayız" dedi Michael. "Tek şansımız sığınak."

Peter makineli tüfeğine şarjör taktı. Lore'a "Sende ne var?" diye sorunca kadın ona tabancasını gösterdi.

"Tek sorunumuz o değil" dedi Michael. "Fren bağlantı başlığını kaybettik."

"Yani?"

"Yani yavaşlayamam. Atlamamız gerekecek."

Viraller yaklaşıyordu. Peter en fazla iki yüz metre geride olduklarını düşündü.

"Çıkış rampasına çıkarabilir misin bizi?"

"Bu hızla giderken üst geçide sapmam mümkün değil. Doksan derecelik açı var."

"Sığınak rampanın tepesinden ne kadar uzakta?"

"Yüz metre güneyde."

Rampanın dibinde atlarlarsa sığınağa ulaşmaları mümkün değildi. Atlayış sırasında yaralanmasalar bile, yüz metre epey fazlaydı.

Michael'ın far ışıkları sığınak işaretini aydınlattı. Lore kapının yanına geçti, Michael ise hızlarını saatte elli kilometreye düşürüp direksiyonu sağa kırararak tankeri rampaya çıkardı. Kapıları açtılar; rüzgâr döne döne içeri esti.

"Hadi bakalım."

Tanker rampanın tepesine çıkarken Michael'la Lore dışarı atladılar. Peter da hemen arkalarından atladı. Ayaklarının üstüne düşerken,

darbenin etkisini azaltmak için dizlerini kırdı ve asfaltta yuvarlandı. Göğsündeki hava boşaldı. Durduğu anda, bariyeri parçalayan tankerin arka far ışıklarını gördü. On beş tonluk araç havada uçar gibi göründü kısacık bir anlığına. Ama sonra düşüp gözden kayboldu ve o geceki müthiş patlamalara bir yenisi eklendi; ortası sıcaktan bembeyaz olan bir ateş bulutu, dev bir işaret fişeği gibi ışık saçarak, kabararak yükseldi.

Peter'ın solundan Lore'un sesi geldi: "Peter, bana yardım et!"

Michael bayılmıştı. Saçı kan içindeydi, koluysa kırılmış gibi çarpık duruyordu. İlk viraller rampanın dibine varmışlardı. Yanan tankerin ışığı sadece bir an kazandırmıştı. Peter, Michael'ı kaldırıp omuzlarına aldı. *Tanrım,* diye düşündü, o ağırlığın altında dizleri bükülürken, *birkaç yıl önce bu iş daha kolay olurdu.* Sığınak bayrağı yıldızların altındaki karanlık bir siluetti.

Koştular.

34

Lucius akşam duasını bitirirken kapıda Amy belirdi. Şıngır şıngır ses çıkaran bir tomar anahtar sarkıyordu elinden. Sade, gri tuniğiyle ve sakin görünüşüyle, hapisten adam kaçırmaya gelmiş birine benzemiyordu hiç; gerçi Lucius akşam soğuğuna karşın Amy'nin yüzünün terli olduğunu fark etti.

"Binbaşı. Seni görmek güzel."

Lucius olayların başladığını, çemberlerin kapandığını, kaderin sergilendiğini tüm kalbiyle hissediyordu. Hayatı boyunca bu anı beklemişti görünüşe göre.

"Bir şeyler oluyor, değil mi?"

Amy başıyla onayladı sakince. "Öyle sanıyorum."

"Bunun için dua ettim. *Senin* için dua ettim."

Amy başını salladı. "Çabuk olmamız gerekecek."

Hücreden çıkıp karanlık koridorda yürüdüler. Sanders dış odadaki masasında uyuyordu; yüzü düzgünce kavuşturduğu kollarının üstünde

yan yatmıştı. İkinci gardiyan Coolidge ise yerde horluyordu.
“Bir süre uyanmazlar” diye açıkladı Amy, “uyandıklarında da başlarına geleni hatırlamazlar. Sen o zamana kadar çoktan gitmiş olursun.”
Lucius eğilip Sanders’ın tabancasını kılıfından aldı; yukarı bakınca, Amy’nin onu ihtiyatla incelediğini gördü.
“Unutma” diye uyardı Amy, “Carter bizden biri.”
Lucius namluya mermi sürdü, emniyet kilidini kapadı ve tabancayı beline taktı. “Anladım.”
Dışarı çıktılar ve fazla hızlı yürümemeye çalışarak, gölgelerden ayrılmadan yaya tüneline doğru gittiler. Tünelin girişinde üç temizlikçi, bir çöp tenekesinde yanan ateşin etrafında aylak aylak durarak ellerini ısıtıyordu.
“İyi akşamlar beyler” dedi Amy.
Temizlikçilerin dizlerinin bağı çözüldü; yüzlerinde hafif bir şaşkınlık ifadesi kaldı. Lucius’la Amy onları yavaşça yere yatırdılar.
“İyi numara” dedi Lucius. “Bir ara bana öğretmelisin.”
Tünelin diğer ucunda bir çift eyerli at bekliyordu. Lucius, Amy’nin binmesine yardım ettikten sonra ikinci ata tırmandı ve dizginleri gevşekçe tuttu.
“Bir şey sormalıyım” dedi. “Neden ben?”
Amy bir an düşündü. “Hepimiz için biri var Lucius.”
“Peki ya Carter? Onunki kim?”
Amy’nin gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirdi; derin düşüncelere dalmıştı sanki. “O diğerlerinden farklı. Yardımcısını içinde taşıyor o.”
“Sudaki kadını.”
Amy gülümsedi. “Dersine iyi çalışmışsın Lucius.”
“Her şey olacağına varıyor.”
“Evet. Carter onu canından çok sevmişti, ama kurtaramadı. O kadın, Carter’ın kalbi.”
“Peki ya uyuşuklar?”
“Onlar Carter’ın Çokluk’u, viral soyu. Sırf mecbur oldukları için öldürüyorlar. Hoşlarına gitmiyor. Carter’ın düşündüklerini düşünüyorlar. Carter’ın rüyalarını görüyorlar. Rüyalarında o kadını

görüyorlar.”
Atlar toza ayaklarını vuruyorlardı. Vakit geceyarısını biraz geçiyordu ve gitmelerine sadece ayın görünmediği gökyüzü tanık oldu.
“Benim seni gördüğüm gibi” dedi Lucius Greer. “Benim seni gördüğüm gibi.”
Atlarıyla karanlığa daldılar.

35

Kardeşlerim, kardeşlerim.
Ve geceye doğru kaçıyor. Julio Martínez, On İki’nin Onuncusu, birlikleri dağılmış, rüzgâra saçılmış. Julio Martínez, Sıfır’ın çağrısına uyuyor.
Vakit geldi. Yeniden inşa vakti geldi. Dünyayı yeniden inşa edeceksiniz; yeryüzünün gerçek efendileri olacaksınız, sırf ölüme değil yaşama da hükmedeceksiniz. Sizler mevsimlersiniz. Dönen dünyasınız. Çemberin içindeki çemberin içindeki çembersiniz. Zamanın ta kendisisiniz, kan kardeşlerim.
Martínez bir zamanlar avukattı, hukukçuydu. Yargıçların karşısında durup, jürilere zanlıları savunurdu. Uzmanlık alanı idam davalarıydı. Belli bir şöhret kazanmıştı. Dört bir yandan telefonlar gelirdi: Büyük avukat Julio Martínez filancaya yardım eder miydi? Harekete geçmeye ikna edilebilir miydi? Kız arkadaşının beynini lambayla parçalayan rock yıldızı. Ellerinde ölü fahişenin kanı olan eyalet senatörü. Banliyöde yaşayan, yeni doğmuş üçüzlerini küvette boğan anne. Martínez hepsini kabul ederdi. Bazıları deliydi, bazıları değildi; bazıları yalvarırdı, bazılarıysa yalvarmazdı; bazıları iğneyle idam edilirdi, bazılarıysa küçük bir hücreye tıkılır veya serbest bırakılırdı. Avukat Julio Martínez için sonuç önemli değildi; dram tutkunuydu o. Bir insanın öleceğini bilmek, ama bu kaçınılmaz sonuca karşı mücadele etmek... Büyüleyici olan buydu. Martínez çocukken bir keresinde, evinin arkasındaki tarlada, yaylı kapana yakalanmış bir

tavşan bulmuştu. Hayvanın demir kapana kısılmış arka bacaklarının kemikleri görünüyordu. Yaratığın petrol damlalarını andıran küçük, siyah gözleri ölümün verdiği bilgelikle doluydu. Ara ara kasılarak can çekişiyordu. Çocuk Martínez onu saatlerce seyredebilirdi ve bunu yapmıştı da; gece olunca, hâlâ ölmemiş olan hayvanı ahıra taşıyıp evine dönmüş, akşam yemeğini yemiş, oyuncaklar ve yadigârlarla dolu yatak odasına gitmiş ve tavşanın can çekişmesini biraz daha seyredebilmek için sabahı dört gözle beklemişti.

Tavşanın ölmesi üç gün sürmüştü. Üç muhteşem gün.

Martínez'in hayatı ve karanlık soruşturmaları böyleydi işte. Martínez'in sebepleri vardı. Yürüttüğü bir mantık vardı. Kendine özgü bir yöntemi vardı... Eterle ıslatılmış bez parçası, vefalı ipleri ve esnek koli bandı, rutubetli ve karanlık ölüm odaları. Alt tabakadan kadınları, eğitimsiz ve kültürsüz kadınları seçiyordu; onları küçük gördüğünden ya da içten içe arzuladığından değil, kaçırılmaları kolay olduğundan. Onun güzel takım elbiselerine, film yıldızı tarzı saçına ve mahkeme salonlarında ustalaşmış tatlı diline karşı koyamıyorlardı. Onlar isimsiz, geçmişsiz, kişiliksiz bedenlerdi ve kaçırılmalarının vakti yaklaşırken, dikkat dağıtıcı şeyler yapmıyorlardı. Zamanlama her şeydi; planlanmış ve anlık rahatlama. Seksin ve ölümün eski korosu şarkı söylerdi.

Biraz pratik yapması gerekmişti. Bazı talihsizlikler olmuştu. Rastlantısal komikliklerin de olduğunu itiraf etmek zorundaydı. İlk kadın fazla erken ölmüştü, ikincisi öyle çok direnmişti ki iş maskaralığa dönmüştü, üçüncüsüyse öyle yürek parçalayıcı bir şekilde ağlamıştı ki Martínez odaklanmakta zorlanmıştı. Ama sonra: Louise. Sıradan garson kadın üniformalı ve sade garson kadın ayakkabılı, hiç seksi olmayan külotlu garson kadın çorabı giymiş Louise. Öyle güzel can vermişti ki! O canı almak öylesine haz vermişti ki! Büyük, bilinemez öbür dünyaya açılan bir kapı gibiydi o kadın; varolmayışın sonsuz karanlığına açılan bir geçit gibiydi. Martínez yok olmuştu, dağılmıştı; içinden esen sonsuzluk rüzgârları onu döve döve temizlemişti. Hayal ettiğinden de fazlasıydı bu.

Açıkçası, bundan sonra bu işin bağımlısı olmuştu.

Otoban devriyesine gelince, evrenin ironik bir yanı da vardı. Verdiği gibi almasını da biliyordu. Örneğin arka farı kırık Jaguar ve Martínez'in torbaya koyup bagaja yerleştirdiği kadın cesedi; arabaya ağır ağır, kasıla kasıla yaklaşan polisin tabancasının kabzasına erkeksi bir şekilde koyduğu eli ve sürücü penceresinin inmesi; polisin yaklaşan yüzündeki sıkıntı ve doğruculuk, her zamanki lafı söyleyen dudakları –*Ehliyetinizi görebilir miyim?*– ve sözünü asla tamamlayamaması. Martínez daha sonra bagajdaki cesetten çabucak kurtulmayı başarmıştı; geceleri yaptığı şeyler sonsuza dek muamma olarak kalacaktı böylece, onunla ilişkilendirilmeyecekti. Ama otoban kenarındaki polis cesedi ve polis arabasının ön konsolunun üstündeki video kamera, eh. Dedikleri gibi, sonunda büyük avukat Julio Martínez'in, savunulamazların savunucusunun, iğrenç davalıların müdafisinin, evinin pencereleri adaletin ışıklarıyla aydınlanırken bir bardak otuz yıllık sek malt viskiyi fondip yapmaktan ve ellerini söylenen şekilde kaldırıp dışarı çıkmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Aslında, olayların gidişatına bakılınca, bu çok da kötü olmamıştı.

Martínez'in yoldaşlarını pek umursadığı söylenemezdi. Tam bir zavallı olarak gördüğü Carter hariç... O adam ne olduğunu, ne yaptığını bile bilmez gibiydi; Martínez yıllardır o adamın tek bir çığlık attığını bile duymamıştı... Bu insanlar sıradan suçlulardı, suçları rastlantısal ve banaldi. Taşıtla cinayet. Ters gitmiş bir silahlı soygun. Yerde yatan bir cesetle sonuçlanan bar kavgası. Kendi psikolojik çöplüklerinde bir asır geçirmek, durumlarını daha da kötüleştirmişti. Martínez'in hayatının sinir bozucu tarafları yok değildi. Asla tam anlamıyla yalnız kalamıyordu. Sonsuz bir açlık çekiyordu. Kafasının içinde konuşmalar oluyordu durmadan, sırf kardeşleri değil, Sıfır da konuşuyordu. Ve Ignacio: O adam bir tuhaftı. Kendine acıyıp dururdu, bahaneler bulurdu sürekli. *Yaptıklarımın yarısını istemeden yaptım. Böyle yaratılmışım.* Onun sızlanmalarını yüz yıl dinledikten sonra, Martínez o adamı özlemeyecekti.

Ama Babcock'ın gözü dönmüşlüğünde cazip bir taraf vardı. Mecaz konusunda adama hakkını teslim etmek gerekirdi. Annesinin gırtlağını mutfak bıçağıyla kesmişti; tam şair olacak adamdı. Martínez

on yıllar boyunca o pis mutfakta zihinsel olarak milyonlarca kez oturmuştu ve şu doğruydu: kadın *gerçekten* susmuyordu. Bu dünyada cidden geveze insanlar vardı ve Babcock'ın annesi o türdendi.

Sonra bir gün Babcock ortadan kaybolmuştu; sinyali susuvermişti, ansızın kesilen bir televizyon yayını gibi. Martínez'in zihnindeki, Babcock'ın bulunduğu ve annesinin gırtlak kıkırdağını oyup durduğu köşe artık boştu. Ona ne olduğunu hepsi biliyordu; aralarındaki kan bağı sayesinde biliyorlardı. Kardeşlerinden biri can vermişti.

Tanrı seni kutsasın ve yanından ayırmasın Giles Babcock. Sağlığında ve sonrasında bulamadığın huzuru ölümde bulasın.

Böylece On İki, On Bir olmuştu. Bir kayıptı bu, zırhta açılan bir delikti, ama ilerideki kritik dönem göz önüne alındığında çok da önemli değildi. Julio Martínez genel olarak iyi bir yüzyıl geçirmişti. İlk zamanları hüzünle karışık bir özlemle hatırlıyordu. O kanlı, kargaşalı günleri ve türünün yeryüzüne yayılmasını. Öldürmek muhteşemdi; dönüştürmekse daha da hoştu. Daha yoğun hazlar sunan bir şölendi. Martínez dönüştürdüğü insanlardan her birinin ruhundan leziz bir lokma almış ve onları sürüye katarak gücünü artırmıştı. Onun Çokluk'u, onun parçası değildi yalnızca, *uzantısıydı*; onun *ta kendisiydi*. Tıpkı kendisinin, Julio Martínez'in On İki'den biri ve Sıfır olması gibi; birlikte vardılar ve birbirlerinin uzantısıydılar, birbirleriyle ve ebediyen içinde kaldıkları karanlıkla bütündüler.

Kardeşlerim, kardeşlerim, vakit geldi. Kardeşlerim, kardeşlerim, vakit geldi.

Çünkü kaçınılmazdı bu; doymak bilmez bir avcı ırk yaratmışlardı. Onları korusun diye yarattıkları Çokluk'ları dünyayı çekirge sürüsü gibi yemiş ve ardında hiçbir şey bırakmamıştı. Şölenin yerini açlık almıştı, yaz bolluğunun yerini kış kıtlığı almıştı; bir yuvaya, dinlenebilecekleri güvenli bir alana ihtiyaçları vardı. Rüya görmek için. Rüyalarında Louise'i görmek için.

Kardeşlerim, yeni yuvanız bekliyor. Karşınızda eğilecekler; krallar gibi yaşayacaksınız.

Martínez bu vaadi hoş buldu.

Onlardan törensiz kurtuldu. Milyonluk Çokluk'undan. Onları çağırdı ve gizlendikleri yerlerden geldiklerinde dedi ki: *Ölün*. Şafak kırmızı parmaklı elini ufkun üstünden uzatıyordu. Yüzlerini oraya çevirdiler kör gibi. Hiç duraksamadılar; Martínez'in emrettiği her şeyi yaptılar. Güneş ışıktan bir bıçak gibi yaklaşıyordu onlara. *Uzanın oğullarım ve kızlarım; güneşin altında uzanın ve ölün.*

Çığlık atarak öldüler.

Martínez tükenmiş diyarda geceler boyu doğuya yolculuk etti. Dünya onun duyularına hitap ediyordu dalga dalga, onu sesleriyle ve kokularıyla okşuyordu. Otlar. Rüzgâr. Ağaçların en ufak hareketleri. Martínez oyalandı, hepsini tattı. Fazla uzun süre uzak kalmıştı. Yoldaşlarına seslendi; dört bir yandan, yenilendikleri yerlerden gelen sesleri karanlıktı.

– Biz Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter'ız. On İki'nin On Bir'iyiz, bir kardeşimizi kaybettik.

Sıfır da aynı şekilde karşılık verdi:

Ey kardeşlerim, acım sizinki kadar büyük. Ama tekrar On İki olacaksınız. Çünkü bir tane daha yarattım, dinlenme yerinizde başınızda nöbet tutup sizi koruyacak birini.

– Kim? diye sordular, önce bir bütün olarak, sonra da hep birlikte. Yarattığın o kişi kim?

Sıfır karanlığından içinden konuştu:

Kız kardeşimiz.

VI

İsyancı

FORT POWELL, IOWA
NÜFUS: 69.172

VS 97

Gece, sen ki toplarsın kucağında
Parlak şafağın uzaklara, enginlere saçtığı şeyleri,
Geri getirirsin maryayı, sürüden uzaklaşan keçiyi,
Götürürsün çocuğu annesinin yanına.

– Sappho, tahminen MÖ 612
120. Fragman

DİKKAT

YÖNETİCİDEN BİR MESAJ

Yurttaşlar! Aramızda hainler var!

Sözde “isyancıların” rezil yöntemleri sınırları iyice zorlamaya başladı. Masum kadınlarla çocuklar da dahil, onlarca yurttaşımız, acımasızca hareket eden bu korkak kumpasçılar tarafından soğukkanlılıkla katledildi.

Kendimizi korumalıyız!
Yöneticinizi destekleyin!
Şiddet salgınına son verelim!

Bütün yurttaşlara, bu iğrenç hainlerin adalete teslim edilmesine yardım
etmeleri çağrısında bulunuyoruz. Vatanımızın güvenliği söz konusu.

Herkes üstüne düşeni yapmalı!

- Tetikte olun. Şu an yanınızda duran kişi, yüzlerce insanı öldürmeyi planlıyor olabilir.
- Şüphe uyandırıcı tüm faaliyetleri hemen İnsan Kaynakları personeline bildirin.
- Evinizde ve işyerinizde disiplin sağlayın.
- Hazır olun. Yurdumuzun savunulmasına katkıda bulunmanız için çağrılabilirsiniz her an.
- İsyancılara yardım eden veya Vatan Otoritesi’nin görevlerine engel olan herkes devlet **düşmanı** addedilecektir.

Gözleyin! Dinleyin! Tetikte olun!
Birlikte çalışırsak, sevgili vatanımıza huzuru ve güvenliği

geri getirebiliriz!

36

Her yerde insanlar fısıldaşıyordu: pazarda yine bomba patlamıştı.

Yeni başlayan gri ve soğuk kasım sabahında kış tadı vardı. Sara boru sesiyle ve onu takip eden öksürük, geniz temizleme, kemik çıtlaması sesleriyle uyandı. Gözleriyle ağzı kupkuruydu. Odadaki yıkanmamış ten, kokuşmuş nefes, bit tozu ve çürük et kokularını pek fark etmedi. Kokulardan bazılarının kendisinden geldiğini biliyordu.

Yine acımasız bir gündoğumu, diye düşündü. *Vatan yurttaşı olarak geçireceğim bir başka gün.*

Ranzasında oyalanmamayı öğrenmişti. Yemek kuyruğuna bir dakika bile geç girseniz, bütün gün ağzınıza tek lokma girmeyebilirdi. Bir kâse mısır lapası, birkaç dakika rahatsızca uyuklamaktan iyiydi her zaman. Midesi guruldayan Sara sarındığı yıpranmış battaniyeyi üstünden atıp yan döndü, başını eğdi ve ayağındaki spor ayakkabılarıyla ahşap döşemeye bastı. Spor ayakkabılarını –ölen bir ranza arkadaşından kalmış bu eski Reebokları– yatarken ayağından çıkarmazdı, çünkü ayakkabı hırsızlığı yaygındı. *Ayakkabılarımı kim aldı!* diye haykırırdı kurban; sonra da içeride koşturur, yalvarıp yakarır, suçlamalar yağdırır ve nihayet âcizce ağlayarak yere yığılırdı. *Onlar olmazsa ölürüm! N'olur yardım edin bana!* Bu doğruydu: Ayakkabısı olmayanlar ölürdü. Sara biyodizel fabrikasında çalışsa da, hemşire olduğu haberi yaylaya yayılmıştı. Donup kararmış ve ceviz gibi şişmiş ayak parmakları görmüştü, tabanlardan girmiş solucanlar görmüştü; zatürreeli insanların çökmüş göğüslerine kulağını yaslayıp, yavaş yavaş boğulan akciğerlerin hırıltısını dinlemişti; septik apandisit, habis tümör veya açlık yüzünden davul gibi gerilmiş karınları parmak uçlarında hissetmişti; yanan alınlara elini koymuş ve çürümüş, irinli yaralara pansuman yapmıştı. Ve Sara bu insanlardan her birine, yalan söylediğini hissederek şöyle demişti: *İyileşeceksin. Merak etme. Birkaç gün sonra bir şeyin kalmaz, söz veriyorum.* Sağlık

hizmeti vermiyordu; bir çeşit hayır duasında bulunuyordu. *Öleceksin, acı çekerek ama burada, halkının arasında öleceksin ve hissedeceğin son dokunuş benim şefkatli dokunuşum olacak.*

İşbirlikçilerin, hele kırmızı gözlülerin hasta olduğunuzu bilmelerini istemezdiniz çünkü. Bu konu asla yüksek sesle konuşulmasa da, yayladaki insanlar hastanenin aslında ne işe yaradığı konusunda pek hayale kapılmazlardı. Erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı olmanız önemli değildi; o kapılardan geçtiniz mi, sizi bir daha gören olmazdı. Besi ünitesini boylardınız.

Barınaklar boy boydu; Sara'nınki en büyüklerden biriydi. Ranzalar dört katlıydı, her sırada yirmi ranza yer alıyordu ve toplam on sıra vardı; ahırdan hallice bir odada sekiz yüz kişi sıkış tıkış kalmaktaydı. İnsanlar bir şeyler mırıldanarak kalkıyorlardı, çocuklarının başına şapka takıyorlardı, ayaklarını sürüyerek kapıya doğru giderken çiftlik hayvanları gibi uysaldılar. Etrafa çabucak göz gezdiren Sara, kimsenin kendisine bakmadığından emin olunca ranzasının yanında diz çöktü ve bir eliyle kaldırdığı şiltenin altına diğer elini soktu. Özenle katlanmış kâğıt parçasını sakladığı yerden alıp, tuniğinin cebine gizlice koydu. Sonra doğruldu.

"Jackie" dedi Sara usulca, "uyan."

Cenin pozisyonunda yatan kadının battaniyesi çenesine kadar çekilmişti. Barınağın yüksek pencerelerinden inen, giderek grileşen ışığa çapaklı gözlerle bakıyordu. Sara bütün gece kadının öksürmesini dinlemişti.

"Işık" dedi Jackie. "Kış geldi gibi görünüyor."

Sara kadının alnına dokundu. Jackie'nin ateşi yoktu; hatta alnı soğuk gibiydi. Yaşını kestirmek güçtü. Yaylada doğmuştu, ama ebeveyni başka yerden gelmişti. Jackie geçmişinden pek bahsetmese de, Sara onun üç çocuğuyla kocasının öldüğünü biliyordu; kocası bir işbir tarafından dövülen bir arkadaşının yardımına koştuğu için besi ünitesine gönderilmişti.

Oda hızla boşalıyordu. "Jackie, lütfen." Sara kadını omzundan sarstı. "Yorgunsun biliyorum, ama gerçekten gitmeliyiz."

Kadın gözlerini Sara'ya çevirdi. Kuru öksürüklerle sarsıldı.

“Kusura bakma canım” dedi spazmı geçince. “Niyetim sana zorluk çıkarmak değil.”

“Kahvaltıyı kaçırmak istemiyorum o kadar. Bir şeyler yemelisin.”

“Her zamanki gibi beni düşünüyorsun. Ben yaşlı bir kadınım; kalkmama yardım et, olur mu?”

Tutunması için Jackie’ye omzunu uzatan Sara, onu yavaşça ayağa kaldırdı. Kadının vücudunun hiç ağırlığı yoktu sanki; çubuklarla havadan oluşmaydı. Tekrar öksürünce, çakıltaşlarıyla dolu bir torba sallanmış gibi bir ses çıktı göğsünden. Yavaşça doğruldu.

“İşte oldu.” Jackie bir an durup yutkundu. Yüzü kızarmıştı; alnında ter damlaları belirmişti. “Şimdi daha iyiyim.”

Sara yataktan aldığı battaniyeyi kadının omuzlarına örttü. “Soğuk bir gün olacak. Yanımdan ayrılma, tamam mı?”

Yaşlı kadın dişsiz ağzıyla gülümsedi. “Nereye gidebilirim ki canım?”

Sara tutsak edilişini ancak hayal meyal anımsıyordu. Öleceğinden, her şeyin bittiğinden eminken müthiş bir güç onu acımasız bir enerjiyle kapmıştı. Viralin havaya fırlattığı Sara toprağın giderek aşağıda kalmasını seyretmişti bir an –yaratık onu neden oracıkta öldürmemişti ki?– sonra da ikinci bir viral tarafından havada kapılınca şiddetle sarsılmıştı; sonra üçüncü bir viralin eline geçmişti ve her fırlatıldığında garnizonun duvarlarıyla ışıklarından biraz daha uzaklaşmış, sarmalayıcı karanlığın içine biraz daha girmişti; bir çocuk oyunundaki top misali elden ele geçiriliyordu, olanları hiç anlayamıyordu ve sonra birden kamyona çarpınca bayılmıştı. Bilincinin açılması kısmı berbattı, cehennemden merdivenle çıkıp bir başka cehenneme girmek gibiydi. Günlerce aç susuz kalmıştı. Sonu gelmez saatler boyunca duvarları dövmüş ve yanıtlanamaz sorular fısıldamıştı. Nereye gidiyorlardı? Başlarına gelen neydi? Tutsakların hemen hepsi Roswell’de kalan sivil kadınlar olsa da, aralarında bir avuç asker vardı. Yaralıların ve korkan insanların çığlıkları. Boğucu karanlık.

Sara’nın bilinci ancak hedefe vardıklarında tamamen açılmıştı. Sanki yolculukları sırasında uzayan zaman, ancak kapı açılıp da sersemletici gün ışığını sergileyince normal haline dönmüştü. Manzara nasıldı? Kamyonun insan yükünün yarısı can vermişti... En başta ölmüş olan birkaç kişinin cesetleri grileşmişti ve pis kokuyordu, diğerleriyse ele geçirilirken aldıkları yaralar yüzünden veya açlıkla susuzluğun ve boğucu umutsuzluğun karışımı yüzünden ölmüşlerdi. Hepsi gibi, tüm sağlar ve ölüler gibi Sara da yerde yatıyordu, kımıldayamıyordu, dili şişmişti, sırtı duvara yaslıydı, gözleri alışılmadık aydınlık yüzünden sımsıkı kapalıydı. Fiziğinde bir değişiklik olmuştu sanki; vücut kütlesinin çoğu başında toplanmış gibiydi. Hayatı boyunca birçok insanın can vermesine tanık olmuştu, ama ilk kez onların arasında yatıyordu. Kendisini onlardan ayıran sınır, gazlı bez kadar geçirgen bir zarı andırıyordu. Acıyan gözlerini aralayıp, eski, koyu bej rengi üniformalar ve her adımda ses getiren ağır postallar giymiş yarım düzine adamın kompartımana girip, cesetleri özensizce sürükleyerek götürmesini seyretmişti. Bu adamların ceset taşımaya, onları herhangi bir cansız nesne gibi taşımaya alışkın olduklarını anlamıştı. Cesetler peş peşe, saygı gösterilmeden sürüklenerek götürülmüştü. Sara, sıra kendisine gelince elini kaldırarak itiraz etmişti: “Lütfen” veya “Durun” ya da “Bunu yapamazsınız” gibisinden bir laf etmiş olabilirdi. Ama bu zayıf çabaları, yanağına inen şiddetli bir tokatla yarıda kesilmişti; sonra adamlardan biri, ne olur ne olmaz diye, botlu ayağıyla tekme vurmuştu ve Sara kendine sarılıp korunma pozisyonuna geçmese, karnına darbe alacaktı.

“Kapa. Kahrolası. Çeneni.”

Sara bunu yaptı. Çenesini kapadı. Ona vuran adamın Kulampara adlı bir işbir olduğunu sonradan öğrenecekti. Yayla halkı bütün işbirlere lakap takardı. Kulampara’ya öyle denmesinin sebebi, insanlara tecavüz etmeyi sevmesiydi. İşbirlikçilerin çoğu severdi bunu, onlara oyun gibi gelirdi, ama Kulampara ilgi alanlarının çeşitliliğiyle ün salmıştı. Kadınlar, erkekler, çocuklar, çiftlik hayvanları. Kulampara deliğini bulabilse rüzgâra bile tecavüz ederdi.

Sara biraz dayak yedi. Adamın darbeleri kısa vadede ters etki yaparak, Sara'nın iyice kendine gelmesini sağladı. Sara stratejiler kurdu; öncelikler belirledi. Yaşamak istiyordu ve bunun en iyi yolu çenesini kapalı tutmakmış gibi görünüyordu. *Sessiz ol*, dedi kendine. *İnsanların arasına karış. Olabildiğince çok şey gör, ama çaktırmadan. Seni öldürmek isterlerse öldürürler zaten.*

Bebekten bahsetme.

Adamlar onları coplarla dürtükleyerek gün ışığına çıkardılar. Bol yeşillikli bir yerdeydiler. Manzaranın güzelliği Sara'yla dalga geçiyordu, şakaların en zalimiydi. Kamyon dikenli tellerle çevrili bir bina kompleksinde, parlak metal çatılı alçak betonarme binaların arasındaki bir çeşit depo alanına park edilmişti; yanda, yüzlerce metre ötede, Sara'nın daha önce benzerini hiç görmediği, katman katman yükselen, dev bir yapı vardı. Devasa bir küvete benziyordu. Kıvrık duvarlarının tepesindeki projektörler, yerden yüzlerce metre yüksekteydi. Sara seyrederken parlak bir gümüşi kamyon, az önce içinden çıktıklarının aynısı olan bir kamyon binanın dibine yanaştı. Tüfekli adamlar kamyonun yanı sıra koşuyorlardı. Şişkin koruyucu yelek giymişlerdi; yüzlerinde parmaklıklı maskeler vardı. Kamyon duvara yaklaşırken toprağa batmaya başladı sanki... Sara onun bir rampadan yeraltına indiğini fark etti. Bir kapı açıldı ve kamyon gözden kayboldu.

"Gözlerinizi eğin. Konuşmak yok. İki sıra oluşturun; kadınlar sola, erkekler sağa."

Kulübelerden birine sokuldular ve soyunmaları, giysilerini yere atmaları söylendi. Şimdi çırılçıplak duran yirmi üç kadın aynı refleksif korunma pozisyonunu almışlardı; bir kollarını kaldırıp yatay tutarak memelerini örterken, diğer kollarını indirip cinsel organlarını gizlemişlerdi. Onları süzen üç üniformalı adam topuklarının üstünde sallanırken kâh pis pis sırıtıyor, kâh tiksintiyle gülüyorlardı. Yerde gider delikleri vardı. Çatıdaki uzun, parmaklıklı pencerelerden gün ışığı giriyordu. Konuşmadan yere bakan yirmi üç kadının çoğu ağlamaklıydı: konuşurlarsa, yaşamayı sürdürmelerini sağlayan örtük bir anlaşmayı bozmuş olacaklardı. Başlarına her ne gelecekse, çok

yakında gelmeyecek gibiydi.
Sonra, hortum.
Üzerlerine buz gibi su fışkırdı. Su silah olarak kullanılıyordu; yumruk gibiydi. Herkes bağırıyordu, kadınlar yere düşüyordu, yerde kayıyordu. Hortumu tutan kişi çok eğleniyordu, dörtnala giden bir atı sürercesine haykırıyordu. Önce kadınlara birer birer su tuttu. Sonra da sıranın başından sonuna dek. Zikzak çizerek yüzlerinden memelerine ve daha aşağılara indi. Su çarpıyordu, kesiliyordu, sonra da tekrar çarpıyordu. Kaçacak yer yoktu, saklanacak yer yoktu; dişini sıkmaktan başka yapacak şey yoktu.
Su kesildi.
“Herkes ayağa.”
Çırılçıplak titrerken dışarı çıkarıldılar. Yüzlerinden, saçlarından sular akıyordu. Su buharlaşırken ciltleri büzülüyordu. Bina kompleksinin ortasına tek bir ahşap sandalye konmuştu. Sandalyenin yanında duran bir muhafız, bir usturayı deri kayışla bilemekteydi. Dört muhafız daha yaklaştı; büyük birer plastik leğen taşıyorlardı.
“Giyinin.”
Kadınlara giysiler fırlattılar –belden büzgülü bol pantolonlar, kalçaya kadar inen uzun kollu tunikler; hepsi de kaşındıran yünden yapılmıştı ve kesif bir kimyevi madde kokusu yayıyordu–, ardından da çeşit çeşit ayakkabılar: spor ayakkabılar, plastik sandaletler, tabanı düşmüş postallar. Sara’nın payına, ayaklarına büyük gelen bir çift bağcıklı ayakkabı düştü.
“Sen, öne çık.”
Usturalı adam Sara’yı gösteriyordu. Diğer kadınlar Sara’dan uzaklaştılar. Bu bir bakıma ihanet olsa da, Sara onları suçlamadı; kendisi de aynı şeyi yapabilirdi. Göğsünde felaket hissinin ağırlığını hissederek gidip sandalyeye oturdu. Şimdi diğer kadınlarla karşı karşıyaydı. Her ne olacaksa, Sara bunu kadınların gözlerinde görecekti önce. Adam Sara’nın saçını tutup çekti. Saçı tek bir ustura darbesiyle kesti. Sara’nın saçının geri kalanını da gelişigüzel, kısacık kesmeye girişti. Belirli bir planı yoktu; ormanda palayla, önüne çıkan dalları keserek ilerliyordu sanki. Sara’nın saçı, altın sarısı kurdeleler

gibi düşüyordu.

"Git onların arasında dur."

Sara gruba döndü. Başına dokununca parmakları kanlandı. Parmak uçlarındaki kanı inceledi. *Bu benim kanım,* diye düşündü. *Benim kanım olduğuna göre, demek ki hayattayım.* Sandalyede ikinci kadın oturuyordu şimdi. Sara onun adının Caroline olduğunu hatırlar gibiydi. Onunla Roswell Garnizonu'ndaki revirde tanışmıştı ve biraz konuşmuşlardı; o da Sara gibi hemşireydi. Sağlık fışkıran, neşeli ve becerikli görünen, uzun boylu, epey iri kemikli bir kızdı. Berber saçını keserken yüzünü ellerine gömüp ağladı.

Hepsinin saçı birer birer kesildi. *Saç ne önemliymiş meğer,* diye düşündü Sara. Bu biçimsiz, kelden hallice hale sokulduklarında mahrem bir şeyleri çalınmıştı onlardan; birbirlerinden ayırt edilemez hale gelmiş ve topluluğa karışmışlardı, sürüdeki hayvanlar gibi. Açlıktan başı dönen Sara ayakta kalmayı nasıl sürdüreceğini bilmiyordu. Hiçbiri tek lokma yememişti... Amaç onları itaate zorlamaktı şüphesiz, yiyecek verildiğinde kendilerini esir edenlere minnet duymalarını sağlamaktı.

Saç kesme işi bitince, uygun adım yürüyerek depo alanından ikinci bir betonarme binaya gitmeleri ve orada "kayıt olmaları" söylendi. Uzun bir masanın önünde sıraya sokuldular; masada muhafızlardan biri, amir gibi görünen bir adam sinirli bir ifadeyle oturuyordu. Her kadın çağrıldığında, adam yeni bir sayfa açıyordu.

"Adın?"

"Sara Fisher."

"Yaşın?"

"Yirmi bir."

Adam onu baştan aşağı süzdü. "Okuma yazman var mı?"

"Var. Evet."

"Özel becerilerin?"

Sara duraksadı. "Binicilik."

"Binicilik mi?"

"At biniyorum."

Adam gözlerini devirdi. "Faydalı bir şeyler?"

“Bilmem.” Sara güvenli bir şey bulmaya çalıştı. “Dikiş?”

Adam esnedi. Dişleri öyle kötü durumdaydı ki, ağzında sallanır gibiydi. Kâğıt altlığındaki sayfaya bir şeyler çiziktirdi ve sayfanın alt yarısını kopardı. Masanın altındaki kutudan eski bir battaniye, bir metal kâse, yamulmuş bir fincan ve çay kaşığı aldı. En tepeye kâğıt parçasını koyup, bunlarla birlikte Sara’ya verdi. Sara kâğıda çabucak göz attı: adı ve soyadı, beş basamaklı bir sayı, “216. Barınak” ve bunun altında “Biyodizel 3.” Elyazısının harfleri iriydi; bir çocuk tarafından yazılmıştı sanki.

“Sıradaki!”

Muhafızlardan biri Sara’yı kolundan tutup, kapalı kapılarla dolu bir koridordan geçirdi. Sara küçücük, kutu gibi bir odaya sokuldu; burada hayatında ilk kez gördüğü türden bir koltuk vardı: bu ürkütücü çelik koltuk kırmızı renkli çatlak deriyle kaplıydı, sırtı kırk beş derece geriye yatırılmıştı ve göğüs, ayak ve bilek kısımlarında kayışlar vardı. Koltuğun tepesinde, ipeksi ipliklere tutunarak aşağı inen bir örümceğin bacaklarını andıran, parlak metal aletlerden oluşan bir armatür asılıydı. Muhafız, Sara’yı koltuğa doğru itti.

“Otur.”

Sara’yı koltuğa kayışlarla bağladıktan sonra çıkıp gitti. Odanın dışından, kalın duvarlar yüzünden boğuklaşan ürkütücü, tiz bir ses geldi. Çığlık mıydı bu? Sara kusacak gibi oldu. Midesinde bir şeyler olsa kusardı. Son direncini de yitiriyordu. Yalvaracaktı. Yakaracaktı. Direnecek gücü kalmamıştı.

Arkasındaki kapı açıldı. Sara’nın görüş alanına gri önlüklü bir adam girdi. Karnı hafif şişkindi, burnunun ucunda duran gözlüğünün camları buğuluydu, gür kaşlarının uçları kanat gibi yukarıdaydı. Yüzünde şefkatli bir dedenin ifadesi vardı neredeyse. Masadaki muhafız gibi o da bir kâğıt altlığına bakıyordu. Gözlerini kaldırıp gülümsedi.

“Sara, değil mi?”

Kusmuk tadı alan Sara başıyla onayladı.

“Ben Dokton Verlyn.” Adam kayışlara göz attı ve kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “O insanlar salak. Eminim çok acıkmışsındır.

Bakalım seni buradan çıkarabilecek miyiz?”

Sara adamın onu serbest bırakacağını düşünerek umutlandı bir an; ama onun koltuğun yanına bir tabure çektiğini ve bir çift lastik eldiven giydiğini görünce, niyetinin farklı olduğunu anladı. Adam elini Sara’nın çenesinin altına koydu ve ona ağzını açtırdı. Sara’nın ağzının içine baktıktan sonra yüzünün karşısında iki parmağını kaldırdı.

“Gözlerinle takip et lütfen.”

Sara sekiz şekli çizdikten sonra uzaklaşan parmakları gözleriyle takip etti. Adam onun nabzını ölçtü, sonra da önlük cebinden çıkardığı bir stetoskopla kalbini dinledi. Oturduğu yerde dikelip, gözlüğünün ardındaki gözlerini kısarak, dikkatini tekrar kâğıt altlığına yöneltti.

“Bildiğin bir sağlık sorunun var mı? Parazitler, enfeksiyon, gece terlemesi, idrarda zorlanma?”

Sara başını iki yana salladı.

“Peki ya âdetin?” Adam kutucuklara tik işareti koyuyordu. “Âdetinde sorun var mı? Mesela aşırı kanama gibi.”

“Hayır.”

“Burada yazdığına göre yaşın...” Adam sayfaları karıştırdı. “Yirmi birmiş. Doğru mu?”

“Evet.”

“Hamile kaldın mı hiç?”

Sara’nın içinde bir şey kasıldı.

“Basit bir soru.”

Sara başını iki yana salladı. “Hayır.”

Adam onun yalan söylediğini anladıysa bile belli etmedi. Kâğıt altlığını kucağına bıraktı. “Eh, gayet sağlıklı görünüyorsun. Dişlerinin de muhteşem olduğunu söyleyeyim. Dişlerinde sorun yok.”

Sara’nın teşekkür etmesi mi gerekiyordu? Yüzünün yukarısındaki örümcek ürkütücü bir şekilde ışıldıyordu hâlâ.

“Şimdi, işimizi bir an önce bitirip seni gönderelim.”

Bir şey değişti birden. Sara adamın yüz hatlarının ansızın değiştiğini fark etti, ama tek değişim bu değildi; odanın havası da

biraz farklılaşmıştı. Doktor koltuğun altındaki bir pedala hızla basmaya başlayınca vınlama sesi çıktı; sonra adam, Sara'nın yüzünün üstüne uzanıp örümceğin bacaklarından birini aşağı çekti. Bacağın ucunda, adam pedala bastıkça vınlayarak dönen, matkap gibi bir şey vardı.

"Kımıldamazsan bu iş daha kolay olur."

Sara birkaç dakika sonra kendini odanın dışında buldu; birkaç parça eşyasını göğsüne sımsıkı bastırmıştı. Çığlık atmaya başlayınca, doktor ona ısırsın diye bir deri kayış vermişti. Sara'nın kolunun iç kısmının soluk derisine, üstünde kâğıt parçasında gördüğü 94801 sayısı bulunan parlak bir metal plaka, oymak ve dağlamak suretiyle yerleştirilmişti. *Artık sen busun,* diye açıklamıştı doktor, Sara'nın diş izlerini taşıyan kayışı onun ağzından çıkarırken. Eldivenlerini çıkarmış ve ellerini yıkamak için lavaboya gitmişti. *Her kim olduğunu düşünüyor idiysen, o insan değilsin artık. 94801 numaralı yaylacısın.*

Onları getiren kamyonun yerini, beş tonluk bir açık kasa kamyon almıştı. Sara sürücü kapısındaki IOWA ULUSAL MUHAFIZLARI yazısını gördü... Nerede olduğuna ilişkin ilk ipucuydu bu. Bir muhafız Sara'ya kamyona binmesini işaret etti; kargo bölümünün önünde, sırtı kamyona dönük halde duran bir başka muhafızsa, elindeki copu deri kayışından tutarak döndürüyordu. Kadınlardan bazılarıyla birkaç adam kamyonun kasasına binmişlerdi bile. Herkes sıralarda iki büklüm oturuyordu; yaşadıkları şeyler karşısında afalladıkları yüzlerinden okunuyordu.

Sara adamlardan birinin, genç bir subay olan Teğmen Eustace'ın yanına oturdu. Onları Roswell'e getiren keşifçiydi bu. Sara sıraya otururken, saçı kısacık kesilmiş adam başını ona doğru eğdi.

"Burası neresi yahu?" diye fısıldadı.

Sara'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan, muhafız onlara doğru döndü. "Sen" diye bağırdı, Eustace'ı copuyla göstererek. "Konuşmak yasak."

"Kimsiniz siz? Neden bize hiçbir şey söylemiyorsunuz?"

“Sus dedim.”
Sara olacakları anladı. Günün böyle bir olayla sonuçlanacağı belliydi zaten; âcizliklerinin bir tek bu şekilde sergilenmediği kalmıştı.
“Yok ya?” Eustace’ın yüzünde isyan belirdi; son enerjisiyle, tükürükler saçarak konuşuyordu. Başına gelecekleri biliyordu; umursamıyordu. “Alayınızın canı cehenneme.”
Muhafız uzun bir adımla, tamamen sıkkın bir ifadeyle yaklaştı ve Eustace’ın dizlerine copla vurdu. Haykırmamak için dişlerini sıkan Eustace öne arkaya sallandı. Kimse kımıldamadı; herkes gözlerini yere dikmişti.
“Orospu... *çocuğu*” diye inledi Eustace.
Muhafız copu çevirdi ve kalın ucuyla Eustace’ın burnuna vurdu. Böcek ezilmesini çağrıştıran, ıslak bir çatırtı duyuldu; fışkıran kızıl kanlar havada kavis çizerek Sara’nın yüzüne sıçradı. Eustace’ın başı geriye savruldu, gözkapakları titreşmeye başladı. Dilini üst dudağının iç tarafında gezdirdi ve bir diş parçasını tükürdü.
“*Siktir... git...* dedim.”
Darbe üstüne darbe: Eustace’ın yüzüne, başına, ellerinin kemikli eklemlerine. Eustace devrildiğinde, gözlerinin akı çıktığında, yüzü tanınmaz hale geldiğinde, herkesin üstüne kan sıçramıştı artık.
“Buna alışın.” Muhafız duraksayıp copunu pantolon bacağına silerken, gruptakilere göz gezdirdi. “Burada işler böyle yürür.”
Kamyon harekete geçerken Sara, Eustace’ı kendine çekti ve adamın mahvolmuş yüzünü ellerinin arasına alıp kucağına yatırdı. Adam pek kendinde değildi, solurken genzinden boğuk bir ses çıkıyordu. Belki de ölecekti; görünüşe bakılırsa büyük ihtimalle ölecekti. Ama zafer kazanmıştı. Sara başını eğip adamın kulağına fısıldadı:
“Sağ ol.”
Böylece her şey kanla başladı.

“Tek Ulus! Tek Yönetici! Tek Vatan!”
Sara kaç kez bunları haykırarak söylemek zorunda kalmıştı? Sabah

yoklamasından ve milli marşın okunmasından sonra, herkes nakliye araçlarına yollandı. Sara, Jackie'nin binmesine yardım ettikten sonra peşinden gitti. Yeni birini, tanıdığı birini gördü: Yaşlı Chou'nun karısı Constance Chou'yu. Başlarını hafifçe sallayarak selamlaştılar, ama o kadar. Sara, Koloni'de olanları yıllar geçtikçe, pölük pörçük öğrenmişti. Orada yaşananların öyküsü duyduğu başka öykülerden farklı değildi, Roswell'de olanlardan da çok farklı sayılmazdı. Sara geldiğinde, Koloni'den sağ kalanlar yaylanın çeşitli yerlerine çoktan gönderilmişlerdi. Sara'nın duyduğuna göre, Koloni'den elli altı kişi vardı burada. Elli altı kişinin büyük bir insan kitlesinin içine yedirilmesi öyle kolaydı ki; kısacık saçlarıyla ve birbirinin aynısı tunikleriyle, herkes birbirine benziyordu. Ama Sara'nın arada sırada tanıdık bir yüz gördüğü oluyordu. Penny Darrell'a benzeyen bir kadın görmüştü, bir başkasının da Rey'in karısı Belle Ramirez olduğuna yemin edebilirdi; gerçi Sara ona bu isimle seslenince kadın tepki vermemişti. Sara bir sabah, yemek kuyruğundayken, kâsesini daha önce birçok kez gördüğü bir adam doldurmuştu; bu adamın kendi kuzeni Russell Curtis olduğunu ancak o zaman fark etmişti. Adam öyle yaşlı görünüyordu ki, bakıştıklarında Sara onu hemen tanıyamamıştı. Bir yıldan uzun süre boyunca, Jimmy'nin dul eşi Karen Molyneau ve iki kızıyla, Alice ve Avery ile aynı barınakta kalmıştı. Sara bildiklerinin çoğunu (ölenlerin isimleri de dahil) Karen'dan öğrenmişti. Ian Patal elektrik santralini savunurken öldürülmüştü. Hollis'in baldızı Leigh ile kadının bebeği Dora, Vatan'a getirilirken yolda ölmüşlerdi; Diğer Sandy de geldikten kısa süre sonra ölmüştü (Karen onun nasıl öldüğünden emin değildi); Gloria ve Sanjay Patal da ölmüşlerdi. Bu kara haberlere karşın Sara, Karen ve kızlarıyla geçirdiği seneyi kısa bir soluklanma süresi, geçmişle tekrar bağlantı kurduğunu hissettiği bir dönem olarak görüyordu. Ama insanlar başka barınaklara gönderilip duruyordu sürekli ve bir gün o üçü gitmişti; bir yıl boyunca başlarını koydukları yataklarda yabancılar uyuyordu. Sara onları bir daha görmemişti.

Biyodizel fabrikasına nehir kıyısından giderlerdi; bakımsız barınakların labirentinden geçerek, yaylanın kuzey ucundaki sanayi

bölgesine girerlerdi. O gün hava düzelecek gibi görünmüyordu; sert bir rüzgâr, yüzlerine yağmur saçıyordu. Havada yaylanın pis kokuları vardı; birikmiş hayvan pisliği kokusu, bir arada sıkış tıkış yaşayan kirli insanların kokusu ve bunların ardında sanki perde gibi yükselen, nehrin karanlık ve topraksı kokusu. Birçok denetim noktasından geçtiler, çit kapıları açılıp kapandı; evrak işlerine ve otorite yapılarına karşı bitmek bilmez bir açlık duyan, kâğıt altlıklı ve kalemli işbirler el sallayarak geçmelerini işaret ettiler. Nehrin diğer tarafında, kış gelmeden çok önce mahsulleri hasat edilmiş çıplak ve renksiz taşkın yatağı uzanıyordu; doğuda, nehrin yanında katman katman yükselen, bütün kırmızı gözlülerin yaşadığı Tepe Doruğu vardı ve zirvesinde, tepesi altın sarısı olan Başkent Kubbesi bulunuyordu. Bu yapının ve etrafındaki yapıların bir zamanlar üniversite, yani bir çeşit okul olduğu söylenirdi; bildiği tek okul Sığınak olan Sara karşılaştırma yapmakta zorlanıyordu gerçi. Sara bırakın Kubbe'ye girmeyi, tepeye bile çıkmamıştı hiç. Bazı işçilerin, bahçıvanlarla tesisatçıların, mutfak çalışanlarının ve elbette ki hizmetçilerin, yani Yönetici'ye ve onun kırmızı gözlü personeline hizmet etmeleri için seçilmiş kadınların içeri girmelerine izin verildiği oluyordu. Hizmetçilerin şanslı olduklarını, lüks içinde yaşadıklarını, güzel yemekler yiyip sıcak suyla yıkandıklarını ve yumuşacık yataklarda yattıklarını söylerdi herkes, ama hep kulaktan dolma bilgilerdi bunlar. Yaylaya dönen bir hizmetçi görülmemişti; Kubbe'ye girdiler mi, orası hayatları oluyordu.

"Şuna bak" diye mırıldandı Jackie.

Soğuktan uyuşan Sara düşüncelere dalmıştı. Giriş yoluna saparak nehirden uzaklaşıyorlardı; Sara kuzeydeki, Vatan'ın sınırının hemen ardındaki ağaçların arasından, iskeletten ibaret bir çift dev kuş gibi dimdik yükselen vinçleri seçebiliyordu. Oraya Proje deniyordu: O dev betonarme yapı, bilinmeyen bir sebepten dolayı onyıllardır inşa ediliyordu. Orada çalışan yaylacıların (hemen hepsi erkekti), inşaat alanına girip çıkarken üzerleri aranırdı; orada yaptıkları şeylerden bahsetmeleri bile ihanet olarak görülse de ve cezası besi ünitesine gönderilmek olsa da, söylentiler gırla gidiyordu. Bir süreliğine kabul

gören bir teori, yerini ikinci ve ardından üçüncü bir teoriye bırakırdı; sonra da ilk teoriye dönülür ve çember baştan başlardı. Orada çalışan adamlar bile, konuşmaya ikna edilebildiklerinde, ne inşa ettiklerini bilmez gibi görünürlerdi. Labirent gibi koridorlardan, geniş odalardan, yarım metre kalınlığındaki çelik kapılardan bahsederlerdi. Kimileri o binanın Yönetici için yapılan bir anıt, kimileriyse fabrika olduğunu öne sürüyordu. Aslında hiçbir şey olmadığını, kırmızı gözlülerin sırf yaylacıları meşgul etmek için inşa ettirdikleri bir yapı olduğunu öne süren birkaç kişi de vardı. Son aylarda gözde olan dördüncü bir varsayıma göre, Proje bir acil durum sığınağıydı. Yönetici gizemli gücünü, viralleri uzak tutma gücünü bir gün yitirirse, millet o yapıya sığınabilecekti. O bina her neyse, tamamlanmasına az kalmış gibiydi; sabahları inşaat alanına götürülen adamların sayısı giderek azalıyordu ve çoğu yaşlıydı, orada yıllardır çalışan insanlardı.

Ama Jackie'nin dikkatini çeken şey vinçler değildi. Beş tonluk araç son nöbetçi kulübesine yaklaşırken, Sara sınır duvarına büyük, boyası akmış, beyaz harflerle yazılmış yazıyı gördü:

SERGIO YAŞIYOR!

Bir çift yaylacı, yazıyı silmek için uzun saplı temizlik fırçalarını kovalardaki sabunlu suya batırıyorlardı. Yanlarında duran işbir, tüfeğini göğsüne yaslamıştı. Adam gelip geçen nakliye aracına ters ters baktı ve ürpertici bir an boyunca Sara'yla göz göze geldi. Sara bakışlarını kaçırdı.

"Fisher, ilginç bir şey mi gördün?"

Seslenen kişi, kasanın arka tarafındaki iki işbirden biriydi; Vale adlı, yirmi beş yaşlarında, bakımlı bir adamdı.

"Hayır efendim."

Sara yolculuğun son beş dakikası boyunca gözlerini yerden ayırmadı. *Sergio*, diye düşündü. Sergio kimdi? Pek uluorta söylenmeyen bu isim sihirliydi sanki: İsyancıların lideri olan, pazarlarla karakolları ve nöbetçi kulübelerini bombalayan Sergio görünmez arkadaşlarıyla birlikte Vatan'da hayalet gibi cirit atıp yıkım getiriyordu. Sara duvardaki yazının dalga geçmek amacıyla

yazıldığını anladı. *Buradaydık*, diyorlardı, *şimdi sizin durduğunuz yerdeydik, aranızdayız, her yerdeyiz.* Sergio'nun yöntemleri neredeyse anlaşılmaz ölçüde zalimdi. İsyancılar işbirlerin toplandığı herhangi bir yere saldırabiliyorlardı, hedefleri suikast ve düzen bozmaktı, ama yanlış zamanda ve yanlış yerde olmanızı hiç umursamazlardı. Bir adam ya da kadın ceketini açıp da göğsüne bantlanmış dinamit çubuklarını sergiledi mi, sonunuz gelmiş demekti. Ve son anda, başparmakları patlatıcının düğmesine basarken, kendilerini ve patlamanın etki alanındaki herkesi havaya uçurmadan hemen önce şöyle derlerdi mutlaka: *Sergio yaşıyor*.

Nakliye aracı fabrikaya yanaşınca işçiler aşağı indi. Havada maya kokusu vardı. Arkalarına dört işçi kamyoneti daha park edildi. Kadınların çoğu gibi Sara'yla Jackie de öğütücülerde çalıştırılıyordu. Sara bunun sebebini asla anlayamamıştı –o iş diğerlerinden daha az ya da çok yorucu değildi– ama işler böyle yürüyordu. Mısır öğütüldükten sonra mantar enzimleriyle karıştırılıp mayalanır ve yakıt elde edilirdi. Çıkan pis koku Sara'nın cildine sinmişti sanki, ama Sara çok daha berbat işler olduğunu kabul etmek zorundaydı: domuzlara bakmak veya atık işleme fabrikasında ya da çamurlu ağıllarda çalışmak gibi. Sıraya girip ustabaşına isimlerini yazdırdılar, mendillerini yüzlerine bağladılar ve geniş mekânda çalışma yerlerine doğru yürüdüler. Mısırlar altlarında delikler olan büyük kutulara konmuştu; işçilerin bu deliklerden birer birer alıp öğütücülere attığı mısırlar dönen çarkların arasında öğütülürdü. Yapışkan bir macun haline gelen mısır suyuysa öğütücü duvarlarına yapışırdı; operatörün işi bu macunu kazımaktı, ki oldukça beceri ve çabukluk gerektiren bir işti, çünkü çarklar dönmeyi sürdürürdü. Havanın soğukluğu işin zorluğunu iyice artırıyordu, çünkü en basit hareketlerin bile yavaş ve beceriksizce yapılmasına yol açıyordu.

Sara işe koyuldu. Günü bir çeşit trans halinde geçirecekti. Bunu yapmayı, kendini işin hipnotik ritmine kaptırarak zihnini boşaltmayı yıllar geçtikçe öğrenmişti. Düşünmemek: Hedef buydu. Tamamen biyolojik bir var oluş haline ulaşmak, duyularının ancak anlık fiziksel verileri algılaması: öğütücünün dönen çarklarının uğultusunu,

mayalanan mısırın pis kokusunu, kahvaltı niyetine verilen o azıcık ve sulu yulaf lapasının çoktan sindirilmesinden sonra Sara'nın midesinde oluşan soğuk boşluğu. Sara bu on iki saat boyunca 94801 numaralı yaylacıdan başka bir şey olmayacaktı. Gerçek Sara, düşünen ve hisseden ve hatırlayan Sara –Sara Fisher, Başhemşire, Koloni vatandaşı, Joe ve Kate Fisher'ın kızı, Michael'ın ablası; Hollis'in sevdiği kadın, birçok kişinin arkadaşı, bir çocuğun annesi– cebinde tılsım gibi taşıdığı, katlanmış kâğıt parçasının içinde gizleniyordu.

Bir gözünü Jackie'den ayırmamak için elinden geleni yaptı. Kadın için kaygılanıyordu: Jackie'nin öyle öksürmesi hayra alamet olamazdı. Yaylada kimsenin arkadaşı yoktu, Sara'nın anladığı anlamda yoktu. Tanıdık yüzler ve başkalarından daha çok güvendiğiniz kişiler olurdu, ama o kadar. Kendinizden bahsetmezdiniz, çünkü gerçek bir insan değildiniz; umutlarınızdan da bahsetmezdiniz, çünkü umudunuz olmazdı. Ama Sara, Jackie'ye karşı kalkanlarını indirmişti. Birbirlerini kollama yönünde sessiz bir anlaşmaya varmışlardı.

Öğleyin on beş dakika tatilleri olurdu; tuvalete –bir çukurun üstüne konmuş ve çömelinecek delikleri bulunan ahşap platforma– koşarak gitmeye ve bir kâse dolusu lapayı alelacele yemeye ancak yeterdi bu süre. Oturacak yer olmadığından ayakta veya yerde karnınızı doyururdunuz, parmaklarınızı kaşık niyetine kullanırdınız, sonra da su kuyruğuna girerdiniz; su kovasını bütün kadınlar paylaşırdı. Bu arada işbirler yanda durup coplarını sallayarak onları seyrederdi. Resmi unvanları İnsan Kaynakları Subayı'ydı, ama yaylada hiç kimse onlardan bu isimle bahsetmezdi. Onlara verilen isim, "işbirlikçi"nin kısaltılmışıydı. Hemen hepsi erkekti, ama aralarında kadınlar da vardı, ki en zalimler bunların arasından çıkardı çoğunlukla. Üst dudağındaki, doğuştan gelen derin yarık yüzünden sesi düdük sesi gibi çıktığı için Islıkçı dedikleri bir kadın işbir, rahatsızlık vermenin yeni ve ince yöntemlerini bulmaktan özel bir haz alır gibiydi. Tek bir kişiye, çoğunlukla bir kadına, deney yaparcasına odaklanmak âdetiydi. Islıkçı sizi gözüne kestirdi mi, tuvalet kuyruğundayken tam sıra size geldiğinde kuyruktan çıkarılırdınız ve üstünüz aranırdı veya

size imkânsız ve anlamsız bir görev verilirdi ya da tam öğle tatiliniz başlayacakken başka bir ekibe gönderilirdiniz. Yapabileceğiniz tek şey, mesaneniz sızlarken veya karnınız guruldarken ya da uzuvlarınız güçsüz düşmüşken dişinizi sıkıp katlanmaktı. Islıkçı'nın ilgisinin kısa süre sonra başka birine yöneleceğini bilirdiniz, ama bu durumu daha da kötüleştirirdi ve görünüşe bakılırsa tüm bu faaliyetin asıl amacıydı; başka birinin acı çekmesini istemeye başlardınız ve böylece suç ortağı olurdunuz, sistemin parçası haline gelirdiniz, hiç durmadan dönen bir işkence çarkının dişi olurdunuz.

Sara öğle tatilinde Jackie'ye bakındı, ama kadın ortalıkta yoktu. Sara öğütme istasyonlarının arasından çabucak geçip arkadaşını aradı. Ustabaşı her an düdüğünü çalıp onları işbaşına çağırabilirdi. Sara tam vazgeçmek üzereyken, bir köşeyi dönünce Jackie'nin yerde oturduğunu gördü; yüzü ter içinde olan kadın, mendilini top haline getirip ağzına tıkıştırmıştı.

"Kusura bakma" demeyi başardı. "Öksürüğüm kesilmedi bir türlü."

Mendil kanlıydı. Sara sorunun ne olduğunu biliyordu; yıllarca toz içinde yaşamanın akciğerlere etkisine daha önce de tanık olmuştu. İnsan burada bir anda toz içinde kalıveriyordu.

"Seni buradan çıkarmalıyız."

Sara kadını ayağa kaldırırken düdük çaldı. Bir kolunu Jackie'nin beline dolayan Sara çıkışa doğru sendeleyerek yürüdü. Hedefi kimseye fark ettirmeden dışarı çıkmaktı; sonrası konusunda hiçbir fikri yoktu. Yetkili işbir Vale'di. En iyilerden olmasa da, en kötülerden de değildi. Sara onun kendisine özel bir ilgiyle baktığına şahit olmuştu birkaç kez; gerçi adam asla harekete geçmemişti. Bu sefer harekete geçerdi belki. Sara bunu düşününce tiksintiyle ürperdi, ama o adamla yatabileceğini biliyordu. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Çıkışa ulaşmalarına az kalmışken, önlerine biri çıktı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Vale değildi bu, Kulampara'ydı. Karşılarına dikilmişti ve açık kapıdan gelen ışıkla arkadan aydınlanıyordu. Sara'nın midesi kasıldı.

"Biraz hava almaya ihtiyacı var sadece. Tozlar..."

“Öyle mi yaşlı kadın? Tozlardan rahatsız mı oluyorsun?” Adam copunun ucuyla Jackie’nin göğsüne tık tık vurdu; kadın boğulurcasına öksürdü. “İşe dönün.”
“Sorun değil Sara” diye hırıldayan Jackie, Sara’nın kolundan kurtuldu. “Ben iyiyim.”
“Jackie...”
“Ciddiyim.” Kadın Sara’ya baktı; gözleri *Yapma* diyordu. “Bu kız işgüzarın teki işte. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyor.”
Kulampara, Sara’nın vücudunu tepeden tırnağa süzdü. “Hı hı, senden bahsedildiğini duymuştum. Bir çeşit doktor olduğunu düşünüyormuşsun ha?”
“Öyle bir şey demedim hiç.”
“Eminim dememişsindir.” Kulampara serbest eliyle kasığını avuçlayıp kalçalarını ileri geri oynattı. “Hey doktor. Buram ağrıyor. Yakından bakmaya ne dersin?”
Bir an sessizlik oldu; Sara, Eustace’ın kamyondaki halini düşündü. Yüzündeki kanı, kırılmış parmaklarını ve dişlerini. Adamın muzafferce gülümseyerek sergilediği kırık dişlerini. Kulampara’nın karşısında dururken küfretmek, adamın üstüne saldırmasını sağlayacak sözleri söylemek istedi. Her şey öyle basit, öyle yalındı ki. Sara o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Sadece iki kelime söyleyecekti, sonra Kulampara’nın gözleri öfkeyle parlayacaktı ve cop inecekti. Sara her gün binlerce kez aşağılanıyordu. Her şeyini elinden almışlardı. En kötü şeyi kabullenmek –hayır, seve seve kabul etmek– direnmenin tek yoluydu.
“Sara, *lütfen*.” Jackie ona bakıyordu. *Böyle yapma. Benim için yapma.*
Sara yutkundu. Herkes ona bakıyordu.
“Tamam” dedi.
Dönüp yürüyerek uzaklaştı. Etrafına tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Kendi kalp atışlarını duyuyordu sadece.
“Merak etme Fisher” diye arkasından seslendi Kulampara, pis pis gülerek. “Seni nerede bulacağımı biliyorum. Geçen seferki kadar iyi

olacak, söz veriyorum.”

Sara bu olayları enine boyuna düşünme iznini kendine ancak sonradan, yatağında yatarken verdi. İçinde bir şey değişmişti. Uçurumun kenarındaydı, atlamaya hazırdı. Beş uzun yıl; bin yıl gibi geliyordu. İçinde taşıdığı geçmişi yok oluyordu; zaman tarafından, kalbinin acı soğuğu ve günlerin aynılığı tarafından aşındırılıyordu. Kış geliyordu. Kış ışığı.

Jackie’nin o günü atlatmasını bir şekilde sağlamıştı. Şimdi tepesinde yatan, huzursuzca dönüp duran kadının yatağı biraz göçmüştü. Jackie ölürken saatlerce can çekişecekti, acı çekecekti, nefes alamayacaktı ve sonunda hareketsiz kalacaktı. Sara’nın da sonu öyle mi olacaktı? Körlemesine, sıkıntılar içinde, hedefsizce, hiçbir şeyle bağlantısı olmadan, boş bir kabuk olarak mı yaşayacaktı yıllarca?

Sara üstünkörü yapılmış zarfı şiltenin altına tekrar gizlememişti. Ansızın yalnızlık hissine kapılınca, zarfı yastık niyetine kullandığı paçavraların altından çıkardı. Bunu ona doğumhanedeki ebe yardımcısı vermişti... Sara’nın kanama geçirip erken doğum yaptığını ve bebeğinin öldüğünü söyleyen kadın. *Bebek kızdı,* demişti kadın. *Üzgünüm.* Sonra zarfı Sara’nın eline gizlice tutuşturup ortadan kaybolmuştu. Üzüntü ve acı yüzünden sersemlemiş halde olan Sara bebeğini kucaklamak istemişti, ama bu olmamıştı; çocuk götürülmüştü. Sara o kadını bir daha görmemişti.

Sara ince zarfı parmak uçlarıyla dikkatle açtı. Zarfın içinde bir bukle vardı, bebek buklesi. Oda karanlık olsa da, Sara buklenin uçuk, altın sarısı rengini net görebiliyordu. Onu yüzüne yaklaştırıp derin derin kokladı, kokusunu almaya çalıştı. Sara başka çocuk yapamazdı artık, bedeni çok zarar görmüştü; Kate’ten başka çocuğu olmayacaktı. Bebeğine verdiği isim buydu, Kate. Hollis’e söyleseydi keşke. Bu haberi sonraya saklamak, en uygun anda söylemek, birleşmelerinin armağanı olarak sunmak istemişti. Ne büyük aptallık etmişti. Şöyle düşündü: *Bilmemen daha iyi, biliyorum sevgilim. Şimdi her*

neredeysen, umarım orası gökyüzündedir ve aydınlık, sevgi dolu bir yerdir. Sana bir kez olsun sarılabilsem, seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilsem keşke.

37

Bu Sergio meselesi fazla uzamıştı.

Gerçi daha önce hiç isyan olmamış değildi. 31 senesinde olmuştu, değil mi? Sonra 68'de de? Bastırılmış yüzlerce küçük ayaklanma da vardı tabii. Ve sorun tek bir kişinin, tek tabanca takılan bir hainin, *meseleyi* anlamamakta direnen birinin başının altından çıkmaz mıydı hep? Bu adam (mutlaka erkek olurdu) ortadan kaldırılınca, gerekli oksijenden mahrum kalan direniş alevleri kendiliğinden sönmez miydi?

Ama bu Sergio diğerleri gibi değildi. Kümbetin dibindeki pencerenin önünde durup çamurlu yaylaya ve ardındaki, kış mevsiminde renksiz olan tarlalara bakan Yönetici Horace Guilder bunu düşündü. Adamın yöntemleri farklıydı bir kere, sırf niceliksel değil niteliksel açıdan da. İntihar bombacıları! Dinamit çubuklarını veya içi cam ve kırık çivi parçalarıyla dolu boru bombalarını göğüslerine bantlayıp, kendilerini ve çevrelerindeki herkesi kanlı bir sise dönüştürecek irade gücünü ciddi ciddi bulan insanlar! Deliliğin de ötesinde olan bu psikoz, Sergio denen kişinin (her kimse) yandaşlarının üstündeki psikolojik etkisinin seleflerine kıyasla çok daha fazla olduğunun göstergesiydi. Yaylacılar güvenlik içinde yaşıyorlardı, karınları doyuyordu, geceleri virallerden korkmadan uyuyabiliyorlardı. Bir başka deyişle, hayatlarını yaşamalarına izin veriliyordu ve Guilder'a böyle mi teşekkür ediyorlardı? Guilder'ın onlar için neler yaptığını göremiyorlar mıydı? Onun insanoğlunun varlığını sürdürebilmesi için bir yuva yarattığını?

Evet, biraz... adaletsizlik yok değildi. Kaynakların eşit dağıtılmadığı, yönetici kadronun işçilere kıyasla daha iyi koşullarda yaşadığı, bazı insanların daha varlıklı olduğu, biz ve onlar ayrımının

olduğu söylenebilirdi. İnsanların başkalarının sırtına basarak yükselme kapasitesine ve etkililiği kanıtlanmış yöntemlere –buz gibi suyla alınan duşlara, sonu gelmez kuyruklara, unvanların fazla vurgulanmasına, hoparlörlerden sürekli saçma sapan laflar edilmesine vs.– bel bağlamak gerekiyordu maalesef. “Tek Ulus! Tek Yönetici! Tek Vatan!” Guilder bu sözlerden hiç hoşlanmasa da, biraz demagoji şarttı. Yani aslında yeni bir şey yoktu; eski şeyler şimdiki çağa uyarlanıyordu sadece. Ama Guilder bazen, buz gibi soğuk olan bu Iowa sabahında olduğu gibi, kışın kıç dondurucu soğuğu üzerlerine kontrolsüz bir tren gibi yaklaşırken, coşkusunu korumakta zorlanıyordu.

Guilder’ın aynı zamanda yaşam alanı olan geniş ofis süiti, iki yüzyıllık ömrü boyunca Iowa bölge valisinin ofisi, devlet tarih müzesi ve depo olarak kullanılmıştı. Eski dünyada burada en son kalan kişi, Midwest Eyalet Üniversitesi dekanı olan August Frye diye biriydi; adamın antetli kâğıtlarında öyle yazıyordu. Frye manyak gibi kırıtarak, bakımlı Iowa çimenliklerinden geçip derse giden neşeli, mısırla beslenmiş, iç açıcı üniversiteli kızları geniş pencerelerden saatlerce, mutlu mutlu seyretmişti şüphesiz. Guilder buraya yerleştiği gün, Dekan August Frye’ın iç dekorasyonda gemicilik temasını benimsediğini görünce şaşırmıştı: şişe içindeki gemiler, yılanlı haritalar, deniz feneri ve okyanus manzaralı zevksiz yağlıboya tablolar, bir çapa. Midwest Eyaletleri’nin (bastır Bearcats!) yeryüzündeki denize en uzak yerler arasında olduğu düşünüldüğünde, oldukça uyumsuz bir seçimdi bu. Aradan geçen yaklaşık yüz yıldan sonra, Guilder biraz manzara değişikliği için neler vermezdi şimdi.

Ölümsüzlüğün temel sorunu buydu işte, tuhaf diyet sayılmazsa eğer: Her şey sıkıcı gelmeye başlıyordu.

Böyle zamanlarda Guilder’ı neşelendiren tek şey, başarılarını anımsamaktı. Az şey başarmamıştı; sıfırdan şehir kurmuşlardı resmen. O eski günlerde ne çok heyecan duyardı. Sonu gelmez çekiç sesleri. Eski dünyanın terk edilmiş hazineleriyle dolu gözetimsiz bir kıtada çıktıkları yolculuktan dönen kamyonlar. Her gün verilen yüzlerce taktik karar ve vızır vızır çalışan personel... Bu uzmanlar, sağ kalan

insanların arasından seçilirdi. Kısacası, felakete uğramış insanlığın kalıntılarından bir danışman grubu oluşturmuşlardı. Kimyagerler, mühendisler, şehir planlamacıları, tarım uzmanları. Hatta bir gökbilimci (şaşılacak kadar faydalı olmuştu) ve bir sanat tarihçisi, ki şimdi Guilder'ın ofisi de dahil olmak üzere Kubbe'nin duvarlarını süsleyen, Chicago Sanat Enstitüsü'nden getirilmiş başyapıtların korunması ve sergilenmesi konusunda (açıkçası Monet'nin nilüferlerini poker oynayan köpeklerden ayırt edemeyen) Guilder'a tavsiyeler vermişti. Öyle eğlenmişlerdi ki! Evet, öğrenci derneği havasındaydılar biraz, cinsel aşırılıklar hariç tabii. (Virüs insanın cinsel arzusunu yok ediyordu; personelin çoğu kadınlara bakınca yüzünü ekşitirdi.) Ama genel olarak, terbiye ve profesyonellik kuralları çerçevesinde kalmışlardı.

Bunlar ne güzel anılardı. Şimdiyse Sergio. Şimdi: Boru bombaları. Şimdi: Kanlı sis.

Kapı çalınınca Guilder'ın düşünceleri bölündü. Bezgince iç geçirdi. Yine bütün gün form dolduracak, görev dağıtımı yapacak, emirler verecekti. Vatan'ın Sevilen Yöneticisi'ne yakışan, aşağı yukarı pinpon masası büyüklüğündeki, 18. yüzyıldan kalma, cilalı maundan yapılma, geniş masasının arkasındaki koltuğa oturan Guilder, sürekli fikrinin sorulacağı bir başka sabaha hazırlandı... Neredeyse bunu düşünür düşünmez, daha fiziksel ve şiddetli bir açlığın ilk belirtilerini, karnından yükselen asit tadındaki bir kabarcığı hissetti. Bu kadar erkenden mi? Ayın o vakti gelmiş miydi şimdiden? Geğirmekten daha kötü olan tek şey, sonrasındaki yellenmelerdi; insanları odadan kaçırtan o soğan kokulu gazdan Guilder'ın kendisi bile hazzetmezdi.

"Gel."

Kapı açılırken Guilder kravatını düzeltti ve meşgulmüş numarasına girişti telaşla; masanın üstündeki dokümanların yerlerini sahte bir dikkatle değiştirdi. Rastgele bir tanesini –kanalizasyon arıtma tesisindeki tamiratlarla ilgili bir raporu, yani resmen bokla ilgili bir sayfayı– seçti ve tam otuz saniye boyunca onu inceler numarası yaptıktan sonra, üstünde bir sürü sayfalar olan bir kâğıt altlığını elinde tutarak kapı eşiğinde bekleyen siyah takım elbiseli adama gözlerini

bir yöneticinin yorgunluğuyla kaldırarak baktı.

“Bir saniyen var mı?”

Guilder’ın özel kalemi Fred Wilkes odaya girdi. Tepe Doruğu’nun bütün sakinleri gibi onun da gözleri esrarkeşlerinki gibi kanlıydı. Ayrıca teni yirmi beş yaşındaymış gibi pürüzsüzdü ve dinçti... Guilder onunla tanıştığında adam sırım gibi bir yetmişlik ihtiyardı oysa. Wilkes ilkti; Guilder onu saldırının ilk günlerinden sonra, üniversite yurtlarından birinde bulmuştu; adam orada saklanıyordu. Karısının cesedini tutuyordu –aslında bağrına basıyordu, zaten kilolu olan kadın, Iowa sıcağında üç gün kalınca iyice şişmişti. Wilkes’ın söylediğine göre, o ikisi mülteci kayıt merkezinde kalmış ve otobüsler gelmeyince yaya olarak kaçmışlardı; kan ter içinde beş kilometre yürümüşlerdi, sonra da kadın göğsünü kavramış, gözlerini yukarı kaldırmış ve düşüp kalp krizinden ölmüştü. Onu bırakıp gitmek istemeyen Wilkes, eşinin devasa cesedini bulduğu bir el arabasına yükleyip üniversiteye gelmişti ve orada, birlikte yaşadıkları hayatın anılarına dalarak gizlenmişti. Eskiden olsa, Guilder değişmemiş olsa, havadaki iğrenç kokuya karşın (Wilkes o kokuyu almaz ya da umursamaz gibiydi) o ikisinin gerçekten yürek paralayıcı görüntüsü karşısında ağlardı.

“Dinle” demişti Guilder, üzüntüden perişan adamın önünde diz çökerek, “sana bir teklif yapmak istiyorum.”

Her şey böyle başlamıştı. Guilder o gün, hatta o saat, Wilkes’ın ilk yudumu tiksinerek içmesini seyrederken, Ses’i duymuştu. Anladığı kadarıyla Ses’i ondan başka duyan yoktu hâlâ; diğer çalışanlar, Sıfır’ın zihinsel varlığını deneyimledikleri yönünde en ufak bir işaret vermemişlerdi. Kadına gelince, onun kafasının içinde olup bitenleri kim bilebilirdi ki?

Şimdi, aradan bir buçuk insan ömrü kadar zaman geçtikten sonra, Guilder’ın büyük planı meyvelerini vermeye başlamışken ve geride kalmış insanlar onun ayaklarının dibinde toplanmışken (Kerrville meselesi, tıpkı Sergio meselesi gibi, küçük ama sinir bozucu bir pürüzdü; Plan minderinin altındaki bir bezelye tanesiydi), Wilkes yanından hiç ayırmadığı kâğıt altlığıyla çıkagelmişti ve kötü haber

getirdiği yüzünden okunuyordu.

"Toplama ekibinin döndüğünü haber vermek istedim sadece. Daha doğrusu, şey, ekipten geri kalanlar döndü."

Wilkes bu huzursuz edici girizgâhtan sonra, elindeki kâğıt tomarından en üstteki sayfayı alıp Guilder'ın masasına koydu ve geri çekildi; o şeyden kurtulduğuna sevinmişti sanki.

Guilder sayfaya çabucak göz gezdirdi. "Bu ne ki şimdi Fred?"

"İşlerin tam planlanan şekilde gitmediği söylenebilir sanırım."

"*Kimse mi*? Tek bir kişi bile mi? Bu insanların *nesi* var yahu?"

Wilkes sayfayı gösterdi. "Petrol nakliyatı en azından bir süreliğine sekteye uğratıldı. Bu bir artı. Bizim için çok iyi."

Ama Guilder'ın teselliye karnı toktu. Önce Kearney, şimdi de bu. Sağ kalmış insanları toplamak göreli olarak kolaydı bir zamanlar. Kadın ortaya çıkardı; kapılar açılırdı, kubbenin çarkı dönmeye başlardı, hendeğin üstüne asma köprü inerdi; kadın işini yapardı, sirkteki aslan terbiyecisi misali; sonra da insan yüküyle dolu kamyonlar Iowa'ya son sürat dönerdi. Kentucky mağaraları, Michigan Gölü'ndeki o ada, Kuzey Dakota'daki metruk füze hangarları. Daha yakın zamandaki California akını gayet başarılı olmuştu, elli altı kişi ele geçirilmişti; bunların çoğu, elektriğin kesilmesinden ve koşulların bildirilmesinden sonra kamyona kuzu kuzu binmişti. (Binmezseniz virallere yem olursunuz.) Her zamanki gibi fire verilse de –bazıları yolda ölmüştü, bazılarıysa yeni koşullara uyum sağlayamamıştı– o akın epey verimli geçmişti.

Sonrasındaysa, Roswell'den itibaren, kontrolsüz katliamlar yapılmıştı peş peşe.

"Pek müzakere yapılmamış anlaşılan. Konvoy tepeden tırnağa silahlıymış."

"Nükleer füzeleri bile olsa umurumda değil. Silahlı olacaklarını biliyorduk zaten. Onlar *Texaslı* sonuçta."

"Bir bakıma haklısın."

"Yayına başlamak üzereyiz; tek söyleyeceğin bu mu? Bize insan gerek Fred. Kanlı canlı insanlar. O bu işleri halledemiyor mu artık?"

"Eski yöntemi deneyebiliriz. Bunu baştan beri söylüyorum. Biraz

zayiat veririz, ama petrol hatlarına sürekli saldırırsak dirençleri eninde sonunda azalır.”

“Bizim işimiz insanları *toplamak* Fred. Onları kaybetmek değil. Kendimi yeterince net ifade edemedim mi? Bu çok basit gerçeğe kafan basmıyor mu? *Hedef* insan toplamak.”

Wilkes savunmacı bir tavırla omuz silkti. “Onunla konuşmak istiyor musun?”

Guilder gözlerini kırptı. Lila’yla konuşması gerekiyordu herhalde, ama bunu yapmak kendi kendine duvar tenisi oynamak gibiydi: Ne kadar sert vurursanız vurun, top anında geri gelirdi. Bu işin en sinir bozucu yanlarından biri, kadının tuhaf fantezileriyle uğraşmaktı; Guilder o yanılsama duvarını ancak çok ısrarcı davranırsa delebiliyordu. Yıllar boyu onca uzman toplarken, neden bir de psikiyatr bulmayı akıl edememişti? Bebeklerin arasında olmak kadını sakinleştiriyordu; onun özel yeteneği vazgeçilmezdi ve özenle yaklaşmayı gerektiriyordu. Ama Lila anne modundayken ulaşılmazdı ve Guilder, kadının zaten hassas olan psikolojisini iyice bozmaktan çekiniyordu.

Çünkü Lila’nın bir özelliği vardı. Kanı tadan onca kişinin arasında, bir tek Lila viralleri kontrol edebilme yeteneğine sahipti.

Kontrolden de öte, Lila’nın karşısında evcil hayvana dönüyorlardı, uysallaşıyor ve hatta sevgi dolu oluyorlardı. Bu his karşılıklıydı; Lila da besi ünitesinin iki yüz metre yakınına geldiğinde, yavrularının arasında mırlayan bir kediye dönüyordu. Guilder aynı etkiyi uyandırmayı başaramamıştı, oysa epey uğraşmıştı. Başta buna kafayı takmıştı. Çelik yelek giyip besi ünitesine girmişti defalarca; doğru zihinsel numarayı veya sevimli beden dilini ya da yatıştırıcı ses tonunu bulursa virallerin tıpkı Lila’nın karşısında yaptıkları gibi, kulaklarının kaşınmasını bekleyen köpekler misali onun dizlerine kapanacaklarını düşünmüştü. Ama bu hiç olmamıştı. Viraller onun varlığına tam üç saniye katlanıyorlardı, sonra da bir tanesi onu havaya atıyordu –Guilder’ı yiyecek olarak değil, insan boyunda bir oyuncak olarak görüyorlardı daha çok– ve sonra Guilder kucaktan kucağa fırlatılıyordu, ta ki birisi gelip de ışıkları açana ve onu dışarı çıkarana

dek.

Guilder denemekten çoktan vazgeçmişti elbette. Vatan'ın Yöneticisi Horace Guilder'ın plaj topu gibi fırlatılması, yansıtmayı istediği güven telkin edici imajı uyandırmıyordu pek. Tıp personeli de, Lila'yı farklı kılan şeyin ne olduğunu açıklayamıyordu. Kadının timüs periyotları daha kısaydı, yedi günde bir kana ihtiyaç duyuyordu ve gözleri farklı görünüyordu, üst düzey personelin retinaları gibi lekeli değildi. Ama onlar kadar ışığa duyarlıydı ve Suresh'in görebildiği kadarıyla, kanındaki virüs de aynıydı. Adam sonunda pes etmiş ve Lila'nın yeteneklerini bariz bir gerçeğe, kadın olmasına borçlu olduğunu söylemişti... Aralarındaki tek kadın oydu, çünkü Guilder böyle istemişti.

Belki de bütün mesele budur, demişti Suresh. *Belki de onu anneleri sanıyorlar o kadar*.

Guilder, Wilkes'in kendisine baktığını fark etti. Neden bahsediyorlardı? Lila'dan mı? Hayır, Texas'tan. Ama Wilkes bir mesele daha olduğunu söylemişti.

"Bu da beni, eee, ikinci meseleye getiriyor." Wilkes pazarın bombalandığını söyledi.

Lanet olsun! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Biliyorum, biliyorum" dedi Wilkes, başını kendine özgü tarzıyla sallayarak. "Bu iyi olmadı."

"O altı üstü bir adam yahu! Bir!"

Guilder'ın yüzü, tüm bedeni haklı bir öfkeyle karıncalanıyordu. Yine yüksek sesle geğirdi. İntikam istiyordu. Ortalığın artık yatışmasını istiyordu. Bu Sergio denen herifin (her kimse) kellesinin lanet olası bir *mızrağa* geçirilmesini istiyordu.

"Bu işi araştıran adamlarımız var. İK soruşturma yapıyor, ayrıca sağlam bir ipucu veren herkese çifte tayın vereceğimizi ilan ettik. Tepenin altında yaşayan herkes o adama hayran değil."

"Öyleyse yaylada ekspres yoldan geçer gibi, elini kolunu sallayarak gezinmeyi nasıl başarıyor, söyler misin? Devriyelerimiz yok mu bizim? Denetim noktalarımız? Biri bana bu küçük ayrıntıyı açıklayabilir mi lütfen?"

“Bu konuda bir teorimiz var. Eldeki kanıtlar, klasik bir hücre yapılanması olan örgüte işaret ediyor. Yani birkaç kişiden oluşan gruplar, gevşek bir operasyonel çerçeve içinde faaliyet gösteriyorlar.”

“Terörist hücresinin ne olduğunu gayet iyi biliyorum Frank.”

Guilder’ın özel kalemi elleriyle sinirli bir hareket yaptı. “Ben tek bir adamın peşine düşmenin çözüm olmayabileceğini söylüyorum sadece. Düşmanımızın aslında Sergio değil, Sergio *fikri* olduğunu söylüyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Guilder anlamıştı ve bu düşünceden hoşlanmamıştı. Önce Irak’la Afganistan’da, darbeden sonra da Suudi Arabistan’da bu yoldan geçmişti. Kafayı kesseniz bile vücut ölmezdi; yeni bir kafa çıkardı. Böyle durumlarda, ancak psikolojik stratejiler işe yarardı. Vücudu öldürmek asla yetmezdi. Ruhu öldürmek gerekirdi.

“Gözaltında kaç kişi var?”

Yine sayfalar. Guilder raporu baştan sona okudu. Görgü tanıklarının ifadesine göre, pazar bombacısı otuzlu yaşlardaki bir tarım işçisi kadındı. Daha önce hiç sorun çıkarmamıştı; her açıdan kuzu gibi uysaldı, ki bu niteliğin diğer intihar bombacılarında da bulunması huzursuz ediciydi. Kadının ablasından başka akrabası yoktu; kocasıyla oğlu altı yıl önce, bir salmonella salgınında ölmüşlerdi. Kadın denetim noktalarından işbir üniformasıyla geçmişti anlaşılan (üniformanın sahibinin cesedi bir çöp tenekesinde bulunmuştu; kadının boğazı kesilmişti, bir kolu da dirsekten kesilmişti gizemli bir şekilde), ama patlayıcıları nereden bulduğu bilinmiyordu. Cephanelikten ya da inşaat deposundan dinamit kaybolduğu bildirilmemişti, gerçi tam envanter sayımı henüz tamamlanmamıştı. Kadının dokuz barınak arkadaşı, artı ablasının ailesi (iki küçük çocuğu da dahil olmak üzere) sorguya çekilmek üzere gözaltına alınmıştı.

“Görünüşe göre kimse bir şey bilmiyor” dedi Wilkes elini sallayarak. Guilder raporu okurken o masanın diğer ucuna sandalye çekip oturmuştu. “O kadını ablasından başka doğru dürüst tanıyan yok sanki. Sorgulamada biraz daha sert davranabiliriz, ama bunun pek işe yarayacağını sanmam. Bu insanların anlatacak bir şeyleri olsa,

şimdiye kadar anlatırlardı."

Guilder dosyayı yana, başka pek çok dosyanın arasına koydu. Aralıksız devam eden geğirmeleri ağzında pis bir çürük leş tadı, Bayan Wilkes'ın çürüyen cesedinin kokusuna benzer bir koku bırakmıştı. Özel kaleminin bu kokuyu fark ettiği, adamın genç ve pürüzsüz yüzündeki hafif hoşnutsuzluk ifadesinden belliydi.

"Gerek yok" dedi Guilder.

Wilkes şüpheyle kaşlarını çattı. "Onları serbest bırakmamızı mı istiyorsun? Bu akıllıca olmaz bence. En azından iki gün daha kalsınlar. Biraz daha üzerlerine gidelim, bakalım ne olacak."

"Kendin dedin ya; bir şey biliyor olsalar, şimdiye kadar söylerlerdi."

Guilder duraksadı; bir sınırı geçmek üzere olduğunun farkındaydı. Gözaltı merkezindeki on üç yaylacı sonuçta insandılar ve muhtemelen hiçbir suç işlememişlerdi. Daha da önemlisi, bir kıtlık ekonomisindeki fiziki varlıklardılar. Ama Sergio meselesinin bir türlü halledilememesi ve Texas fiyaskosu, ayrıca Guilder'ın nihayet meyve vermeye başlayan büyük ve karmaşık planlarının zamana duyarlı doğası ve Guilder'ın içindeki giderek artan fiziksel ihtiyaç ve parlak bir ovayı andıran aşırı büyük masasının ardından Wilkes'e bakarken içinde hızlandırılmış bir videodaki çiçek misali açan muazzam biyolojik zorunluluk yüzünden fazla düşünmedi. Sınıra vardı, ona çabucak göz attı, sonra da sınırı geçti.

"Bana öyle geliyor ki" dedi Yönetici Horace Guilder, "artık sonuç almanın vakti geldi."

Wilkes gittikten sonra Guilder odadan çıkmadan önce birkaç dakika bekledi. Kendine birçok kez hatırlattığı gibi, otoritesini başkalarının yanındaki vakarına borçluydu büyük ölçüde ve şimdiki tedirgin halini insanların görmemesi daha iyiydi. Masasındaki anahtar tomarını alıp dışarı çıktı. Bir anda acıkması tuhaftı. Normalde birkaç dakikada değil birkaç günde, yavaş yavaş acıkırdı. Kümbetin alt kısmındaki, zemin kata inen döner merdivenin etrafında diyarın çeşitli

dükleriyle generallerinin, baronlarıyla prenslerinin yağlıboya portreleri asılıydı; dönem kostümü giymiş bu geniş çeneli insanlar, azarlarcasına geçit töreni yapıyorlardı sanki. (Guilder kendi resmini yaptıracak kadar düşmemişti en azından... Gerçi neden olmasındı ki?) Tırabzanın üstünden baktı. On beş metre aşağıdaki üniformalı güvenlik ekibi küçücük görünüyordu; lider kadronun siyah takım elbiseli ve kravatlı üyeleri, gösterişli evrak çantalarıyla ve kâğıt altlıklarıyla sağa sola koşuşturup duruyorlardı; cilalı taş zeminde rahibe kostümünü andıran giysileriyle, dikkat çekmeden, akarcasına hareket eden iki hizmetkâr bile bir çift kâğıt gemiyi andırıyordu. Guilder, Wilkes'i arıyordu ve buldu: Sadık özel kalemi, üzerinde çeşitli kiç kır oymaları (buğday tutan bir yumruk, bereketli Iowa toprağını neşeyle süren bir saban) bulunan devasa ön kapının önünde, lider kadronun iki üyesiyle, Hoppel ve Chee adlı bakanlarla konuşmak için durmuştu. Guilder, Wilkes'in adamlara o gün yapılması gereken işleri şimdiden bildirdiğini varsaydı önce, ama Hoppel'in başını geriye atıp el çırpması ve kahkahayı basması bu varsayımı boşa çıkardı; adamın kahkahası mermer duvarlarda, denizaltının içinde ateşlenen kurşun misali yankılandı. Sinirlenen Guilder, adamın ne halt etmeye bu kadar güldüğünü merak etti.

Tırabzana sırtını dönüp ikinci merdivene gitti; bu daha geleneksel ve oldukça gizli merdiveni kendisinden başkasının kullanması yasaktı. Açlığı iyice artmıştı artık. Basamakları üçer üçer inmemek için kendini zor tutuyordu, ki şimdiki haliyle bunu yapsa paldır küldür aşağı yuvarlanırdı ve kemikleri kırılırdı muhtemelen. Gerçi kemikleri birkaç saatte iyileşirdi, ama canı epey acırdı. Taşıdığı sıvı her an yere dökülebilecek bir kristal kupaymışçasına hareket eden Guilder basamakları ihtiyatla, birer birer indi. Ağzı sulanmaya başlamıştı, öyle sulanıyordu ki tükürüğünü dişlerinin arasından emerek geri çekmek zorunda kalıyordu. *Vampir önlüğü*, diye düşündü alaycı bir şekilde; *işte köşeyi döndürecek bir icat.*

Yeraltı mezarını çağrıştıran kalın bodrum kapısına nihayet ulaştı. Takım ceketinin cebinden anahtarları çıkardı. Uygun anahtarı hevesten titreyen ellerle kilide sokup çevirdi ve kalın tokmağı da

çevirirken kapıyı omuzlayıp açtı.

Koridorun yarısına geldiğinde beline kadar soyunmuştu bile ve ayakkabılarını fırlatıp atıyordu. Kendini tamamen kaptırmıştı artık, dalga süren bir sörfçü gibiydi. Kapılar birer birer geride kalıyordu. Guilder lanetlilerin kapıların ardından gelen boğuk çığlıklarını duyuyordu; bu sesler kendisinde en ufak bir acıma hissi uyandırmıyordu epeydir, belki de asla uyandırmamıştı. Uyarı tabelalarının –ETER GAZI MEVCUTTUR, ATEŞ YAKMAYIN– önünden hızla geçip donduruculu odaya daldı, son köşeyi saptı ve laboratuvar önlüklü bir teknisyenle çarpışmaktan kılpayı kurtuldu. “Yönetici Guilder” diye inledi adam. “Bilmiyorduk...!” Ama Guilder sol kolunu adamın şakağına var gücüyle, gereğinden fazla şiddetle indirerek onun sözünü kesti ve duvara çarpmasına yol açtı.

Kan istiyordu, üstelik herhangi birinin kanını değil. Kan vardı, bir de *kan* vardı.

Son kapıya varınca kayarak durdu. Telaşlı ellerle pantolonunu çıkarıp attıktan sonra kapıyı anahtarla açtı.

“Selam Lawrence.”

38

Sabah olduğunda, Jackie gitmişti. Sara uyanınca kadının yatağının boş olduğunu gördü. Paniğe kapılarak barınakta koşturdu ve o kadar derin uyuduğu için kendine küfretti. İkinci sırada yatan kadın? Onu gören olmuş muydu? Ama gören olmamıştı, en azından öyle diyorlardı. Sabah yoklamasında, Jackie’nin numarası okununca çok kısa bir sessizlik oldu sadece. Herkes yere bakıyordu. Sara’nın arkadaşı ortadan kayboluvermişti. Hiç var olmamıştı sanki.

Sara günü sersem gibi geçirdi; zihni son bir umut ile düpedüz umutsuzluğun arasındaki, ustura kadar ince sınırda yalpalıyordu. Elden bir şey gelmezdi muhtemelen. İnsanların kaybolduğu olurdu; burada hayat böyleydi. Yine de Sara, Jackie hâlâ hastanedeyse, henüz besi ünitesine götürülmediyse kurtulma şansı olabileceği fikrini

aklından çıkaramıyordu. Peki Jackie'yi nasıl Sara'nın burnunun dibinden öylece alıp götürebilmişlerdi? Sara'nın bir şeyler duyması gerekmez miydi? Kadının direnmesi gerekmez miydi? Ortada bir tuhaflık vardı.

Sara o zaman durumu anladı. Bir şey duymamıştı, çünkü duyulacak bir şey olmamıştı. *Böyle yapma. Benim için yapma.* Jackie barınağı kendi rızasıyla terk etmişti.

Sara'yı korumak için yapmıştı bunu.

Sara ikindi saatlerinde bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Hissettiği suçluluk duygusu dayanılmazdı. Jackie'yi fabrikadan çıkarmaya çalışmakla, Kulampara'ya meydan okumakla hata etmişti. Kadının sırtına hedef tahtası çizmediği kalmıştı bir tek. Dakikalar akıp gidiyordu. Besi ünitesindeki viraller günbatımından hemen sonra beslenirlerdi; Sara kamyonları görmüştü. Böğüren ineklerle dolu, canlı hayvan nakliye araçlarını görmüştü; ama gözaltı merkezindeki suçluları getirmekte kullanılan penceresiz, kapalı kamyonetleri de görmüştü. Bu kamyonetlerden bir tanesi hastanenin arkasında park halinde dururdu hep; ne işe yaradığı açıktı.

Öğütme ekiplerini denetleyen işbirler Vale ile Islıkçı'ydı. Sara Islıkçı olmasa Vale'i bir şekilde ikna edebileceğini düşündü. Aklına tek bir çözüm yolu geldi. Mısır sepetini düşürdü, yerden aldı, öğütücüye doğru üç adım attı ve birden durdu.

"Ah" diye haykırdı. Sepeti bırakıp karnını tuttu. "Ah. Ah."

İnleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Sergilediği performans, öğütücülerin gürültüsünün arasında fark edilmemiş gibi göründü bir an. İyice bağırmaya başladı, dizlerini göğsüne çekti, karın bölgesini kollarıyla örttü.

"Sara, ne oldu?" Diğer kadınlardan biri –Constance Chou– Sara'nın üstüne eğiliyordu.

"Çok acıyor! Çok acıyor!"

"Kalk çabuk, yoksa seni görecekler!"

Bir başka ses geldi: Vale'in sesi. "Burada neler oluyor?"

Constance geri çekildi. "Bilmiyorum efendim. Durup dururken yığılıp kaldı."

“Fisher? Neyin var?”

Sara yanıt vermedi, inlemeyi sürdürdü sadece, belini salladı ve daha inandırıcı olmak için birkaç spastik tekme savurdu. Etrafında seyirciler toplanmıştı. “Apandisit” dedi.

“Ne dedin?”

Sara acı çekiyormuş gibi yaparak yüzünü buruşturdu. “Apandisitim... patladı... galiba.”

Islıkçı copunu kullanarak kalabalığı yardı. “Onun nesi var?”

Vale başını kaşıyordu. “Apandisitinde sorun varmış.”

“Ne bakıyorsunuz?” diye bağırdı Islıkçı. “İşinizin başına dönün.” Sonra Vale’e döndü: “Onu ne yapalım?”

“Fisher, yürüyebilir misin?”

“Lütfen” diye inledi Sara. “Doktora ihtiyacım var.”

“Doktora ihtiyacı varmış” dedi Vale.

“Hı hı, duydum Vale.” Kadın oflayıp iç geçirdi. “Tamam, götürelim şunu.”

Sara’nın fabrikanın arkasındaki bir pikap kamyonete gitmesine yardım ettiler ve onu kasaya yatırdılar. Sara sallanıp, inleyip duruyordu. Islıkçı’yla Vale kendi aralarında kısa bir konuşma yaptılar: İçlerinden biri Sara’yı götürmeli miydi, yoksa şoför mü çağırmalıydılar?

“Siktir et, ben götürürüm” dedi Islıkçı. “Sana kalsa bütün gün karar veremezsin.”

Hastaneye on dakikada gittiler; Sara bu süre içinde plan kurdu. O zamana kadar sadece hastaneye ulaşmayı, Jackie’yi kapalı kamyonetle götürülmesinden önce bulmayı hedeflemişti; sonraki adımı düşünmemişti. Elinde sadece iki koz var gibi geliyordu şimdi. Birincisi, aslında hasta değildi; mucizevi bir şekilde iyileştiğinde onu besi ünitesine yollayacaklarını sanmıyordu, çünkü ne de olsa çalışabilecek durumda olan bir kadındı. İkincisi, hemşireydi. Sara bundan nasıl faydalanabileceğinden emin değildi –doğaçlama yapması gerekecekti– ama yetkili kişiyi Jackie’nin göründüğü kadar hasta olmadığına tıp bilgisiyle ikna edebilirdi belki.

Veya belki de elinden hiçbir şey gelmezdi. Belki de hastane

kapılarından geçti mi, bir daha asla dışarı çıkmayacaktı. Bunu çok da kötü bulmuyordu, dolayısıyla elinde üçüncü bir koz vardı: Ölüp ölmemek umurunda değildi artık.

Islıkçı hastane girişine park edip aracın arka tarafına gitti ve kasa kapağını indirdi.

“İn bakalım. Gidelim.”

“Yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

“Eh, yürümeye çalışman gerekecek, çünkü seni taşıyacak değilim.”

Sara doğrulup oturdu. Bulutların arasından beliren güneş ortalığı soğuk ışığıyla aydınlatıyordu. Üç katlı bir tuğla bina olan hastane, yaylanın güney ucundaki bir grup alçak, sıradan yapıdan biriydi. Yirmi metre ötede, üç büyük İK alt şubesinden biri vardı. İki yanında beton barikatlar bulunan girişi bir düzine işbir koruyordu.

“Kendi kendime mi konuşuyorum?”

Kadın kendi kendine konuşuyordu gerçekten de; Sara onu pek dinlemiyordu. İşbirlerin barınaklara gitmekte kullandığı türden, küçük bir sedan arabaya gözü takılmıştı. Araba toz kaldırarak hızla yaklaşıyordu. Sara güçlükle kasadan indi. Aynı anda, arkasından birinin hızla yaklaştığı hissine kapıldı. Araba hız kesmeden geliyordu. Tek tuhaflık hızı da değildi. Pencereleri karanlık olduğundan, sürücü görülmüyordu; kaputuna beyaz boyayla bir yazı çiziktirilmişti.

SERGIO YAŞIYOR

Araç barikatlara yaklaşırken, Sara’ya arkadan biri çarptı. Birden kendini yerde buldu, üstünde biri yatıyordu ve o sırada kamyonet müthiş bir gürültüyle patlayınca, inanılmaz bir sıcak basınç dalgası oluştu. Sara’nın ciğerlerindeki hava boşaldı. Etrafa bir şeyler yağıyordu. Yanan, ağır şeyler Sara’nın etrafına meteor gibi düşüyordu. Tiz bir metal sesi ve yağan cam kırıklarının şıngırtısı vardı. Dünya gürültüden, ısıdan ve Sara’nın üstünde yatan bedenin ağırlığından ibaretti; sonra ansızın sessizlik çöktü ve kulağının yakınında sıcak bir nefes hisseden Sara bir fısıltı işitti:

“Çabuk benimle gel. Ne dersem aynen yap.”

Sara ayaktaydı. Şaşkınlıktan kalakalmışken, tanımadığı bir kadın onu kolundan çekiştiriyordu. Kulaklarına bir şey olmuştu; etrafındaki

sisli manzara gerçek değildi sanki. Alt şubenin yerinde bir krater vardı. Pikap kamyonet gitmişti; önceden hastane girişinin olduğu yerde yan yatmıştı. Sara'nın elleriyle yüzü ıslaktı. Kan. Üstü başı kan içindeydi. Ayrıca yapışkan, biyolojik şeylerle ve mücevhere benzeyen minik cam parçalarıyla kaplıydı. *Ne ilginç,* diye düşündü, *her şey ne ilginç, özellikle de Islıkçı'nın başına gelen şey.* Parçalanıp geniş bir alana saçılan bir insanın görüntüsü şaşırtıcıydı. İnsan bedeninin bu kadar parçalanabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Önce görüşü düzeldi, sonra da zihni açıldı; kurtarıcısıyla –Sara bu kadının onu patlamadan koruduğunu anlamıştı– birlikte koşuyordu, kadın onu peşinden sürüklüyordu, enerjisi kenetlenmiş ellerinden Sara'ya geçiyordu. Arkalarındaki sessizlik yerini çığlıklarla bağrışmalara, tuhaf bir şekilde müzikal bir sese bırakmıştı; her nasılsa hâlâ ayakta olan bir binanın (dünyadaki bütün binalar az önce havaya uçmamış mıydı?) önünde kayarak duran kadın çömeldi. Elindeki kancaya benzer şeyi kullanarak, yerdeki rögar kapağını kaldırdı.

"Gir."

Sara söyleneni yaptı. Girdi. Deliğin merdiveninden indi. Pis bir koku vardı. Bok kokusu gibiydi, ki sahiden de öyleydi. Sara ayaklarını yere basınca, spor ayakkabılarına iğrenç sular doldu; kadın Sara'nın başının üstünden uzanıp kapağı kapatınca, içeriye zifiri karanlık çöktü. Sara birçok kişinin ölümüne ve büyük hasara yol açan bir patlamaya tanık olduğunu ve patlamanın hemen ardından, muhtemelen bir dakika bile geçmeden, kendini tanımadığı bir kadına emanet ettiğini ve bu kadının onu sakladığını ancak o zaman kavradı: Sara ortadan kaybolmuştu resmen.

"Bekle."

Küçük, mavimsi bir alev yandı: kadın yaktığı çakmağı bir meşalenin ucuna tutuyordu. Birden tutuşan meşale, kadının yüzünü aydınlattı. Kadın yirmili yaşlardaydı, boynu uzundu, küçük ve kara gözleri çok dikkatli bakıyordu. Sara o kadını bir yerden tanıdığını düşündü, ama çıkaramadı.

"Artık konuşmak yok. Koşabilir misin?"

Sara başıyla onayladı.

“Hadi.”

Sara kanalizasyon borusunda koşar adım yürümeye başlayan kadının peşinden gitti. Bir süre ilerlediler. Kadın kavşaklarda duraksamıyordu hiç. Sara aldığı yaraları fark etmeye başladı. Patlamadan hasarsız kurtulmamıştı. Çeşitli yerleri acıyordu; bazıları çok acırken, bazıları zonkluyordu. Ama kadına ayak uydurmasını engelleyecek kadar ağır bir yara almamıştı. Bir süre sonra Sara, Vatan’ın dışına çıkacak kadar yol almış olduklarını fark etti. Kaçıyorlardı! Özgürdüler! Karşılarında bir ışık dairesi belirdi: bir çıkış. Ardında dünya uzanıyordu... İçinde virallerin serbestçe cirit attığı, tehlikeli, ama yine de vaat dolu bir dünya; Sara ışığa çıktı.

“Bunun için kusura bakma.”

Kadın arkasındaydı. Bir kolunu Sara’nın beline dolamıştı, diğer elindeki bezi Sara’nın yüzüne yaklaştırdı. Ne oluyordu? Ama Sara, itiraz etmesine fırsat kalmadan ağzına ve burnuna bez bastırılınca iğrenç, boğucu bir kimyasal madde kokusu aldı, gözlerinin önünde milyonlarca minik yıldız belirdi ve kendinden geçti.

39

Lila Kyle. Adı Lila Kyle’dı.

Gerçi aynada gördüğü yüzün başka isimleri olduğunu da biliyordu elbette. Deliler Kraliçesi. Zırdeli Majesteleri. Kaçık Ekselansları. Ah evet, Lila bunların hepsini duymuştu. Lila Kyle’dan bir şey kaçmazdı. *Boş laf,* derdi hep (babası derdi), *boş laf,* ama asıl canını sıkan şey fısıldaşmalardı. İnsanlar fısıldaşıp duruyordu sürekli! Onlar yetişkinmiş de Lila çocukmuş gibi, her an patlayabilecek bir bombaymış gibi. Ne tuhaftı! Tuhaf olmasının yanı sıra biraz saygısızlıktı da, çünkü birincisi Lila deli değildi, bu konuda yüzde yüz yanılıyorlardı; ve ikincisi, deli idiyse bile, ki değildi ama öyle olsaydı bile, ay ışığında çırılçıplak soyunup ulusaydı bile (zavallı Roscoe), bu onları ne ilgilendirirdi ki? Deli olup olmaması onları ne ilgilendirirdi? (Gerçi bazı günlerde düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu; sonbahar

yapraklarını avuç avuç torbaya doldurmaya çalışır gibi oluyordu.) *Hoş* değildi bu. Çok *ayıptı*. Bir insanın arkasından konuşmak, öyle iğrenç imalarda bulunmak ahlaka sığmazdı. Lila bu muameleyi hak edecek ne yapmıştı? Etliye sütlüye karışmazdı, kimseden bir şey istemezdi, fare gibi sessizdi; sevdiği ufak tefek şeylerle, şişeleriyle ve taraklarıyla, fırçalarıyla ve makyaj masasıyla (ki şimdi orada oturuyordu –epeydir orada oturuyordu sanki–), saçını tarayarak zaman geçirmekten, beklemekten gayet memnundu.

Saçı. Dikkatini aynaya yöneltince içi ısındı. Bu görüntü onu hep şaşırtırdı: gözeneksiz ve gül pembesi cildi, ıslak, parlayan gözleri, dolgun yanakları, zarif ve orantılı yüz hatları. Görünüşü muhteşemdi! Hele saçı, hepsinden muhteşemdi. Öyle parlaktı ki, dokununca öyle gür geliyordu ki, şeker pekmezi rengi öyle güzeldi ki. Şeker pekmezi değil, çikolata. Harika ve özel bir yerden, örneğin İsviçre’den veya başka bir ülkeden gelmiş, mükemmel bir siyah çikolata, tıpkı babasının masa gözünde hep bulundurduğu çikolatalar gibi. Lila uslu durursa, *çok* uslu durursa veya bazen görünüşe göre sebepsizce, sırf babası onu sevdiği için ve Lila’nın bunu bilmesini istediği için, adam onu erkek kokulu kutsal çalışma odasına, önemli yazılarını yazıp anlaşılmaz kitaplarını okuduğu ve babalara özgü gizemli işler yaptığı çalışma odasına çağırır ve sevgisinin bu sembolünü verirdi. *Şimdilik sadece bir tane*, derdi babası; bu teklik, durumu iyice özel kılardı, çünkü ileride başka ziyaretlerin de olacağının imasıydı. Altın sarısı kutu, açılan kapak, gergin an: Lila’nın minik eli, kutunun içindeki zengin ganimetin yukarısında, havuz kenarında durup da en iyi dalış açısını hesaplamaya çalışan bir yüzücü gibi beklerdi. Sade çikolatalar vardı, fındıklılar vardı, kiraz şuruplular vardı (Lila sadece bunları sevmezdi, kâğıt peçeteye tükürürdü). Ama sade olanlar en güzeliydi. Lila onları isterdi. Lila ağızda süt gibi dağılan o tatlı, eşsiz hazineleri diğer çikolataların arasından keşfetmeye çalışırdı. Bu mu? Bu mu?

“Yolanda?”

Sessizlik.

“Yolanda?”

İncecik tül elbisesi dalgalanan kadın odaya daldı. Şu *kıyafetin*

gülünçlüğüne bak, diye düşündü Lila. Ona daha pratik bir şeyler giymesini kaç kez söylemişti?

"Yolanda, nerelerdeydin? Deminden beri sesleniyorum."

Kadın Lila'ya aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Yoksa onu da mı etkilemişlerdi? "Yolanda mı hanfendi?"

"Başka kim olacaktı?" Lila abartılı bir edayla iç geçirdi. Bu kadın bazen öyle salak oluyordu ki. Gerçi İngilizcesi çok iyi değildi. "Ben.. bir şey istiyorum. Lütfen. *Por favor*."

"Peki hanfendi. Elbette. Size kitap okumamı ister misiniz?"

"Kitap okumanı mı? Hayır." Gerçi bu düşünce cazip gelmişti birden; biraz Beatrix Potter sinirlerine iyi gelebilirdi. Minik mavi ceketli Tavşan Peter. Sincap Nutkin ve erkek kardeşi Twinkleberry. O ikisi öyle fesattılar ki! Sonra hatırladı.

"Çikolata. Çikolatamız var mı?"

Kadın hâlâ aval aval bakıyordu. İçkiye başlamıştı belki de. "Çikolata mı hanfendi?"

"Cadılar Bayramı'ndan şeker kalmıştır belki? Bir yerlerde vardır eminim. Ne olursa olsun, fark etmez. Hershey's Kisses. Almond Joy. Kit Kat. Fark etmez."

"Şey..."

"*Si?* Biraz çi–ko–LA–ta? Lavabonun üstündeki dolaba bak."

"Kusura bakmayın, ne istediğinizi anlamadım."

İşte bu sinir bozucuydu. Bu kadın çikolatanın ne olduğunu bilmezmiş numarası yapıyordu!

"Sorun ne anlamadım Yolanda. Tavırlarının canımı sıkmaya başladığını söylemeliyim. Aslında epey canımı sıkıyor."

"Lütfen kızmayın. Ne olduğunu bilsem seve seve getirirdim. Belki Jenny biliyordur."

"Ben de bunu diyorum ya. Tam da bunu diyorum." Lila derin derin iç geçirdi. Üzücü de olsa, başka çare kalmamıştı. Fazla uzatmanın âlemi yoktu.

"Maalesef seni işten çıkarmak durumundayım Yolanda."

"İşten mi çıkaracaksınız?"

"Evet, işten çıkaracağım. *No más.* Maalesef artık hizmetlerine

ihtiyacımız yok."

Kadının gözleri yuvalarından uğradı. "Bunu yapamazsınız!"

"Gerçekten üzgünüm. Keşke durum farklı olsaydı. Ama bu koşullar altında, bana gerçekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Kadın Lila'nın dizlerine kapandı. "Lütfen! Her şeyi yaparım!"

"Kendine hâkim ol Yolanda."

Hüngür hüngür ağlayan kadın, yüzünü Lila'nın eteğine gömerek "Size yalvarıyorum" dedi. "Bana ne yaparlar biliyorsunuz. Daha çok çalışacağım, yemin ederim!"

Lila kadının kovulmaktan hoşlanmayacağını tahmin etse de, kendini böyle küçük düşürmesini beklememişti. Resmen utanç vericiydi bu. Kadına dokunmak, onu avutmak istediyse de bu güçlü dürtüye direndi, çünkü bu işin daha fazla uzamasını istemiyordu; elleri havada kalakaldı. David'in eve gelmesini beklemesi daha doğru olurdu belki de. David böyle şeylerde daha iyiydi hep.

"Sana tavsiye mektubu vereceğiz elbette. İki haftalık ücretini de. Bu kadar üzülmemelisin, gerçekten."

"Beni ölüme mahkûm ediyorsunuz!" Kadın Lila'nın dizlerine öyle bir sarılmıştı ki, cankurtaran sandalına tutunuyordu sanki. "Beni bodruma gönderirler!"

"Seni ölüme mahkûm ettiğim yok. Çok abartıyorsun."

Ama kadın mantığın sesine kulak verecek halde değildi artık. Kontrolsüz hıçkırıkları yüzünden konuşamadığından, yalvarmaya çalışmayı bırakmıştı ve Lila'nın eteğini sümükle karışık gözyaşlarıyla ıslatıyordu. Lila'nın aklındaki tek şey, bu durumdan bir an önce kurtulmaktı artık. Böyle şeylerden nefret ederdi, *nefret* ederdi.

"Burada neler oluyor?"

Lila gözlerini kaldırıp da kapıdaki kişiyi görünce rahatlayıp derin bir nefes aldı hemen. "David. Tanrı'ya şükür. Görünüşe bakılırsa bir sorunumuz var. Yolanda'nın, şey, biraz canı sıkkın. Onu işten çıkarmaya karar verdim de."

"Tanrım, yine mi? Senin sorunun ne ha?"

Bu tipik değildi işte. David'in tipik tavrı değildi. "Senin için konuşması kolay, bütün gün yoksun, bense evde tıkılı kalıyorum.

Beni desteklersin diye düşünmüştüm."

"N'olur bunu yapmayın!" diye sızlandı Yolanda.

Lila "Al şu kadını üstümden" dercesine ellerini salladı. "Biraz yardım eder misin?"

Bu işin o kadar kolay olmadığı ortaya çıktı. David (ki David değildi) hüngür hüngür ağlayan Yolanda'yı (ki Yolanda değildi) Lila'nın dizlerinden ayırmak için eğilince, kadın iyice sarılıp çığlık atmaya başladı inanılmaz bir şekilde. Amma abartıyordu! Tanrı aşkına, kadının şu halini bir gören olsa, işten kovulmakla *gerçekten* idama mahkûm edildiğine inanırdı. David kadını belinden tutup çekti ve havaya kaldırdı. Kadın David'in kollarında deli gibi çırpınıyor, çığlıklar atarak tekmeler savuruyordu. David daha güçlü olmasına karşın onu zapt etmekte zorlanıyordu. David'in bir özelliğiydi bu: Formuna hep dikkat ederdi.

"Kusura bakma Yolanda!" diye seslendi Lila, David kadını götürürken. "Çekini postayla gönderirim!"

Kapı arkalarından sertçe kapandı. Lila tuttuğunu fark ettiği nefesini bıraktı. Rezaletti resmen. Lila hayatında bu kadar can sıkıcı bir durum yaşamamıştı. Sinirleri altüst olmuştu, ayrıca kendini biraz suçlu hissediyordu. Yolanda yıllarca onların yanında çalışmıştı ve böyle ayrılmaları kötüydü. Lila'nın hoşuna gitmemişti bu. Gerçi Yolanda asla iyi bir temizlikçi olmamıştı, hele son zamanlarda işini iyice boşlamıştı. Kişisel sorunları vardı herhalde. Gerçi Lila o kadının evine hiç gitmemişti; hayatının nasıl olduğunu bilmiyordu. Bu tuhaf değil miydi? Yolanda yıllarca gelip gitmişti, oysa Lila kadını hiç tanımıyordu sanki.

"Eh, sonunda gitti. Tebrikler."

Tekrar saçını taramaya başlamış olan Lila, kapı eşiğinde duraksayıp kravatını düzelten David'e istifini bozmadan baktı.

"Bu nereden benim suçum oluyormuş? Onu gördün. Zıvanadan çıkmıştı."

"Bu yıl üçüncü oldu. İyi hizmetçiler ağaçta yetişmiyor."

Lila saçını uzun uzun, keyifle taradı tekrar. "Sen de servisi ara. Zor iş değil, biliyorsun."

David daha fazla konuşmadı; konunun kapanmasını istediği belliydi. Divana gidip, pantolonunu dizlerden çekerek oturdu.

“Konuşmamız gerek.”

“Meşgul olduğumu görmüyor musun? Sana hastanede filan ihtiyaçları yok mu?”

“Hastanede çalışmıyorum. Bunu milyon kez konuştuk.”

Konuşmuşlar mıydı? Lila’nın düşünceleri bazen sonbahar yaprakları gibiydi, bazense kavanoza kapatılmış arılar gibiydi, vızır vızır dönüp duran minik şeylerdi.

“Texas’ta ne oldu Lila?”

“Texas?”

Adam huysuzca iç geçirdi. “Konvoy. Petrol Yolu. Talimatlarım gayet net sanıyordum.”

“Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum. Hayatımda hiç Texas’a gitmedim.” Lila duraksayıp aynada David’le bakıştı. “Brad, Texas’tan nefret ederdi hep. Ama bundan bahsetmemi istemezsin herhalde.”

Lila hedefi on ikiden vurduğunu gördü. Brad konusunu açmak onun gizli silahıydı. Bunu yapmaması gerektiğini bilse de, Brad’den her bahsedişinde David’in yüzünün aldığı şekli görmekten sapıkça bir haz alıyordu... David’in yüzünde, rakibiyle asla boy ölçüşemeyeceğini bilen bir adamın ezik, boş ifadesi oluyordu.

“Senden çok şey istemiyorum. Artık o yaratıkları kontrol edemediğinden şüphelenmeye başlıyorum.”

“Eh.” Vızz, vızz.

“Beni dinliyor musun? Böyle felaketleri daha fazla kaldıramayız. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.”

“Canının neden bu kadar sıkıldığını anlamadım. Ve açıkçası, benimle konuşma tarzından hoşlanmadım.”

“Lanet olsun, şu koduğumun fırçasını *bırak* artık!”

Ama Lila’nın bunu yapmasına fırsat kalmadan, adam fırçayı onun elinden kaptığı gibi odanın diğer tarafına fırlattı. Lila’yı saçından tutup başını geriye çekti ve yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki *yaratığa* dönüştü, çürük kokulu ve bakterili nefesi Lila’ya çarpan, şekilsiz, sümüklüböceği andıran bir canavara.

“Saçmalıklarından bıktım artık.” Lila’nın yanaklarına, gözlerine tükürükler sıçrıyordu; adamın ağzından fırlayıp Lila’nın ağzına giriyorlardı iğrenç bir şekilde. Adamın dişlerinin kenarlarındaki koyu madde, onlara korkunç bir canlılık katıyordu. Kan. Adamın dişleri kan içindeydi. “Oynadığın bu *rolden*. Bu salak oyundan.”

“Lütfen” diye inledi Lila, “canımı acıtıyorsun!”

“Öyle mi?” Adam Lila’nın saçını sertçe çekti. Lila’nın kafa derisine binlerce iğne battı sanki.

“David” diye yalvardı Lila, gözyaşları görüşünü bulandırırken, “sana yalvarıyorum. Ne yaptığını iyi düşün.”

Sümüklüböceğin yüzü öfkeyle kükredi: “David değilim ben! Horace’ım! Adım Horace Guilder!” Lila’nın saçını tekrar çekip kıvırdı. “Söyle bakayım!”

“Bilmiyorum, bilmiyorum! Kafamı karıştırıyorsun!”

“Söyle! Adımı söyle!”

Lila acı yüzünden söyledi. Beyni döndü.

“Sen Horace’sın! Lütfen dur artık!”

“Tekrar söyle! Soyadımla birlikte!”

“Horace Guilder! Sen Horace Guilder’sın, Vatan’ın Yöneticisisin!”

Guilder kadını bırakıp geri çekildi. Makyaj masasının üstünde sırtüstü yatan Lila titreyerek ağlıyordu. Geri gidebilseydi keşke. *Geri git*, diye düşündü, Horace Guilder denen bu korkunç adamı görmemek için gözlerini sımsıkı yumarak. *Lila, geri git. Kendini uzaklara gönder yine.* Çok derinlerden, isimsiz bir yerden gelen bir bulantıyla sarsıldı; bedeni değil ruhu hastaydı, bölünmüş benliğinin metafiziksel özü hastaydı; sonra kendini dizlerinin üstünde buldu, kusuyordu, inliyordu, boğuluyordu; daha o sabah içtiği iğrenç kanı kusuyordu.

“Pekâlâ” dedi Guilder, ellerini ceketine silerek. “Bunu aklından çıkarma.”

Lila bir şey demedi. Kendini irade gücüyle uzaklara gönderme arzusu öyle güçlüydü ki, istese bile konuşamazdı.

“Bizi önemli günler bekliyor Lila. Yanımda olduğunu bilmem gerek. Artık saçmalamak yok. Ve artık hizmetçileri kovmamaya çalış

lütfen. O kızlar ağaçta yetişmiyor.”

Lila çenesindeki pis kokulu tükürüğü bileğinin tersiyle sildi. “Bunu söylemiştin zaten.”

“Pardon?”

“Bunu söylemiştin zaten dedim.” Lila’nın sesi bile farklı çıkıyordu. “Hizmetçilerin ağaçta yetişmediğini.”

“Öyle mi?” Adam hafifçe güldü. “Doğru, söylemiştim. Düşününce komik aslında. Öyle bir şey olsa ne iyi olurdu, besin zincirindeki sıkıntılar göz önüne alındığında. Dostun Lawrence hemfikir olurdu eminim. Adamda öyle bir *iştah* var ki.” Guilder bir an duraksayıp bu düşüncenin tadını çıkardı; sonra gözlerini Lila’ya çevirdi ve bakışları yine sertleşti. “Şimdi temizlen. Kusura bakma ama saçında kusmuk var Lila.”

40

“Sara? Beni duyabiliyor musun?”

Bir ses salınarak geliyordu ona. Bir insan sesi ve aynı zamanda bir yüz, tanıdık gelen ama çıkaramadığı bir yüz. Rüyada gördüğü bir yüz ki rüya gördüğünden emindi: Kötü bir rüya görüyordu ve rüyasında kaçıyordu, dört bir yanında cesetler ve ceset parçaları vardı, her yer yanıyordu.

“Hâlâ baygın” dedi ses. İnanılmayacak kadar uzaktan gelir gibiydi. Başka bir kıtadan. Okyanusun ötesinden. Yıldızlardan gelir gibiydi. “Ne kadar kullandın?”

“Üç damla. Şey, dört de olabilir.”

“*Dört* mü? Onu öldürmeye mi çalışıyordun?”

“Acelem vardı, tamam mı? Bayılmasını istediğini söylemiştin. Eh, bayıldı işte.”

Derin bir iç geçiriş. “Kova getir.”

Kova, diye düşündü Sara; sesler kovayı ne yapacaktı ki? Kovanın herhangi bir şeyle ne alakası vardı? Ama bunu düşünür düşünmez yüzüne çarpan soğuk suyu hissedince bilinci açılıverdi. Nefes

alamıyordu, boğuluyordu, telaşla çırpınıyordu, burnuyla genzine buz gibi su dolmuştu.

"Sakin ol Sara."

Sara birden doğruldu, fazla hızlı doğruldu; beyni sarsıldı, görüş alanı dalgalandı.

"Ooo" diye inledi. "Ooo."

"Başın kötü ağrıyordur, ama geçecek. Nefes alıp ver sadece."

Sara su kaçmış gözlerini kırpıştırdı. Eustace?

Oydu. Adamın üst ön dişleri dipten kırılmıştı; bulanık sağ gözünün görmediği belliydi. Boğumlu elinde tuttuğu metal bir fincanı uzatıyordu.

"Seni tekrar görmek güzel Sara. Nina'yla tanıştın zaten. Merhaba desene Nina."

Adamın arkasında, kanalizasyon borusundaki kadın duruyordu. Kollarını göğsünde çapraz asılı tüfeğin üstünde, rahat bir edayla kavuşturmuştu. "Merhaba Sara."

"Merak etme" dedi Eustace. "Sormak istediğin bir sürü soru var, biliyorum; hepsine geleceğiz. Önce şunu iç."

Sara fincanı alıp kana kana su içti. Şaşılacak kadar soğuk olan suda biraz metal tadı vardı; Sara demir çubuk yalıyordu sanki.

"Seni şey sanmıştım..."

"Öldüğümü mü sanmıştın?" Eustace sırıtarak, mahvolmuş ağzını sergiledi. "Aslında buradaki herkes ölü. Nina, hatırlatsana, sen neden ölmüştün?"

"Zatürreedendi galiba efendim. Veya üstüme çok ağır bir şey düşmüştü. Belgelere ne yazdığımızı unutuyorum hep."

Patlama, boruda koşmaları; Sara her şeyi hatırlamaya başlıyordu. Fincandaki suyu bitirdikten sonra bir an durup etrafı inceledi. Bir çeşit sığınakta gibiydi, ama pencere yoktu; yeraltında olduklarını seziyordu. Oda yalnızca meşalelerin titrek ışığıyla aydınlanıyordu.

"Neredeyiz?"

"Kırmızı gözlülerin bizi bulamayacağı bir yerde." Adamın sağlam gözüyle bakmak için başını yan çevirmesi, delici bakışındaki ciddiyeti her nasılsa artırıyordu. "Daha fazlasını söyleyemem. Önemli olan şu

ki, burada güvendesin.”

“Sen... Sergio musun?”

Adam yine kırık dişlerini sergileyerek gülümsedi. “Öyle düşünmen koltuklarımı kabarttı doğrusu. Sergio diye biri yok. Yani kastettiğin anlamda.”

“Ama ben şey sanmıştım...”

“Öyle sanmam gerekiyordu zaten. Biz o ismi ‘isyan’ anlamında kullanıyoruz. Nina, yanılmıyorsam bu senin fikrindi, değil mi?”

“Galiba.”

“İnsanların bir isme ihtiyacı vardır. Odaklanabilecekleri bir şeye, fikirle özdeşleştirebilecekleri bir yüze. Bizim yüzümüz de bu işte. Sergio.”

Sara kendisini soğukkanlılıkla süzen kadına göz attıktan sonra tekrar Eustace’a baktı.

“O patlama. Sizin işinizdi, değil mi?”

Eustace başıyla onayladı. “İlk raporlara göre, arkadaşın Islıkçı da dahil olmak üzere on yedi işbir ve teftişe gelen iki personel ölmüş. Fena sayılmaz bence. Ama asıl kazanç bu değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Asıl kazanç sensin Sara.”

Eustace şimdi Sara’ya dikkatle bakıyordu. İkisi de bakıyorlardı. Sara soğuktan ürperdi. Konuşmanın ruhunda bir değişiklik olmuştu; adam Sara’yı konuşturmaya çalışıyordu. Ona güvenebilirler miydi? Daha da önemlisi, Sara onlara güvenebilir miydi?

“Sebebini sorsana.”

Fazla taviz vermek istemeyen Sara başıyla onayladı.

“Bu sabahtan itibaren, Sara Fisher diye biri yok artık. 94801 numaralı yaylacı Sara Fisher, Sevgili Vatan’ın on dokuz sadık güvenlik görevlisinin canını alan bir intihar bombalamasında öldü. Sara Fisher’dan geriye kalan tanınabilir tek şey, kolunda senin plakan bulunan bir kol; tesadüf işte. Bu kol aslında, yirmi dört saatten az zaman önce tahıl ambarlarında kadınlarla çocukları döven bir kadın işbire ait. Kolunu dayak atmaktan daha faydalı bir işte kullanabileceğimizi düşündük, kadın buna katılmasa da. Epey

mücadele etti, değil mi Nina?”

“Tam bir savaşçıydı. Hakkını teslim etmek gerek.”

Adam tekrar Sara’yı süzdü. “Yöntemlerimizi afallatıcı bulduğun yüzünden okunuyor. Ama öyle düşünmemelisin.”

Her şey fazla hızlı gelişiyordu. “İnsanları öldürüyorsunuz. Sırf işbirleri değil. Masum insanları da.”

Eustace istifini bozmadan başıyla onayladı. Yüzü ifadesizdi, neredeyse duygusuzdu. “Doğru. Muhteşem yöneticimizin söylediği kadar fazla sayıda değil, ama böyle şeylerin bedeli olur hep.”

Adamın sesindeki rahatlık Sara’yı irkiltti. “Bu bir mazeret değil.”

“Ah, bence öyle. Sana bir şey sorayım. Bugünkü saldırıdan sonra kırmızı gözlüler ne yapacaklar sence?”

Sara bir şey demedi.

“Tamam, ben söyleyeyim. Misilleme yapacaklar. Çok sert tepki verecekler. Hiç hoş olmayacak.”

Sara önce Eustace’a, sonra Nina’ya, ardından da tekrar Eustace’a baktı. “Bunu neden isteyesiniz ki?”

Eustace derin bir nefes aldı. “Elimden geldiğince basit anlatacağım. Bu bir savaş Sara. Savaştan başka bir şey değil. Ve bu savaşta, düşman sayıca epey üstün. Operasyonlarının neredeyse her düzeyine sızmayı başardık, ama sayıları bizden fazla yine de. Göğüs göğüse mücadelede hiç şansımız yok. Biz psikolojik operasyonlar yürütüyoruz. Lider kadronun imajını sarsıyoruz. Onları dışarı çekiyoruz. Sorguya çekilen herkes birilerinin babası, karısı, oğlu veya kızı. Kırmızı gözlülerin besi ünitesine gönderdiği herkes, iki kişinin aramıza katılmasını sağlıyor. Sana zalimlik gibi gelebilir. Ama durum bu.” Adam duraksayıp, sözlerinin etkisini göstermesini bekledi. “Sana anlamlı gelmiyordur belki. Ama yakında yeterince anlamlı gelecek, hakkındaki sezilerim doğruysa eğer. Her halükârda, öğleden sonra yaptığımız saldırının getirisi şu ki, sen artık yoksun. Dolayısıyla da bizim için çok değerlisin.”

“Bunu planladığınızı mı söylüyorsun?”

Adam bu sorunun yanıtının Sara’nın farkında olmadığı kadar karmaşık olduğunu belirtmek istercesine omuz silkti. “Plandan plana

fark vardır. Yaptığımız şeyler zamanlamaya ve şansa dayanır büyük ölçüde. Ama seni kurtarmak için epey plan yaptık. Seni bir süredir izliyorduk, uygun zamanı kolluyorduk. Parçaları birleştirip harekete geçme emri veren kişi Jackie'ydi. Biyodizel fabrikasında olanlar planlanmıştı, Jackie'nin dün gece barınaktayken ansızın ortadan kaybolması da. Senin onu aramak için hastaneye gideceğini biliyordu. Açıkçası tüm bunlar biraz fazla karmaşık geldi bana, ama Jackie sana güveniyordu. Ve haklı çıkmasına sevindim."

Sara hayretler içinde kalmıştı. Şaşkınlık içindeydi. "Jackie... sizden biri mi?"

Eustace başıyla onayladı. "O baştan beri bizimle birlikteydi; kendisi üst düzey ajandır. O kadar çok saldırıyı planladı ki. Seni aramıza getirmek son göreviydi."

Sara ne diyeceğini bilemedi. Eustace'ın anlattığı kadını, kendisinin tanıdığı kadınla bağdaştıramıyordu bir türlü. Jackie? İsyancılardan mıydı? Kadın bir yıldan fazla süre boyunca Sara'nın gözünün önünden pek ayrılmamıştı. Birbirlerinden bir metre uzakta uyumuşlardı, yan yana çalışmışlardı, birlikte yemek yemişlerdi hep. Birbirlerine her şeylerini anlatmışlardı. Saçmaydı bu; mümkün değildi. Sonra:

"'Son' göreviydi derken?"

Ortamın havası değişti. "Üzgünüm" dedi adam. "Jackie öldü."

Adamın bu sözü tokat gibiydi. "Olamaz!"

"Maalesef öyle. Ona çok değer verdiğini biliyorum."

"İnsanları hastaneden götürmek için havanın kararmasını beklerler! Kamyoneti gördüm! Onu kurtarmalıyız!"

"Dinle beni..."

"Hâlâ vaktimiz var! Bir şeyler yapmalıyız!" Sara hâlâ tüfeğini kucaklamış halde ayakta pasifçe duran Nina'ya göz attıktan sonra bakışlarını tekrar Eustace'a çevirdi. "Neden bir şeyler yapmıyorsunuz?"

"Çünkü artık çok geç Sara." Adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Jackie hastaneye götürülmedi ki. Söylemeye çalıştığım şey bu. Jackie arabayı kullanıyordu."

Sara içinde bir şeyin kırıldığını hissetti. Ona böyle gelmişti. İçinde bir şey kırılmıştı. Bildiği hayatla arasındaki son bağ da kopmuştu. Salınıyordu, salınarak uzaklaşıyordu.

"Çok hasta olduğunu biliyordu. En fazla birkaç ay sonra onu besi ünitesine göndereceklerdi." Eustace, Sara'ya doğru eğildi. "Bunu kendisi istedi. Muhteşem kariyerini o şekilde taçlandırmak istedi. İtiraz kabul etmedi."

"Öldü" dedi Sara kendi kendine.

"Yapması gerekeni yaptı. Jackie isyanın kahramanlarından biriydi. Şimdi de sen buradasın, onun bıraktığı yerden devam edeceksin."

Sara ağlayamıyor gibiydi. Bunu sebebini merak etti, sonra da anladı: Dökecek gözyaşı kalmamıştı artık; bundan sonra asla ağlamayacaktı. Ağlayamamak ne tuhaftı. Jackie kadar sevdiği birinin ölümüne üzülmemek.

"Neden ben?"

"Çünkü onlardan nefret ediyorsun Sara. Onlardan nefret ediyorsun ve korkmuyorsun. O gün kamyonda anladım bunu. Hatırlıyor musun?"

Sara başıyla onayladı.

"İki çeşit nefret vardır. Biri insanı güçlendirir, diğeriyse zayıflatır. Seninki birinci türden. Bunu baştan beri biliyordum. Jackie de biliyordu."

Bu doğruydu; Sara onlardan nefret ediyordu. Şehvetle bakan gözlerinden, kolayca ve gülerek ettikleri zulümden. Sulu lapalarından ve buz gibi su akan duşlarından; onu bağırarak söylemeye zorladıkları yalanlardan; dayak atmakta kullandıkları coplardan ve kibirli suratlarındaki gülümsemelerden. Onlardan kemikleriyle ve kanıyla, vücudundaki her hücreyle nefret ediyordu; nefreti sinirlerinde geziniyordu, ciğerleri nefret soluyordu, kalbi safi nefret iksirini damarlarına pompalıyordu. Hâlâ hayatta olmasının sebebi nefretiydi ve en çok da kızını elinden aldıkları için nefret ediyordu onlardan.

Eustace'la Nina'nın, onun konuşmasını beklediklerini fark etti. Onca şeyi sırf bunun için yaptıklarını anladı. Adımlarını dikkatli atarak, onu uçurumun kenarına getirmişlerdi. Bir adım daha atarsa,

kendisi olmaktan çıkacaktı.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

VII

Kanun kaçağı

Fesat oğlanların gözünde sinekler neyse,
tanrıların gözünde oyuz;
Eğlence olsun diye öldürürler bizi.

– Shakespeare,
Kral Lear

41

Tankerler Kerrville'e gelmeyince, onları araması için gönderilen bir İG devriyesi üçünü ertesi günün ikindisinde kurtardı. Peter, Michael ve Lore sığınaktan çıkıp saldırı mahalline geri dönmüşlerdi. Patlama en az elli metre çapında bir krater açmıştı; etraftaki tarlalarda, yamulmuş enkaz parçaları yığınlar halinde yatıyordu. Hâlâ yanan petrol birikintilerinden yükselen dumanlar, kanatlı leş yiyicilerden oluşan bir bulutun şimdiden toplandığı gökyüzünü kaplamıştı. Enkaz parçalarının arasında, yanıp kararmış cesetler vardı. Bu tüyler ürpertici kalıntılardan hangilerinin saldırganlara ait olduğunu anlamak olanaksızdı. Gizemli, parlak kamyondan geriye kalan birkaç galvanize metal levha hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

Michael yıkılmıştı. Aldığı fiziksel yaraları –çıkan omzunu sığınak duvarına vura vura yerine oturtmuştu, ayak bileği incinmişti ve sağ kulağının üstündeki yarığa dikiş atılması gerekiyordu– pek umursamıyordu. On bir petrolcü ve on İG görevlisi; birlikte yaşadığı, birlikte çalıştığı adamlar ve kadınlar. Michael onların lideriydi, ona güvenmişlerdi. Şimdi hepsi ölmüştü.

"Neden öyle yaptı sence?" diye sordu Peter. Seps'i kastediyordu; sığınakta geçirdikleri uzun gecede Michael, Peter'a dikiz aynasından gördüklerini anlatmıştı. İkisi nehir kenarında oturuyorlardı; Lore nehrin yukarısına gitmişti. Peter onun su kenarında çömeldiğini ve tanık olmalarını istemediği gözyaşlarını dökerken sarsıldığını görebiliyordu.

"Başka çare olmadığını düşündü herhalde." Michael kısık gözlerle yukarı bakıp, turlayan kuşları seyretti; gerçi hiçbir şeye dikkatli bakmıyor gibiydi. "Sen onu benim kadar tanımıyordun. Oldukça derin bir adamdı. Kimsenin dönüştürülmesine göz yummazdı. Onun yaptığı şeyi yapabilecek kadar cesur olsaydım keşke."

Peter arkadaşının yüzündeki acıyı ve şüpheyi görebiliyordu: sağ

kalmanın utancını. İyi bildiği bir histi bu. İnsanın peşini hiç bırakmazdı. “Senin suçun değildi Michael. İlla suçlanacak birisi varsa o benim.”

Sözleri teselli vermiyor gibiydi. “O insanlar kimdi sence?” diye sordu Michael.

“Keşke bilsem.”

“O neydi öyle Peter? Bir kamyon dolusu viral? Evcil hayvanlar gibi? Ve o kadın?”

“Ben de anlamadım.”

“İstedikleri petrol olsa alabilirlerdi.”

“İstedikleri o değildi bence.”

“Hı hı, eh. Bence de.” Michael öfkeyle kasıldı. “Bildiğim bir şey var ama. O insanları bir elime geçirirsem, canlarını yakacağım.”

Geceyi arama ekibiyle birlikte, San Antonio’nun doğusundaki bir sığınakta geçirip ertesi sabah Kerrville’e vardılar. Şehre girince yolları ayrıldı: Peter Tümen Karargâhı’na, Michael’la Lore ise Freeport petrol kompleksi de dahil olmak üzere sur dışındaki tüm maddi varlıklardan sorumlu olan İçişleri Bakanlığı’na gitti. Peter’ın bilgilendirmeden önce yıkanmasına izin verildi. Vakit öğlendi, kışlalar neredeyse boştu. Duşta uzun süre kalan Peter ayaklarının çevresindeki kirli suyun dönüp durmasını seyretti. Yaşadığı olayların duygusal etkisini henüz tamamen hissetmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu kendini. Başının epey belada olduğunun farkındaydı, ama bu pek önemli gelmiyordu. Michael’la Lore’a üzülüyordu en çok.

En temiz üniformasını giyip karargâha gitti; burası belediye binasının yanındaydı ve eskiden ofis kompleksiydi. Peter konferans odasına girip de tanıdık birini, Gunnar Apgar’ı görünce şaşırdı. Ama adamdan rahatlatıcı bir söz beklemesinin boşuna olduğunu çabucak anladı. Hazır ola geçen Peter’a soğuk bir bakış fırlatan albay dikkatini önünde, uzun masada duran sayfalara (bunlar İG devriyesinin raporuydu şüphesiz) yöneltti tekrar.

Ama Peter’ı en çok tereddüte düşüren kişi, üç adamdan ikincisi

oldu. Apgar'ın sağında ordu generali Abram Fleet haşmetle oturuyordu. Peter o adamı daha önce tek bir kez görmüştü; Seferberlik Ordusu askerlerine bir generalin yemin ettirmesi âdettendi. Generalin fiziksel görünüşünde dikkat çekici hiçbir şey yoktu –her yerinden sıradanlık akıyordu–, ama adamın odadaki varlığı havadaki moleküllerin bile farklı bir frekansta titreşmesine yol açıyordu sanki. Peter masada oturan üçüncü kişiyi, bakımlı gri sakalı, taranmış buğday gibi saçı olan sivili ise tanımıyordu.

"Oturun teğmen" dedi general. "Hemen başlayalım. Albay Apgar'ı tanıyorsunuz. Bay Chase de başkanın temsilcisi olarak burada bulunuyor. Kendisi bu –adam uygun sözcüğü aradı– talihsiz meselenin soruşturulmasında başkanın gözü ve kulağı olacak."

Peter'ı iki saatten uzun süre boyunca soru yağmuruna tuttular. En çok general konuştu, ikinci sırada Chase yer aldı; çoğunlukla susan Apgar, arada sırada notlar çiziktirdi veya açıklamalar istedi. Adamların amirane tavırları huzursuz ediciydi; Peter'ı tuzağa düşürüp çelişkili konuşmasını sağlamaya çalışır gibiydiler. Sağ kalan sadece üç kişiden (ki aralarında konvoyun baş petrolcüsü de vardı) biri olan Peter'ın felaketten sorumlu olduğunu ve bunu gizlemek için yalan söylediğini ima ediyorlardı sanki. Ama sorgulama ilerledikçe, Peter bu şüphesinin yersiz olduğunu ve adamların bu suçlayıcı tavrı daha derin bir kaygılarını gizlemekte kullandıklarını sezmeye başladı. Kadın konusuna defalarca döndüler. Üstünde ne vardı, ne söylemişti, görünüşü nasıldı? Görünüşünde bir tuhaflık var mıydı? Peter bu ısrarlı soruların her birini elinden geldiğince yanıtladı. Kadın pelerinliydi. Çok güzeldi. *Yorgunsun,* demişti. *Yerinizi biliyoruz. An meselesi,* demişti. "Çoğul konuşmuş" dedi general. Bizden kastı neydi? *Bilmiyorum.* Hatırlamadığın için mi bilmiyorsun? *Hayır, eminim. Başka bir şey söylemedi.* Aynı soruları tekrar tekrar sordular, öyle ki sonunda Peter kendi hafızasından şüpheye düşmeye başladı. Sorgulama bittiğinde –başladığı gibi ansızın, ürkütücü bir şekilde bitti– Peter yalnızca duygusal değil fiziksel açıdan da bitkin haldeydi.

"Seni uyarıyorum teğmen" dedi general son olarak. "Petrol Yolu'nda ve bu sorgulama sırasında olanlardan kimseye

bahsetmeyeceksin. Konvoyun sağ kalan üyelerine ve sizi getiren arama ekibine de. Tankerlerden birinin bilinmeyen bir sebepten dolayı patladığı ve konvoyla San Marcos köprüsünü havaya uçurduğu sonucuna vardık. Anlaşıldı mı?”

Bu doğruydu demek. Petrol Yolu’nda olanlar, bu üç adamın birleştirmeye çalıştıkları büyük bir yapbozun parçasıydı. Peter, Apgar’a kaçamak bir bakış fırlattı; adamın yüzünde, üstlerinin emirlerine uyan birinin hesaplı tarafsızlığı vardı sadece.

“Evet generalim.”

Fleet duraksadıktan sonra, ihtiyat telkin eden bir ses tonuyla devam etti: “Son bir şey Jaxon; bundan da başkalarına bahsetmen kesinlikle yasak. Arkadaşın Lucius Greer hapisten kaçmış.”

Peter kulaklarına inanamadı bir an. “Komutanım?” Diğerlerine çabucak göz attı. “Bunu nasıl?..”

“Henüz bilmiyoruz. Ama yardım almıştır muhtemelen. Greer’ın sırra kadem bastığı gece, rahibelerden biri yetimhaneden ayrılmış ve geri gelmemiş. Batı karakollarından birindeki bir İG, gece üçü biraz geçe iki kişinin at sırtında şehri terk ettiğini bildirdi. Bir adamın –ki Greer’dır elbette– ve tarikat cüppeli bir ergen kızın.”

“Amy’den mi bahsediyorsunuz?”

“Öyle görünüyor.” Fleet masaya dirseklerini dayayıp öne eğildi. “Beni asıl kaygılandıran Greer değil. O firari bir mahkûm ve eninde sonunda yakalanacak. Amy ise bambaşka bir mesele. Senin o kızla ilgili iddialarına asla pek inanmasam da, orduya ait o.” Fleet, Peter’a pür dikkat bakmaya başlamıştı tekrar. “Rafineriye gitmeden önce o ikisini ziyaret ettiğini biliyoruz. Söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söylemeni tavsiye ederim.”

Peter soruyu hemen anlayamadı. “Bundan haberim olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Haberin var mıydı teğmen?”

Peter’ın zihni aynı anda üç düşünceyle birden cebelleşti. Amy, Lucius’u hapisten kaçırmıştı; o ikisi birlikte şehirden kaçmışlardı ve nereye gittikleri bilinmiyordu; general, Peter’ın suç ortağı olduğundan şüpheleniyordu. Bunlardan herhangi biri Peter’ı afallatmaya yeterdi;

bir araya gelince, Peter’ın düşüncelerinin kendini savunmak gibi acil bir meseleye odaklanmasına yol açtılar. Ve zihninin gerisinde yeni bir soru belirdi: Amy’nin sırra kadem basmasının Petrol Yolu’ndaki kadınla ne ilgisi vardı? Karşısındaki üç adam da aynı şeyi merak ediyordu şüphesiz.

“Kesinlikle hayır generalim. Bana bir şey söylemediler.”

“Emin misin? Söylediklerinin resmi ifaden olarak kayda geçtiğini hatırlatayım.”

“Evet, eminim. Ben de sizin kadar şaşırdım.”

“O ikisinin nereye gitmiş olabilecekleri konusunda da fikrin yok?”

“Keşke olsaydı.”

Fleet, Peter’ı sert bir ifadeyle bir an daha süzdü. Chase’e bakınca, adam başıyla onay verdi.

“Pekâlâ Jaxon. Sana inanıyorum. Albay Apgar, senin Fort Vorhees’e bir an önce dönmek istediğini söyledi. Bu isteğini yerine getirmeye meyilliyim. Motorlu araç merkezindeki nöbetçi subaya söyle, bir sonraki nakliye aracında sana yer ayarlasın.”

Bu ansızın Peter’ın en son istediği şey haline geldi. Generalin niyeti belliydi: Peter’ın ağzının sıkılığını garantilemek için, onu sürgüne gönderiyordu.

“Sizin için uygunsa rafineriye dönmek isterim komutanım.”

“Öyle bir seçeneğin yok teğmen. Emrimi duydun.”

Peter’ın aklına bir fikir geldi. “Açık konuşabilir miyim komutanım?”

Fleet derin derin iç geçirdi. “Anladığım kadarıyla açık konuşmadan duramayan birisin zaten teğmen. Ne diyeceksen de bari.”

“Martínez ne olacak?”

“Ona ne olmuş ki?”

Apgar, Peter’la göz göze geldi hemen. *Adımlarını dikkatli at.*

“Mağaradaki adam. ‘Bizi terk etti’ demişti.”

“Bunun farkındayım Jaxon. Raporu okudum. Nereye varmak istiyorsun?”

“O da olması gereken yerde değildi. Belki de Greer’la Amy onu aramaya gitmişlerdir.” Peter üç adama sırayla baktı; sonra hepsine

birden baktı. “Belki de onun yerini biliyorlardır.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra Fleet konuştu: “Bu ilginç bir fikir teğmen. Başka bir şey var mı?”

General bu fikri göz ardı etmişti. Veya belki de etmemişti. Peter her halükârda hedefi on ikiden vurduğunu sezdi.

“Hayır komutanım.”

Generalin gözleri tehditkârlıkla karardı. “Dediğim gibi, bunlardan kimseye bahsetmeyeceksin. Boşboğazlığının hoş karşılanmayacağını söylememe gerek yok sanırım. Gidebilirsin teğmen.”

“Üzgünüm, Rahibe Peg gitti, bugün dönmeyecek.”

Rahibe Peg geceyi asla dışarıda geçirmezdi. Kapıdaki kadının savunmacı duruşundaki mesaj belliydi: Peter’ın içeri girmesine izin vermeyecekti.

“En azından Caleb’a geldiğimi söyler misiniz?”

“Elbette teğmen.” Kadın gözetlendiğini düşünürcesine Peter’ın ardına baktı. “Şimdi izninizle...”

Peter kışlaya geri dönüp ikindiyi ranzasında, tavana bakarak geçirdi. Nakliye aracı ertesi sabah altıda kalkacaktı; onu bir an önce göndermek istediklerinden şüphesi yoktu. Adamlar gelip gidiyorlardı, postalları gürültü çıkarıyordu, ama Peter onları hayal meyal fark ediyordu. Amy ile Greer... Nereye gitmiş olabilirlerdi? Hem neden birlikte gitmişlerdi? Amy, Greer’ı hapishaneden nasıl kaçırabilmişti ve kapıdaki nöbetçileri nasıl aşmışlardı? Peter o ikisinin kaçacaklarını sözleriyle veya davranışlarıyla belli edip etmediklerini anlamak için hafızasını yokladı. Aklına gelen tek belirti, binbaşının tuhaf sakinliğiydi... Adamın içinde hapsolduğu duvarlar önemsizdi, yanılsamaydı sanki. Binbaşının öyle bir ruh halinde olmasının sebebi neydi?

Son otuz güne dair neredeyse her şey gibi bu da bir sırdı. Her şey bir sis perdesinin ardında hayal meyal görünüyordu sanki.

Saatler boş boş geçerken, Peter rahibelerle birlikte geçirdiği akşamı hatırladı: Caleb’la birlikte geçirdiği zamanı, çocuğun genç enerjisini

ve zekâsını; fırına sırtını dönünce Peter'ın öylece durduğunu gören Amy'nin yüzündeki sevinci; Peter giderken paylaştıkları sessiz anı, havada birbirine dokunan ellerini. Bu hareket son derece doğal gelmişti, tereddütsüz ve düşünmeden yapılan bir refleksti; hem Peter'ın içindeki derin bir kuyudan yükselmiş, hem de kıyıya vurmasını seyretmeye bayıldığı dalgaları hareket ettiren güç gibi çok uzaklardan gelmişti sanki. Peter son birkaç günde olanlar içinde en çok bahçe kapısında geçirdikleri o anı hatırlıyordu; gözlerini kapatıp o anı yeniden yaşadı. Yanağında Amy'nin sıcak yanağı, Amy'nin sarılışındaki parlak güç; birleşmiş ellerine bakışı. *Seni öptüğüm zamanı hatırlıyor musun?* Peter bu sözü zihninde duymaya devam ederken uykuya daldı.

Karanlıkta uyandı; kupkuru ağzında toz tadı vardı. Bu kadar çok uyumuş olmasına şaşırdı; uyumuş olmasına da şaşırdı. Yerden matarasını almak için eğilirken, yan ranzada oturan birini fark etti.

"Albay?"

Apgar ona dönük oturuyordu, ayakları yerdeydi, elleriniyse dizlerinin üstünde kavuşturmuştu. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. Peter onun varlığı yüzünden uyandığını anladı.

"Bak Jaxon, bugün orada olanlar hoşuma gitmedi. Şimdi anlatacaklarım aramızda kalacak, anlaşıldı mı?"

Peter başıyla onayladı.

"Bahsettiğin kadın yıllar önce bir kez görülmüştü. Ben şahsen görmedim, ama görenler oldu. Tarla Katliamı'nı bilir misin?"

Peter kaşlarını çattı. "Siz orada mıydınız?"

"Daha çocuktum, on altı yaşındaydım. Normalde bahsettiğim bir şey değil bu. Hiçbirimiz bahsetmeyiz. Annemle babamı ve kız kardeşimi kaybettim. Annemle babam orada öldürüldüler, ama kız kardeşimin başına ne geldiğini bilmiyorum. Dönüştürülmüştür herhalde. Hâlâ kâbuslarımda görüyorum. Dört yaşındaydı."

Apgar, Peter'a bu kadar kişisel şeylerden bahsetmemişti hiç; aslında kişisel hiçbir şeyden bahsetmemişti. "Başınız sağ olsun albayım."

Bu anının acısı albayın yüzünden okunuyordu; adamın bunları

anlatmakta zorlandığı belliydi. "Eh, aradan epey zaman geçti. Baş sağlığı dilemen güzel, ama gelmemin sebebi bu değil ve bunları anlatmakla kendimi tehlikeye atıyorum. Fleet öğrenirse rütbemi söker. Veya beni hapse atar."

"Aramızda kalacak komutanım, söz."

Apgar duraksadıktan sonra tekrar söze başladı: "O gün yirmi sekiz kişi kaybettik. Bunların on altısı, ki kız kardeşim de aralarındaydı, ortadan kayboldu. Güneş tutulması meselesini herkes biliyor. Ama bilmedikleri şey şu ki, o gün viraller sığınaklarda saklanıyordu; güneşin tutulacağından haberleri vardı sanki. Saldırıdan hemen önce, kuledeki genç bir İG subayı tam da senin anlattığına benzer, büyük bir kamyonun ağaç hattının hemen ötesinde beklediğini bildirdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Aynı insanlardı diyorsunuz."

Apgar başıyla onayladı. "Kadını iki adam gördü. Önce o bahsettiğim İG subayı. Sonra da bir tarla işçisi, Kuzey Tarım kompleksinin ustabaşı. Karısıyla kızları, o gün kaybedilen insanlar arasındaydı. Adamın adı Curtis Vorhees'ti."

Peter yine şaşırdı. "*General* Vorhees mi?"

"Bunu ilginç bulacağını tahmin etmiştim, özellikle de Vorhees'le Greer'ın arkadaş olduklarını bildiğin için. Vorhees katliamdan hemen sonra orduya yazıldı. İkinci Seferberlik Ordusu'nun lider kadrosunun yarısı, o günden sağ çıkmış insanlardı. Kuledeki diğer İG, Nate Crukshank'ti. Bu ismi hatırlarsın. Onun Vorhees'in kayınbiraderi olduğunu biliyor muydun?"

Crukshank, Roswell'de komutandı. Bütün taşlar yerine oturuyordu sanki. Peter, Colorado garnizonunda Greer'la ve Vorhees'le birlikte geçirdiği günleri hatırladı... Onların samimi, rahat, dostça tavırlarını ve generalin öldürülmesinden sonra Greer'ın gösterdiği karakalem resimleri. Vorhees bir kadınla iki küçük kızın resmini çizip durmuştu.

"Peki ya ilk İG? O kimdi?"

"Eh, onu herkes tanır. Tifty Lamont."

Bu çok saçmaydı. "Tifty Lamont İG miydi?"

"Ah, daha da fazlasıydı. O adam defalarca hayatımı kurtardı; sırf

benimkini de değil. Katliamdan sonra o da Seferberlik Ordusu'na yazıldı, keşifçi ve keskin nişancı olarak; gelmiş geçmiş en iyi keskin nişancıydı belki de. Yüzbaşılığa kadar yükseldikten sonra ordudan ayrıldı. Vorhees, Crukshank ve Tifty çok eskiden beri tanışıyorlar. Aralarında tam olarak ne geçti bilmiyorum, ama bir şeyler geçtiği kesin."

Tifty Lamont bir zamanlar Seferberlik Ordusu'ndaydı, hatta subaydı demek. Peter'ın o adamla ilgili duyduğu diğer şeylere hiç uymuyordu bu. "Ona ne oldu peki?"

"Tifty'ye mi?"

"Adam kanun kaçağı."

Apgar'ın yüz ifadesi değişti. "Bilmiyorum teğmen. Kendisine sormalısın. Bulabilirsen tabii. Mesela onu tanıyan birini tanıyan birini biliyorsan."

Uzun bir sessizlik oldu. Apgar, Peter'a hevesle bakıyordu. Sonra:

"Sizin şu California'daki kolonide kaç kişi vardı demiştin?"

"Doksan iki."

"Doksan iki kişi iz bırakmadan ortadan kaybolmuş. Bana sorarsan gayet şaşırtıcı. Virallerin işine benzemiyor pek. Roswell'deki altmış yedi kişiyi de katarsan, neredeyse iki yüz kişi sırra kadem bastı. Şimdi de, tam bu kadın tekrar ortaya çıkıp da petrol nakliyatımızı durdurunca, Amy kaçıp gitti. Generallerin kaygılanmasını anlayabiliyorum. Üstüne üstlük, bu kadını gören diğer tek kişi bir... ne demiştin?"

"Kanun kaçağı."

"Kesinlikle. İstenmeyen kişi. Siyasi açıdan en hafif tabirle hassas bir durum. Ordu o adamla hiçbir ilişiğinin olmasını istemiyor. Sivil Otorite de, istese bile Lamont'la diyaloğa giremez, en azından *resmi olarak.* Dediklerimi anlıyor musun teğmen?"

"Ben siyasetten pek hazzetmem komutanım."

"Al benden de o kadar. Kendilerinden başkasını düşünmez onlar. Şimdi burada olmamızın sebebi de bu. Koşullar üçüncü bir şahsın müdahalesini gerektiriyor. Ortadaki meseleyle bağlantısı olan, diyelim ki kişisel bir bağlantısı olan ve geniş düşünebilen birinin.

Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Bazı üst düzey yetkililerin arasında gizli görüşmeler yapıldı. Sivillerden bahsediyorum, askerlerden değil. Komutanın olduğum için, senin karakterin hakkında uzman olduğumu düşünüyorlar anlaşılan. Senin ve Donadio'nun."

Peter kaşlarını çattı. "Alicia'nın bu işle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Ama iki şey söyleyebilirim; gerisi sana kalmış. Birincisi, üç aydır Fort Kearney'den haber alınamıyor. İkincisi, Donadio'ya iki ayrı yerden emir gelmişti. Tümen komutanlığının emirlerini söylemiştim zaten. Bir de Sanchez'in mühürlü zarfla gönderdiği çok gizli emirler var."

"Anlamıyorum. Alicia'ya verilen emirleri sizin bilmenizi neden istemesinler ki?"

"Mükemmel bir soru. Görünüşe göre bütün mesele, kimin neyi bildiği. Bazı şeylerin gizlenmesi isteniyor, sırf senden değil başkalarından da. Fleet senin ayak altından çekilmeni istiyor; bunu biliyorsun zaten. Aramızda kalsın ama Fleet'le Sanchez pek anlaşamıyorlar ve emir komuta zinciri sandığın kadar net değil. Bildirge epey yoruma açık olduğundan karmaşa yaşanıyor bazen. Askeri ve sivil otoriteler Petrol Yolu'ndaki o kadın konusunda, nasıl desem, görüş birliğine varmış değiller. Martínez konusunda da, ki senin kısa ve öz bir şekilde ifade ettiğin gibi, o da olması gereken yerde değildi; üstelik Amy de bir şekilde Greer'ı askeri hapishaneden kaçırıp sırra kadem bastı. Tüm bunlar çok ilginç."

"Martínez'in bu meseleyle ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz yani."

Apgar omuz silki. "Ben ulağım sadece. Ama Fleet böyle şeylere asla inanmadı. Amy'yi önemsiz buluyor, On İki'nin de efsaneden ibaret olduğunu düşünüyor. Donadio konusunda itiraz edemiyor – Donadio'nun farklı olduğu belli çünkü– ama bunun bir şey kanıtladığını da düşünmüyor. Ava sırf Sanchez'le tartışmak istemediği için katlandı ve Carlsbad'de olanlar, ona avı sonlandırma fırsatını verdi. Onun gibi düşünmeyenler de var."

Peter bütün bunları hazmetmek için bir an duraksadı. "Sanchez, Fleet'in arkasından dolap çeviriyor yani."

Apgar alaycı bir tavırla kaşlarını çattı. “Öyle bir şey söylediğimi sanmıyorum. Üstlerim hakkında öyle konuşmam yakışık almaz. Yine de, bazı şeyleri netliğe kavuşturabilecek marifetli birini bulmamda yardımcı olursan, bunu şahsıma yapılmış bir iyilik kabul ederim. Böyle birini tanıyor musun teğmen?”

Mesaj gayet açıktı. “Sanırım evet albayım.”

“Harika.” Apgar söze devam etmeden önce bir anlığına sustu: “Nakledilmen konusunda tuhaf bir şey oldu. Aslında çok garip bir tesadüf. Gerekli belgeler kaybolmuş anlaşılan. Olur böyle şeyler, bilirsin. Sorunun hallolması aşağı yukarı kırk sekiz saat sürer, en fazla yetmiş iki saat.” Ayağa kalktı. “Dinlenmene sevindim teğmen. Seni yoğun günler bekliyor.”

“Teşekkürler albayım.”

“Lafı bile olmaz. Olmasın da.” Adam tekrar Peter’a baktı. “Dikkatli ol Jaxon. Lamont’ı kızdırmaya gelmez.”

İki gecedir at sürüyorlardı. Artık Luling’in doğusundaydılar. Haritaları yoktu, ama haritaya ihtiyaçları da yoktu; 10. Eyaletlerarası Yol onları Houston’ın yeşillikler bürümüş merkezine götürecekti. Greer oraya daha önce bir kez gitmişti, sadece civarına, ama yeterince şey görmüştü. Şehir aşılmaz bir bataklıktı; sık ağaçlarla ve rutubetli harabelerle kaplı, çamurlu, uyuşuk kaynayan, havası pis bir yerdi. Uyuşuklardan kurtulsanız timsahlara yem olurdunuz. Kirli sularda yarı batmış kayıklar misali gezinirlerdi, birçoğu devasaydı, güçlü ağızları sürekli yem arardı. Sivrisinekler büyük sürüler halinde, battaniye gibi uçuşurdu. Burnunuza, ağzınıza, gözlerinize girerlerdi: Vücudunuzun kapısını, zayıf noktaları ararlardı hep. Houston’ın kalıntıları yaşanacak yer değildi; Greer bazı insanların bunun tersini düşünmüş olmalarına şaşıyordu.

Yakında o güçlüklerle yüzleşeceklerdi. Şimdi denize doğru kilometrelerce uzanan, uzun otlarla ve çalılarla kaplı bir çayırdaydılar. Epey doğudaydılar; otobanın bu kısmı temizlenmemişti. Sel sularının bıraktığı killi toprağın altında kalmış çatlak yüzeyi pek seçilmiyordu.

Eski araba mezarlıkları yolu tıkamıştı yer yer. Greer ile Amy yola çıktıklarından beri pek konuşmamışlardı: konuşmalarına gerek yoktu çünkü. Greer günler geçtikçe Amy'de bir değişiklik, bir fiziksel rahatsızlık havası sezmişti. Amy hızlı hızlı soluyordu; Greer onun acı çekercesine yüzünü ekşittiğini görmüştü birkaç kez. Ama kaygısını dile getirdiğinde, kız bir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. *Ben iyiyim,* diyordu ısrarla. *Önemli değil.* Sinirli konuşuyordu neredeyse; Greer'ı üstelememesi yönünde uyarıyordu.

Karanlık çökünce, harap bir motelin civarındaki bir açıklıkta kamp kurdular. Gökyüzü açıktı, hava sıcaklığı düşüyor, hava nemleniyordu. Greer güvende olduklarını biliyordu; Amy'nin yanındayken, bir koruma alanının içindeydi. Yataklarını serip yattılar.

Greer irkilerek uyandı; bir terslik vardı. Yan dönünce, Amy'nin yatağının boş olduğunu gördü.

Kendine paniğe kapılma izni vermedi. Onlar uyurken yükselen dışbükey ay, karanlığı ışıklı ve gölgeli alanlara bölmüş, uzun ve tehditkâr gölgelerle kapkaranlık boşluklardan oluşan bir diyara dönüştürmüştü. Atlar sakin sakin ot çiğniyordu. Çantasından Browning'i çıkaran Greer loşluğa doğru ihtiyatla yürüdü. Şekilleri birbirinden ayırt etmeye çalıştı. Amy nereye gitmişti? Greer ona seslenmeli miydi? Ama etrafın sessizliği ve içerdiği gizli tehlikeler yüzünden vazgeçti.

Sonra onu gördü. Amy kamplarından sadece birkaç metre ötede, sırtı dönük halde ayakta duruyordu. Greer'ın kulaklarına ritmik konuşma sesleri geldi. Amy biriyle mi konuşuyordu? Öyle gibiydi, ama orada başka kimse yoktu.

Greer ona arkadan yaklaştı. “Amy?”

Karşılık gelmedi. Amy mırıldanmayı kesmişti; hiç kımıldamıyordu.

“Amy, ne oldu?”

Amy hafif bir şaşkınlık ifadesiyle Greer'a döndü. “Ah. Anlıyorum.”

“Kiminle konuşuyordun?”

Amy yanıt vermedi. Sadece kısmen burada gibiydi. Uyurgezer miydi yoksa?

Sonra “Dönsek iyi olur herhalde” dedi.
“Beni öyle korkutma.”
“Üzgünüm. Niyetim bu değildi.” Amy gözlerini indirip adamın elindeki tabancaya baktı. “Onunla ne yapıyordun?”
“Nereye gittiğini bilmiyordum. Endişelendim.”
“Açık konuştuğumu sanıyordum binbaşı. Çabuk kaldır şunu.”
Amy, Greer’ın yanından geçip kampa doğru yürüdü.

42

Sonsuz zaman, bitimsiz zaman. Grey’in varlığı, uyanamadığı bir kâbustu. Nereye baksa, parlak toz zerreleri gibi salınarak geçen düşünceler görüyordu. Her gün geliyorlardı. Parlak gözlü, kan kırmızısı gözlü adamlar. Şişkin torbaları kancalardan indirip, yenilerini asıyorlardı. Hep doldurulması gereken torbalar, Grey’ın şıp şıp damlayan kanıyla dolan.
Adamlar işlerinden keyif alıyorlardı. Espriler yaparak eğleniyorlardı. Grey’le dalga geçiyorlardı, hayvanat bahçesinde bir hayvanı rahatsız eden çocuklar gibi. *Al bakalım*, diyorlardı sahte bir sevecenlikle, mis gibi kokan damlalığı Grey’in ağzına yaklaştırarak, *bebecik biberonunu mu istiyor? Bebeciğin karnı mı acıkmış?*
Grey onlara direnmeye çalıştı. Kaslarını sıkıp zincirleri zorladı, yüzünü yana çevirdi. Onlara karşı gelmek için tüm irade gücünü topladı, ama her seferinde pes etti. İçindeki açlık, büyük bir siyah kuş gibi süzülüyordu.
– Anneciğin için söyle bakayım. Ben bebeğim, biberonuma ihtiyacım var, uslu olacağıma söz veriyorum de bakayım. Uslu bebek ol Grey.
Grey’in burnunun dibine cezbedici bir şekilde yaklaştırılan damlalığın ucundan yayılan kan kokusu, Grey’in beyninde bomba etkisi yarattı; milyonlarca nöronun harekete geçmesiyle birlikte, safi arzudan oluşan bir elektrik fırtınası koptu.
– Bu seferkini seveceksin. Mükemmel bir mahsul. Gençlerden

hoşlanıyorsun, değil mi Grey?

Grey'in sımsıkı yumulu gözlerinden yaşlar aktı. Özlem ve tiksinti gözyaşları. Fazla uzun süren yaşamına, bir yüzyılı çırılçıplak zincirlenmiş halde geçirmesine ağlıyordu. Grey olmasına ağlıyordu.

– Lütfen.

– Söyle. Gençlerden hoşlanıyorum de.

– Sana yalvarıyorum. Beni zorlama.

– Söylesene Grey. Grey'in kulağına pis bir nefes dalgası vurdu. Söylediğini... duyayım.

– Evet! Evet, gençlerden hoşlanıyorum! Lütfen! Bir yudum olsun tadayım! Ne isterseniz yaparım!

Nefis, koyu sıvıyla dolu damlalığı dilinde hissetti nihayet. Ağzını şapırdattı. Kalın, kaslı dilini damağında gezdirdi. Bebek gibi emdi; bu hissin hiç bitmemesini istiyordu, ama asla başaramazdı bunu: Kendiliğinden yutkundu ve sıvı bitiverdi.

– Daha, daha.

– Yapma Grey. Daha fazla veremeyiz, biliyorsun. Günde bir damla, doktoru uzak tutmaya yeter. O güzel viral kanını üretmeyi sürdürmene yeter.

– Bir damlacık daha, hepsi bu. Kimseye söylemem, söz veriyorum.

Karanlık bir kıkırtı: Ya versem? Bir damlacık daha versem? Ne yaparsın?

– Bir şey yapmam, yemin ederim, benim tek istediğim...

– Sana ne istediğini söyleyeyim. Şu zincirleri yerden sökmek istiyorsun dostum. Ki yerinde olsam ben de aynısını isterdim. Aklımda bu olurdu. Beni buraya kapatan adamları öldürmek isterdim. Bir sessizlikten sonra ses daha yakından geldi: İstediğin bu mu Grey? Hepimizi öldürmek mi?

Grey bunu istiyordu. Onları paramparça etmek istiyordu. Kanlarının su gibi akmasını istiyordu; ölüm çığlıklarını duymaya can atıyordu. Bunu ölmekten bile daha fazla istiyordu, çok daha fazla olmasa da. *Lila,* diye düşündü, *Lila, seni hissedebiliyorum, yakında olduğunu biliyorum. Lila, elimden gelse kurtarırdım seni.*

– Yarın görüşürüz Grey.

Günler böyle geçip gidiyordu. Torbalar boş gelip dolu gidiyordu, damlalık işini görüyordu. O kırmızı gözlü adamlar, Grey'in kanıyla besleniyorlardı. Grey'in kanıyla besleniyor ve ebediyen yaşıyorlardı. Tıpkı Grey'in ebediyen yaşadığı gibi. Ebediyen, zincirler içinde.

Ona içirilen kanın nereden geldiğini merak ettiği oluyordu bazen. Ama çok sık değil. Böyle şeyleri düşünmek istemiyordu.

Arada sırada Sıfır'ı duyuyordu hâlâ, gerçi Sıfır artık onunla konuşmaz gibiydi. Anlaşmanın o kısmı çoktan feshedilmişti görünüşe göre. Sıfır'ın sesi boğuk ve çok uzaklardan gelirdi, Grey bir duvarın ardında yapılan bir konuşmaya kulak kabartıyormuş gibi; aslında Grey kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan, Sıfır'ın gevezeliğinden kurtulmaktan az çok memnundu.

Grey'in kanını kaynağından içen tek kişi Guilder'dı. Grey'e böyle diyorlardı, Kaynak, sanki insan bile değil de cansız bir şeymiş gibi ki öyleydi herhalde. Guilder her zaman olmasa da bazen, çok açken veya Grey'in kestiremediği sebeplerden dolayı, kapıda külotuyla (takım elbisesine kan bulaşmasın diye) belirirdi. Serum torbasını kancadan indirir ve borusunu çıkarıp ağzına alarak (bu arada üstüne kan sıçrardı) Grey'in kanını pipetle gazoz içen küçük bir çocuk gibi emerdi. *Lawrence,* demekten hoşlanırdı, *çok iyi görünmüyorsun. Seni yeterince beslemiyorlar mı? Senin için kaygılanıyorum; burada böyle yapayalnızsın.* Bir keresinde, yıllar hatta onyıllar önce, Guilder ayna getirmişti. Bir zamanlar pudralık denen şeylerdendi bu. Guilder kapağı açıp aynayı Grey'in yüzüne çevirmiş ve *Neden bir bakmıyorsun?* demişti. Grey kuru üzüm gibi buruşuk yüzlü bir ihtiyarın aynadan kendisine baktığını görmüştü... Ölümün sınırında yaşayan birinin yüzüydü bu.

Grey sürekli ölüyordu.

Sonra bir gün uyanınca Guilder'ı, ters çevrilmiş bir sandalyede oturmuş kendisine bakan Guilder'ı buldu karşısında. Adamın kravatı gevşekti, saçı dağınıktı; takım elbisesi buruşuk ve lekeliydi. Grey adamın beslenme zamanının çoktan geldiğini görebiliyordu. Ondan yayılan çürük kokusunu –çöplük, ceset ve biraz da meyve kokusu karışımı, iğrenç bir kokuyu– alabiliyordu, ama Guilder beslenmeye

kalkışmadı. Grey, Guilder’ın epeydir orada oturduğu hissine kapıldı.
“Sana bir şey sorayım Lawrence.”
Bu soru bir şekilde sorulacaktı. “Tamam.”
“Sen hiç... nasıl desem?” Guilder hafifçe omuz silkti. “Hiç âşık oldun mu?”
Adamın ağzından bu sözcüğün çıkması çok tuhaf geldi. Aşk başka bir çağa aitti; tarih öncesinde kalmıştı kesinlikle.
“Ne sorduğunu anlamadım.”
Guilder kaşlarını çattı. “Bana gayet basit bir soru gibi geliyor oysa. Hani cennette melekler koro halinde şarkı söylerken ayakların yerden bir metre havalanır ya. Bilirsin. Âşık olmak.”
“Bilmem.”
“Ya evet ya hayır Lawrence. Birinden biri.”
Grey, Lila’yı düşündü. Ona karşı sevgi duyuyordu, ama Guilder’ın kastettiği anlamda aşk değil. “Hayır. Hiç âşık olmadım.”
Guilder görmeyen gözlerle bakıyordu ona. “Eh, ben bir kere oldum. Adı Shawna’ydı. Gerçek adı bu değildi tabii. Cildi kaymak gibiydi Lawrence. Çok ciddiyim. Tadı öyleydi. Gözleri Asyalılarınki gibi çekikti biraz; o tip gözleri bilir misin? Vücudu da, eh.” Yüzünü ovuşturup melankolik bir tavırla derin bir nefes aldı. “O kısmı hissetmiyorum artık. Seks dürtüsünü. Virüs sağ olsun. Nelson virüsün sende farklı etki yapmasının sebebinin kullandığın steroitler olabileceğini düşünüyordu. Haklı olabilir. Ama her koyun kendi bacağından asılır.” Alaycı bir tavırla kıkırdadı. “Kendi bacağından asılır. Bu komik. Çok komik.”
Grey bir şey demedi. Guilder’ın ruh halinin kendisiyle alakası yok gibiydi.
“Çok da kötü olmadı galiba. Seksin bir hayrını gördüğümü söyleyemem, gerçekten. Ama bunca yıldan sonra bile hâlâ o kadını düşünüyorum. Küçük şeyleri. Söylediklerini. Yatağını aydınlatan gün ışığını. Güneşi özlüyorum.” Duraksadı. “Beni sevmiyordu, biliyorum. Rol yapıyordu sadece. Baştan beri biliyordum, kendime itiraf edemesem de. Ama sana söyledim işte.”
“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Neden mi?” Guilder kısık gözlerle Grey’in yüzünü inceledi. “Nedeni gayet bariz. Kusura bakma ama bazen çok salak olabiliyorsun. Anlatıyorum, çünkü biz *arkadaşız* Lawrence. Başına gelen en kötü şey olduğumu düşünüyorsundur, biliyorum. Öyle düşünmeni anlarım kesinlikle. Biraz haksızlığa uğradığını düşünüyorsundur eminim. Ama bana başka çare bırakmadın. Çok samimi bir şey söyleyeyim mi Lawrence? Tuhaf gelecek ama, en eski dostum sensin.”

Grey dilini tuttu. Bu adam tamamen hayal dünyasında yaşıyordu. Grey farkında olmadan zincirleri zorlamaya başladığını fark etti. Ölmek dışında onu en mutlu edecek şey, Guilder’ın başını koparıvermekti.

“Peki ya Lila? Haddimi aşmak istemem, ama ikinizin arasında bir şey olduğunu düşündüm hep, ki senin geçmişin göz önüne alındığında epey şaşırtıcıydı bu.”

Grey sinirlendi. Bu konuda şimdi veya başka herhangi bir zaman konuşmak istemiyordu. “Beni rahat bırak.”

“Böyle yapma işte. Soruyorum sadece.”

“Neden def olup gitmiyorsun?”

Guilder yüzünü biraz yaklaştırdı ve sesini sır verircesine alçalttı. “Söylesene. O adamı hâlâ duyuyor musun Lawrence? Gerçeği söyle çabuk.”

“Kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

Guilder ona kaşlarını çatarak ters ters baktı. “Lütfen başlamayalım, olur mu? Bunu yapmasak? O adam gerçek mi diye soruyorum. Kafamın içindeki bir hayal olup olmadığını.” Grey’e pür dikkat bakıyordu. “Onun ne yapmamı istediğini biliyorsun, değil mi?”

İnkâr etmek anlamsız gibiydi. Grey başıyla onayladı.

“Peki genel olarak, her şeyi göz önüne alınca, iyi bir fikir mi sence? Bu konuda tavsiyene ihtiyacım var.”

“Ne düşündüğümün ne önemi var ki?”

“Bu kadar alçakgönüllü olma. Sen hâlâ onun gözdesisin Lawrence, orası kesin. İdare bende olabilir. Bu geminin kaptanı benim. Ama anlayabiliyorum.”

“Hayır.”
“Neye hayır?”
“Hayır, iyi bir fikir değil. Berbat bir fikir. Dünyanın en kötü fikri.”
Guilder’ın kaşları, havada açılan bir çift paraşüt misali kalktı.
“Şu haline bak.” Grey çok uzun zamandır ilk kez gerçekten güldü. “Onu *arkadaşın* mı sanıyorsun? Onlardan herhangi birini arkadaşın mı sanıyorsun? Sen onların orospususun Guilder. Ben onların ne olduğunu *biliyorum*. Sıfır’ın ne olduğunu biliyorum. *Oradaydım.*”
Hedefi on ikiden vurduğu belliydi. Guilder yumruklarını sıkıp sıkıp açmaya başladı; Grey adamın ona vurup vurmayacağını fütursuzca merak etti. Bundan hiç çekinmiyordu; monoton hayatında bir değişiklik olurdu. Farklı bir şey, yeni bir tür acı olurdu.
“Verdiğin karşılığın beni epey hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim Lawrence. Bana biraz olsun destek olursun sanıyordum. Ama senin seviyene inmeyeceğim. Bu hoşuna giderdi biliyorum, ama büyüklük bende kalsın. Ayrıca haberin olsun: Proje bugün tamamlandı. Kurdele kesme törenini hak eden bir proje. Bunu sona saklayacaktım, sürpriz yapacaktım, sevinirsin diye düşünmüştüm. İstesen bunun parçası olabilirdin. Ama yanılmışım.”
Guilder kalkıp kapıya yöneldi.
“Ne istiyorsun Guilder?”
Adam dönüp, kan kırmızısı gözleriyle Grey’i süzdü.
“Senin çıkarın ne olacak? Bunu asla çözemedim.”
Uzun bir sessizlikten sonra: “Onların ne olduğunu biliyor musun Grey?”
“Tabii ki biliyorum.”
Ama Guilder başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorsun. Bilsen, sorman gerekmezdi. O yüzden söyleyeyim. Onlar dünyanın en özgür yaratıkları. Pişmanlık duymuyorlar. Merhamet duymuyorlar. Sevgi duymuyorlar. Hiçbir şey onları incitemez, zarar veremez. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal et Lawrence. Bu mutlak özgürlüğü. Bunun ne kadar muhteşem bir şey olacağını hayal et.”
Grey karşılık vermedi; verecek karşılık yoktu.
“Ne istediğimi sormuştun arkadaşım; söyleyeyim. Onların sahip

olduğu şeyi istiyorum. O küçük orospunun kafamdan def olup gitmesini istiyorum. *Hiçbir şey*... hissetmek istemiyorum."

Duvara çarpan cam vazo tatminkâr bir şekilde parçalandı. Arabayla bombalama olayı bardağı taşıran son damlaydı. Bu iş *artık* bitmeliydi.

Guilder, Wilkes'i ofisine çağırdı. Özel kalemi odaya girdiğinde, Guilder biraz sakinleşmeyi başarmıştı artık.

"Her gün onar kişiyi daha gözaltına alın."

Wilkes afallamış gibiydi. "Eee, kimleri mesela?"

"Fark eder mi?" Tanrım, bu herif bazen tam bir geri zekâlı olabiliyordu. "Anlamıyor musun? Asla *fark etmedi* ki. Sabah yoklamasında seçin işte."

Wilkes duraksadı. "Şey, rastgele seçelim diyorsun yani. İsyana karışmış olmaları şart değil."

"Bravo Fred. Aynen öyle diyorum."

Wilkes bir an öylece durup Guilder'a hayretle bakakaldı. Hayretle değil rahatsızca.

"Eee? Kendi kendime mi konuşuyorum?"

"Öyle diyorsan. Bir liste hazırlayıp tepenin aşağısına, İK'ye gönderebilirim."

"Nasıl yaparsan yap, umurumda değil. Dediğimi yap yeter." Guilder elini kapıya doğru salladı. "Şimdi git buradan. Ve bir hizmetçi gönder de burayı temizlesin."

43

Hollis'e ulaşmak Peter'ın tahmininden zor oldu. Önce Lore'un bir arkadaşına gitmişlerdi, ki bu kişi birini tanıyan birini tanıyordu; hedefleri hep bir adım öndeydi sanki.

Görüştükleri son kişi onları Quonset'teki, yasadışı kumarhane işletilen bir barakaya yöneltti. Kendilerini H-kasabası'ndaki karanlık, çöplerle dolu bir arka sokakta bulduklarında vakit geceyarısını

geçmişti. Sokağa çıkma yasağı başlayalı epey olsa da, dört bir yandan hafif sesler geliyordu: bağrışmalar, cam kırılma sesleri, piyano tıngırtıları.

"İlginç bir yer" dedi Peter.

"Buraya çok gelmedin ha?" dedi Michael.

"Hayır. Aslında ilk kez geliyorum."

Bir kapı eşiğinden çıkan biri yollarını kesti. Bir kadın.

"*Oye, mi soldadito. ¿Tienes planes esta noche?*"[17]

Kadın gölgelerin içinden çıkıp yaklaştı. Ne gençti ne yaşlıydı, öyle zayıftı ki oğlan çocuğu gibi görünüyordu neredeyse; ama şehvetli sesindeki özgüven ve duruş tarzı –ağırlığını bir bacağından diğerine aktarması, mini eteğini geren hafif çıkık kalçası–, Peter'ın vücudunu baştan aşağı süzen kalın kirpikli gözleriyle birleşince, ona müthiş bir seksapel katıyordu.

"*¿Cómo te puedo ayudar, Teniente?*"[18]

Peter yutkundu; yüzünün kızardığını hissetti. "Kuzen'in mekânını arıyoruz."

Kadın gülümseyerek inci gibi dişlerini sergiledi. "Herkes birilerinin kuzenidir. İstersen senin kuzenin olabilirim." Lore'a, sonra da Michael'a baktı. "Ya sen yakışıklı? Bir arkadaşımı getirebilirim. Kız arkadaşın da isterse gelebilir. Seyretmek hoşuna gider belki."

Lore, Michael'ın kolunu sımsıkı tuttu. "İstemiyor."

"Biz sadece birini arıyoruz aslında" dedi Peter. "Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın."

Kadın karanlık bir kahkaha attı. "Yo, sorun değil. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun *Teniente*."

Yürümeye devam ettiler. "Hoş adam" dedi Michael.

Peter dönüp arkasına baktı. Kadın veya Peter'ın kadın sandığı kişi kapı eşiğine geri dönmüştü.

"Hadi ya. Emin misin?"

Michael başını iki yana sallayarak esefle kıkırdadı. "Cidden biraz daha fazla dışarı çıkmalısın arkadaşım."

İleride aradıkları barakayı gördüler. Bir çift irikıyım adamın nöbet tuttuğu kapının kenarlarından ışık sızıyordu. Üçü dolup taşmış bir çöp

bidonunun gölgesinde durdular.
“Konuşma işini bana bırakın en iyisi” dedi Lore.
Peter başını iki yana salladı. “Bu benim fikrimdi. Ben gitmeliyim.”
“Bu üniformayla mı? Saçmalama. Sen Michael’ın yanında kal. Travestilerin sizi ayartmasına izin vermemeye çalışın.”
Lore’un kapıya doğru yürümesini seyrettiler. “Bu iyi bir fikir mi?” diye sordu Peter usulca.
Michael elini kaldırdı. “Bekle hele.”
Lore yaklaşınca iki adam gerildiler ve kadının girmesini engellemek için kapının önüne geçtiler. Peter’ın duyamadığı kısa bir konuşma oldu; sonra Lore geri geldi.
“Tamamdır, giriyoruz.”
“Onlara ne söyledin ki?”
“Maaşlarınızı yeni aldığınızı. *Ve* sarhoş olduğunuzu. O yüzden sarhoş numarası yapın.”
Baraka kalabalık ve gürültülüydü; içeride kumar oynanan büyük, altıgen masalar vardı. Boğucu havadaki ipeksi duman bulutları ekşimsi, tatlı püre kokusuna eşlik ediyordu; yakında bir imbik duruyordu. Odanın kenarlarındaki taburelerde yarı çıplak kadınlar –en azından Peter kadın olduklarını düşündü– oturuyordu. En gençleri taş çatlasın on altı yaşındaydı, en yaşlılarıysa ellisine yaklaşmıştı ve palyaço gibi makyajlıydı. Arka taraftaki perdeli kapıdan girip çıkan kadınlar da vardı; zilzurna sarhoş adamlarla kol kolaydı çoğu. Peter’ın anladığı kadarıyla, H-kasabası’nın varoluş sebebi yasa dışı faaliyetleri belirli bir bölgede sınırlı tutmaktı. Peter bunu mantıklı bulsa da –insan insandı sonuçta– bizzat tanık olmak farklıydı. Michael’ın söylediğinde haklı olup olmadığını merak etti. Nasıl bu kadar kuralcı bir tip olmuştu?
“Pişpirik oynamıyorlar herhalde, değil mi?” diye sordu Michael’a.
“Texas pokeri, görünüşe göre potu yirmi beş dolar. Beni aşar.” O da tıpkı Peter gibi odada Hollis’i arıyordu. “Kalabalığa karışmaya çalışmalıyız. Yanında ne kadar para var?”
“Hiç yok.”
“*Hiç* mi?”

“Hepsini Rahibe Peg’e verdim.”

Michael iç geçirdi. “Elbette. En azından tutarlısın.”

“Siz ikiniz” dedi Lore. “Amma hanım evladıymışsınız. Seyredin ve öğrenin arkadaşlar.”

En yakın masaya gidip oturdu. Kot pantolonunun cebinden çıkardığı bir deste paradan aldığı iki banknotu masaya attı. Üçüncü bir banknotla satın aldığı bir bardak viskiyi de, güneşten sararmış saçını geriye atarak fondip yaptı. Krupiye oyunculara ikişer kart dağıttı; sonra bahis başladı. Lore ilk dört el boyunca kartlarıyla pek ilgilenmedi sanki; diğer oyuncularla çene çaldı ve gözlerini devirerek pas dedi çabucak. Sonra beşinci elde, tavırlarını hiç değiştirmeden bahsi artırmaya başladı. Masadaki para yığını büyüdü; Peter orada en az üç yüz Austin olduğunu tahmin etti. Diğer oyuncular birer birer çekildi ve geride tek oyuncu, hidro tulumu giymiş, yanakları çiçek bozuğu olan, zayıf bir adam kaldı. Son kartlar dağıtıldı; Lore ortaya beş banknot daha koydu ifadesiz bir yüzle. Adam başını iki yana sallayıp kartlarını masaya bıraktı.

“Tamam, etkilendim” dedi Peter, Lore paraları toplarken. Yanda, dikkat çekmeden seyredecek mesafede duruyorlardı. “Bunu nasıl yaptı?”

“Hile yapıyor.”

“Sahi mi? Nasıl yaptığını anlamadım.”

“Aslında çok basit. Bütün kartlar işaretli. İşaretler çok küçük, ama fark ediliyor. Masadakilerden biri kumarhanenin adamı, o yüzden de en çok o kazanıyor. Lore ilk birkaç elde o adamı saptadı ve kartlardaki işaretlerin anlamını çözdü. Kadın olması da avantaj. Burada onu ciddiye alan yok. Eli iyiyse oyuna devam edeceğini, eli kötüyse de pas diyeceğini varsayıyorlar. Lore her dört elden üçünde blöf yapıyor.”

“Yaptığı şeye uyandıklarında ne olacak peki?”

“Hemen uyanmazlar. Bir iki el kaybeder.”

“Ya sonra?”

“Sonrası gitme vakti.”

Odanın arkasından bağrışmalar gelince o tarafa döndüler.

Elbisesinin omzu yırtılmış, çıplak memelerini çapraz kollarıyla gizleyen, siyah saçlı bir kadın perdenin ardından çığlık çığlığa fırladı. Hemen ardından bir adam belirdi; pantolonu ayak bileklerine inmişti komik bir şekilde. Bir metre havada durur gibiydi... Arkasındaki adamın onu havada tuttuğunu fark etti Peter. Birinci adam havada uçarken, Peter onu tanıdı; Vorhees Kampı'ndan dönüşte nakliye aracını kullanan genç onbaşıydı bu, Satch'in bölüğündendi. Gür kırçıl sakalı yüzünün alt yarısını gizleyen, ızbandut gibi ikinci adamsa Hollis'ti.

"Aha" dedi Michael.

Hollis etkileyici bir soğukkanlılıkla adamı yakasından tutup ayağa kaldırdı. Onu ite kaka, zaman zaman da ayaklarını yerden keserek çıkışa doğru götürürken, kadın o ikisini parmağıyla göstererek küfürler haykırıyordu: *Gebert şu puştu! Bu pisliğe katlanmak zorunda değilim! Duyuyor musun beni? Sen öldün piç!*

"Şimdi tam sırası" dedi Peter.

Hızlı adımlarıyla kapıya doğru yürüdüler; barakadan çıkarlarken Lore peşlerinden geldi. Âcizce bağırarak özür dileyen onbaşı aynı anda hem pantolonunu çekmeye, hem de kaçmaya çalışıyordu. Hollis adamın yalvarmasından etkilendiyse bile, bunu belli etmiyordu. İki nöbetçi ise kahkahalarla gülüyorlardı. Hollis onbaşıyı pantolonunun belinden tutup sokağın ilerisine doğru savurdu. Adamı tekrar ayağa kaldırırken, Peter ona seslendi.

"Hollis!"

Şaşıran Hollis, onları tanımamış gibi göründü bir an. Sonra hafif bir şaşkınlık nidası attı. "Peter. *Hola.*"

Sımsıkı tuttuğu onbaşı hâlâ çırpınıyordu. "Teğmenim, Tanrı aşkına bir şeyler yapın! Bu canavar beni öldürmeye çalışıyor!"

Peter arkadaşına baktı. "Öyle mi?"

İrikıyım adam keyifle omuz silkti. "Eh, madem senin adamlarından biri, bu seferlik istisna yapabilirim."

"Kesinlikle! Beni bırakırsan bir daha asla gelmem, yemin ediyorum!"

Peter adının Udall olduğunu hatırladığı, dehşete kapılmış onbaşıya

baktı. “Onbaşı? Şu an nerede olman gerekiyor? Sakın yalan söyleme.”

“Batı kışlasında komutanım.”

“Öyleyse oraya git asker.”

“Sağ olun komutanım! Pişman olmayacaksınız!”

“Oldum bile. Yürü git, gözüm görmesin seni.”

Adam pantolonunu yukarı çekerek kaçtı.

“Bir şey yapmayacaktım aslında” dedi Hollis. “Korkutacaktım sadece.”

“Ne yapmış ki?”

“Kadını öpmeye çalışmış. Bu yasak.”

Büyük bir kabahat gibi gelmedi bu. Aslında Peter’ın gördüğü onca şeyden sonra, hiç kabahat gibi gelmedi. “Hadi ya?”

“Kurallar böyle. Neredeyse her şey serbest, o hariç. Kadın isterse oluyor.” Hollis, Peter’ın arkasına baktı. “Michael, seni görmek güzel. Epey oldu. İyi görünüyorsun.”

“Sen de öyle. Tanıştırayım, Lore.”

Hollis kadına dönüp gülümsedi. “Ah, seni biliyorum. Ama nihayet doğru dürüst tanıştırılmamız iyi oldu. Poker nasıl geçti?”

“Fena değildi” diye karşılık verdi Lore. “Üçüncü masadaki adamınız geri zekâlının önde gideni. Daha yeni başlamıştım.”

Hollis’in yüz ifadesi sertleşti. “Burada çalışıyorum diye beni yargılama Peter. Tek istediğim bu. Burada hayat böyle.”

Sessizlik oldu. Hollis genzini temizledi. “Eee, hatır sormaya gelmediniz sanırım.”

Peter başını geriye çevirip kapıdaki iki adama baktı; adamlar kulak misafiri olduklarını gizlemeye çalışmıyorlardı.

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Hollis onlarla iki saat sonra H-kasabası’nın batı ucundaki, katranlı mukavvayla kaplı bir kulübe olan evinde buluştu. Evin dışı harap görünse de içi şaşılacak kadar hoştu; pencerelerde perde vardı ve tavan kirişlerinden kurutulmuş şifali bitkiler sarkıyordu. Çay yapmak isteyen Hollis, sobayı yakıp üstüne bir tencere su koydu; diğerleri

küçük masada beklediler.
“Limon sıktım” dedi Hollis, buharı tüten dört fincanı masaya koyarken. “Arkada küçük bir bahçem var; orada limon yetiştiriyorum.”
Peter, Petrol Yolu’nda olanları ve Apgar’ın kendisine söylediklerini anlattı. Hollis düşünceli bir edayla, çayını yudumlayarak ve sakalını sıvazlayarak dinledi.
“Bizi ona götürebilir misin?” diye sordu Peter.
“Mesele başka. Tifty senin haşır neşir olmak isteyeceğin biri değil... Komutanın o konuda haklı. Sana kefil olabilirim, ama o adamlar tehlikelidir. Onlara sözüm bir yere kadar geçer. Ordudan pek hazzetmezler.”
“Çok seçeneğim yok. Sezilerim doğruysa, Tifty bize Amy ile Greer’ın nereye gittiklerini söyleyebilir. Bütün bunlar birbiriyle bağlantılı. Apgar’ın söylediği buydu.”
“Bana pek ikna edici gelmedi.”
“Haklı olabilirsin. Ama Apgar haklıysa, Roswell’de olanlardan da aynı kişiler sorumlu olabilir.” Peter ısrarcı olmak istemiyordu, ama sıradaki soruyu sorması şarttı. “Ne hatırlıyorsun?”
Hollis’in yüzünde ıstırap belirdi birden. “Peter, boşuna uğraşma, tamam mı? Bir şey görmedim ben. Caleb’ı kaptığım gibi kaçtım, o kadar. Belki öyle yapmamalıydım. Bunu düşündüm inan. Ama bebek varken...”
“Aksini iddia eden yok zaten.”
“Öyleyse bu konuyu kapat. Lütfen. Tek bildiğim şu ki, sur kapıları açılınca içeri akın ettiler.”
Peter, Michael’a göz attı. Bundan haberleri yoktu. “Kapılar niye açıktı ki?”
“Bunu bilen yok bence” dedi Hollis. “Emri her kim verdiyse, saldırıda ölmüş olmalı. Bir kadından bahsedildiğini de duymadım hiç. Kadın filan görmedim. Sizin şu kamyonları da.” Derin bir nefes aldı. “Gerçek şu ki, Sara öldü. Ölmediğine bir an olsun inansam deliririm. Bunu söylemek beni üzüyor inan. İçim rahatmış numarası yapamam. Ama gerçeği kabullenmek en iyisi. Bu senin için de geçerli Michael.”

“O ablamdı.”
“Benim de karım olacaktı.” Hollis afallayan Michael’ın yüzüne baktı. “Bunu bilmiyordun, değil mi?”
“Uçanlar adına Hollis. Evet, bilmiyordum.”
“Kerrville’e gidince söyleyecektik sana. Seni beklememizi istedi. Üzgünüm Devre.”
Kimse ne diyeceğini bilemedi sanki. Sessizlik uzayınca Peter odaya bakındı. Gördüklerini ilk kez anladı. Şifalı bitkiler bulunan bu sobalı, yuva sıcaklığındaki küçük kulübe... Hollis, Sara hayatta olsa birlikte yaşayacakları evi hazırlamıştı.
“Söyleyebileceklerim bu kadar” dedi Hollis. “Bununla yetinmeniz gerekecek.”
“Bunu kabul edemem. Buraya baksana. Sara’nın eve dönmesini bekliyorsun sanki.”
Hollis’in fincan tutan eli bariz şekilde kasıldı. “Uzatma.”
“Belki de haklısın. Belki de Sara ölmüştür. Ama ya yaşıyorsa?”
“O zaman dönüştürülmüştür. Bak, kibarca rica ediyorum. Arkadaşlığımıza değer veriyorsan, böyle şeyleri düşünmeye zorlama beni.”
“Buna mecburum. Onu hepimiz seviyorduk Hollis. Biz bir aileydik, *onun* ailesiydik.”
Hollis kalkıp fincanını lavaboya geri götürdü.
“Bizi Tifty’ye götür yeter. Tek istediğim bu.”
Hollis sırtı dönük halde konuştu. “O adam düşündüğünüz gibi değil. Ona borcum var.”
“Ne borcu? Kerhanede sana iş bulduğu için mi?”
Hollis başını eğmişti ve lavabonun kenarına iki eliyle sımsıkı tutunmuştu; darbe yemişti sanki. “Tanrım, Peter. Hiç değişmiyorsun.”
“Sen yanlış bir şey yapmadın. Yapman gerekeni yaptın. Caleb’ı kurtardın.”
“Caleb.” Hollis derin derin iç geçirdi. “O nasıl? Ziyaretine gideceğim, ama erteleyip duruyorum.”
“Gidip kendin görmelisin. Sana hayatını borçlu; iyi ki de yaşıyor.”
Hollis dönüp tekrar onlara baktı. Ruh hali değişmişti; Peter adamın

gözlerinden anladı bunu. Ufak bir umut alevi belirmişti.

“Peki ya sen Michael? Peter’ın fikrini biliyorum.”

“Arkadaşlarım öldürüldü. Öçlerinin alınmasını istiyorum. Ablamın hâlâ yaşıyor olma ihtimali varsa da, hiçbir şey yapmadan öylece duracak değilim.”

“Bu kıta epey büyük.”

“Hep öyleydi. Bu canımı sıkmadı hiç.”

Hollis, Lore’a baktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Kadın biraz irkildi. “Bana niye soruyorsun ki? Ben bunlara eşlik etmek için geldim o kadar.”

İriyarı adam omuz silkti. “Bilmem ki, pokerde gayet iyisin. Şansımız nedir, onu söyle.”

Michael’a göz atan Lore, tekrar Hollis’e baktı. “Şans meselesi değil bu. O kadın dünyadaki onca erkeğin arasından seni seçmiş. Hâlâ yaşıyorsa seni bekliyordur. Sen onu bulana kadar bir şekilde sağ kalmaya çalışıyordur. Önemli olan tek şey bu.”

Herkes Hollis’in ne diyeceğini duymayı bekledi.

“Lafını hiç sakınmıyorsun ha?”

Lore sırıttı. “Dobralığım meşhurdur.”

Tekrar sessizlik çöktü. Sonra:

“Yanıma birkaç şey alayım” dedi.

44

Alicia’nın şehir civarında keşif yaptığı üçüncü gece ilk kar yağdı; iri kar taneleri, kapkara gökyüzünden döne döne yağıyordu. Yeryüzüne tertemiz bir kış soğuğu çökmüştü. Hava sert ve arıydı. Alicia’nın bedeninde peş peşe atılan küçük çığlıklar misali hareket ediyordu, ciğerlerine buz gibi bir netlik getiriyordu. Alicia ateş yakmak istiyordu, ama alevlerin ışığı görülebilirdi. His kaybı yaşamaya başlayınca ellerine hohladı ve donmuş toprakta tepindi. Bu şoke edici soğukta, duruma uygun bir taraf vardı; savaş tadı vardı.

Alicia’nın yanında Asker yoktu artık. Alicia’nın gittiği yere

gidemezdi o. Onda uhrevi bir yön vardı hep, sanki ruhlar dünyasından Alicia'ya gönderilmişti. Derin bir farkındalığa sahip olan Asker, Alicia'ya olan şeyi, onun geçirdiği karanlık evrimi fark etmişti. Alicia bayırda bıçağını geyiğe sapladığı, hayvanın kalbini canlı canlı söktüğü günden beri o yoğun tadı unutamıyordu. O baş döndürücü gücün, o akan enerjinin bir bedeli vardı ama. Açlığa ne zaman boyun eğeceğini, yüzeydeki insani yönünün ne zaman ortadan kalkacağını merak etti, ki geride tek bir şey kalacaktı o zaman. Seferberlik Ordusu keşifçisi ve keskin nişancısı Alicia Donadio, o kadar.

Hadi git, demişti ata. *Yanımda güvende değilsin.* Gözleri yaşarmıştı; gözlerini Asker'den kaçırmak istemişti, ama başaramamıştı. *Seni koca, muhteşem çocuk; seni asla unutmayacağım.*

Son kilometreleri yayan kat etmiş, nehri takip etmişti. Nehir hâlâ serbestçe akıyordu, ama çok uzun sürmeyecekti bu; kıyılarda buzlanma başlamıştı bile. Bölge ağaçsız ve çıplaktı. Alacakaranlık çökerken, ufukta şehrin silueti yükseliyordu artık. Alicia oranın kokusunu saatlerdir alıyordu. Şehrin büyüklüğüne şaşırdı. Çantasındaki sararmış, elle çizilmiş haritayı çıkarıp inceledi. Tepenin zirvesinde yükselen kubbe, kâseye benzeyen stadyum, iki kola ayrılan nehir ve hidroelektrik barajı, dev betonarme bina ve vinçler, tel örgüyle çevrili sıra sıra barakalar... Her şey aynen Greer'ın on beş yıl önce kaydettiği gibiydi. Alicia RDF'yi çıkarıp, soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla ayarladı. Cihazla etrafı taradı. Statik sesi; sonra ibre bir santim kımıldadı. Şimdi kubbeyi gösteriyordu.

Evde biri vardı.

Alicia günün en aydınlık saatleri dışında gözlüğe ihtiyaç duymuyordu artık. Bu nasıl olmuştu? Gözlerine ne olmuştu? Nehir yüzeyindeki yansımasını inceledi; turuncu ışık sönmeye devam ediyordu. Bunun anlamı neydi? Alicia neredeyse normal görünüyordu. Sıradan kadınlar gibi. *Keşke öyle olsam*, diye düşündü.

İlk iki günü şehrin etrafında dolanarak, savunma tedbirlerini inceleyerek geçirdi. Gördüklerini not aldı: taşıtları, askerleri, silahları. Ana kapıdan düzenli olarak çıkan devriyelerden saklanmak kolaydı;

işlerini üstünkörü yapıyorlardı sanki, gerçek bir tehdit algılamıyorlardı. Şafak söker sökmez barakalardan yola çıkan kamyonlar fabrikalarla ahırlara ve tarlalara işçi taşıyor, karanlık çökerken de dönüyorlardı. Günler geçtikçe Alicia bu şehrin bir çeşit hapishane olduğunu, vatandaşlarının efendilerle kölelerden oluştuğunu anlamaya başladı; kölelere karşı yeterli güvenlik önlemi alınmıyor gibiydi oysa. Tel örgülerde yeterince nöbetçi olmuyordu, olanların da birçoğu silahsız gibiydi. Nüfusu kontrol eden güç her ne idiyse, içten geliyordu.

Alicia iki yapıda odaklandı. Bunlardan birincisi vinçli, büyük binaydı. Kale gibi görünüyordu. Alicia dürbünle bakınca tek bir giriş gördü; bu geniş girişte kalın metal kapılar vardı. Vinçler hareketsiz duruyordu; binanın inşası tamamlanmış gibiydi, oysa görünüşe göre kullanılmıyordu. Neden inşa edilmişti? Virallerden korunmak için mi, son bir sığınak olarak mı? Bu mümkün görünüyordu; gerçi şehrin başka yerlerinde benzer bir tedbir alınmamış gibiydi.

Diğeri stadyumdu; şehrin doğu sınırına bitişik olan, tel örgüyle çevrili bir bina kompleksindeydi. Büyük binanın aksine, stadyum her gün işlekti. Hep günbatımında veya biraz öncesinde gelip giden kamyonetler ve kamyonlar, muhtemelen bodruma inen derin bir rampada gözden kayboluyorlardı. Ne taşıdıkları bir muammaydı; ta ki dördüncü günde, sığır dolu bir kamyon rampayı inene dek.

O bodrumda bir şeyler besleniyordu.

Alicia beşinci gün öğleden hemen sonra, kamp kurduğu kanalda dinlenirken, uzaktan gelen bir patlama sesi duydu. Dürbününü şehir merkezine çevirdi. Tepenin dibinden siyah dumanlar yükseliyordu döne döne. Alicia hızla olay yerine giden adamlar ve araçlar gördü. Alevleri söndürmek için itfaiye kamyonu getirildi. Alicia tutsaklarla gardiyanları birbirinden ayırt etmeyi öğrenmişti artık, ama bu sefer üçüncü bir tür belirdi. Üç kişiydiler. Felaket mahalline Alicia’nın şimdiye kadar gördüğü, sağdan soldan toplanmış döküntü araçlara hiç benzemeyen, şık, siyah bir taşıtla geldiler ve aydınlık kış havasına çıkarken kravatlarını ve takım elbiselerindeki kırışıklıkları düzelttiler. Bunlar ne tuhaf giysilerdi... Adamlar gözlerini gizleyen, kalın

çerçeveli, siyah gözlükler takmışlardı. Bunun sebebi gözlerinin güneşten rahatsız olması mıydı, yoksa başka bir şey miydi? Varlıkları bir gölcüğe atılan taşın su yüzeyini dalgalandırması gibi ani bir etki yarattı. Olay mahallindeki diğer insanlardan dalga dalga kaygı enerjisi yayılmaya başladı adeta. Takım elbiseli adamlardan biri, kâğıt altlığı taşıyan bir adam not almaya başladı; diğer ikisiyse hararetle el kol hareketleri yaparak, bağırarak emirler yağdırdı. Alicia neye tanık oluyordu? Bu adamların lider kadrosundan oldukları belliydi; şehirdeki her şey, böyle bir kadronun varlığına işaret ediyordu. O patlama neydi peki? Kaza mıydı, yoksa bilinçli mi yapılmıştı? Hedef zırhta bir delik açmak mıydı?

Alicia'ya verilen emirler açıktı. Şehri gözle, tehdidin boyutunu sapta, altmış gün içinde Kerrville'e dönüp rapor ver. Şehir sakinleriyle çatışması kesinlikle yasaktı. Ama tel örgülerin dışında kalması gerektiği söylenmemişti.

Daha yakından bakmanın vakti gelmişti.

Stadyumu seçti.

Kamyonların geliş gidişlerini iki gün daha gözlemledi. Tel örgüler sorun değildi; asıl mesele bodruma inebilmekti. Buranın kapısı da büyük binanın girişi kadar geçit vermez görünüyordu. Kapı ancak rampaya kamyon girince açılıyordu ve araç içeri girer girmez kapanıyordu; zamanlaması mükemmeldi.

Üçüncü günün günbatımı: Alicia bütün silahlarını çalıların arkasına bıraktı... Kılıfında duran Browning'le belinin arkasındaki bıçak hariç. Tel örgülerde uygun bir tırmanma yeri bulmuştu; kullanılmaz gibi görünen binalardan biri bu noktayı gizliyordu. Bu binalarla rampanın arasında yüz metrelik açık alan vardı. Kamyon köşeyi dönünce, Alicia'nın o mesafeyi koşarak kat etmek için altı saniyesi olacaktı. *Kolay,* dedi kendine. *Çocuk oyuncağı.*

Tel örgüyü bir çırpıda aşıp binanın arka duvarına koştu ve gizlice köşeden baktı. Kamyon işte oradaydı, tam vaktinde gelmişti, sarsıla sarsıla stadyuma doğru gidiyordu. Sürücü köşeye yaklaşırken vites

düşürdü.

Haydi.

Araç rampanın tepesine vardığında, Alicia sadece altı metre gerideydi. Kapı zincir şıngırtılarıyla yükseldi. Alicia uzun bir sıçrayış yaparak kamyonun tepesine düştü ve kapının altından geçmeden yarım saniye önce yüzüstü yattı.

Uçanlar adına, bu işlerde cidden *iyiydi*.

Onu, *onları* şimdiden hissediyordu. Tenindeki fazla tanıdık karıncalanmayı ve kafatasının derinliklerindeki, uzak bir sahili okşayan dalgaların sesini andıran mırıltıları. Kamyon yavaşlamıştı, bir tünelden geçiyordu. Alicia ileride ikinci bir kapı gördü. Sürücü kornaya bastı; kapı yükselerek açıldı. Üç saniye daha geçti; kamyon durdu.

On beş metre genişliğindeki, büyük bir alandaydılar. Başını kaldırıp gizlice bakan Alicia sekiz adam saydı. Altısı tüfekliydi; ikisiyse ağır sırt çantalarında tüpler ve uzun, çelik borular taşıyorlardı. Odanın karşı ucundaki kapı, diğer iki kapıdan farklıydı: Bu ağır çelik kapının üstünde kalın sürgüler vardı.

Kâğıt altlıklı bir adam, kamyona doğru sallana sallana yürüdü; Alicia kamyonun tepesine olabildiğince uzandı.

“Kaç tane var?”

“Her zamanki kadar.”

“Birer birer mi, grup olarak mı?”

“Hiç bilmiyorum. Emir kâğıdında ne yazıyor?”

Kâğıt hışırtıları. “Eh, bir şey yazmıyor” diye karşılık verdi ikinci adam. “Grup olarak herhalde.”

“Bahis hâlâ açık mı?”

“İstiyorsan.”

“Yedi saniye diyorum.”

“Yediyi Kulampara seçti. Sen başka bir şey seç.”

“Öyleyse altı.” Sürücü kapısı gıcırdayarak açıldı; Alicia adamın beton zemine atladığını işitti. “Ben inekleri tercih ediyorum, daha uzun sürüyor.”

“Sen cidden hastasın, biliyor musun?” Sessizlik oldu. “Ama

haklısın. Gayet heyecanlı oluyor.” Adam kamyona sırtını dönüp seslendi: “Pekâlâ millet, şov vakti geldi! Işıkları karartalım!”

Pat diye sönen ışıkların yerini, tavandaki kafesli ampullerden yayılan alacakaranlık mavisi ışık aldı. Bütün adamlar geri çekiliyorlardı, odanın diğer ucundaki kapıdan uzaklaşıyorlardı. Kapının ardında ne olduğu belliydi; Alicia bunu kemiklerinde hissediyordu. Tavandan inmeye başlayan metal kapı sarsılarak durdu. Sırt çantalı adamlar kapının yakınında duruyorlardı; ellerindeki boruların ucundan alevler çıkıyordu. Sürücü kamyonun arkasına uzun adımlarla gidip kapıyı açtı.

“Dışarı çıkın haydi.”

“Lütfen” diye yalvardı bir adam, “bunu yapmak zorunda değilsiniz! Siz onlara benzemiyorsunuz!”

“Sorun yok, düşündüğün gibi değil. Zorluk çıkarma.”

Bu sefer bir kadın konuştu: “Biz bir şey yapmadık! Ben daha otuz sekiz yaşındayım!”

“Hadi ya? Seni daha yaşlı sanmıştım.” Bir altıpatların çekilen horozu tıkırdadı. “Hepiniz, kımıldayın.”

El ve ayak bileklerinden zincirlenmiş altı adamla dört kadın birer birer kamyondan indirildi. Hüngür hüngür ağlıyorlardı, canlarının bağışlanması için yalvarıyorlardı. Bazıları ayakta durmakta zorlanıyordu. İki adam tüfeklerini onlara doğru tutarken, sürücü bir tomar anahtar taşıyarak aralarında gezindi ve zincirlerini çözdü.

“Zincirlerini neden çözüyorsun ki?” diye sordu diğer muhafızlardan biri.

“N’olur bunu yapmayın!” diye haykırdı kadın. “Size yalvarıyorum! Çocuklarım var!”

Sürücü elinin tersiyle vurup kadını yere serdi. “Kapa çeneni demiş miydim sana?” Sonra bir çift zinciri kaldırıp muhafıza gösterdi. “Bunları sonra sen mi temizlemek istiyorsun? Benim istemediğim kesin.”

Şehir sakinleriyle çatışma, dedi Alicia kendine. *Şehir sakinleriyle çatışma. Şehir sakinleriyle çatışma.*

“Kulampara?” diye seslendi sürücü. “Hazır mıyız?”

Yandaki bir çeşit gösterge panelinin başında domuza benzeyen bir adam duruyordu. Bir kolu çekince kapı hafifçe sarsıldı. “Bir saniye, kol sıkıştı.”

Çatışma, çatışma, çatışma...

“İşte oldu.”

Başlarım emirlerine.

Alicia yuvarlanarak aşağı atlayınca sürücüyle yüz yüze geldi. “N’aber?”

“Orospu... çocuğu?”

Alicia bıçağını çekip adamın kaburgalarının altına daldırdı. Sert bir nefes veren adam geriye doğru sendeledi.

“Hepiniz” diye haykırdı Alicia, “yere yatın!”

Browning’ini kılıfından çıkarıp odada ilerledi ve silahı iki eliyle tutarak, sistemli bir şekilde ateş etmeye başladı. Muhafızlar tepki veremeyecek kadar afallamış gibiydiler: Alicia onları birer birer vurdukça, kurşun yaralarından pas rengi kanlar fışkırıyordu. Kafadan. Kalpten. Tekrar kafadan. Alicia’nın arkasındaki tutsaklar vahşi çığlıklar atmaya başlamışlardı hep bir ağızdan. Alicia’nın zihni odaklanmıştı, cam gibi netti. Havaya tatlı, sarhoş edici kan kokusu yayıldı. Alicia onları vurup yere seriyordu. Şimşek gibi saldırıyordu. Şarjöründe dokuz kurşun kalmıştı; işi bittiğinde bir kurşun artacaktı.

Alicia’yı alev makineli adamlardan biri durdurdu. Gerçi niyeti bu değildi kesinlikle. Alicia tetiği çektiği anda, adam yalnızca kendini korumaya çalışıyordu... Başını eğip sırtını ona dönmesi içgüdüsel bir hareketti.

45

“Belgeler.”

Parmaklarının titremesini irade gücüyle durdurmaya çalışan Sara sahte geçiş izni belgesini muhafıza uzattı. Küt küt atan kalbinin sesini kadının duymaması mucizeydi. Sara’nın ellerinden kaptığı belgeye çabucak göz gezdiren kadın, Sara’nın yüzüne bir bakış attıktan sonra

belgeye son bir kez bakıp kâğıdı ifadesizce geri uzattı.

"Sıradaki!"

Sara döner tel kapıdan geçti. Son bir adım daha: Diğer tarafa geçince tek başına olacaktı. Kapının ardında mezbahayı çağrıştıran, tel örgüyle çevrili bir geçit uzanıyordu. Sıraya girmiş gündelik işçiler, bahçıvanlar, mutfak çalışanları, motor tamircileri ayaklarını sürüyerek buradan geçiyorlardı. Geçidin iki yanında da işbirler vardı; hırlayan köpekleri zincirlerinden tutarak zapt ederken, yaylacıların ürktüğünü gördükçe kendi aralarında gülüşüyorlardı. Torbalar aranıyordu, herkesin üstü aranıyordu. Eşarbını başına iyice dolayan Sara gözlerini kaçırmayı sürdürdü. Asıl tehlike onu tanıyan biri tarafından görülmesiydi; yaylacı, işbir fark etmezdi. Anonimliğin güvenliğine ancak hizmetçi peçesi takınca kavuşacaktı.

Eustace'ın onu Kubbe'ye yerleştirmeyi nasıl başardığını bilmiyordu. *Biz her yerdeyiz,* demekle yetinmişti adam. Sara içeri girince, bağlantı kuracağı kişi onu bulacaktı. Şifreler, gizli anlamlara sahip sıradan sözcükler söyleyerek birbirlerine kimliklerini kanıtlayacaklardı. Sara tepeye çıkarken gözlerini yerden ayırmayarak görünmez olmaya çalıştı, ama buna gerek var mıydı? Etrafa bakınması daha doğal olmaz mıydı? Buranın havası bile değişikti sanki... Daha temizdi, ama tehlike hissiyle yüklü gibiydi. Sara gözucuyla aşağı bakınca, ikişer üçer yürüyen çok sayıda İK personeli gördü. Arabayla bombalama olayından sonra güvenlik tedbirleri artırılmıştı herhalde, ama sebebi kim bilebilirdi? Belki de burası hep böyleydi.

Kubbe beton barikatlarla çevriliydi. Sara nöbetçi kulübesine varınca geçiş izni belgesini gösterdi ve bronz çerçeveli, çift kanatlı, devasa kapıya doğru yükselen geniş merdiveni çıktı. *Hadi bakalım,* diye düşündü.

Kapının kanatları açılınca Sara yana çekilmek zorunda kaldı. Soğuk yüzünden yakalarını kaldırmış, takım elbiseli, deri evrak çantalarını sallayan iki kırmızı gözlü yanından geçtiler; bir tanesi ona sürtündü. Sara onların dikkatini çekmemeyi başardığını düşünürken, soldaki kırmızı gözlü en üst basamakta durup döndü ve ona baktı. "Önüne

baksana yaylacı."

Sara onlarla göz göze gelmemek için yere bakıyordu. Adamların siyah gözlükleri bile, Sara'nın içinin ürpermesini engellemiyordu. "Kusura bakmayın efendim. Benim hatamdı."

"Ben konuşurken bana bak."

Bir tuzak gibi geldi bu. "Rahatsızlık vermek istememiştim" diye mırıldandı Sara. "Geçiş iznim var." Belgeyi uzattı.

"*Bana bak* dedim."

Sara tüm içgüdülerine karşı gelerek yavaşça başını kaldırdı. Kırmızı gözlü adam belgeyi almadan, gözlüğünün geçit vermez kalkanının ardından Sara'yı endişe yüklü bir an boyunca süzdü. İkincisinin dikkati başka yerde gibiydi; arkadaşının oyalanmasına göz yumuyordu sadece. *Kesinlikle çocuksu görünüyorlar,* diye düşündü Sara. Yumuşak ve pürüzsüz tenli yüzleriyle, çevik ve oğlansı vücutlarıyla, oyun olsun diye yetişkin kıyafeti giymiş aşırı uzun boylu çocuklara benziyorlardı. Her şeyi oyun olarak görüyorlardı.

"İçimizden biri sana bir şeyi yapmanı söylediğinde yap."

Diğeri sabırsızca yanaklarını şişirdi. "Senin bugün neyin var yahu? Bu kız önemsiz. Artık gidebilir miyiz lütfen?"

"Bu iş bitmeden olmaz." Sonra Sara'ya: "Anlaşıldı mı?"

Sara'nın kanı donmuş gibiydi. Gözlerini kaçırmamak için tüm irade gücünü kullanıyordu. O şeytani gözler. O hafif, küçümseyici gülümseme. "Evet efendim" dedi Sara kekeleyerek. "Kesinlikle."

"Söylesene. Ne yaparsın sen?"

"Ne mi yaparım?"

Adam fare yakalamış kedi gibi gülümsedi. "Evet, ne yaptığını sordum. Yani işin ne?"

Sara itaatkâr bir tavırla omuz silkti. "Sadece temizlik yaparım efendim." Adam karşılık vermeyince ekledi: "Hizmetçi olacağım."

Sara'yı bir an daha süzen kırmızı gözlü, bunun tatminkâr bir yanıt olup olmadığına karar vermeye çalıştı. "Eh, sana bir tavsiye vereyim yaylacı. Bu kapıdan geçince dikkatli ol. Küçücük bir hata bile sonun olabilir."

"Dikkatli olurum efendim. Sağ olun efendim."

“Def ol şimdi, işinin başına git.”

Sara ancak o ikisinin merdiveni tamamen inmelerini bekledikten sonra gevşedi. *Uçanlar adına,* diye düşündü. *Tanrı aşkına, kendine hâkim ol. Şimdi gireceğin bina bu yaratıklarla dolu.*

Cesaretini toplayıp kapıyı açtı.

Kendini çok geniş bir mekânda buluverince sersemledi; boyut algısı bozuldu. Hayatında böyle bir yer görmemişti hiç; ışıldayan mermer zemin, kat kat yükselen balkonlar, devasa döner merdivenler. Tavan çok yüksekti. Kümbetin yüksek pencerelerinden inen zayıf gün ışığı, içeriyi alacakaranlığa bürüyordu. Burası hem gürültülü, hem sessiz gibiydi; en ufak ses bile, boşluk tarafından yutulmadan önce yankılanıyordu. Hem odanın kenarlarında, hem de merdivenlerde düzenli aralıklarla nöbet tutan işbirler vardı. Odanın ortasındaki kayıt masasının önünde on işçi kuyruk olmuştu. Sara omzuna aletlerle dolu bir torba atmış bir adamın arkasına geçti. Adamın yanından bakmayı, ileride ne olduğunu görmeyi çok istese de kendini tuttu. Geçiş izni belgelerine damga vuruldukça, sıra ağır ağır ilerledi. Sara beşinci, üçüncü, ikinci sıradaydı şimdi. Alet torbalı adam yana çekilince, masanın ardında oturan kişi belirdi.

Vale’di bu.

Sara’nın nabzı adrenalin yüzünden hızlandı. Kımıldayamıyordu; nefes alamıyordu. Her şey başlamadan bitecekti. Ona verilen emirler açıktı. Sağ olarak ele geçirilmemeliydi. Nina kırmızı gözlülerin ona ne yapacaklarını ayrıntılarıyla anlatmıştı. *Hayatında hiç yaşamadığın bir şey. Seni öldürmeleri için yalvarırsın. Tereddüt etmemelisin.* Sara’nın kullanabileceği ne vardı? Yoksa en iyisi kaçmak ve onu vurmaları için dua etmek miydi?

“İyi misiniz hanımefendi?”

Vale ona dikkatle bakıyordu; geçiş izni belgesini almak için elini uzatmıştı.

“Ne dediniz?”

“İyi... misiniz?”

Sara bir uçurumun kenarından geriye çekildiğini hissetti. Uygun karşılığı bulmaya çabaladı. “Biraz heyecanlıyım sadece.”

Vale onu gördüğüne şaşırmışsa bile belli etmedi. Sara'dan daha iyi bir aktör olduğu kesindi. Sara onca yıl boyunca Vale'den şüphelenmemişti hiç.

"Kubbe ilk görüşte biraz sersemletici olabiliyor. Siz yeni kız, Dani olmalısınız. Doğru mu?"

Sara başıyla onayladı. Dani, ismi buydu artık. Sara değil.

"Kimlik levhanızı gösterin lütfen."

Sara kolunu sıyırıp uzattı. Eustace kayıt departmanındaki bir adamını kullanarak Sara'nın numarasını onun yeni, kurgusal kimliğine vermişti. Vale biraz gösterişli bir tavırla, numarayı elindeki kâğıtlarda aradı.

"Görünüşe göre Yönetici Yardımcısı Wilkes'e gitmeniz gerekiyor." Bir başka işbire, masadaki yerini almasını işaret etti. "Benimle gelin."

Sara bu ismi bilmiyordu. Ama yönetici yardımcısı... üst düzey kadrodan biri olsa gerekti. Vale onu kısa bir koridordan geçirip, yansıtıcı metal kapıları olan bir asansöre götürdü. Sessizce ileriye bakarak, asansörün gelmesini beklediler.

"Binin lütfen."

Sara'nın arkasından binen Vale altıncı kat düğmesine bastı. Asansör yükselmeye başladı. Adam hâlâ Sara'ya bakmıyordu. Sara onun bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Sonra, dördüncü katı geçerlerken, adam tekrar panele uzanıp bir düğmeyi çevirdi. Asansör duruverdi.

"Çok az zamanımız var" dedi Vale. "Lila denen kadına hizmet edeceksin. Umduğumuzdan da iyi bu."

"Lila kim?"

"Viralleri kontrol eden kadın. Önemli bir hedef. Çok sıkı korunuyor ve odasından neredeyse hiç çıkmıyor."

Sara adamın söylediklerinin her kelimesini ezberlemeye çalıştı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Şimdilik onu izle sadece. Güvenini kazanmaya çalış. Biz ikimiz bir daha doğrudan temas kurmayacağız. Mesajlarını yemeklerini getirecek kıza verirsin. Tepsindeki kaşık yukarı dönükse, tabağının altında bir not var demektir. Mesajlara aynı şekilde karşılık ver, ama

ancak acil durumlarda. Anladın mı?”

Sara başıyla onayladı.

“Senden hep hoşlandım Sara. Seni korumak için elimden geleni yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok. Kırmızı gözlüler kim olduğunu anlarlarsa sana yardım edemem.” Adam parmaklarını pantolonunun beline sokup küçük, kare şeklinde bir metal folyo çıkardı ve Sara’nın eline tutuşturdu. “Bunu hep yanında tut. İçinde bir parça kurutma kâğıdı var. Nina’nın seni bayıltmakta kullandığı bileşime, ama çok daha yoğununa batırıldı. Dilinin altına koyarsın. İki saniyeden fazla sürmez. Bodruma gitmekten iyidir inan.”

Sara zarfı pantolon cebine koydu. Ölüm onunla birlikteydi artık. Zamanı gelirse gerekeni yapabileceğini umdu.

Vale’in eli düğmedeydi. “Hazır mısın?”

Sarsılarak yukarı çıkmaya devam eden asansör, hedeflerine iyice yaklaştıklarında yavaşladı. Rolüne dönen Vale, Sara’nın kolunu dirseğinin hemen üstünden sımsıkı tuttu. Kapılar kayarak açılınca karşılarında iriyarı, dişleri kararmış, elleri belinde duran, öfkeyle bakan bir işbir belirdi.

“Bu asansörün nesi var yahu?” Sonra, gözlerini Sara’ya çevirerek: “Bunun bu katta ne işi var?”

“Yeni hizmetçi. Onu Wilkes’e götürüyorum.”

İşbir, Sara’yı tepeden tırnağa süzdü. Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıp indirdi. “Yazık. Güzelmiş.”

Vale, Sara’yı ağır ahşap kapıların bulunduğu bir koridordan geçirdi. Kapıların her birinde, göz hizasında, isim ve unvan yazan birer pirinç plaka vardı; Sara bu isimlerden bazılarını yaylada asılı afişlerden tanıdı: “Aidan Hoppel, Propaganda Bakanı” “Clay Anderson, İmar Bakanı” “Daryl Chee, Maddi Kaynakları Geri Kazanma Bakanı” “Vikram Suresh, Sağlık Bakanı.” Son kapıya geldiler: “Frederick Wilkes, Özel Kalem ve Vatan’ın Yönetici Yardımcısı.”

“Gel.”

Ofisteki kişi masasında oturuyordu, bir kâğıt yığınına eğilmişti,

dolmakalemle bir şeyler yazıyordu. Arkasındaki kapalı perdelerden içeri donuk kış ışığı sızıyordu. Bir an geçti; sonra adam başını kaldırıp baktı.

“Dani, öyle mi?”

Sara başıyla onayladı.

Kırmızı gözlü, bakışlarını Vale’e çevirdi. “Dışarıda bekle lütfen.”

Kapı tıkırdayarak kapandı. Wilkes koltuğunda geriye doğru yaylandı. Bezgin görünüyordu. Kâğıt yığınından çekip aldığı bir sayfayı inceledi.

“Mandıra. Orada mı çalıştın?”

“Evet efendim.”

“Yakın akraban yok.”

“Yok efendim.”

Wilkes masasındaki sayfaya tekrar baktı. “Eh, bugün şanslı günündesin anlaşılan. Lila’nın hizmetçisi olacaksın. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Sara başını uysalca iki yana salladı.

“Söylentiler duymuşsundur belki. Güvenlik tedbirlerinin her zaman yeterli olmadığının farkındayız. Kulağına gelen bir şeyler varsa söyleyebilirsin.”

Sara adamın gözlerinin içine bakmayı muazzam bir çabayla başardı. “Hayır, bir şey duymadım.”

Wilkes bir an bekledikten sonra sözüne devam etti. “Eh. Lila’nın eşsiz olduğunu söylemem yeterli. Senin işin çok basit. Senden ne isterse yapacaksın. O biraz şeydir... nasıl desem? Sağı solu belli olmaz. Senden istediği bazı şeyler tuhaf gelecek. Bu işi kıvırabileceğini düşünüyor musun?”

Sara başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. “Evet efendim.”

“Onun yemek yemesini sağlaman şart. Onu ikna etmen gerekecek. Son derece dikkafalı olabiliyor.”

“Bana güvenebilirsiniz efendim.”

Adam tekrar koltuğuna yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. “Kubbe’deki hayatın yayladakinden çok daha rahat olduğunu göreceksin. Günde üç öğün yemek. Yıkanmak için sıcak su.

Bahsettiğim görevler dışında pek bir şey istenmeyecek senden. İşini iyi yaparsan, uzun yıllar boyunca cömertliğimizden faydalanmaman için bir sebep yok. Son bir şey. Çocuklarla aran nasıldır?”

“Çocuklarla mı efendim?”

“Evet. Onları sever misin? Onlarla iyi anlaşır mısın? Ben şahsen çocuklara tahammül etmekte epey zorlanırım.”

Sara tanıdık bir sızı hissetti. “Evet efendim. Çok severim.”

Wilkes’in daha fazla açıklama yapmasını bekledi, ama adamın bunu yapmayacağı belliydi. Wilkes masasının ardından Sara’yı birkaç saniye daha süzdükten sonra telefonu kaldırdı.

“Onlara söyle, geliyoruz.”

Bir saat kadar sonra, hizmetçi cüppesi giymiş olan Sara kendini bir odanın eşiğinde buldu; burası öyle gösterişli dekore edilmişti ki, insan nereye bakacağını şaşırıyordu. Pencerelerdeki ağır perdeler kapalıydı; içerideki yegâne ışık kaynağı, odanın çeşitli yerlerindeki büyük gümüş şamdanlardı. Sara odaya yavaşça göz gezdirdi. İçeride öyle çok mobilya ve biblo vardı ki burası ikamet edilen bir yerden çok, çeşitli nesnelerin konduğu bir depo gibiydi. Bir yanda duran, şişkin ve püsküllü yastıklarla kaplı büyük kanepenin ve yine yastıklarla kaplı iki koltuğun karşısında cilalı ahşaptan yapılma, üstüne kitaplar yığılmış, kare şeklinde bir sehpa vardı. Yerdeki desenli halının dört bir yanına da çeşitli renklerde yastıklar saçılıydı. Duvarlar kalın, yaldızlı çerçeveli yağlıboya tablolarla, peyzajlarla, at ve köpek resimleriyle, tuhaf kıyafetler giymiş kadınlarla çocukların birçok portresiyle kaplıydı; bu resimler rahatsız edici bir şekilde yarı gerçek görünüyordu. Bir tanesi Sara’nın dikkatini çekti: bir bahçede, küçük bir kızın yanında oturan mavi elbiseli, turuncu şapkalı bir kadın. Sara yakından bakmak için resme yaklaştı. Çerçevenin altındaki küçük plakada “Pierre-Auguste Renoir, *Terasta*, 1881” yazılıydı.

“Eh, geldin demek. Nihayet birini gönderdiler.”

Sara döndü. Yatak odasının eşiğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir kadın duruyordu. Sara’nın Vale’le Wilkes’in

söylediklerinden yola çıkarak zihninde oluşturduğu imgeye hem uyuyor, hem de uymuyordu. Sara en azından haşmetli birini hayal etmişti, oysa karşısındaki kadın oldukça narin görünüyordu. Altmış yaşında vardı belki. Yüzündeki derin kırışıklıklar kesişiyordu; sulu gözlerinin altında hilal şeklindeki, sarkık torbalar hamağa benziyordu. Dudakları öyle solgundu ki sanki yoktu, hayalet dudağı gibiydi. Parlak kumaşlı, tiril tiril bir sabahlık giymiş, kalın bir havluyu başına türban gibi dolamıştı.

“*¿Hablas inglés?*”

Soruyu anlamayan Sara aval aval baktı.

“İngilizce... biliyor... musun?”

“Evet” dedi Sara. “İngilizce biliyorum.”

Kadın biraz şaşırdı. “Ah. Biliyorsun demek. Buna şaşırdığımı söylemeliyim. Bana biraz olsun İngilizce bilen birini göndermelerini kaç kez söyledim biliyor musun? Saymak bile istemiyorum.” Ellerini dalgınca ovuşturdu. “Pardon, ismin neydi?”

Sara ismini söylememişti oysa. “Dani.”

“Dani” diye tekrarladı kadın. “Nerelisin?”

En genel yanıt en akıllıca yanıt gibi geldi. “Buralıyım.”

“Elbette *buralısın. Memleketini* sordum. Kabileni. Halkını. Klanını.” Kadın ellerini sinirle ovuşturdu yine. “Bilirsin. *Aileni.*”

Konuşma uzadıkça Sara kadının tuhaflığının bataklığına giderek saplandığını hissediyordu. Ama kadının neredeyse sevimli bir yanı da vardı. Oldukça âciz görünüyordu; kafese kapatılmış, cik cik öten bir kuş gibiydi.

“Aslında Californialıyım.”

“Ah. Hah şöyle.” Kadın duraksadıktan sonra, bir şeyi anlamışçasına baktı: “Ah, *anlıyorum.* Okul masrafların yüzünden çalışıyorsun. Neden söylemedin?”

“Hanımefendi?”

“Lütfen” dedi kadın neşeyle, “bana Lila de. Bu kadar mütevazı da olma. Takdir edilesi bir şey yapıyorsun. Karakterli olduğun belli. Bu sana diğer kızlardan daha fazla para vereceğim anlamına gelmiyor elbette. Servise açıkça söyledim zaten. Saatte on dört; beğenmezsen

keyfin bilir."

On dört ne? diye merak etti Sara. "On dört iyidir."

"Sigortan da olacak tabii. Sigortanı, vergini ödeyeceğiz. David bu konularda çok titizdir. Her şey kitabına uygun olsun ister. Kanunlara düşkündür. Maalesef sağlık sigortanı ödemeyeceğiz, ama onu okulun ödüyordur zaten." Kadın teşvik edici bir edayla gülümsedi. "Eee, anlaştık mı?"

Şaşkına dönen Sara başıyla onayladı.

"Harika. Şunu söylemeliyim ki Dani" diye söze devam etti Lila adlı kadın, odanın içine süzülerek, "Hızır gibi yetiştin. Tam zamanında geldin." Sabahlık cebinden kibrit kutusu çıkarmıştı ve makyaj masasının yanındaki büyük bir şamdanın mumlarını yakıyordu. "Onu şuraya koyar mısın?"

Wilkes'in Sara'ya verdiği tepsiyi kastediyordu. Tepside metal bir matarayla bir bardak vardı. Sara tepsiyi kadının gösterdiği masaya, eşarplarla örtülü bir oymalı gardırobun yanına bıraktı. Lila bir boy aynasının karşısına geçmişti ve omuzlarını sağa sola döndürerek yansımasını inceliyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Pardon?"

Kadın bir elini koyduğu karnını içeri çekip göğsünü şişirmişti. "Ah şu iğrenç diyet. Hayatımda bu kadar aç kaldığımı hatırlamıyorum. İşe yaradığı da yok sanki. Ne dersin Dani? İki kilo daha versem mi? Samimi fikrini söyle."

Profilden bakınca kadın bir deri bir kemik görünüyordu. "Böyle gayet iyisiniz bence" dedi Sara kibarca. "Daha fazla kilo vermenize gerek yok."

"Sahi mi? Ben bu aynaya bakınca şöyle düşünüyorum da: Bu balon kim? Bu zeplin? *Ah Tanrım, berbat görünüyorum.* Aynen böyle düşünüyorum."

Sara, Wilkes'in emirlerini hatırladı. "Aslında biraz daha çok yemelisiniz bence."

"Öyle diyorlar. *Bunu* daha önce de duydum inan." Kadın ellerini beline koyup yüzünü buruşturdu ve sesini bir oktav alçalttı. "Lila, çok

zayıfsın. Lila, biraz kilo almalısın. Sen şöylesin, sen böylesin. Falan filan." Gözlerini panikle, faltaşı gibi açtı birden. "Aman Tanrım, saat kaç?"

"Herhalde... öğlen olmuştur?"

"Aman Tanrım!" Kadın odada koşturmaya ve eline geçen şeyleri gelişigüzel alıp bırakmaya başladı. "Öyle durmasana" diye yalvardı, bir kitap yığınını alıp kitaplığa koyarken.

"Ne yapmamı istersiniz?"

"Sadece... bilmem ki. *Bir şeyler yap işte.* Al..." Sara'nın ellerini yastıklarla doldurdu. "Bunları şuraya koy. Şu şeyin üstüne, adını unuttum şimdi."

"Eee, kanepeyi mi kastediyorsunuz?"

"Tabii ki kanepeyi kastediyorum!"

Kadının yüzü bir ışık düğmesine basılmışçasına aydınlanıvermişti. Muhteşem, mutlu, parlak bir ışık yayıyordu. Sara'nın omzunun üstünden kapıya bakıyordu.

"Canım!"

O çömelirken, önlüklü küçük bir kız, sarı buklelerini hoplata hoplata Sara'nın yanından geçip kadının uzanmış kollarına koştu. "Meleğim! Tatlı kızım benim, tatlım!"

Elinde renkli bir kâğıt tutan çocuk, kadının türbanlı başını gösterdi. "Yıkandın mı anneciğim?"

"Evet! Anneciğin yıkanmaya bayılır, bilirsin. Sen ne zeki kızsın öyle! Eee, söyle bakayım" diye devam etti kadın, "derslerin nasıldı? Jenny sana kitap okudu mu?"

"*Tavşan Peter*'ı okuduk."

"Harika!" dedi kadın gülümseyerek. "Komik miydi? Beğendin mi? Senin yaşındayken ona hayrandım, söylemişimdir." Dikkatini kızın elindeki kâğıda yöneltti. "Bu neymiş bakalım?"

Küçük kız kâğıdı kaldırdı. "Resim."

"Bu ben miyim? İkimizin resmi mi?"

"Bunlar kuş. Şunun adı Martha, diğeri de Bill. Yuva yapıyorlar."

Kadının yüzünde hayal kırıklığı belirdi bir an; sonra tekrar gülümsedi. "Tabii ki yuva yapıyorlar. Kim olsa görür. Senin o güzel,

miniminnacık yüzündeki burnun kadar bariz.”

Konuşmaya devam ettiler. Sara onların söylediklerinden pek bir şey anlamıyordu. Yoğun bir duyguya, biyolojik alarm hissine kapılmıştı. İçinin derinliklerindeki, atalardan kalma, ağır bir şey dalga gibi hareket ediyordu ve diğer yandan dikkati küçük kızın sarışın başına odaklanmıştı. O bukleler. Küçük kızın bedeninin uzayda kapladığı kendine özgü alan. Sara bilmese de biliyordu ve içinde bu paradoksun bir çeşit koridor, görüntüleri sonsuza dek yansıtan karşılıklı aynaların bulunduğu bir koridor oluşturduğunu da biliyordu.

“Ama ne kabayım” diyordu Lila adlı kadın; sesi bambaşka bir boyuttan geliyordu, uzak bir gezegenden yapılan bir yayındı. “Büyük düşüncesizlik ettim. Eva, seni biriyle tanıştırmalıyım. Bu yeni arkadaşımız...” Kadın duraksadı.

“Dani” demeyi başardı Sara.

“Yeni, muhteşem arkadaşımız Dani. Eva, nasılsınız desene.”

Çocuk döndü. Sara onun yüzünü görünce zaman durdu. O vücudun ve yüz hatlarının evrende eşi benzeri yoktu. Sara kesinlikle emindi.

Kendi kızına bakıyordu.

Ama bir an sonra bir şey değişti. Bir gölge düştü, karanlık bir varlık çöktü. Sara’yı sarsarak dünyaya geri döndürdü.

“Lila.”

Sara döndü. Adam arkasındaydı. Yüzü sıradandı, akılda kalıcı değildi, binlerce sima gibiydi; ama yerçekimi kadar belirgin, görünmez bir tehditkârlık yayıyordu. Görünüşü ürkütücüydü.

Sara’ya delici, küçümseyici gözlerle baktı. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Sara yutkundu. Boğazı kamış gibi daralmıştı. Cüppe cebinin derinliklerinde gizli olan folyo paketi anımsadı ilk kez; onu son anımsayışı olmayacaktı bu.

“Evet efendim. Yönetici Guilder’sınız.”

Adamın ağız kenarları hoşnutsuzlukla aşağı kıvrıldı. “Tanrı aşkına, indir şu peçeni. Görünüşün midemi bulandırıyor.”

Sara söyleneni titreyen parmaklarla yaptı. Gölge gerçekten gölgeye dönüşmüştü şimdi; kumaşın ardından bakınca, adamın yüz hatları sisteymişçesine belirsizleşiyordu neyse ki. Sara'nın yanından uzun adımlarla geçen adam, hâlâ Sara'nın kızının önünde çömelmiş halde duran Lila'nın yanına gitti. Adamın varlığı kızı etkilememiş gibiydi, ama Lila için geçerli değildi bu. Onun bütün vücudu kasılmıştı. Çocuğu kalkan gibi önünde tutup ayağa kalktı.

"David..."

"Yeter." Adam Lila'yı hoşnutsuzlukla süzdü. "Berbat görünüyorsun, biliyor musun?" Sonra tekrar Sara'ya döndü: "Nerede?"

Sara onun tepsiyi kastettiğini anladı. Gösterdi.

"Buraya getir."

Sara bunu her nasılsa başardı.

Guilder "Şunları def et" dedi Lila'ya.

"Eva, tatlım, Dani seni dışarı çıkaracak, tamam mı?" Kadın Sara'ya yalvaran bir bakış attı. "Hava çok güzel. Biraz temiz hava almış olursun, ne dersin?"

"*Sen* çıkar" diye itiraz etti kız. "Sen *hiç* dışarı çıkmıyorsun."

Lila'nın sesi şarkı söylemeye zorlanmış birininki gibi çıkıyordu. "Biliyorum canım, ama anneciğinin güneşe ne kadar duyarlı olduğunu biliyorsun. Hem anneciğinin ilacını alması gerekiyor şimdi. Anneciğin ilacını alınca nasıl olur biliyorsun."

Çocuk gönülsüzce boyun eğdi. Lila'nın ellerinden kurtulup, kapının yanında duran Sara'ya gitti.

Kız mucizevi bir şekilde Sara'nın elini tutup onda içini yakan hisler uyandırdı.

Et ete dokundu. O elin dayanılmaz minikliği, belirgin gücü, canlandırdığı anılar. Sara'nın bütün duyuları o nefis hisse, çocuğun minicik elini tutma hissine odaklandı. Eskiden biri diğerinin içindeydi ve o zamandan beri vücutları ilk kez birbirine dokunuyordu; şimdi durum tam tersiydi: İçeride olan Sara'ydı.

"Siz ikiniz, gidin haydi" dedi Lila çatlak sesle. Müthiş bir bedbahtlıkla elini kapıya doğru salladı. "İyi eğlenceler."

Kate –Eva– tek kelime etmeden Sara'yı odadan çıkardı. Sara su üstünde sürükleniyordu sanki, ağırlığı milyon kiloydu. *Eva,* diye düşündü. *Ona Eva demeyi unutmamalıyım.* Kısa bir koridordan sonra merdivenler: En alttaki çift kanatlı kapı, içinde tahterevalli ve paslı bir salıncak bulunan küçük, tel örgüyle çevrili bir avluya açılıyordu. Gökyüzü kasvetliydi; kar yağacak gibiydi.

"Gel" dedi çocuk. Sara'nın elinden kurtuldu.

Bir salıncağa oturdu. Sara onun arkasına geçti.

"İt beni."

Sara zincirleri çekerken kaygılandı birden. Salıncak ne kadar güvenliydi? Bu değerli, sevgili varlık. Bu kutsal, mucizevi insan. En fazla bir metre yeter de artardı herhalde. Sara zincirleri bırakınca, bacaklarını canla başla sallayan kız kavis çizerek yükseldi.

"Daha yükseğe" diye emretti.

"Emin misin?"

"Daha yükseğe, daha yükseğe!"

Her dokunuş içine işliyordu. Yüreğe acısız kazınan bir oymaydı. Sara kızını belinin arkasından yakalayıp itiyordu. Kız aralık göğüne yükseliyordu. Çizdiği her kaviste geriye dökülen saçı, ardında tatlı kokusunu bırakıyordu. Kız salıncakta sessizce sallanıyordu; tamamen bu eyleme odaklanmıştı ve mutluydu. Kışın salıncakta sallanan küçük bir kız.

Kate'im, diye düşündü Sara. *Bebeğim, bir tanem.* Durmadan itti; havaya fırlayan kız her seferinde Sara'nın ellerine dönüyordu. *Biliyordum, biliyordum, hep biliyordum. Kimsesiz gecelerimde, o binlerce gecede hayatıma ışık veren kordun sen. Öldüğüne asla inanmadım.*

46

Houston.

Sulara gömülmüş, deniz tarafından boğulmuş şehir. Sadece merkezindeki gökdelenlerin ayakta durduğu o büyük bataklık şehri.

Kasırgalar, tropikal sağanaklar; bir kıtanın, körfeze nihayet ulaşıp kaçmaya çabalayan kontrolsüz suları: Yüz yıllık gelgitler alçak bölgelerde bataklıklı nehir kolları ve mikrop kaynayan deltalar oluşturmuş, her şeyi silmişti.

Şehir merkezinden on altı kilometre ötedeydiler. Yolculuklarının son günleri seksek oyunu gibi geçmişti; böcek kaynayan dikenli çalıları kese kese ilerleyip, kuru yerler ve kullanılabilir durumda olan yollar aramışlardı. Burada doğa gerçek niyetini, fesatlığını sergiliyordu: Her şey sizi sokmak, kaplamak, ısırmak istiyordu. Rutubetli havada ağır çürük kokusu vardı. Kavrayan ellere benzeyen boğumlu ağaçlar bambaşka bir çağa aittiler sanki. Tasarlanmış gibiydiler kesinlikle. Böyle ağaçları kim icat ederdi ki?

Ortalığa kimyasal rengi, sarımsı bir loşluk çöktü giderek. Artık çok yavaş ilerliyorlardı. Amy bile can sıkıntısını belli etmeye başlamıştı. Hastalık belirtileri azalmamıştı; tam tersine. Greer onun izlenmediğini düşündüğü zamanlarda avuçlarını karnına bastırdığını ve çektiği acı yüzünden yavaş soluduğunu görüyordu. Geceyi bir zamanlar fazla gösterişli olan harap bir binanın en üst katında geçirmeye karar verdiler: üstünde mum sarkıtları oluşmuş şamdanlar, konferans salonu büyüklüğünde odalar ve her şeyi kaplamış siyah, pis kokulu küf. Duvarlardaki, mermer zeminin bir metre yukarısına kadar çıkan kahverengi çizgi, bir zamanlar sel sularının nereye kadar yükseldiğini gösteriyordu. Greer yerleştikleri devasa yatak odasındaki pis amonyak kokusu yüzünden pencereleri açtı. Aşağıdaki, asmalarla kaplı avluda uzanan yüzme havuzu çamur doluydu.

Greer dışarıdaki ağaçlarda gezinen uyuşukların seslerini gece boyunca duydu. İri goriller gibi daldan dala atlıyorlardı. Greer onların çalıların arasında hışır hışır hareket ettiklerini, sonra da sıçan ve sincap gibi küçük yaratıkların can verirken attıkları tiz çığlıkları işitti. Amy viralleri uzak tutsa da, Greer elinde tabancasıyla ve tek gözü açık uyudu. *Sakın unutma. Carter bizden biri.* Greer bunun doğru olması için dua etti.

Sabah olduğunda, Amy düzelmemişti.

“Beklemeliyiz” dedi Greer.

Amy ayakta durmakta bile zorlanır gibiydi. Rahatsızlığını gizlemeye çalışmadı; karnını sımsıkı tutup başını acıyla eğdi. Greer onun karın kaslarının titrediğini, spazm geçirdiğini görebiliyordu.

Amy dişlerini sıkarak “Gidiyoruz” dedi.

Doğuya doğru yola devam ettiler. Şehir merkezindeki gökdelenler farklı farklıydı. Bazıları yıkılmıştı, yıllar geçtikçe killi toprağın hareketleri temellerini aşındırmıştı; bazılarıysa bardan çıkmış sarhoşlar misali birbirine yaslanmıştı. Amy ile Greer çalılarla çevrili nehir kollarının içinden geçen dar bir kum şeridinde ilerlediler. Tepedeki güneş parlaktı. Denizden gelmiş enkazlara rastlamaya başladılar: sığ kesimlerde yorgunluktan yığılıp kalmışçasına yan yatmış kayıklara ve kayık parçalarına. Karanın bittiği yere vardıklarında Greer atından inip eyer çantasından dürbününü çıkardı ve kirli sulara doğrulttu. Dosdoğru ileride karaya oturmuş, bir gökdelene yaslanmış büyük bir gemi vardı. Pupası inanılmayacak kadar yukarı kalkmıştı, dev pervaneleri su üstüne çıkmıştı. Üstündeki isim yazısı pasla kaplanmıştı: CHEVRON MARINER.

“Onu orada bulacağız” dedi Amy.

Oraya ancak kayıkla ulaşabilirlerdi. Şansları yaver gitti. Geldikleri yönde birkaç yüz metre ilerledikten sonra, çalıların arasında ters dönmüş bir alüminyum sandal buldular. Sandalın dibi ve perçinli kısımları sağlam görünüyordu. Greer sandalı lagüne kadar çektikten sonra suyun içine itti. Sandalın batmadığını görünce, Amy’nin atından inmesine yardım etti.

“Atlar ne olacak?” diye sordu ona.

Amy’nin çektiği acıya katlanmakta zorlandığı yüzünden belliydi. “Hava kararmadan önce döneriz bence.”

Amy binerken sandalı tutan Greer, onun ardından binip orta sıraya oturdu. Düz bir tahta parçasını kürek niyetine kullandı. Arka tarafta oturan Amy artık yüktü sadece. Gözleri kapalıydı, elleri belindeydi, alnından ter damlıyordu. Ses çıkarmasa da, Greer onun kendini tuttuğundan şüpheleniyordu. Yaklaştıkça büyüyen gemi akıl almaz boyutlara ulaştı. Paslı gövdesi, lagünün onlarca metre yukarısına kadar yükseliyordu. Yana eğikti; etrafındaki sular petrolden

kararmıştı. Greer sandalı yandaki binanın lobisine yöneltip, hareket etmeyen yürüyen merdivenlerin yanında karaya oturttu.

"Lucius, yardımına ihtiyacım olacak galiba."

Greer sandaldan inmesine yardım ettiği Amy'nin beline sarılarak, onu en yakın merdivenden yukarı çıkardı. Birkaç asansörün bulunduğu, buğulu cam duvarlarla çevrili bir orta avluda buldular kendilerini. Bir tabeladaki ONE ALLEN MERKEZİ yazısının altında mağaza listesi vardı. Yukarı çıkmaları epey zahmetli olacaktı; en az on kat çıkmaları gerekiyordu.

"Başarabilecek misin?" diye sordu Greer.

Amy dudağını ısırıp başıyla onayladı.

Tabelaya bakarak merdiveni buldular. Greer fener yaktı ve tekrar beline sarıldığı Amy ile birlikte yukarı çıkmaya başladı. Merdiven boşluğunda sıkışıp kalmış havada zehirli küf kokusu vardı; birkaç katta bir dışarı çıkıp temiz hava almak zorunda kalıyorlardı. On ikinci katta durdular.

"Yeterince çıktık bence" dedi Greer.

Duvarlarında kitaplar dizili bir ofisin kapalı pencerelerinden dışarıya, tankerin üç metre aşağıda binanın cephesine gömülmüş gövdesine baktılar. Oraya atlamak kolaydı. Greer alıp başının üstüne kaldırdığı sandalyeyi fırlatarak camı kırdı.

Amy'ye bakmak için döndü.

Amy fincan tutarcasına havaya kaldırdığı elini inceliyordu. Avcu parlak kırmızı sıvıyla doluydu. Greer onun tuniğindeki lekeyi fark etti. Amy'nin bacaklarından da kan akıyordu.

"Amy..."

Amy onunla göz göze geldi. "Yorgunsun."

Sonsuz bir yumuşaklıkla sarmalanmak gibiydi. Tüm bedeni battaniye misali kaplayan uyku.

"Ah, lanet olsun" dedi Greer, bilincini yitirip yere yığılırken.

Peter'la diğerleri San Antonio'ya 90. Otoban'dan girdiler. Sabahın erken saatleriydi; ilk geceyi şehri halka şeklinde çevreleyen, yıkılmış ve aşınmış evlerden oluşan banliyöde geçirmişlerdi. Kaldıkları oda bir polis karakolunun altındaydı; arka tarafında istihkâmlı bir rampa vardı. Hollis buranın İG sığınağı olmadığını açıklamıştı; burası Tifty'nin sığınaklarından biriydi. Peter'ın daha önce gördüğü sığınaklardan büyüktü, ama daha konforlu değildi... Boğucu bir ranzalı oda, içinde büyük bir külüstür pikap kamyonetin beklediği bir garaj ve yatağın üstünde duran benzin bidonları vardı sadece. Bir de duvar diplerine dizilmiş sandıklarla metal asker dolapları. Michael "Bunların içinde ne var?" diye sorunca Hollis tek kaşını kaldırarak "Bilmem ki Michael. Ne vardır sence?" demişti.

Şafak sökerken, kapalı göğün altında yola çıkmışlardı; direksiyonda Hollis vardı, onun yanında Peter oturuyordu, kamyonetin kasasındaysa Michael'la Lore oturmaktaydı. Şehrin büyük bölümü salgın günlerinde yanmıştı; merkezinden geriye sadece, beyazlaşmış tepelerin önünde metrukluğun kasvetiyle yükselen bir avuç büyük bina kalmıştı. Bunların kavrulmuş cephelerinin ardındaki harap, kararmış odalarda bir uyuşuk ordusu uyuyordu. "Altı üstü uyuşuklar" derdi insanlar hep, oysa gerçek ortadaydı: Viral viraldi.

Peter, Hollis'in kuzeye ya da güneye sapmasını bekliyordu; ama Hollis otobandan ayrılıp dar sokaklara girerek onları şehir merkezine götürdü. Bu yollar açıktı; arabalarla kamyonlar yol kenarına çekilmişti. Binaların gölgeleri kamyoneti kaplarken, Hollis arka camı yana çekerek açtı. Michael'la Lore'u "Silahlarınızı hazırlasanız iyi olur" diye uyardı. "Burada tetikte olmalısınız."

Michael "Gözümüzü dört açarız arkadaşım" diye karşılık verdi.

Peter yıkım manzarasına göz gezdirdi. Şehirler dünyanın eski halini düşünmesine yol açardı hep. Binalar ve evler, arabalar ve sokaklar: Bütün bunlar geleceği bilmeden, tarihin günün birinde sona ereceğini bilmeden hayatlarını yaşayan insanlarla kaynıyordu bir zamanlar.

Başlarına bir şey gelmeden ilerlediler. Binaların arası açıldıkça, yoldaki bitkiler gürleşiyordu.

Peter “Ne kadar kaldı?” diye sordu Hollis’e.

“Merak etme. Çok kalmadı.”

On dakika sonra, bir tel örgü boyunca ilerlemeye başladılar. Hollis aracı bahçe kapısının önüne park etti, torpido gözünden bir anahtar aldı ve kamyonetten indi. Peter geçmişi hatırladı; yıllar önce ağabeyi Theo’nun elektrik santralinin bahçe kapısını açmasını.

“Neredeyiz?” diye sordu, kamyonete dönen Hollis’e.

“Fort Sam Houston.”

“Askeri üs mü?”

“Askeri hastane daha çok” diye açıkladı Hollis. “En azından bir zamanlar öyleydi. Burada pek tedavi yapılmıyor artık.”

Yola devam ettiler. Peter küçük bir köyden geçtiği hissine kapıldı. Belki de eskiden kasaba meydanı olan dörtgen alanın bir yanında yüksek bir saat kulesi vardı. Peter birkaç göstermelik top hariç, askeri bir şey görmedi. Ne kamyon ya da tank, ne silah mevzisi, ne de herhangi bir istihkâm gözüne çarptı. Hollis kamyoneti düz çatılı, uzun, alçak bir binanın önüne park etti. Kapının üstündeki tabelada SU SPORLARI MERKEZİ yazılıydı.

“Su sporları” dedi Lore, hepsi inince. Tabelaya şüpheyle, kısık gözlerle baktı; göğsünde çarpaz tuttuğu tüfeği her an kullanmaya hazırdı. “Yüzme... filan gibi mi?”

Hollis tüfeği gösterdi. “Onu burada bırakmalısın. Kötü bir izlenim uyandırmak istemeyiz.” Dikkatini Peter’a yöneltti. “Son şans. Bunun geri dönüşü yok.”

“Evet, eminim.”

Binaya girdiler. Her şey göz önüne alındığında, binanın içi iyi durumdaydı: Tavanlarla pencereler sağlamdı, ortalıkta normalde görülen çöplerden eser yoktu.

“Hissediyor musunuz?” dedi Michael.

Yerden tok titreşimler geliyordu; dev bir enstrüman teli çekilip bırakılıyordu sanki. Binanın bir yerinde jeneratör çalışıyordu.

Peter “Nöbetçi olur diye düşünmüştüm” dedi Hollis’e.

“Bazen oluyor, Tifty gösteriş yapmak isteyince. Ama temelde nöbetçiye ihtiyacımız yok.”

Hollis onları çift kanatlı bir kapıya götürdü; kapıyı iterek açtığında geniş, fayans kaplı bir mekânla karşılaştılar; yüksek tavanlı odanın ortasında büyük, boş bir yüzme havuzu vardı. Hollis onları bir başka çift kanatlı kapıdan geçirdi ve cızırdayan floresan lambalarla aydınlanan merdivenlerden indirdi. Peter, Hollis'e Tifty'nin jeneratörüne nereden benzin bulduğunu sormayı düşündü, ama sonra yanıtı buldu. Tifty her şey gibi benzini de çalıyordu. Merdivenler, borular ve metal tanklarla dolu bir odaya iniyordu. Şimdi havuzun altındaydılar. Odayı sıkış tıkış geçerek bir başka kapıya vardılar; bu kapı diğerlerinden farklıydı, kalın çeliktendi. Üzerinde herhangi bir işaret bulunmadığı gibi, nasıl açılacağı da belirsizdi; pürüzsüz yüzeyinde görünür bir mekanizma yoktu. Yanındaki duvarda bir tuş takımı vardı. Hollis tuşlara çabucak basınca, kapı boğuk bir tıkırtıyla açıldı; karanlık bir koridora çıktılar.

"Merak etmeyin" dedi Hollis, başını koridora doğru eğerek, "ışıklar otomatikman yanar."

İriyarı adam kapıdan geçerken floresan lambalar titreşerek yandı; koridorun hastane beyazı duvarları ışığı yansıtarak artırıyordu. Peter'ın hayalindeki Tifty hızla değişiyordu. Peter ne hayal etmişti? Tepeden tırnağa silahlı, iriyarı, goril gibi adamların kaldığı pis bir kamp mı? Şimdiye kadar gördüklerinin bu beklentilerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tam tersine: Buradaki teknoloji Kerrville'dekinin çok ötesinde gibiydi. Fikri değişen tek kişi o değildi; Michael da hayretle, aval aval etrafa bakınıyordu. Yüz ifadesi *Burası muhteşem,* diyordu sanki.

Koridor bir asansörle son buldu. Asansörün tepesine kamera yerleştirilmişti. Diğer tarafta her kim varsa, onların geldiğini biliyordu; koridora girdiklerinden beri gözleniyorlardı.

Hollis başını kaldırıp merceğe baktıktan sonra duvardaki, küçük bir hoparlörün yanındaki düğmeye bastı. "Sorun yok" dedi. "Benimle birlikteler."

Cızırtılar geldi, sonra da: "Hollis, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Herkes silahsız. Onlar arkadaşlarım. Onlara kefilim."

"Ne istiyorlar?"

“Tifty ile görüşmemiz gerek.”

Diyafonun diğer ucundaki kişinin başka biriyle konuşmak için duraksadığını gösteren bir sessizlik oldu. “Onları buraya böyle getiremezsin. Delirdin mi sen?”

“Önemli olmasa istemezdim. Kapıyı aç Dunk.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra kapının kanatları kayarak açıldı.

“Sorumluluk sende” dedi ses.

Bindiler; asansör aşağı inmeye başladı. “Tamam, soruyorum. “Burası neresi?”

“Eski bir USAMRIID istasyonundasınız. Maryland’deki ana tesise ek olarak inşa edildi ve salgın sırasında kullanıldı.”

“USAMRIID ne?” diye sordu Lore.

Michael yanıt verdi. “‘Birleşik Devletler Ordusu Tıp Araştırmaları Enstitüsü Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü’nün kısaltılmışı.” Hollis’e bakıp kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Tifty’nin burada ne işi var?”

Asansör kapısı açılınca, horozu çekilen silahların sesini duydular ve her biri, üzerlerine doğrultulmuş birer tabanca namlusuyla karşı karşıya kaldı.

“Hepiniz diz çökün.”

Altı kişiydiler. En gençleri taş çatlasın yirmi yaşında, en yaşlılarıysa kırk yaşlarındaydı. Saçları dağınıktı, dişleri ve sakalları kirliydi: En azından bu adamlar Peter’ın beklentilerine uyuyordu. İçlerinden biri dev gibiydi; iri, kel kafalı, kat kat gerdanlı, yüzü ve kolları mavimsi dövmelerle kaplı bir adamdı. Bu Dunk’tı anlaşılan.

“Dedim ya” dedi Hollis, diğerleri gibi diz çöküp ellerini başının üstüne koyarken, “onlar arkadaşlarım.”

“Sus.” Dunk’ın kıyafeti, çeşitli askeri üniformalarla İG üniformalarının karışımıydı. Altıpatlarını kılıfına koyup Peter’ın karşısında diz çöktü ve gri, dikkatli gözleriyle onu süzdü. Yakından bakınca, yüzündeki dövmeler net görülüyordu. Viraller. Viral elleri, viral yüzleri, viral dişleri. Peter adamın tüm vücudunun bunlarla kaplı olduğundan emindi.

“Seferberlik Ordusu’ndan” diye ağır ağır konuştu Dunk, başını ciddiyetle sallayarak. “Tifty’nin hoşuna gidecek. Adın ne teğmen?”

“Jaxon.”

“Peter Jaxon mı?”

“Evet.”

Dunk ayağa kalkmadan bot topuklarının üstünde diğerlerine döndü. “Buna ne dersiniz beyler? Her gün böyle saygın misafirlerimiz olmuyor.” Tekrar Peter’a odaklandı. “Aslında hiç misafirimiz olmaz. Bu bir sorun. Burası turistik bir yer değil.”

“Tifty’yle görüşmem gerek.”

“Duydum. Maalesef Tifty şu an meşgul. Bizim Tifty mahremiyetine epey düşkündür.”

“Saçmalamayı kes” dedi Hollis. “Dedim ya, onlara kefil olacağım. Tifty’nin onların söyleyeceği şeyleri duyması gerek.”

“Bu senin sorunun arkadaşım. Taleplerde bulunacak durumda değilsin bence. Peki ya siz ikiniz?” diye sordu adam, Lore’la Michael’a dönerek. “Siz kimsiniz?”

“Petrolcüyüz” diye karşılık verdi Michael.

“İlginç. Bize petrol mü getirdiniz?” Adam gözlerini kısarak Lore’a baktı; fesatça gülümsedi. “Seni tanıyorum galiba. Poker, değil mi? Veya zar. Hatırlamıyorsundur herhalde.”

“Seninki gibi bir suratı nasıl unutabilirim?”

Dunk sırıtarak ayağa kalkıp tombul ellerini ovuşturdu. “Eh, sizlerle tanışmak çok güzeldi. Gerçekten hoştu. Ölmeden önce diyeceğiniz bir şey var mı? Vedalaşmak filan istersiniz belki?”

“Tifty’ye söyle, tarlayla ilgili” dedi Hollis.

Bir şey değişti; Peter bunu hemen sezdi. Dunk’ın yüzü karardı.

“Söyle ona” dedi Hollis.

Adam şaşkınlıktan donakalmış gibiydi. Sonra tabancasını çekti.

“Gidelim.”

Dunk’la adamları onları uzun bir koridordan geçirdiler. Peter etrafa bakındı; gerçi koridorlarla kapalı kapılardan başka görecek pek bir şey yoktu. Havuzun altındaki kapı gibi, bu kapıların çoğunun yanında da tuş takımı vardı. Dunk onları bu kapılardan birinin önüne

getirdikten sonra kapıyı üç kez sertçe çaldı.

"Gir."

Büyük gangster Tifty Lamont. Peter bir kez daha şaşırdı. Tifty sırım gibi bir adamdı; gözlüğü uzun kanca burnunun ucunda duruyordu. Boynundan aşağı dökülen uzun, açık renkli saçı başının tepesinde seyrekti ve pembe kafa derisini sergiliyordu. Geniş bir metal masanın ardında oturmuştu; tahta çubuklarla kule yapıyordu garip bir şekilde.

"Evet Dunk?" dedi adam, başını kaldırmadan. "Ne var?"

"Üç tane davetsiz misafir yakaladık efendim. Hollis getirmiş."

"Anlıyorum." Adam kule yapmaya sabırla devam etti. "Neden öldürmediniz peki?"

Dunk genzini temizledi. "Tarlayla ilgiliymiş efendim. Bir şeyler bildiklerini söylüyorlar."

Tifty'nin maketin üstündeki elleri donakaldı. Adam birkaç saniye sonra başını kaldırıp, gözlüğünün üstünden onlara baktı.

"Kim söylüyor?"

Peter öne çıktı. "Ben söylüyorum."

Tifty onu bir an süzdü. "Peki ya diğerleri? Onlar ne biliyorlarmış?"

"Onu gördüğümde yanımdaydılar."

"Kimi gördüğünde?"

"Kadını."

Tifty bir şey demedi. Yüzü körmüşçesine kaskatıydı. Sonra: "Herkes dışarı. Sen hariç..." Parmağını Peter'a doğru salladı. "Adın ne?"

"Peter Jaxon."

"Bay Jaxon hariç herkes çıksın."

"Diğerlerini ne yapayım?" diye sordu Dunk.

"Hayal gücünü kullan. Aç görünüyorlar... Neden onlara yiyecek bir şeyler vermiyorsun?"

"Hollis ne olacak peki?"

"Pardon, seni yanlış mı duydum? Onları Hollis getirdi dememiş miydin?"

"Mesele de bu ya. Onlara yerimizi gösterdi."

Tifty derin derin iç geçirdi. "Eh, bu bir pürüz. Hollis, sana ne yapayım şimdi? Kurallarımız var. Kanunlarımız var. Hırsız olsak bile. Bunu kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Özür dilerim Tifty. Peter'ın söyleyeceklerini duymalısın diye düşündüm."

"Eh, özür dilemen yetmez. Beni çok zor bir duruma soktun." Tifty odaya bezgince, şimdi ne söyleyeceğini raflarla dosyalara bakarak bulabilirmişçesine bakındı. "Pekâlâ. Listede kaçıncı sıradasın?"

"Dört"

"Artık değilsin. Ben izin verene kadar kafese girmen yasak. Orayı çok sevdiğini biliyorum. Sana insaflı davranıyorum."

Hollis'in yüzü ifadesizdi. *Kafes ne acaba?* diye merak etti Peter.

"Sağ ol Tifty."

"Hepiniz def olun şimdi."

Kapı arkalarından kapandı. Peter önce Tifty'nin konuşmasını bekledi. Adam masasının ardından kalkıp, üstünde suyla dolu bir sürahi bulunan sehpaya gitti. Kendine bir bardak su koyup içti. Tam sessizlik gerginliğe yol açmaya başlarken, adam sırtı dönük halde konuştu.

"Kadının üstünde ne vardı?"

"Siyah bir pelerin ve gözlük."

"Başka ne gördün? Kamyon var mıydı?"

Peter, Petrol Yolu'nda olanları anlattı. Tifty onu dinledi. Peter sözünü bitirince adam masasına döndü.

"Sana bir şey göstereyim."

En üst çekmeceden çıkardığı sayfayı masanın üstünde kaydırdı. Karakalemle çizilmiş bir resim, bir kadınla iki küçük kızın resmiydi; kâğıt sertleşmiş ve biraz sararmıştı.

"Buna benzer bir resmi daha önce gördün, değil mi? Belli oluyor."

Peter başıyla onayladı. Gözlerini kolayca ayırabileceği bir resim değildi bu. Tuhaf bir etkileyiciliği vardı; sanki o kadınla çocukları, zamanla mekânın olağan parametrelerinin ötesindeki bir yerden, sayfanın dışına bakıyorlardı. Onlara bakmak bir hayalete, yani üç hayalete bakmak gibiydi.

“Evet, Colorado’da. Greer göstermişti, Vorhees’in öldürülmesinden sonra. Bunlardan bir sürü vardı.” Peter gözlerini kaldırınca Tifty’nin kendisini dikkatle, sınav yapan bir öğretmen gibi incelediğini gördü. “Bu sende ne arıyor?”

“Çünkü onları severdim” diye karşılık verdi Tifty. “Vor’la ben pek anlaşamazdık, ama ne hissettiğimi bilirdi hep. Onlar benim de ailemdi. Vorhees o yüzden bunu bana verdi.”

“Tarlada öldüler.”

“Dee evet, küçük kızı Siri de. İkisi de çabuk öldüler. Çabucak oldu, gerçi ne derler bilirsin: Çabuk olsun, ama bugün değil. Büyük kız Nitia ortadan kayboldu.” Adam kaşlarını çattı. “Tüm bunlara şaşırdın mı? Beklediğin gibi çıkmadı mı?”

Peter ne diyeceğini bilemedi.

“Bizim kim ve ne olduğumuzu anlaman için söylüyorum bunları. Bu adamların hepsi birilerini kaybettiler. Ben onlara bir yuva verdim, öfkelerini yöneltebilecekleri bir şey verdim. Mesela Dunk’ı ele alalım. Şimdi heybetli görünüyor olabilir, ama ben ona bakınca ne görüyorum biliyor musun? On bir yaşında bir çocuk görüyorum. O da tarladaydı. Babasını, annesini, kız kardeşini kaybetti.”

“Kaçakçılığın bununla ne alakası var anlamadım.”

“Çünkü o yaptığımız işlerden sadece biri. Faturaları ödemenin bir yolu diyelim. Sivil Otorite bize mecburen katlanıyor. Senin Seferberlik Ordusu’ndan çok farklı değiliz aslında; madalyonun diğer yüzüyüz o kadar.”

Tifty işlediği suçları mazur göstermeye çalışır gibiydi; öte yandan Peter, adamın söylediklerinin mantıklı olduğunu gördü ister istemez.

“Albay Apgar senin eskiden subay olduğunu söyledi. Keşifçi ve keskin nişancıymışsın.”

Tifty bir an gülümsedi; belli ki bir geçmişleri vardı. “Gunnar’ın bu işte parmağı olduğunu tahmin etmeliydim. Sana ne anlattı?”

“Yüzbaşılığa kadar yükseldikten sonra ordudan ayrılmışsın. Gelmiş geçmiş en iyi S2 dedi senin için.”

“Sahi mi? Eh, abartmış, ama çok az.”

“Neden istifa ettin?”

Tifty umursamazca omuz silkti. “Bir sürü sebebi vardı. Genel olarak asker hayatının bana uymadığı söylenebilir. Burada olman, sana da pek uymadığını düşünmeme yol açıyor. Tahminimce firar ettin teğmen. Kaç gün oldu?”

Peter foyası meydana çıkmış gibi hissetti kendini. “Sadece iki gün.”

“Firar firardır. Bu konuda her şeyi bilirim inan. Ama sorduğun soruya cevap vereyim: Tarladaki kadın yüzünden Seferberlik Ordusu’ndan ayrıldım. Daha doğrusu, Genelkurmay’a o kadını anlatmama rağmen bir şey yapmadıkları için.”

Peter afallamıştı. “O kadının nereden geldiğini *biliyor* musun?”

“Tabii ki biliyorum. Genelkurmay da biliyor. Gunnar seni neden buraya gönderdi sanıyorsun? Ben on beş yıl önce, Iowa’da bir yerden gelen bir telsiz sinyalinin kaynağını bulmak için kuzeye gönderilen üç kişilik ekipteydim. Sinyal çok zayıftı, hafif cızırtılar geliyordu sadece, ama RDF’yle takip edilebilecek kadar güçlüydü. Bunu yapmamızı neden istediklerini bilmiyordum, Seferberlik Ordusu bütün parazitlerin kaynağını araştırmazdı ne de olsa; ama her şey çok gizliydi ve emir çok yukarıdan gelmişti. Bize sadece sinyalin kaynağını bulup geri gelmemiz söylendi; başka hiçbir şey yapmayacaktık. Kerrville’den iki üç kat büyük bir şehir bulduk. Ama surları, projektörleri yoktu. Normalde bu şehrin var olmaması gerekirdi. Ve ne gördük, biliyor musun? Tarlada, saldırıdan hemen önce gördüğüme benzer kamyonlar. Şu senin üç gün önce gördüğün kamyon gibi.”

“Genelkurmay ne dedi peki?”

“Bunu kimseye söylemememizi emrettiler.”

“Neden?” Gerçi bunu Peter’a da söylemişlerdi elbette.

“Kim bilir? Ama tahminimce bu emri askeri değil Sivil Otorite verdi. Korkmuşlardı. O insanlar her kimseler, ellerinde başa çıkamayacağımız bir silah vardı.”

“Viraller.”

Adam başıyla onayladı sakince. “Kulaklarını tıka ve bir daha asla gelmemeleri için dua et. Haksız değildiler belki, ama ben öyle yapamazdım. O gün istifamı verdim.”

“Oraya tekrar gittin mi peki?”

“Iowa’ya mı? Neden gideyim ki?”

Peter giderek kaygılanıyordu. “Vorhees’in kızı orada olabilir. Sara da. O kamyonları gördün.”

“Pardon. Sara. Tanıdığım biri mi?”

“Hollis’in karısı. Daha doğrusu karısı olacaktı. Roswell’de ortadan kayboldu.”

Adamın yüzünde esef belirdi. “Tabii ya. Pardon. Bunu biliyordum, ama Hollis bana onun ismini söylemedi sanırım. Yine de, bu bir şeyi değiştirmez teğmen.”

“Ama hâlâ yaşıyor olabilirler.”

“Sanmam. Aradan epey zaman geçti. Zaten elimden bir şey gelmezdi. Şimdi de gelmez. O iş için ordu gerek. Sivil Otorite ordunun devreye girmesini engelledi. Hem doğruya doğru; o insanlar, her kimseler, bir daha gelmediler. En azından şimdiye kadar, söylediklerin doğruysa eğer.”

Eksik bir şey var, diye düşündü Peter; farkındalığının kenarında gizlenen bir ayrıntı vardı. “Yanındakiler kimdi?”

“Keşif ekibindekiler mi? Komutanımız Nate Crukshank’ti. Üçüncü adam da Lucius Greer adında genç bir teğmendi.”

Peter bunu duyunca elektrik çarpmış gibi oldu.

“Beni oraya götür. Yerini göster.”

“Oraya gidince ne yapacağız ki?”

“Bizimkileri bulacağız. Bir şekilde kurtaracağız.”

“Sen beni dinliyor musun teğmen? O insanlar sağ kalmış sıradan insanlar değiller. Virallerle işbirliği içindeler. Daha da ötesi, o kadın viralleri kontrol edebiliyor. Bunu ikimiz de gördük.”

“Umurumda değil.”

“Olmalı ama. Kendini öldürtmekten başka bir şeye yaramaz. Veya dönüştürülürsün. Bu çok daha kötü olur tahminimce.”

“Oranın yerini söyle öyleyse. Ben tek başıma giderim.”

Tifty masasından kalkıp köşedeki sehpaya gitti tekrar ve kendine bir bardak su daha koydu. Suyu yavaş yavaş, yudum yudum içti. Sessizlik uzadıkça, Peter iyiden iyiye adamın düşüncelere daldığı

izlenimine kapıldı. Görüşmenin bitip bitmediğini merak etti.
“Söylesene Bay Jaxon. Çocuğun var mı?”
“Bunun konumuzla ne alakası var?”
“Söyle sen.”
Peter başını iki yana salladı. “Yok.”
“Hiç akraban yok mu?”
“Yeğenim var.”
“Şimdi nerede peki?”
Peter bu sorulardan rahatsız oldu. Ama Tifty’nin sesi öyle samimiydi ki, yanıtlar Peter’ın ağzından kendiliğinden dökülüyordu sanki. “Rahibelerin yanında. Annesiyle babası Roswell’de öldürüldü.”
“Yakın mısınız? Seni önemsiyor mu?”
“Nereye varmaya çalışıyorsun?”
Tifty bu soruya aldırmadı. Boş bardağını sehpaya bırakıp masasına döndü.
“Sana hayrandır tahminimce. Büyük Peter Jaxon’a. Bu kadar mütevazı olma... Kim olduğunu çok iyi biliyorum, hem de resmi kayıtlarda yazanlardan fazlasını. Senin şu kızı, Amy’yi ve On İki meselesini. Hollis’i de suçlama ayrıca. Ondan öğrenmedim.”
“Kimden öğrendin peki?”
Tifty sırıttı. “Başka zaman söylerim belki. Şimdi konumuz yeğenin. Adı neydi demiştin?”
“Dememiştim. Adı Caleb.”
“Caleb’a babalık yapıyor musun diye soruyorum. Bölgelerde gezip tozarken, dünyayı büyük viral tehdidinden kurtarmaya çalışırken bir yandan da ona babalık yapıyor musun sence?”
Peter tamamen yönlendirildiği hissine kapıldı birden. Oğlanla satranç oynamasını hatırladı: Kendini oyunun akışına kaptırmışken, birden kapana kısıldığını görmesini ve oyunun bitmesini.
“Basit bir soru sordum teğmen.”
“Bilmiyorum.”
Tifty onu bir an daha süzdükten sonra, konunun kapandığını belirtircesine “Dürüstlüğün için teşekkürler” dedi. “Sana tavsiyem, bütün bunları boş verip evine gitmen ve o çocuğu yetiştirmendir. Sırf

seni değil, o çocuğu da düşünerek bir istisna yapmaya, seni ve arkadaşlarını serbest bırakmaya hazırım; ama şu uyarıda bulunayım ki, yerimizi başkalarına söylemeniz, nasıl desem, sizin için iyi olmaz."

Mat. "Hepsi bu mu? Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Sana şimdiye kadar yapılan en büyük iyilik olarak gör bunu. Evine git Bay Jaxon. Hayatını yaşa. İleride bana teşekkür edersin."

Peter adamın fikrini değiştirebilecek sözler bulmaya çalıştı telaşla. Masadaki resmi gösterdi. "O kızlar. Onları sevdiğini söylemiştin."

"Severdim. Seviyorum. İşte bu yüzden sana yardım etmeyeceğim ya. İstersen duygusal adamın tekisin de, ama ölürsen vicdan azabı çekerim."

"*Vicdan*?"

"Vicdanım var, evet."

"Beni şaşırtıyorsun, biliyor musun?" dedi Peter.

"Öyle mi? Nasıl şaşırtıyorum?"

"Tifty Lamont'un korkak olduğu hiç aklıma gelmemişti."

Peter adamı sinirlendirmeyi umduysa bile, bu yönde bir belirti görmedi. Tifty koltuğunda öne arkaya sallanmaya başladı, parmak uçlarını birleştirdi ve gözlüğünün üstünden Peter'a sakince baktı. "Beni kızdırırsan ağzımdan laf alabileceğini düşünüyordun, değil mi?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Başkalarının ne düşündüğünü umursayan biri olduğumu sanmışsın demek ki. İyi denemeydi teğmen."

"Çocuklardan birinin bulunamadığını söylemiştin. O hâlâ yaşıyor olabilirken, sen nasıl burada böyle oturabiliyorsun anlamıyorum."

Tifty hoşgörüyle iç geçirdi. "Belki duymamışsındır ama, burası ihtimallere göre yaşanacak bir dünya değil Bay Jaxon. İhtimalleri fazla düşünmen, geceleri uykunun kaçmasından başka işe yaramaz, ki buralarda doğru dürüst uyumak zaten zor. Yanlış anlama, iyimserliğini takdir ediyorum. Eh, takdir demeyelim... abartı olabilir bu. Ama seni anlıyorum. Bir zamanlar ben de çok farklı değildim. Ama o günler geride kaldı. Elimde bu resim var. Ona her gün

bakıyorum. Şimdilik bununla yetinmem gerek."

Peter resmi tekrar eline aldı. Kadının ışıl ışıl gülümseyişi, görünmez bir esintiyle dalgalanan saçı; bütün çocuklar gibi umutlu olan, hayatlarını yaşamayı bekleyen, gözlerini faltaşı gibi açmış küçük kızlar. Peter bu resmin Tifty'nin hayatının merkezinde olduğundan emindi. Resme bakarken karmaşık bir borcun, ilişkilerin, verilmiş sözlerin varlığını hissetti. Bu resim sadece yadigâr değildi; adamın kendini cezalandırmasının bir yoluydu. Tifty tarlada onlarla birlikte ölmediğine hayıflanıyordu. Peter'ın Tifty Lamont'a üzülmesi ne tuhaftı.

Peter resmi Tifty'nin masasına koydu tekrar. "Kaçakçılığın yaptığın işlerden sadece biri olduğunu söylemiştin. Başka ne iş yaptığını söylemedin."

"Söylemedim değil mi?" Tifty gözlüğünü çıkarıp ayağa kalktı. "Haklısın. Gel benimle."

Tifty bir başka tuş takımının tuşlarına basınca ağır kapı açıldı ve içinde duvarlara yaslı büyük metal kafesler bulunan geniş bir oda göründü. Odada kesif hayvan, kan, çiğ et ve alkol kokuları vardı. Işık soğuktu, morumsuydu... Tifty'nin tabiriyle bu "viral mavisinin" dalga boyu dört yüz nanometreydi, görünür spektrumun en ucundaydı. *Tam onları sakin tutmaya yetecek kadar*, dedi Peter'a. Tesisi inşa eden kişiler, viralleri epey çözmüşlerdi.

Michael'la Lore onlara katılmıştı. Kafesli odadan geçip kısa bir merdiveni çıktılar. Onları neyin beklediği belliydi; nasıl sergileneceği belirsizdi sadece.

"Bu da" dedi Tifty, bir paneli açıp biri yeşil, diğeri kırmızı olan iki düğmeyi ortaya çıkararak, "gözlem odası."

Uzun bir balkondaydılar; önlerindeki metal rafın üstünde dar köprüler uzanıyordu. Tifty yeşil düğmeye bastı. Harekete geçen dişlilerle zincirlerin sesi duyuldu ve metal raf karşı duvarın içine girmeye başlayarak, altındaki kırılmaz camdan yüzeyi sergiledi.

"Haydi" diye teşvik etti Tifty. "Kendiniz görün."

Peter'la diğerleri metal köprüye çıktılar. Virallerden biri aşağıdan sıçradı hemen; cama boğuk bir sesle çarpıp yere düştü ve hücresinin köşesine yuvarlanarak geri gitti.

"*Has*...siktir" diye inledi Lore.

Tifty yanlarına geldi. "Bu tesisin kurulmasının tek bir amacı vardı: Viralleri incelemek. Daha doğrusu, onları öldürmenin yolunu bulmak."

Üçü aşağıdaki hücrelere bakıyorlardı. Peter toplam on yedi yaratık saydı; yirminci hücre boştu. Virallerin çoğu uyuşuk gibiydiler, onların varlığına pek tepki göstermiyorlardı; ama onlara doğru sıçrayan viral farklıydı... Yetişkin bir dişi draktı. Köprülerde yürümelerini aç gözlerle seyretti; vücudu gergindi, pençeleri açılıp kapanıyordu.

"Onları nasıl yakalıyorsunuz?" diye sordu Michael.

"Tuzağa düşürüyoruz."

"Neyle, fırıldaklarla mı?"

"Fırıldakları amatörler kullanır. Fırıldağın dönmesi viralleri hipnotize eder, ama onları sağ ele geçiremezsin. Sağ yakalamak için, bu tesisi kuran kişilerin kullandığı tuzakları kullanıyoruz. Bunlar inanılmayacak kadar sağlam bir tungsten alaşımından yapılmış tuzaklar."

Peter gözlerini draktan zor aldı. "Ne öğrendiniz peki?"

"İstediğim kadar çok şey öğrenemedik. Göğüs, damak. Kafatasının dibinde de üçüncü bir zayıf nokta var, ama çok küçük. Uzuvlarını kesince kan kaybından ölüyorlar, ama derilerini kesmek kolay değil. Sıcaktan ve soğuktan pek etkilenmez gibiler. Çeşitli zehirler vermeyi denedik, ama fazla zekiler. Koku alma duyuları inanılmayacak kadar güçlü; ne kadar aç olurlarsa olsunlar, zehirli şeyleri yemiyorlar. Bildiğimiz bir şey var: Boğulabiliyorlar. Vücutlarının ağırlığı yüzünden dibe çöküyorlar ve nefeslerini çok uzun süre tutamıyorlar. Rekorları yetmiş altı saniye."

"Peki ya onları aç bıraksanız?" diye sordu Michael.

"Bunu denedik. Hareketleri yavaşlıyor ve bir çeşit uyku haline geçiyorlar."

"Ve?"

“Görebildiğimiz kadarıyla, hep o halde kalabiliyorlar. Denemekten vazgeçtik sonunda.”

Peter ne gördüğünü anladı birden. Kaçakçılık göz boyamak içindi. Adam asıl işini burada, bu odada yapıyordu.

“Tifty, yalan söylüyordun.”

Herkes döndü. Tifty kollarını göğsünde kavuşturup Peter’e ters ters baktı.

“Söylemek istediğin bir şey mi var teğmen?”

“Iowa’ya gitmeyi hep istedin. Bunun bir yolunu bulamıyordun sadece.”

Tifty’nin yüz ifadesi değişmedi. Yüzü çok daha yaşlı ve yıpranmış göründü birden. “Bu ilginç bir teori.”

“Öyle mi?”

İki adam beş saniye boyunca bakıştı. Başka kimse konuşmadı. Tam sessizlik fazla uzamışken, Michael gergin havayı dağıttı.

“Senden hoşlandı bence Peter.”

Beş metre aşağıdaki iri drak yukarıya, Peter’a bakıyordu; kalın boynunun üstündeki başını miskince döndürüyordu. Çenesini esnercesine açmış, dudaklarını geriye çekmişti; parlak dişlerini sergiliyordu. *Bunlar senin için.*

Tifty öne çıktı. “Bu son yakaladığımız” dedi. “Bununla hepimiz gurur duyuyoruz... haftalardır izini sürüyorduk. Yetişkin draklara pek rastlamıyoruz artık. Ona Sheila diyoruz.”

“Ona ne yapacaksınız?” diye sordu Michael.

“Karar vermedik. Az çok her zaman yaptığımız şeyleri yaparız herhalde. Biraz ondan, biraz bundan. Kafese konulmayacak kadar saldırgan ama.”

Peter, Hollis’e verilen cezayı anımsadı. “Kafes ne?”

Tifty gülümsedi. “Ah” dedi.

Gece yarısı. Üç adam son saatleri küçük, kullanılmayan bir odada hapis geçirmişlerdi; Tifty’nin adamlarından biri dışarıda nöbet tutuyordu. Peter sonunda uyumayı başarabilmişken, bir vızıltıyla kapı

açıldı.
“Benimle gelin” dedi Tifty.
“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Lore.
“Dışarı çıkıyoruz tabii ki.”
Neden “tabii ki”? diye düşündü Peter. Ama Tifty’nin tarzı böyle gibiydi. Adam dramı seviyordu. “Hollis nerede?” diye sordu Peter.
“Merak etme, aramıza katılacak.”
Bulutlu, yıldızsız bir geceydi. Basamakların önüne park edilmiş bir kamyonet onları bekliyordu. Onlar kasaya tırmanırken, Tifty sürücünün yanına oturdu. Başlarında nöbetçi yoktu, ama karanlıkta silahsız nereye gideceklerdi ki?
Birkaç dakika sonra kamyonet, uçak hangarını andıran dev bir dikdörtgen binanın önünde durdu. Büyük bir açık kasa kamyon da dahil başka araçlar vardı burada. Etrafta gezinen, meşale taşıyan, tabancalı ve tüfekli adamlardan bazıları mısır püskülü sigarası içiyordu. Binanın içinden insan sesleri geliyordu.
“Şimdi bizim aslında ne yaptığımızı göreceksiniz” dedi Tifty.
Binanın içi çok genişti ve meşalelerle aydınlanıyordu. Çatı kirişlerine çok büyük, yıpranmış bir Amerikan bayrağı asılmıştı. Aşağı yukarı on beş metre çapında, kubbeli bir yapı olan kafes mekânın ortasındaydı; kancalı bir zincir, kafesin tepesinden yere kadar sarkıyordu. Kafesi çevreleyen tribünler ana baba günüydü; insanlar hep bir ağızdan yüksek sesle konuşuyor, sıraların arasından inip çıkan birine ellerindeki paraları telaşla sallıyorlardı. Tifty içeri girince kalabalık tezahürat yapmaya ve tepinmeye başladı. Tifty hiç istifini bozmadan üçünü en alt tribünün boş bir kısmına, kafesin çapraz parmaklıklarının sadece bir metre ötesine götürdü.
“Bahisler beş dakika sonra kapanıyor!” diye seslendi biri. “Beş dakika!”
Yanlarına Hollis oturdu. “Bu tahmin ettiğim şey mi?” dedi Peter.
Hollis başını hafifçe sallayarak onayladı. “Kesinlikle.”
“Sonuç üzerine bahse mi giriyorlar ciddi ciddi?”
“Bazıları. Uyuşuklar çıkacaksa, kaç dakika süreceği üstüne bahse giriliyor genellikle.”

“Sen de bahse girdin mi?”
Hollis ona tuhaf tuhaf baktı. “Neden girmeyeyim ki?”
Daha yüksek bir tezahürat kopunca konuşmaları yarıda kesildi. Peter başını kaldırıp bakınca, forkliftle içeri getirilen bir metal sandık gördü. Diğer taraftan mekâna giren biri erkeksi bir tavırla, kasıla kasıla yürüdü: Dunk. Üstünde kalın koruyucu yelekler, elinde de mızrak vardı; başının tepesindeki tarayıcı maskesi, dövmeli yüzünü örtmüyordu. Sağ yumruğunu havaya kaldırıp sallayınca, tribünlerdeki insanlar çılgınca tepindiler. Forklift operatörü sandığı kafesin ortasına bırakıp geri geri gitti; ikinci bir adam, zincirin kancasını sandığın üstündeki halkaya geçirdi. Adam uzaklaşırken Dunk kafese girdi. Kapı arkasından kapanıp kilitlendi.
Sessizlik çöktü. Peter’ın yanında oturan Tifty elinde megafonla ayağa kalktı. Genzini temizleyip kalabalığa seslendi. “Milli marşımızı okuyacağız; herkes ayağa kalksın lütfen.”
Herkes ayağa kalkıp sağ elini kalbine koydu ve marş okumaya başladı:

Ah söylesene, görebiliyor musun şafağın ilk ışığında,
Alacakaranlığın son ışığında gururla selamladığımız şeyi?
Geniş şeritleriyle parlak yıldızlarının tehlikeli savaş boyunca
Yiğitçe dalgalanmasını surlardan seyretmiştik hani?

Kendisi de ayağa kalkan Peter sözleri hatırlamakta zorlandı. Çok eskilerden bir şarkıydı bu... Önceki Zaman’dandı. Sığınak’taki öğretmenleri bu şarkıyı öğretmişti. Ama şarkının melodisi karmaşıktı, sözleri de Peter’a asla anlamlı gelmemişti. Kendisi gibi şaşırmış, kaşlarını kaldıran Michael’a göz attı.
Son tiz nota biter bitmez yine tezahürat yükseldi. O işitsel kaosun arasında bir nakarat belirdi ve ona hep birlikte yere vurulan ayakların gökgürültüsünü andıran sesi eşlik etti: *Dunk, Dunk, Dunk, Dunk*... Tifty buna bir süre göz yumduktan sonra elini kaldırıp herkesi susturdu. Tekrar kafese doğru döndü.
“Dunk Withers, hazır mısın?”
“Hazırım!”

“Öyleyse... kronometre başlasın!”

Kıyamet koptu. Dunk maskesini indirdi, boru sesi duyuldu, zincir yukarı çekildi. Bir an hiçbir şey olmadı; sonra sandığın içinden fırlayan uyuşuk kafesin içinde hızla, böceksi hareketlerle, duvara ulaşmaya çalışan bir karafatma gibi koştu. Dışarı çıkmanın yolunu arıyor veya uygun bir saldırı noktası bulmaya çalışıyor olabilirdi. Peter emin olamadı. Kalabalık kararını vermişti. Tezahüratın yerini yuhalamalar, ıslıklar aldı hemen. Kafesin tepesine tırmanan uyuşuk, çubuklardan birini ayaklarıyla tutup vücudunu kollarıyla birlikte aşağı sarkıttı. Onun altında duran Dunk gürültü yüzünden anlaşılmayan, alaycı hakaretler haykırdı ve mızrağını sallayarak, yaratığa aşağı atlaması için meydan okudu. Kalabalıktakiler birden değiştirdikleri ritimle el çırparak, hep bir ağızdan *Et!* diye bağırdılar. *Et! Et! Et!*

Uyuşuğun şaşkın, hatta neredeyse sersemlemiş bir hali vardı. Donuk gözlerle etrafa bakınıyordu; bu curcuna yüzünden içgüdüleri kısa devre yapmıştı sanki. Yüz hatları belirgin değildi; güçlü bir asit dökülerek insani özelliklerinden arındırılmış gibi görünüyordu. Beş saniye daha yukarıda asılı kaldı; sonra on.

Et! Et! Et! Et!

“Yeter!” Tifty ayağa kalkıp megafonu ağzına götürdü. “Etleri içeri atın!”

Parmaklıkların arasından kafesin içine fırlatılan iri, kanlı et parçaları şap diye yere düşüp leke bıraktı. Bu kadarı yetti. Çelik çubuğu bırakan yaratık, en yakındaki et parçasına doğru atladı. Bir inek bacağının üst kısmı: Uyuşuk onu yerden kaptı ve dişlerini yağlı ete gömdü; etteki sıvıları içmekten çok, nefes alırcasına içine çekiyordu. İki saniye sonra et parçası kupkuruydu artık; yaratık onu fırlatıp attı.

Dunk’a doğru döndü. Adam cazipti. Uyuşuk çömelip, kavrayıcı arka ayaklarıyla iyice açılmış dev ellerinin üstünde dengede durdu. Başını kaldırıp Dunk’ı incelemesi, saldırıya geçmek üzere olduğunun göstergesiydi.

Saldırdı.

Viral kollarını açarak Dunk’ın üstüne sıçrar, pençelerini onun

boğazına doğru savururken, Dunk eğilip yuvarlandı ve kalkarken mızrakla hamle yaptı. Kalabalık çılgına döndü. Peter da bu mücadelenin verdiği heyecanı damarlarında hissetti. Geri çekilerek mızraktan kurtulan uyuşuk, kafese hızla tırmandı tekrar. Bu sefer şaşkınlık yüzünden geri çekilmemişti; niyeti belliydi. Viraller yukarıdan saldırırlardı. Uyuşuk altı metre tırmandıktan sonra aşağı atladı ve dizlerini göğsüne çekip havada tirbuşon gibi dönerek Dunk'ın üç metre ötesine, ayaklarının üstüne düştü. Az önceki mücadelenin tersi yaşandı: Dunk saldırıya geçti; uyuşuk eğildi. Mızrak yaratığın başının üstünden geçti. Dunk momentumunun etkisiyle öne doğru düşerken uyuşuk yukarı fırladı ve onun koruyucu yelekli gövdesine başıyla vurdu; Dunk kafesin diğer tarafına savruldu.

Dunk parmaklıklara tutunarak doğruldu; sarsıldığı belliydi. Mızrağı yerde, solunda yatıyordu; maskesi yırtılmıştı. Peter onun silaha uzandığını gördü; ama adam dermansız ve sersemlemiş gibiydi, mızrağı el yordamıyla arıyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, burnundan üst dudağına kan sızıyordu. Uyuşuk neden hâlâ ona saldırmamıştı?

Çünkü bu bir tuzaktı. Uyuşuk da bundan şüphelenmiş gibiydi; Peter düşmüş savaşçıyı inceleyen yaratığın kararsızlığını sezebiliyordu. Öldürme güdüsü, her şeyin göründüğü gibi olmadığı yönündeki, yeni doğan bir taktiksel şüpheyle, belki de insanoğluna ait olan akıl yürütme kapasitesinin bir kalıntısıyla çatışma halindeydi. Hangisi galip gelecekti? Kalabalık Dunk'a sesleniyordu hep bir ağızdan, onu kendine getirmeye çalışıyordu. Veya uyuşuğu saldırıya geçirmeye. Hangisinin öleceği fark etmezdi. Dunk sırf o kafese girmekle bile en önemli zaferi, insan olma zaferini kazanmıştı. Virallerin kendisine, yoldaşlarına, dünyaya hükmetmelerine karşı gelmeyi başarmıştı.

Kan kazandı.

Uyuşuk havaya sıçradı. Dunk'ın etrafı yoklayan eli aynı anda mızrağı bulup kavradı. Yaratık üstüne düşerken, Dunk mızrağı dizlerinin arasına aldı ve kırk beş derecelik açıyla kaldırdı; mızrağın sivri ucunu uyuşuğun göğsünün ortasına doğrulturken, diğer ucunu yere dayadı.

Uyuşuk ne olacağını anlamış mıydı? Sadece bir an sonra öleceğinin farkına varmış mıydı? Mutlu muydu? Üzgün müydü? Sonra mızrağın ucu hedefini buldu ve öyle derine saplandı ki, yaratık aynı anda tek bir uzun nefes vererek öldü.

Dunk cesedi yana itti. Peter kalabalıkla birlikte ayağa kalkmıştı. Enerjisi onlarınkine karışmıştı; kolektif akımın içindeydi. Herkesle birlikte haykırdı:

Dunk, Dunk, Dunk, Dunk!

Dunk, Dunk, Dunk, Dunk!

Bu neden farklıydı? diye merak etti Peter; beyninin başka bir bölümüyse umursamayı reddediyor, beklenmedik bir esriklikle salınıyordu. Virallerle surlarda, şehirlerde ve çöllerde, ormanlarda ve tarlalarda savaşmıştı. Viral kaynayan bir mağaranın iki yüz metre derinine inmişti. Yüzlerce kez ölümle burun buruna gelmişti, ama Dunk'ın cesareti daha büyüktü, daha saftı, daha aklayıcıydı. Peter arkadaşlarına göz attı. Michael, Hollis, Lore: görünüşlerinden belliydi. Peter'la aynı hisse kapılmışlardı.

Sadece Tifty farklı görünüyordu. Herkes gibi ayağa kalkmıştı, ama yüzü duygusuzdu. Zihninde ne vardı? Nereye gitmişti? Tarlaya gitmişti. Kafes bile bu yükü hafifletemezdi. Peter'ın eline bir fırsat geçmişti. Tezahüratın dinmesini bekledi. Masalarda bahis paraları sayılıp ödeniyordu.

"Oraya girmeme izin ver."

Tifty tek kaşını kaldırarak onu inceledi. "Ne istiyorsun teğmen?"

"Bahis. Sağ kalırsam beni Iowa'ya götürürsün. Bu şehrin yerini söylemen yetmez. Benimle gelmelisin."

"Peter, bu iyi bir fikir değil" diye uyardı Hollis. "Ne hissettiğini biliyorum. Buna kafes humması deriz."

"Mesele o değil."

Tifty kollarını kavuşturdu. "Bay Jaxon, ben çok mu salak görünüyorum? Şöhretin ortada. Bir uyuşuğu öldürmekte zorlanacağını sanmam."

"Uyuşuk değil" dedi Peter. "Sheila."

Tifty onu inceledi. Arkasındaki Michael'la Lore bir şey demediler.

Peter'ın ne yaptığını anlamış veya anlamamış olabilirlerdi. Belki de bu deliliğine öyle şaşırmışlardı ki konuşamıyorlardı. Sonuç değişmezdi.

"Pekâlâ teğmen, sen bilirsin. Ama gömülecek cesedin bile kalmayacak geride."

Tifty ile iki adamı, Peter'ı arenanın arkasındaki küçük bir odaya götürdüler. Michael'la Hollis de Peter'ın yanındaydı; Lore bahis masalarının yanında bekledi. Üstünde koruyucu yeleklerle çeşitli silahlar bulunan uzun bir masadan başka bir şey yoktu odada. Peter giyindi. Koruyucu yeleklerin hareketlerini fazla yavaşlatacağından kaygılanmıştı, ama şaşılacak kadar hafif ve esnektiler. Maske ise ayrı bir meseleydi; faydalı olmaz gibiydi, üstüne üstlük görüş alanını daraltıyordu. Peter maskeyi bir yana koydu.

Sırada silah seçimi vardı. Peter iki tane seçebilirdi. Ateşli silahlar yasaktı, yalnızca delici silahlar serbestti. Çeşitli boy ve ağırlıkta bıçaklar, Tatar yayları, mızraklar, kılıçlar ve baltalar. Tatar yayı cazipti, ama yakın mesafede tekrar ok takılması fazla uzun sürerdi. Peter çelik ucu tırtıklı olan bir buçuk metrelik bir mızrağı seçti.

İkinciye gelince: Peter hedefine uygun bir silah aradı. Odanın köşesinde çinko kaplı bir çöp tenekesi duruyordu. Peter çöp tenekesinin kapağını kaldırıp inceledi.

"Bir bez parçası verin."

İsteği yerine getirildi. Peter üstüne tükürdüğü bezle, kapağın iç tarafını sildi. Yansıması belirmeye başladı... Net değildi, bulanık bir şekilden ibaretti neredeyse; ama idare etmek gerekecekti.

"Bunu istiyorum."

Tifty'nin adamları kahkahayı bastılar. *Çöp tenekesinin kapağı! Yetişkin bir draka karşı bu küçük, işe yaramaz kapağı kullanacakmış! İntihar etmek mi istiyor?*

"Aptallığına itirazım yok teğmen" dedi Tifty. "Ama bu. Buna izin veremem."

Michael kaşlarını şaşkınca çatarak Peter'a baktı. "Las Vegas'taki

gibi mi?”

Peter başını çok hafifçe sallayarak onayladıktan sonra tekrar Tifty’ye döndü. “Odadaki her şeyi kullanabileceğimi söylemiştin.”

“Evet.”

“Öyleyse hazırım.”

Arenaya götürüldü. Kalabalık gürlemeye ve tepinmeye başladı, ama sesleri Dunk’ın arenaya çıktığı zamankinden farklıydı. Tuttukları taraf değişmişti. Peter onlardan biri değildi; bir drakı alt edebileceğini sanmaya cüret eden bu küstah Seferberlik Ordusu askerinin ölmesini seyretmeyi heyecanla bekliyorlardı. Sandık halkanın ortasına getirilmişti bile. Peter yaklaşırken, sandığın sarsıldığını görür gibi oldu. Tribünlerden birinin “Bütün bahisler kapanıyor!” dediğini işitti.

“Vazgeçmen için çok geç değil” dedi Hollis. “Kaçmaya çalışabiliriz.”

“Bahis oranları ne?”

“Otuz saniye sağ kalırsan bire on verecekler. Bir dakika sağ kalırsan bire yüz.”

“Sen de oynadın mı?”

“Kırk beş saniyede kazanacağına bahse girdim. Kazanırsam köşeyim.”

“Her zamanki anlaşma geçerli, tamam mı?” Peter’ın açıklama yapmasına gerek yoktu: *Isırılırsam ama sağ kalırsam öldür beni. Çabucak.*

“Merak etme.”

“Michael? Ona sözünü hatırlatırsın.”

Adamın yüzü allak bullaktı. “Tanrım, Peter. Bunu *tek bir kez* yaptın. Belki de onları başka bir şey yavaşlatmıştı. Bunu hiç düşündün mü?”

Peter halkanın ortasındaki sandığa baktı. Sandık motor gibi sarsılıyordu. “Sağ ol... şimdi düşünüyorum.”

El sıkıştılar. Kasvetli bir andı, ama daha önce de benzer anlar yaşamışlardı. Peter kafese girdi; Tifty’nin adamlarından biri kapıyı Peter’ın arkasından kapatıp kilitledi. Hollis’le Michael tribünde Lore’un yanına oturdular. Tifty elinde megafonuyla ayağa kalktı.

“Seferberlik Ordusu’ndan Teğmen Jaxon, hazır mısın?”
Seyirciler hep bir ağızdan yuhaladılar. Peter onlara aldırmamak için elinden geleni yaptı. Bu ana dek kendinden emindi, ama şimdi bedeni zihninden şüpheye düşmeye başlamıştı. Kalbi küt küt atıyordu, avuçları terliydi. Elindeki mızrak fazla ağır geliyordu. Göğsünü havayla doldurdu. “Hazırım!”
“Öyleyse... kronometre başlasın!”

Peter mücadelenin tam yirmi sekiz saniye sürdüğünü sonradan öğrenecekti. Bu süre hem uzun, hem kısa gibiydi; hem yavaş geçmiş, hem de bir anda bitivermişti ve Peter o sırada yaşadıklarını, zamanın olağan akışının dışında kalan olaylar olarak, hayal meyal hatırladı.
Hatırladığı şuydu:
Drakın hortumdan fışkıran su misali sandıktan fırlaması; kafesin tepesine tek hamlede, saf bir doğa gücü olarak, ihtişamla sıçraması ve ardından, Peter’ın gözlerinin takip edemediği kadar hızlı bir şekilde sağa sola üç kez atlaması; Peter’ın drakın havada kavis çizerek üstüne atladığını hayal etmesi ve ardından yaratığın tam da bunu yapması; baş aşağı uçan drakın sabit duran Peter’a çarpması; Peter’ın darbenin etkisiyle kafesin diğer tarafına savrulması ve bedeninin –nefessiz kalmış, güçsüzleşmiş, bir iki saniye sonra ona ait olmaktan çıkacak bedeninin– yuvarlanıp durması.
Yüzükoyun yatıyordu. Çöp tenekesi kapağını ve mızrağı düşürmüştü. Yuvarlanarak sırtüstü yatıp elleriyle ayaklarını kullanarak geri geri gidince, mızrağın bir parçasını buldu. Mızrak sivri ucun altmış santim kadar altından kırılmıştı. Bu parçayı sımsıkı tutup ayağa kalktı. Dövüşerek ölecekti; en azından ayaklarının üstünde durarak ölecekti. Kalabalık uzak bir gezegenden tezahürat yapmaktaydı. Viral ağır ağır, acele etmeden yaklaşıyordu. Başını yana eğdi ve ağzını açıp dişlerini sergiledi, Peter iyice ve uzun uzun baksın diye.
Bakıştılar.
Gerçekten *bakıştılar*. Birbirlerinin ruhuna baktılar. Peter o uzun

anda zihninin viralin zihnine daldığını hissetti: onun hislerine ve anılarına, düşüncelerine ve arzularına, eski haline ve şimdiki korkunç halinden duyduğu acıya. Yaratığın yüz ifadesi yumuşamış, vücudu gevşemişti. Yüzündeki vahşilikten başka bir şey vardı şimdi: derin bir hüzün. İçinde bir insan vardı hâlâ, karanlıkta yanan küçük bir alev gibi. *Gözlerini kaçırma,* dedi Peter kendine. *Ne yaparsan yap, gözlerini sakın kaçırma.* Mızrak elindeydi.

Bir adım attı, sonra bir adım daha. Viral hâlâ kımıldamıyordu. Peter korkudan değil özlem yüzünden için için ürperdiğini hissetti; viral bunu istiyordu. Kalabalık susmuştu. İkisi engin, hareketten yoksun bir mekânda baş başaydılar sanki. Boş bir kilisede. Metruk bir tiyatroda. Bir mağarada. Peter mızrağı geriye doğru kaldırırken, dengesini korumak için serbest eliyle viralin omzuna tutundu. *Lütfen,* diyordu viralin gözleri.

Sonra her şey bitti.

Kalabalık taş kesilmiş gibiydi. Peter titrediğini fark etti. Geri döndürülemez, bilinemez bir şey gerçekleşmişti. Peter yerde yatan cesede baktı. Kadının ruhunun o bedeni terk ettiğini hissetmişti. O ruh, Peter'a esinti gibi sürtünmüştü, ama bu esinti Peter'ın içindeydi ve sözcüklerden oluşuyordu. *Sağ ol, sağ ol. Özgürüm.*

Peter kafesten çıktığında, Tifty onu bekliyordu.

"Adı Sheila değildi" dedi Peter. "Emily idi."

Hayretle bakan Tifty bir şey demedi.

"Dönüştürüldüğünde on yedi yaşındaydı. En son bir delikanlıyı öptüğünü hatırlıyor."

"Anlamıyorum."

Hollis, Michael ve Lore tribünlerden iniyorlardı. Peter onlara doğru yürüdü, sonra durdu ve tekrar Tifty'ye döndü.

"Onları öldürmenin yolunu bilmek ister misin?"

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan adam başıyla onayladı.

"Gözlerinin içine bak."

Amy'nin zihni onunla doluydu. Carter'la ve Rachel adlı kadınla. Rachel Wood'la.

Amy hissediyordu, her şeyi hissediyordu. Hissediyor, görüyor ve biliyordu. Kadının Carter'a sarılmasını, onu aşağı çekmesini. Havuz suyunun iblis nefesini andıran tadını. Dibe çarptıklarında çıkan hafif, tok sesi ve sevgililer gibi birbirine dolanmış vücutlarını.

Carter o kadını öyle sevmişti ki. Amy en çok bunu hissediyordu, onun sevgisini. Adamın hayatı orada, havuzun dibinde son bulmuştu ve zihni bir keder döngüsünde ebediyen kısılı kalmıştı. *Ah, n'olur izin ver,* diye düşünmüştü Anthony Carter. *İstersen ölürüm, senin için ölürüm, izin ver de senin yerine öleyim.* Sonra kadın ilk nefesini alınca kabarcıklar yükselmişti, kadının ciğerleri o berbat suyla dolmuştu, can çekişen vücudu şiddetle kasılmıştı; sonra kadın kendini salmıştı.

Carter'ın üzüntüsü dünyanın merkezindeki üzüntüydü. *Chevron Mariner*: Buranın ismi buydu. Kederin canlı kalbiydi.

Eğik güvertede pupaya doğru giden Amy'den kan damlıyordu. Amy değişimin yaklaştığını hissedebiliyordu; tepelerin ardından gürleme sesi geliyordu. Değişim Amy'nin üstüne çığ gibi çökecekti. Onu yok edecek, baştan yaratacaktı. Geminin içine inen Amy labirent gibi koridorlardan, borularla dolu geçitlerden geçti. Pas rengi suda şıpırtılar çıkararak yürüdü. Su yüzeyinde gökkuşakları dans ediyordu. Amy içgüdüleriyle hareket ediyordu. Hedefine odaklanmıştı. Carter'ın sinyallerini alıyordu, onları takip ederek durmadan aşağı iniyordu.

Pompa odası.

Her yerden sarkmışlardı, içeriyi ışıklarıyla aydınlatıyorlardı. Bütün yüzeylere tutunmuşlardı. Yerde çocuk gibi kıvrılmış yatıyorlardı. Burası depoydu, indi. Anthony Carter'ın yuvasıydı; hüzünlü orduları onun emirlerini bekliyordu. *Neredesin?* diye düşündü Amy ve bunu düşününce tepeden tırnağa sarsıldı, hemen ardından da karnı dev bir yumruk yemişçesine kasıldı. Sendeleyerek ayakta durmaya çabaladı. Görüş alanında salınan siyah lekeler belirdi. İşte başlıyordu. Şimdi başlıyordu.

Buradayım.

– Nerede? Neredesin? Lütfen, galiba... ölüyorum.

Gel bana Amy. Gel bana gel bana gel bana...

Amy'nin önünde bir kapı vardı. Kapıyı o mu açmıştı? Sendeleyerek kapıdan geçip dar bir koridora girdi. Yer petrol yüzünden kaygandı; zamanın damıttığı, bir gezegenin sıkıştırdığı petrol dünyanın kanıydı. Amy ikinci bir kapıya vardı. Bunda T1 yazılıydı: 1 Numaralı Tank. Amy kapının ardında ne olduğunu biliyordu. Kapının ardındaki şey hep orada olmuştu. Amy paslı halkayı var gücüyle çevirdi. Geniş bir mekâna girdi; dev bir katedrale adım atmıştı sanki.

İşte oradaydı. Anthony Carter, On İki'nin On İkincisi. İnsan hali kadar (ki kalbi insan kalbiydi hâlâ) ufak tefek, çökmüş, cılız bir yaratık. Cismanileşmiş bir ret. Yerde, dünyanın artıklarının arasında yatıyordu; Amy'yi karşılamak için yavaşça doğrulup ayağa kalktı. Kederli Carter, Yapamayan, kendi oluşturduğu hapishanede kısılı kalmıştı.

"Bana yardım et" diyen Amy, son bir kez şiddetle sarsıldıktan sonra bilincini yitirip Carter'ın kollarına yığıldı.

Sonra kendini başka bir yerde buldu.

Bir çevre yolu altgeçidindeydi. Amy burayı biliyordu, en azından bildiğini hissediyordu. Buranın görüntüleri, sesleri ve kokuları anıların ağırlığıyla yüklüydü. Yukarıdan geçen arabaların yankılanan gürlemeleri; geçidin bağlantı yerlerinden gelen tıkırtılar; etrafta salınan çöpler, çamurlar ve dumanlı, boğucu hava. Amy yol kenarında duruyordu, bir karton tabela taşıyordu: AÇIM, GÖNLÜNÜZDEN NE KOPARSA, TANRI SİZDEN RAZI OLSUN. Trafik akıyordu, arabalarla kamyonlar geçip gidiyordu, kimse dönüp de Amy'ye bakmıyordu bile. Amy paçavralar içindeydi; elleri kirden kapkaraydı. Midesi soğuk, içi boş bir taştı. Araçlar vızır vızır geçip gidiyordu umursamazca. Neden kimse durmuyordu?

Sonra o araba. Büyük bir SUV, siyah ve ışıl ışıl: Yavaşladı, sonra da durdu; kaldırıma yanaşmaktan çok, büyük bir kara kuş gibi

konmuştu sanki. Köşeli, karartılmış, şık pencereleri dünyayı kusursuzca yansıtıyordu. Yolcu penceresi hafif bir mekanik vızıltıyla indi.

“Amy, merhaba.”

Direksiyonun başında Wolgast oturuyordu, lacivert takım elbiseli ve siyah kravatlıydı. Sinekkaydı tıraş olmuştu; geriye yatırılmış saçı, duştan yeni çıktığı için ıslakmışçasına hafifçe parlıyordu. “Tam vaktinde geldin.” Gülümseyerek uzanıp kapıyı açtı. “Neden binmiyorsun?”

Amy tabelasını yere bırakıp yolcu koltuğuna oturdu. Arabanın içindeki serin havada deri kokusu vardı

“Seni görmek harika” dedi Wolgast. “Kemerini takmayı unutma canım.”

Amy öyle şaşırmıştı ki konuşmakta zorlandı. “Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Altgeçitten yaz güneşine çıktılar. Etraflarından dükkânlar, evler ve arabalar kayıp geçiyordu hızla; faal insanoğlunun dünyasıydı bu. Araba hoş bir şekilde sarsılıyordu.

“Ne kadar uzakta?”

Wolgast belli belirsiz omuz silkti. “Çok değil. Yolun biraz ilerisinde.” Yana göz attı. “Çok iyi göründüğünü söylemeliyim. Amma büyümüşsün.”

“Burası... neresi?”

“Eee, Texas.” Adam yüzünü ekşitti. “Houston, Texas.” Bir anıyı hatırladığı yüzünden belliydi. “Lila buradan bahsedip durmamdan bıkmıştı. ‘Brad, burası sıradan bir eyalet,’ deyip dururdu.”

“Buraya nasıl geldik peki?”

“Bilmem. Bunun bir cevabı olduğunu sanmıyorum. Sebebine gelince...” Wolgast tekrar Amy’ye göz attı. “Ben onunkilerdenim, anlarsın ya.”

“Carter’ınkilerden.”

Wolgast başıyla onayladı.

“Sen de gemide misin?”

“Gemi mi? Hayır.”

“Neredesin peki?”
Wolgast hemen yanıt vermedi. “Carter’ın söylemesi daha iyi olur bence.” Gözlerini tekrar Amy’nin yüzüne çevirdi çabucak. “Gerçekten harika görünüyorsun Amy. Hep hayal ettiğim gibisin. Carter seni gördüğüne sevinecek, biliyorum.”
Büyük evlerin, gür ağaçların, geniş ve bakımlı çimenliklerin bulunduğu bir mahalleye girmişlerdi. Wolgast beyaz, kolonyal tarzı bir kâgir evin bahçe yoluna park etti.
“İşte geldik. Eh, burada ayrılalım.”
“Benimle gelmiyor musun?”
“Ah, ben bu sefer sadece ulağım maalesef. Ulak bile değilim. Teslimatçıyım sadece. Eve arka kapıdan gir.”
“Ama sensiz gitmek istemiyorum.”
“Merak etme canım, seni ısırmaz.” Amy’nin elini tutup hafifçe sıktı. “Haydi git, seni bekliyor. Yakında görüşürüz. Her şey yolunda gidecek, söz veriyorum.”
Amy arabadan indi. Ağaçlardaki çekirgelerin sesleri, sessizliği her nasılsa iyice derinleştiriyordu. Nemli havada yeni biçilmiş çim kokusu vardı. Amy, Wolgast’a bakmak için döndü, ama araba ortadan kaybolmuştu. Buranın bu açıdan farklı olduğunu anladı; buradaki şeyler bir anda ortadan kaybolabiliyordu.
Garaj yolunda yürüyüp, çiçekli asmalarla kaplı bir bahçe kapısından geçti ve arka bahçeye girdi. Carter sundurmada, bir masada oturuyordu; üstünde kot pantolon, kirli bir tişört ve bağcıkları bağlanmamış, kalın botlar vardı. Elindeki havluyla ensesini ve saçını ovuşturuyordu; yakınında duran çim biçme makinesinden hafif bir benzin kokusu geliyordu. Amy yaklaşınca adam başını kaldırıp bakarak gülümsedi.
“İşte geldin.” Masadaki, iki dolu bardağı gösterdi. “İşim yeni bitti, gel otur biraz. Çay içmek istersin diye düşündüm.” Gülümsemesi sırıtmaya dönüşünce beyaz dişleri ortaya çıktı. “Sıcak haziran günlerinde bir bardak çayın yerini hiçbir şey tutamaz.”
Amy adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Adamın yüzü ufaktı, cildi pürüzsüzdü, gözleri sevecendi; kısa kesilmiş saçı, siyah bir yün

takke gibi duruyordu. Kakao rengi teni siyah noktalarla kaplıydı; tişörtüyle kollarında çim parçaları vardı.

“Burası” dedi Amy. Yüzünü vızıltılı ağaçlara doğru çevirdi. Parlak gün ışığı tenini ısıttı. “Öyle güzel ki.”

“Kesinlikle öyle Bayan Amy.”

“Ama hâlâ gemideyiz, değil mi?”

“Bir bakıma” diye yanıtladı Carter sakince. “Bir bakıma.”

Sessizce oturup soğuk çaylarını yudumladılar. Bardakların kenarlarından damlalar süzülüyordu. Durum netleşiyordu artık.

“Neden burada olduğumu biliyorum galiba” dedi Amy.

“Bildiğini düşünüyorum.”

Havada soğumuştu birden; ürperen Amy kendine sarıldı. Avluda esen rüzgâr, kahverengi kâğıt parçalarını andıran kuru yaprakları savuruyordu.

“Senin hakkında epey düşündüm Bayan Amy. Sürekli düşündüm. Bay Wolgast’la konuştum. İyi bir konuşma oldu, tıpkı şimdi seninle yaptığımız konuşma gibi.”

Amy, Carter’ın söyleyeceklerini duymak istemedi birden. Bunu düşünmesine yapraklar yol açmıştı: Korkuyordu.

“Sana ait olduğunu söyledi. Seninmiş.”

Carter sakince kafa sallayıp onayladı. “Bana borçlu olduğunu söylüyor, galiba haklı da, ama ben de ona borçluyum. Meseleyi çözmem için gerekli zamanı verdi bana. *Okyanus kadar engin bir zaman Anthony*, demişti. Başlangıçta insan öldürdüğüm oldu; aksini iddia etmedim hiç. Açlık yüzündendi. Ama bundan asla hoşlanmadım. Wolgast durumu düzeltme fırsatı verdi bana.”

“Seni bu gemiye kapatan oydu, değil mi?”

“Evet. Bunu yapmasını ben söyledim, açlığım iyice artınca. Sen olmasan kendini de buraya kapatacaktı. *Sen git, kızına göz kulak ol*, dedim. O adam seni tüm kalbiyle seviyor.”

Amy havuzdaki bir şeyi fark etti. Suda yüzen sonbahar yapraklarının arasında karanlık bir şekil yavaşça yükselmekteydi.

“O hep orada.” Carter başını yavaşça, kederle salladı. “İşin acı tarafı bu. Her gün çimleri biçiyorum. O da her gün havuzun dibinden

yükseliyor."

Bir an sustu; yüzünde şefkat ve hüzün vardı. Sonra kendini toplayıp tekrar Amy'ye döndü. "Yüzleşmen gereken şeyler var; bu sana haksızlık, biliyorum. Wolgast da biliyordu. Ama elimize bir fırsat geçti. Bir daha geçmez."

Amy o zaman emin oldu; içinde bir tohum filiz vermişti sanki. Onu günlerce, haftalarca, aylarca hissetmişti. Sıfır'ın onu çağıran sesini. *Amy, onlara git. Onlara git kan kardeşimiz. Seni tanıdım, hissettim. Ben alfaysam sen omegasın, onlara göz kulak olacaksın.*

"Lütfen" dedi Amy titrek sesle. "Bunu yapmamı isteme benden."

"İstemek bana düşmez. Söylemek de. Durum *bu* sadece." Carter sandalyesinde doğrulup arka cebinden mendil çıkardı ve Amy'ye uzattı. "İstersen ağla Bayan Amy. En azından buna hakkın var bence. Ben de hüngür hüngür ağladım."

Amy bunu yaptı; ağladı. Yetimhanede hayatı tatmıştı. Caleb'la, rahibelerle, Peter'la ve diğer herkesle birlikte. Bir şeyin, bir ailenin parçası olmuştu. Dünyada kendine bir yuva kurmuştu. Şimdiyse onu yitirecekti.

"İkimizi de öldürürler."

"Öldürmeye çalışırlar herhalde. Bunu baştan beri biliyordum." Carter masanın üstünden eğilip Amy'nin elini tuttu. "Bu haksızlık, biliyorum, ama bu yükü biz taşımalıyız. Tek bir şansımız var. Başka şansımız olmayacak."

Reddetmenin yolu yoktu; kader Amy'yi bulmuştu. Hava kararıyor, yapraklar savruluyordu. Havuzdaki kadın cesedi ağır ağır hareket ediyordu hâlâ, sonsuz akıntıda salınıyor ve dönüyordu.

"Ne yapacağımı söyle."

17 İsp: Hey askercik. Bu gece bir işin var mı? (ç.n.)

18 İsp: Size nasıl yardımcı olabilirim Teğmen? (ç.n.)

VIII

Değiştirilmiş çocuk

Ben Hiç Kimse'yim! Sen kimsin?
Sen de mi Hiç Kimse'sin?
Öyleyse bir çiftiz biz!
Söyleme kimseye! İpliğimizi pazara çıkarırlar, bilirsin.

– Emily Dickinson

49

Kışın ilk gerçek karı gece yarısı yağdı; hep öyle olurdu sanki. Sara kanepede uyurken, bir tıkırtıyla uyandı. Bu ses, görmekte olduğu rüyaya karışmıştı bir süre; Sara rüyasında hamileydi ve bunu Hollis'e söylemeye çalışıyordu. Rüya kafa karıştırıcı bir şekilde çeşitli yerlerde geçiyordu (Sara'nın büyüdüğü yerin, İlk Koloni'deki evin verandasında; biyodizel fabrikasında, öğütücülerin gürültüsünün ortasında; mavi sahne perdeleri yıpranmış, tamamen hayali bir metruk tiyatroda) ve her ne kadar etrafta başkaları (Jackie, Michael, Karen Molyneau ve kızları) dolansa da, rüyada yalnızlık hissi hâkimdi: Sara'yla Hollis baş başaydılar ve Sara'nın içinde tekme atan bebek –Sara bunun bir çeşit şifre olduğuna inanıyordu– doğmak istiyordu. Sara bunu Hollis'e açıklamaya çalıştığında, bambaşka sözler çıkıyordu ağzından –"Hamileyim" diyeceğine "Yağmur yağıyor" diyordu, "Bebeğim olacak" diyeceğine "Bugün salı" diyordu–; bu yüzden Hollis ona önce şaşkınlıkla, sonra da eğlenerek bakıyor ve sonunda kahkahayı basıyordu. "Komik değil" diyordu Sara. Hollis içten, gürültülü kahkahalar atarken Sara'nın gözleri âcizlikten dolu dolu oluyordu. "Komik değil, komik değil, komik değil..." deyip dururken, birden uyandı.

Bir an hiç kımıldamadan yattı. Tıkırtı pencereden geliyordu. Sara üstündeki battaniyeyi kaldırıp odanın diğer tarafına gitti ve perdeleri açtı. Kubbe'nin geceleri aydınlatılan bahçesi, karanlık denizindeki aydınlık bir adaydı ve huzmelerin içinden yağan, sert rüzgârlarla savrulan buzlu kar taneleri görünüyordu. Kar değil dolu yağıyordu sanki, ama Sara pencerenin önünde dururken bir şey değişti. Kar taneleri yavaşlayıp irileşti. Bütün yüzeylere yağıp, her şeyi beyaz bir pelerin gibi örttü. Dairenin diğer iki odasından birinde Lila, öbür odada da Sara'nın kızı, küçük yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Sara oraya gitmeyi, küçük kızı kaldırıp kucağına almayı ve kanepeye

götürmeyi, uyuyan çocuğa sarılmayı öyle istiyordu ki. Onun saçına ve tenine dokunmayı, sıcak nefesini hissetmeyi. Ama bu düşünce boş bir hayaldi; Sara bunun mümkün olabileceğini hayal etmeye cesaret edemiyordu. Yağan karı hasretle, onun dünyayı yavaş yavaş silmesinden memnunluk duyarak seyretti; gerçi yaylada karın başka bir anlama geldiğini biliyordu. Donmuş parmaklar, üşüyen bedenler. Karanlık ve sefillik içinde geçirilen aylar. *Eh,* diye düşündü Sara ürpererek. *Kış. Başladı demek. En azından ben içeride olacağım.*

Ama sabah uyandığında, bir şey değişmişti yine.

"Dani, bak! Kar!"

Oda göz kamaştırıcı bir aydınlığa boğuldu. Gecelikli küçük kız bir sandalyeye çıkıp perdeleri açmış ve burnunu buz tutmuş cama yaslamıştı. Kanepeden fırlayan Sara perdeleri sertçe kapadı.

"Ama görmek istiyorum!"

Diğer odadan: "Dani! Neredesin? Sana ihtiyacım var!"

"Bir dakika!" Sara kızın yalvaran gözlerine baktı. "Üzgünüm canım. Kuralı biliyorsun."

"Ama o yatakta kalabilir!"

"*Dani!*"

Sara iç geçirdi. Lila sabahları huysuz oluyordu, çatacak yer arıyor ve sebebi belirsiz bir korkuya kapılıyordu. Her beslenmesinden sonra, gün geçtikçe daha çok böyle oluyordu. Kanın canlandırıcı büyüsünün etkisi altındayken keyfi yerine geliyordu ve ikisine iyi davranıyordu, hatta biraz uçarı oluyordu, Kate'e kişisel olmaktan çok genel bir ilgi duyuyor gibi görünüyordu; çocuğun kaç yaşında olduğunu bilmezmiş gibi, o daha bebekmiş gibi konuşuyordu çoğu zaman. Lila bu iyi günlerindeyken, Cherry Creek diye bir yerde yaşadığından, David diye bir adamla evli olduğundan –gerçi Brad diye birinden bahsettiği de oluyordu, o ikisinin isimlerini karıştırıyordu–, Sara'nınsa "servis" (her ne ise) tarafından gönderilmiş bir hizmetçi olduğundan tamamen eminmiş gibi konuşuyordu. Ama dört beş gün sonra, kanın etkisi azaldıkça, huzursuzlanmaya ve paniklemeye başlıyordu; bu karmaşık fanteziyi canlandırmakta giderek zorlanıyordu sanki.

"Onu banyoya götüreyim. Sonra seni oyun oynamak için dışarı

çıkarabilir miyim diye bakarım. Anlaştık mı?”

Küçük kız başını hararetle sallayarak onayladı.

“Haydi giyin şimdi.”

Sara diğer odaya geçince, Lila’nın yatakta oturduğunu ve tiril tiril geceliğinin göğüs kısmını sımsıkı tuttuğunu gördü. Sara onun yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, elli yaşlarında göründüğünü söylerdi; yarın kadın daha da yaşlanacaktı, yüzündeki kırışıklıklar derinleşecekti, kasları sarkacaktı, saçı kırçıllaşacak ve seyrelecekti. Değişim Sara’nın gözü önünde gerçekleşecek kadar hızlı oluyordu bazen. Sonra Guilder kan getiriyordu, Kate’le Sara odadan çıkarılıyorlardı ve döndüklerinde onları parlak saçlı, pürüzsüz tenli, yirmi beş yaşında bir kadın karşılıyordu yine; döngü baştan başlıyordu.

“Neden karşılık vermedin? Kaygılandım.”

“Kusura bakmayın, uyanamadım.”

“Eva nerede?”

Kızın giyindiğini açıklayan Sara, Lila için küveti hazırlayacağını söyleyerek izin istedi. Lila makyaj masası gibi küveti de çok önemserdi. O aslan pençesi ayaklı, kozayı andıran, derin küvette saatlerce yatabilirdi. Sara musluğu açtı ve Lila’nın sabunlarıyla yağlarını, küçük krem kavanozlarını ve yeni yıkanmış iki büyük havluyu çıkardı. Lila mum ışığında yıkanmayı severdi; Sara tuvalet masasından aldığı bir kutu kibritle şamdanı yaktı. Lila kapıda belirdiğinde, hava buhar yüzünden saydamlığını yitirmişti artık. Kalın hizmetçi cüppesi giymiş olan Sara terlemeye başlamıştı. Lila kapıyı kapattı ve geceliğini çıkarmak için sırtını döndü. Vücudunun üst kısmı zayıftı; gerçi daha da zayıflayacaktı, gün geçtikçe vücut kütlesi kalçalarına ve basenlerine inecekti. Dönüp tekrar Sara’ya baktı ve küveti ihtiyatla inceledi.

“Dani, bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Küvete girmeme yardım eder misin?”

Sara’nın elinden tuttuğu Lila küvete dikkatle girip, buharı tüten suyun içine oturdu. Suya gömülen kadının yüz ifadesi yumuşadı ve gerginliği kayboldu. Çenesine kadar suya girince derin derin,

mutlulukla nefes alıp ellerini vücudunun önünde çark ettirdi. Başını geriye atıp saçını ıslattıktan sonra doğruldu, saçını salladı ve sırtını küvete yasladı. Memelerinin yerçekiminden kurtulup da göğüs hizasında salınması, onu genç gösteriyordu.

"Küvete bayılıyorum" diye mırıldandı.

Sara küvetin yanındaki tabureye oturdu. "Saçınızdan mı başlayayım?"

"Mmmmmm." Lila'nın gözleri kapalıydı. "Lütfen."

Sara işe koyuldu. Lila her konuda olduğu gibi saçının yıkanması konusunda da belirli bir yöntemin izlenmesinden hoşlanırdı. Sara önce onun başının tepesini yıkardı, iyice ovuşturarak masaj yapardı, sonra da parmaklarını daldırıp aşağı indirerek uzun saçı düzeltirdi. Saçı sabunlayıp durular, sonra da aynı şeyleri bu kez kokulu yağ kullanarak yinelerdi. Sara bunu birden çok kez yaptırırdı bazen.

Sara "Dün gece kar yağdı" deme riskine girdi.

"Hımmmm." Lila'nın yüzü gevşemişti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Eh, Denver böyledir işte. Havayı beğenmediysen bir dakika bekle, mutlaka değişir. Babam öyle derdi hep."

Lila konuşmalarında babasının sözlerini sık sık tekrarlardı. Sara küvetteki suyla doldurduğu maşrapayı Lila'nın başından aşağı boşaltarak kadının alnındaki sabunu temizledikten sonra yağla masaj yapmaya başladı.

"Her yer kapanır herhalde" diye devam etti kadın. "Markete gitmeyi çok istiyordum. Evde her şey bitti." Sara, Lila'nın daireden dışarı adım attığını hiç görmemişti oysa. "Ne istiyorum, biliyor musun Dina? Nefis bir öğle yemeğini tadını çıkara çıkara yemek istiyorum. Özel bir mekânda. Masa örtüleriyle porselenleri şık olan, masaları çiçekli bir yerde."

Sara onun suyuna gitmeyi öğrenmişti. "Kulağa hoş geliyor."

Anılara dalan Lila uzun uzun iç geçirerek küvete iyice gömüldü. "Nefis bir öğle yemeğini tadını çıkara çıkara yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki anlatamam."

Birkaç dakika geçti; Sara kadının kafa derisine yağla masaj yapmayı sürdürdü. "Biraz dışarı çıkmak Eva'nın hoşuna gider bence."

Bu ismi söylemek korkunç bir yalan söylemek gibiydi, ama kaçınılmaz oluyordu bazen.

“Evet, gider herhalde” diye kaçamaklı bir yanıt verdi Lila.

“Merak ettim de, oyun oynayabileceği çocuklar var mı acaba?”

“Çocuklar mı?”

“Evet, yaşıtları. Arkadaşlarının olması güzel olur diye düşündüm.”

Lila kaşlarını çattı, rahatsız olmuştu. Sara fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. “Eh” dedi Lila taviz verircesine, “komşunun küçük kızı var, adını unuttum. Siyah saçlı. Ama onu pek görmüyorum. Buralarda komşuluk ilişkileri pek yoktur. Bana sorarsan, hepsinin burnu bir karış havada.” Sonra: “Ama sen onunla yakın arkadaşsın zaten, değil mi Dani?”

Arkadaş. Ne acı verici bir ironiydi bu. “Öyle olmaya çalışıyorum.”

“Hayır, bundan fazlası.” Lila uykulu uykulu gülümsedi. “Sen farklısın, hissediyorum. Eva’nın senin gibi bir arkadaşı olması harika bence.”

“Onu dışarı çıkarabilirim öyleyse” dedi Sara.

“Biraz sonra.” Lila tekrar gözlerini kapadı. “Bana kitap okursun diye umuyordum. Küvetteyken kitap okunmasına bayılırım.”

Kaçtıklarında öğlen olmak üzereydi. Sara, Eva’ya palto, parmaksız eldiven ve lastik galoş giydirdi; bir yün bereyi de küçük kızın kulaklarına kadar indirdi. Kendisininse cüppesi, eski spor ayakkabıları ve yün çorapları vardı sadece, ama bunu pek umursamıyordu. Ayakları üşüse ne olurdu yani? Merdivenden avluya indiler ve değişip bambaşka olmuş gibi görünen bir dünyaya çıktılar. Havada keskin, taze bir koku vardı ve karlardan yansıyan gün ışığı göz kamaştırıcıydı. Sara loş dairede günlerce hapsolduktan sonra, gözlerinin aydınlığa alışması için eşikte bir an duraksamak zorunda kaldı. Kate ise böyle bir sorun yaşamadı. Birden canlanarak Sara’nın elini bıraktı ve kapıdan dışarı fırlayıp avluda koştu. Sara onun peşinden güçlükle koşarken –spor ayakkabılar konusunda yanılmış olabilirdi; sorun olacak gibiydiler–, çocuk avuç avuç aldığı karları ağzına tıkıştırmaya

başladı.
“Tadı... soğuk.” Kız mutlu mutlu gülüyordu. “Denesene.”
Sara söyleneni yaptı. “Mmm” dedi.
Kıza kardan adam yapmayı gösterdi. Hoş bir nostaljiye kapıldı; sanki küçüklüğüne dönmüştü ve Sığınak’ın avlusunda oynuyordu. Ama artık durum farklıydı; Sara anneydi. Zamanın durdurulmaz çarkı dönmüştü. Sara şimdilik bütün acılarını aklından kovdu. Herhangi bir yerde olabilirlerdi. İkisi.
Amy’yi de düşündü, yıllardır ilk kez. Görünüşe göre asla küçük bir kız olmayan, ama her nasılsa bir yandan da hep öyle olan Amy’yi; zamanı dönen bir çark olarak değil, durmuş bir şey olarak deneyimleyen Amy’yi, avcunda bir yüzyılı taşıyan Hiçlikten Gelen Kız’ı. Sara beklenmedik bir şekilde onun için üzüldü birden. Amy’nin Çiftlik’teki o gecede viral şişelerini ateşe atıp yok etmesinin sebebini hep merak etmişti. Sara onlardan nefret etse de, sırf varlıklarından değil, temsil ettikleri şeyden de nefret etse de, o şişelerin aynı zamanda bir umut ışığı, On İki’ye karşı kullanabilecekleri kadar güçlü tek silah olduğunu biliyordu. (*On İki*, diye düşündü; bu ismi de aklından geçirmeyeli ne kadar olmuştu?) Sara, Amy’nin kararı konusunda ne düşüneceğini bilememişti hiç; şimdiyse yanıtı biliyordu. Amy o şişeler yüzünden yoksun kaldığı hayatın tek insani gerçeklik olduğunun farkındaydı. Gizemlerin en büyüğü... Ölümün ve sonrasının gizemi Sara’nın kızında, Sara’nın vücudunun yarattığı ve hayatta oluşuyla muzaffer bu küçük insanda yatıyordu. O kadar barizdi ki. Ölüm hiçbir şey değildi, çünkü ölüm yoktu. Kate sırf varlığıyla bile Sara’nın sonsuz bir şeyle bağlantıya geçmesini sağlamıştı. Çocuk sahibi olmak, gerçek ölümsüzlük armağanına sahip olmak demekti... Zamanın Amy’nin durumundaki gibi durması değil, sonsuza dek akması demekti.
“Kardan melekler yapalım” dedi.
Kate bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yan yana yatıp beyazlığa gömüldüler ve parmak uçlarını hafifçe dokundurdular. Tepeden seyreden güneşle gökyüzü onlara tanıklık ediyordu. Kollarını yukarı aşağı hareket ettirdikten sonra izleri incelemek için kalktılar. Sara

meleklerin ne olduğunu açıkladı: Biziz.

"Bu komikmiş" dedi kız gülümseyerek.

Hizmetçi kız Jenny öğle yemeği getirecekti; karda geçirdikleri zaman sona ermişti. Sara günün geri kalanını hayal etti: Lila hayal dünyasına dalarak ikisini yalnız bırakacaktı; ıslak giysiler şöminenin önündeki askılıklarda kururken, Sara'yla kızı kanepede kıvrılacaklar ve birbirine dokunan vücutlarının tatlı ısısını hissederlerken Sara saatlerce masal okuyacaktı –*Tavşan Peter, Sincap Nutkin, James ve Dev Şeftali*–, ardından da uykuya dalacaklardı, rüyaları kaynaşacaktı. Sara hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Kapıya doğru yürürlerken Sara başını kaldırıp pencereye göz atınca, perdelerin açık olduğunu gördü. Lila onları seyrediyordu; gözleri siyah gözlüğün ardında gizliydi. Ne kadar zamandır oradaydı?

"Ne yapıyor?" diye sordu Kate.

Sara zoraki gülümsedi. "Bence bizi seyretmek hoşuna gitti o kadar." Ama için için korkuya kapıldı.

"Neden ona anneciğim demem gerekiyor?"

Sara durdu. "Ne dedin?"

Kız suskun kaldı bir an. Dallardan eriyen karlar damlıyordu.

"Yoruldum Dani" dedi Kate. "Beni kucağına alır mısın?"

Dayanılmaz mutluluk. Sara'nın kucağındaki kız tüy gibi hafifti. Sara'nın eksik olan kısmı, geri gelmişti. Lila hâlâ onları pencereden seyrediyordu, ama Sara'nın umurunda değildi bu. Kollarıyla ve bacaklarıyla sımsıkı sarılmış olan Kate'i, kızını karlardan çıkarıp daireye geri götürdü.

Sara'ya mesaj gelmedi; gözleri ters duşan kaşığı, tabağın altına konmuş mesajı aradı her gün, ama bulamadı. Jenny gelip gidiyordu; ekmek, mısır lapası ve çorba getiriyordu ve tepsiyi bırakıp kaçıyordu. Kate'i avluya götürdüğü zaman hariç daireden hiç çıkmayan Sara, Vale'i tek bir kez gördü, Lila onu küvetin tıkanan gider deliğini açacak bir tesisatçı bulmaya gönderdiğinde. Vale koridorda iki işbirle birlikte yürüyordu; işbirlerden biri, Sara'nın ilk gününde asansörde

gördüğü gerdanlı adamdı. Vale, Sara'nın yanından geçip gitmişti. Rolünü kusursuzca oynuyordu: Mevkisinin verdiği özgüvenle kasıla kasıla yürüyordu; bu doğal tavrıydı aslında. Birbirlerini tanıdıklarını sergileyecek bir hareket yapmadılar; Vale onu fark ettiyse bile, bunu belli etmedi.

Sara'nın acil durumlar hariç, kendiliğinden mesaj göndermesi yasaktı; ama temas kurulmaması onu kaygılandırdı. Sonunda riske girmeye karar verdi. Dairede kâğıt olmasa da, kitaplar vardı elbette. Sara bir gece, Lila yattıktan sonra *Ayı Winnie*'nin son sayfasının kenarını kopardı. Asıl mesele neyle yazacağıydı; dairede kurşunkalem de yoktu, tükenmez kalem de. Ama Sara, Lila'nın makyaj masasının en alt gözünde, içinde iğneler olan bir dikiş seti buldu. En sivri görünen iğneyi seçip işaretparmağının ucuna batırarak bir damla kan çıkardı. İğneyi kalem niyetine kullanarak, kargacık burgacık harflerle mesaj yazdı.

Görüşmeliyiz. D.

Ertesi gün, Jenny öğleyin tepsiyi almaya geldiğinde, Sara onu bekliyordu. Kızın tepsiyi her zamanki gibi alıp gitmesine izin vermek yerine, tepsiyi masadan kaldırıp uzattı ve Jenny durumu anlasın diye önce kızın gözlerinin içine, sonra da tepsiye baktı.

"Sağ ol Jenny."

İki gün sonra yanıt geldi. Sara cüppesinin altına gizlediği notu okumak için fırsat kolladı. Bu fırsat ancak sonradan, Lila şekerleme yaparken eline geçti. Beslenme zamanı gelen Lila bir deri bir kemik kalmıştı, halsiz ve sersemlemiş haldeydi; yakında Guilder kan getirecekti. Sara banyoda kâğıt parçasını açtı; mesajda bir tarih, bir yer ve tek cümlelik bir talimat yazılıydı. Sara'nın içi karardı; Kubbe'den çıkması gerekeceği aklına gelmemişti. İnanılır bir bahane bulup Lila'dan izin alması gerekecekti; izin alamazsa ne yapacağını bilmiyordu. İyice çökmüş olan Lila'nın, Sara'nın ne istediğini anlayacağı bile şüpheliydi.

Ertesi gün, Lila'nın saçını yıkarken konuyu açtı. *Birkaç saatliğine,* dedi. Pazara gidecekti. Yeni yüzler görmek hoş olurdu; hem gitmişken özel yağlara, sabunlara bakabilirdi. Lila bunu duyunca epey

huzursuzlandı; son günlerde Sara’ya iyice yapışmıştı, onu gözünün önünden pek ayırmıyordu. Ama Sara onu tatlı dille ikna etti sonunda. *Çok geç kalma ama,* dedi Lila. *Sensiz ne yaparım bilmiyorum Dani.*

Vale formaliteleri halletmişti; işbir kayıt masasında Sara’ya geçiş izni belgesini verirken, yalnızca iki saat vakti olduğu uyarısında bulundu resmi bir dille. Sara rüzgârlı havaya çıkıp pazara doğru yürüdü. Sadece işbirlerle kırmızı gözlülerin oradan alışveriş yapmasına izin vardı; kırmızı, mavi ve beyaz renkli küçük plastik fişler para niyetine kullanılıyordu. Sara’nın cüppesinin cebinde bunlardan beşer tane vardı; ona ücretli çalışanmış gibi davranan Lila yedi günde bir fişler verirdi. Üniversitenin yanındaki üç bina blokundan oluşan, bir zamanlar kentin küçük alışverişi merkezi olan pazar yerinin yollarındaki kar temizlenmişti. Şehrin büyük bölümü kullanılmıyordu, metruktu, yavaş yavaş çürüyordu. Üst düzey kadro hariç neredeyse tüm kırmızı gözlüler şehir merkezinin güney ucundaki, orta boylu apartmanlardan oluşan sitede kalıyorlardı. Pazar yeri şehrin kalbiydi; birer ucunda denetim noktaları vardı. Binalardan bazıları, kuruluş amaçlarını belli eden tabelalar taşıyordu hâlâ: Iowa Eyalet Bankası, Fort Powell Ordu Malzemeleri, Wimpy’s Kafe, Prairie Kitap ve Müzik Mağazası. Küçük, markizli bir sinema bile vardı; Sara işbirlerin oraya gitmelerine bazen izin verildiğini, bir avuç filmi tekrar tekrar izlediklerini duymuştu.

Denetim noktasında izin belgesini gösterdi. Sokaklarda devriyelerden ve ortalıkta gezinen, şık pardösülü, güneş gözlüklü bir avuç kırmızı gözlüden başka kimse yoktu. Peçesinin ardında gizlenen Sara bir anonimlik küresinin içinde hareket etse de, bu güvenlik hissinin tehlikeli bir yanılsama olduğunu biliyordu. Ne çok hızlı, ne çok yavaş yürüyordu; sokaklardan ve bina aralarından esen sert, soğuk rüzgârlara karşı başını eğmişti.

Eczaneye vardı. İçeri girerken çanlar çaldı. İçerisi sıcaktı; havada odun dumanının ve şifalı bitkilerin hoş kokuları vardı. Tezgâhın ardında duran, ince telli ve kırçıl saçlı, dişsiz ağzını büzmüş bir kadın bir teraziye eğilmişti ve uçuk sarı renkli bir tozu tartıp ufak cam şişelere küçük miktarlarda koyuyordu. İçeri giren Sara’ya göz atan

kadın, bakışlarını kokulu yağlarla dolu bir vitrinin önünde duran işbire çevirdi hemen. *Dikkatli ol. Kim olduğunu biliyorum. Yaklaşma, ondan kurtulmamı bekle.* Sonra yüksek, yardımsever bir sesle konuştu: "Özel bir şey arıyorsunuz galiba beyefendi."

İşbir, bir kalıp sabunu kokluyordu. Otuzlarının ortalarındaydı, eli yüzü düzgündü, kibirli bir havası vardı. Sabunu vitrindeki yerine koydu. "Baş ağrısını geçirecek bir şey arıyorum."

"Ah." Kadın güven verici bir tavırla gülümsedi; çözüm hazırdı. "Bir saniye."

Yaşlı kadın arkasındaki duvarı kaplayan raflardaki kavanozlardan birini seçti, bir kâğıt poşetin içine kaşıkla kuru yapraklardan koydu ve poşeti tezgâhın üstünden adama uzattı. "Bunu kaynatın. Bir tutam yeter."

Adam poşeti huzursuzca inceledi. "İçinde ne var? Beni zehirlemeye çalışmıyorsun değil mi kocakarı?"

"Bildiğimiz dillon otundan başka bir şey yok. Ben de kullanıyorum. İsterseniz önce ben deneyebilirim."

"Boş ver."

Adam tek bir mavi fişle ödeme yaptı; kadın gözlerini ondan ayırmadı, ta ki adam çan sesleri eşliğinde kapıdan çıkana dek.

"Gel benimle" dedi Sara'ya.

Onu arka taraftaki depo odasına götürdü; burada masa, sandalyeler ve arka sokağa açılan bir kapı vardı. Sara'ya beklemesini söyleyen kadın, dükkânın ön kısmına döndü. Birkaç dakika geçti; kapı açıldı: Nina yaylacı tuniği ile siyah ceket giymiş, yüzünün alt yarısını da uzun bir eşarpla örtmüştü.

"Bu yaptığın şey inanılmaz salakça Sara. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

Sara kadının çelik gibi gözlerine baktı. Kendi içindeki öfkeyi yeni fark etti.

"Kızımın sağ olduğunu biliyordunuz, değil mi?"

Nina eşarbı çözüyordu. "Elbette biliyorduk. Bizim *işimiz* bu Sara: Bilgi toplarız ve elde ettiğimiz bilgileri kullanırız. Sevinirsin sanmıştım."

“Ne kadar zamandır biliyorsunuz?”

“Önemi var mı ki?”

“Evet, lanet olsun, önemi var.”

Nina ona ters ters baktı. “Tamam, diyelim ki baştan beri biliyorduk. Diyelim ki sana söyledik. Ne yapardın? Cevap verme zahmetine girme. Fevri davranırdın, aptalca bir şey yapardın. Daha Kubbe’de on adım atmadan foyan meydana çıkardı. Teselli olacaksa şunu söyleyeyim ki, bu konuda epey tartıştık. Jackie bilmen gerektiğini düşünüyordu. Ama operasyonun başarısının daha önemli olduğuna karar verdik.”

“Verdik derken. Sen karar verdin yani.”

“Ben ve Eustace.” Nina’nın yüz ifadesi yumuşar gibi oldu bir an. Ama sadece bir an. “Kızma bu kadar. İstediğin oldu. Sevinmelisin.”

“Kızımı oradan çıkarmak istiyorum.”

“Biz de buna güveniyoruz zaten Sara. Onu çıkaracağız, zamanı gelince.”

“Ne zaman?”

“Yanıt bariz bence. Bu iş hallolunca.”

“Bana *şantaj* mı yapıyorsun?”

Nina bu suçlama karşısında omuz silkti. “Yanlış anlama, şantaja karşı değilim. Ama sana şantaj yapmama gerek yok.” Sara’ya dikkatle baktı. “O kızların başına ne geliyor sence?”

“‘Kızların’ derken? Kızımdan başkası yok orada.”

“*Şimdilik* yok. Ama kızın ilk değil. Hep başka bir kız gelir Sara. Guilder, Lila’yı ancak çocuk vererek sakinleştirebiliyor. Ama çocuk belirli bir yaşa gelince, Lila ilgisini yitiriyor veya çocuk onu reddediyor. O zaman da Lila’ya yeni bir tane buluyorlar.”

Sara’nın başı döndü; oturmak zorunda kaldı. “Kaç yaşına gelince?”

“Beş, altı. Değişiyor. Ama mutlaka oluyor Sara. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Zaman azalıyor. Bugün veya yarın olmayabilir, ama yakında olacak. O zaman da kızını bodruma gönderecekler.”

Sara bir sonraki soruyu güçlükle sordu: “Bodrumda ne var?”

“Kırmızı gözlülerin içtiği kan orada üretiliyor. Tam ayrıntıları

bilmiyorum. İşlem insan kanıyla başlıyor, ama bu kan bir şekilde dönüştürülüyor. Onu her nasılsa değiştiriyorlar. Aşağıda bir adam var; bir çeşit viral olduğu söyleniyor. Ona Kaynak diyorlar. Damıtılmış insan kanı içiriyorlar ve vücudu bu kanı değiştiriyor. Kadına olanları gördün mü?"

Sara başıyla onayladı. "Hepsine aynı şey oluyor, ama erkeklerde daha yavaş. Kaynak'ın kanı onları canlandırıyor. Hayatta kalmalarını sağlıyor. Ama kızın bodruma indi mi bir daha çıkmaz."

Sara'nın içinde duygu fırtınası kopmuştu. Öfke, âcizlik, kızını korumaya yönelik vahşice bir arzu. Hisleri öyle yoğundu ki kusacak gibi oldu.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Zamanı gelince söyleyeceğiz. Onu kurtaracağız. Söz veriyorum."

Sara, Nina'nın ne istediğini anladı. Ne istediğini değil; ne emrettiğini. Onu kusursuzca manipüle etmişlerdi. Kate rehineydi ve fidyenin kanla ödenmesi gerekiyordu.

"O kadından nefret et Sara. Neler yaptığını düşün. Ben de dahil olmak üzere hepimiz öleceğiz, tıpkı Jackie gibi. Ölmem istendiğinde, bunu seve seve yapacağım. Planımızı uygulayamazsak kızın yapayalnız kalır. Ona asla ulaşamayız."

"Nerede o?" diye sordu Sara. Daha açık konuşmasına gerek yoktu; kimi sorduğu belliydi.

"Henüz bilmemen daha iyi. Sana her zamanki yolla mesaj göndereceğiz. Sen kilit önem taşıyorsun ve zamanlama önemli."

"Ya başaramazsam?"

"O zaman zaten ölürsün. Kızın da ölür. Zamanlama çok önemli. Nasıl yapacağını söyledim." Sara'nın gözlerinin içine bakıyordu kadın. Gözlerinde şefkatten eser yoktu, buz gibi bir netlik vardı sadece. "Her şey yolunda giderse, kırmızı gözlülerin sonu gelecek. Guilder'ın, Lila'nın, hepsinin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Sara'nın zihni tamamen uyuşmuştu. Başını sallayarak onayladığını hissetti ve usulca "Evet" dediğini işitti.

"Öyleyse görevini yap. Kızın için yap. Adı Kate, değil mi?"

Sara afalladı. "Bunu nereden?.."

“Sen söylemiştin. Hatırlamıyor musun? Kızının doğduğu gün söylemiştin.”

Tabii ya, diye düşündü Sara. Taşlar yerine oturuyordu. Nina doğumhanedeki kadındı, ona Kate’in saçından bir bukle veren kadındı.

“Bana inanmayabilirsin, ama bir haksızlığı gidermeye çalışıyorum Sara.”

Sara gülmek istedi. Hâlâ gülebiliyor olsa gülerdi. “Bunu gösterme yolun ilginç.”

“Olabilir. Ama zaman böyle.” Kadın yine duraksayıp onu süzdü. “Senin içinde var bu. Görüyorum.”

Kadın onda bir şey mi görüyordu gerçekten? Bu soru anlamsızdı. Sara başarma gücünü bir şekilde bulmak zorundaydı.

“Kızın için yap Sara. Kate için yap. Yoksa hiç şansı yok.”

50

Ona yaptıkları şeyler katlanılırdı. Acı çektiği oluyordu; acının akrabasını, yani acı beklentisini de yaşıyordu. Ama katlanabiliyordu. Uzun süre boyunca, ondan hiçbir şey istemediler. Herhangi bir talepte bulunmadılar. Yaptıkları şeyi sırf hoşlandıkları için yapıyorlardı ve yapmaya devam edeceklerdi, karanlık bir haz alarak; Alicia kolayca boyun eğmedi. Çığlıklarını bastırdı, her şeye metanetle katlandı, elinden geldiğince güldü ve dedi ki: *Elinizden geleni ardınıza koymayın arkadaşlar. Zincire vurulması gereken benim. Sırf bu bile kendi içinde ve başlı başına bir zafer değil mi sizce?*

En kötüsü suydu. Bu tuhaftı, çünkü Alicia suyu hep sevmişti. Çocukken korkusuz bir yüzücüydü, Koloni’deki mağaranın derinliklerine dalardı, nefesini olabildiğince tutardı, kulakları uğuldarken dibe dokunur ve saldığı nefes kabarcıklarının karanlığın içinden çok yukarıdaki gün ışığına doğru yükselmesini seyrederdi. Bazen ağzına huniyle su akıtıyorlardı. Bazense zincirlerini çözüp onu bir tahtaya yatırarak kayışla bağlıyor ve bir varil dolusu buz gibi suya

baş aşağı batırıyorlardı. Alicia her seferinde *İşte başlıyor,* diye düşünüyor ve saniyeleri sayarak, işkencenin sona ermesini bekliyordu.

Gün geçtikçe gücü azalmıştı. Çok fazla olmasa da yeterince. Ona sulu soya fasulyesi veya mısır lapası ve fazla pişip kayış gibi olmuş et parçaları veriyorlardı; dillendirmedikleri niyetleri, Alicia'nın olabildiğince uzun süre sağ kalmasını sağlamak ve ona işkence etmenin tadını çıkarmaktı, ama diğerleri olmadan. Eh... Alicia içinden yemin etti: Sonunda insan kanı tattığında, dönüşümünün bu son ve belirgin eylemini gerçekleştirdiğinde, tattığı kan onlarınki olacaktı. İnsanlıktan çıkmak ağır bir bedeldi, ama bu düşünce onu avutuyordu yine de. Alicia o piçlerin kanını son damlasına dek emecekti.

Kaç gün geçtiğini bilmenin yolu yoktu. Alicia yalnız kaldığı zamanlarda geçmişini düşünmeye, tablolarla dolu bir koridorda yürürcesine belleğinde gezinmeye başlamıştı: İlk Koloni'deki nöbeti; Peter, Amy ve diğerleriyle birlikte Karanlık Topraklardan Colorado'ya yaptığı yolculuk; Albay'la birlikte geçirdiği tuhaf, yavan çocukluğu. Alicia ona "komutanım" derdi hep, asla "babacığım" demezdi, hatta "Niles" bile demezdi; adam en baştan beri onun babası ya da arkadaşı değil, komutanı olmuştu. Şimdi bunu düşünmek tuhaftı. Alicia'nın anıları çeşitli duygularla, üzüntü ve mutlulukla, esriklik ve yalnızlıkla, biraz da sevgiyle yüklü olsa da, hepsindeki ortak duygu aidiyet hissiydi. Alicia anılarıydı, anıları da oydu. Anılarını asla yitirmeyeceğini umuyordu.

Tek niyetlerinin ona tekrar tekrar acı çektirmek olduğundan şüphelenmeye başladığı sırada, tutsaklığının ritmi, lider gibi görünen bir adamın ziyaretiyle bozuldu. Adam kendini tanıtmadı ve en az bir dakika boyunca tek kelime etmedi; tavandan sarkan Alicia'nın karşısında öylece durup, onu şaşırtıcı bir kitap okuyan birinin ifadesiyle seyretmekle yetindi. Üstünde siyah takım elbise, kravat ve kolalı beyaz gömlek vardı; en fazla otuz yaşında gösteriyordu. Cildi hiç güneş yüzü görmemişçesine solgun ve yumuşaktı. Ama gözleri gerçeği sergiliyordu. Alicia neden şaşıracaktı ki?

"Sen... farklısın." Yaklaşan adam, Alicia'nın çevresini köpek gibi,

hızlı hızlı burnundan soluyarak kokladı.
“Hı hı, hep öyle derler.”
“Kokundan anladım.”
“Temizlenmeye pek fırsatım olmadı.” Alicia ona en cüretkâr sırıtışını sergiledi. “Sen kimsin peki?..”
“Soruları ben sorarım.”
“Karanlıkta kitap okumamalısın. Gözlerine yazık.”
Adam geri çekilip Alicia’nın yüzünü tokatladı.
“Vay” dedi Alicia çenesini oynatarak. “Bu acıttı.”
Adam tekrar yaklaşıp, Alicia’nın yukarıdaki kolunu sertçe kıvırdı. “Neden levhan yok?”
“Kıyafetin hoş. İnsan daha güzel giyinmediğine hayıflanıyor.”
Alicia’nın yüzüne bir başka darbe, kırbaç gibi indi. Yaşaran gözlerini kırpıştıran Alicia dilini dişlerinde gezdirince kan tadı aldı. “Bunu hep yapıyorsunuz. Pek misafirperver değilsiniz. Sizden pek hoşlanmadım.”
Adam kanlı gözlerini hiddetle kıstı. Alicia sonuç almaya başlamıştı nihayet. “Bana Sergio’dan bahset.”
“Bu ismi çıkaramadım.”
Adam ona tekrar vurdu. Alicia’nın görüş alanında ışık noktacıkları belirdi. Adam tüm gücünü kullanmıyordu. Şiddetin dozunu yavaş yavaş artıracaktı.
“Beni indir de doğru dürüst sohbet edelim, ne dersin? Ne de olsa bu şekilde bir yere varamadığın ortada.”
Adam bu kez yumruk vurdu. Alicia’ya tahtayla vurulmuştu sanki. Başını sallayıp kan tükürdü.
“*Söyle.*”
“Siktir git.”
Karnına sert bir darbe indi. Diyaframı mengene gibi kapanınca soluğu göğsünde donup kaldı. Nefessiz birkaç saniye geçirdi. Ciğerlerinin nihayet tekrar şiştiği anda, adam tekrar vurdu.
“*Sergio... kim?*”
Alicia odaklanmakta biraz zorlanıyordu. Odaklanmakta, solumakta ve düşünmekte. Yeni bir darbeye hazırlandı, ama darbe gelmedi;

adamın kapıyı açtığını fark etti. İçeri üç kişi girdi. Alt kısmında geniş bir çerçevesi olan, bel hizasında, bir çeşit tezgâh taşıyorlardı.

“Seni bir arkadaşımla tanıştırayım. Bu Kulampara. Tanışıyorsunuz aslında.”

Alicia’nın görüşü giderek netleşti. Adamın yüzünde bir tuhaflık vardı. Daha doğrusu yüzünün sağ tarafında; yüzünün o tarafı eşit pişirilmemiş bir et parçası gibiydi, ortasındaki kırmızılığın kenarları kararmıştı. Saçının yarısı ve burnunun çoğu yanmıştı. Gözü eriyip sulu jöle gibi olmuştu.

Alicia “Iyy” diye karşılık vermeyi başardı.

“Sen sıvı propanla dolu bir tüpe ateş etmeye karar verdiğinde, bizim Kulampara depo alanındaydı. Yaptığın şeyden pek hoşlanmadı.”

“Verimli bir gündü. Tanıştığımıza memnun oldum Kulampara. Adın süpermiş.”

“Kulampara’nın özel ilgi alanları var. Lakabını hak ettiği söylenebilir. Senden intikam almaya can atıyor.” Takım elbiseli adam, diğer iki adama döndü: “Onu yatırıp bağlayın. Ama düşündüm de, bir saniye bekleyin.”

Darbeler peş peşe indi. Alicia’nın yüzüne. Vücuduna. Adam yorulduğunda, Alicia pek bir şey hissetmiyordu artık. Acı başka bir şeye dönüşmüştü; uzak, belirsiz bir şeye. Zincir sesleri duydu ve bilekleri serbest kaldı. Tezgâhın üstünde beline kadar yüzükoyun yatıyordu, bacaklarıysa iyice açılmış ve çerçeveye bağlanmıştı. Pantolonu hoyratça çıkarılmıştı.

“Arkadaşımızı biraz yalnız bırakalım” dedi ilk adam; Alicia kapının kapandığını işitti, sonra da kilidin ürkütücü ve nihai sesini.

51

Amy, Greer’la birlikte kuzeye yolculuk ederken, her gece rüyasında Wolgast’ı gördü. Bazen atlıkarıncadaydılar, bazense arabadaydılar, küçük kasabalardan ve baharda yemyeşil olmuş

kırlardan geçiyorlardı, uzaklarda yükselen buz kaplı dağlar ışıldıyordu. Bu gece Oregon'da, kamptaydılar. Binanın salonundaydılar, yerde karşılıklı oturuyorlardı. Bağdaş kurmuşlardı ve yerde, aralarında duran Borsa tahtasının karelerinin renkleri solmuştu, paralar düzenli yığınlar halinde istiflenmişti. Amy'nin küçük şapkası vardı, Wolgast'ınsa küçük otomobili ve Wolgast fincanla zar atıp piyonunu ilerletiyor, Amy'nin altı (altı!) otelinden birinin bulunduğu St. Charles Place'e getiriyordu. Şömine odayı ısıtıyordu; pencerelerin ardındaki kadifemsi karanlıkta kuru kar yağıyor ve buz gibi kış soğuğu hüküm sürüyordu.

"Hadi be" diye homurdandı Wolgast.

Paraları verdi. Can sıkıntısı sahteydi; kaybetmek istiyordu. Amy'ye şanslı olduğunu söyledi. *Şanslısın Amy.*

Piyonları tahtayı turlayıp durdu. Paralar el değiştirdi. Park Place, Illinois Caddesi, Marvin Gardens, saçma bir ad taşıyan "B. &. O." Amy'nin parası arttıkça Wolgast'ınki azaldı. Amy demiryolları ve kamu tesisleri satın aldı, her yere evler ve oteller dikti ve tahtaya yayıldıkça daha fazla bina dikme imkânı oldu. Bu ivmeli artışın matematiğini kavramak oyunda başarılı olmak için şarttı.

"Borç almam gerek galiba" diye itiraf etti Wolgast.

"Bankayı dene." Amy zaferle sırıtıyordu. Wolgast borç aldı mı oyunu çabucak kaybedecekti; kollarını kaldırıp pes edecekti. Sonra kanepede her zamanki yerlerine geçeceklerdi ve battaniyeyi göğüslerine kadar çekip birbirlerine sırayla kitap okuyacaklardı. Bu gecenin kitabı: H. G. Wells, *Zaman Makinesi.*

Wolgast zarları tahtaya attı. Üç ve dört. Arabasını ilerletip, üstünde küçük bir elmas yüzük resmi bulunan "Lüks Vergisi" karesine geldi.

"Yine mi?" Wolgast gözlerini devirip parayı ödedi. "Burada seninle olmak harika." Gözlerini kaldırıp Amy'nin arkasındaki pencereye baktı. "Dışarıda amma kar yağıyor ha. Ne kadar zamandır yağıyor?"

"Epeydir yağıyor bence."

"Karı hep sevmişimdir. Çocukluğumu hatırlatır. Ne zaman kar yağsa Noel'deymişim gibi gelir."

Şöminedeki odunlar çatırdadı. Kar sık ormanın her yerine

yağıyordu durmadan. Sabah olduğunda ortalık yumuşak, beyaz bir ışıkla aydınlanacak ve sessizlik çökecekti; gerçi bulundukları yerde sabah olmayacaktı.

“Annemle babam her sene beni *Bir Noel Şarkısı* filmine götürürlerdi. Nerede oturursak oturalım, mutlaka bir sinemada o filmi bulup beni götürürlerdi. O iğrenç Jacob Marley beni korkuturdu hep. *Hayatı boyunca ördüğü zinciri taşıyordu.* Ama güzel öyküydü. Öyle bir sürü öykü var.” Wolgast bir an düşündü. “Keşke burada seninle birlikte sonsuza dek kalabilsem diye düşünüyorum bazen. Salaklık ettiğimi biliyorum. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.”

“Bazı şeyler sürer.”

“Nasıl şeyler?”

“Hatırlamayı sevdiğimiz şeyler. İnsanlara duyduğumuz sevgi.”

“Benim seni sevdiğim gibi” dedi Wolgast.

Amy başıyla onayladı.

“Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun” dedi Wolgast. “Bunu sana hiç söylemiş miydim?”

“Söylemene gerek yoktu. Hep biliyordum. Baştan beri biliyordum.”

“Hayır, söylemeliydim.” Wolgast’ın sesinde pişmanlık vardı. “Söylenmesi daha iyi.”

Orman kadar, ormana yağan kar kadar derin bir sessizlik çöktü.

“Sende bir değişiklik var Amy.” Wolgast onun yüzünü inceliyordu. “Bir şey değişmiş.”

“Bence de, evet.”

Yumuşak bir karanlık kenarlardan yaklaşıyordu. Hep böyle olurdu, bir sahnenin ışıkları sönermiş gibi olur ve sonunda yalnızca ikisi kalırdı geride.

“Eh, her ne ise” diyen Wolgast sırıttı, “hoşuma gitti.” Bir an duraksadıktan sonra tekrar konuştu: “Carter’a çok üzgün olduğumu söyledin mi?”

“Biliyor.”

Wolgast görmeyen gözlerle Amy’ye bakıyordu. “Kendimi o konuda asla bağışlayamadım. Onu görür görmez anlamıştım. O kadını tüm kalbiyle seviyordu.” Gözlerini Borsa tahtasına indirdi. “Oyun

bitti gibi görünüyor. Nasıl başarıyorsun bilmem. Bir sonraki sefer ben kazanacağım."

"Kitap okumak ister misin?"

Kanepede yerlerini alıp üzerlerine yün battaniyeyi çektiler. Masada sıcak kakao dolu fincanlar duruyordu; diğer her şey gibi kendiliğinden belirmişlerdi. Wolgast kitabı alıp karıştırdı ve aradığı sayfayı buldu.

"*Zaman Makinesi*, yedinci bölüm." Genzini temizleyip yüzünü Amy'ye çevirdi. "Cesur kızım benim. Cesur Amy'm. Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum" dedi Amy, ona sokularak.

Böylece sonsuzluk gibi gelen saatler geçirdiler ve zamanları göz açıp kapayıncaya kadar bitti; üzerlerine bir başka battaniye gibi karanlık çöktü.

52

Doğu ikmal hattını takip ederek kuzey yönünde ilerleyip Texarkana'ya vardılar; orada yiyecek ve benzin bulup sığınaklarda yattılar. Araç Tifty'nindi, retro tarzında karavana dönüştürülmüş küçük bir yük kamyonuydu ki yakında bu karavana ihtiyaçları olacaktı: Little Rock'ın kuzeyinde açık havada yatacaklardı. Tifty benzin sıkıntısı çekmeyeceklerini söylemişti. Kamyonda iki yüz galon yedek benzin taşıyabiliyorlardı ve Tifty on beş yıl önce Greer ve Crukshank'le birlikte kuzeye giderken, Iowa hattına kadarki bütün kaynakları saptamıştı: havalimanlarını, dizel elektrik santrallerini, arazilerinde mantar şeklinde tanklar bulunan büyük ticari depoları. Kamyonda hava temizleyici klima ve oksitleyici madde vardı. Yolculukları uzun sürecekti, ama şansları varsa ve hava bozmazsa Iowa'ya aralık ortasında varabilirlerdi.

Karavanda geçirdikleri ilk gecede, Missouri sınırının yüz altmış kilometre güneyindeydiler. Alacakaranlık çökerken Tifty arka taraftan büyük bir plastik bidon getirdi, yüzüne bez bağladı ve bidonun içindeki berrak sıvıyı aracın çevresine dökerek çember çizdi.

“O ne?” diye sordu Lore. Sıvı göz yaşartacak kadar pis kokuyordu.

“Ailemden kalma eski bir tarif. Draklar nefret ediyor, hem kokumuzu örter. Burada olduğumuzu bilmeyecekler bile.”

Akşam yemeğinde kurufasulye ve peksimet yedikten sonra ranzalara yattılar. Az sonra Hollis horlamaya başladı. *Hollis?* diye düşündü Peter. *Hayır, Lore.* Kadın uyuma işini de her şeyi yaptığı gibi yapıyordu; canının istediği şekilde. Peter, Michael’ın ona olan düşkünlüğünü anlayabiliyordu –kadın epey cazibeliydi– ama arkadaşının bunu açıkça söylememesinin sebebini de anlıyordu. Kim bu kadar çok arzulanmaya karşı koyabilirdi ki? Bir av yakalanmak istediğinde bile mücadele ederdi. Rafineride bekleyerek geçirdikleri günlerde Peter, Lore’un kendisine asılıp asılmadığını birçok kez merak etmişti. Kadının asıldığına karar vermişti; ama sadece bir taktikti bu. Lore, Michael’ın dünyasına iyice girmeye çalışıyordu. O dünyanın kalbine ulaşınca, Michael’ın tüm savunmaları çökecek, Michael ona ait olacaktı.

Ranzasında dönen Peter rahat etmeye çalıştı; araçlarda uyumakta zorlanırdı hep. Tam uykuya dalacakken, dışarıdan gelen bir ses onu uyandırırdı. Bir keresinde, Amarillo civarında, viraller bütün gece duvarlara vurmuşlardı. Karavanı devirmeye çalışmışlardı. Peter’ın bölüğündeki adamlar önemli bir şey olmuyormuşçasına, sabaha kadar poker oynayıp şakalaşmışlardı. *Dışarısı da amma gürültülü ha,* diyordu içlerinden biri en fazla. *Kartlara nasıl odaklanayım?* Peter o hayatı özlüyordu; dokuz gündür firariydi, aynı Hollis ya da Tifty gibi kanun kaçağıydı. Gunnar, Peter’ı savunabilirdi, ama açık konuşmuştu: Bu işte tek başınasın; kimse seni tanıdığını söylemeyecek.

Hollis’in onu sarsmasıyla uyandı. Soğuk havaya çıktılar. Epey kuzeydeydiler ve buraya kışın geldiği kesindi. Gökyüzü havada salınan taşları andıran büyük, gri bulutlarla kaplıydı.

“Gördünüz mü?” dedi Tifty, kamyonun etrafını göstererek. “Hiç iz yok.”

Yola devam ettiler. Virallerin yokluğu Peter’ı huzursuz etmişti. Sığınakların çevresinde bile izlere ve dışkıya rastlamamışlardı. Bu hoştu, ama öylesine tuhaftı ki rahatsız ediciydi; viraller onları özel bir

şey için saklıyordu sanki.

Yollar küçüldükçe hızları azaldı; Tifty sık sık kamyonu durdurup pusula ve haritalar, bazen de sekstant (Peter bu aleti daha önce hiç görmemişti) kullanarak rotalarını tekrar hesaplamak zorunda kalıyordu. Michael, Peter'a sekstant kullanmayı öğretti. Güneşin ufukla yaptığı açıyı hesaplayarak ve saatle tarihi göz önünde bulundurarak, başka referans noktaları olmadan yerlerini hesaplamaları mümkündü. Michael bu aletin genellikle denize açılan gemilerde kullanıldığını, çünkü denizde ufkun tamamen görülebildiğini, ama sekstantın karada da işe yarayabildiğini açıkladı. *Bunu nereden biliyorsun?* diye sordu Peter, ama yanıtı bildiğini soruyu sorarken fark etti. Michael bariyeri bulmaya ya da bulmamaya çıktığı gün, sekstant kullanmayı kendi kendine öğrenmişti.

Günlerce yolculuk ettiler ve hâlâ etrafta virallerden eser yoktu. Artık bunu açık açık konuşmaya başlamışlardı, durumun tuhaflığını belirtmekten öteye asla gitmeseler de. *Garip,* diyorlardı. *Şanslıyız herhalde.* Gerçekten de şanslıydılar, ama şans eninde sonunda insana ihanet ederdi genellikle. On birinci günde Tifty, Missouri-Iowa sınırına yaklaştıklarını söyledi. Kirli ve bitkindiler; sinirler gergindi. İsmini bilmedikleri bir nehri aşmak için tam iki gün uğraşmışlardı, kilometrelerce yoldan dönmüş ve sağlam köprü bulmaya çalışmışlardı. Benzinleri azalıyordu. Arazi yine değişmişti, Texas kadar düz olmasa da öyle sayılırdı; alçak tepeler bel hizasında otlarla kaplıydı. Vakit öğlene yaklaşırken, direksiyon başındaki Hollis kamyonu durdurdu.

Arka tarafta şekerleme yapan Peter kamyon kapılarının açıldığını duyunca uyandı. Doğrulunca, içeride yalnız olduğunu gördü. Neden durmuşlardı?

Tüfeğini alıp araçtan indi. Her şey incecik, soluk bir tozla kaplıydı: otlar, ağaçlar. Kar? Havada yanık kokusunu andıran kesif bir koku vardı. Kar değil. Küller. Bir tepenin zirvesinde duran diğerlerine doğru yürüyen Peter'ın attığı her adımda küçük, beyaz bulutlar havalanıyordu. Yol arkadaşlarının yanına gidip de onların baktığı şeyi görünce kalakaldı.

“Tanrı aşkına” dedi Michael. “Bu ne yahu?”

53

Bu kadın kimdi?

Casus. İsyancı. Bu kadarı belliydi; rehineleri kurtarmaya çalışmasından belliydi, üstelik ölümcül hatasını yapmadan önce altı adam öldürmüştü. Ama kolunda kimlik levhası olmaması tuhaftı. Guilder’ın aldığı o tuhaf koku; ne anlama geliyordu? Kadının silahına, şarjöründe iki kurşun kalmış yarı otomatik Browning’e el koymuşlardı. Guilder daha önce öyle bir silah görmemişti hiç; bu silah onlara ait değildi. Ya isyancılar Guilder’ın bilmediği bir kaynaktan silah temin etmişlerdi ya da bu kadın bambaşka bir yerden gelmişti.

Guilder gizemleri sevmezdi. Sergio fikrinden bile daha az severdi.

Kadının direncini kırmak imkânsız gibiydi. Adını bile söylememişti. Kulampara denen o psikopat, tacizciliğiyle ünlü olan o iğrenç adam bile kadının ağzından tek bir bilgi alamamıştı. Guilder’ın o adamı kullanma kararını almakta zorlanmaması tuhaftı. İnsanları besi ünitesine göndermek farklıydı; virallerin beslenmesi gerekiyordu, hem kurbanlarını çabucak öldürürlerdi. Hoş bir şey değildi, ama çabuk biterdi. Gözaltındaki kişilere birkaç kez vurmak veya su tahtasını ihtiyatla kullanmak gibi yöntemler de kaçınılmazdı sonuçta. Eskiden ne derlerdi? Gelişmiş sorgulama teknikleri.

Ama tecavüze izin vermek: Bu yeniydi. İnsanın durup da kafasını kaşımasına yol açacak türden bir şeydi biraz. Palalı adamların insanları sırf yanlış köyde doğdular diye, kulakları biraz farklı diye veya çikolatayı vanilyaya yeğliyorlar diye doğradıkları o küçük, vahşi ülkelerde olan türden bir şeydi. Bu fikir Guilder’a tiksinç gelmeliydi normalde. Böyle bir şeyi kendine yakıştıramaması gerekirdi. Sergio onu mecbur bırakmıştı. Bir gün tamamen çılgınca gelen şeylerin ertesi gün gayet makul gelebilmesi tuhaftı.

Konferans masasının başına oturan Guilder’ın aklından geçen

düşünceler bunlardı. Her seferinde prosedürle ilgili karmaşık ağız dalaşlarına dönüşen, mutfakta fazla aşçı bulunmasının klasik bir örneği olan bu haftalık toplantıları elinden gelse iptal ederdi. Guilder net bir emir komuta zinciri olması ve yetkilerin piramit bürokrasisinde dağıtılması gerektiğine canıgönülden inanırdı. Böylece alttakilere epey iş çıkardı genellikle; belgelere ve emsallere fazla düşkün olsalar da, herkes kendi köşesinde kalırdı. Yine de iktidarın paylaşıldığı yanılsamasının en azından şimdilik korunması şarttı.

"Söyleyecek sözü olan var mı?"

Yok gibiydi. Gergin bir sessizlikten sonra, Guilder'ın hemen solunda ve Sağlık Bakanı Suresh'in yanında, Wilkes'inse tam karşısında oturan Propaganda Bakanı Hoppel genzini temizleyip konuştu: "Bence herkes şundan korkuyor, daha doğrusu çekiniyor, ki buradaki herkes adına konuştuğumu düşünüyorum..."

"Ağzındaki baklayı çıkar artık yahu. Gözlüğünü de çıkar."

"Ha. Evet." Hoppel duman rengi gözlüğünü çıkarıp konferans masasına huzursuzca ve dikkatle bıraktı. "Dediğim gibi" diye devam etti ve tekrar genzini temizledi. "İşler biraz çığırından çıkıyor olabilir mi?"

"Kesinlikle çıkıyor. Bugün duyduğum ilk zekice söz bu."

"Demek istediğim, kullandığımız stratejiler istediğimiz sonuçları vermemiş gibi görünüyor."

Sinirlenen Guilder iç geçirdi. "Önerin nedir?"

Hoppel meslektaşlarına göz attı ister istemez. *Beni destekleseniz iyi olur... Kendimi feda edecek değilim.*

"Şiddetin dozunu azaltsak iyi olur belki. Bir süreliğine."

"Şiddetin dozunu azaltalım diyorsun. Dışarıda canımıza okuyorlar."

"Eh, mesele de bu ya. Yayladakiler epey konuşuyor ve lehimize konuşmuyorlar. Ortamı biraz yumuşatmamız iyi olabilir. Bakalım ne olacak?"

"Sen aklını mı kaçırdın? Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?"

"İşlerin istediğimiz gibi gitmediğini siz söylediniz."

"Ben değil, sen söyledin."

“Öyle de olsa, birkaçımız kendi aramızda konuşuyorduk...”
“Bu odadaki herkes biliyor bunu.”
“Tamam. Pekâlâ. Belki de tam tersini yapmamız gerek diye düşündük. Gönülleri ve zihinleri fethetmemiz daha iyi olabilir. Anlıyor musunuz?”
Guilder sakinleşmek için derin nefes aldı. “Korkak gibi görünelim diyorsun yani.”
“Yönetici Guilder, izninizle.” Konuşan Suresh’ti. “Başarılı bir ayaklanma süreci...”
“İnsanları öldürüyorlar. *Yaylacıları* öldürüyorlar. Bunda anlaşılmayacak ne var? Bu insanlar kasap.”
“Aksini iddia eden yok.” Suresh sükûnetle devam etti. “Bu bir süreliğine işimize yaradı. Ama gözaltına alınan kişilerden dişe dokunur bilgiler edinemedik. Sergio’nun nerede olduğunu, nasıl hareket ettiğini hâlâ bilmiyoruz. Kimse ihbarda bulunmadı. Bu arada, misillemelerimiz isyancıların ekmeğine yağ sürüyor.”
“Söylediklerin kulağa nasıl geliyor, biliyor musun? Nasıl geldiğini söyleyeyim. Önceden prova yapmış gibi konuşuyorsun.”
Suresh bu iğnelemeye aldırmadı. “Size bir şey göstereyim.”
Masadaki bir klasörden çıkardığı sayfayı Guilder’a doğru itti. Propaganda afişlerinden biriydi bu, ama arkasına farklı bir mesaj çiziktirilmişti.

Yaylacılar, Ayaklanın!
Kırmızı Gözlülerin Sonu Yaklaşıyor!
İsyancı Kardeşlerinize Katılın!
Her İtaatsizlik Eylemi, Rejime Vurulan Bir Darbedir!

Yazı bu minvalde devam ediyordu. Guilder başını kaldırınca herkesin kendisine baktığını gördü; ona her an patlayabilecek bir bombaymış gibi bakıyorlardı.
“Eee? Bu neyi kanıtlıyor?”
“İK personeli şimdiye kadar bunlardan elli altı tane buldu” diye karşılık verdi Suresh. “Size bunun yol açtığı sorunlardan bir örnek

vereyim. Bu sabahki yoklamada, bir barınakta kalanların tamamı milli marşı okumayı reddetti.”

“Dövüldüler mi peki?”

“Sayıları üç yüzden fazlaydı. Hem onların ancak yarısını göz altına alabiliriz. Yerimiz yok.”

“Tayınlarını yarıya indirin.”

“Yaylacılara zaten asgari miktarda yemek veriyoruz. Daha da kısarsak çalışamazlar.”

Delirticiydi bu. Guilder’ın her fikri anında bertaraf ediliyordu. Üst düzey kadrosunun topluca ayaklanmasına ramak kalmıştı.

“Çıkın dışarı, hepiniz.”

“Bence” dedi Suresh ısrarla ve çıldırtıcı bir soğukkanlılıkla, “ortak bir strateji belirlemeliyiz.”

Guilder’ın beynine kan sıçradı. Kafasındaki damarlar şişti; inme inmiş gibi oldu. Sayfayı alıp havada salladı.

“Gönüller ve zihinlermiş. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin? Bunu okudunuz mu?”

“Yönetici Guilder...”

“Size söyleyecek başka sözüm yok. Gidin.”

Masadakiler sayfaları toplarken, evrak çantalarını kapatırken kaygıyla bakıştılar. Herkes ayağa kalkıp çıkışa doğru yöneldi. Guilder başını ellerinin arasına aldı. Ulu Tanrım, bir bu eksikti. Bir şeyler yapmak gerekiyordu, hem de hemen.

“Wilkes, dur bir saniye.”

Adam dönüp kaşlarını kaldırdı.

“Sen kal.”

Diğerleri gittiler. Guilder’ın özel kalemi kapıda durdu.

“Otur.”

Wilkes koltuğuna oturdu tekrar.

“Demin olanlar neydi, söyler misin? Sana hep güvendim Fred. Düzeni koruyacağına inandım. Şimdi yan çizmeye kalkma.”

“Endişeleniyorlar sadece.”

“Endişelenmek ayrı. Hizipleşmeye izin vermem. Hedefimize bu kadar yaklaşmışken olmaz. Artık her an gelebilirler.”

“Bunun herkes farkında. Sadece... şey, işlerin kontrolden çıkmasını istemiyorlar. Beni de gafil avladılar.”

Bahanelere karnım tok, diye düşündü Guilder. “Sen ne düşünüyorsun? İşler kontrolden çıktı mı?”

“Bana bunu sormayı gerçekten istiyor musun?” Guilder bir şey demeyince Wilkes omuz silkti. “Belki biraz.”

Guilder ayağa kalkıp ceket cebinden gözlüğünü aldı ve perdeleri açtı. Bu iç karartıcı yer. Lanet olası hiçliğin ortası. Guilder nostaljiye kapıldı birden; eski dünyanın arabalarını, restoranlarını, dükkânlarını, kuru temizlemecilerini, vergi beyannamelerini, trafik sıkışıklıklarını ve sinema kuyruklarında beklemeyi özledi. Uzun zamandır kendini bu kadar depresif hissetmemişti.

“İnsanların daha çok çocuk yapmaları gerek.”

“Efendim?”

Guilder sırtı adama dönük halde durarak konuştu. “Çocuklar Fred.” Bu ironiye başını salladı. “Tuhaf, çocuklar hakkında pek bir şey bilmedim hiç. Bilmek istemedim. Senin iki çocuğun vardı, değil mi?”

Birbirlerine eski hayatları hakkında soru sormamaları, yazılı olmayan bir kuraldı. Guilder, Wilkes’in tereddüdünü sezdi. “Eşimle benim üç çocuğumuz vardı. İki oğlanla bir kız. Yedi tane de torunumuz.”

“Onları düşündüğün oluyor mu?”

Guilder pencereye sırtını döndü. Wilkes de gözlüğünü takmıştı. Işık yüzünden mi, yoksa başka bir sebepten dolayı mı?

“Artık hayır.” Wilkes’in ağzının kenarı hafifçe seğirdi. “Beni sınıyor musun Horace?”

“Belki biraz.”

“Bunu yapma.”

Guilder adamın bu kadar sert konuştuğuna ilk kez tanık olmuştu. Bunun hayra alamet olup olmadığına karar veremedi.

“Herkesin yanımızda olmasını sağlamamız gerek, biliyorsun. Sana güvenebilir miyim?”

“Bunu neden soruyorsun ki?”

“Cevap ver Fred.”

Wilkes bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı.

Cevap doğru olsa da, Wilkes'in tereddüdü can sıkıcıydı. Guilder bunu *neden* soruyordu gerçekten? Onu rahatsız eden şey toplantıdaki çocukça tavırlar değildi sadece; bunlarla daha önce de uğraşmıştı. Birileri birilerinin ayağına basardı hep. *Ah! Canım acıdı! Haksızlık bu! Söyleyeceğim!* Daha derin ve daha kaygılandırıcı bir gelişme vardı. Mesele sadece kararlılığın ciddi olarak azalması değildi; isyan çıkacak gibiydi. Guilder'ın bütün içgüdüleri bunu söylüyordu; sanki giderek genişleyen bir yarığın üstündeydi ve bir ayağı bir tarafta, diğer ayağıysa öbür taraftaydı.

Perdeleri kapatıp masaya döndü. "Besi ünitesinde durum ne?"

Wilkes'in yüz kasları fark edilir ölçüde gevşedi; bildik sahaya dönmüşlerdi. "Patlamada epey hasar gördü. Kapılarla ışıklandırma sisteminin onarılması en az üç gün daha sürer."

Fazla uzun, diye düşündü Guilder. O işi açık havada yapmaları gerekecekti. Böylesi daha iyiydi belki; Guilder bir taşla iki kuş vurabilirdi. Askerlerini hizaya getirecek bir tiyatro oyunu. Bloknotunu masanın üstünden özel kalemine doğru itti.

"Bunu yaz."

54

"Öyle... tuhaf ki."

Beslenmeyi yeni bitirmiş olan Lila kanın epey etkisindeydi hâlâ. Kanı muhtemelen Guilder getirmişti, Sara ile Kate avluda oynarlarken. Hava sıcaklığı peş peşe iki gün boyunca sıfırın üstünde olunca kar yapışkan bir deriye dönüşmüş, kartopu oynamak için ideal hale gelmişti. Saatlerce kartopu oynamışlardı.

Şimdi şöminenin önünde, yerde fasulye ve fincan oyunu oynuyorlardı. Sara bu oyunu yeni öğrenmişti; Kate öğretmişti ona. İnsanın kendi çocuğundan oyun öğrenmesi de ayrı bir zevkti. Sara çocuğuyla geçirdiği vaktin sayılı olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Nina'nın mesajı her an gelebilirdi.

“Evet, eh” dedi Lila, Sara’yla yaptığı bir sohbetin ortasındaymış gibi, “birazdan bir iş için gitmem gerekecek.”

Sara bunu pek önemsemedi. Lila hayallere dalmış gibiydi. Nereye gidecekti ki?

“David gitmem gerektiğini söylüyor.” Aynanın karşısında oturan Lila, David’den bahsederken kaşlarını çattı her zamanki gibi. “Lila, hayır işi bu. Operayı sevmediğini biliyorum, ama mutlaka gitmeliyiz. Lila, bu adam büyük bir hastanenin müdürü, herkes karısıyla gelecek, ben tek başıma gitmek zorunda kalırsam nasıl görünürüm?” Kaderine razı olmuşçasına iç geçirdi; uzun ve parlak saçında gezen fırçası duraksadı. “*Benim* ne yapmak istediğimi, *benim* nereye gitmek istediğimi bir kez olsun düşünse. *Brad* düşünceliydi. Brad beni dinlerdi.” Aynada Sara’yla göz göze geldi. “Söylesene Dani. Erkek arkadaşın var mı? Hayatında özel biri var mı? Sormamın sakıncası yoksa eğer. Yeterince güzel olduğun kesin. Kapında bir sürü adam vardır eminim.”

Bu soru Sara’yı şaşırttı bir an; Lila Sara’yla ilgili nadiren soru sorardı. “Hayır, yok.”

Lila bunu düşündü. “Eh, akıllılık ediyorsun. Daha çok zamanın var. Hayatını yaşa, hemen evlenme. Doğru adamla karşılaşırsan, anlarsın zaten.” Saçını özenle taramaya devam etti. Sesi hüzünlendi birden. “Unutma Dani. Dışarıda bir yerlerde seni bekleyen biri var. Onu bulursan sakın elinden kaçırma. Ben o hatayı yaptım; bak şimdi ne haldeyim.”

Kadının birçok sözü gibi bu da havada kalıyor, hiçbir gerçekliğe bağlanmıyor gibiydi. Ama yaşadıkları hapis hayatında, günler geçtikçe Sara bu muğlak sözleri anlamlı bulmaya başlamıştı. Onlar gerçek bir şeyin gölgesiydiler: insanlarla, olaylarla, mekânlarla dolu olan gerçek bir tarihin. Nina’nın bu kadın hakkında söyledikleri doğruysa –ki Sara doğru olduklarına inanıyordu– Lila kırmızı gözlüler kadar canavardı. Kim bilir kaç Eva bodruma gönderilmişti, sırf Lila... Nina ne demişti? *İlgisini yitirdi* diye. Yine de Sara bu kadının acınası bir tarafı olduğunu inkâr edemezdi. Lila öyle kayıp, öyle narin, öyle pişman görünüyordu ki. *Bazen,* demişti bir keresinde

durup dururken, derin derin iç geçirerek, *hayatımı böyle sürdüremeyeceğim gibi geliyor.* Bir akşam da, Sara onun ayaklarına losyon sürerken şöyle demişti: *Dani, kaçmayı düşündün mü hiç? Tüm hayatını geride bırakıp baştan başlamayı?* Sara ile Kate'i giderek daha çok serbest bırakıyordu, sanki küçük kızın hayatındaki rolünden giderek vazgeçiyordu, sanki gerçeği içten içe biliyordu. *İkinize bakınca, birbirinize tam uyuyorsunuz diye düşünüyorum. O küçük kız sana tapıyor. Dani, yapbozun eksik parçasısın sen.*

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Sara dikkatini tekrar oyuna vermişti. Başını kaldırınca, Lila'nın içtenlikle kendisine baktığını gördü.

"Dani, sıra sende" dedi Kate.

"Bir dakika canım." Sonra, Lila'ya: "Pardon. Hangi konuda?"

Kadının hareketsiz yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. "Benimle gelmen konusunda. Çok yardımın dokunur bence. Eva'ya Jenny bakabilir."

"Nereye geleyim?"

Sara gerçeği Lila'nın gözlerinden okuyabiliyordu: Gidecekleri yer her neresiyse, kadın oraya tek başına gitmeyi hiç istemiyordu. "Ne fark eder ki? David'in... *şeylerinden* birine. Açıkçası genellikle çok sıkıcıdırlar. Yanımda birinin olması gerçekten iyi olur." Taburesinde öne eğilip çocuğa hitap etti. "Ne dersin Eva? Anneciğin dışarı çıksa, sen de akşamı Jenny ile geçirsen olur mu?"

Kız onunla göz göze gelmeyi reddetti. "Dani'yle kalmak istiyorum."

"Bunu tabii ki istiyorsun kuzucuğum. Dani'yi hepimiz seviyoruz. Dünyada ondan özel biri yok. Ama yetişkinlerin arada bir toplanıp yetişkinlere özgü şeyler yapmaları gerekir. Bazen bu şarttır."

"Sen git öyleyse."

"Eva, beni dinlemiyorsun galiba."

Kız, Sara'nın cüppesinin kolunu çekiştiriyordu. "Söyle ona."

Lila kaşlarını çattı. "Dani? Mesele nedir?"

"Ben... bilmiyorum." Sara, Kate'e baktı; kız onun yanına koşmuştu ve ona yaslanarak sinmişti. Sara bir koluyla ona sarıldı. "Ne oldu

tatlım?”

“Eva” diye araya girdi Lila, “Dani’nin bana ne söylemesini istiyorsun? Çabuk söyle bakayım.”

“Seni sevmiyorum” diye mırıldandı kız; yüzünü Sara’nın cüppesinin kıvrımlarına gömmüştü.

Lila geri çekildi; beti benzi attı. “Ne dedin?”

“Seni sevmiyorum! *Onu* seviyorum!”

Lila’nın yüz ifadesi afallamışlığın da ötesindeydi. Tamamen reddedilmiş birinin portresiydi. Sara diğer Evaların başına ne geldiğini anladı birden. *Bu* gelmişti.

“Eh.” Genzini temizleyen Lila odaya incinmiş gözlerle, huzursuzca bakındı; odaklanacak bir nesne arıyordu. “Anlıyorum.”

“Lila, öyle demek istemedi.” Yine Sara’ya ürkekçe sarılmış ve yüzünü onun cüppesine gömmüş olan kız, Lila’yı gözucuyla, ihtiyatla seyretmekteydi. “Söyle ona canım.”

“Gerek yok” dedi Lila. “Gayet açık konuştu zaten.” Kadın titreyerek ayağa kalktı. Artık her şey farklıydı; sözler söylenmişti. “Şimdi izninizle, biraz uzanacağım. David birazdan gelir.”

Sendeleyerek yatak odasına doğru yürüdü. Fiziksel darbe yemişçesine öne eğilmişti.

“Sizinle gelmemi hâlâ istiyor musunuz?” diye sordu Sara usulca.

Lila duraksayıp, dengesini korumak için çerçeveye tutundu. Yanıt verirken Sara’ya bakmadı.

“Elbette Dani. Neden istemeyeyim?”

Karanlıkta stadyuma gittiler. On araçlık konvoyun başındaki ve sonundaki birer kamyonetin kasalarında silahlı işbirler vardı; aradaki sekiz pırıl pırıl cip ise üst düzey kadro içindi. Lila’yla Sara ikinci aracın arka koltuğunda yolculuk ettiler. Lila’nın siyah pelerininin kapüşonu boynunda toplanmıştı, fazla büyük olan siyah gözlüğüyse yüzünün üst yarısını kalkan gibi örtüyordu. Kahverengi saçı düz ve cansız olan, soluk gözlü, bir deri bir kemik sürücüyü Sara’nın gözü ısırdı; Kubbe’den uzaklaşırlarken, etrafa fıldır fıldır bakınan adam

dikiz aynasında Sara'yla göz göze geldi.

"Sen. Adın ne?"

"Dani."

Adam aynadan sırıttı. Sara kaygılandı. Sürücü onu tanıyor muydu? Onu peçesine rağmen bir şekilde tanımış mıydı?

"Eh, müthiş bir gece geçireceksin."

Guilder başta Sara'nın gelmesine izin vermeyi reddetse de, Lila diretmişti. *David, salak arkadaşlarının katıldığı bütün o salak partilere peşinden sürükleyip duruyorsun beni; kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun? Sara gelmezse ben de gelmem, istesen de istemesen de.* Kadın böyle laflar edip durmuştu, ta ki Guilder oflayıp pes edene dek. *Tamam,* demişti adam. *İstediğin gibi olsun Lila. Hizmetçilerinden birinin senin gerçek yüzünü görmesi iyi olur belki. Hem kalabalık iyidir.*

Üstü buz tutup durulmuş nehri takip ederek yayladan geçiyorlardı şimdi. Lila'ya bir şeyler oluyordu. Dakikalar geçtikçe, Kubbe'nin ışıkları geride kaldıkça Lila'nın kişiliği değişiyordu. Sırtını kedi gibi kavislendiriyordu, genzinden hafif mırıltılar çıkarıyordu, yüzüne ve saçına dokunuyordu.

"Mmmm" dedi Lila neredeyse şehvetle. "Onları hissedebiliyor musun?"

Sara ne diyeceğini bilemedi.

"Öyle... *muh*teşem ki."

Kapıdan geçtiler. Sara ilerideki, içten aydınlanan, kış gecesinde ışıl ışıl olan stadyumu gördü. Hissettiği şey korku değildi, yayılan bir karanlıktı daha çok. Araçlar yavaşlayarak rampayı çıkıp, tribünlerle çevrili ve aydınlık bir sahaya girdiler. Gümüşi bir yük kamyonunun arkasında durdular; orada bir düzine işbir, coplarıyla oynayarak ve soğuktan yerinde zıplayarak bekliyordu. Sahanın ortasına uzun bir kazık çakılmıştı.

"Mmmm" dedi Lila.

Kapılar açıldı; herkes indi. Arabanın yanında duran Lila, Sara'nın peçesini kaldırıp yanağına şefkatle dokundu. "Danim benim. Tatlı kızım. Ne harika, değil mi? Bebeklerim, benim güzel bebeklerim."

“Lila, burada neler oluyor?”
Lila başını şehvetle sallıyordu. Gözleri yumuşak ve dalgındı. Sara’nın tanıdığı Lila’dan eser yoktu onlarda. Kadın yüzünü Sara’nınkine yaklaştırdı ve onun dudaklarına öpücük kondurdu şaşılacak bir şekilde.
“Yanımda olmandan öyle mutluyum ki” dedi.
Sürücü, Sara’yı dirseğinden tutup tribünlere götürdü. İki sırada oturan, siyah takım elbiseli, yirmi kadar adam hararetle sohbet ederken yumruklarına hohluyorlardı. Sara dördüncü sıradaki, bir avuç işbirin arasındaki yerine götürülürken adamlardan birinin “Müthiş bir şey bu” dediğini işitti. “*İlk* kez göreceğim.”
Guilder aşağıda kalıp grubun karşısına geçti. Üstünde siyah pardösü ve sadece boyun kısmı görülen siyah kravat vardı. Eldivenli elinde bir şey tutuyordu: telsiz.
“Üst düzey yöneticiler, hoş geldiniz” dedi adam neşeyle sırıtarak. Nefesinden buhar çıkıyordu. “Bu gece size küçük bir hediyem var. Hedefimize yaklaşırken, onca emeğiniz için size duyduğum minnettarlığın bir ifadesi.”
Kırmızı gözlülerden biri “Onları getirin!” diye seslenince tezahürat ve kahkahalar yükseldi.
“Sakin olun, sakin olun” dedi Guilder, ellerini sallayıp onları susturarak. “Birazdan ne seyredeceğinizi hepiniz biliyorsunuz. Ama bu gece çok özel bir şey planladık. Bakan Hoppel, gelir misiniz lütfen?”
İkinci sıradaki bir kırmızı gözlü ayağa kalkıp Guilder’ın yanına gitti. Uzun boylu, geniş çeneli ve subay tıraşlıydı. Utançla sırıtarak “Yapma Horace, doğum günüm bugün değil ki” dedi.
“Belki de seni kovacak!” diye seslendi bir başkası.
Yine kahkahalar. Guilder seslerin kesilmesini bekledi. “Bay Hoppel’ın” dedi, elini adamın sırtına babacan bir tavırla koyarak, “en baştan beri bizimle olduğunu herkes biliyor. Kendisi Propaganda Bakanı olarak, en büyük destekçilerimizden biri oldu.” Yüz ifadesi sertleşti birden. “İşte bu yüzden, Bakan Hoppel’ın isyancılarla işbirliği içinde olduğunu gösteren açık kanıtların elime geçtiğini

sizlere söylemekten büyük üzüntü duyuyorum.” Elini uzatıp adamın gözlüğünü aldı ve fırlatıp attı. Acıyla haykıran Hoppel kolunu kaldırıp gözlerine siper etti. “Muhafızlar” dedi Guilder, “götürün onu.”

İki işbir Hoppel’ı kollarından tuttular; başka işbirler de silahlarını çekip adamın etrafını sardılar hemen. Tribündekiler şaşırıp hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. *Ne? Ne diyor? Hoppel, bu doğru olabilir mi?..*

“Evet arkadaşlar. Bakan Hoppel bir hain. İsyancılara, geçen haftaki, iki iş arkadaşımızın ölümüne yol açan bombalama olayını gerçekleştirmelerini sağlayan kritik bilgileri veren o.”

“Tanrım, Horace.” Adamın dizlerinin bağı çözülmüştü. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Kendisini tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı, ama tüm gücünü yitirmiş gibiydi. “Beni tanıyorsun! Hepiniz tanıyorsunuz! Suresh, Wilkes, biriniz... Söyleyin ona!”

“Üzgünüm dostum. Kendi başını yaktın. Onu sahaya götürün.”

Hoppel sürüklenerek götürüldü. Gümüşi kamyonun yanındaki kazığa halatlarla bağlandı. İşbirlerden biri, getirdiği kovanın içindeki kızıl sıvıyı Hoppel’in başından aşağı boca etti; adamın giysileri, saçı, yüzü sırılsıklam oldu. Çaresizce çırpınan Hoppel iç paralayıcı çığlıklar atıyordu. *Bunu yapma. Lütfen, yemin ederim ki hain değilim ben. Bir şey desenize piçler!*

Guilder ellerini ağzının etrafında boru şekline getirdi. “Tutsak bağlandı mı?”

“Bağlandı!”

Guilder telsizi ağzına götürdü. “Işıkları açın.”

Kilit sesi, açılan kapının gıcırtısı.

Bileklerinden bağlı olan Alicia tavandan sarkıyordu; yavaş yavaş sallandıkça zincirleri gıcırdıyordu. Yorgundu, öyle yorgundu ki. Çıplak bacaklarından akan kanlar kurumuştu. Kulampara denen adam karanlık işini günler boyu görürken, Alicia’nın vücudunda dokunulmadık yer bırakmamıştı. Onun burnunu nefesinin pis kokusuyla, kulaklarınıysa homurtularıyla doldurmuştu. Ona

vurmuştu, onu tırmalamış ve ısırmıştı. Hayvan gibi ısırmıştı. Alicia'nın memelerinde, boynunun yumuşak derisinde, uyluklarının iç taraflarında adamın diş izleri vardı. Alicia hiç ağlamamıştı. Haykırmıştı, evet. Çığlık atmıştı. Ama gözyaşı dökerek adamı tatmin etmeye niyeti yoktu. Ve işte adam yine gelmişti, parmağında aylakça döndürdüğü halkadaki anahtarları şıngırdatıyordu, sağlam gözüyle Alicia'yı tepeden tırnağa süzüyordu, yarısı yanmış yüzünde açgözlü ve hayvansı bir gülümseme vardı.

"Herkes büyük gösteri için stadyuma gittiğine göre biraz baş başa vakit geçirebiliriz diye düşündüm."

Söylenecek ne vardı ki? Hiçbir şey.

"Yeni bir şey deneyebiliriz diye düşünüyorum. Tezgâh hiç... özel gelmiyor."

Soyunmaya başladı; tokalarını açıp deri giysilerini çıkarması epey sürdü. Postallarını, pantolonunu çıkardı. Alicia'nın elinden, adamın cakayla soyunmasını sessizce ve tiksintiyle seyretmekten başka bir şey gelmiyordu. Başının içinde on tane Alicia vardı ve her biri diğerleriyle bağlantısız olarak bir şey biliyordu sanki. Ama yine de: *Baş başa vakit geçirebiliriz.* Alicia *Bu yeni,* diye düşündü. Rutinin bozulduğu kesindi. Normalde dört kişi olurlardı: biri bocurgatı çalıştırır, ikisi Alicia'yı tutardı; bir de Kulampara olurdu. Diğerleri neredeydi?

Baş başa vakit geçirebiliriz.

"Sana yalvarıyorum" dedi Alicia çatlak sesle, "canımı yakma yeter. Sana çok zevk veririm."

"Çok naziksin."

"Beni aşağı indirirsen, ne kadar zevk verebileceğimi gösteririm."

Adam bunu düşündü.

"Ne istersen yaparım."

"Hadi oradan."

"Kelepçeyi çıkarmana gerek yok. Uysal olacağıma söz veriyorum. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Alicia adamın bu fikre ısınmaya başladığını yüz ifadesinden anladı. Alicia çıplaktı, dövülmüştü. O haldeki bir kadın ne yapabilirdi ki?

Anahtarlar yerdeydi, anahtar halkası adamın pantolonunun kemer köprüsüne takılıydı. Alicia kendini onlara bakmamaya zorladı.

“Bu iyi bir fikir olabilir” dedi Kulampara.

Alicia’nın tavandaki bir makaraya takılı olan zincirleri duvardaki bir kolla hareket ettiriliyordu. Pantolonsuz ve ereksiyon halindeki Kulampara gidip kolu çekti. Tepeden takırtılar geldi; Alicia’nın ayakları yere dokundu.

“Biraz daha” dedi Alicia. “Hareket edebilmem için.”

Adam mahmurca, şehvetle sırıttı. “Düşünce tarzını beğendim.”

Alicia’nın bileklerindeki baskı azaldı. “Biraz daha.”

Taktiği barizdi, ama heyecanlanan adamın aklı başından iyice gitmişti. Alicia’nın kolları iki yanına düştü. Artık oyun oynamakta kullanabileceği iki buçuk metre serbest zinciri vardı.

“Sakın bir numara yapmaya kalkma.”

Alicia emekleme pozisyonuna geçti davetkârca. Kulampara onun arkasında diz çöktü.

“Çok zevk alacaksın” dedi Alicia. “Söz.”

Alicia kalçasında Kulampara’nın ellerini hissedince, sağ dizini göğsüne kadar çekti ve adamın yüzünü tekmeledi. Bir çatırtı, ardından da bir çığlık duydu; Alicia ayağa fırlayıp döndü. Adam yerde oturuyor, burnunu tutuyordu; parmaklarının arasından koyu renkli kan fışkırıyordu.

“Seni adi orospu!”

Adam öne atılıp Alicia’nın boğazına saldırdı. Bütün mesele önce kimin kimi haklayacağıydı. Alicia geri çekilip elini yana kaldırdı ve kement şekline getirdiği zinciri öne fırlattı.

Zincir halkası adamın boynuna geçti. Kulampara’yı kendine doğru çeken Alicia yana kaydı ve adamın momentumunu kullanarak onu döndürdü. Şimdi ona arkadan sarılıyordu. Diğer eliyle de ikinci bir zincir halkası oluşturup adamın boynuna geçirdi. Hemen sıçrayıp bacaklarını onun beline doladı. Kollarını kaldırıp sallayan adam homurtular çıkarıyordu. *Geber domuz,* diye düşündü Alicia, *geber işte*; sonra tüm ağırlığını geriye verdi ve zincirleri dizgin gibi çekerek adamı kendisiyle birlikte düşürdü; zincirin gevşek kısmı bitince ve

tepelerindeki makara dayanınca, Alicia istediği sesi duydu: tatminkâr bir kemik kırılma sesini.

Yerden yarım metre yüksekte asılıydılar. Alicia'nın üstünde doksan kiloluk ceset yatıyordu şimdi. Bacaklarını altında toplayan Alicia sırtını kavislendirip adamı itti. Kulampara'nın boynundaki zincirleri çıkarınca adam beton zemine yüzüstü düştü. Alicia anahtarları yerden kapıp bileklerindeki kelepçeleri çözdü.

Sonra adamı tekmelemeye başladı, başının üstünde tepindi, yüzünü sert topuğuyla ezdi. Nefretten gözü dönmüştü. Saçından tuttuğu cesedi hücrede sürükledi ve ayağa kaldırıp başını duvara vurdu. “Bu hoşuna gidiyor mu pislik? Boynunun kırılması hoşuna gitti mi? Seni öldürmem hoşuna gitti mi?”

Hücrenin dışında birileri olabilirdi de, olmayabilirdi de. Başka adamlar içeri dalıp Alicia'yı tavana zincirleyebilirlerdi ve her şeye baştan başlayabilirlerdi. Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey Kulampara'nın kafasıydı. Alicia o kafayı tekrar tekrar ezecekti, ta ki onu dünya tarihindeki en cansız şey haline getirene dek, ta ki Kulampara gelmiş geçmiş en ölü adam olana dek. “Tanrı cezanı versin! Tanrı cezanı versin! Tanrı cezanı versin!” diye haykırıyordu durmadan.

Sonra tükendi. Adamı bıraktı. Ceset yere yanlamasına düştü, duvarda parlak beyin parçaları bırakarak. Dizlerinin üstüne çöken Alicia derin soluklar aldı. Bu iş bitmişti, ama bitmiş gibi gelmiyordu. Bitmek diye bir şey yoktu artık.

Alicia'nın giysilere ihtiyacı vardı. Silaha ihtiyacı vardı. Kulampara'nın baldırına bantlanmış, ağır kabzalı bıçağı fark etti. Bıçak dengesizdi, ama iş görürdü. Alicia adamın pantolonuyla gömleğini yerden aldı. Onun pis kokusunu taşıyan bu giysileri giyerken tiksindi. Tüyleri diken diken oldu; adam ona dokunuyordu sanki. Kollarıyla paçalarını sıvayıp kemeri bağladı. Postallar fazla büyüktü, onu yavaşlatmaktan başka işe yaramazdı; Alicia'nın yalınayak hareket etmesi gerekecekti. Cesedi sürükleyerek kapıdan uzaklaştırıp, metal kapıya bıçağının kabzasıyla vurdu.

Daha çok sesi çıksın diye ellerini ağzının çevresinde kıvırıp “Hey!”

diye seslendi. “Hey, burada kilitli kaldım!”

Saniyeler geçti. Belki de dışarıda kimse yoktu. O zaman Alicia ne yapacaktı? Kapıya bu kez daha sert vururken, birilerinin gelmesi için dua etti.

Sonra kilit açıldı. Gardiyan içeri girerken, Alicia açılan kapının arkasına saklandı.

“Ne oluyor Kulampara, yarım saat kalacağım demiştin...”

Ama adam sözünü bitiremedi; arkadan saldıran Alicia bir eliyle adamın ağzını kapatırken, diğer elindeki bıçağı onun belinin ortasına sapladı ve kabzayı çevirip bıçağın ucunu yukarı itti.

Cesedi yavaşça yere bıraktı. Cesetten yayılan kan, geniş ve koyu renkli bir birikinti oluşturuyordu. Alicia’nın burnuna yoğun kan kokusu geldi. Yeminini hatırladı. *O piçlerin kanını son damlasına kadar emeceğim. Düşmanlarımın kanıyla vaftiz olacağım.* İşkenceyle geçen günlerde bu düşünceye tutunmuştu. Ama iki adama, gardiyana ve ardından Kulampara’ya, onun beton zeminde beyaz bir leke gibi yatan solgun ve çıplak bedenine bakınca tiksintiyle ürperdi.

Şimdi değil, diye düşündü, *henüz değil*; usulca koridora çıktı.

Sahaya karanlık çöktü. Hiçbir şey kımıldamadı bir an. Sonra çok yukarıdan gelen, ay ışığını andıran, serin, deniz mavisi bir ışık sahayı aydınlattı.

Lila gümüşi kamyonun arka tarafında belirmişti. Bütün kırmızı gözlüler gözlüklerini ceplerine koyuyorlardı. Hoppel yalvarmayı kesmiş, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Sahaya bir kapalı kamyonet girdi. Kamyonetten inen iki işbir, aracın arkasına koşar adım gidip kapıları açtılar.

On bir kişi, el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş altı erkekle beş kadın sendeleyerek dışarı çıktılar. Sendeliyor, ağlıyor, canlarının bağışlanması için yalvarıyorlardı. Dehşete kapılmışlardı; dirençleri tamamen tükenmişti. Sara’nın vücuduna soğuk bir uyuşukluk yayılmıştı; kusabileceğini düşündü. Kadınlardan biri Karen Molyneau’ya benziyordu, ama Sara emin olamadı. İşbirler onları

Hoppel'e doğru sürüklediler ve diz çökmelerini emrettiler.
"Bu muhteşem" dedi yakından gelen bir ses.
İşbirlerin biri hariç hepsi koşarak uzaklaştı, büyük kamyonun arkasında duran Lila'nın yanına gitti. Lila görünmez bir akıntıdaymış veya duyulmayan bir müziği dinlermiş gibi başını ve vücudunu iki yana sallıyordu.
"On kişi olacak sanıyordum" dedi aynı ses. İki sıra aşağıda oturan kırmızı gözlülerden birinin sesiydi.
"Hı hı. On."
"Ama on bir kişiler."
Sara tekrar saydı. On bir.
"İnip Guilder'a söylesen iyi olur."
"Şaka mı yapıyorsun? Bugünlerde sağı solu belli olmuyor."
"Dikkat et. Bunu söylediğini duyarsa sıra sana gelir."
"Herif delirdi diyorum sana." Sessizlik. "Gerçi Hoppel'da bir terslik olduğunu baştan beri biliyordum."
Bu sözler Sara'ya uzaktan esen bir rüzgâr gibi geliyordu. Şimdi tamamen sahaya odaklanmıştı. O kadın Karen mıydı? Daha yaşlı ve fazla uzun boylu görünüyordu. Tutsakların çoğu savunma pozisyonu almışlardı, ince buzla kaplı kar tabakasında diz çöküp iki büklüm olmuş ve başlarını elleriyle örtmüşlerdi; diğerleriyse dizlerinin üstünde doğrulmuşlar ve yüzleri mavi ışıkla aydınlanırken dua etmeye başlamışlardı. Son işbir çelik yelek giyiyordu. Başına kask geçirdikten sonra tribünlere el salladı. Sara baştan aşağı kasıldı. Gözlerini kaçırmak istedi, ama başaramadı. Gümüşi kamyonun yük kompartımanına doğru giden işbirin elindeki anahtarlar şıngırdadı.
Kapılar açıldı; işbir kaçtı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra kamyonun içinden insan boyunda böcekler gibi sıçrayan viraller kara dörtayak üstüne düştüler. Sırım gibi, kaslı, damarlı vücutlarından yayılan parlak ışık nabız gibi atıyordu. Sekiz, dokuz, on. Kollarını yana açıp avuçlarını yukarı çevirmiş olan Lila'ya yaklaştılar. Lila onları davet ediyordu, selamlıyordu.
Kadının ayaklarının dibinde eğilerek selam verdiler.
Lila onlara dokundu, onları okşadı. Elini onların pürüzsüz

başlarında gezdirdi, çocukmuşlar gibi çenelerini avcuna alıp gözlerine hayranlıkla baktı. Sara onun *Canlarım*, dediğini işitti. *Harikasınız, güzellerimsiniz.*

“Şuna bakar mısın? Onları seviyor resmen.”

Rehineler usulca ağlıyorlardı. Ölecekleri kesindi; bunu kabullenmekten başka seçenekleri yoktu. Veya belki de o sahnenin tuhaflığı karşısında afallayıp sus pus olmuşlardı.

Tatlı hayvanlarım benim. Acıktınız mı? Anneciğiniz sizi doyuracak. Anneciğiniz size bakacak. Anneciğiniz bunu yapacak.

“Hayır, on kişi olması gerekiyordu, eminim.”

Bu kez yeni bir ses, sağ taraftan geldi: “On mu dedin? Ben de öyle duymuştum.”

“On birinci kim peki?”

Kırmızı gözlülerden biri ayağa fırlayıp sahayı gösterdi. “Bir kişi fazla!”

Guilder da dahil, herkes başını sesin geldiği tarafa çevirdi.

“Şaka yapmıyorum! Orada on bir kişi var!”

Hadi gidin canlarım.

Viraller koşarak Lila’nın yanından ayrıldılar. Aynı anda rehinelerden biri ayağa fırlayıp yüzünü sergiledi. Vale’di. Viraller grubun etrafını kuşatıyordu; herkes çığlık atıyordu. Vale ceketini açıp, göğsüne sıra sıra bantlanmış metal tüpleri gösterdi. Kollarını göğe kaldırdı; başparmağı patlatıcının üstünde hazır bekliyordu.

“Sergio yaşıyor!”

IX

Varış

Ve gördüm; ve işte, bir kula at ve onun üzerine binmiş olanın ismi Ölüm'dü; ve ölüler diyarı onun ardınca geliyordu.

– Vahiy 6:8

55

Lila’nın makyaj masası büyük bir çatırtıyla parçalandı. Guilder onu ayağa kaldırıp, yüzüne elinin tersiyle tokat vurdu; kadın kanepeye doğru geri geri savruldu.

“Buna nasıl izin verebildin?” Adamın yüzü hiddetliydi. “Neden viralleri geri çağırmadın? Söyle!”

“Bilmiyorum, bilmiyorum!”

Guilder bu kez onu bornozunun yakasından tutup kaldırdı ve korkutucu bir rahatlıkla kitaplığa doğru yüzüstü fırlattı. Boğuk bir darbe sesiyle birlikte kitaplar düşerken Lila haykırdı. Sara yere kıvrılmıştı, korkudan benzi atmış küçük kıza sarılmıştı.

“Bütün viraller! Dokuz adamım öldü! Beni ne duruma düşürdüğünü biliyor musun?”

“Benim suçum değildi! Hatırlamıyorum! David, lütfen!”

“David yok!”

Sara gözlerini sımsıkı yumdu. Kollarının arasındaki Kate usulca inliyordu. Guilder, Lila’yı öldürürse ne olacaktı? O zaman ikisine ne olacaktı?

“Dur artık! David, sana yalvarıyorum!”

Guilder yerde sırtüstü yatan Lila’nın üstüne oturmuş ve bir eliyle onu yakasından tutmuştu. Diğer elini yumruk yapıp havaya kaldırmıştı; vurmaya hazırdı. Lila gözlerini korumak için kollarını kaldırmıştı, ama boşunaydı bu; Guilder’ın yumruğu kadının yüzünü şahmerdan gibi parçalayacaktı.

“Senden... iğreniyorum.”

Guilder onu bırakıp geri çekilerek ellerini gömleğine sildi. Lila hüngür hüngür ağlıyordu. Yarılmış yanağından kan akıyordu. Saçında da kan vardı. Guilder, Sara’ya sadece bir anlığına göz attı. *Sen bir hiçsin*, dedi gözleri. *Fazla uzun sürmüş bir oyunun karakterlerindensin.*

Sonra odadan hışımla çıktı.
Sara yerde inleyen Lila'nın yanına gitti. Onun yanında diz çöktü ve kadının yüzündeki kesiği incelemek için elini uzattı. Lila beklenmedik bir enerji patlamasıyla Sara'nın elini itip geriye kaçtı.
"Dokunma!"
"Ama yaralısın..."
Kadının gözlerinde panik vardı. Sara ona yaklaşınca, Lila ellerini yüzünün önüne kaldırıp salladı.
"Git! Kanıma dokunma!"
Ayağa fırlayıp yatak odasına koştu ve kapıyı arkasından sertçe kapadı.

06.02
Araçlar şafak öncesi karanlığında açılan çit kapılarından yaylaya girdiler. Yönetici'nin ok ucu gibi en önden giden siyah, ışıl ışıl cipini üniformalı adamlarla dolu iki kamyonet takip ediyordu. Labirent gibi sokaklardan gürleyerek geçerlerken, çamurlu lastikleri etrafa kirli kar sıçratıyordu; sabah yoklaması için binalardan çıkan işçiler onları seyrediyorlardı... Yüzlerinde, gözlerinde bezginlik vardı ve geçip giden araçlara tepkisizce bakıyorlardı. Ama kaçamak bakışlarla; baktıklarını belli etmemeleri gerektiğini biliyorlardı. *Resmi bir şey; benimle ilgisi yok. Yani umarım yoktur.*
Guilder yaylacıları yolcu penceresinden, horgörüyle seyrediyordu. Onlardan öyle tiksiniyordu ki. Sırf isyancılardan, ona karşı gelenlerden değil, hepsinden. Hayvan gibi yaşıyorlardı, sabanla sürülecek topraktan ötesini görmüyorlardı hiç. Ahırlarda, tarlalarda, biyodizel fabrikasında geçirilecek sıradan bir gün. Mutfakta, çamaşırhanede, domuz ağıllarında geçirilecek sıradan bir gün.
Oysa bugün sıradan bir gün değildi.
Araçlar 16. Barınak'ın önünde durdular. Doğu göğü yumuşayıp sarımsı griye bürünmüş, eskimiş plastik gibi olmuştu.
Guilder "Bu mu?" diye sordu Wilkes'e.
Yanındaki adam kenetlenmiş dudaklarını açmayıp başıyla onayladı.

İşbirler inip konuşlandılar. Guilder'la Wilkes arabadan çıktılar. Karşılarında üç yüz yaylacı, eşit aralıklı on beş sıra halinde, soğuktan titreyerek duruyordu. İki kamyonet daha gelip meydanın başında durdu. Kasaları kalın branda beziyle örtülüydü.

"Bunlar ne için?" diye sordu Wilkes.

"İkna gücümüz... biraz daha artsın diye."

Guilder İK komutanına yaklaştı ve adamın elindeki megafonu kaptı. Ulumayı andıran cızırtılı bir ses çıktı; sonra meydanda Guilder'ın sesi gürledi.

"Bana Sergio hakkında bilgi verecek birileri var mı?"

Karşılık gelmedi.

"Bu ilk ve son uyarım. Bana Sergio hakkında bilgi verecek birileri var mı?"

Guilder dikkatini birinci sıradaki bir kadına yöneltti. Kadın ne genç ne de yaşlıydı, yüzü öyle sadeydi ki macundan yapılmış gibiydi. Kurumdan kararmış, kirli, parmaksız eldivenler giymişti; başına dolanmış pis bir eşarbı sımsıkı tutuyordu.

"Sen. Adın ne?"

Kadın gözlerini kaldırmadan, eşarbının kıvrımlarına bir şeyler mırıldandı.

"Seni duyamıyorum. Sesini yükselt."

Genzini temizleyen kadın öksürecek gibi olsa da kendini tuttu. Sesi hırıltılıydı. "Priscilla."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Dokuma tezgâhlarında efendim."

"Ailen var mı? Çocukların?"

Kadın dermansızca başını sallayıp onayladı.

"Eee? Kaç tane?"

Kadının dizleri titriyordu. "Bir kızım, iki de oğlum var."

"Kocan?"

"Öldü efendim. Geçen kış."

"Başın sağ olsun. Öne çık."

"Ben dün ilahi okuyordum efendim. Başkaları yaptı, yemin ederim."

Bir çift işbir koşar adım öne çıkıp kadını kollarından tuttular. Kadının vücudu gevşedi; bayılmak üzereydi sanki. Kadını yarı sürükleyerek ön tarafa getirip dizlerinin üstüne çöktürdüler. Kadın hiç ses çıkarmıyordu; tamamen boyun eğmişti.

"Çocukların kimler? Göster."

"N'olur." Kadın iç paralayıcı bir şekilde ağlıyordu. "Beni zorlamayın."

İşbirlerden biri copunu kadının kafasının üstünde kaldırdı. "Bu adam beynini patlatacak" dedi Guilder.

Kadın eğik başını iki yana salladı.

"Pekâlâ" dedi Guilder.

Cop indi; kadın çamura yüzükoyun düştü. Sol taraftan tiz bir çığlık geldi.

"Getirin onu."

Yüzü annesine çekmiş bir genç kız. Diz çöktü. Ağlıyordu, titriyordu; burnundan sümük akıyordu. Guilder megafonu kaldırdı.

"Söyleyecek sözü olan var mı?"

Sessizlik. Guilder paltosunun iç cebinden çıkardığı tabancaya mermi sürdü. "Bakan Wilkes" dedi silahı uzatarak, "bu şerefe nail olur musunuz?"

"Tanrım, Horace." Adam dehşete kapılmıştı. "Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Bir sorun mu var?"

"Böyle şeyleri yapan *adamlarımız* var bizim. Anlaşmamızda bu yoktu."

"Ne anlaşması? Anlaşma filan yok. Ben ne dersem o olur."

Wilkes kaskatı kesildi. "Yapmayacağım."

"Yapmayacak mısın yoksa yapamaz mısın?"

"Ne fark eder ki?"

Guilder kaşlarını çattı. "Düşünüyorum da, pek fark etmez aslında." Kızın arkasına geçip namluyu başına dayadı ve ateş etti.

"Ulu Tanrım!"

Guilder "Asla yaşlanmamanın getirdiği en büyük sorun ne, biliyor musun?" diye sordu özel kalemine. Kanlanmış namluyu mendille

siliyordu. “Bunu epey düşündüm.”
“Siktir git Horace.”
Guilder tabancayı Wilkes’in solgun yüzüne, gözlerinin arasına doğrulttu. “Ölebileceğini unutuyor insan.”
Guilder onu da vurdu.
Kalabalıkta bir değişim oldu; korkuları başka bir şeye dönüştü. Saflarda mırıldanmalar, fısıldaşmalar başladı; kaybedecek bir şeyleri olmadığını bilen bu insanların enerjisi artıyordu. İşler Guilder’ın istediğinden çok daha hızlı ilerliyordu –katliamdan önce faydalı bilgiler edinmeyi ummuştu– ama ok yaydan çıkmıştı bir kere.
“Kamyonları açın.”
Branda bezleri açıldı. Çığlıklar yükseldi: Gizem kalmamıştı artık. Hızlı adımlarla yürüyüp arabasına binen Guilder, şoföre gitmek istediğini söyledi. Etrafa çamur ve kirli kar sıçratarak uzaklaşırlarken, geride bıraktıkları orkestra ölümcül senfonisine başladı: yüksek, vahşi ve korku dolu haykırışlarla çığlıkların melodisine otomatik silahların değişen ritmi karışıyordu; bu sesler dinerken, yere düşmüş insanların arasında gezinerek hâlâ sağ kalmış olanları susturan işbirlerin silahlarının patlamaları duyuldu tek tük.

56

Iowa. Küle dönüşmüş kemikler.
Millersburg kasabası civarında benzinleri bitince geceyi çatısız bir kilisede geçirmiş ve ertesi gün yaya olarak yola çıkmışlardı. *Yüz on kilometre kaldı,* demişti Tifty, *belki biraz daha fazla.* İlkine benzer iki kemik tarlası daha görmüşlerdi; ölü virallerin sayısı inanılmazdı. Binlerce, hatta milyonlarca. Bunun anlamı neydi? Viraller neden açık havada uzanıp da güneşin onları öldürmesini beklemişlerdi? Yoksa gece vakti mi ölmüşlerdi? Teorilerin adamı olan Michael bile bu soruları yanıtlayamıyordu.
Yürüdüler. Artık yer yer diz boyu olan karda yorgun argın yürüdüler. Yiyecekleri azdı; etrafta av hayvanı görmüyorlardı. Son

yiyeceklerini yemek zorunda kaldılar; damaklarının yağla kaplanmasına yol açan kurutulmuş et parçaları ve içyağı. Yeryüzü billurlaşmış gibiydi, hava sanki nefesini tutmuş bekliyordu. Saatlerdir esmeyen rüzgâr uluyarak geldi birden. Güneş belirdi ve göz açıp kapayıncaya dek kayboldu. Üzerlerinde kürklü kapüşonlu ağır parkalar vardı, yün şapkalarını kaşlarına kadar indirmişlerdi; eldivenlerinin parmak uçlarını silahlarını kullanmaları gerekebilir diye kesmişlerdi, gerçi Peter bunu başarabileceklerinden şüpheliydi. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Havanın bu kadar soğuyabileceğini yeni öğreniyordu. Tifty'nin bu ıssız yerde yolunu kaybetmemeyi nasıl becerdiğini bilmiyordu.

On sekizinci gecelerini bir araba tamir dükkânında geçirdiler; burada sabuntaşı kapaklı, dökme demirden yapılma, büyük bir odun sobası vardı mucizevi bir şekilde. Ama ne yakacaklardı? Yandaki eve giden Michael'la Hollis karanlık çökerken iki ahşap sandalye ve kucak dolusu kitap getirdiler. *Britannica Ansiklopedisi,* 1998. Bunu yakmayı hiç istemeseler de ısınmaları gerekiyordu. İki sefer daha yaparak, geceyi geçirmek için gerekli hazırlıkları tamamladılar.

Uyandıklarında, günlerdir ilk kez ışıl ışıl güneş karşıladı onları; gerçi hava daha da soğumuştu. Kuzeyden esen sert rüzgâr, ağaç dallarını sarsıyordu. Son kez ateş yakma lüksünü kendilerine çok görmediler; ateşin etrafında toplanıp sıcaklığın tadını sonuna kadar çıkardılar.

"Deri değiştirme gibi."

Konuşan Michael'dı. Peter arkadaşına döndü. "Ne dedin?"

Michael gözlerini sobanın kapağına dikmişti. "Kaç tane gördük sence?"

"Bilmem." Peter omuz silkti. "Epey."

"Ve hepsi aynı zamanda öldüler. Diyelim ki bu olması gereken bir şey, virallerin yaşam çemberinin parçası. Bunu kuşlar, böcekler, sürüngenler yapar. Vücutlarının yıpranan kısımlarını dökerler ve yenisi çıkar."

"Ama o viraller öldü" dedi Lore.

"Öyle *görünüyor*. Ama haklarında bildiğimiz her şey, grup halinde

hareket ettiklerini gösteriyor. Her biri poduyla bağlantılı, her pod da On İki'nin bir üyesiyle bağlantılı. Ruh filan gibi saçmalıklara boş verin. Öyle bir şey yok demiyorum, ama Amy'nin alanı bu. Benim bakış açıma göre viraller diğer canlı türlerinden farksız. Lacey Babcock'ı öldürünce, Babcock'ın bütün viralleri ölmüştü. Arılar gibi, hatırlıyor musunuz?"

"Ben hatırlıyorum" dedi Hollis başıyla onaylayarak. "Kraliçe ölürse kovan da ölür. Öyle demiştin."

"O dağda gördüklerimiz de bunu kanıtlamıştı. Ama diyelim ki viral ailelerinin her biri aslında tek bir organizma. On İki'nin her biri, bir ana organ; kalp, beyin gibi. Geri kalanlarsa kuş tüyü veya böcek kabuğu gibiler. Yıprandıklarında organizma onları döküyor ve yenisini çıkarıyor."

"Kuş tüyüne *benzemiyorlar* ama" dedi Lore ters ters.

"Tamam, kuş tüyü demeyelim, ama ne demek istediğimi anladınız. Dış yüzeye ait bir şey, gözden çıkarılabilir bir şey. Beslenmeden uzun süre yaşayabildiklerini biliyoruz –Tifty, sen bunu kanıtladın–, ama hiçbir şey besin almadan sonsuza dek yaşayamaz. Türlerin kalıcılığı açısından bakıldığında, bir oturuşta tüm besin kaynağınızı tüketmeniz mantıklı değildir. Aslında viraller avcı hayvanlar olarak *fazla* başarılılar. Bu hep kafamı kurcaladı, çünkü diğer her açıdan son derece organize gibiler."

"Ne demek istediğini anlamadım" dedi Tifty. "Nesilleri tükeniyor mu diyorsun?"

"Bir şeyler olduğu bariz. Hep birden ölmeleri, bunun sistemlerine ait, doğal bir süreç olduğunu gösteriyor. Başka bir benzetme yapayım. İnsan vücudu şoka girince, uç noktalardaki kanı çekip ana organlara gönderir. Bir savunma mekanizmasıdır bu. Önemli olan şeyleri koru, gerisini boş ver. Şimdi her viral kabilesinin bir hayvan olduğunu ve açlıktan şoka girdiğini düşünün. Sayısını epey azaltması ve besin kaynağının geri gelmesini beklemesi mantıklı olur."

"Sonra ne olacak peki?" diye sordu Peter.

"Sonra çember baştan başlayacak."

Bir an kimse konuşmadı.

“Neyse” diye devam etti Michael, “bu bir fikir sadece. Saçma da olabilir.”

Peter öyle düşünmüyordu. “Neden burada oluyor peki?”

“İşte bu” dedi Michael, “beni kaygılandırıyor.”

Gitme vakti gelmişti; burada fazla kalmışlardı. Eşyalarını toplayıp parkalarının fermuarını çektiler ve kapıdan çıktıkları anda üzerlerine esecek sert, buz gibi rüzgâra kendilerini hazırladılar.

“Hava kötüleşmezse altı günde varırız” dedi Tifty sırt çantasını kaldırırken. “En fazla yedi.”

“Neden yolculuk daha uzun sürsün istiyorum?” dedi Lore.

Grey. Grey.

Grey’in gözleri açılıverdi.

Onları hissedebiliyor musun Grey?

“Kim var orada? Guilder, sen misin?”

Gittiğim için üzgünüm. Sen hâlâ gözdemsin Grey. Tanıştığımız günden beri. Hatırlıyor musun?

Grey’in karnı kasıldı: Sıfır’ın sesi.

“Kes.” Grey bileklerindeki zincirleri çekiştirdi refleksle. Kendi pisliğinin ortasında yatıyordu, vücudu leş gibi kokuyordu, ağzından hiç eksik olmayan kan tadını alıyordu. “Git. Beni yalnız bırak.”

Hakkında her şeyi anlattın bana. Anlattığının farkına bile varmadan. O zamanlar bile zihninde olduğumu hissediyor muydun?

– Çık, diye düşündü Grey. Çık çık çık. Uyan Grey.

Ah, uyumuyorsun ki. Ben hep buradaydım. Sen yüz yıldır zincire vurulmuş halde yatarken bile, seninle birlikte yattım. Küllerde yatıp da kaderine lanet okuyan Eyüp’ün öyküsü gibi. Tanrı onu sınıyordu, tıpkı benim seni sınadığım gibi.

– Seni tanımıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum.

Bilmiyor musun Grey? Nasıl bilmezsin? Senin içinde ikamet eden Tanrı’yım ben. Grey’in tek gerçek Tanrı’sıyım. Sevgimi hissedemiyor musun? Sevgimin sana ebediyen kol kanat gerdiğini hissedemiyor musun?

Grey ağlamaya başlamıştı.
– Bırak öleyim. Lütfen. Tek istediğim şey ölmek.
O kadını seviyorsun, değil mi Grey?
Grey yutkununca, kendi ağzının pis tadını aldı. Bedeni kirli, çürük bir mağaraydı.
– Evet.
O kadını. Lila'yı. O senin her şeyin.
– Evet.
Onun damarlarında senin kanın akıyor, tıpkı senin damarlarında benim kanımın aktığı gibi. Görüyor musun? Anlıyor musun? Hepimiz bir bütünün parçasıyız Grey. Zincire vuruldun, ama yalnız değilsin. Senin içinde Grey'in Tanrı'sı ikamet ediyor. Olmuş ve olacak her şeyin Tanrı'sı. Yeni dünyanın Tanrı'sı. O dünyada senin özel bir yerin olacak Grey.
– Yeni dünya.
Geliyorlar Grey.
– Kim? Kim geliyor?
Ama Grey bunu sorarken cevabı anladı.
Kardeşlerimiz.

57

Ve birden özgür kaldı. Alicia Donadio, İlk'in Sonuncusu, Yeni Şey ve Seferberlik Ordusu yüzbaşısı dikenli tellerin üstünden atlayıp geceye doğru kaçtı.
Koştu. Durmadan koştu.
Yolda birkaç adam öldürmüştü. Birkaç kadın da. Alicia daha önce hiç insan öldürmemişti; insan öldürmek çok da farklı değil gibiydi. Çünkü nihayetinde herkes aynı şekilde can veriyordu. Yüzlerindeki şaşkınlık, yarayı parmaklarıyla hafifçe yoklamaları, sonsuzluğa çevrilmiş ruhani bakışları aynıydı. Ölümde bir zarafet vardı.
Alicia'nın onu böylesine sevmesinin sebebi buydu belki de. Mızrak ve Tatar yayı. RDF. Bıçaklı palaskaları. Üstünü değiştirmiş, yanına

battaniye ve ayakkabı almıştı. Yüz mermisi vardı, ama tabancası yoktu. Kulampara'nın bıçağını geride, ona durmasını emreden (Alicia bunu yapabilirmiş gibi) adamın sol böbreğinde gömülü halde bırakmıştı. Gözaltı merkezinden kaçarken, vaktin gündüz mü gece mi olduğunu bilmiyordu. Zaman yok edilmişti. Alicia'nın bulduğu dünya değişmiş bir yerdi. Hayır, bu doğru değildi. Dünya aynıydı; Alicia değişmişti. Her şeyden ayrı olduğunu, neredeyse hayalet gibi, bedensiz olduğunu hissediyordu. Tepesinde ışıldayan kış yıldızları sert ve saftı, buz parçaları gibiydi. Alicia'nın barınağa ihtiyacı vardı. Uykuya ihtiyacı vardı. Unutmaya ihtiyacı vardı.

Belki de bir zamanlar tavuk kümesi olan bir kulübeye sığındı. Çatının yarısı gitmişti; yapının çok azı ayakta kalmıştı: tek bir duvar, fosilleşmiş dışkıyla kaplı küçük kafesler, sert toprak zemin. Bitkin bedeni soğuktan titreyen Alicia battaniyeye sarındı. Aklına gelen anılar, işkence anıları düşüncelerini parlak şimşekler gibi bölüyordu. Bu ne zaman bitecekti, ne zaman bitecekti?

Uyandığında, bilincini yavaş yavaş kazandığında hava hâlâ karanlıktı. Ensesine sıcak bir şey sürtünüyordu. Yuvarlanıp gözlerini açınca tepesinde dev, karanlık bir şeklin yükseldiğini gördü.

Aferin oğlum, diye düşündü, sonra da yüksek sesle söyledi: "Aferin, aferin oğlum." Asker yüzünü Alicia'nınkine eğdi ve geniş burun deliklerini kabartarak onun yüzüne soluk verdi. Uzun diliyle Alicia'nın gözlerini ve yanaklarını yaladı. Bu bir mucizeydi. En uygun kelime buydu. Biri gelmişti, sonunda biri gelmişti. Alicia bunu, bu rahatsız edici dünyada onu avutacak birini farkında olmadan arzulamıştı.

Sonra beklenmedik bir şekilde loşluğun içinden bir insan çıktı ve hem tuhaf, hem de tanıdık bir kadın sesiyle konuştu:

"Alicia. Selam."

Kadın Alicia'nın karşısında diz çöktü ve uzun yün paltosunun kapüşonunu indirdi. Uzun, siyah bukleleri serbest kaldı.

"Merak etme" dedi usulca. "Artık buradayım."

Amy? Ama Alicia'nın tanıdığı Amy değildi bu.

Bu Amy kadındı.

Gür siyah saçlı, güçlü, güzel bir kadındı; gözleri altın sarısı ışıkla arkadan aydınlanan pencereler gibiydi. Amy'nin yüzü aynıydı, ama değişmişti de, derinleşmişti; bütünleşmiş, kendini bulmuş izlenimi veriyordu. *Bilge birinin yüzü bu,* diye düşündü Alicia. Amy'nin güzelliği görünüşten, fiziksel ayrıntıların toplamından ibaret değildi; bütününden kaynaklanıyordu.

"Ben... anlamıyorum."

"Şşşt." Amy, Alicia'nın elini tuttu. Dokunuşu güçlü ama şefkatliydi, çocuğunu rahatlatan bir annenin dokunuşunu andırıyordu. "Arkadaşın. Bize yerini gösterdi. Öyle güzel bir at ki. Adı ne?"

Alicia'nın zihni ağırdı, uyuşmuştu. "Asker."

Amy, Alicia'nın çenesini avcuna alıp hafifçe kaldırdı. "Yaralısın."

Bu nasıl mümkündü? Tüm bunlar nasıl mümkündü? Alicia kulübenin ötesinde başka birini, bir çift atın dizginlerini tutan birini gördü. Adamın beyaz saçı rüzgârda dalgalanıyordu, gür ve soluk sakalı yüz hatlarını gizliyordu. Ama Alicia onun kim olduğunu, asker gibi durmasından anladı; kardaki bu adam Lucius Greer'dı.

"Sana ne yaptılar?" diye fısıldadı Amy. "Söyle bana."

Bu yetti. Alicia'nın iradesi kayboldu ve içindeki keder dalgası serbest kaldı. Zangır zangır titreyerek konuştu: "Her şeyi."

Sonunda şiddetli bir hıçkırıkla sarsıldı –hissettiği saf acıyı ve hüznü gökyüzündeki kış yıldızlarına doğru uluyarak ifade etti– ve Amy'nin kollarında ağlamaya başladı.

Guilder. Vakit geldi.

Guilder, kalk.

Ama Guilder bu sözleri duymadı. Yönetici Horace Guilder uykudaydı ve rüya görüyordu... Sık sık gördüğü bu korkunç rüyada bakımevinde olurdu, babasını yastıkla boğardı. Ama bu sefer babası mücadele etti. Çırpındı, kollarını kaldırdı, boğuk haykırışlarla merhamet dilenirken kurtulmaya çabaladı. Guilder yaptığı hatayı ancak çırpınmayı kesen adamın yüzünden yastığı çekince anladı. Guilder babasını değil Shawna'yı öldürmüştü. *Ah, Tanrım, hayır!*

Sonra Shawna'nın gözleri açılıverdi; kadın gülmeye başladı. Öyle katıla katıla gülüyordu ki gözleri yaşardı. *Gülmeyi kes!* diye bağırdı Guilder. *Bana gülmeyi kes!* Kadın *Guilder,* dedi, *öyle komiksin ki. Yüzünün halini görmelisin. Sen ve o boktan bileziğin. Annen orospuydu. Orospu orospu orospu...*

Yolu hazırla Guilder. Onları karşılamak için kalk. Vakit geldi.

Guilder irkilerek uyandı.

Zamanımız geldi Guilder. Yeni dünyanın doğuşu.

Guilder bunu duyunca elektrik çarpmış gibi oldu. Sanki dönümlerce uzanan, yastıklarla, battaniyelerle ve çarşafla kaplı geniş yatağında dimdik oturdu ve giysilerini çıkarmadan uyuduğu için biraz utandı. *Sayvanlı yatağa ne ihtiyacım var ki?* diye düşündü saçma sapan. Kendini kukla gibi hissetmesine yol açacak kadar büyük olan bu yatağa ne ihtiyacı vardı? Ama bu soruyu aklından çıkardı. Geliyorlardı! Buradaydılar! Dönüp yere bastı ve anlaşılan bitkinlikten kendinden geçmeden önce çıkarabildiği deri ayakkabılarını giyip bağladı. Gömlek eteğini pantolonuna tıkıştırarak kapıdan fırladı ve koridorda koştu.

"Suresh!"

Adamın kapısını yumruklamaya başladı; çıkan sesler boş koridorda yankılandı.

"Suresh, uyan!"

Suresh'in kapısı açılınca, Guilder'ın yeni özel kaleminin mahmur, bronz tenli yüzü belirdi. Adamın üstünde bol bir beyaz bornoz, ayaklarında da terlik vardı; mağarasından çıkan bir ayı gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Horace, bağırmana gerek yok yahu." Yumruğuna esnedi. "Saat kaç?"

"Saatin kaç olduğu kimin umurunda. *Geldiler*."

Suresh irkildi. "Şimdi mi?"

Kalk ve onları karşıla Guilder. Onları eve getir.

"Öyle kazık gibi durma da giyin."

"İyi, tamam. Giyinirim."

"Kımıldasana be adam!"

Guilder dairesine dönüp banyoya girdi. Tıraş olsa mıydı? En azından yüzünü yıkasa mıydı? Neden mezuniyet balosu gecesindeki bir delikanlı gibi düşünüyordu böyle? Terli elini saçında gezdirdi ve dişlerini fırçalarken sakin olmaya çalıştı. Bu ne biçim diş macunuydu? Bu berbat tatlı, taneli, yapış yapış şey neydi böyle? Tanrı aşkına, doğru dürüst diş macunu üretmeyi doksan yedi yıldır neden becerememişlerdi?

Gardıroptan temiz takım elbise aldı. Mavi, kırmızı, bir de yeşilli sarılı çizgili kravatlardan hangisini seçeceğini bilemedi. Birden öyle kaygılandı ki kravatını bağlamakta zorlandı. Ve acıktı. Boş midesinde soğuk bir taş vardı sanki. Eski dostu Grey'i ziyaret etmek sinirlerini yatıştırabilirdi, ama bunu daha önce düşünecekti.

Aynanın karşısında dururken, sakinleşmek için derin nefes aldı. *Sakin ol Guilder, sakin ol. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sıradan bir işgünü bu. Genelkurmay'la konuşmaktan daha kötü olamaz, değil mi?*

Aslında olabilirdi. Ama bu olasılığı düşünmenin faydası olmazdı.

Lobiye vardığında Suresh, Guilder'ın şoförüyle birlikte bekliyordu. "Kamyonlar yolda" dedi Suresh, Guilder eldivenlerini takarken. "Bir koruma timinin sana eşlik etmesini ister misin?"

Guilder reddetti; tek başına gidecekti. Sadelik en iyisiydi. İki adam el sıkıştılar.

"İyi şanslar" dedi Suresh.

Araba tepeden aşağı doğru süzülürken Guilder'ın huzursuzluğu azalmaya başladı. Anı yaşayabilmeye başlamıştı. Nehre varınca kuzeye sapıp Proje'ye yöneldiler. Gece göğünden daha karanlık olan o bina, mezar taşı gibi yükseliyordu. Kapısı açıktı, bekliyordu.

Durmayıp doğuya saparak servis yoluna girdiler. Burası eskiden inşaat alanına ekipman taşımakta kullanılmıştı: taş ocağından getirilmiş taş blokları, çimento fabrikasından getirilmiş ve dönüp duran çimento karıştırıcılar, açık kasa kamyonlara yüklenmiş çelik kirişler. Şimdi ise buradan bambaşka bir yük geçecekti. Yan bahçe kapısından geçtiler. Donmuş mısır saplarıyla dolu tarlada bekleyen iki TIR'a beş dakika sonra yanaştılar.

Guilder şoföre gitmesini söyledi. TIR'larda kimse yoktu; onların da sürücüleri gitmişti. Guilder kulağını TIR'lardan birinin yan tarafına dayadı. İçeriden boğuk mırıltılar geliyordu; bir de korkudan ağlayan bir kadının sesi duyuluyordu ara ara.

Guilder'ın başının içindeki ses susmuştu. Guilder fırtına öncesi sessizliğini andıran derin bir dinginlikle sarmalanmıştı. Batıdan geleceklerdi. Guilder bekledi.

Sonra:

İlki belirdi, sonra bir tane daha ve bir tane daha; ufukta, aralarında eşit mesafe bulunan on bir fosforlu ışık vardı şimdi. Yaklaştıkça aralarındaki boşluklar azaldı, tıpkı yaklaşan dev bir uçağın ışıkları gibi.

Gelin bana, diye düşündü Guilder. *Gelin bana.*

Ayrıntılar belirmeye başladı. Belirmekten çok büyümeye. Biri diğerlerinden küçüktü –*Bu Carter olsa gerek*, diye düşündü Guilder; *akıl sır ermez, anormal Anthony Carter*–, ama diğerleri Guilder'ın nefesini kesti. Güçlü bedenleriyle ve zarif hareketleriyle, mutlak otokontrolleriyle sanki etraflarındaki alanı ufaltıyor, boyutları büküyor, zamanın akışını baştan yazıyorlardı. Parıldayan bir nehir gibi Guilder'a doğru akıyor, onu görkemli korkunçluklarının ışığıyla yıkıyorlardı.

Gelin bana, diye düşündü. *Gelin bana gelin bana gelin bana.*

Geldiklerinde mutlak bütünlük hissi uyandırdılar. Bir çeşit vaftiz. Bir kitabın kapanan kapağı. Mavi sulara yüksekten dalış yapmak ve giriş anında dünyanın silinmesi. Guilder'ın karşısında irilikleriyle ve korkunçluklarıyla duruyorlardı. Guilder bir safi delilik havuzuna girercesine, onların belleklerindeki görkemli, dehşet verici görüntüleri içti. Kirli bir kilimin üstünde ağlayan bir kız. Ellerini kaldırmış bir esnaf ve adamın kaşlarının arasındaki dikey kırışıklığa dayanmış tabanca namlusu. Zilzurna sarhoşluk hissi, arabanın ön camından görülen bisikletli oğlan çocuğu, darbe sesi ve çocuğun minik bedeni tekerleklerin altında kalırken arabanın şiddetle sarsılması. Harika bir şehvet hissi ve boğazındaki ip gerildikçe gözlerini inanılmayacak kadar açan kadın. Bir dehşet, ahlaksızlık, saf kötülük korosu.

Ben Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter'ım.

Guilder ilk TIR'ın yük bölümünün kapısını açtı. Tutsaklar kaçmaya çalıştılar elbette. Guilder kelepçe takılmamasını emretmişti; onları hiçbir şeyin engellemesini istemiyordu. Çoğu sadece birkaç adım atabildiler. Daha uzağa giden birkaçıysa, kurtulacakları umuduna bir an olsun kapıldılar belki. Anlamsızca kaçmaları da haz vericiydi. Etrafa kanlar saçıldı, kesik çığlıklar atıldı, canlı dokular parçalandı ve daha sonra çöken sessizlikte Guilder ikinci TIR'ın arkasına gidip, kapısını davetkârca açtı.

"Hoşgeldiniz arkadaşlar. Sonunda evinizdesiniz. Bütün ihtiyaçlarınızı karşılayacağız."

X

Suikastçı

Gidiyorum ve iş bitiyor; çan beni davet ediyor.

– Shakespeare,
Macbeth

58

Vale ölmüştü; bunun tek bir anlamı olabilirdi. Sıra Sara'ya gelmişti.

Jenny de ortadan kaybolmuştu. Stadyumun bombalanmasından iki gün sonra, Jenny'nin yerini yeni bir kız almıştı. Bu kız da onlardan mıydı? Hayır, öyle olsa Sara fark ederdi. Tabağın altında bir mesaj, güven verici bir bakışma olurdu. Bir şey olurdu. Oysa kız –Sara o soluk ve ürkek kızın adını bilmiyordu ve asla öğrenmeyecekti– sessizce gelip gidiyordu.

Lila yatağına çekilmişti. Gece gündüz dönüp duruyordu yatağında. Sadece yıkanmak için kalkıyor, ama Sara'nın yardım tekliflerini geri çeviriyordu. Sesi bitkindi; konuşmak bile tüm gücünü tüketir gibiydi. "Beni rahat bırak" diyordu.

Sara yapayalnızdı, soyutlanmıştı. Sistem çöküyordu.

Sara günlerini Kate'le geçiriyordu, ama bu sefer bir fark vardı, bir nihailik hissi vardı. Çocuk da bunu seziyordu, çocukların her şeyi sezdikleri gibi. Bu güçlü algıları nereden kaynaklanıyordu? Her şeye anlamsızlık hissi eşlik ediyordu. Her zamanki oyunlarını oynuyor, kimin kazanacağını umursamıyorlardı. Sara her zamanki masalları okuyordu, ama çocuk öylesine dinliyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Birlikte geçirdikleri zaman yakında sona erecekti. Uzun günler fazla kısa gelmeye başladı. Geceleri kanepede birlikte, koyun koyuna uyuyorlardı. Kızın vücudunun yumuşaklığı, sıcaklığı işkenceydi. Sara saatlerce uyumadan yatıp onun hafif soluklarını dinliyor, kokusunu içine çekiyordu. *Rüyanda ne görüyorsun?* diye merak ediyordu. *Vedalaştığımızı mı görüyorsun benim gibi? Tekrar görüşecek miyiz? Böyle bir yer var mı?* Kate'i bağrına basarken Nina'nın sözlerini hatırlıyordu. *Onu kurtaracağız. Yoksa hiç şansı yok.* Sara *Kızım*, diye düşünüyordu, *seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Çağrıldığımda gideceğim. Sahip olduğum tek*

şey bu.

Üçüncü günün sabahında Sara, Kate'i dışarı çıkardı. Hava buz gibiydi, ama Sara'nın hoşuna gitti bu. Kate'i bir süre salıncakta salladıktan sonra onunla birlikte tahterevalliye bindi. Kate, Guilder'ın Lila'yı dövdüğü geceden beri kadından bahsetmemişti. Aralarındaki bağ kopmuştu. Hava fazla soğuyunca binaya doğru yürüdüler. Tam kapıya vardıklarında Kate durdu.

"Biri bana bunu verdi" dedi ve elindeki şeyi Sara'ya gösterdi. Pembe bir plastik yumurtaydı bu.

"Kim verdi?"

"Bilmem. Şuradaydı."

Sara avlunun diğer tarafına, kızın gösterdiği yere baktı. Orada kimse yoktu. Kate omuz silkti. "Demin oradaydı."

Sara, Kate'in tek başına gezmesine birkaç dakikalığına, en fazla beş dakikalığına izin vermişti.

"O kadın sana bunu vermemi söyledi" diyen Kate yumurtayı Sara'ya uzattı.

Bu kadın Nina olsa gerekti. Sara yumurtayı cüppesinin cebine koydu. Vücudu uyuşmuştu. Jenny ortadan kaybolunca, Sara sırtındaki bu yükten kurtulacağını ummuştu biraz. Ne büyük aptallık etmişti.

"Bu aramızda sır olarak kalsın... Olur mu?"

"O da öyle dedi." Sonra Kate gülümseyerek "Gizli mesaj mı?" diye sordu.

Sara gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Aynen öyle."

Yumurtayı hemen açmadı; bunu yapmaya korkuyordu. Karanlık daireye döndüklerinde, Lila'nın şamdanları uzun bir kibritle yaktığını gördüler. Kadının yüzü soluktu, saçı ince telli ve dağınıktı. Onlara kanepenin ardından seslenip, bir kitap uzattı.

"Bana kitap okur musun?"

Küçük Kadınlar: Sara sararmış sayfaları açınca tozlar havalandı.

"Bunu epeydir dinlemiyorum" dedi Lila iç geçirerek.

Sara saatlerce kitap okumak zorunda kaldı. Zihninin bir yanı öyküyü ilginç bulsa da, diğer yanı bulanıktı. Kitabın dili ağırdı ve Sara sık sık satır atlıyordu. İlgisi azalan Kate sonunda uyuyakaldı.

Lila'nın Sara'ya bütün kitabı okutması mümkün görünüyordu.

"Tuvalete gitmem gerek" dedi Sara sonunda. "Hemen dönerim."

Lila'nın bir şey demesine fırsat vermeden, çabucak tuvalete girip kapıyı kapadı. Cüppesinin eteğini toplayıp klozete oturdu ve cebinden yumurtayı çıkardı. Kalbi küt küt atıyordu. Bir an duraksadı; sonra yumurtayı açıp içindeki kâğıdı çıkardı.

Paket avlunun ucundaki kulübede. Kapının solundaki döşeme tahtalarının altına bak. Hedef yarın 11.30'da konferans odasında toplanacak olan üst düzey kadro. Orta asansörle dördüncü kata çıkıp sağdaki ilk koridora sap. Soldaki son oda konferans odası. Nöbetçiye seni Guilder'ın çağırttığını söyle. Sergio yaşıyor.

Sara kâğıdı yumurtanın içine koyarken kapı telaşla çalındı. "Dani! Sana ihtiyacım var!"

"Bir saniye!"

Kapının kolu sarsıldı. Sara kapıyı kilitlemiş miydi?

"Anahtar bende Dani! Lütfen kapıyı aç!"

Sara klozetten fırlayınca yumurta yere düştü. *Lanet olsun!* Anahtar kilitte dönüyordu. Sara yumurtayı tuvalet masasının en alt gözüne koymaya ancak zaman buldu; dönüp bakınca açık kapının eşiğinde duran Lila'yı gördü.

"İşim bitti" dedi. Zoraki gülümsedi. "Neye ihtiyacın var Lila?"

Kadının yüzü şaşkın ve solgundu. "Bilmem. Gittin sandım. Beni korkuttun."

"Eh, gittim, evet. Tuvalete gittim."

"Sifon sesi duymadım."

"Ha. Pardon." Sara dönüp zinciri çekti. "Kabalık ettim."

Lila bir şey demedi bir an. Gerçeklikten tamamen kopuk gibiydi.

"Benim için bir şey yapabilir misin? Bir iyilik."

Sara başıyla onayladı.

"Ben... çikolata istiyorum."

"Çikolata." Çikolata neydi? "Nereden bulabilirim?"

Lila hayretle baktı. "Mutfaktan tabii ki."

"Doğru ya. Bunu akıl etmeliydim." Mutfakta Sara'nın neden bahsettiğini bilen birileri çıkardı belki de. Sara eli boş dönmesinin iyi

olacağını sanmıyordu. “Hemen gidiyorum.”

Lila’nın yüzü gevşedi. “Markası fark etmez. Bir fincan kakao bile olur.” Kadının gözleri dalgınlaştı; hafifçe iç geçirdi. “Kış ikindilerinde bir fincan kakao içmeyi hep sevmişimdir.”

Sara daireden çıktı. Lila ne görmüştü? Sara neden mesajı klozete atıp sifonu çekmeyi akıl etmemişti ki? Çekmeceyi kapamış mıydı? O anı zihninde canlandırdı; evet, kapamıştı. Lila’nın çekmeceye bakması için sebep yoktu; ama Sara’nın hizmetçi kız dönmeden önce mesajı oradan alması gerekecekti, ne olur ne olmaz diye.

Mutfak binanın diğer tarafındaydı; Sara’nın hep işbirlerle dolu olan orta avludan geçmesi gerekiyordu. Adrenalinin etkisini hâlâ hissederek, gözlerini yerden ayırmadan aşağı indi.

Lobiye girince bir kargaşa dikkatini çekti. İki nöbetçi bir hizmetçiyi götürüyorlardı; kadının iç paralayıcı çığlıkları geniş mekânda yankılanıyordu.

“Yapmayın! N’olur, size yalvarıyorum! Daha çok çalışacağım! Beni bodruma götürmeyin!”

Bu kadın Karen Molyneau’ydu.

“Sara! Bana yardım et!”

Sara kalakaldı. Karen onun yüzünü nasıl görebilmişti? Sonra yaptığı ölümcül hatayı fark etti. Peçesini indirmemişti.

“Sara, lütfen!”

“Dur.”

Bu emir üçüncü bir adamdan gelmişti. Sara öne çıkan adamı hemen tanıdı. Adam göbekliydi, burnunun ucunda duran gözlüğünün camları buğuluydu, kaşları kanat şeklindeydi. Üçüncü adam Dr. Verlyn’di.

“Sen.” Adam Sara’nın yüzünü dikkatle inceliyordu. “Adın ne?”

Sara’nın ağzı kurumuştu. “Dani efendim.”

“Sana Sara dedi.”

“Başkasıyla karıştırmıştır.” Sara çıkışa doğru baktı elinde olmadan. “Ben Dani’yim.”

“Sara, bunu neden yapıyorsun?” Karen ağa takılmış balık gibi çırpınıyordu. “İsyancı olmadığımı söyle onlara!”

Verlyn’in bakışları sertleşti. Ağzının kenarlarını kaldırarak

gülümsedi. “Ah, seni hatırladım. Güzel kız. Böyle güzel bir yüzü asla unutmam.”

Sara kapıya doğru koştu. Üç adımda dışarı çıktı. Güneşe ve rüzgâra çıkarken, basamakları koşarak inerken, arkasından bağrışmalar yükseldi. “Durdurun onu! Şu kadını durdurun!” Sara nereye kaçabilirdi? Ama kaçacak yer yoktu; işbirler dört bir yandan koşarak geliyor, giderek daralan bir ilmek gibi yaklaşıyorlardı. Sara elini cebine sokup küçük zarfı, katlanmış folyoyu buldu. Sonu gelmişti işte. Yolda durdu; kaçmak anlamsızdı artık... Sadece bir iki saniyesi kalmıştı. Paketi açıp içindeki ölümcül nesneye baktı. Kurutma kâğıdını baş ve işaretparmaklarıyla tutup ağzına götürdü. *Elveda kızım, seni öyle çok seviyorum ki, elveda.*

Ama ölmeyecekti. Tam kurutma kâğıdını dudaklarına götürürken, arkadan birisi çarpınca ayakları yerden kesildi; yer alçalıp yükseldi, yavaşça, sonra hızla ve birden Sara başını kaldırıma çarptı ve her şey karardı.

59

Üçü kanalın kenarında yüzükoyun yatıyordu; Greer dürbünle etrafa bakıyordu. İkindi sonu güneşi bulutları tutuşturuyordu.

“Burası olduğundan *eminsin”* dedi Amy.

Alicia başıyla onayladı. Orada yaklaşık üç saattir yatıyorlardı. Alçak bir tepenin dibinden çıkmış geniş bir kanalizasyon borusuna odaklanmışlardı. Borunun girişinin etrafındaki karlarda birbiriyle kesişen lastik izleri vardı.

Dakikalar geçti. Tam Alicia kendinden şüphe etmeye başlamışken, Greer elini kaldırdı. “Başlıyor.”

Borudan siyah ceketli biri çıkmıştı. Alicia onun erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadı. Yüzünün alt kısmı atkıyla örtülüydü; yün beresini de kaşlarına kadar indirmişti. Durup elini gözlerine siper ederek güneye baktı.

“Bu adam birini bekliyor sanki” dedi Greer.

“Erkek olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Alicia.

“Bilmiyorum.” Greer’ın dürbünü verdiği Amy saçını geriye atıp mercekleri gözlerine yasladı. Alicia bunun şaşırtıcı olduğunu düşündü; Amy her açıdan, en küçük hareketleriyle bile, hem her zaman olduğu kızdı hem de bambaşka biriydi. Greer’ın söylediğine göre Amy *Chevron Mariner* adlı gemiden çıktığında değişmişti. Bunu Amy’nin kendisi bile açıklayamıyordu. Alicia’ya en tuhaf gelen şeyse bunu hiç tuhaf bulmamasıydı.

“Ben de anlamadım. Ama buluşacağı kişi gecikmişe benziyor.” Amy dürbünü indirdi. Üstüne büyük gelen yün paltosunun altında Tarikat’ın biçimsiz tuniği vardı hâlâ. Kalın dokuma tayt giymişti; ayaklarında da eski, bağcıklı deri çizmeler vardı. “Sergio’yu bulmak için elimize bundan iyi fırsat geçmez bence.”

Alicia başıyla onayladı. “Bence de. Binbaşı?”

“İtirazım yok.”

Borunun etrafında, doğusundaki çalılarla yukarısındaki çıplak ağaçlardan başka gizlenecek yer yoktu. Greer’ı gözcü olarak bırakan Amy ile Alicia çömelerek kanal boyunca, zıt yönlerde ilerlediler. Amy sağdan, toprak seviyesinden gidecekti; Alicia ise yukarıdan atlayacaktı. Konuşlandıklarında, Greer’ın ıslık çalarak adamın dikkatini dağıtmasını bekledikten sonra harekete geçeceklerdi.

Her şey plana uygun gitti. Alicia borunun tepesine yüzükoyun süründü. Adamın yün bereli başı tam aşağıdaydı şimdi. Alicia bu açıdan bakınca Amy’yi göremese de, Greer’ın gördüğünü biliyordu. İşaret verilmesini bekledi ve sonra:

Adam nereye gitmişti?

Dizlerinin üstünde doğrulan Alicia tam dönerken, adam olanca ağırlığıyla üstüne atladı. *Adam* değil. Kadın. Havada sarmaş dolaş olarak borunun kenarından aşağı düştüler; Alicia karlara sırtüstü düşerken, kadın da onun üstüne düştü.

“Kimsin sen?” Alicia’nın kollarına dizleriyle bastıran kadın, onun boğazına bıçak dayamıştı; bıçak Alicia’nın derisini biraz kanattı. Alicia kadının bıçağı kullanacağından emindi.

“Sakin ol. Ben dostum.”

“Soruma cevap ver.”
“Amy? Biraz yardım eder misin?”
Amy arkadan yaklaşmıştı. Hiç ses çıkarmamıştı. Kadının tepki vermesine fırsat kalmadan, Amy onu yakasından tutup yana fırlattı; sıçrayarak ayağa kalkıp saldırıya geçen kadının elindeki bıçağı vurarak düşürdü ve bir eliyle boyunduruğa alıp, diğer kolunu kadının beline doladı. Alicia *Vay be,* diye düşündü.
“Yeter” dedi Amy. “Biz sadece konuşmak istiyoruz.”
Kadın dişlerini sıkarak konuştu. “Canınız cehenneme.”
“İstesem boynunu kıramaz mıyım sanıyorsun?”
“Kır. Guilder’a söyle, onun da cehenneme kadar yolu var.”
Amy kadının bıçağını alan ve pantolonundaki karı temizleyen Alicia’ya göz attı. Greer koşar adım yaklaşıyordu. “Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”
Alicia başını iki yana salladı.
Amy “Guilder kim?” diye sordu kadına.
“Ne demek ‘Guilder kim’?”
“Senin adın ne?” diye sordu Amy. “Bari bunu söyle.”
Kadın bir an duraksadıktan sonra konuştu: “Nina, tamam mı? Adım Nina.”
“Şimdi seni bırakacağım Nina” dedi Amy. “Söyleyeceklerimizi dinleyeceğine söz ver bana. Senden tek istediğim bu.”
“Siktir git.”
Amy kadını ikna etmek için iyice sıktı. “Söz. Veriyor. Musun?”
Kadın yine mücadele etti, sonra da pes etti. “Tamam, tamam. Söz veriyorum.”
Amy onu bıraktı. Kadın öne doğru sendeledi ve birden döndü. Gençti, yirmilerinin başlarında görünüyordu, ama gözleri farklıydı... Sertti, neredeyse vahşiydi.
“Kimsiniz siz?”
Alicia “İyi dövüştün” dedi Amy’ye. Bıçağı işaretparmağının üstünde döndürüp ona verdi. “O hareketi nereden öğrendin?”
“Nereden olacak? Seni izledim.” Amy gözlerini Greer’a çevirdi. Adamın karlanmış, uzun sakalı köpek burnuna benziyordu. “Lucius,

yine gözcülük yapmanı isteyebilir miyim senden? Araç yaklaşınca haber verirsin."

"Hepsi bu mu? Sadece haber mi vereyim?"

"Onları biraz... oyalayabilirsen iyi olur. Konuşmamız bitene kadar."

Greer koşarak tepeye çıktı. Amy tekrar kadına hitap etti, bıçakla küçük ama anlamlı bir hareket yaparak. "Otur."

Nina asice, öfkeyle baktı. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü daha rahat edersin. Bu iş biraz zaman alacak." Amy bıçağı kemerine soktu. *Düzgün davranırsan buna ihtiyacım olmaz.* "Sandığın kişiler değiliz biz, alakamız yok. Otur şimdi."

Nina kara gönülsüzce oturdu. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Hiç sanmıyorum" dedi Amy. "Burada neler olacağını açıkladığımda, bana bilmem gereken her şeyi söyleyeceksin bence."

"Dani'yle oyun oynamak istiyorum!"

"Eva, tatlım..."

Küçük kızın yüzü öfkeden kızarmıştı. Yerdeki deri fincanlardan birini kapıp Lila'ya fırlattı ve kılpayı ıskaladı.

"Doğru yatağa!" diye bağırdı Lila. "Çabuk yatağa!"

Kız yerinden kımıldamadı. Yüzünde tiksinti vardı. "Beni zorlayamazsın!"

"Ben annenim! Sözümü dinleyeceksin!"

"Dani'yi istiyorum!"

Kate eline bir avuç kuru fasulye almıştı. Küçük kız, Lila'nın tepki göstermesine fırsat vermeden geri çekilip kuru fasulyeleri kadının yüzüne, nefretle dolu şaşırtıcı bir güçle fırlattı. Arkasına düşen fasulyeler de döşemeye yağmur gibi yağdı. Kate ayağa fırlayıp ortalığı dağıtmaya başladı... Raflardaki kitapları ve masalardaki şeyleri yere atıyordu, yastıkları havaya atıyordu.

"Hemen kes şunu!"

Kız büyük bir seramik vazoyu eline aldı.

"Eva, hayır..."

Küçük kız vazoyu başının üstüne kaldırdı ve bir arabanın kaputuna vururcasına yere çaldı. Vazo kırılmadı, patladı: milyonlarca parçası etrafa saçıldı.

"Senden nefret ediyorum!"

Bir şey oluyordu, nihai bir şey. Lila bunu biliyordu; kız da bütün bunların daha önce de olduğunu içten içe seziyordu. Ama Lila'nın düşünceleri yarıda kesildi; bir cismin sert kenarı başına çarptı. Kız kitap fırlatıyordu.

"Def ol!" diye haykırdı. "Senden-nefret-ediyorum-senden-nefret-ediyorum-senden-nefret-ediyorum!"

Ama Lila kızın ağzının kımıldamasını seyretse de, bu korkunç sözler başka bir yerden geliyordu sanki. Lila'nın başının içinden geliyordu. Öne atılıp küçük kızı belinden tuttu ve havaya kaldırdı. Kız tekmeler savuruyor, haykırıyor, kıvranıyordu. Lila'nın tek istediği... Neydi? Kızı sakinleştirmek mi? Durumu kontrol altına almak mı? Beynini delen çığlıkları susturmak mı? Lila güç uyguladıkça kız da aynı şeyi yapıyordu, avaz avaz haykırıyordu. Durum iyice tuhaflaşmış, bir çeşit deliliğe dönüşmüştü ve sonunda Lila dengesini yitirince, ikisinin ağırlığının etkisiyle geriye doğru sendeledi ve birlikte makyaj masanın üstüne gürültüyle düştüler.

"Eva!"

Küçük kız ondan kaçıyordu. Kanepenin dibinde durup hiddetle baktı. Neden ağlamıyordu? Yaralanmış mıydı? Lila ne yapmıştı? Kıza emekleyerek yaklaştı.

"Eva, üzgünüm, öyle olsun istemedim..."

"Umarım ölürsün!"

"Öyle deme. Lütfen. Yalvarırım öyle deme."

Kızın gözleri bu sözcüklerle birlikte nihayet yaşardı; gerçi acı, aşağılanmışlık, hatta korku gözyaşları bile değildi bunlar. *Senden hep tiksineceğim. Annem değilsin, asla da olmadın ve bunu sen de benim kadar biliyorsun.*

"Lütfen Eva. Seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyor musun?"

"Öyle deme! Ben Dani'yi istiyorum!" Kızın minik ciğerlerinden

çıkan ses inanılmayacak kadar yüksekti. “Senden-nefret-ediyorum-senden-nefret-ediyorum-senden-nefret-ediyorum!”

Lila kulaklarını elleriyle kapadı, ama çocuğun haykırışlarını hâlâ duyuyordu.

“Kes artık! Lütfen!”

“Umarım-ölürsün-umarım-ölürsün-umarım-ölürsün!”

Lila banyoya dalıp kapıyı sertçe kapadı. Ama bu hiçbir şey kazandırmadı ona: Çığlıklar dört bir yandan, sağır edici bir gürleme şeklinde geliyordu sanki. Diz çöküp yüzünü ellerine gömerek hüngür hüngür ağladı. Kıza neler oluyordu? *Eva’m, Eva’m. Sana ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun?* Lila’nın vücudu acıdan titriyordu. Düşünceleri karmakarışıktı, allak bullaktı, bölük pörçüktü; yerde yatan Lila Kyle milyonlarca parçaya bölünmüştü.

Çünkü o kız Eva değildi. Lila, Eva’nın var olmasını ne kadar isterse istesin, öyle biri yoktu; Eva ebediyen gitmişti, geçmişe ait bir hayaletti. Lila’nın içine asit gibi akan bu bilgi bütün yalanları eritiyordu. *Geri dön,* diye düşündü Lila, *geri dön.* Ama artık geri dönemezdi.

Ah Tanrım, öyle korkunç şeyler yapmıştı ki! Öyle korkunç, berbat, affedilmez davranışlarda bulunmuştu ki! Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Babasının küçük kayıklarını boyarken dediği gibi, gözyaşları sel olmuş akıyordu. O bir ucubeydi. Yeryüzündeki bir kötülük işaretiydi. Her şeyi gördü, her şeyi bütün olarak gördü; içinde akan zaman durdu ve utanç verici tarihini anlatacağı farklı bir tempoda, yeniden akmaya başladı.

Umarım ölürsün. Umarım ölürsün umarım ölürsün umarım ölürsün.

Sonra başka bir şey olmaya başladı. Lila kendini küvetin kenarında oturur halde buldu. Özgür iradenin ötesine geçmişti artık; hiçbir şeyi o seçmiyordu, her şey onu seçiyordu. Musluğu açtı. Elini musluğun altına getirip, suyun parmaklarının arasından akmasını seyretti. *İşte bu,* diye düşündü. Karanlık çözüm. Bunu hep bilmişti; zihninin derinliklerinde yüz yıldır bu nihai eylemi tekrar tekrar yapıyordu sanki. Küvet işi görecekti elbette. Lila onun sıcaklığında saatlerce

yatmıştı; sularına gömülüp rahatlamış, harika bir şekilde dünyadan soyutlanmıştı onyıllarca, ama küvet hep şunu fısıldamıştı ona: *Buradayım. Lila, kurtuluşun benim elimden olsun.* Döne döne yükselen buhar, odayı buğulu nefesiyle dolduruyordu. Lila mutlak bir sakinliğe kapıldı. Mumları birer birer yaktı. O doktordu; ne yaptığını biliyordu. *Soy médico*. Soyunup aynada çıplak vücudunu inceledi. Vücudunun güzelliği –ki *gerçekten* güzeldi– anıları canlandırdı: gençken, kendisi de çocukken banyodan çıkışını. *Sen prensesimsin,* diye takılırdı babası, onun saçını ovalayarak kurular ve temiz havluyla sarmaladığı vücuduna sarılırken. *Buraların en güzel kızısın.* Anılar suyla birlikte akıyordu. Lila çocuktu, sonra ergendi, omzuna iri bir süs çiçeği takılmış mavi tafta elbisesini giymişti, her görüntüde biraz daha büyüyordu ve sonunda bir kadın gördü, üzerinde annesinin gelinliğiyle aynanın karşısında duran genç, güçlü ve olgun bir kadın. Zarif dantelli korsaj, perde gibi inen beyaz ve ışıl ışıl ipek: Bu görüntü, hayatının tüm güzelliğini sergiliyordu sanki. *Bugün Brad'le evleneceğim gün.* Eli karnına indi; gelinliğin yerini tiril tiril bir gecelik almıştı. Pencerelerden içeri sabah ışığı sızıyordu. Yan dönüp profil verdi ve karnının seksi kıvrımını avuçladı. *Eva. Sen hep bu olacaksın; sen busun. Sana Eva diyeceğim.* Buhar yükseliyordu, küvet dolmak üzereydi.

Brad, Eva, geliyorum. Çok uzun zamandır ayrıyım sizden. Yanınıza sizinle olmaya geliyorum.

Bilek diplerindeki üç tane mavi çizgi atıyordu: Yukarı doğru kıvrılarak ön kolun radial sınırının tarafında dolanan sefalik ven; elin dorsal venöz ağından başlayıp ulnar kemiğin üst ucunda vena mediana kubitiyi kendi bünyesine katan basilik ven. Lila'nın keskin bir şeye ihtiyacı vardı. Makas neredeydi? Dani'nin ve ondan öncekilerin Lila'nın saçını kesmekte kullandığı makas? Makyaj masasının çekmecelerini birer birer açmaya başladı ve en alt çekmeceyi açınca, orada bekleyen ışıl ışıl ve keskin makası gördü.

Ama bu neydi?

Bir yumurta. Lila'nın çocukken çimenlerde aradığı türden, plastik bir Paskalya yumurtasıydı. O ritüeli nasıl da severdi; tarlada çılgınca

koşmayı, elinde sallanan küçük sepetini, bastığı çiyleri ve hazinesinin yavaş yavaş artmasını, zihninin geceleyin gelip de bu armağanları bırakan büyük beyaz tavşanı hayal etmesini. Lila yumurtayı avucuna aldı. Yumurtanın içinden çok hafif bir tıkırtı geldiğini işitti. Bu mümkün olabilir miydi?.. Mümkün müydü?.. Ama başka *ne* olabilirdi ki?

Tek bir yanıt vardı. Lila Kyle dilinde çikolata tadıyla ölecekti.

60

İhanet. *İhanet.*

İsyancılar nasıl bu kadar yaklaşabilmişlerdi? Biri ona bunu açıklayabilir miydi lütfen? Önce kızıl saçlı kadın, sonra Vale, şimdi de Lila'nın hizmetçisi? O titreyen fare? Guilder ne zaman odaya girse yere bakan o isimsiz, önemsiz kadın? İsyancılar Kubbe'nin ne kadar içine sızmışlardı?

Kızıl saçlının hâlâ kayıp olması Guilder'ın canını epey sıkıyordu. O kadın kaçarken on bir kişiyi öldürmüştü; bu nasıl *mümkündü* ki? Kadının adını bile öğrenememişlerdi. *Bana ne dersen de,* demişti kadın, *sabahın köründe kapıma dayanma yeter ki.* Günlerce dayak yemesine karşın espriler yapmıştı. Kulampara'ya gelince... Guilder o konuda hata yaptığını kabullenmek zorunda kalmıştı. Öyle bir adamı serbest bırakmak, felakete davetiye çıkarmak olmuştu.

Guilder hizmetçinin sorgulanmasına bizzat katılmıştı. Bu kadın, kızıl saçlı kadar dayanıklı değildi. Fıçıya üç kez daldırılınca konuşmaya başlamıştı. Kulübedeki bomba. Hizmetçi kız Jenny, ki onu günlerdir gören yoktu. Kadın isyancıların gizlenme yerini bilmediğini, çünkü oraya götürülmeden önce bayıltıldığını söyleyince Guilder ona inanmıştı, çünkü kendisi de olsa aynı şeyi yapardı. Nina adlı bir kadın (gerçi kayıtlardaki tek Nina dört yıl önce ölmüştü) ve Eustace adlı bir adamdan (kayıtlarda öyle biri yoktu) bahsetmişti. Tüm bunlar çok ilginçti, ama hiçbiri Guilder'ın pek işine yaramazdı.

Sorgunun dozunu artıralım mı? diye sormuştu gardiyan. *Biraz daha*

devam edebiliriz. Guilder hâlâ tahtaya bağlı olan, saçından buz gibi sular damlayan, tir tir titreyen kadına bakmıştı. Sara Fisher, 94801 Numara, 216. Barınak sakini, 3. Biyodizel Fabrikası'nda işçi. Verlyn onu Roswell'den getirdiklerini hatırlamıştı. Kadın o lanet olası Texaslılardan biriydi yani. On bir viral artık burada olduğundan, Guilder'ın Texas meselesini cidden ele alması gerekecekti. Kadın isyan edecek tipe benzemiyordu; Guilder onun kendisini öldürmeye niyetlendiğini kendine anımsatmak zorunda kalmıştı. Gerçi tip diye bir şey yoktu elbette; son aylarda yaşanan şiddet olayları, Guilder'a bunu öğretmişti. Herkes isyancıydı ve kimse isyancı değildi.

Boş ver, demişti Guilder gardiyana. *Ona kelepçe tak. Grey bu seferkinden hoşlanacak bence. Gençlere bayılır hep.*

Bodrum merdivenini çıkıp ofisine girdi, gözlüğünü taktı ve perdeleri açtı. Ufukta yeni batan güneş, bulutları parlak renkli şeritlerle bezemişti. Manzara fena sayılmazdı. Guilder yüz yıl öncesi olsa böyle şeylerden haz alabileceğini düşündü. Ama günbatımları bir noktadan sonra bayıyordu. Sonsuza dek yaşamanın getirdiği sorunlar, falan filan...

Wilkes'i özlüyordu. O adam en iyi dostu olmamıştı hiç –fazla dalkavuktu–, ama en azından konuşabildiği biriydi. Guilder ona güvenmişti, sırlarını açmıştı. Yıllar geçtikçe, konuşmadıkları pek bir şey kalmamıştı. Guilder ona Shawna'dan bile bahsetmişti, öyküyü alaycı bir tonla maskelese de. *Orospunun tekiydi, inanabiliyor musun? Ne aptalmışım!* Amma gülmüşlerdi. Guilder biraz huzursuzlandı mı başını kapıdan dışarı uzatıp, sırf sohbet etmek için arkadaşını bir bahaneyle ofisine çağırırdı: "Fred, gelsene buraya!"

Arkadaşı. Arkadaştılar herhalde. Eskiden.

Karanlık çöktü. Guilder tepenin aşağısına, Proje'ye baktı. Oraya artık yeni bir isim vermek gerekecekti. Hoppel bu iş için biçilmiş kaftan olurdu; adamın kelimelerle arasının iyi olduğu su götürmezdi. Eski hayatında Chicago'daki büyük bir reklam şirketinde çalışmıştı ve oradan edindiği tecrübeyi askerleri hizada tutacak, akılda kalıcı sloganlar ve kısa şarkılar bulmakta kullanmıştı; milli marşın sözlerini bile o yazmıştı. *Vatan, Vatanımız, canımız feda olsun sana. Emeğimizi*

karşılıksız sunuyoruz, ücret beklemeden. Vatan, Vatanımız, bir ulus yükseliyor burada. Güvenlik, umut ve emniyet hüküm sürüyor, parlak denizlerin arasında. Gayet basmakalıp sözlerdi bunlar, ayrıca Guilder "karşılıksız" sözcüğünden hoşlanmamıştı –fazla kitabi gelmişti ona–, ama marş tutmuştu ve türünün standartlarıyla değerlendirildiğinde kulağa hoş geliyordu.

Eee, oraya nasıl bir isim vermeliydiler? "Sığınak" fazla askeriydi. "Saray" fena değildi, ama oranın sarayla ilgisi yoktu. Dev bir beton kutuya benziyordu. Dini bir sözcük? Mabet? Mabede girmeyi kim istemezdi ki?

Yaylacılardan kaçının, hangi sıklıkla oraya girmesi gerekeceği henüz belli değildi; bu konuda hâlâ Sıfır'dan net talimatlar almamış olan Guilder, bu meselenin zamana bırakıldığını seziyordu. On İki –daha doğrusu On Bir– sıradan viraller olmasalar da, sonuçta viraldiler... Yiyecek makinesiydiler temelde. Tepeden hangi emirler verilirse verilsin, nabzı atan her şeyi yeme alışkanlıklarını yüz yıldan sonra bırakmaları zor olacaktı. Ama diyetleri, bağışlanan insan kanından ve çiftlik hayvanlarının kanından oluşacaktı genel olarak. Uygun miktarların aşılmaması gerekiyordu; insan nüfusunun artması şarttı. İnsanlarla viraller nesiller boyu el ele çalışacaklardı... Aslında insanları ikna etmek için fena bir söz değildi bu. Tam Hoppel'ın söyleyeceği türdendi. O pazarlama terimi neydi? Yeniden markalama? Guilder'ın işte buna ihtiyacı vardı. Yeni bir bakış açısına, yeni bir dağarcığa, yeni bir vizyona. Viral deneyiminin yeniden markalanmasına.

Bu mabet fikri cidden iyi gibiydi. İnsanları saçma sapan laflarla ve ritüellerle esir edecek bir çeşit resmi dinin kurulması, tam da insan psikolojisinin çarklarını döndürecek yağ işlevi görebilirdi. İnsanların devlete tapması teşviksiz, zor kullanarak sağlanırdı; otoriteye ancak mecburen itaat edilmesine yol açardı bu. Oysa umut, en büyük toplumsal düzenleyiciydi. İnsanlara umut verirseniz onlara hemen her şeyi yaptırabilirdiniz. Sıradan, gündelik bir umut da değil... Yiyeceklere, giysilere, acı çekmemeye, iyi banliyö okullarına veya düşük ev peşinatlarına ve kolay kredilere yönelik bir umut değil.

İnsanların görünen dünyanın, bedenin ve çektiği zorlukların, sıkıcı bir şekilde sürekli *bir şeyler*in geçit resmi yaptığı hayatın ötesine dair bir umuda ihtiyaçları vardı. Her şeyin göründüğü gibi olmadığını ummaya ihtiyaçları vardı.

Aradığı ismi bulmuştu işte. Öyle basit, öyle zarifti ki. Mabet değil; tapınak. Sonsuz Hayat Tapınağı. Horace Guilder da bu tapınağın rahibi olacaktı.

Yani bugün çok da boş geçmemişti sonuçta. *İşlerin böyle bir anda yoluna girivermesi ne tuhaf,* diye düşündü gülümseyerek... Haftalardır ilk kez gülümsüyordu. Hoppel'ın da, şarkılarının da cehennemin dibine kadar yolu vardı. O nankör Wilkes'in de. Guilder ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti.

İğneden ve baş dönmesinden sonra Sara kendini tekerlekli sedyede yatar halde buldu; akıp giden tavanı seyrediyordu.

"Haydi hoop."

Şimdi başka bir yerdeydi. Oda loştu. Eller onu bir masaya bağlıyorlardı, kollarıyla bacaklarındaki ve alnındaki kayışları sıkılaştırıyorlardı. Altındaki metal buz gibiydi. Cüppesinin yerini pamuklu önlük almıştı. Zihni bu gerçekleri hayvansı bir yavaşlıkla, birer birer, duygusuzca fark ediyordu. Herhangi bir şeyi umursamak güçtü. Dr. Verlyn buradaydı, küçük gözlüğünün ardından ona tepeden bakıyordu, her zamanki dede tavrıyla. Kaşları Sara'ya tuhaf geldi. Adamın elinde gümüşi bir forseps vardı; aletin uçlarının arasındaki pamuklu bez kahverengi bir sıvıyı emmişti. Adam doktor olduğuna göre, tıbbi bir işlem yapıyordu herhalde.

"Bu biraz soğuk gelebilir."

Sahiden de soğuk geldi. Dr. Verlyn, Sara'nın kollarıyla bacaklarını siliyordu; bir yandan da başka biri Sara'nın burnunun altına plastik bir boru yerleştiriyordu.

"Kateter."

Bu hoş değildi. Hiç hoş değildi. Sara'nın genzinden bir inilti yükseldi. Başka şeyler olmaya başladı; dürtülüyordu, vücuduna

giriliyordu, derisinin altına... Kollarına, uyluklarının iç taraflarına giren yabancı nesneler tuhaf bir his uyandırıyordu. Bipleme sesi ve gaz tıslaması vardı, bir de burnunun altından gelen çok tatlı ve değişik bir koku. Dietil eter. Biyodizel fabrikasında üretilirdi, Sara bunun nasıl yapıldığını görmese de. Hatırladığı tek şey, yan taraflarında şablonla yazılmış kırmızı YANICI MADDE yazısı bulunan tanklardı; bekleyen kamyona iki tekerlekli yük taşıyıcılarıyla götürülürken tangırdarlardı.

"Nefes al lütfen."

Ne tuhaf bir istekti bu! Sara nefes almayıp ne yapacaktı ki?

"İşte böyle."

Sara bulutların en yumuşağında yatıyor, havalanıyordu.

61

İsyancılarla iki gündür temas kurmuyorlardı. Nina başta onlara inanmamıştı, ki gayet normaldi bu. Öykü fazla fantastikti, geçmiş fazla karmaşıktı. Söylediklerinin doğruluğunu kanıtlamanın yolunu Alicia bulmuştu sonunda. Çantasından RDF'yi alıp kadını tepeye çıkardı ve cihazı Kubbe'ye doğrulttu. Greer aşağıdaki vadiden seyrediyordu. Alicia bu mesafeden sinyal almayacağından endişelendi. O zaman kadını nasıl ikna edeceklerdi? Ama sinyal geldi, gayet netti, nabız sesi gibi düzenliydi. Alicia rahatladı, ama şaşırdı da: Sinyal eskisinden de güçlüydü. Amy bir an suskun kaldıktan sonra *Artık acele etmeliyiz,* dedi. *Duyduğun şu ses: On İki'nin buraya geldiğini gösteriyor.* Kemerinden çıkardığı bıçağı Nina'ya verdi; Alicia'yla Greer'a da silahlarını bırakmalarını söyledi. *Sana teslim oluyoruz,* dedi Amy. *Gerisi sana kalmış.*

Kamyon geldi; içinde silahlı iki adam vardı. Alicia'yla diğerleri onları kollarını havaya kaldırarak karşıladılar. Bilekleri bağlandı, başlarına siyah kukuletalar geçirildi. Sarsılıp duran yük bölümünde dondular bir süre; sonra bir garaj kapısının açıldığını duydular. Kamyondan indirildiler ve beklemeleri söylendi. Birkaç dakika geçti;

ayak sesleri yaklaştı.

“Çıkarın şunları” dedi bir erkek sesi.

Kukuletaları çıkarılınca, karşılarında yarım düzine erkekle kadının durduğunu gördüler; bu kişilerin hepsi silahlarını kaldırmıştı, biri hariç.

“Eustace?”

“Binbaşı Greer.” Eustace hasarlı yüzünü Alicia’ya çevirdi. “Donadio da buradaymış.” Başını salladı. “Neden şaşırıyorum ki?” Diğerlerine döndü ve silahlarını indirmelerini işaret etti. “Sorun yok millet.”

“Onları *tanıyor* musun?” diye sordu Nina.

Onlara tekrar göz gezdiren Eustace, Amy’yi fark etti. “Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum.”

“Aslında” dedi Amy, “bu doğru sayılmaz.”

Eustace’la adamları ertesi gün harekete geçeceklerdi. Yıllardır verdikleri zorlu sızma uğraşları meyvesini verecekti. Önce lider kadro ortadan kaldırılacaktı; sonra da başlıca hedeflere, İK karakollarına, sanayi altyapı tesislerine, elektrik santraline, gözaltı merkezine ve şehir merkezinin sınırında bulunan, kırmızı gözlülerin çoğunun oturduğu siteye eşzamanlı saldırılar düzenlenecekti. Şehrin çeşitli yerlerine silahlar ve patlayıcılar gizlenmişti. İsyancılar sayıca az olsalar da, saldırı başlayınca sayılarının artacağına inanıyorlardı. Yetmiş bin yaylacıdan oluşan uyuyan dev uyanıp ayaklanacaktı. İşte o zaman isyan durdurulamaz bir çığa dönüşecekti. Şehir onların olacaktı.

Ama bir terslik olmuştu. Kubbe’deki casusları keşfedilmişti. Onun sağ ele geçirildiğini bilseler de, nereye götürüldüğünü bilmiyorlardı... Bodruma götürülmüştü muhtemelen.

“Size söylemem gereken bir şey var maalesef” diyen Eustace bu casusun kimliğini açıkladı.

Sara buradaydı. İnanılması zor bir şeydi bu. Hatta inanılmazdı. Üstelik kızı da buradaydı. Sara’nın kızı. Hollis’in kızı. O çocuk

aslında hepsinindi bir bakıma. Hedefleri büyümüştü, ama durumun karmaşıklığı da artmıştı. O ikisini kurtarmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Amy, Nina'ya anlattıklarını yineledi. Virallerin şehirde bir yerlerde oldukları kesindi; bunun ne anlama geldiği de ortadaydı. Ordularını baştan kurmaya burada başlayacaklardı. Eustace duyduklarına başta şüpheyle yaklaştı; ama sonra aklına bir şey geldi.

"Guilder onları korumak isteyecektir" dedi Amy. "Şehirde anormal derecede korunaklı bir yer var mı? Büyük bir yer olması gerek."

Eustace bir adamına Proje'nin planını getirtti. *Bunu elde edebilmek için aramızdan üç kişi hayatını kaybetti*, diyerek kâğıdı masaya serdi.

"Ne için inşa edildiğini bilmiyorduk. Bir sürü söylenti vardı, ama hiçbiri mantıklı gelmedi. Burası bir kale. Kırmızı gözlüler yıllardır inşa ediyor."

Amy planı incelerken çabucak hesap yaptı. "Onları bulacağımız yer burası."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamadım."

"Odaları say."

Eustace kâğıdın üstüne eğildi. İşaretparmağını her koridorun ucuna doğru kaydırdı. Sonra başını kaldırıp baktı.

Böylece güçlerini birleştirdiler. Artık hedefleri Proje adlı binaydı. Binanın tasarımı onların lehineydi: Proje'nin koridorlarının New Mexico'daki mağaranın tünelleri gibi dar olması, binanın merkezinde patlayacak bir bombanın etkisini artırabilirdi. Ama içeri girebilir miydiler? Bu şüpheliydi... Hem girebilseler bile, aslanın inine girmek gibi olurdu bu. Ağır kayıplar verirlerdi, ayrıca diğer hedeflere yeterince adam gönderemezlerdi.

"Bu durumda, onları öldürmek için içeri girmeyelim" dedi Amy. "Onların bize gelmesini sağlayalım."

"Aklında ne var?"

Amy bir an düşündü. "Bana Guilder'ın nasıl bir adam olduğunu anlat."

Eustace omuz silkti. Görüşme boyunca sinirli davranmamıştı hiç. Tekrar Seferberlik Ordusu askerlerinin arasında bulunmanın güzel olduğunu söylemişti.

"O bir canavar. Zalim, takıntılı ve son derece saplantılı. Kafayı Sergio'ya taktı."

"Onu ele geçirse ne yapardı?"

"Sevinçten havalara uçardı herhalde. Ama Sergio diye biri yok. O bir isim sadece."

"Ama ya ele geçirebilseydi?"

Eustace çenesini ovuşturdu. "Eh, şov yapmaya bayılır. Onu halkın önünde idam ederdi muhtemelen, bunu büyük bir gösteriye dönüştürürdü."

"Halkın. Yani herkesin önünde."

"Sanırım." Eustace'ın yüz ifadesi değişti. "Ah. Anladım."

"Peki, bunu nerede yapardı?"

"Yeterince büyük tek yer stadyum. Yetmiş bin kişiyi rahat alır. O zaman da..."

"Vatan'ın geri kalanı savunmasız kalır. Nöbetçilerin sayısı azalır, önemli hedefler korumasız hale gelir."

Eustace başıyla onaylıyordu artık. "Hele gücünü sergilemeyi gerçekten istiyorsa..."

"Kesinlikle."

Masadakiler şaşkın şaşkın bakışıyorlardı. "Biri beni aydınlatsın lütfen" dedi Nina.

Amy koltuğunda öne eğildi. "Yapacağımız şey şu."

Hazırlanmaları da yirmi dört saat sürdü. Nina çeşitli hücrelerin liderlerine yeni talimatlar vermek için şehre döndü. İsyancıların gizlenme yeri gözden çıkarılmıştı elbette. Oraya telli bomba düzenekleri kurdular... Amonyum nitratlı gübre ve dizel yakıt dolu fıçılara kükürtlü ateşleyiciler bağladılar. Geride küllerle dolu bir çukurdan başka bir şey kalmayacaktı; şansları varsa Guilder içerideki herkesin öldüğünü, topluca intihar ettiklerini, isyancıların hayatlarına

görkemli bir şekilde son verdiklerini varsayardı.

Yola çıkmak için araçları hazırladılar. Alicia, Amy'yi boruya götürdükten sonra Eustace'ın geri kalan adamlarıyla buluşup geri çekilme mevkisine gidecekti. Şimdi sadece kar yağmasını bekliyorlardı... Karın lastik izlerini örtmesine ihtiyaçları vardı. Kar yarın yağabilirdi; bir hafta sonra yağabilirdi; hiç yağmayabilirdi de. Üçüncü gün, günbatımına bir saat kala biraz kar yağınca umutlandılar. Kar yağışı kesildi, sonra da yeniden başladı ve giderek şiddetlendi; hava genzini temizleyip konuşmuştu sanki. *Şimdi gidin.*

Yola çıktılar; dokuz kamyonluk konvoylarında kırk yedi erkek ve kadın vardı. Alicia konvoydan ayrılıp aracını kuzeye yöneltti. Kamyonun farları, döne döne yağan sık kar tanelerini aydınlatıyordu. Alicia'nın yanında oturan, hizmetçi cüppesi giymiş Amy suskundu. Alicia onu neyle karşılaşacağı konusunda uyarmıştı; bu meseleyi daha fazla konuşmak anlamsızdı, hele şimdi.

Yarım saat sonra boruya vardılar. Alicia kendini tutamadı: "Sana ne yapacaklarını biliyorsun."

Amy başıyla onayladı. Kısa bir sessizlikten sonra: "Her şeyin bir sebebi vardır. Bir amacı. Buna inanır mısın?"

"Bilmem."

Amy, Alicia'nın elini tutup direksiyondan çekti ve parmaklarını iç içe geçirdi. "Biz kardeşiz, biliyorsun. Kan kardeşiyiz. Şimdi ne yaşadığını biliyorum Lish."

Amy'nin sözleri Alicia'yı derinden etkiledi. Ama, Amy tabii ki biliyordu. Bilmemesi mümkün müydü?

"Kontrol edebiliyor musun?"

Alicia güçlükle yutkundu. İçindeki arzu son iki günde artmıştı. İçindeki o karanlık el, uzanıp onu ele geçiriyordu. Alicia'nın zihni bu yüzden bulanıklaşmıştı. Direnmeye gücü yetmeyecekti yakında.

"Giderek zorlaşıyor..."

"Zamanı gelince..."

"Ona izin vermeyeceğim."

Her tarafa kar yağıyordu. Alicia birazdan yola çıkmazsa burada mahsur kalabileceğini biliyordu. Son bir şey söylemesi gerekiyordu.

Bunu söylemek için tüm cesaretini toplamak zorunda kaldı.

“Peter’a göz kulak ol. Başıma ne geldiğini öğrenmesine izin verme sakın. Söz ver.”

“Lish...”

“Ona başka herhangi bir şey söyleyebilirsin. Bir şeyler uydur. Umurumda değil. Ama mutlaka söz ver bana.”

Derin bir sessizliğe gömüldüler. Alicia bu bilgiyi fazla uzun süre gizlemişti; artık paylaştığı biri vardı. Kendi duygularını yokladı. Şaşkınlık, rahatlık, sınırı geçip karanlık bir diyara girme hissi. Peter’dan vazgeçiyordu.

“Bunun olacağını baştan beri biliyordum bir bakıma. Seninle tanışmadan önce bile. Başka biri vardı hep.”

Amy karşılık vermedi. Suskunluğu Alicia’ya bilmesi gereken her şeyi söyledi.

“Gitmelisin” dedi Alicia.

Amy hâlâ suskundu. Yüzünde kararsızlık vardı. Sonra:

“Sana söylemediğim bir şey var Lish.”

Gri günler birbirini takip etti. Kıtanın engin iç bölgesinin hava imparatorluğu. Kar yağacak mıydı? Bir daha güneş çıkacak mıydı? Rüzgâr sırtlarına mı esecekti, yoksa donmuş yüzlerine mi? Sırt çantalarının ağırlığı altında iki büklüm, durmadan yürüdüler. Etrafta tabela yoktu, işaret yoktu. Yollarla kasabalar gözden kaybolmuştu, karlı ovada dalgaların altında kalan gemiler misali yitmişti. Tifty nerede olduklarını tam olarak bilmediğini itiraf etti. Orta Iowa’daydılar, Des Moines’in kuzeydoğusundaydılar, ama bundan fazlasını bilmiyordu... Özür dilemedi; durum buydu işte. *Bu işe kalkışmak için yazı bekleseniz olmaz mıydı?* dedi.

Yiyecekleri tükenmek üzereydi. Porsiyonları yarıya indirmişlerdi, ama hiçbir şeyin yarısı da hiçbir şeydi. Harap bir çiftlik evinde birbirlerine sokuldular; Lore bıçağıyla kestiği incecik dilimleri dağıttı. Peter payına düşen dilimi çabucak tüketmemek için dilinin altına koydu ve sertleşmiş yağın ağzının ısısıyla yavaşça erimesini hissetti.

Yola devam ettiler.

Sonra, yirmi sekizinci günün ikindisinin sonunda, bir şey gördüler: Renksiz gökyüzünde, rüzgârda sallanan uzun bir tabela belirdi yavaş yavaş. O tarafa yürüdüler; binalar göründü. Bu kasaba nasıl bir yerdi? Bunun önemi yoktu; barınma ihtiyacı diğer tüm kaygıları geri plana itiyordu. Dıştaki ticari yerleşim halkasından geçip (süpermarketlerle zincir mağazalar harabeye dönmüştü, düz çatıları kışın yağan karın ağırlığı altında çoktan çökmüştü) şehir merkezine doğru ilerlediler. Burada da bina kalıntıları ve molozlar vardı, ama iki bloktaki kâgir binalar sağlam gibiydi.

“Orada yiyecek bulamayız herhalde” dedi Michael.

Camekânları şaşırtıcı bir şekilde sağlam olan bir dükkânın önünde duruyorlardı. Camdaki FANCY’S KAFE yazısı soluktu.

“Epeydir kapalılar gibi görünüyor” dedi Hollis.

Kapıyı zorla açıp içeri girdiler. İçerisi dardı, tabureli tezgâhın karşısında çatlak muşambayla kaplı koltuklar ve masalar vardı; bütün yüzeyler tozlu olsa da, mekân şaşılacak kadar düzenli görünüyordu. Böyle yerlere, onyıllar sonra bile her nasılsa değişmeden kalmış müzelere arada sırada rastlanırdı; harabelerden daha ürkütücü olurlardı.

Michael tezgâhtaki mönülerden birini alıp açtı. “Rulo köfte ne acaba? Ruloyu anladım da, köfte ne?”

“Aman Michael” dedi Lore. Titriyordu, dudakları morarmıştı. “Bir de sen çıkma başımıza.”

Hollis’le Peter arka tarafa göz attılar. Arka kapıyla pencerelere kontrplak çakılmıştı; yerde bir çekiç ve çiviler yatıyordu.

“Yiyecek bulamazsak fazla ileri gidemeyiz” dedi Hollis kasvetle.

“Hatırlatmana gerek yok.”

Kafenin ön tarafına döndüklerinde, diğerleri yere serdikleri battaniyelerin üstünde büzülmüşlerdi. Karanlık çöküyordu. İçerisi buz gibiydi, ama en azından rüzgârdan kurtulmuşlardı.

“Ben etrafa göz atacağım” dedi Peter. “Nerede olduğumuzu anlayabilirim belki.”

Sokağın karşı tarafına ağır adımlarla geçtikten sonra vitrinlerden

içeri bakarak yürümeye başladı. Bazı kapıları açmayı denedi, ama hepsi kilitliydi. Eh, sabahleyin diğerlerini yanına alarak geri gelebilirdi ve içeride neler olduğuna bakabilirlerdi.

İkinci sokağın sonundaki bir kapının kolunu bakmadan çevirdi – bunu otomatikman yapıyordu artık– ve kapı açılınca irkildi. İçeri girip tabancasını çıkardı, parkasının göğüs cebindeki kibrit kutusunu alıp kibrit yaktı ve alevi açık kapıdan gelen esintiden eliyle korudu.

Vay anasını.

Peter anında burasının bir ikmal deposu olduğunu anladı. Çıplak odanın duvarlarının dibine dolu çuvallar istiflenmişti. Peter diz çöküp en yakındaki çuvalı bıçağıyla açtı: kuru fasulye. Bir başka çuvalda patatesler, üçüncü çuvaldaysa elmalar buldu. Yaktığı bir başka kibriti havaya kaldırdı; tozlu döşemenin her yerinde ayak izleri vardı. Bunlar kime aitti? Bunun anlamı neydi?

Durumları kötüydü, ama en azından açlıktan ölmeyeceklerdi. İnsanın ne yapacağını tok karınla düşünmesi daha iyiydi. Dişlerini bir elmaya gömdü. Elma tatsızdı, buz gibi sertti. Peter elmayı telaşla sildi, cebini elmalarla doldurdu ve odada diğerlerine yiyecek götürmekte kullanabileceği bir şeyler aradı. Köşede bakır tellerle dolu bir kova buldu. Telleri yere atıp kovayı elma ve patatesle doldurduktan sonra sokağa döndü.

Bir tuhaflık olduğunu hemen fark etti. Gece daha aydınlık görünüyordu. Ay? Ama ay yoktu. Kaygılandı, tüyleri ürperdi ve sonra bir ses duydu. Yüzünü rüzgârdan kaçırıp kulak kabarttı. Uzaktan bir gürleme sesi geliyordu. Ses giderek yaklaşıyor, anbean netleşiyordu.

Motor sesleri.

Peter kovayı bırakıp kafeye doğru koştu. Arkasındaki bir dizi araç gürleyerek yaklaşıyordu. Birilerinin seslendiğini işitti, sonra da silah sesleri duydu. Etrafındaki karlar havalandı.

Birileri ona ateş ediyordu.

Tam kafenin kapısından içeri dalarken yaylım ateşi başlayınca camlar patladı. *Yere yatın!* diye haykırdı, *Yere yatın!*, ama herkes bunu yapmıştı bile. Tezgâhın üstünden atlayınca, başını elleriyle örtmüş olan Lore’un üstüne düştü. Araçların farlarının ışığı odayı

aydınlattı. Küçük odaya şarjörler peş peşe boşaltıldıkça bir şeyler parçalanıyor, kırılıyordu.

“Michael! Neredesin?”

Michael’ın sesi koltuklardan birini altından geldi. “Kim bunlar? Ne istiyorlar?”

Retorik bir soruydu bu: Kim olurlarsa olsunlar, onları öldürmek istiyorlardı.

“Tifty? Hollis?”

Yine Michael: “Yanımdalar! Tifty’nin bir yeri kesildi, ama iyi!”

“Lore da benim yanımda!”

Yaylım ateşi kesildi; sonra tekrar başladı.

“Bir şey görebilen var mı?”

“Dışarıda üç araç duruyor” diye seslendi Hollis. “Sokağın ilerisinde de başka araçlar var!”

“Teslim olsak iyi olur belki!” diye seslendi Michael.

“Bunlar teslim olunacak türden insanlar değil bence!”

Yaylım ateşi sürüyordu. Peter’ın tabancası vardı sadece; tüfeğini kapının yanında bırakmıştı. Arka tarafa gidemezlerdi, gitseler bile kapılarla pencereler kontrplakla kapatılmıştı. Kafe bir ölüm kapanıydı.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye seslendi Hollis.

“Tifty hareket edebiliyor mu?”

“Ben iyiyim!”

Yerde yatan Peter yüzünü Lore’a çevirdi. “Sende ne var?”

Kadın ona bıçağını gösterdi. “Sadece bu.”

Peter tezgâhın arkasına seslendi: “Üçe kadar sayacağım! Biri bize tabanca atsın!”

Michael’ın fırlattığı tabanca, üzerlerine düştü. Tabancayı alan Lore namluya mermi sürdü. Yaylım ateşi yine kesilmişti. Dışarıdakilerin acelesi yoktu.

“Buradan ateş ede ede çıkmak iyi bir plan değil” dedi Lore.

“Daha iyi bir plan yaparsan bana uyar.”

Tam Peter dizlerinin üstünde doğrulurken Lore onu eliyle durdurdu. “Dinle” diye fısıldadı.

Peter önce ayaklar altında ezilen karların, sonra da cam kırıklarının sesini işitti. Bir parmağını dudaklarına götürdü. Orada kaç kişi vardı? İki? *Rehine,* diye düşündü birden. Tek şansları buydu. Diğerleriyle iletişim kurmasının yolu yoktu; bu işi tek başına halletmesi gerekecekti. Lore'a tezgâhın diğer ucunu, kapıya uzak ucunu gösterdi. Dudaklarını oynattı: *Ses çıkar.*

Lore yerde süründü. Peter tabancasını kılıfına sokup çömeldi. Lore konuşlanınca Peter'a kararlı bir ifadeyle baktı ve başıyla onay verdi.

"Yardım edin" diye inledi.

Peter bar tezgâhının üstüne sıçradı. En yakındaki adam dönerken Peter tabancasını çekip, arkadan aydınlanan adama ateş etti ve diğerinin üstüne atladı; birlikte yere düştüler gürültüyle. Peter'ın tabancası elinden savrulup tangırdayarak uzaklaştı. Bir an çılgınca boğuştular, kolları bacakları birbirine dolandı; adam Peter'dan on beş kilo kadar ağırdı, ama Peter adamı gafil avlamıştı. Adamın uyluğundaki kılıfta yarı otomatik tabanca vardı. Kolunu hasmının boynuna dolayan Peter onu geriye çekerken diğer eliyle adamın tabancasını aldı ve namluyu onun uzun, dalgalı, kırçıl saçının altındaki çenesine dayadı.

"Söyle onlara, ateşi kessinler!"

Yerde yatan Peter masalardan birinin altında saklanan Michael'la göz göze geldi. Michael'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Peter..."

Peter "Ciddiyim" dedi adama, namluyu iyice bastırarak. "Bağırarak söyle de herkes duysun."

Peter'ın kollarının arasındaki adam gevşemişti. Peter onun titrediğini hissetti, ama adam acı çektiği için titremiyordu. Gülmeye başlamıştı.

"Ateşi kesin!" dedi yeni bir ses; bir kadın sesi. "Herkes ateşi kessin!"

Diğer adam aslında kadındı. Yerde oturuyordu, sırtını masalardan birine yaslamıştı, yaralı omzunu sağ eliyle tutuyordu.

"Uçanlar adına, Peter." Alicia kanlı elini indirdi. Şimdi o da gülüyordu. "Lucius, beni vurdu resmen, inanabiliyor musun?"

62

Amy merdivenin dibinde haritayı meşalesine yaklaştırdı. Mavi alevler kâğıdı çabucak yaktı. Meşaleyi ayaklarının etrafından akan suda söndüren Amy merdivene tırmanıp rögar kapağını yana itti.

Eczanenin arkasındaki sokaktaydı. Rögar kapağını yerine koydu ve binanın köşesinden gizlice baktı; şehir merkezinin üstünde görkemle yükselen Kubbe'nin yıpranmış yüzeyi aydınlıktı. Amy peçesini indirip hızlı adımlarla arka sokaktan çıktı. Barikatların etrafında köpekli adamlar dolaşıyordu. Amy nöbetçi kulübesindeki, ellerine hohlayan adamlara yaklaşıp geçiş izni belgesini gösterdi.

"Bunda bir terslik var sanki." Adam belgeyi diğer adama gösterdi. "Sana da öyle gelmiyor mu?"

Belgeye çabucak göz atan işbir, Amy'ye baktı. "Peçeni kaldır."

Amy söyleneni yaptı. "Bir sorun mu var?"

Adam onun yüzünü inceledi bir an. Sonra belgeyi geri verdi. "Boş ver. Sorun yok."

Amy adamları geride bırakıp merdivene yöneldi. Diğer adamlardan hiçbiri onunla ilgilenmiyordu; nöbetçiler onun burada bulunma izninin olduğunu onaylamışlardı nasılsa. Amy binaya girince, masadaki nöbetçinin önünden geçip gitti (adam ona doğru dürüst bakmadı bile) ve lobinin diğer tarafındaki asansöre binip altıncı kata çıktı.

Asansör binanın orta avlusunu çevreleyen yuvarlak bir balkona açıldı. Dört koridor, bir tekerleğin çubukları gibi uzanıyordu. Amy balkonda yürüyüp üçüncü koridora gitti ve koridorun sonundaki kapıyı buldu; oradaki metal katlanır sandalyede oturan, sarkık yüzlü, başının tepesi kel, kırçıl saçlı nöbetçi yüz yıllık bir derginin gevrek sayfalarını çeviriyordu. Derginin kapağındaki turuncu bikinili kadın saçını parmaklarının arasından geçirmişti.

Amy adama "Yönetici beni çağırdı" deyip peçesini kaldırdı.

Adamın gözlerini sayfadan ayırıp Amy'ye bakması yetti. Amy onu yavaşça yere oturttu, sırtını duvara yasladı ve belindeki anahtarı aldı.

Adamın çenesi göğsüne yaslanmıştı. Amy dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı.

“Şimdi içeri gireceğim. Altmışa kadar saymanı istiyorum... Bunu yapabilir misin?”

Adamın gözleri kapalıydı. Başını sallayıp hafifçe mırıldanarak evet dedi.

“Güzel. Altmışa kadar say, sonra da kendini balkondan aşağı at.”

Amy kapıyı açıp içeri girdi. Odanın hoşluğunda yanıltıcı bir taraf vardı. Cilalı yüzeyi hafifçe parlayan dev masanın karşısında iki berjer koltuk duruyordu. Yerdeki kalın halı, Amy’nin nefes sesi hariç tüm sesleri boğuyordu. Bir duvarın tamamı kitaplarla kaplıydı; bir başka duvardaki, küçük bir spot lambayla aydınlanan büyük tabloda, uzun bir bar tezgâhında oturan üç kişi ile beyaz şapkalı dördüncü bir adam karanlık bir sokaktaki pencerenin ardından, görülüyordu. Amy durup alt çerçevedeki küçük levhayı okudu: Edward Hopper, *Gece Şahinleri*, 1942.

Amy’nin sağındaki çift kanatlı salon kapısının camları vitraydı. Amy kapıyı açıp usulca diğer odaya geçti.

Guilder battaniyelerin üstünde külotuyla yatıyordu; yanında, deniz gibi dalgalı olan çarşafın kıvrımlarının arasında karton klasörler vardı. Burnundan rüzgâr sesini andıran hafif sesler çıkıyordu. Amy nerede durmalıydı? Yatağın ayakucunu seçti.

“Yönetici Guilder.”

İrkilerek uyanan adam elini yastığının altına soktu. Karyola başlığına yaslanana kadar geri çekildi telaşla; tabancayı iki eliyle kaldırıp Amy’ye doğrulttu ve horozu çekti. Öyle zangır zangır titriyordu ki, Amy adamın onu yanlışlıkla vurabileceğini düşündü.

“Buraya nasıl girdin?”

Amy adamın kararsızlığını sezdi. Amy’nin üstünde hizmetçi cübbesi vardı, ama yüzü adama yabancıydı. “Nöbetçi sağ olsun, çok yardımsever davrandı. Neden o silahı indirmiyorsun?”

“*Kimsin sen* be*?*”

Amy koridordan gelen sesleri duydu; dış kapı yumruklanıyordu.

“Ben Sergio’yum” dedi. “Teslim olmaya geldim.

XI

Yılın en karanlık gecesi

21 ARALIK, VS 97

Canım aslanlar arasındadır;
Yakıcı âdemoğulları arasında yatarım;
Dişleri mızraklar ve oklardır,
Dilleri de keskin kılıç.

– Mezmurlar 57:4

YAKALANDI!

YÖNETİCİLİK MAKAMINDAN BİR MESAJ

"Sergio" adıyla bilinen iğrenç katil gözaltında!

İsyan bastırıldı!

Sevgili Vatanımıza tekrar barış geldi!

MAHKÛM STADYUMDA
HALKIN GÖZÜ ÖNÜNDE
İDAM EDİLECEKTİR

BÜTÜN İŞÇİLER
YARIN 21.30'DA BARINAĞINIZDAKİ
İK PERSONELİNE MÜRACAAT EDİN

Vatan Yurttaşları, birlik olun!
Adaletin tecelli ettiği bu şanlı günde müsterih olun!
Bütün hainler sonlarının bu olacağını bilsinler!

63

Olaylar tam da Amy'nin öngördüğü şekilde gelişmişti. İdam edileceği zaman ve yer belirlenmişti; sadece yöntem açıklanmamıştı henüz... Planlarının başarısı için gerekli olan son ayrıntıydı bu. Guilder onu basitçe vuracak mıydı? Asacak mıydı? Ama böylesine yavan bir gösteriden başka hedefi olmasa neden tüm halkın, Vatan'da yaşayan yetmiş bin kişinin idamı seyretmesini emrederdi ki? Amy oltayı atmıştı, Guilder zokayı yutacak mıydı?

Peter sonraki dört günü duygusal uçlarda yaşayarak geçirdi... Kâh kaygılanıyor, kâh hayrete kapılıyordu ve her halükârda güçlü bir dejavu hissi yaşıyordu. Her şeyde çarpıcı bir aşinalık vardı; sanki Colorado'daki dağın tepesinde Babcock'la yüzleştiklerinden beri hiç zaman geçmemişti. İşte yine bir aradaydılar, güçlü bir çekim kuvveti kaderlerini birleştirmişçesine. Peter, Alicia, Michael, Hollis, Greer: Farklı sebeplerle, farklı yollardan gelerek burada toplanmışlardı. Ama onları yönlendiren Amy olmuştu yine.

Greer onun dönüşümünün öyküsünü anlatmıştı: Houston, Carter, *Chevron Mariner*; Amy'nin geminin içine yaptığı yolculuk ve geri gelişi. Greer, Amy ile Carter'ın arasında geçenleri tam olarak bilmiyordu; tek bildiği, Carter'ın buraya gelmelerini söylediğiydi. Amy bundan fazlasını söylemiyor ya da söyleyemiyordu.

O gece yetimhanede, kapıda dururlarken, parmak uçları dokunurken, Amy o sırada kendisine olanların farkında mıydı? Peki ya Peter; o farkında mıydı? Amy'nin dokunuşunda dillendirilmeyen bir şeyin baskısını hissetmişti. *Gidiyorum. Bir sonraki görüşmemizde, tanıdığın kız burada olmayacak artık.* Sahiden de öyle olmuştu; Amy'nin eski halinden, o kızdan eser kalmamıştı. Onun yerinde bir kadın vardı şimdi.

Gruptakiler endişelerini gizlemek için çeşitli hazırlıklarını gereksiz yere tekrarlıyorlardı. Silahlarını temizliyorlardı. Planları ve haritaları

inceliyorlardı. Savaşa giderken yanlarına alacakları şeylerin yazılı ve zihinsel listelerini gözden geçiriyorlardı. Hollis'le Michael son günlerde bir çeşit kapalı kutuya dönüşmüşlerdi; asıl hedefleri Sara'yla Kate'i kurtarmak olmuştu. Alicia kaygıyla diğer her şeyle olduğu gibi başa çıkıyor, önemsemiyormuş gibi yapıyordu. Peter'ın tabancasından çıkan kurşun Alicia'nın kemiğine isabet etmemiş, etini delip geçmişti sadece; şansı vardı, ama yine de... Bir iki gün içinde iyileşecekti, ama şimdilik kolu askıdaydı ve Peter'a onu öldürmeye ne kadar yaklaştığını hatırlatıyordu bu. Alicia etrafa bağırarak emirler yağdırmadığı zamanlarda içine kapanıyor, savaş psikolojisine girdiğini Peter'a böyle ifade ediyordu. Greer hücrede Alicia'nın başına bir şeyler geldiğini, feci dövüldüğünü söylemişti; ama Alicia bu konuda sorulan sorulara da, teselli çabalarına da sert tepki gösteriyordu. "Ben iyiyim" diyordu, iyi olmadığını belli eden bir katılıkla. "Beni merak etme. Başımın çaresine bakabilirim." Hatta Peter'dan bilerek uzak durur gibiydi, uzun süreler boyunca ortadan kayboluyordu; Peter onu tanımasa, Alicia'nın ona kızgın olduğunu düşünürdü. Alicia saatler sonra, at teri kokarak geliyordu; ama Peter nereye gittiğini sorduğunda, etrafı kolaçan ettiğini söylüyordu sadece. Bundan şüphelenmek için bir sebep olmasa da Peter bu açıklamayı inandırıcı bulmuyor, dillendirilmeyen bir şeyin üstünü örttüğüne inanıyordu.

Tifty de fark edilmesi güç, ama önemli bir değişim geçirmişti. Greer'la tekrar bir araya gelmesi, onu Peter'ın beklediğinden daha çok etkilemişti. Seferberlik Ordusu'nda birlikte görev yapmalarının aralarında bağ oluşturduğu tartışılmazdı zaten, ama Peter dostluklarının bu kadar derin olduğunu tahmin etmemişti. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Peter başta buna şaşırdı, ama sebep belliydi: Greer'la Tifty yıllar önce, Crukshank'le birlikte buraya gelmişlerdi. Tarla öyküsü, Dee ve iki küçük kız: Yaşayan tüm insanların arasında, Tifty Lamont'un kalbini en iyi bilen kişi Greer'dı.

Saatler, günler böylece geçip gitti. Her şey iki sorunun yanıtına bağlıydı. Plan işe yarayacak mıydı? Ve işe yararsa, Amy'ye zamanında ulaşabilecekler miydi?

Peter üçüncü gece, artık bir saniye bile bekleyemez hale gelince, herkesin uyuduğu polis karakolu bodrumunun merdiveninden dışarı çıktı. Geniş tente, binanın önünün karlanmasını engelliyordu. Alicia sırtını duvara dayamış oturuyordu; dizlerini göğsüne çekmişti. Askıyı çıkarmıştı. Bir elinde, alt kısmı tırtıklı olan uzun bir kasatura tutuyordu; diğer elindeyse biley taşı vardı. Bıçağın iki yüzünü sakince, düzenli hareketlerle biliyor ve her seferinde durup eserini inceliyordu. Öyle odaklanmıştı ki, başta Peter'ı fark etmemiş gibiydi; sonra onun varlığını sezince, gözlerini kaldırıp baktı. Konuşacak gibi oldu, ama bir şey demedi; yüzünde hafif bir dalgınlıktan başka ifade yoktu.

"Sana eşlik edebilir miyim?"

"İstiyorsan otur."

Peter yere, Alicia'nın yanına oturdu. Şimdi hissedebiliyordu. Alicia'nın dizginlemekte zorlandığı hiddeti etrafa yayılıyordu. Elektrik akımı gibi.

"Bıçağın güzelmiş."

Alicia bıçağı sabırla bilemeye devam etti. "Eustace verdi."

"Yeterince keskin mi sence?"

"Ellerim boş durmasın diye yapıyorum."

Peter söyleyecek söz aradı, ama bulamadı. *Nereye gittin Lish?*

"Sana kızmalıyım aslında" dedi. "Sana verilen emirlerin ne olduğunu söyleyebilirdin."

"Ne yapacaktın ki? Peşimden mi gelecektin?"

"Zaten asker kaçağıyım. Birkaç gün önce firar etmem fark etmezdi."

Alicia bıçağın ucuna üfledi. "O emirler sana verilmemişti Peter. Yanlış anlama... Seni gördüğüme sevindim. Çok da şaşırmadım aslında. Burada olman mantıklı geliyor garip bir şekilde. Sen iyi bir subaysın ve sana ihtiyacımız olacak. Ama hepimizin farklı farklı işleri var."

Peter afallamıştı. İyi bir subay? Alicia'nın gözünde Peter bu muydu sadece? "Bunlar başkasının sözleri gibi geliyor kulağıma."

"Kulağına nasıl geldiği önemli değil. Durum bu. Birinin bunları

söylemesinin vakti gelmişti belki de."

Peter nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Tanıdığı Alicia bu değildi. Alicia o hücrede başına gelen şey (her ne ise) yüzünden öyle çok içine kapanmıştı ki, sanki artık yoktu.

"Senin için endişeleniyorum."

"Eh, endişelenme."

"Ciddiyim Lish. Bir terslik var. Bana anlatabilirsin."

"Anlatacak bir şey yok." Alicia onun gözlerine baktı. "Belki de sadece uyanıyorum. Gerçeklerle yüzleşiyorum. Sen de yüzleşmelisin. Bu iş kolay olmayacak."

Peter incindiğini hissetti. Alicia'nın yüzünde biraz olsun sıcaklık aradı ama bulamadı. Bakışlarını kaçıran o oldu.

"Şu an ne yaşıyor sence?" diye sordu.

Daha net konuşmasına gerek yoktu. Alicia onun kimi kastettiğini biliyordu.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Gitmesine neden izin verdin?"

"*İzin* filan vermedim Peter. Bana soran olmadı."

Buz gibi bir sessizlik çöktü.

"Canım acayip içki çekiyor" dedi Peter.

Alicia usulca güldü. "Bak bu yeni bir şey. Böyle konuştuğunu ilk kez duyuyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır." Sonra: "Twentynine Palms'taki sığınakta viski bulduğumuz geceyi hatırlıyor musun?"

Viski şişesi bir masanın gözündeydi. Humveelerin tamirini, yolculuk için hazır olmasını kutlamak amacıyla şişeyi elden ele geçirmiş ve doğuya, Colorado'ya yapacakları yolculuğa, atılacakları büyük maceraya içmişlerdi.

"Amma sarhoş olmuştuk ha" dedi Alicia. "Hele Michael. O hemen sarhoş olur zaten."

"Yok, sarhoş olan Pabuç'tu galiba. Işıklı çubuklardan birini kırıp içindeki sıvıyı yüzüne gözüne bulaştırmıştı hani, hatırlıyor musun? 'Bakın, bakın, viralim ben!' O çocuk âlemdi."

Peter hatasını hemen anladı. Pabuç'un ölümü beş yıldan sonra bile

hassas bir konuydu; Peter onca zamandır Alicia'nın çocuğun adını bile ağzına aldığını duymamıştı.

"Kusura bakma. Niyetim şey değildi..."

Ufukta parlak bir ışık çaktı. Şimşek? Kışın? Birkaç saniye sonra, boğuk ama belirgin gürlemeyi işittiler.

Eustace basamakların dibinde belirdi. "Ben de duydum. Hangi yönden geldi?"

Güneyden gelmişti. Mesafeyi kestirmek güç olsa da, yaklaşık sekiz kilometre olduğunu tahmin ettiler.

"Eh" dedi Eustace başını sallayarak, "yarın duruma bakarız."

Şafaktan hemen sonra, Nina'nın gönderdiği bir ulak geldi. Gizlenme yerlerindeki patlayıcılar işe yaramıştı; planları başarılı olmuştu. Ölenlerin arasında, Guilder'ın isyancıları ele geçirmesi için gönderdiği timin başındaki Bakan Suresh'in de bulunduğu söyleniyordu. Herkes bu başarıların devamının geleceğini umuyordu.

Mesajın ikinci kısmı daha da umut vericiydi. Dün akşamdan beri Proje'nin önünde bir TIR duruyordu. En az yirmi kişilik, büyük bir güvenlik ekibi tarafından korunuyordu. Son parça da yerine oturmuştu; viraller hareket halindeydi. Guilder elini belli etmişti.

Herkes kalkıştıkları şeyin öneminin farkındaydı. Planları iyi gibiydi, ama başarı olasılığı düşüktü. Guilder'ın şehir halkının stadyuma gitmesini emretmesi, şehrin geri kalanının doğru dürüst korunmayacağı anlamına geliyordu ve plan yolunda giderse, isyancılar tek darbede rejiminin bütün başlarını birden keseceklerdi. Ama zamanlama çok önemliydi; birçok direnişçi birbirinden bağımsız hareket edecekti ve kuşatma başlayınca birbirleriyle iletişim kurma imkânları kalmayacağından, bir terslik çıkması ihtimali epey yüksek olacaktı. Öngörülmeyen herhangi bir değişiklik, operasyonun kaosa dönüşmesine yol açabilirdi,

En büyük belirsizlik Sara'ydı. Kubbe'nin bodrumundaysa onu kurtarmak epey güç olacaktı; kızının yerini de bilen yoktu. Kız Kubbe'de veya bambaşka bir yerde olabilirdi. Binaya saldırıp ateş

etmeye başladıklarında, dostla düşmanı ayırt etmek neredeyse imkânsız olacaktı. Hollis'le Michael'ın yanlarına bir öncü ekip alıp bodruma inmeleri kararlaştırıldı. Sara'yı sadece beş dakika içinde bulmaları gerekiyordu. Sonrasında bina, içindeki herkesle birlikte havaya uçurulacaktı.

Eustace stadyumda yürütülecek operasyonu yönetecekti. Patlayıcı paketinin hazırlanmasında kullanılan bir çeşit nitrogliserin, Proje'nin yapımı sırasında inşaat sitesinden çalınmış ve amaca uygun şekilde değiştirilerek, daha güçlü ama bir o kadar da dengesiz hale getirilmişti. Kubbe'de Sara'ya verilen ve artık yitirildiği varsayılan patlayıcı da bu türdendi. Çok güçlü olsa da, etkililiğini garantilemenin tek yolu bombayı on bir viralin, Eustace'ın tabiriyle "bizzat ayaklarına kadar" götürmekti. Peter başta değilse de, sonradan anladı. Söz konusu olan, bombanın Eustace'ın ayaklarıyla virallere gideceğiydi.

Ekipleri şehre, hepsi de ana kanalizasyon borusuyla bağlantılı olan dört ayrı noktadan girecekti. Eustace'ın ekibi (Peter, Alicia, Tifty, Lore ve Greer) stadyumdaki kargaşadan faydalanarak kalabalığa karışacaktı; Nina'nın komutasındaki isyancılarsa, vakit geldiğinde kontrolü ele geçirmek için tribünlerde çoktan konuşlanmış olacaklardı. Tuvaletlere ve üst tribün merdivenlerinin altına silahlar gizlenmişti. Eustace'ın sahaya çıkması, saldırıyı başlatma işareti olacaktı.

Hava kararmaya başlayınca yola çıktılar. İzlerini gizlemeleri gereksizdi; sonuç ne olursa olsun buraya dönmeyeceklerdi. Tepeden bakan engin, kayıtsız gökyüzü açıktı ve yıldızlarla doluydu. *Eh,* diye düşündü Peter, *o kadar da kayıtsız değildir belki de.* Greer'ın doğru söylediğini, yukarıda onları umursayan birinin olduğunu kesinlikle umuyordu. Askeri cezaevinde yaptıkları konuşmanın üzerinden sadece birkaç hafta geçtiğine inanmak güçtü. Boruya ulaşınca yürümeye başladılar. Peter yalnızca Amy'yi değil, Rahibe Lacey'yi de düşündüğünü fark etti. O ikisi birbirinden farklıydı. O kadın hiç korkmadan, sonucu tamamen kabullenerek Babcock'ın karşısına çıkmıştı. Peter kendisinin de o kadar cesur olabileceğini umuyordu.

Stadyuma en yakın rögar kapağının altına geldiklerinde aralarında son kez konuştular. Diğer ekipler Vatan'ın çeşitli yerlerine gidecek ve stadyumdaki patlamayı duyana kadar yeraltında gizlenecek, sonra da saldırıya geçeceklerdi. Sadece Hollis'le Michael daha önce hareket edecekti. Saldırı için uygun anı öngörmek imkânsızdı; sezgilerine güvenmeleri gerekecekti.

"İyi şanslar" dedi Peter. Üç adam el sıkıştılar ve bu yetersiz gelince kucaklaştılar. Lore parmak uçlarında yükselip Hollis'i sakallı yanağından öptü.

"Dediğimi unutma" dedi ona. "Seni bekliyor. Onu bulacaksın, biliyorum."

Hollis'le Michael tünelde gözden kayboldular. Herkesin el sıkışıp birbirine iyi şanslar dilemesinden sonra diğer gruplar o ikisinin peşinden gitti. Peter'la geri kalanlarsa beklediler. Soğuk uyuşturucuydu; hepsinin ayakları ıslaktı, ayakkabılarına pis kokulu sular dolmuştu. Eustace taşıdığı ölümcül yükü zeytuni ceketinin altında gizliyordu. Kimse konuşmasa da, o adamı sarmalayan sessizlik daha derindi. Eustace baş başa yaptıkları konuşmada Peter'a başka yol olmadığını söylemişti. Bu işi seve seve yapacağını da söylemişti. Birçok insanı ölüme göndermişti. Sıranın kendisine gelmesi adildi.

Saat beşi biraz geçe Tifty merdivenin tepesinden seslendi: "Başlıyor. Harekete geçmeliyiz."

Birer dakika arayla, teker teker çıkacaklardı. Rögar stadyumun güney tarafındaydı, Nina'nın ekibinden birinin bıraktığı kamyonetin altındaydı. Kamyonet eninde sonunda fark edilecekti –*Bunun burada ne işi var?*–, ama henüz dikkat çekmemişti. Rögardan çıkınca, stadyuma giren insanların arasına karışacaklardı. Tehlikeli bir işti bu, ama tehlikeli işlerin ilkiydi sadece.

Önce Eustace çıktı. Greer merdivenin tepesinden seyretti. "Tamam" dedi. "Başardı galiba."

Sonra Lore'la Greer çıktılar. Stadyuma girince, içerideki belirli noktalarda buluşacaklardı. Alicia sondan bir önce, Tifty ise en son çıkacaktı. Peter merdivenin dibine gitti. Arkasında Alicia duruyordu.

Hepsi gibi o da kaşındıran yaylacı tuniği ve pantolonu giymişti.
"Kolun için kusura bakma" dedi Peter yüzüncü kez.
Alicia anlayışla gülümsedi. Günlerdir ilk kez gülümsemişti. "Birimizin diğerini vurmasının vakti gelmişti herhalde. Yapmadığımız başka bir şey kalmamıştı çünkü. Neyse ki berbat bir nişancısın."
"Bu dokunaklı bir sahne" dedi Tifty umursamaz bir alaycılıkla, "ama cidden *gitmeliyiz*."
Peter duraksadı; bunların son sözleri olmasını istemiyordu.
"Eline fırsat geçecek demiştim, değil mi?" Alicia ona çabucak sarıldı. "Adamın ne dediğini duydun, kımılda. Ortalık yatışınca görüşürüz."
Ama konuşurken Peter'a bakmadı, yaşlı gözlerini kaçırdı.

Guilder'ın sorunu şuydu: Ne giyecekti?
Horace Guilder'ın takım elbise ve kravat giyme dönemi sona ermişti. Hayatının o kısmı bitmişti artık. Takım elbise devlet görevlilerinin kıyafetiydi, Sonsuz Hayat Tapınağı'nın başrahibinin değil.
Bütün bunlar biraz huzursuz ediciydi. Guilder çocukken bile kiliseye pek gitmemişti. Annesi onu arada bir götürse de, babası hiç gitmezdi. Ama Guilder rahiplerin cüppe giydiklerini hatırlıyordu. Elbise gibi bir şey.
"Suresh!"
Adam topallayarak odaya girdi. Berbat görünüyordu. Yüzü şişmişti ve pembeydi; kaşlarıyla kirpiklerinin yanması, gözlerine şaşkın bir ifade katmıştı. Her tarafı kesilmiş, morarmış, yanmış ve soyulmuştu. Birkaç günde tamamen iyileşirdi, ama şimdi kendinden epey üst sıkletten biriyle yaptığı boks maçını kaybetmiş bir adamla Paskalya jambonunun arasında bir şey gibi görünüyordu.
"Hizmetçi cüppesi getir bana."
"Neden?"
Guilder elini kapıya doğru salladı. "Sen getir. Büyük beden olsun."

Cüppe getirildi. Suresh odada kaldı; Guilder'ın tuhaf talebinin sebebini açıklamasını umuyordu besbelli veya belki de tek istediği, Guilder'ın o giysiyi giymeye çalışmasını seyretmekti.

"İşin yok mu senin?"

"Kalmamı istiyorsun sandım."

"Saçmalama. Git arabayla ilgilen."

Suresh topallayarak uzaklaştı. Guilder boy aynasının karşısına geçip cüppeyi önünde tuttu. Bunu giyince soytarı gibi görünecekti yahu. Ama zaman azalıyordu; İK yaylacıları stadyuma her an getirebilirdi. Biraz gecikmek ille de kötü olmazdı –milletin beklentisi artardı–, ama Guilder fazla oyalanırsa kalabalığı kontrol altında tutmak güçleşirdi. En iyisi gözünü karartmaktı; cüppeyi başından geçirdi. Aynadaki görüntüsü, bir soytarınınkinden çok, düğünü yapılan bir Amish gelininkine benziyordu. Kıyafet çok biçimsizdi. Guilder gardırobundaki askıdan aldığı iki kravatı düğümleyip beline bağladı. Böyle daha iyi olmuştu kesinlikle, ama eksik bir şey vardı. Çocukluğundan hatırladığı kadarıyla rahipler boyunlarına bir çeşit atkı asarlardı hep. Pencereye gitti. Açık perdeler kalın, uçları püsküllü, altın sarısı kordonlarla bağlanmıştı. Bu kordonları çözüp omuzlarına astı (püsküller bel hizasında sallanıyordu) ve tekrar aynaya baktı. Dinden de, modadan da hiç anlamayan biri olarak fena iş çıkarmamıştı. Geleceğin tarihçileri Sonsuz Hayat Tapınağı'nın Başrahibi, Uygarlığın Yeniden Kurucusu, İnsanlarla Virallerin İşbirliği Yaptığı Yeni Çağın Şafağının Çobanı Horace Guilder'ın kendini bir çift perde kordonuyla kutsadığını öğrenince şoke olacaklardı.

Kapıyı açınca, Suresh'in kendisini beklediğini gördü. Adamın kirpiksiz gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Tek kelime etme."

"Etmeyecektim zaten."

"Etme zaten."

Asansörle lobiye indiler. Binada çıt çıkmıyordu; Guilder özel muhafızlarının çoğunu stadyuma göndermişti. Buradaki işbirlerle kırmızı gözlülerin sayısı azalsa da, stadyumda kontrolü sağlamak

şarttı. Araçlar soğuk havaya egzoz dumanı salarak bekliyordu: Guilder’ın arabası, muhteşem yükünü taşıyan TIR, eskortluk yapacak bir çift kamyon ve bir zırhlı kamyonet. Guilder arkasında iki işbirin ayakta durduğu kamyonete hızlı adımlarla yürüdü. Rahip kıyafetinin bir özelliği vardı: Kış gecelerinde pek ısıtmıyordu. Guilder palto giymediğine hayıflandı.

“Açın.”

Guilder’ın karşısında, sırada oturan kişinin onca sorunun kaynağı olduğuna inanmak güçtü. Guilder onu güzel bulabilirdi, o gözle baksaydı eğer. Gerçi kadın çıtı pıtı değildi. Her tarafında şişlikler ve morluklar olsa da, sağlam yapılı olduğu belliydi. Gözleri çukurdu, yüzü kemikliydi, vücudu sırım gibi ve kaslı olmasına karşın kadınsıydı. Ama Guilder, Sergio’yu erkek olarak hayal etmişti hep, üstelik sıradan bir erkek olarak da değil; zihninde kurguladığı Sergio, Che Guevara’ya benziyordu, küçük gözleri, bakımsız sakalı olan bir muz cumhuriyeti devrimcisiydi. Bu kadınsa Jeanne d’Arc gibiydi.

“Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?” Guilder yanıtı hiç umursamıyordu aslında; sırf eğlencesine sormuştu.

Kadının el ve ayak bilekleri kelepçeliydi. Yarılmış ve şişmiş dudakları, sesinin gripmişçesine boğuk çıkmasına yol açıyordu. “Üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

Guilder güldü. Sergio üzgündü demek! “Söylesene, neden üzgünsün?”

“Birazdan senin başına gelecek şeyler için.”

Sergio sonuna kadar asi olacaktı demek. Guilder bunu normal, ama sinir bozucu buldu. Bu kadını biraz daha dövmek geldi içinden.

“Son şans” dedi kadın.

“İlginç bir bakış açın var” diye karşılık verdi Guilder. Açık kapıya sırtını döndü. “Götürün şunu.”

Lila yatağın kenarında uzun süre oturup kızı seyretti. Pencereden giren eğik huzmeler, sarı ve kıvırcık saçı yastığa saçılmış olan kızın uyuyan yüzünü aydınlatıyordu. Kız günlerdir hırçındı, saatlerce surat

asıp hiç konuşmadıktan sonra birden patlayıp sinir krizi geçiriyor, oyuncaklarını fırlatıyordu; ama uykudayken savunmasız kalıp tekrar güvenen, huzurlu bir çocuğa dönüşüyordu: *Adın ne?* diye düşündü Lila. *Rüyanda kimi görüyorsun?*

Elini uzatıp küçük kızın saçına dokunacakken kendini tuttu. Çocuk uyanmazdı; sebep bu değildi. Sebep Lila'nın elinin değersizliğiydi. Yıllarca öyle çok Eva gelip gitmişti ki. Oysa tek bir Eva olmuştu aslında.

Üzgünüm küçük kız. Bunu hak etmiyordun; hiçbiri hak etmiyordu. Ben dünyanın en bencil kadınıyım. Ne yaptıysam sevdiğim için yaptım. Umarım beni bağışlarsın.

Çocuk kımıldanıp yorganı üstüne çekti ve yüzünü Lila'ya çevirdi. Çenesi kasıldı; hafifçe inledi. Uyanacak mıydı? Ama hayır. Avcunu yanağının altına sokup bir rüyadan diğerine geçti.

Böylesi daha iyi, diye düşündü Lila. *Karanlığın içine karışıp gitmem daha iyi.* Yataktan yavaşça kalktı. Kapıda dönüp kıza son bir kez bakınca anıları canlandı: Sevgiyle kurdukları yuvalarında, çocuk odasının kapısında Brad'le birlikte durmasını ve küçük kızlarını, o yeni doğmuş bebeği, beşiğinde uyuyan o mucizeyi seyretmelerini anımsadı. Onca yıl önce, çocukları ölünce Lila ölmeyi öyle istemişti ki. Cennet rüyalardan oluşan bir yerse, Lila o rüyayı sonsuza dek yaşayabilirdi.

Elveda, diye düşündü. *Elveda sana, birilerinin çocuğu.*

Stadyumun önünde düzenli bir kaos hâkimdi; dev bir kalabalık hareket ediyordu. Peter akıntıya usulca karıştı. Kimse ona bakmıyordu; başı tıraşlanmış, vücudu kirli, paçavralar içindeki sıradan biriydi.

"Devam edin, devam edin!"

Bir rampayı dört sıra halinde çıkıp demir kapıdan geçerek stadyuma girdiler. Peter'ın solundaki beton merdivenler numaralı kapılara çıkıyordu; ilerideki daha uzun bir merdivense üst tribünlere kadar yükseliyordu. Kalabalık ayrılıyordu; iki sıra alt tribünlere, iki

sıraysa üst tribünlere gidiyordu. Saha iyice aydınlatılmıştı; kapıların ardından ışık yayılıyordu. Peter, Lore’u ve Eustace’ı görmeye çalıştı, ama fazla ilerideydiler. Belki de sıradan ayrılmışlardı. Harfleri takip ederek merdiveni çıktı. P, Q, R, sonra da: S.

Peter diz çöküp ayakkabısını bağlar gibi yaptı. Arkasındaki kişi ona çarptı ve şaşkınlıkla homurdandı. Ne olursa olsun durmamak gerekirdi.

“Pardon. Sen geç.”

İnsanlar Peter’ın etrafından geçip gidiyorlardı. Sürünen ayakların arasından bakınca en yakındaki muhafızı gördü. Adam on metre öteden Peter’a doğru, dalgın gözlerle bakıyordu... Akıştaki düzensizliğin sebebini anlamaya çalışıyordu muhtemelen. *Başka tarafa bak*, diye düşündü Peter.

İşbir gözünü bir an çevirince Peter merdivenin altındaki boşluğa daldı. Arkasından bağrışmalar gelmedi. Kalabalıktakiler onu ya fark etmemiş ya da umursamamışlardı, kendilerini itaat etmeye kaptırmışlardı her zamanki gibi. Erkekler tuvaletinin girişi on metre ileride, tribünlerin dibindeydi. Kapısı yoktu; mahremiyet bir beton tuğla duvarla sağlanıyordu yalnızca. Peter merdivenin kenarından baktı. Yaylacılar ayaklarını sürüyerek geçip gidiyorlardı. *Şimdi.*

Oda şaşılacak kadar genişti. Sağ duvarda pisuarlarla kabinler uzun bir sıra halinde uzanıyordu. Son kabine hızlı adımlarla giden Peter kapıyı açınca, klozetin ucunda oturan bir kadın gördü; kısa ve siyah saçlı olan bu vahşi görünüşlü kadın, elindeki ağır kabzalı altıpatları Peter’ın yüzüne doğrultmuştu.

“Sergio yaşıyor.”

Kadın tabancayı indirdi. “Peter?”

Peter başıyla onayladı.

“Nina” dedi kadın. “Gidelim.”

Peter’ı tuvaletin arkasındaki küçük bir odaya götürdü: masa ve sandalye, tekerlekli Vileda kovaları ve tek sıra halinde uzanan metal dolaplar. Nina dolaplardan birinden Peter’ın daha önce hiç görmediği türden, tüfekle büyük tabanca karışımı, uzun şarjörlü ve namlu altında ikinci bir kabza bulunan bir çift silah çıkardı.

“Bunları kullanmayı biliyor musun?” dedi.

Peter bildiğini göstermek için namluya mermi sürdü.

“Kesik kesik ve bel hizasından ateş et. Saniyede on iki mermi atar. Tetiğe basılı tutarsan şarjör çabuk boşalır.”

Kadın ona fazladan üç şarjör verdikten sonra duvardaki, çekmeceyi andıran bir paneli açtı.

“O ne?” diye sordu Peter.

“Çöp bacası.”

Peter sandalyeye çıkıp, önce ayaklarını sokarak bacaya girdi ve aşağı kaydı. Bacanın kaydırak şeklinde olması hızını azalttı, ama yeterince değil. Ayaklarının üstüne sertçe düştü ve yere yığıldı.

“Kimsin *sen?*”

İki kişiydiler, üniformalıydılar. Kırmızı gözlüler. Âcizce sırtüstü yatan Peter’ın elinden hiçbir şey gelmezdi. Tabancasını göğsünün üstünde tutuyordu, ama ateş ederse sesler duyulurdu. Peter kalkıp kaçmaya telaşla çabalarken, adamlar bellerindeki silahları çektiler.

Sonra, Tifty. Soldakinin arkasında belirdi ve adamın kafasına tüfeğinin dipçiğiyle, aşağıdan yukarıya vurdu. Dönmeye çalışan ikinci adamın ayaklarını tekmeleyerek yerden kesti, diz çöküp adamın sırtına bindi, başını saçından tutup geriye çekerek boğazına serbest koluyla sarıldı ve çevirme hareketi yaptı. Bir çatırtı, ardından da sessizlik.

“İyi misin?” Tifty gözlerini kaldırıp Peter’a baktı. Hâlâ sımsıkı tuttuğu cesedin başı tuhaf bir açıyla sarkmıştı. Peter diğer kırmızı gözlüye baktı. Adamın başından yere koyu renkli kan akıyordu.

Peter “Hı hı” demeyi başardı.

Arkalarından bir tangırtı geldi ve Nina içeri düştü. Kedi gibi dörtayak üstüne düşer düşmez hemen silahını kaldırıp namluyu odada gezdirdi.

“Görüyorum ki geç kalmışım.” Tabancayı tavana doğrulttu. “Sen Tifty misin?”

Adam bir an suskun kaldı. Nina’ya dikkatle bakıyordu.

“Onu artık bırakabilirsin, biliyorsun” dedi kadın. “Bundan daha fazla ölecek değil ya.”

Tifty gözlerini kaçırdı. Cesedin başını bırakıp ayağa kalktı. Biraz sarsılmış gibiydi; Peter bunun sebebini merak etti.

"Bu cesetleri saklasak iyi olacak" dedi Tifty. "Eustace girmeyi başardı mı?"

"Başaramasa duyardık."

Bir çeşit yükleme alanındaydılar. Soldaki, büyük bir kamyonun sığacağı genişlikteki tünel dışarıya açılıyordu muhtemelen; sağdaysa daha küçük bir koridor vardı. Duvara çizilmiş okun üstünde KONUK TAKIMIN SOYUNMA ODASI yazısı vardı.

Cesetleri bir sandık yığınının arkasına gizleyip koridorda yürüdüler. Sahanın güney tarafının altındaydılar artık. Koridorun ucunda yukarıya çıkan bir merdiven vardı. Işık çok azdı. Peter yukarıdan kalabalığın uğultusunun geldiğini duyuyordu.

"Başlayana kadar burada bekleyelim" dedi Nina.

Zırhlı kamyonetin arka tarafındaki Amy hiçbir şey göremiyordu. Sürücü bölümüyle yük bölümünün arasında küçük bir pencere vardı, ama şoför onu kapatmıştı. Amy kendini kaçan bir atın peşi sıra sürüklenmiş gibi hissediyordu, ama zihni açıktı ve ana odaklıydı. Kamyonet tepeyi inip düz zeminde ilerlemeye başladı; lastikler tekerlek yuvalarına çamur ve kar sıçratıyordu.

"Hey, arkadaki."

Pencere açılmıştı. Şoför aynadan Amy'ye fesatça gülümsedi.

"Nasıl bir his?"

Yolcu koltuğundaki adam güldü. Amy bir şey demedi.

"Puştlar sizi" dedi şoför. Aynadan bakan gözleri kısıldı. "Kaç arkadaşımı öldürdüğünüzü biliyor musun?"

"Onlara arkadaş mı diyorsun?"

"Cidden" dedi adam karanlık bir kahkaha atarak, "o yaratıkları görmelisin. Seni paramparça edecekler."

Kamyonet derin çukurlardan geçerken sarsıldıkça zincirler şıngırdıyordu. "Adın ne?" diye sordu Amy.

Şoför kaşlarını çattı; idama götürülen bir kadından beklediği türden

bir soru değildi bu.

“Hadi, söyle ona” dedi diğer adam. Sonra yan dönüp yüzünü açık pencereye yaklaştırdı. “Adı Ufaklık.”

“Ufaklık?”

“Hı hı, ona herkes öyle der, aleti küçük diye.”

“Ha ha” dedi şoför. “Ha ha ha ha.”

Konuşma sona ermiş gibiydi. Sonra şoför tekrar aynaya baktı.

“Guilder’a söylediğin şey” dedi. Amy adamın tereddüdünü sesinden anladı. “Bir şeyler olacağını söyledin. Yani, palavra atıyordun, değil mi?”

Amy bir ayağını sıranın altına sokup, düşüncelerini adamın gözlerinden içeri, derinlere gönderdi. Şoför anında frene basınca öne savrulan ikinci adam yüzünü ön cama çarptı. Arkalarındaki aracın kamyonetin tamponuna çarpmasıyla birlikte cam kırılma ve metal ezilme sesleri duyulurken, ikinci adam bu kez geriye savruldu.

“Senin neyin var yahu?” İkinci adam elini yüzüne bastırmıştı. Parmaklarının arasından kan damlıyordu. “Burnumu kırdın piç!”

Konvoy durmuştu. Amy sürücü penceresine tık tık vurulduğunu işitti.

“Ne oluyor? Neden durdunuz?”

Şoför ağır ağır konuşarak karşılık verdi: “Bilmiyorum. Ayağım filan uyuştu herhalde.”

“Tanrım, şuna bak” dedi ikinci muhafız. Kanlı ellerini penceredeki adam görsün diye uzatmıştı. “Şu salağın yaptığına bak.”

“Başka bir şoföre ihtiyacınız var mı?”

Amy şoförün yüzünü aynadan seyretti. Adam başını iki yana salladı hararetle. “Ben iyiyim. Sadece... bilmiyorum. Tuhaftı. İyiyim ben.”

Penceredeki adam duraksadı. “Eh, dikkatli ol, tamam mı? Geldik sayılır. Kendine hâkim ol.”

Uzaklaştı; kamyonet ağır ağır harekete geçti tekrar.

“Sen dallamanın *tekisin*, biliyor musun?”

Şoför yanıt vermedi. Amy ile aynadan bakıştı. Sadece bir anlığına, ama Amy o gözlerdeki korkuyu gördü. Sonra adam gözlerini kaçırdı.

Saat 21.40. Hollis'le Michael eczanenin arkasındaki sokakta çömelmişlerdi. Amy'nin kamyonete bindirilmesini ve konvoyun stadyuma doğru yola çıkmasını dürbünle seyretmişlerdi. Kubbe'yi ele geçirecek olan saldırı ekibi, ateşli silahlarla boru bombaları taşıyan bir düzine adamla kadın, beş metre kadar aşağıdaki kanalizasyon borusunda saklanıyordu hâlâ.

"Ne kadar bekleyeceğiz?" dedi Michael.

Laf olsun diye sorulmuş bir soruydu bu; Hollis omuz silkmekle yetindi. Şehir boşalmış gibi dursa da, arka sokaktan görebildikleri kadarıyla Kubbe'nin girişini en az yirmi adam koruyordu. Dillendirmedikleri mesele şuydu ki, Sara ile Kate'in binada olup olmadıklarını ve binadaysalar onları nasıl bulacaklarını bilmiyorlardı; üstelik muhafızları aşmaları gerekecekti... Bu zorluklar zinciri soyutken aşılabilir gibi görünse de, şimdi çok daha ürkütücü geliyordu.

"Lore'u merak etme" dedi Hollis. "O kız kendi başının çaresine bakabilir inan."

"Merak ediyorum mu dedim?" Oysa Michael, Lore için kaygılanıyordu elbette. Hepsi için kaygılanıyordu.

"Onu sevdim" dedi Hollis. Kubbe'yi dürbünle inceliyordu hâlâ. "Sana iyi gelir. Lish'ten daha iyi."

Michael afallamıştı. "Sen ne diyorsun?"

Hollis dürbünü indirip Michael'ın gözlerine baktı. "Yapma Devre. Yalan söylemeyi asla pek beceremedin. Çocukluğumuzda siz ikiniz nasıl kapışırdınız, hatırlıyor musun? O zamanlar bile gayet barizdi."

"Öyle miydi?"

"En azından bana bariz geliyordu. Her şey. Sen, o." Hollis geniş omuzlarını silkip tekrar dürbünle baktı. "En çok da sen. Lish'in hislerini anlamayı asla beceremedim."

Michael inkâra kalkıştıysa da başaramadı. Kendini bildi bileli Lish onun için özeldi. Karşılıksız olduğunu bildiği duygularını bastırmak için elinden geleni yapmış, ama bunu asla tam olarak becerememişti. Aslında biraz olsun bastırmayı bile becerememişti. "Peter biliyor mudur sence?"

“Asıl Lore’dan çekinmelisin. O kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Peter’ın bilip bilmediğiniyse ancak kendisinden öğrenebilirsin. Bence biliyordur, ama bir şeyi hem bilip hem bilmemek de mümkün.” Hollis gerildi. “Dur.”

Bir araç yaklaşıyordu. Kapı eşiğine çekildiler. Farlar arka sokağı aydınlattı. Michael nefesini tuttu. Beş saniye, sonra on: Kamyon uzaklaştı.

“Kimseyi vurdun mu hiç?” diye sordu Hollis usulca.

“Sadece viralleri.”

“İnan bana, bir kez başlayınca gerisi geliyor; düşündüğün kadar zor değil.”

Michael soğuğa karşın terlemeye başlamıştı. Kalbi küt küt atıyordu.

“Ne olursa olsun Sara’yı kurtar, tamam mı?” dedi. “İkisini de kurtar.”

Hollis başıyla onayladı.

“Ciddiyim. Seni korurum. Şu kapıdan geç yeter.”

“Birlikte gideceğiz.”

“Öyle görünmüyor. Onları sen kurtarmalısın Hollis. Anlıyor musun? Sakın durma.”

Hollis ona baktı.

“Ben söyleyeyim de” dedi Michael.

Lore’la Greer da diğerleri gibi kalabalığa karışmayı başarmışlardı. Yaylacı sıraları ayrılınca, yukarı çıkan insanların arasına ite kaka karışıp ikinci, üçüncü, sonunda da en üst tribüne çıktılar. Kontrol odalarına çıkan merdivenin dibinde buluştular.

“Başardık” diye fısıldadı Greer.

Silahlarını aldılar: ancak son çare olarak kullanacakları bir çift eski altıpatlar ve on beşer santim uzunluğundaki, kıvrık çelik kabzalarının uçları topuzlu olan iki bıçak. Kalabalıktaki son insanlar da stadyuma sokuluyorlardı. Greer yaylacıların düzenliliğine, uyuşukça itaat etmelerine şaşırdı. Köleydiler, ama bunun farkında değildiler veya belki de farkındaydılar ama çoktandır kabullenmişlerdi. Hepsi mi?

Belki hepsi değil. Sonucu köleliği kabullenmeyenler belirleyecekti.

“Benimle birlikte dua etmek ister misin?” dedi.

Lore ona şüpheyle baktı. “Dua etmeyeli epey oldu. Nasıl edildiğini bildiğimden emin değilim.”

Karşılıklı diz çöktüler. “Ellerimi tut” dedi Greer. “Gözlerini kapa.”

“Hepsi bu mu?”

“Düşünmemeye çalış. Boş bir oda hayal et. Oda bile değil. Hiçlik.”

Greer’ın ellerini tutan kadının biraz utandığı yüzünden belliydi. Avuçları kaygıdan terlemişti.

“Rahibeler gibi konuşacaksın diye düşündüm. Kutsal bilmemne, Tanrı bizi kutsasın filan.”

Greer başını iki yana salladı. “Bu kez hayır.”

Greer kadının gözlerini kapamasını seyrettikten sonra kendi gözlerini kapadı. Dalış anı: Greer içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Bir an sonra zihni düşüncenin ötesindeki, sınırsız bir enerjiye karıştı. *Ey Tanrım,* diye dua etti, *bizimle ol. Amy ile ol.*

Ama bir terslik vardı. Greer acı hissediyordu. Korkunç bir acı. Sonra acı geçti, bir karanlık tarafından yutuldu. Bu karanlık, Greer’ın zihninde bir tarladan geçen gölge gibi hareket etti. Bir ölüm, dehşet, kara kötülük tutulması.

Ben Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt...

İrkilen Greer gözlerini açtı. Büyü bozulmuştu; Greer dünyaya dönmüştü. Ne görmüştü? On İki’yi, ama diğeri neydi? Acısını hissettiği kişi? Hâlâ dizlerinin üstünde olan, boş ellerini havada tutan Lore da aynı şeyi yaşamıştı; Greer bunu kadının yüzündeki şok ifadesinden anladı.

“Wolgast kim?” diye sordu kadın.

Koridordan orta avluya doğru yürüyen Lila yere bastığının farkında bile değildi neredeyse. Kendini yenilmez hissediyordu; bazı kararlar verildi mi dönüşü olmazdı. Aradığı merdivenler, binanın diğer tarafındaki uzun bir koridorun sonundaydı. Köşeyi dönünce koşmaya

başladı, takip edilircesine kapıya koştu. İriyarı nöbetçi sandalyesinden kalkıp Lila'nın yolunu kesti.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Lütfen" diye inledi Lila, "açlıktan ölüyorum. Herkes gitti."

"Buradan gitmelisin."

Lila peçesini kaldırdı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Nöbetçi irkildi. "Affedersiniz hanımefendi" dedi kekeleyerek. "Elbette."

Kemerine bağlanmış ipten çıkardığı anahtarı kilide soktu.

"Teşekkürler" diyen Lila rahatlamış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Tanrı senden razı olsun."

Merdiveni indi. Basamaklardan inince, kan işleme tesisinin çelik kapısının önünde ayakta duran ikinci nöbetçiye doğru döndü. Buraya inmeyeli yıllar olsa da, tesisin korkunçluğunu hatırlıyordu: masalarda yatan insanları, dev buzdolaplarını, kan torbalarını, denekleri ebedi alacakaranlıkta tutan tatlı gazın kokusunu. Lila'yı seyreden nöbetçi, elini tabancasının kabzasına koymuştu. Lila hayatında hiç tabanca kullanmamıştı. Bu işin zor olmadığını umuyordu.

Nöbetçiye emin adımlarla yaklaştı ve son anda peçesini kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

"Yorgunsun."

Stadyumun kuzey tarafındaki yedek kulübesinin arkasında gizlenen Alicia yarı otomatik tabancasının şarjörünü çıkarıp boş yere inceledi, üstündeki hayali tozları sildi, sonra da şarjörü silaha geri takıp avcunun dibiyle vurarak yerine oturttu. Şarjörü on kez çıkarıp takmıştı. Ahşap kabzası çapraz çizgili olan tabancası .45ACP'ydi; şarjörü on iki kurşun alıyordu. *On iki*, diye düşünen Alicia ironiyi fark etti. Evren tuhaf ve hoş bir şekilde işliyordu bazen.

Kalabalık mırıldanmaya başladı. Alicia dizlerinin üstünde doğrulup sahaya baktı. Başlamış mıydı? Garip bir nesne, geniş bir platforma tutturulmuş, Y şeklinde, altı metre boyunda bir çelik çerçeve çekilerek sahaya getiriliyordu. Tepesindeki kollardan zincirler sarkıyordu.

Kamyon sahanın ortasında durdu; inen iki işbir arkadaki römorka koştular. Lastiklerin altına takoz koydular, kamyonla römorkun zincirini ayırdılar ve kamyona binip gittiler.

Alicia son hazırlıklarını yaptı. Kasaturayı sert, kalın bir sicimle uyluğuna bağlamıştı. Onu çıkarıp kemerine taktı.

Amy, diye düşündü. *Kan kardeşim. Tek istediğim şu.*

Martínez'i benim öldürmeme izin ver.

Araç konvoyu stadyumun ana rampasının önünde durduğunda, Guilder kamyonet kazasının etkisini üstünden atamamıştı hâlâ. Kaza büyük olmadığı için şanslıydılar.

Ama Guilder sağ salim geldiklerinde rahatlayacağını düşündüyse bile, kış karanlığında ışık saçan stadyumu görünce bu fikirden hemen vazgeçti. Arabadan inince müthiş bir insan gürültüsüyle karşılaştı. Yetmiş bin kişilik kalabalık tezahürat yapmasa da –fazla ürkektiler– kendine özgü bir gürültü çıkarıyordu. Yetmiş bin akciğer açılıp kapanıyordu; yetmiş bin çift ayak aylakça yere sürtünüyordu; yetmiş bin kalça, beton tribünlerde kıpraşarak rahat etmeye çalışıyordu. İnsan sesleri de duyuluyordu, öksürükler ve bebek ağlamaları; ama Guilder'ın asıl duyduğu ses, yeraltından gelen artçı deprem gürlemesini andırıyordu.

"Kadını yerine götürün" dedi.

Muhafızlar Amy'yi kamyonetten indirdiler. Guilder onu sürükleyerek götürmelerini seyretme ihtiyacı duymadı. Suresh'e TIR'ın uygun yere götürülmesini işaret etti. TIR rampaya çıktı.

Guilder sunum meselesini etraflıca düşünmüştü. Biraz şatafat gerekliydi. Kalabalığı şevklendirecek bir şeyler bulmakta zorlanırken, aklına bir benzetme gelmişti: Büyük maçlarda, oyuncular sahaya girerken gösteri yapılırdı. Suresh sahne yöneticisi olacaktı; gösterinin çeşitli görsel ve işitsel unsurlarını koordine edecekti. Listedeki maddeleri birer birer ele almışlardı: ses, ışıklandırma, sunum. İkindinin tamamını bu işle geçirmişlerdi. Birkaç pürüz çıkmıştı, ama hepsinin de üstesinden gelinebilirdi ve Suresh her şeyin kusursuz

olacağını söylemişti.

Rampaya çıktılar; Suresh topallasa da diğerlerine ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Rölantideki TIR'ın iki yanına İK personeli dizilmişti; üst düzey yöneticiler alt tribünlere oturmuşlardı bile. Guilder kalabalığın gürültüsünün müthiş bir enerjiyle, dalga dalga geldiğini hissediyordu. Sahadaki karlar temizlenince geride çamurlu bir arazi kalmıştı; ortada platform ve çerçeve bekliyordu. Fiyakalı bir aletti: Fikir Suresh'ten çıkmıştı. İsyancılar onu havaya uçuracaklardı az kalsın; kim biraz olsun sinirlenmezdi ki? Suresh bir doktor olarak, insan öldürmenin ilginç yollarını diğer herkesten daha iyi bilir gibiydi. Amy havada asılı tutulursa, altına yaptığını herkesin görmesi ihtimali artardı; hem kadın daha çok ve daha uzun süre acı çekerdi.

Guilder notlarını gözden geçirirken Suresh onun mikrofonunu, adamın kravatlardan yaptığı doğaçlama kemerine taktı. "Şuna basarsanız" dedi, Guilder'ın dikkatini ses düğmesine çekerek, "mikrofon çalışır."

Suresh geri çekildi. Kulaklığını indirip mikrofonu ayarladı ve geri sayıma başladı:

"Ses kabini."

(Hazır.)

"Işıklar."

(Hazır.)

"Ateş ekipleri."

(Hazır.)

Bu şekilde devam etti. Onu ilgisizce dinleyen Guilder cüppeli kollarını ringe çıkmaya hazırlanan boksör misali salladı. Bu hareketi tuhaf bulmuştu hep, boş bir gösteri olarak görmüştü. Şimdiyse gayet mantıklı geliyordu.

"Her şey hazır, sizi bekliyoruz" dedi Suresh.

Evet, beklenen an sonunda gelmişti. Kalabalık ne büyük şok yaşayacaktı. Guilder gözlüğünü takıp son bir derin nefes aldı.

"Pekâlâ millet" dedi. "Canlı görünelim. Maç saati geldi."

Öne, ışığa çıktı.

64

“Dani, uyan.”

Ses tanıdıktı, tanıdığı birinin sesiydi. Sara’nın kime ait olduğunu çıkaramadığı bu tuhaf ses yukarıdan geliyordu.

“Dani, gözlerini açmalısın. Açmaya çalışmalısın.”

Sara bilincini kazanmaya, vücudunu hissetmeye başlıyordu. Üşüdü birden. Boğazı ağrıyordu ve kuruydu; genzinde tatlı bir tat vardı. Gözlerini açması gerekiyordu –ses öyle diyordu–, ama gözkapaklarının her biri beş yüzer kilo ağırlığındaydı sanki.

“Sana bir şey vereceğim.”

Lila’nın sesi miydi bu? Sara koluna iğne batırıldığını hissetti. Hiçbir şey olmadı. Sonra:

Ah!

Sara dimdik oturuverdi; kalbi küt küt atıyordu. Ciğerlerine hava dolunca kuru kuru öksürdü.

Lila, Sara’nın başının arkasını eliyle tutarken onun dudaklarına fincan bastırdı. “İç.”

Sara su tadı aldı, soğuk su. Etrafındaki görüntüler netleşmeye başladı. Kalbi hâlâ bir kuşunki gibi hızla çarpıyordu. Uzuvlarında hissettiği acıların bir kısmı gerçek, bir kısmıysa hayaliydi. Başının vücudunun geri kalanıyla pek bağlantısı yoktu sanki.

“Bir şeyin yok” dedi Lila. “Merak etme. Ben doktorum.”

Lila doktor muydu?

“Çabuk olmalıyız. Bu kolay olmayacak, biliyorum, ama ayağa kalkabilir misin?”

Sara kalkabileceğini sanmıyordu, ama Lila onu denemeye zorladı. Sara dirseğinden tutan Lila’nın yardımıyla tekerlekli sedyede yan döndü. Önlük eteğinin altındaki uylukları beyaz bandajlarla sarmalanmıştı. Kolları da bandajlıydı. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

“Bana ne yaptılar?”

“Onlar ilik alırlar. Kalçadan başlarlar. Canın o yüzden acıyor.”

Sara yere bastı. Lila’nın burada olmasının, onu kurtarmasının tuhaflığını ancak o zaman fark etti.

“Senin neden tabancan var Lila?”

Sara’nın tanıdığı narin, kararsız kadından eser kalmamıştı. Lila’nın yüzünde telaş vardı. “Gel.”

Koridora çıktıklarında Sara ilk cesedi gördü: Yerde yüzükoyun yatan o laboratuvar önlüklü adamın bir anda öldüğü belliydi. Kafatasının tepesi parçalanmıştı ve içindekiler duvara saçılmıştı. Yakınında iki ceset daha vardı; biri göğsünden, diğeriyse boğazından vurulmuştu... Gerçi ikinci adam ölmemişti. Duvara yaslanmış oturuyordu, boynunu iki eliyle tutuyordu, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Dr. Verlyn’di bu. Boynundaki delik yüzünden, hızlı hızlı soludukça hırıltılar çıkarıyordu. Sara’ya yalvaran gözlerle bakarak dudaklarını ses çıkarmadan kımıldattı.

Lila, Sara’yı kolundan çekiştiriyordu. “Acele etmeliyiz.”

Bunu tekrar söylemesine gerek yoktu. Başka cesetlerin yanından koşarak geçtiler: duvarlara saçılmış kanlar, irkilme pozisyonunda kalakalmış insanlar, görmeyen gözlerdeki şaşkınlık. Burada katliam yapılmıştı. Lila yapmış olabilir miydi? Koridorun sonundaki ağır çelik kapı açık duruyordu. Kapının yanında yatan işbir başından vurulmuştu.

“Onu binadan çıkar” diye emretti Lila. “Bu son isteğim senden. Ne gerekiyorsa yap.”

Sara onun Kate’i kastettiğini anladı. “Lila, ne yapıyorsun?”

“Çoktan yapılması gereken şeyi.” Kadının yüzüne huzur gelmişti; gözleri şefkatle parlıyordu. “Yakında her şey bitecek Dani.”

Sara duraksadı. “Adım Dani değil.”

“Tahmin etmiştim. Gerçek adını söylesene.”

“Adım Sara.”

Lila bu ismi uygun bulmuşçasına, başını ağır ağır sallayarak onayladı. Sara’nın elini tuttu.

“Ona iyi bir anne olacaksın Sara” deyip onun elini sıktı. “Bunu biliyorum. Hadi koş şimdi.”

Guilder sahaya çıkınca sessizlik çöktü; yetmiş bin kişi ona bakmak için başını çevirdi. Guilder bir an öylece durup tribünlere göz gezdirerek sükûnetin tadını çıkardı. Mütevazı bir giriş yapacaktı, rahipler gibi. Platforma doğru yürürken zaman yavaşladı sanki. Elli metreyi kat etmenin bu kadar uzun süreceği kimin aklına gelirdi? Guilder'ın attığı her adımla birlikte etrafındaki sessizlik derinleşir gibiydi.

Platforma vardı. Sahanın önce bir yanındaki, sonra diğer yanındaki kalabalığa baktı. Diğer eli, belindeki ses düğmesini buldu.

"Milli marşımızı söylemek için herkes ayağa kalksın."

Hiçbir şey olmadı. Guilder doğru düğmeye mi basmıştı? Yanda duran, eliyle telaşla döndürme hareketi yapan Suresh'e göz attı.

"Lütfen ayağa kalkın *dedim.*"

Kalabalık gönülsüzce ayağa kalktı. "Vatan, Vatanımız" diye marş okumaya başladı Guilder, "canımız feda olsun sana..."

Emeğimizi karşılıksız sunuyoruz, ücret beklemeden. Vatan, Vatanımız, bir ulus yükseliyor burada. Güvenlik, umut ve emniyet hüküm sürüyor, parlak denizlerin arasında...

Guilder neredeyse başka hiç kimsenin marşı söylemediğini fark edince kaygılandı. Sağdan soldan gelen tek tük sesler duyuyordu –İK görevlileri marş söylüyordu tabii, bir de elli metre çizgisindeki çatlak sesli, somurtkan personel–, ama kalabalığın durumu protesto ettiği izlenimini iyice artırıyordu bu.

Vatan, Vatanımız, barış ve bolluk ülkesi. Cennet ışığı aydınlatıyor nadide güzelliğini. Tek zihin! Tek ruh! Sevginden başkasını görmüyor gözlerimiz. Vatanımız güçlü ve hür olsun: birleşsin ellerimiz ve kalplerimiz!

Marş cılız seslerle son buldu. Hiç hayra alamet değildi bu. Guilder'ın koltuk altında beliren ilk ter damlaları beline kadar indi. Kalabalığı coşturmak için marşı düzgün okuyacak birini bulsa daha iyi olurdu belki de. Yine de insanların bu akşamki dönüşüm şenliğine tamamen katılmalarını sağlayacak birkaç şey planlamıştı. Genzini temizleyip Suresh'e bir kez daha baktı ve adamın başıyla onay verdiğini görünce konuştu.

“Bugün karşınızda dururken, yeni bir dönemin başlangıcı...”
“Katil!”
Kalabalıkta mırıldanmalar oldu. O ses Guilder’ın arkasından, üst tribünlerde bir yerden gelmişti. Guilder dönüp o yüz denizine göz gezdirdi.
“Cani!”
Kadın sesiydi bu. Guilder onun parmaklığın ardında ayakta durduğunu gördü. Kadın yumruğunu kaldırmıştı ve hiddetle sallıyordu.
“Seni kasap!”
Guilder “Şu kadını tutuklayın!” diye bağırdı mikrofona, fazla yüksek sesle.
Kargaşa patlak verdi. Sahaya cisimler fırlatılıyordu. Kalabalıktakiler sahip oldukları tek şeyi, ayakkabılarını fırlatıyorlardı.
“Canavar! Suikastçı! İşkenceci!”
Guilder donakaldı. Bunların hiçbirini beklememişti.
“İblis! Tiran! Domuz!”
“Şeytan! İfrit! Zebani!”
Guilder çabucak bir şeyler yapmazsa kalabalığın kontrolünü tamamen yitirecekti. Suresh’e işaret verdi; düğmeye basıldı. Rengârenk ışıklar yanarken ve dumanlar salınırken, kadını taşıyan kamyonet sahaya peşinde TIR’la birlikte girdi. Aynı anda ateş ekipleri sahanın kenarlarında koşup etil alkolle ıslatılmış ahşap fıçıları tutuşturdular; saha titrek alevlerle çevrildi. Kamyonet platformun önünde dururken, TIR geniş bir çember çizerek döndü ve geri geri gitmeye başladı. Muhafızlar kamyonetin arka kapısını açtılar ve sırada oturan kadını çekerek ayağa kaldırıp platformun dibindeki çamurlu toprağa fırlattılar.
“Ayağa kalk.”
Kalabalık gürlüyordu... Yuhalıyor, ıslık çalıyor, ayakkabıları füze gibi fırlatıyordu.
“Ayağa kalk dedim.”
Guilder kadının kaburgalarını var gücüyle tekmeledi. Kadın bağırmayınca Guilder onu tekrar tekmeledi ve ayağa kaldırıp yüzünü

onunkine öyle yaklaştırdı ki, burunları birbirine değdi.

“Başına geleceklerden haberin yok.”

“Aslında var. Epeydir tanışıyoruz denebilir.”

Guilder bu tuhaf iddiayı nasıl yorumlayacağını bilemedi, ama umursamadı da. Muhafızlara kadını götürmelerini işaret etti. Kadın onu sürükleyerek çerçevenin dibine götüren ve diz çöktüren adamlara direnmedi. Yanakları, tuniği, saçı çamurluydu. Parlak ışıklar altında cılız, neredeyse kukla gibi görünüyordu; ama Guilder onun gözlerindeki asiliği, korkmayı tamamen reddetme kararlılığını hâlâ görebiliyordu. Virallerin onun işini çabucak bitirmeyeceklerini umdu. Muhafızlar kadının kelepçelerini çıkardılar, sonra da bileklerine çerçevenin tepesinden sarkan zincirleri bağladılar.

Bocurgatı kullanarak onu havaya kaldırmaya başladılar.

Kadın yükseldikçe kalabalığın gürlemesi artıyordu. İtiraz mı ediyorlardı? Yoksa hoşlarına mı gidiyordu? Bir insanın parçalanmasını seyredecek olmanın yoğun heyecanına mı kapılmışlardı? Guilder kendisinden nefret ettiklerinin farkındaydı, ama kalabalık şimdi bunu düşünmüyordu; karanlık enerjileri, bu gecenin dönüştürücü gücüyle birleşmişti.

Kadının yükselişi epey yukarıda son buldu; kolları iki yandan sarkıyordu, vücudu sallanıyordu.

“Son sözün?”

Kadın bir an düşündü. “Elveda?”

Guilder güldü. “Hah şöyle.”

“Tam tersini kastetmiştim.”

Guilder onu daha fazla dinlemek istemiyordu. TIR’ın arka tarafına doğru döndü. Kalın çelik yelekler giymiş iki işbir kapının kanatlarının yanında duruyordu. Suresh, Guilder’ı kenardan, dikkatle seyrediyordu; onunla göz göze gelen Guilder başıyla onay verdi.

Hey Lila, diye düşündü, *kuruntulu yaratık, artık bir önemin yok;* bunu *seyret.*

Birden sessizlik çöktü. Stadyuma karanlık çökünce herkes

donakaldı.

Mavi bir ışık yandı.

Harekete geçme vakti gelmişti. Greer'la Lore saklandıkları yerden fırlayıp merdivenleri koşarak çıktılar. Kontrol odasının kapısında tek bir işbir nöbet tutuyordu. Oraya önce Greer vardı.

"Ne oluyor?" Nöbetçi bıçakları fark etti. "Hey" dedi.

Greer onu kulaklarından tutup –adam kepçe kulaklıydı neyse ki– kafa attı. Adam yığılıp kaldı.

Kapıdan içeri daldılar. Yine tek bir adam, bir kırmızı gözlü çıktı karşılarına. Işıklı ve düğmeli, mikrofonlu bir panelin önünde oturuyordu; başında büyük bir kulaklık vardı. Bir duvardaki pencereler maviye boyanmış sahaya bakıyordu. Adam kulaklık taktığından, onların içeri girdiğini fark etmedi. Greer'la Lore'un arasındaki örtük anlaşma gereği, sıra Lore'daydı.

Kırmızı gözlü başını kaldırdı. "Hey, buraya girmeniz yasak."

"Doğru" diyen Lore adama usulca arkadan yaklaşıp sol eliyle onun alnını tuttu ve boğazını kâğıt gibi kesti.

TIR'ın kapıları açıldı.

Görkemle, krallar gibi dışarı çıktılar. Hareketleri haşmetliydi, kararlıydı; acele etmiyorlardı, türlerinin özgüvenine sahiptiler. Ne oldukları belliydi. Çok uzun boyluydular. Endamları muazzamdı. Nesillerin kanıyla beslendikçe devleşmişlerdi. Çok iri olmayan Carter bile kardeşlerinin azametinden pay almış gibiydi. Kalabalıktakiler bu muhteşem görüntü karşısında hep birden nefes aldılar. Guilder birazdan çığlıkların başlayacağından emindi; ama şimdilik, on bir viral ortaya çıkarken derin, beklenti yüklü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bu güçlü varlıklar öne çıkıp kendilerini gösterdiler. Sırtları dikti, güçlü pençeleri devasa işkence aletleri gibiydi. Dev gibi görünüyorlardı. Yeryüzüne hükmeden canlı efsanelerdi. Muhafızlar canlarını kurtarmak için saha kenarlarına kaçtılar, ama Guilder bunu fark etmedi. Bu görkemli varlıkları düşünüyordu sadece.

Kardeşlerim, diye düşündü Guilder, *size bu armağanı, bu tadımlığı*

sunuyorum. Bu yumuşacık yiyeceği, bu başlangıcı. Kardeşlerim, gelin dünyayı birlikte yönetelim.

Nina'nın suikast ekibi merdiveni tırmandı. Yönetici kadronun oturduğu tribünlerin hemen önündeki bir yedek kulübesine çıktılar. Eustace koşmaya başlayınca sahaya fırlayıp düşmanlarıyla yüzleşecek ve kısa namlulu otomatik silahlarıyla ateş açacaklardı.

Ama şimdi, gizlenmelerinin son anlarında çömelmiş halde dururken, kalabalıktaki herkes gibi onlar da dehşet, hayret ve hiç bilmedikleri bir hissin karışımı olan bir duyguya kapıldılar. Peter üç görsel gerçeği aynı anda sindirmeye çalışıyordu. On İki'nin sonuncusu karşısındaydı, sadece birkaç metre ötedeydi; zincirlerden sarkan Amy onları cezbeden yemdi; Amy, Amy değil yetişkin bir kadındı. Greer'la Alicia Peter'ı buna hazırlamaya çalışmışlardı, ama hiçbir söz onu bu gerçeğe hazırlamaya yetmezdi.

Eustace neredeydi?

Sonra Peter onu gördü. Adam sahanın ucundaki parmaklığın ardında duruyordu... Tanıklığa zorlanan sıradan bir yaylacıydı sadece. Guilder'ın karşısında duran on bir viral, emir bekleyen bir müfreze gibiydi. *Lanet olsun,* diye düşündü Peter, *birbirinize fazla uzaksınız. Yaklaşsanıza piçler*.

Guilder kollarını kaldırdı.

Lila tek başınaydı. Kubbe sessizdi, nefesini tutmuş dev bir hayvan gibiydi. *Burası,* diye düşündü Lila. *Bu ıstırap tapınağı.* Dünyada böyle bir yerin var olmasına nasıl izin verilebilirdi?

Tabanca boştu; Lila onu yere bırakıp koridora gerisingeri daldı. Her kapının ardındaki masada birer insan yatıyordu; yaşam güçleri yavaş yavaş tükeniyordu. Onları kurtarmaya zaman yoktu ve Lila bir tek buna üzülüyordu, ama onları çektikleri işkenceden kurtarabilirdi en azından.

Odadan odaya geçip kapıları nöbetçiden aldığı halkaya takılı anahtarlarla açtı. İçeride hapsolmuş herkes için kısa bir dua

okuduktan sonra eter tanklarının vanalarını açtı. Havaya aşırı tatlı bir koku yayıldı. Lila'nın hareketleri yavaşlamaya başladı; acele etmesi gerekiyordu. Kapıları açık bırakarak koridorda ilerledi. Duvarlara düzenli aralıklarla uyarı tabelaları asılmıştı: ETER MEVCUTTUR. ATEŞ YAKMAYINIZ.

Son kapıya ulaştı. Anahtarları peş peşe denedi; parmakları ağır ve titrekti, gaz şimdiden etkisini gösteriyordu. Sonunda bir anahtar kilide girdi.

Lila'nın onu görünce içi parçalandı. Onu yere zincirlemişlerdi. Çıplak ve aşağılanmış halde yatıyordu, ölümün sınırında ebediyen duruyordu. Canavarlar! Lila onun ıstırabını nasıl görmezden gelebilmişti? Onun acısını dindirmek için nasıl yüz yıl bekleyebilmişti?

"Lawrence, sana ne yaptılar?"

Grey'in yanında diz çöktü. Adamın gözleri açıktı, ama Lila'yı görmeyip başka bir dünyaya bakıyordu sanki. Lila onun buruşmuş yanaklarını ve alnını okşadı. Başını onunkine eğdi ve yüzünü okşarken alnını onun alnına dokundurdu. "Lawrence" diye fısıldadı tekrar tekrar, "Lawrence'ım."

Adam nihayet konuştu: "Kurtar... beni."

"Canım, seni tabii ki kurtaracağım." Lila'nın gözyaşları sel olmuş akıyordu. Gaz koridora yayılmıştı. Lila cüppesinin cebinden kibrit kutusunu çıkardı. "Birbirimizi kurtaracağız."

Sahanın epey yukarısındaki Greer'la Lore da on bir viralin harekete geçmesini bekliyorlardı.

"Lanet olsun" dedi Greer dürbünle bakarken, "neden bir şey yapmıyorlar?"

Guilder'ın elleri hâlâ havadaydı. Neler oluyordu? Adam ellerini iki yanına indirip tekrar kaldırdı ve hararetle salladı. Hâlâ tepki yoktu.

"*Lanet* olsun!"

Lore'un eli düğmedeydi. Sesi telaşlıydı. "Ne yapsam? Ne yapsam?"

“Bilmiyorum!”
Sonra Greer sahada hareket gördü. Biri sahanın ucundan koşuyordu: Eustace.
“Hadi! Işıkları aç!”
O zaman bile artık çok geçti.

Sara koşuyordu; orta avludan geçip –dışarıdan silah sesleri mi geliyordu?– koridora girdi ve Lila’nın dairesine daldı.
“Kate!”
Çocuk yatakta uyuyordu. Sara onu kucağına alırken kızın gözleri titreşerek açıldı. “Anneciğim?”
“Buradayım. Bebeğim, buradayım.”
Sara artık emindi: Dışarıda ateş ediliyordu. (Bunu bilmesi mümkün olmasa da, tam o anda kardeşi Michael koşarak merdiven çıkarken sağ uyluğuna kurşun yedi ve adrenalinin etkisinde olduğundan, hissettiği acıyı tuhaf bir şekilde önemsiz buldu. Hollis yalan söylememişti: Bir kez başlayınca insan vurmak kolaylaşıyordu. Michael iki kişiyi daha vurduktan sonra dizinin büküldüğünü hissetti, tabancayı elinden düşürdü –tabanca boşalmıştı zaten– ve görüş alanı yıldızlarla doldu.) Sara çocuğunu kucağında taşıyarak koridorda koştu. *Kızım, kızım.* Yaşasalar da, ölseler de birlikte olacaklardı; bir daha asla ayrılmayacaklardı.
Orta avluya koşarak girerken kapıdan içeri bir adam daldı. Gömleği kanlıydı; eli tabancalıydı. Sakallı yüzünde vahşi bir kararlılık vardı. Sara kalakaldı.
Hollis?

Amy bütün olanları havadan seyrediyordu. Binlerce kişilik kalabalık deliye dönmüştü; Guilder ipe sapa gelmez bir şekilde kollarını kaldırmıştı. Nina’nın ekibi yedek kulübesinden fırlayıp sıra sıra dizili takım elbiseli adamlara ateş açmıştı ve adamlar şimdi çığlıklar atarak saklanacak yer arıyorlardı, bazılarıysa vücutlarından gül rengi kanlar kavis çizerek fışkırırken hiçbir şey yapmadan öylece,

şaşkın şaşkın oturuyorlardı. Sahada Alicia belirdi, silahını çekmişti, saldırmaya hazırdı; sahanın ucundan koşarak yaklaşan, bombayı göğsüne sımsıkı bastıran Eustace'ın arkasındaki işbir diz çöküp ona nişan aldı; kanlar fışkırdı ve Eustace dönerek yere düştü, bomba ellerinin arasından kaydı. Amy'nin çevresinde gerçekleşen bütün bu olaylar yörüngede dönen gezegenler gibiydi, dönüp duran bir faaliyet kozmosuydu, ama varlıkları Amy'yi çok az etkiliyor, duyularını esinti gibi okşuyordu. Merkezde Amy vardı, Amy ve akrabaları vardı ve her şey burada, bu sahnede belirlenecekti.

– Kardeşlerim. Selam. Uzun zaman oldu.

– *Biz Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt'ız...*

– Ben Amy'yim, kız kardeşinizim.

Amy o zaman onu hissetti. Kötülüğün içinde parlayan ışığı. Carter'ı gözleriyle arayıp buldu. Carter diğerlerinden biraz uzaktaydı ve onlar gibi iki büklüm duruyordu.

Carter değildi bu.

– Baba.

Evet Amy. Buradayım.

Amy'nin kalbi sevgiyle doldu. Gözleri yaşardı.

– Ah, babacığım, çok üzgünüm. Bakma bana. Bakma.

Saha aydınlanırken Amy gözlerini kapadı. Kapı açmak gibi olacaktı bu. Amy öyle hayal etmişti. Bu hayattan, bu dünyadan vazgeçmek irade değil, teslimiyet eylemi olacaktı. Zihninde beliren görüntüler düşünceden hızlıydı. Ona sarılmak için diz çökmüş annesi, güçlü kollarıyla sarılırken yaydığı parlak ışık, sonra dönüp gitmesi; Amy ışıklar ve müzik eşliğinde atlıkarıncadayken onun yanında duran, iri elini onun beline koyan Wolgast; kardan melekler yaptıkları gece yıldızlarla aydınlanan kış göğü; Caleb'ın kendisini yatağa yatıran Amy'ye anlayışla bakıp "Seni seven oldu mu hiç?" demesi; yetimhanenin kapısında duran Peter, ellerinin havada birleşmesi, kelimelerle ifade edemedikleri şeyleri dokunuşlarıyla söylemeleri. Amy geçmişte kalmış günleri birer birer anımsadı, sonra da sevdiği insanlara zihniyle uzanıp onlara veda etti.

Kapıyı açtı.

Sahanın kenarındaki Peter'la diğerleri şarjörlerini alt tribünlere boşalttıktan sonra silahlarını tekrar dolduruyorlardı. Eustace'ın vurulduğunu henüz bilmiyorlardı; ışıkların planlanan şekilde yandığını, adama koşmaya başlaması için işaret verildiğini biliyorlardı sadece; arkalarında her an patlama olmasını bekliyorlardı.

Patlama olmadı.

Peter platforma doğru döndü. Işıklarla aydınlanan viraller çeşitli korunma pozisyonları almışlardı. Bazıları yüzlerini dirsek çukurlarına gömmüşlerdi ve sendeleyerek geriliyorlardı. Diğerleriyse yere yığılmış ve beşikteki bebekler misali kıvrılmışlardı. Müthiş bir görüntüydü bu, Peter'ın hayatı boyunca anımsayacağı bir görüntüydü, ama platformun yukarısında olanların yanında solda sıfır kalırdı.

Amy'ye bir şeyler oluyordu. Öyle şiddetle sarsılarak zincirleri çekiştiriyordu ki, paramparça olacak gibiydi. Spazmları giderek şiddetleniyordu. Son bir kemik kırıcı sarsıntıdan sonra hareketsiz kaldı; Peter onun geçirdiği krizin bittiğini umdu bir an.

Kriz bitmemişti.

Amy kalın, hayvansı bir sesle uluyarak başını geriye attı. Peter neye tanık olduğunu anladı birden. Saatler sürmesi gereken bir şey birkaç saniyede gerçekleşiyordu. Amy'nin yüz hatları eriyor, ceninsi bir belirsizliğe bürünüyordu. Omurgası uzuyordu, parmaklarıyla tırnakları pençe haline geliyordu. Dişleri uzayıp kazık gibi oluyor ve sertleşip kalınlaşan derisi billursu hayvan kabuğuna dönüşüyordu. Işık saçmaya başlamıştı; hızlanmış dönüşümünün gücü havayı aydınlatıyordu sanki. Şiddetle sarsılan Amy zincirleri göğsüne doğru çekip bloklarından kopardı ve düşüşünün etkisini azaltmak için sıvımsı bir çeviklikle çömelme pozisyona geçip dörtayak üstüne indiğinde, sahada artık on bir değil on iki viral vardı.

On İki vardı.

Amy ayağa kalktı. Gürledi.

İşte o zaman, Kubbe'nin bodrumundaki, akıbetleri asla

bilinemeyecek olan Lila Kyle’la Lawrence Grey el ele tutuşup üçe kadar saydılar; kibrit ateşlendi ve bütün ışıklar söndü.

65

İyice sıkıştırılmış yüz kırk beş kiloluk dietil eter gazının tutuşmasıyla oluşan patlama, bodrumda küçük bir yolcu uçağının çarpmasıyla aşağı yukarı aynı etkiyi yapacak miktarda enerjiyi serbest bıraktı. Gidecek başka yeri olmayan patlama kuvveti yukarıya yöneldi ve merdiven boşluklarına, koridorlara, hava kanallarına hızla yayıldıktan sonra geri çekilip zemini parçaladı. Binanın daha geniş alanlarına girince her şey bitti. Pencereler patladı. Mobilyalar havalandı. Duvarlar bir anda yıkıldı. Enerji ters bir kasırga gibi döne döne yükselirken önüne çıkan her şeyi yok ediyordu, akkor kalbine doğru çekilen her şey yukarı savruluyordu. Sonunda yapının kemiklerini, binayı Öncülerin zamanından beri Iowa yaylasında ayakta tutan çelik kirişleri ve özenle yontulmuş kireçtaşı bloklarını bulup paramparça etti.

Kubbe çökmeye başladı.

Beş kilometre ötede, stadyumdaki seyirciler Kubbe’nın yıkılışını bir duyusal olaylar zinciri şeklinde deneyimlediler: önce bir parıltı, sonra patlama sesi, sonra da derin bir yer sarsıntısı ve şehrin elektrik şebekesinin çökmesiyle birlikte ortalığın karanlığa gömülmesi. Herkes donakaldı bir an, ama sonra bir şey değişti. İnsanların içinde yeni bir güç şahlandı. Bunu kim başlatmıştı kim bilir? Tribünlerde konuşlanmış isyancılar muhafızlara karşı saldırıya geçmişlerdi bile, ama artık yalnız değildiler. Çılgına dönen kalabalık güruh halinde hücum etti. Gözleri hiddetten öyle dönmüştü ki, onları tutsak eden kişilere saldırırlarken sanki bireysellikleri tek bir hayvan topluluğunun içinde erimişti. Sürü. İzdiham. Pod. Karşılarındakilerin düşmanlarına dönüştüler, hep olması gerektiği gibi; köle olmaktan çıkınca canlandılar.

Sahadaki Guilder ise dağılıyordu.

Bunu önce ellerinin tersinde hissetti... Derisi çekercesine büzülmeye başlamıştı birden. Ellerini yüzüne kaldırdı. Ellerinin giderek buruşan etinde uzun, kansız yarıklar açılmasını hissiz ve şaşkınca seyretti; henüz acı hissetmiyordu. Bu his tüm vücudunun yüzeyine dans ederek yayıldı. Parmak uçları yüzünü buldu. Kurukafaya dokunmak gibiydi bu. Saçı, dişleri dökülüyordu. İhtiyarmış gibi kamburu çıktı. Çamura, dizlerinin üstüne düştü. Kemiklerinin çöktüğünü, toza dönüştüğünü hissediyordu.

"Grey, sen ne yaptın?"

Bir gölge düştü.

Guilder yüzünü kaldırdı. Viraller kararan görüş alanını son kez görkemleriyle doldurdular. *Kardeşlerim,* diye düşündü, *bana neler oluyor? Bana yardım edin kardeşlerim, ölüyorum.* Ama onların gözlerinde akrabalıktan eser görmedi.

Hain.

Hain.

Hain hain hain...

Başka şeyler oluyordu: tabanca sesleri, bağrışmalar, karanlıkta koşan insanlar. Ama Guilder bu olayları bir anlığına fark etse de, bilinci başına gelecek şeye ilişkin, soğuk ve nihai, daha büyük bir farkındalık tarafından ele geçirildi hemen.

Shawna, diye düşündü, *Shawna, tek istediğim yalnız kalmamaktı. Tek istediğim tek başına ölmemekti.*

Sonra viraller üstüne saldırdılar.

Sonucu belirleyen olaylar ki katılımcıların hayatlarının yalnızca otuz yedi saniyesinde olup bitti, merkeze doğru çökerken üst üste binen eşzamanlı hareket çerçeveleri şeklinde gerçekleşti. Sadece alevlerin –sahanın çevresindeki fıçılar yanıyordu hâlâ– ve virallerin fosforlu ışığının aydınlattığı sahne cehennemi çağrıştırıyordu. Guilder'la işleri biten, onu paramparça ederek büyük ölçüde toza dönüştürüp dört bir yana saçan viraller bir araya gelip gevşek bir hat oluşturmuşlardı. Amy'yi ihtiyatla inceler gibiydiler. Belki onun hayra

alamet olup olmadığını henüz bilmiyorlar; belki de ondan korkuyorlardı. Silahını tekrar dolduran Peter dev virallere peş peşe ateş ediyordu, ama bunun görünürde bir etkisi olmuyordu. Kurşunlar parlak kıvılcımlar çıkararak onların zırhlı vücutlarından sekiyor, viraller dönüp de Peter'a bakmıyorlardı bile. Alicia tabancasını kaldırarak sahanın diğer tarafından yaklaşırken, Nina ile Tifty de karşı taraftan virallere doğru koşuyorlardı. Planı boş vermişlerdi artık; yalnızca içgüdülerine güvenebilirlerdi. Platformda dimdik duran Amy kollarını kaldırdı. Bileklerinden uzun birer zincir sarkıyordu. Zincirleri giderek daha hızlı döndürmeye başladı. *Fırıldaklar*, diye düşündü Peter. Amy viralleri oyalamak için fırıldak yöntemini kullanıyordu. Başının üstünde giderek daha hızlı dönen, giderek bulanıklaşan zincirlerin hareketi hipnotize ediciydi. Büyülenen yaratıklar donakalmışlardı. Amy başını kuş gibi yana eğdi; gözlerini kısarak saldırı açısını hesapladı. Peter ne olacağını anladı.

Amy Harper Bellafonte tamamen silahlanmıştı. Hiçlikten Gelen Kız Amy uçuyordu.

Amy öne doğru fırlarken zincirleri kırbaç gibi savurdu. Aynı anda başını göğsüne doğru eğip havada dönerek en yakın viralin göğsüne ayaklarıyla çarptı; darbe anında, altı metrelik demir kanatları olan bir şahmerdana dönüşmüştü. Virallerden daha ufak olsa da devinirlik avantajına sahipti; ilkini sırtüstü yere serdi; ayaklarının üstüne düştüğünde zincirler hedeflerini bulmuş, başka iki viralin boynuna dolanmıştı. Amy soldakini sertçe kendine doğru çekti ve yüzünü onun çenesinin altına gömüp, kumaş ısıran köpek gibi sarstı.

Viral uludu.

Kanı fışkırırken kemik çatırtısı duyuldu ve yaratık öldü.

Amy bir bilek hareketiyle zinciri boynundan çözdüğü yaratığın cesedini topaç gibi savurdu. Dikkatini ikinci virale yöneltti, ama denge değişmişti artık: Sürpriz unsuru kaybolmuştu; dönen zincirlerin hipnotik etkisi geçmişti. Yaratık Amy'nin üstüne saldırdı ve birbirlerine kontrolsüzce çarpınca, platformun kenarından aşağı düştüler. Amy zinciri kurtardı, ama sersemlemiş gibiydi; çamurda emekleme pozisyonundaydı. Geri kalan viraller tepeden tırnağa

sarsılıyorlardı, ortak bilinçleri geri gelip odaklanıyordu. Bir an sonra Amy'nin üstüne hayvan sürüsü gibi çullanacaklardı.

Ufak viral olmasa bunu yapabilirlerdi.

Peter şimdiye kadar onları bir topluluk olarak görmüştü sadece; şimdiyse bu düşüncesi ister istemez değişti. Virallerden biri farklıydı. İnsan boyundaydı. Diğerlerinin Amy'ye saldırmasına fırsat vermeden harekete geçti; Amy ile diğer virallarin arasına sıçradı ve onlara doğru dönüp pençelerini kaldırarak meydan okuma pozisyonu aldı. Derin bir nefes alınca göğsü şişti; geriye çekilen dudakları dişlerini sergiledi.

Sonra çıkardığı ses, boyundan beklenmeyecek kadar yüksekti. Safi hiddetle uludu. Gürlemesi bir ormandaki ağaçları devirebilirdi, bir dağı yerle bir edebilirdi, bir gezegeni yörüngesinden çıkarabilirdi. Peter bu ses dalgasının onu geriye ittiğini hissetti; kulak zarları acıdı. Ufak viral Amy'ye sadece bir saniye kazandırmıştı, ama bu yeterliydi. Amy ayağa kalkarken diğerleri öne atıldılar.

Kaos.

Ortalık bir anda öyle karıştı ki, neler olduğunu veya nereye ateş edilmesi gerektiğini anlamak imkânsız hale geldi; savaş insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı yaşanıyordu. Peter kurşununun bittiğinin fark etti, ama tabancası zaten işe yaramıyordu. Alicia'nın ateş etmeyi sürdürerek sahanın diğer tarafından yaklaştığını gördü.

Tifty ile Nina neredeydi?

Sahanın diğer tarafına baktı. Bombayı göğsüne sımsıkı bastırmış olan Nina platforma doğru koşuyordu. Peşinden Tifty geliyordu. Kadın serbest elini başının üstüne kaldırıp avazı çıktığı kadar bağırdı: "Piçler! Buraya bakın! Hey!"

Dikkatini çektiği viral onun niyetini, ne taşıdığını anlamış mıydı? Nina'ya doğru koşmak yerine, onun üstüne atladı ve havada salınırken kollarıyla bacaklarını ağında gezinen örümcek misali açtı. Onu önce Tifty gördü. Silahını kaldırırken Nina'yı yana itmeye çalıştı, ama çok geç kalmıştı; düşen her şeyde olduğu gibi, viralin düşüşünün yavaşlığı da yanılsamaydı. Yaratık ikisinin üstüne düştü; darbenin ağırlığını en çok Tifty hissetti. Peter bombanın patlamasını

bekledi, ama bu olmadı. Viral Nina'yı kolundan tuttuğu gibi savurunca, havada dönen kadın çamura düştü; sonra yaratık Tifty'ye döndü. Silahını kaldıran Tifty'nin üstüne atladı.

Bir çığlık. Silah sesi.

Bir karar değildi bu. Avantajlar ve dezavantajlar yoktu. Peter tabancasını elinden atıp, çamurda yatan bombaya doğru var gücüyle koştu.

Her şeyi sadece Lore'la Greer gördüler. Ama olanları inançlı bir adam olan, gördüklerini duaları sayesinde daha derinden kavrayabilen Greer anladı sadece.

Kontrol odasından bakıldığında, sahadaki savaşın bütünü görülebiliyordu. Bir uçta Eustace baygın ya da cansız yerdeydi, onunla platformun arasında da Tifty Lamont yatıyordu; karanlığın içine savrulan Nina gözden kaybolmuştu; ateş etmeyi sürdüren tek kişi diğer taraftaki Alicia'ydı. Ortada platform duruyordu; Amy çerçevenin tepesine sıçramıştı. Lime lime olmuş tuniği koyu kanla ıslanmıştı. Pençesini böğrüne, bir yaradan akan kanı durdurmak istercesine bastırmıştı. Greer onun kesik kesik soluduğunu o mesafeden bile görebiliyordu. Amy'nin dönüşümü tamamlanmış olsa da, insan halinden geriye bir şey kalmıştı: saçı. Siyah, dağınık saçı yüzüne düşmüştü. Diğer viraller bir an sonra saldırıya geçecek olsalar da, Amy geri çekilmiş gibi durmuyordu. Yenilmez, neredeyse soylu görünüyordu.

Sonra Greer diğer yarısahaya doğru koşan Peter'ı gördü. Peter nereye gidiyordu? TIR'a mı?

Hayır.

Greer odadan fırlayıp merdiveni koşarak inmeye başladı. Kalabalığı vücuduyla, yumruklarıyla, gerekirse bıçağıyla yaracaktı. *Amy. Amy, geliyorum.*

Alicia'yı hiçbir şey engelleyemezdi. Varlığını bu kutsal gerçeğe adamıştı o. Bunu mağaradan beri hissediyordu; tuhaf bir özlem onu

iteliyordu; sanki bir tünelin ucuna doğru çekiliyordu. Virallere ateş ederek yaklaşırken –kurşunların zarar vermeyeceğini biliyordu, onların dikkatini çekmek istiyordu sadece– tek bir düşüncesi, tek bir hedefi, tek bir arzusu vardı.

Louise, intikamını alacağım. Seni unutmadım. Louise, sen de kan kardeşimsin.

“Göster kendini orospu çocuğu!”

Kurşunları kıvılcımlar çıkararak sekiyordu. Boşalan şarjörünü çıkarıp yenisini taktı ve ateş etmeyi sürdürdü. Dişlerini gıcırdatarak, karanlık duasını mırıldanarak ilerliyordu. Aradığı viral onu tanıyacaktı, hissedecekti; başka türlüsü mümkün değildi. Alicia’nın onu öldürmesi, yeryüzünden silmesi kaderdi. O Julio Martínez’di, On İki’nin Onuncusu’ydu. Tezgâhta homurdanan Kulampara’ydı. Kadınları bu şekilde taciz eden gelmiş geçmiş tüm erkeklerdi; Alicia onu karanlık kalbinden bıçaklayacak ve öldüğünü hissedecekti.

Virallerden biri ona döndü. *Elbette,* diye düşündü Alicia; Martínez’i nerede görse tanırdı. Bu viral görünüş itibarıyla diğerlerine benzese de, sadece Alicia’nın algılayabileceği kibirli bir havası vardı. Yaratık ona can sıkıntısıyla, miskince, ruhsuz gözlerle bakıyordu; gülümser gibiydi neredeyse. Alicia daha önce bir viralin yüzünde ifade görmemişti hiç; ilk kez görüyordu. *Seni tanıyorum,* der gibiydi o yavan, küstah yüz. *Seni tanıyorum, değil mi? Sakın söyleme, bırak tahmin edeyim. Seni bir yerden tanıdığıma eminim.*

Kesinlikle haklısın, beni tanıyorsun, diye düşünen Alicia kemerinden kasaturayı çıkardı.

Birbirlerine aynı anda saldırdılar... Alicia bıçağı başının üstüne kaldırmıştı, Martínez ise iri pençelerini bıçak gibi öne uzatmıştı. Durdurulamaz bir güç, yerinden oynamaz bir nesneyle karşılaştı; bodoslama çarpıştılar ve çok daha iri olan Martínez, Alicia’yı başının üstünden fırlattı. Alicia kontrolsüzce uçarken, viralin pençelerinin yardığı kollarıyla yüzündeki kesikleri hissetse de henüz acı duymadı. Çamura düşüp üç kez yuvarlanarak hız kestikten sonra ayağa fırladı. Nefesi kesilmişti, sendeliyordu, darbenin etkisiyle kulakları çınlıyordu. Kasaturayı elinden düşürmemeyi her nasılsa başarmıştı;

onu kaybetmek yenilgiyi kabullenmek demekti, düşünülemez bir şeydi.

Altı metre ötedeki Martínez kurbağa misali çömelmiş ve ellerini çamurda yüzgeç gibi açmıştı. Gülümseyişi daha şakacı, daha eğlenir bir ifadeye dönüşmüştü. Gülmek üzere gibiydi. *Gülen yüzüne lanet olsun,* diye düşünen Alicia kasaturasını tekrar kaldırdı.

Üzerlerine doğru düşen bir şey vardı.

Bomba, bomba, bomba neredeydi?

Sonra Peter, Tifty'nin sadece birkaç metre ötesinde duran bombayı gördü. Çamurda kayarak bombayı kucakladı. Bombanın ateşleme düğmesi sağlamdı, telleri kopmamıştı. Nasıl bir his olacaktı? *Hiçlik gibi,* diye düşündü Peter. Hiçlik gibi olacaktı.

Arkasında duvar gibi sert bir şey patladı. Her şey Peter'ı terk etti bir an: nefes, düşünce, yerçekimi. Bomba kucağından fırlayıp döne döne uçtu. Peter'ın ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve zihnine karanlık çöktü; sonra kendini çamurda sırtüstü yatar halde buldu.

Tepesinde bir viral duruyordu; yüzlerinin arasında sadece on santim kadar vardı. Bu görüntü Peter'ın duyularında karışıklığa yol açmış gibiydi; sanki akşam karanlığının tadını alıyordu veya şimşeği dinliyordu. Yaratık başını yana eğince Peter aklına gelen son şeyi, son eylemi olacağını düşündüğü şeyi yaptı: Başını viralle birlikte yana eğdi ve onun gözüne tamamen odaklandı.

Ben Wolgast'ım.

Sonra Peter gördü: Yaratık bombayı tutuyordu.

Bana yardım et.

Alicia, kardeşim. Alicia, o senin.

Martínez onun geldiğini görmedi. Dev cüssesiyle ayağa kalkmasından hemen önce Amy onun arkasına düştü. Bileklerini sallayarak zincirleri Martínez'in vücuduna kement gibi dolayıp, virali kollarını kımıldayamaz hale getirdi. Viralin gülümseyişi şaşkınlık ifadesine dönüştü.

Şimdi, dedi Amy.

Martínez'i müthiş bir güçle çekip ayağa kaldırarak, viralin geniş ve etli göğsünü açığa çıkardı. Martínez sendeleyerek gerilerken Alicia yaratığın üstüne sıçradı ve bacaklarını onun beline dolayıp virali yere serdi. Kasaturayı iki eliyle başının üstüne kaldırmıştı. Ama indirmedi.

"Söyle!" diye haykırdı, kulakları uğuldarken. "Onun adını söyle!"

Yaratık odaklanmaya çalışıyordu. *Louise?*

Bu sözcüğü duyan Alicia kasaturayı var gücüyle saplayıp, virali kadim yöntemle öldürdü.

Tribünlerdeki kalabalık, sahadaki savaşın son saniyelerini hayal meyal gördü. Lucius Greer içinse bu geçerli değildi. Greer olacakları diğer herkesten daha iyi anladı. Amy'nin Martínez'i dizginlemekte kullandığı zincirler şimdi onu cesede bağlıyordu. Alicia, Amy'yi kurtarmak için Martínez'i döndürmeye çabalıyordu. Savunmasız haldeydiler, ama geri kalan viraller hâlâ saldırmamışlardı. Belki Martínez'in ölümü ortak düşünce zincirlerini sekteye uğratmıştı; belki içlerinden birini bir insanın öldürdüğünü görünce donakalmışlardı; belki zafer anını olabildiğince uzatmak ve böylece son saldırılarından olabildiğince haz almak istiyorlardı; belki de sebep başkaydı.

Sebep başkaydı.

Greer sahada koşarken, başka biri onun sağından yaklaşıyordu. Greer'ın zihninin zaten bildiği şeyi gözleriyle de görmesine tek bir bakış yetti. Yaklaşan kişi Peter'dı. Kollarını sallayarak bağırıyordu. Ama bir farklılık vardı. Bunu viraller de sezdiler. Pür dikkat kesildiler, burunlarını kaldırıp havayı kokladılar.

"Buraya bakın piçler!"

Peter'ın belden yukarısı çıplaktı, gövdesi kan içindeydi... Elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu bıçağın kollarında ve göğsünde açtığı uzun, kıvrık yaralardan ılık, taze kan akıyordu. Niyeti barizdi; viralleri Amy ile Alicia'dan uzaklaştırmak, üstüne çekmek istiyordu. O yemdi; tuzak neydi peki?

Ve Greer duydu:

Ben Wolgast'ım.
Ben Wolgast'ım.
Ben Wolgast'ım.
Greer koştu.

Onu Alicia da gördü.

Amy, Martínez'in cesedinden hâlâ kurtulamamıştı. Onu esir eden zincirler birbirine dolanmıştı; her çekişte biraz daha sıkışıyordu. Âcizlikten haykıran Alicia virallere doğru koşan Peter'ı gördü; virallerin döndüğünü, başlarını eğdiğini, gözlerinin hayvansı bir öldürme arzusuyla parladığını gördü.

Peter, hayır, diye düşündü. *Sen ölme. Onca şeyden sonra, sen ölme.*

Amy'nin nasıl kurtulduğunu hiç anlayamadı. Amy bir anda gidiverdi. Ellerindeki kelepçeler tam da Amy'nin onları bıraktığı yerde, Martínez'in cesedine dolanmış zincirlerin ucunda bulunacaktı; sonradan hepsi bu gerçeğin üstüne kafa yoracak ve farklı farklı sonuçlara ulaşacaktı. Hepsi farklı bir yorum getirecekti. Bu bir gizemdi, tıpkı Amy'nin bir gizem olması gibi; ve her gizem gibi, göreni de görülen kadar ifşa edecekti.

Ama bunlar sonradan olacaktı. Alicia'nın o son saniyede bildiği tek şey, Amy'nin gittiğiydi; Amy uçarak uzaklaşıyordu. Kayan bir yıldız gibi ışık saçıyordu; sonra Peter'a doğru düşmeye başladı.

"Amy..."

Ama Alicia'nın tek söylediği bu oldu.

***

Çünkü Wolgast, Amy'yi seviyordu.

Çünkü Amy evindeydi.

Çünkü Wolgast onu kurtarmıştı, o da Wolgast'ı.

Ve Seferberlik Ordusu teğmeni Peter Jaxon her şeyi duydu, gördü ve hissetti; sonunda her şeyi hissetti. Bakışmaları sırasında, Wolgast'ın tüm hayatı onun içine akmıştı. O hayatın tüm kederleri. Yürek yakan kayıpları ve ıstırap veren pişmanlıkları. Unutulmuş bir

kıza duyulan sevgi ve yüzyıllık gece. Peter geçmişe ait yüzler, insanlar, görüntüler gördü. Beşiğinde yatan bir bebek ve onu kucağına almak için eğilen bir kadın; ikisini aydınlatan neredeyse kutsal bir ışık. Amy'nin küçücük bir çocukkenki halini, tuhaf etkileyiciliğini, dünyadaki yapayalnızlığını, bir atlıkarıncanın ışıklarını, kış göğündeki yıldızları ve kara kazınmış melek şekillerini gördü. Bu görüntüler hep Peter'ın parçasıydı sanki, defalarca görülüp de ancak sonradan hatırlanan bir rüya gibi; Peter onları gördüğü, hayatının son saniyelerinde onlara tanık olduğu için derin bir minnet duydu.

Gelin bana, diye düşündü. *Gelin bana.*

Peter var gücüyle koşuyordu. Kendini Tanrı'nın ellerine bırakmıştı. Greer'ın yaklaştığını, Wolgast'ın da bombayı göğsüne bastırarak arkadan geldiğini, podun ortasına doğru koştuğunu görmese de sezdi. Ve son anda, şu sözleri işitti:

Amy, kaç.

Ve: *Baba...*

Ve: *Seni seviyorum.*

Wolgast virallerin arasına dalarken, sivri tırnaklı başparmağını ateşleme düğmesinin üstüne getirdi; Amy de Peter'ın üstüne atlayıp onu uzaklaştırdı ve ona kalkan oldu; ve On İki'den geriye kalanlar Wolgast'ın –Sadık Wolgast'ın, Herkesin Babası'nın ve Seven Kişi'nin– üstüne hiddetle atlarken, Wolgast'ın durduğu yerde bir boşluk açıldı, karanlık gece en aydınlık güne dönüştü ve gökyüzü gök gürültüsüyle yarıldı.

66

Sonraki dakikalarda, ortada iki şehir vardı sanki: Biri kaosun hüküm sürdüğü tribünlerdi, diğeriyse ansızın sükûnet çökmüş olan aşağıdaki saha. Başlangıç ve son, yan yana ama ayrı duruyorlardı. Az sonra ikisi birleşecekti, ayaklanan kalabalık sakinleşip de şaşırtıcı bir gerçeği, özgür oldukları gerçeğini fark ederek dağılmaya, saha da dahil olmak üzere istedikleri yere gitmeye başlayınca; bedenleri

özgürlüğü tadan insanlar birer birer, ihtiyatla aşağı ineceklerdi. Ama sahadaki dövüşçüler şimdilik baş başaydılar ve kimin ölüp kimin sağ kaldığına son bir kez bakıyorlardı.

Peter kendine gelince Alicia'yı gördü. Alicia kararmıştı, yara bere ve kan içindeydi. Çoğu yanmış olan saçından incecik dumanlar yükseliyordu hâlâ. *Peter,* diyordu. Peter'ın başında dururken yanaklarından yaşlar akıyordu. *Peter.*

Peter konuşmaya çabaladı. Ağzında hareket eden dili ağırdı: *Amy? Yaşıyor mu?..*

Usulca ağlayan Alicia başını hayır anlamında salladı.

Greer her nasılsa sağ kalmıştı. Patlamanın şiddetiyle uzağa fırlamıştı. Normalde ölmesi gerekirdi, ama onu bulduklarında sırtüstü yatıyordu, yıldızlı göğe bakıyordu. Giysileri parçalanmış ve yanmıştı; ama yaralanmamış gibiydi. Sanki patlamanın gücü onun etrafından dolanmıştı, görünmez bir el onu korumuştu. Uzun bir an boyunca ne konuştu, ne de kımıldadı. Sonra eliyle göğsünü yokladı, göğsüne ihtiyatla pat pat vurdu; elini yüzüne kaldırıp yanaklarında, alnında ve çenesinde gezdirdi.

"Vay be" dedi.

Eustace da yaşayacaktı. Başta onu ölü sanmışlardı; yüzü gözü kan içindeydi. Ama kurşun sıyırmıştı; üstündeki kan, kurşunun parçaladığı sol kulağından akmıştı; o kulağı topraktan sökülmüş bir bitkiydi sanki ve geride büzülmüş bir delik kalmıştı. Patlamayı hatırlamadığı gibi, o sırada yaşadıklarını da bölük pörçük hatırlıyordu sadece: kafatasını sarsan bir gürültü, tepesinden geçen bir sıcak hava dalgası, sonra üstüne yağan bir sıvı, duman ve toz tadı. O geceyi sadece kulağını kaybederek atlatacaktı ki yüzünde birçok savaş yarası vardı zaten. Bir de kulakları hep çınlayacaktı ve bu yüzden fazla yüksek sesle konuşması, insanların onun sakinken bile kızgın olduğunu sanmalarına yol açacaktı. İleride, Kerrville'e geri dönüp albay olduğunda ve orduyla başkanın arasında aracılık yaptığında, yeni rütbesini otoritesini artıran faydalı bir gelişme olarak değil, can sıkıcı bir şey olarak görecekti; bunu neden tahmin etmediğine şaşacaktı.

Sahadan yara almadan çıkan tek kişi Nina'ydı. Tifty'yi öldüren

viralin onu fırlatıp atması sayesinde, patlamanın etki alanının dışına çıkmıştı. Sahanın ortasına doğru giderken bomba patlayınca ayakları yerden kesilmiş ve geriye savrulmuştu; ama bunun hemen öncesinde On İki'nin ölmesine, bir ışık topuyla sarmalanıp paramparça olmasına tanık olan tek kişi oydu. Diğer her şey hayal meyal hatırlıyordu; Amy'yi görmemişti.

Hiç görmemişti.

Ama içlerinden biri ölmüştü.

Tifty'yi bulduklarında, elinde silahını tutuyordu hâlâ. Çamurda yatıyordu; kemikleri kırılmış, vücudu parçalanmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Sağ kolu kopmuştu, ama yaralarının en önemsiziydi bu. Etrafında toplanırlarken, kesik kesik soluyarak konuşmaya çabaladı. Konuşmayı nihayet başardı: “Nerede o?”

Kimi sorduğunu bir tek Greer anlamış gibiydi. Nina'ya döndü. “Seni istiyor.”

Nina, Tifty'nin onu sormasının sebebini anlamış olabilirdi de, olmayabilirdi de; kimse emin olamadı. Tifty'nin yanında diz çöktü. Tir tir titreyen Tifty elini kaldırıp parmak uçlarıyla Nina'nın yanaklarına hafifçe dokundu.

“Nitia” diye fısıldadı. “Nitia'm.”

“Ben Nina'yım.”

“Hayır. Nitia'sın. Nitia'msın.” Yaşlı gözlerle gülümsedi. “Ona... öyle benziyorsun ki.”

“Kime?”

Adamın gözlerinin feri sönüyordu. “Ona söyledim...” Nefesi kesildi. Öksürmeye başlayınca ağzından kan boşandı. “Ona söyledim... Seni koruyacağımı.” Sonra gözleri donuklaştı ve can verdi.

Kimse konuşmadı. İçlerinden biri karanlığa gitmişti.

“Anlamıyorum” dedi Alicia. Diğerlerine baktı. “Ona neden Nitia dedi ki?”

Greer yanıt verdi: “Çünkü onun adı bu.” Cesede bakan Nina başını kaldırdı. “Bilmiyordun, değil mi?” dedi Greer. “Bilemezdin zaten.”

Nina başını iki yana salladı.

"Tifty senin babandı."

Sonradan tüm hikâye açığa çıkacaktı. Sahaya bir kamyonet dalacaktı; araçtan üç kişinin inmesini seyredeceklerdi. Hayır, dört. Michael, Hollis, Sara ve Sara'nın kucağındaki küçük kız.

Ama şimdilik, hayatının özü sergilenen arkadaşlarının yanında sessizce durdular. Büyük gangster Tifty Lamont, Seferberlik Ordusu yüzbaşısı. Onu can verdiği yere, sahaya gömeceklerdi. *Çünkü asla gidemezsin*, diye açıkladı Greer; *Tifty öyle derdi hep. Gidebileceğini sanırsın, ama gidemezsin. Bir kez orada durdun mu, sonsuza dek parçan olur.*

Sahadan çıkış yoktu.

XII

Öpücük

OCAK, VS 98

Zafer gününde kimse yorgun değildir.

– Arap özdeyişi

67

Hava işbirliğine yanaşmadı. Ocak ayında Iowa'daydılar... Ne bekliyorlardı ki? Buz gibi soğuk günler birbirini kovalıyordu. Gıda, yakıt, su, elektrik, yetmiş bin nüfuslu bir şehri ayakta tutmak gibi karmaşık bir iş... Zafer sevincinin yerini gündelik kaygılar almıştı çabucak. İsyancılar şimdilik iktidarı ele geçirmişlerdi, her ne kadar Eustace bu işte pek becerikli olmadığını itiraf etse de. Ayrıntıların çokluğuyla başa çıkamıyordu ve her barınaktan seçilmiş delegelerden oluşan, alelacele kurulmuş geçiş hükümeti onun yükünü pek hafifletmiyordu. Hükümet fazla büyük ve düzensizdi, kabinenin yarısı diğer yarısıyla tartışıp duruyordu ve Eustace kollarını havaya kaldırıp bütün kararları bizzat vermek zorunda kalıyordu. Halk hâlâ koyun gibiydi biraz, ama bu zamanla geçecekti. Eustace pazarın yağmalanmasından sonra oraya nöbetçi dikmek zorunda kaldı, ayrıca misilleme haberlerinin sayısı her geçen gün artıyordu; birçok işbir halkın arasına karışmaya çalıştı, ama yüzleri tanınıyordu. Teslim olan veya güruhtan önce isyancılar tarafından yakalanan işbirleri yargılayacak bir adalet sistemi olmadığından, onlara ne yapılacağına karar vermek güçtü. Gözaltı merkezi tıka basa doluydu. Eustace Proje'nin hapishaneye dönüştürülmesi fikrini ortaya atmıştı –orası yeterince güvenliydi kesinlikle, ayrıca izoleydi– ama bu zaman alırdı ve halk güneye göç etmeye başlayınca tutsaklara ne olacağı meselesini çözmezdi.

Ve herkes donuyordu. *Eh, öyle olsun,* diye düşündü Peter. Biraz üşüseler ne olurdu yani?

Eustace'la yakın arkadaş olmuştu. Bunun bir sebebi ikisinin de Seferberlik Ordusu subayı olmalarıydı, ama tek sebep bu değildi; mizaçlarının benzediğini günler geçtikçe fark etmişlerdi. Peter'ın güneye gidip Kerrville'i mültecilerin gelişine hazırlayacak öncü ekibe liderlik etmesine karar verdiler. Peter başta bunu reddetti; ilk

gidenlerden biri olmak doğru gelmiyordu. Ama en mantıklı seçim oydu ve sonunda Alicia son sözü söyledi. *Caleb seni bekliyor*, diye hatırlattı Peter'a. *Git oğlunu gör*.

Göç için baharı beklemeleri gerekecekti. Eustace, Kerrville'in yeterince araç ve personel gönderebilmesi durumunda insanları oraya beşer bin kişilik gruplar halinde göndermeyi ve her grubun üyelerinin çekilişle belirlenmesini planladı. Yolculuk zor olacaktı –en yaşlılarla en gençler hariç herkesin yürümesi gerekecekti–, ama şansları yaver giderse Vatan iki yıl içinde boşalırdı.

"Herkes gitmek istemeyecek, biliyorsun" dedi Eustace.

İkisi Eustace'ın eczanenin arka tarafındaki ofisinde oturuyorlardı; bitki çayı içerek ısınıyorlardı. Pazardaki binaların çoğuna geçici hükümet tarafından, çeşitli sebeplerle el konulmuştu. Üstünde çalıştıkları en son proje nüfus sayımıydı. Kırmızı gözlülerin bütün kayıtları Kubbe'nin yıkılmasıyla birlikte yok olduğundan kimin kim olduğunu, hatta şehirde kaç kişi olduğunu bile bilmiyorlardı. Yetmiş bin kişi olduğu tahmin ediliyordu, ama nüfus sayımı yapmadan kesin sayıyı bilemezlerdi.

"Neden istemesinler ki?"

Eustace omuz silkti. Başının hâlâ sargılı olan sol tarafı, bulanık gözü tarafından dengelense de yüzünün çarpık görünmesine yol açıyordu. Sara dün Peter'ın son dikişlerini de almıştı; Peter'ın göğsüyle kollarında yol haritasını andıran, uzun, pembemsi yara izleri vardı artık. Peter yalnız kaldığı zamanlarda onlara dokunmadan duramıyordu; sadece bu yaraları bizzat açmış olmasına değil, o sırada pek acı hissetmemesine de şaşıyordu.

"Burayı biliyorlar. Bütün hayatları burada geçti. Ama tek sebep bu değil. Bir haksızlığı düzeltmek iyidir. İnsanları güneye götürmeye başladığımızda kaç kişi böyle hissedecek bilmiyorum, ama bazılarının hissedeceği kesin."

"Burada nasıl yaşayacaklar peki?"

"İnsanların hep yaptığı gibi. Seçimlerle, hayat kurmak gibi zor bir işle uğraşarak." Çayını yudumladı. "Kolay olmayacak. İşe yaramayabilir de. Ama en azından kendi kendilerini yönetecekler."

Soğuktan gelen Nina karlı çizmelerini temizlemek için tepindi. “Tanrım, dışarısı buz gibi” dedi.

Eustace ona fincanını uzattı. “Al, için ısınsın.”

Nina fincanı iki eliyle alıp çay yudumladıktan sonra eğilip Eustace’ın ağzına bir öpücük kondurdu. “Sağ ol kocacığım. Cidden tıraş olmalısın.”

Eustace güldü. “Yüzüm bu haldeyken mi? Boş versene.”

Peter o ikisinin ilişkisinin isyancılar arasında gayet iyi bilindiğini öğrenmişti. Eustace’ın yaptığı ilk işlerden biri, yaylacılara evlenme hakkı tanımak olmuştu. Bu birçok kişi için teknik bir ayrıntıydı aslında; yıllardır, hatta onyıllardır sevgili olan insanlar vardı. Ama resmen evlenmemişlerdi. Şimdiyse evlenmek için sıraya giren yüzlerce çift vardı ve Eustace’ın iki sulh hâkimi sokağın ilerisindeki bir dükkânda gece gündüz çalışıyorlardı. Eustace’la Nina ilk evlenenler arasındaydı, tıpkı Hollis’le Sara gibi.

“Haberler iyi” dedi Nina. “Hastaneden geliyorum.”

“Eee?”

“Bu sabah iki bebek daha doğdu; ikisi de sağlıklı. Annelerinin durumu da iyi.”

“Şu işe bak.” Eustace, Peter’a sırıttı. “Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hayat en karanlık gecede bile yolunu bulur dostum.”

Rüzgâr yüzünden iki büklüm olan Peter tepeden aşağı indi. Yönetici kadroya dahil olduğundan araç kullanmasına izin vardı, ama yürümeyi yeğliyordu. Hastaneye girince Michael’ın odasına gitti. Henüz tüm binalara elektrik verilmese de, hastane yeniden aydınlatılan ilk binalardan biriydi. Michael’ın odasına giren Peter onun uyandığını ve yatağında oturduğunu gördü. Michael’ın ayak bileğinden kalçasına kadar alçıya alınan sağ bacağı yatağın üstünde kırk beş derecelik açıyla asılıydı. Sara onun bacağını kaybedebileceğini düşünmüştü bir ara; ama Michael mücadeleyi bırakmamıştı ve şimdi, üç hafta sonra, durumunda bariz bir düzelme vardı.

Yatağın yanında oturan Lore örgü örüyordu. Eustace onu biyodizel fabrikasında ustabaşı yapmıştı; ama kadın her fırsatta hastaneye, Michael'ın yanına geliyordu.

"Ne örüyorsun?" diye sordu Peter.

"Hiç bilmiyorum. Kazak diye yola çıktım, ama çoraba benziyor daha çok."

"Bildiğin şeylerden şaşma" diye öğüt verdi Michael.

"Sen o alçı çıkana kadar bekle dostum. İşte o zaman sana ne bildiğimi göstereceğim. Hiç unutmayacaksın." Espri yaptığını belli etmek için kurnazca gülümseyerek Peter'a baktı. "Ah, kusura bakma Peter. Kendimi kaptırmışım. Burada olduğunu unuttum."

Peter güldü. "Sorun değil."

Lore örgü şişlerinden birini salladı. "Bizimkinin durumu kötüleşirse diye söylüyorum: Seni çok yakışıklı buldum hep. Üstelik savaş kahramanısın. Söyleyeceğin her şeyi can kulağıyla dinlerim teğmen."

"Bunu bir düşüneyim."

"Eminim düşünürsün." Kadın ipliği kucağına bıraktı. "Yarım saat sonra vardiyam başlıyor. Siz ikinizi baş başa bırakayım; rahat rahat arkamdan konuşursunuz." Kalkıp örgü malzemelerini torbasına koydu, Michael'ın koluna pat pat vurdu ve bir an düşündükten sonra onu başının tepesinden öptü. "Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin Michael. Hiç iyi değilsin. Ödümü kopardın."

"Özür diledim ya."

"Dilemeye devam et. Bir gün inanırım sana." Kadın onu tekrar öptü. "Beyler."

Lore gidince onun yerine Peter oturdu. "Kusura bakma" dedi Michael.

"Neden onun adına özür dileyip duruyorsun bilmiyorum Michael. Bence dünyanın en şanslı adamısın sen." Peter başını yatağa doğru eğdi. "Eee, bacağın nasıl?"

"Felaket acıyor. Sonunda ziyaretime gelebildin."

“Kusura bakma. Eustace beni çok çalıştırıyor.”

“Peki, kaç kişi buldunuz?”

Peter, Michael’ın diğer İlk Kolonicileri sorduğunu anladı. “Duyduğumuza göre elli altı kişi varmış. Araştırmayı sürdürüyoruz. Şimdiye kadar Jimmy’nin kızları Alice’le Avery’yi bulduk. Constance Chou’yu, Russ Curtis’i, Penny Darrell’ı. Küçükleri bulmak biraz zaman alacak. Herkes dört bir yana dağılmış.”

“Bu iyi haber herhalde.” Michael sözünün gerisini getirmeyip sustu. Öyle çok kişi ölmüştü ki.

“Hollis senin ne yaptığını anlattı bana” dedi Peter.

Michael omuz silkti. Biraz utanmış gibiydi, ama gururluydu da. “Öyle yapmam gerek diye düşündüm.”

“Seferberlik Ordusu’nda çalışmak istersen bana söyle. Beni geri alırlarsa tabii. Bir sonraki konuşmamızda askeri cezaevinde olabilirim.”

“Saçmalama Peter. Yaptıklarından sonra generalliğe terfi edersin bence. Veya başkanlığa adaylığını koymanı isterler.”

“Demek ki orduyu benim kadar iyi tanımıyorsun.” Yine de Peter bir an şöyle düşündü: *Ya haklıysa?* “Birkaç gün içinde yola çıkacağız, biliyorsun.”

“Tahmin etmiştim. Sıkı giyinmeyi unutma. Kerrville’dekilere selam söyle.”

“Seni bir sonraki seferde götüreceğiz, söz veriyorum.”

“Bilmem ki dostum, burada gayet iyi hizmet veriyorlar. Hoşuma gidiyor. Seninle birlikte kimler yola çıkıyor?”

“Sara, Hollis ve Kate tabii ki. Greer burada kalıp tahliye işinde yardımcı olacak. Eustace bir ekip kuruyor.”

“Peki ya Lish?”

“Onu bulsam soracağım. Bu aralar pek görmedim. Atıyla gezip duruyor. Ona Asker diyor. Ne yaptığını hiç bilmiyorum.”

“Onu kaçırmana üzüldüm. Bu sabah geldi.”

“Lish burada mıydı?”

“Hatrımı sormaya gelmiş.” Michael, Peter’a baktı. “Niye ki? Bu çok mu tuhaf?”

Peter kaşlarını çattı. “Değil herhalde. Nasıl görünüyordu?”
“Nasıl olacak? Lish gibi.”
“Onda bir farklılık yoktu yani?”
“Gördüğüm kadarıyla hayır. Çok kalmadı. Sara’ya kan bağışlarında yardım edecekmiş.”
Geçici hükümette sağlık bakanı olan Sara epeydir şüphelendiği şeyin doğru olduğunu, hastanenin aslında sadece ismen hastane olduğunu keşfetmişti. Hastanede neredeyse hiç tıbbi gereç bulunmadığı gibi, kan da yoktu. Kuşatma sırasında birçok insan yaralanmıştı, ayrıca bebekler doğuyordu ve başka birçok şey; dolayısıyla Sara gıda işleme tesisinden bir dondurucu getirtmiş ve kan bağışı kampanyası başlatmıştı.
“Hemşire Lish” diyen Peter bu ironi karşısında başını salladı. “Bu sahneyi görmek isterim.”

Kırmızı gözlülere ne olduğu asla tam olarak anlaşılamadı. Stadyumda öldürülmeyenler durup dururken ölmüşlerdi. Varılabilecek tek sonuç, ki Sara’nın Lila’yla ilgili söyledikleri bunu destekliyordu, Kubbe’nin yıkılmasının ve Kaynak adıyla bilinen adamın ölmesinin, Colorado’daki dağda Babcock’ın evlatlarının başına geldiğini gördüklerine benzer bir zincirleme tepki başlattığıydı. Tanıklar kırmızı gözlülerin hızla yaşlandıklarını, sanki ödünç aldıkları yüz yıllık hayatı sadece birkaç saniyede geri verdiklerini, etlerinin büzüldüğünü, saçlarının avuç avuç döküldüğünü, yüzlerinin kuruyup kurukafaya dönüştüğünü söylediler. Bulunan takım elbiseli ve kravatlı işbir cesetleri kahverengi kemik yığınlarından ibaretti. Onyıllardır ölü gibiydiler.
Sara gitme günü yaklaştıkça giderek daha fazla çalıştığını fark etti. Artık gerçek sağlık hizmeti verildiği haberi yaylaya yayıldıkça, hastaneye gelenlerin sayısı günbegün artmıştı. İnsanlar nezleden yetersiz beslenmeye ve ihtiyarlığın yol açtığı birçok soruna dek çeşitli şikâyetlerle geliyorlardı. Birkaçıysa doktorların neye benzediğini merak ediyordu sadece. Sara hastaları elinden geldiğince tedavi

ediyor, tedavi edemediklerini de avutuyordu. Sonuçta bu ikisi birbirinden çok farklı değil gibiydi.

Hastaneden yalnızca uyumak, bazen de karnını doyurmak için çıkıyordu; diğer zamanlarda Hollis ona yemek getiriyordu, her seferinde Kate'i yanına alarak. Şehir merkezinin kenarındaki sitede bulunan bir dairede oturuyorlardı... Bu tuhaf dairenin geniş, siyah pencereleri içeride hep alacakaranlık loşluğunun hüküm sürmesine yol açıyordu. Orada eskiden kırmızı gözlülerin kaldığını düşünmek biraz ürkütücüydü, ama daire konforluydu, yumuşak çarşaflı büyük yatakları ve sıcak suyu vardı, bir de gazocağı, ki Hollis bu ocakta çorba ve Sara'nın içinde ne olduğunu bilmediği, ama tadı nefis yahniler yapıyordu. Karanlıkta, mum ışığında birlikte yemek yedikten sonra yatağa gidiyor ve kızlarını uyandırmamak için usulca, şefkatle sevişiyorlardı.

Sara bu gece erken çıkmaya karar verdi; bitkindi, midesi kazınıyordu, ayrıca ailesini çok özlemişti. Ailesi: Olup biten onca şeyden sonra bu sözcük öyle anlamlıydı ki. İnsanoğlu konuştuğundan bu yana var olan en mucizevi sözcük gibiydi. Sara, Hollis'in Kubbe'ye daldığını görünce gözlerine inanamadığı şeye kalbiyle ikna olmuştu. Hollis onu kurtarmaya gelmişti elbette; Hollis dağları delmişti ve şimdi buradaydı. Başka türlüsü mümkün müydü ki?

Tepeye çıkan Sara yıkılmış Kubbe'nin harabesinin –binanın kalasları günlerce için için yanmıştı– yanından ve eski şehir merkezinin içinden geçti. Serbestçe, korkmadan hareket etmek ona hâlâ biraz gerçekdışı geliyordu. Eczaneye uğrayıp Eustace'a ve başka kim varsa ona selam vermeyi düşündü, ama ayakları bu dürtüye direndi; dürtü de kısa sürede kayboldu. Adımlarını hevesle hızlandıran Sara altıncı kattaki daireye çıktı.

"Anneciğim!"

Hollis'le Kate yerde oturuyorlardı, fasulye ve fincan oyunu oynuyorlardı. Sara'nın atkısını çıkarmasına fırsat kalmadan kız ayağa fırlayıp onun kollarına koştu ve ona hafifçe çarptı; Sara, Kate'i beline kadar kaldırıp kızın gözlerine baktı. Kate'e bu sözcüğü kullanmasını söylememişti hiç, onun kafasını daha fazla karıştırmak istememişti,

ama bu kaygının gereksiz olduğu ortaya çıkmıştı; kız kendiliğinden anne demeye başlamıştı. Daha önce hiç babası olmayan Kate'in hayatında Hollis'in oynadığı role alışmasıysa biraz daha uzun sürmüştü; ama sonra bir gün, kurtuluş gününden bir hafta sonra, Hollis'e babacığım demeye başlamıştı.

"İşte buradasın" dedi Sara mutlulukla. "Günün nasıldı? Babacığınla birlikte eğlendiniz mi?"

Küçük kız elini uzatıp Sara'nın burnunu tuttu ve koparıp ağzına atar gibi yaptı, sonra da dilini yanağının içine yasladı. "Buğnun bende" dedi boğuk sesle.

"Çabuk geri ver onu."

Neşeyle gülümseyen, yüzüne düşen sarı saçı sallanan Kate başını sallayarak şakacıktan itiraz etti. "I–ıh. O benim."

Bunun üzerine Sara kızı gıdıklamaya başladı, gülüştüler, Kate başka vücut parçaları da çaldı ve sonunda Sara'nın burnunu yüzüne iade etti. Boğuşmaları bittiğinde, Hollis aralarına katılmıştı artık. Kate'in başının arkasını tutarak Sara'yı çabucak öptü, yün gibi –sıcak, tanıdık, kokusuyla dolu– sakalını onun yanaklarına yasladı.

"Aç mısın?"

Sara gülümsedi. "Bir şeyler yiyebilirim."

Hollis ona bir kâse yemek verdi. Hollis'le Kate akşam yemeği yemişlerdi. Sara karnını doyururken Hollis küçük masada onunla birlikte oturdu. Etin ne eti olduğunu bilmediğini itiraf etti, ama havuçla patates fena değildi. Sara'nın pek umurunda değildi bu; son birkaç haftadır hayatının en lezzetli yemeklerini yiyordu. Sara'nın hastalarından, Peter'la Michael'dan ve diğerlerinden, Kerrville'den ve orada kendilerini neyin beklediğinden, sadece birkaç gün sonra güneye yapacakları yolculuktan bahsettiler. Hollis başta baharı beklemelerini önermiş, o zaman yolculuklarının daha kolay olacağını söylemişti; ama Sara bunu kabul etmemişti. *Burada çok fazla şey yaşadık*, demişti ona. *Memleketim neresi bilmiyorum, ama Texas olsun.*

Bulaşıkları yıkayıp raflara dizdiler ve Kate'i yatması için hazırladılar. Sara geceliğini giydirirken, küçük kız uyuklamaya

başlamıştı bile. Onu yatırıp oturma odasına geçtiler.

“Hastaneye dönmen şart mı gerçekten?” diye sordu Hollis.

Sara paltosunu askıdan alıp giydi. “Sadece birkaç saat çalışacağım. Beni bekleme.” Oysa Hollis onu bekleyecekti; Sara da aynısını yapardı. “Gel buraya.”

Sara onu uzun uzun öptü. “Ciddiyim. Git yat.”

Ama elini kapı koluna koyarken Hollis onu durdurdu.

“Nereden bildin Sara?”

Sara onun ne sorduğunu anlar gibi oldu. “Neyi nereden bildim?”

“O olduğunu. Kate olduğunu.”

Tuhaftı; Sara kendine bu soruyu hiç sormamıştı aslında. Nina eczanenin arka tarafında yaptıkları gizli görüşmede Kate’in kimliğini onaylasa da, buna gerek yoktu; Sara en ufak bir şüphe duymamıştı. Kate’in onun çocuğu olduğunu sadece dış görünüşünden anlamamıştı; bu bilgi daha derinden gelmişti. Sara onu görür görmez, dünyadaki onca çocuğun arasından bu kızın kendi evladı olduğunu anlamıştı.

“Annelik içgüdüsü diyebilirsin. Şey gibiydi... Kendimi tanımak gibiydi.” Sara omuz silkti. “En fazla böyle açıklayabilirim.”

“Yine de şansımız vardı.”

Sara ona folyo paketten bahsetmemişti; bahsetmeyecekti de. “Buna şans denebilir mi, emin değilim” dedi. “Tek bildiğim şu ki, buradayız.”

Sara hasta kontrollerini bitirmek üzereydi. Yumruğuyla ağzını kapatıp esneyerek son muayene odasına girerken, eve gittiğini hayal etmeye başlamıştı bile. Masada genç bir kadın oturuyordu.

“Jenny?”

“Selam Dani.”

Sara ister istemez güldü... Sırf eski bir rüyaya ait gibi görünen bu isme değil, kızın varlığına da. Jenny’nin öldüğünü varsaydığını ancak kızı görünce fark etti.

“Sana ne oldu?”

Kız çekingenlikle omuz silkti. “Kaçtığım için üzgünüm. Besi

ünitesinde olanlardan sonra panikledim. Mutfak işçilerinden biri beni bir un fıçısına sakladı ve bir nakliye kamyonuyla dışarı çıkardı."

Sara onu rahatlatmak için gülümsedi. "Eh, seni gördüğüme sevindim. Sorun ne?"

Kız duraksadı. "Hamileyim galiba."

Sara onu muayene etti. Kız hamileyse bile, bunu anlamak için erkendi henüz. Ama hamileler ilk grupla birlikte gidebileceklerdi. Sara formu doldurup kıza uzattı.

"Bunu nüfus müdürlüğüne götür ve seni benim gönderdiğimi söyle."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kız elindeki kâğıda bakakaldı. "Kerrville. İnanamıyorum. Orayı doğru dürüst hatırlamıyorum bile."

Sara sekreter altlığına tahliye emrinin bir kopyasını yazmaya başlamıştı bile. Kalemi havada kalakaldı. "Ne dedin?"

"İnanamıyorum dedim."

"Yok, diğeri. Hatırlamaktan bahsettin."

Kız omuz silkti. "Ben orada doğdum. Yani galiba. Beni götürdüklerinde çok küçüktüm."

"Jenny, bunu neden kimseye söylemedin?"

"Söyledim. Nüfus memuruna söyledim."

Uçanlar adına, bunu nasıl gözden kaçırmışlardı ki?

"Eh, *bana* söylemene sevindim. Seni arayanlar olabilir. Soyadın ne?"

"Emin değilim" dedi Jenny, "ama Apgar galiba."

68

Yola çıkma gününde, şafak sökerken hava sertti. Öncü ekip stadyumda toplandı: Otuz erkek ve kadın, altı kamyon ve iki petrol tankeri. Eustace, Nina, Lore ve Greer onları uğurlamaya gelmişlerdi.

Yola çıkacak kişilerin aileleriyle arkadaşlarından oluşan küçük bir

kalabalık toplanmıştı. Sara'yla diğerleri dün gece hastanede Michael'la vedalaşmışlardı. *Hadi gidin*, demişti Michael kıpkırmızı kesilerek, *gidin buradan.* Onlar varken nasıl dinlenecekti? Ama Kate'in onun için hazırladığı kartpostalı görünce yelkenleri suya indirmişti. "Seni sevyorum Michel Amça, İyleş." *Ah, uçanlar adına, gel buraya,* diyen Michael küçük kızı ağlayarak bağrına basmıştı.

Son gereçler de kamyonlara yüklendi; herkes araçlara bindi. Peter en öndeki kamyonda, Hollis'le birlikte seyahat edecekti; Kate'le Sara ise arkadaki büyük nakliye araçlarından birine binmişlerdi. Peter motoru çalıştırırken Greer onun penceresine yaklaştı. Binbaşı, Peter'ın yokluğunda Eustace'ın sağ kolu olmayı kabul etmişti ve şimdi tahliye işinden sorumluydu.

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum Peter. Üzgünüm."

Peter kendini bu kadar ele vermiş miydi? Lish yine onu ekmişti. "Onun için kaygılanıyorum sadece. Bir terslik var."

"O hücrede çok şey yaşadı. Başına gelenlerin yarısını bile bize anlatmadı bence. Kendini toplar, her zamanki gibi."

Bu konuda söylenecek söz kalmamıştı. Ayaklanmadan beri konuşmadıkları, ama onları üzen bir başka mesele hakkında da. Amy'nin patlamada öldüğünü, diğer virallerle birlikte buhar olduğunu düşünmek mantıklıydı, ama Peter bunu kabullenemiyordu bir yönüyle. Amy hayalet uzuv gibiydi, Peter'ın görünmez bir parçasıydı.

İki adam el sıkıştılar. "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi Greer. "Sen de Hollis. Dışarısı artık farklı bir dünya, ama ne olur ne olmaz."

Peter başıyla onayladı. "Gözümüzü dört açarız binbaşı."

Greer bir istisna yapıp gülümsedi. "Bana binbaşı denmesinden hoşlandığımı itiraf ediyorum. Kim bilir? Belki de beni geri alırlar."

Ayrılık vakti gelmişti. Peter vites değiştirdi; büyük motorlar gürlerken, sıra halindeki araçlar çit kapısına yaklaştı. Peter Vatan'ın binalarının giderek geride kalmasını, kış beyazlığında gözden kaybolmasını dikiz aynasından seyretti.

"Eminim Alicia bir yerlerdedir Peter" dedi Hollis.

Peter onun ne demek istediğini merak etti.

Alicia konvoyun uzaklaşmasını su kanalında saklandığı yerden seyretti. Bu anı günlerce hayal etmiş, kendini hazırlamaya çalışmıştı. Kendini nasıl hissedecekti? Şimdi bile bilmiyordu. Bu bir bitişti, o kadar. Bitiş gibi geliyordu. Sıra halindeki kamyonlar şehrin çitlerinin etrafında geniş bir kavis çizip güneye yöneldiler. Alicia gürültüsü giderek hafifleyen, giderek küçülen konvoyu uzun uzun seyretti. Konvoy gözden kaybolana dek seyretti.

Yapacak son bir şey kalmıştı.

Hastanedeyken, Sara'nın sırtı dönükken, hışırdayan bir plastik kan torbasını alıp tuniğinin altına saklamıştı. Torbayı dişleriyle yırtmamak, o nefis kanı yüzüne, ağzına ve diline dökmemek için kendini zor tutmuştu. Peter'la Amy'yi, Michael'ı ve diğerlerini düşününce bekleyecek gücü bulmuştu kendinde.

Torbayı kara gömmüş ve üstüne işaret niyetine taş koymuştu. Şimdi torbayı çıkardı: O kırmızı buz parçası kaskatıydı. Asker su kanalının yanından Alicia'yı izliyordu. Alicia ona gitmesini söylemek istedi, ama Asker onu dinlemezdi elbette; sonuna kadar birbirlerine aittiler. Alicia çalı çırpı toplayarak çıtır çıtır bir ateş yaktı, bir tencerede kar eritti, kabarcıkların yükselmesini bekledi, sonra da torbayı buharı tüten suya daldırdı... Poşet çay yapıyordu sanki. Torbanın içindeki kan giderek çözüldü. Tamamen çözülünce, Alicia sıcak torbayı alıp kara uzandı ve onu göğsüne bastırdı. O plastik torbanın içinde ertelenmiş bir kader yatıyordu. Alicia beş yıl önce, dağda o viral tarafından ısırıldığından beri, sonunun ne olacağını biliyordu; beklenen son gelip çatmıştı artık. Alicia onunla yüzleşecek ve ölecekti.

Sabah güneşi bulutsuz kış göğünde yükseliyordu. Güneş. Alicia onun parlaklığı karşısında gözlerini kıstı. *Güneş,* diye düşündü. *Düşmanım, dostum, son çarem.* Güneş onu alıp götürecekti. Küllerini rüzgâra saçacaktı. *Çabuk ol,* diye düşündü Alicia, *ama çok da acele etme. Ölümümü hissetmek istiyorum.*

Torbayı dudaklarına kaldırıp ağzını açtı ve içti.

Alacakaranlık çöktüğünde, konvoy yüz kilometre kat etmişti. Kasabanın adı Grinnell'dı. Kasabanın ucundaki, bir zamanlar ayakkabı satıldığı belli olan metruk bir dükkânda konakladılar; raflarda kutular dolusu ayakkabı vardı. Yani burası günün birinde dönmeye değer bir yerdi. Tayınlarını yedikten sonra yatıp uyudular.

Veya uyumaya çalıştılar. Mesele havanın soğukluğu değildi... Peter buna alışıktı. Fazla gergindi sadece. Stadyumda yaşanan olaylar muazzamdı; Peter yaklaşık bir ay sonra bile hâlâ o zamanki hislerini hatırlıyor, belleğindeki görüntüler yüzünden huzursuzlanıyordu.

Parkasıyla postallarını giyip dışarı çıktı. Dışarıya tek bir nöbetçi koymuşlardı ve adam dükkândan getirdikleri metal bir katlanır sandalyede oturuyordu; Peter tüfeğini aldığı adama gidip yatmasını söyledi. Ay parlaktı, Peter'ın ciğerlerine çektiği hava buz gibiydi. Sessizliğin ortasında durup, gecenin yalın netliğini yudum yudum içti. Ayaklanmadan sonraki günlerde, olayların büyüklüğüne yaraşır bir duygu –mutluluk, zafer hissi, hatta sadece rahatlık– hissetmeye çalışmıştı, ama kendini yalnız hissediyordu o kadar. Greer'ın son sözlerini anımsadı: *Dışarısı artık farklı bir dünya.* Peter bunun doğru olduğunu biliyordu; ama dünya farklı görünmüyordu. Hatta iyiden iyiye aynı gibiydi. İşte engin, sakin bir denizi andıran donmuş tarlalar; işte uçsuz bucaksız, yıldızlı gökyüzü; işte kimsenin sormadığı bir sorunun yanıtıymış gibi donuk donuk bakan sarı ay. Her şey aynen eskisi gibiydi ve öyle olmayı sürdürecekti; hepsi öldükten, isimleriyle anıları ve tüm varlıkları tıpkı kemikleri gibi zamanın tozuna dönüşüp savrulduktan çok sonra bile.

Arkasından bir ses geldi: Sara kucağında Kate'le kapıdan geçti. Kız etrafa bakınıyordu. Sara karı postallarıyla ezerek Peter'ın yanına geldi.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu Peter.

Sara'nın yüzünde bezginlik belirdi. "*Tuttu* tutmasına da... Benim suçum, Kate'in kamyonda fazla uyumasına göz yumdum."

"Selam Peter" dedi küçük kız.

"Selam canım. Yatakta olman gerekmiyor mu? Yarın da yorucu bir gün olacak, biliyorsun."

Kız dudaklarını büzdü. “Mm–mm.”
“Gördün mü?” dedi Sara.
“İstersen biraz benim yanımda kalsın? Benim için sorun değil.”
“Nasıl yani, burada mı?”
Peter omuz silkti. “Biraz temiz hava ona iyi gelir. Hem bana arkadaşlık eder.” Sara karşılık vermeyince Peter “Merak etme, gözümü üstünden ayırmam” dedi. “Ne dersin Kate?”
“Emin misin?” diye sordu Sara.
“Tabii ki eminim. Neden emin olmayayım ki? Uykusu gelince onu içeri getiririm hemen.” Peter tüfeğini binaya yaslayıp kollarını uzattı. “Hadi, ver onu. İtiraz kabul etmem.”
Boyun eğen Sara kızı belinden tutarak Peter’a verdi. Küçük kız bacaklarını Peter’ın gövdesine doladı ve düşmemek için onun parkasının tutundu.
Sara biraz geri çekilip onları inceledi. “Bu yönünü ilk kez gördüğümü söylemeliyim.”
Peter gülümsediğini hissetti. “Beş yılda çok şey değişebilir.”
“Eh, sana yakışıyor.” Sara birden esnedi. “Cidden, canını sıkarsa...”
“Sıkmaz. Artık gider misin? Git uyu biraz.”
Sara onları yalnız bıraktı. Peter sandalyeye oturup Kate’i kucağına oturttu ve kızı kış göğüne doğru çevirdi. “Eee, ne hakkında konuşmak istersin?”
“Bilmem.”
“Hiç yorulmadın mı?”
“Hayır.”
“Yıldızları sayalım mı?”
“Bu sıkıcı.” Kız kıpraşıp iyice yerleştikten sonra “Bana masal anlat” diye emretti.
“Masal. Nasıl bir masal?”
“Evvel zaman içinde diye başlayan bir masal.”
Daha önce hiç masal anlatmamış olan Peter ne yapacağını bilemedi. Ama kızın isteğini düşünürken zihninde anılar canlandı: Sığınak’taki küçüklük günleri, diğer çocuklarla birlikte çember halinde oturması, bağdaş kurmaları; solgun yüzü aya benzeyen kadın

öğretmenin anlattığı masallardaki yelekli ve etekli konuşan hayvanlar, hazine peşinde denizleri aşan gemiler; sözcüklerin Peter'ın uykusunu getirmesi ve sanki onu bedeninden çıkararak uzak dünyalara ve eski çağlara götürmesi. Başka bir hayata ait anılardı bunlar; öyle geçmişte kalmışlardı ki tarihi gibiydiler; ama Peter kış soğuğunda, kucağında Sara'nın kızıyla otururken bu anılar ona uzak gelmedi. Geçmişin örtüsünün kalktığını hissederken biraz pişmanlığa kapıldı: Caleb'a masal anlatmamıştı hiç.

"Evet." Düşüncelerini toplamaya çalışırken zaman kazanmak için genzini temizledi. Ama işin doğrusu, anlatacak öyküsü yoktu; çocukluğundan bildiği bütün masalları unutuvermişti. Doğaçlama yapması gerekecekti. "Bir bakalım..."

"Masalda bir kız olması gerek" diye yardımcı oldu Kate.

"Kız var, evet. Tam ona geliyordum. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, küçük bir kız varmış..."

"Görünüşü nasılmış?"

"Hımm. Eh, çok güzelmiş. Aslında sana çok benziyormuş."

"Prenses miymiş?"

"Anlatmama izin verecek misin? Ama madem sordun söyleyeyim: Evet, prensesmiş. Gelmiş geçmiş en güzel prenses. Ama prenses olduğunu *bilmiyormuş*. İşin ilginç tarafı bu..."

Kate kaşlarını huysuzca çattı. "Neden bilmiyormuş?"

Peter'ın zihninde bir öykünün genel hatları belirmeye başladı birden.

"Bu mükemmel bir soru. Şöyle: Kız çok küçükken, daha bebekken annesiyle babası, yani kralla kraliçe onu saray ormanına pikniğe götürdüler. Güneşli bir gündü ve adı Prenses olan küçük kız..."

"Elizabeth."

"Prenses Elizabeth bir kelebek gördü. *Muhteşem* bir kelebek. Annesiyle babası onunla ilgilenmiyorlardı; kelebeği yakalamaya çalışan kız, onun peşinden ağaçların arasına girdi. Ama kelebek başka bir şeydi aslında. Bir peri kraliçesiydi."

"Sahi mi?"

"Evet. Ama periler insanlara güvenmezler. Kendi aralarında

yaşamayı severler. Peri kraliçesiyse farklıydı. Bir kızı olsun istemişti hep. Bakacağı küçük bir kızının olmamasına çok üzülüyordu ve Prenses Elizabeth'i görünce onun güzelliğinden öyle etkilendi ki kendini tutamadı. Çocuğu ormanın iyice içlerine çekti. Küçük kız kısa sürede kaybolup ağlamaya başladı. Peri kraliçesi onun burnuna konup gözyaşlarını narin kanatlarıyla sildi ve 'Üzülme,' dedi. 'Ben sana bakarım. Artık benim küçük kızım olacaksın.' Ve kızı peri halkıyla birlikte yaşadığı büyük, içi boş ağaca götürdü ve onu bir masaya oturtup yemek verdi, uyusun diye de küçük bir yatak verdi ve Prenses Elizabeth eski hayatını kısa sürede unutup, sadece orman perilerinin arasında yaşadığı hayatı bilir oldu."

Kate durmadan kafa sallıyordu. "Sonra ne oldu peki?"

"Eh, hiçbir şey. Yani bir süreliğine. Bir süre birlikte mutlu mutlu yaşadılar; özellikle de peri kraliçesi mutluydu. Küçük bir kızının olması öyle güzeldi ki. Ama Elizabeth büyüdükçe, peri kraliçesi bir terslik hissetmeye başladı. Terslik neydi, biliyor musun?"

"Kızın peri olmaması mı?"

"Kesinlikle. Aferin sana, iyi bildin. O peri değildi, küçük bir kızdı, üstelik artık çok da küçük sayılmazdı. *Ben neden farklıyım?* diye merak ediyordu. Boyu uzadıkça, peri kraliçesinin gerçeği saklaması güçleşti. Elizabeth ona *Bacaklarım neden yatağa sığmıyor?* diye sorunca peri kraliçesi *Çünkü yataklar hep küçük olur,* diye yanıt veriyordu. Elizabeth *Masam niye bu kadar küçük?* diye sorunca peri kraliçesi *Kusura bakma ama masanın suçu yok; sen artık büyümemelisin,* diyordu. Ama Elizabeth bunu yapamıyordu tabii. Durmadan büyüdü ve sonunda ağacın içine zor sığar hale geldi. Diğer bütün periler şikâyetçiydiler. Bütün yiyeceklerini kızın bitirmesinden korkuyorlardı. Kızın onları kazayla ezmesinden korkuyorlardı. Bir şeyler yapılması şarttı, ama peri kraliçesi buna karşı çıkıyordu. Peki, hikâyeyi takip edebiliyor musun?"

Can kulağıyla dinleyen Kate başıyla onayladı.

"Elizabeth'in ailesi, yani kralla kraliçe onu aramaktan hiç vazgeçmemişlerdi. Bütün ormanda ve krallığın diğer her yerinde aramışlardı onu. Ama ağaç çok gizli saklı bir yerdeydi. Sonra bir gün,

kralla kraliçe ormanda perilerle yaşayan bir kızla ilgili bir söylenti duydular. *O bizim kızımız olabilir mi?* diye merak ettiler. Ve akıllarına gelen tek şeyi yaptılar. Saray oduncularına, Elizabeth'in yaşadığı ağacı bulana dek bütün ağaçları kesmelerini emrettiler."

"*Hepsini* mi?"

Peter başıyla onayladı. "Hepsini. Bu iyi bir fikir değildi. Ormanda yalnızca periler değil, türlü türlü hayvanlarla kuşlar da yaşıyordu. Ama Elizabeth'in ailesi öyle çaresiz durumdaydı ki, kızlarını bulmak için her şeyi yaparlardı. Bu yüzden oduncular işe koyulup ormandaki ağaçları kesmeye başladılar; kralla kraliçe de atla gezinip kızlarına sesleniyorlardı. 'Elizabeth! Elizabeth! Neredesin?' Sonra ne oldu, biliyor musun?"

"Kız onları duydu mu?"

"Evet, duydu. Ama Elizabeth ismi onun için bir anlam ifade etmiyordu artık. Artık peri ismi vardı ve hayatıyla ilgili her şeyi unutmuştu. Ama peri kraliçesi kızı aradıklarını anladı ve kendini çok kötü hissetti. *Böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabildim?* diye düşündü. *Elizabeth'i nasıl kaçırabildim?* Ama ağaçtan dışarı uçup da Elizabeth'in ailesine kızın yerini söylemeye gönlü elvermiyordu yine de. Kızı bırakmak istemiyordu işte, çünkü onu çok seviyordu. 'Hiç kımıldama,' dedi Elizabeth'e. 'Sakın ses çıkarma.' Oduncular giderek yaklaşıyordu. Dört bir yanda ağaçlar devriliyordu. Bütün periler korkuyordu. 'Kızı geri ver,' dediler peri kraliçesine, 'n'olur onu geri ver, yoksa bütün ormanı yıkacaklar.'"

"Vay" diye inledi Kate.

"Biliyorum. Çok korkunç bir masal. İstersen artık anlatmayayım."

"Peter Amca, *lütfen* ama."

Peter güldü. "Tamam, tamam. Oduncular içinde Elizabeth'le perilerin bulunduğu ağaca geldiler. Çok heybetli bir ağaçtı bu, yüksek ve kalındı, bol yapraklıydı. Bir peri ağacıydı. Ama oduncılardan biri baltasını kaldırırken kral fikir değiştirdi. O güzelim ağacın kesilmesine gönlü elvermedi. *Ben nasıl kızımı seviyorsam, orman yaratıkları da bu ağacı o kadar seviyorlardır eminim,* dedi. *Sırf sevdiğim birini kaybettim diye onları bu ağaçtan mahrum bırakmam*

doğru olmaz. Herkes baltasını indirsin; evinize gidin, eşimle beni yalnız bırakın da bir daha asla görmeyeceğimiz kızımızın yasını tutalım. Hali içler acısıydı. Herkes ağlamaya başladı. Elizabeth'in ailesi, oduncular, hatta bütün söylenenleri duyan peri kraliçesi bile ağlıyordu. Çünkü ne kadar isterse istesin, asla Elizabeth'in gerçek annesi olamayacağını biliyordu. Bu yüzden kızı elinden tutup ağaçtan çıkardı ve dedi ki: 'Majesteleri, lütfen beni affedin. Kızınızı ben kaçırdım. Kızım olmasını öyle istiyordum ki kendimi tutamadım. Ama onun size ait olduğunu biliyorum artık. Çok ama çok üzgünüm.' Ve kralla kraliçe ne dediler, biliyor musun?"

"Şunun kellesini uçurun mu dediler?"

Peter gülmemek için kendini zor tuttu. "Tam tersine. Bütün olanlara karşın, kızlarını bulduklarına öyle sevindiler ve peri kraliçesinin pişmanlığından öyle etkilendiler ki, onu ödüllendirmeye karar verdiler. Bir ferman çıkararak, perilere ilişilmemesini ve diyardaki her çocuğun özel bir peri dostu olmasını emrettiler. İşte bu yüzden, günümüzde bile perileri ancak çocuklar görebilir."

Kate bir an suskun kaldı. "Eee, masal bitti mi?"

"Bitti, evet." Peter biraz utandı. "Daha önce hiç masal anlatmamıştım. Nasıldım?"

Kız bunu düşündükten sonra başını çabucak salladı. "Beğendim. Güzel bir masaldı. Bir tane daha anlat."

"Başka bir masal bildiğimden emin değilim. Sen daha yorulmadın mı?"

"*Lütfen* Peter Amca."

Gece göğü bulutsuz ve yıldızlıydı. Ortalık dingindi, yaprak kımıldamıyor ve çıt çıkmıyordu. Caleb'ı düşünen Peter onu ne kadar özlediğini, ona sarılmayı ne kadar istediğini fark edince irkildi. Alicia haklıydı, Tifty de. Ama en çok da Amy. *Seni seviyor, biliyorsun.* Bu gerçek, Peter'ın içine çektiği kış havası gibiydi. Peter memleketine gidip baba olmayı öğrenecekti.

"Tamam öyleyse..."

Peter durmadan konuştu. Bildiği bütün masalları anlattı. Sonunda sustuğunda, Kate esniyordu; Peter'ın kollarının arasında gevşemişti.

Peter parkasını açıp Kate'i kucağında döndürdü ve parkasıyla sarmaladı.

"Üşüdün mü canım?"

Kızın sesi yumuşak ve hafifti. "I–ıh."

Peter'a sokuldu. *Sadece bir dakika daha,* diye düşünen Peter gözlerini kapadı. *Bir dakika sonra onu içeri götürürüm.* Boynunda Kate'in sıcak nefesini hissediyordu; onun göğsünün kendi göğsüne yaslandığını, sahile vuran uzun dalgalar misali yavaşça inip kalktığını hissediyordu. Ama dakikalar birbirini takip etti; Peter artık hiçbir yere gidemezdi, çünkü derin bir uykuya dalmıştı.

Lucius Greer eczane tuvaletinde tıraş oluyordu.

Gündüzü ve gecenin büyük bölümünü çalışarak geçirmişti. Barınaklar Meclisi toplantısında Eustace tahliye için çekiliş yapılması prosedürünü önce tekrar açıklamaya, sonra da mazur göstermeye çalışmıştı. Nüfus sayımı sırasında bazı insanların yanlışlıkla, bazılarınınsa seçilme şanslarını artırmak için birden fazla form verdikleri ortaya çıkmıştı. Kullanılmayan bir depoda haftalarca saklanıp aç kaldıktan sonra gözaltı merkezine teslim olmaya gelen üç işbir, binanın önünde nöbet tutan küçük kalabalığın saldırısına uğramıştı; evlendirme memurlarından biri hastalanınca Lucius'tan dokuz çifti evlendirmesi istenmişti (yapması gereken tek şey bir kartta yazılı dört cümleyi okumaktı, ama bunları yüksek sesle söylemek şaşılacak kadar zor gelmişti). İlk yolculukta görev yapacak tahliye destek ekiplerinin ilk resmi toplantısı düzenlenmiş ve görevleri belirlenmişti, vs vs. Lucius bütün günü bir şeylerle uğraşmakla geçirmişti; ne yediğini hatırlamıyordu, hatta bir şey yiyip yemediğini bile hatırlamıyordu, bütün gün doğru dürüst oturmamıştı. Oysa şimdi, vakit geceyarısını geçmişken, aynadaki kır sakallı yüzüne bakıyor ve bir elinde ustura, diğerindeyse makas tutuyordu.

İşe makasla başladı. Bakımsız saçıyla sakalını kesti; o kır tutamlar ayaklarının etrafına kuş tüyleri gibi, kar taneleri gibi düşüyordu. Bu işi bitirince bir çaydanlık su ısıttı ve içine batırdığı bir bez parçasını

sıktıktan sonra sakalının geri kalanına, yumuşasın diye sürttü. Yanaklarına sert ve kimyasal kokulu sabun sürdükten sonra usturayla işe koyuldu: Önce yanaklarını, sonra uzun ve kavisli boynunu, en sonunda da başını tıraş etti; usturayı alnının tepesinden ensesine kadar, kısa ve ölçülü hareketlerle gezdirdi. İlk kez böyle tıraş olduğunda, Seferberlik Ordusu yeminini etmesinden önceki gece, kendini aşağı yukarı yirmi yerinden kesmişti. Bir acemi eri tanımak için üniformasına bakmaya gerek olmadığı söylenirdi; başına bakmak yeterliydi. Ama Greer zamanla, pratik yaparak, tıpkı yoldaşları gibi bu işi öğrenmişti ve becerisini yitirmediğini görmek hoşuna gitti. Gerekirse bu işi karanlıkta gözleri bağlıyken bile yapabilirdi, ama onca yıldan sonra, hâlâ vaftiz kadar çarpıcı gelen bu ritüele uymak tatmin hissi veriyordu. Çehresi giderek ortaya çıktı ve işini bitirince geri çekilip aynada yüzünü inceledi, elini yeniden ortaya çıkmış teninin serin pembeliğinde gezdirdi ve gördüğü görüntüyü onaylayarak başını salladı.

Yüzünü ve boynunu bezle sildi, usturasını temizledi ve tıraş malzemelerini kaldırdı. Günlerdir doğru dürüst uyumasa da hiç yorgun değildi. Parkasıyla postallarını giyip arka kapıdan dar sokağa çıktı. Saat sabahın biriydi neredeyse, etrafta in cin top oynuyordu; ama Greer yine de dört bir yana hâkim olan huzursuzluk zerreciklerini, hayatın duyulamayacak kadar hafif uğultusunu hissediyordu. Kubbe’nin harabesinin yanından geçip tepeden indi ve yayladan geçerek stadyuma gitti. Stadyuma vardığında ay gözden kaybolmuştu. Stadyuma girmek yerine yıldızlı göğün altındaki bu karanlık lekenin karşısında, mutlak sessizlikte öylece durdu. Şunu merak etti: Tarih bu yeri hatırlayacak mıydı? Gelecekteki insanlar, kim olurlarsa olsunlar, stadyuma, burada olup bitenlere layık bir isim verecek ve bu ismi gelecek nesillerin öğrenmesi için kaydedecekler miydi? Bunu bilmek için henüz erken olsa da, bu düşünce umut veriyordu ve benimsenmeye değerdi. Lucius Greer içinden yemin etti. Bu gelecek gerçek olursa, dünyaya egemen olmak için verilecek son savaşı kazanırlarsa, yaşananları bizzat kâğıda dökecekti.

Bu savaşın ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu. Amy bunu

söylememişti ona. Savaş olacağını söylemişti sadece.

Greer o zaman kendisini buraya hangi gücün getirdiğini anladı. Bir işaret arıyordu. Bunun nasıl bir işaret olacağını bilmiyordu. İşaret şimdi gelebilirdi, sonradan gelebilirdi, hiç gelmeyebilirdi de. Greer'ın inancının ağır yüküydü bu. Zihnini açıp bekledi. Zaman ilerliyordu. Gece, yıldızlar, yaşayan dünya; hepsi Greer'ın içinden, onu kutsarcasına geçiyordu.

Sonra:

Lucius. Dostum. Selam.

Bu mucizeler gecesinde ayakkabı dükkânının önünde oturan Peter uyanınca aslında uyanmadığı; bir kapıyı açıp bir başka kapıdan geçer gibi, bir rüyadan diğerine geçtiği hissine kapıldı. Rüyasında karlı tarlaların yanında, kucağında Sara'nın kızıyla oturuyordu ve her şey – karanlık gökyüzü, kış soğuğu, saat– aynıydı, yalnız olmamaları hariç.

Ama bu rüya değildi.

Karşısında Amy duruyordu; türüne özgü şekilde çömelmişti. Dönüşümü tamamlanmıştı; siyah saçı bile gitmişti. Ama bakıştıklarında, Peter onu farklı bir gözle gördü; gördüğü şey bir viral değildi. Bir kızdı, sonra bir kadındı, sonra da her ikisi birdendi. O Amy idi, Hiçlikten Gelen Kız'dı; Ruhların Amy'siydi, On İki'nin Sonuncusu'ydu; sadece kendisiydi. Amy avcunu yukarıp çevirip elini Peter'a uzattı; Peter aynı şekilde karşılık verdi. Parmakları dokununca, Peter'ın kalbine yoğun, saf bir özlem yayıldı. Bir çeşit öpüşmeydi bu.

Peter o şekilde ne kadar durduklarını bilmiyordu. Aralarında, Peter'ın parkasının sıcak kozasının içinde Kate olanlardan habersiz, mışıl mışıl uyuyordu. Zaman demir almıştı; Peter'la Amy akıntıda birlikte salınıyorlardı. Birazdan ya çocuk uyanacaktı ya da Sara veya Hollis gelecekti; o zaman Amy gidecekti. Kayan bir yıldız gibi uçarak uzaklaşacaktı. Peter uyuyan çocuğu yatağına geri götürecek ve kendisi de uzanacak, hatta uyumaya çalışacaktı; ve sabahleyin, gri kış şafağında, kalkıp gerinecek ve eşyalarını araçlara yükleyip, güney

yönündeki uzun yolculuklarına devam edeceklerdi. Bu an geçip gidecek ve diğer her şey gibi sadece bellekte kalacaktı.

Ama daha değil.

Sonsöz

Altın saat

Kendimi terk etmek kadar kolay
Bağrında yatan ruhumdan ayrılmak.
Orası benim aşk yuvam.

– Shakespeare
109. Sone

69

Bu seferki sürücü kadındı. Amy tabelasını indirip arabaya bindi.

“Nasılsın Amy?” Kadın elini uzattı. “Ben Rachel Wood.”

El sıkıştılar. Kadının güzelliği karşısında Amy’nin dili tutuldu bir an: Kadının zarif, biçimli kemiklerine en ince aletlerle şekil verilmişti sanki; cildinde gençlik ve sağlık parıltısı vardı; vücudu sırım gibi ve güçlüydü, yağsız kolları kaslıydı. Sımsıkı toplanıp atkuyruğu yapılmış sarı saçı röfleliydi. Amy onun üstünde tenis kıyafeti olduğunu biliyordu, ama bu bilgi dışarıdan gelmiş gibiydi, çünkü Amy tenisin ne olduğunu bilmiyordu. Kadının başının tepesinde, saplarında minik mücevherler gömülü bir güneş gözlüğü vardı.

“Daha önce gelemediğim için kusura bakma” diye devam etti Rachel. “Anthony ilk seferde tanıdık bir yüz görmenin hoşuna gideceğini düşündü.”

“Seninle tanıştığıma çok sevindim” dedi Amy.

“Çok tatlısın.” Gülümseyen kadın ufak, düz ve bembeyaz dişlerini sergiledi. “Hadi kemerini tak.”

Çevre yolunun altından geçtiler. Her şey son seferki gibiydi... Evler, dükkânlar ve otoparklar, yaz aydınlığı, akıp giden faal dünya aynıydı. Deri koltuğuna gömülmüş olan Amy kendini küvette salınıyormuş gibi hissediyordu. Rachel dev aracı kullanmakta hiç zorlanmaz gibiydi; trafikte özgüvenle ilerlerken, ne olduğu anlaşılmayan bir ezgi mırıldanıyordu. Önlerindeki büyük kamyonet birden durup şeridi kapatınca, Rachel sinyal verip yan şeride ustaca geçti.

“Ne insanlar var yahu” dedi iç geçirerek. “Araba kullanmayı nerede öğreniyorlar ki?” Amy’ye çabucak göz attıktan sonra tekrar yola baktı. “Senin hayal ettiğim gibi olmadığını söylemeliyim.”

“Öyle mi?”

“Ah, kötü anlamda demedim” dedi Rachel, onu rahatlatmak için.

“Alakası yok. Açıkçası öyle güzelsin ki, resim gibisin. Cildim seninki gibi olsaydı keşke.”

“Nasıl farklıyım peki?”

Kadın duraksayıp kelimelerini özenle seçti. “Ben sadece şey diye düşünmüştüm, yani, daha genç olduğunu.”

Yola devam ettiler. Kendini bir anda burada bulduğu için biraz şaşkın olan Amy pek bir şey hissetmiyordu. Ama dakikalar geçtikçe zihninin içinde bulunduğu koşullara yöneldiğini, görüntülerin netleştiğini ve kendi tepkilerinin belirginleştiğini fark etti. Her şey ne kadar ilginçti. Öyle ilginçti ki. Gemideydiler, *Chevron Mariner*’daydılar, ama Amy bunu fiziksel olarak algılamıyordu; tıpkı daha önce Wolgast’la birlikteyken olduğu gibi, bulunduğu yer en ufak ayrıntısına dek, tümüyle gerçek görünüyordu. Belki alternatif bir anlamda gerçekti de. Sonuçta “gerçek” ne demekti ki?

“İşte tam şurada durmuştum, onu yoldan aldıktan sonra.” Rachel pencerenin ardındaki, dükkânlarla dolu sokağı gösterdi. “Onun donut sevebileceğini düşündüm nedense. Donut, aklın alıyor mu?” Amy’nin verecek karşılık bulmasına fırsat bırakmadan devam etti: “Şu halime bak, seni büyük tura çıkardım. Bütün bunları zaten biliyorsundur. Hem öyle uzun bir yolculuktan sonra yorgun olmalısın.”

“Sorun değil” dedi Amy. “Dinleyebilirim.”

“Ah, hali içler acısıydı.” Rachel başını kederle salladı. “Zavallı adam. İçim parçalandı. Rachel, bir şeyler yapmalısın dedim kendime. Küçük hayatında bir kez olsun başını kumdan çıkar. Ama aslında her zamanki gibi kendimle meşguldüm elbette. Mesele de bu ya. Öyle pişmanım ki, yüz ömür boyu yaşasam yine geçmez. Ben onu hak etmiyordum, biraz olsun hak etmiyordum.”

“O böyle düşünmüyor bence.”

Rachel arabayı yavaşlatıp bir sokağa saptı. “Cidden muhteşem, biliyorsun. Yaptığın şey. Öyle uzun zamandır yalnızdı ki.”

Az sonra evin önünde durdular. “Eh, işte geldik” dedi Rachel neşeyle. Aracı park etse de rölantide bırakmıştı, tıpkı Wolgast’ın yaptığı gibi. “Seninle nihayet tanışmak çok güzeldi Amy. İnerken dikkat et.”

“Neden benimle gelmiyorsun? Seni görmek istiyor, biliyorum.”

“Yo, hayır” dedi Rachel. “Çok naziksin, ama burada işler öyle yürümüyor maalesef. Bu kurallara aykırı olur.”

“Hangi kurallara?”

“Kurallara... işte.”

Amy kadının devam etmesini boşuna bekledi; artık arabadan inmekten başka yapacak şey yoktu. Açık kapının yanında dönüp Rachel’a baktı; kadın ellerini direksiyona koymuş bekliyordu. Ağaçların yeşil yapraklarının altındaki hava ılık ve hoş kokuluydu; dört bir yanda cıvıl cıvıl öten böceklerin kaotik müziği, konsere hazırlanan bir orkestranın notalarını andırıyordu.

“Onu düşündüğümü söyle ona, olur mu? Rachel sevgilerini yolluyor de.”

“Benimle gelememenin sebebini anlamadım.”

Rachel gösterge panelinin üstünden eve baktı. Amy evin çok sayıdaki penceresine birer birer, ansızın üzüntüden buğulanan gözlerle bakan kadının bir şey aradığını düşündü. Kadının göz kenarlarında yaşlar belirdi.

“Yapamam işte, çünkü anlamı olmaz.”

“Neden anlamı olmasın ki?”

“Çünkü” dedi kadın, “ben zaten oradayım Amy.”

Amy, Carter’ı bulduğunda adam çiçek tarhının toprağında diz çökmüş çalışıyordu. Yanında bir el arabası duruyordu; kesif toprak kokusu yayan siyah malçlar çiçek tarhına yığınlar halinde dökülmüştü. Amy yaklaşırken adam ayağa kalkıp geniş kenarlı hasır şapkasıyla eldivenlerini çıkardı.

“Bayan Amy tam zamanında geldin. Ben de tam çimleri biçmeye başlayacaktım, ama o işi erteleyebilirim.” Çay bardaklarının beklediği sundurmayı gösterdi. “Gel otur.”

Masaya oturdular. Yüzünü ağaç tepelerine doğru kaldıran Amy gün ışığıyla ısındı. Çimlerle çiçeklerin hoş kokularını alıyordu.

“Böyle daha rahat edersin diye düşündüm” dedi Carter. “Birlikte

sohbet filan edebiliriz. Böylece günler çabuk geçer."

"Onun orada olacağını biliyordun, değil mi?"

Carter alnını bezle sildi. "Onu ben göndermedim, demek istediğin buysa eğer. Wolgast kendi isteğiyle gitti. Kafayı takmıştı bir kere; onu vazgeçirmek imkânsızdı."

"Ama diğerleri onun kim olduğunu nasıl anlamadılar? Anlamış olamazlar. Yoksa onu öldürürlerdi."

Carter başını iki yana salladı. "Onlar zihnimi asla okuyamadılar. Epeydir birbirimizden kopuk olduğumuz söylenebilir. Zihin okumak çift taraflı işler ve ben baştan beri onlara karşılık vermedim. Zihnimi hepsine kapadım." Carter sandalyesinde doğrulup bezi cebine geri koydu. "Sen doğru olanı yaptın Bayan Amy. Wolgast da öyle. Çok zor ve korkunç bir işti. Biliyorum."

Amy susadı birden; içtiği serin ve tatlı çay dilinde yoğun bir limon tadı bırakmıştı. Carter onu seyrederken, yüzünü şapkasıyla hafifçe yelledi.

"Peki ya Sıfır?"

"Henüz zamanımız var sanırım. Ama eninde sonunda bize saldıracak. Bu kişisel bir mesele oldu artık. O hepsinden daha kötü kesinlikle. Hepsini toplasan bir Sıfır etmez. Onu zamanı gelince düşünürüz."

"O zamana kadar da burada kalacağız."

Carter başını sabırla sallayarak onayladı. "Evet hanımefendi. Burada kalacağız."

Birlikte sessizce oturup olacakları düşündüler.

"Bahçe işlerinden hiç anlamam" dedi Amy. "Bana öğretir misin?"

"Yapacak bir sürü iş vardır hep. Yardımın işime yarayabilir. Çim biçme makinesi tekliyor ama."

"Eminim öğrenebilirim."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi adam gülümseyerek. "Öğrenebilirsin bence."

Amy verdiği sözü hatırladı. "Rachel sana sevgilerini yolladı."

"Demek öyle. Ben de tam onu düşünüyordum. Onu nasıl buldun?"

"Gerçekten güzel. Onu doğru düzgün görme fırsatım olmamıştı hiç.

Ama üzgün de. Eve uzun uzun baktı, istediği bir şey varmış gibi."

Carter şaşırmış gibiydi. "Çocukları yüzünden Bayan Amy. Biliyorsun sanıyordum."

Amy başını iki yana salladı.

"Haley ve bebek. Kadın onları göremiyor, dokunamıyor da. Bebeklerini düşünüyor hep. Çok acı çekiyor."

Amy sonunda anladı. Boğularak intihar eden Rachel geride çocuklarını bırakmıştı. "Onları bir daha görecek mi?"

"Hazır olunca görür herhalde. Kendini bağışlaması gerek, onları terk ettiği için."

Adamın sözleri havada asılı kalmış gibiydi; sanki yalnızca sesten ibaret değil, biçimli ve somuttular. Hava soğuyordu; yapraklar düşmeye başlamıştı.

"Bu durumda olan tek kişi o değil Bayan Amy. Bazı insanlar yollarını kendi başlarına bulamazlar. Kimileri kötü bir his duydukları için. Kimileriyse bir şeyleri bırakamadıkları için. Onlar çok seven insanlardır."

Rachel Wood'un cesedi havuzdaki suyun yüzeyine yavaşça çıkmıştı. Amy masaya baktı; Carter'ın ona söylediklerini anlıyordu. *Her gün çimleri biçeceğim,* diye düşündü. *Bu kadın da her gün su yüzüne çıkacak.*

"Wolgast'a gitmelisin" dedi Carter. "Ona yolu göstermelisin."

"Ben sadece..." Amy adamın gözlerini yüzünde hissediyordu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Adam masanın üstünden uzanıp onu çenesinden tuttu ve yüzünü kaldırdı. "Seni tanıyorum Bayan Amy. Tüm hayatım boyunca içimdeydin sanki. Bu koca dünyayı düzeltmek için yaratıldın sen. Ama Wolgast sadece bir insan. Onun vakti geldi. Onu bırakmalısın."

Amy'nin gözlerinde yaşlar titriyordu. "Ben onsuz ne yaparım?"

"Hep yaptığını yaparsın" diyen Anthony Carter, onun gözlerine bakarak gülümsedi. "Tıpkı şimdi yaptığın gibi. Sen *Amy*'sin."

Wolgast ona son bir kez geldi. Veya o Wolgast'a gitti. Birbirlerine geldiler, son bir kez vedalaşmak için.

Görüşmeleri Wolgast için soyut bir hareket hissiyle başladı. Bir çeşit hiçlikteydi, sonsuz boşlukta salınıyordu, ama sonra etrafında görüntüler belirdi, zaman ve mekân giderek netleşti ve Wolgast bisiklet sürdüğünü fark etti. Bisiklet! Bu tuhaftı işte. Bisikletin üstünde ne işi vardı? Bisiklet sürmeyeli yıllar olmuştu, oysa çocukken bayılırdı: safi özgürlük hissine, jiroskopik etkiye, onu rüzgârla birleştiren bu muhteşem mekanizmanın enerjisine. Wolgast tozlu bir taşra yolunda bisiklete biniyordu ve yanında Amy vardı, o da bisiklet üzerindeydi. Wolgast buna etrafındaki diğer şeylerden daha az ya da çok şaşırmadı, Amy *oradaydı* işte, hem küçük bir kız hem de yetişkin bir kadındı ve bir süre konuşmadan bisiklet sürdüler, gerçi zamanın akışında bir tuhaflık var gibiydi. Zaman neydi ki? Ne kadar zamandır böyle bisiklet sürüyorlardı? Belki saatlerdir, hatta günlerdir, ama ışık hiç değişmiyordu... Wolgast'ın etrafındaki her şeyi, tarlalarla ağaçları, tekerleklerinin kaldırdığı tozları, uzaklardaki küçük beyaz evleri altın sarısına boyayan daima gölgeli bir alacakaranlık hâkimdi ortalığa. Her şey çok yakın geliyordu; her şey çok uzaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Wolgast.

Amy gülümsedi. "Ah, geldik sayılır."

"Burası... neresi?"

Amy daha fazla konuşmadı. Bisiklet sürmeye devam ettiler. Wolgast mutlu ve huzurluydu, çocukluğuna dönmüştü sanki: günbatımında bisikletini süren, eve çağrılmayı bekleyen bir çocuktu.

"Yoruldun mu?" diye sordu Amy.

"Hiç yorulmadım. Harika bir his bu."

"Önümüzdeki tepenin eteğinde duralım mı?"

Durdular. Karşılarında çimenli bir vadi uzanıyordu. Uzaklarda, ağaçların arasında bir ev vardı: Diğerleri gibi küçük ve beyazdı, verandalı ve siyah panjurluydu. Amy ile Wolgast bisikletlerini yere yatırıp sessizce yan yana durdular. Hiç rüzgâr esmiyordu.

"Manzara çok güzel" dedi Wolgast. Sonra: "Nerede olduğumu biliyorum galiba."

Amy başıyla onayladı.
"Ne tuhaf." Adam derin bir nefes alıp uzun uzun verdi. "Olanları pek hatırlamıyorum, ama en iyisi bu galiba. Hep böyle mi olur?"
"Emin değilim. Sanırım bazen."
"Cesur olmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum."
"Öyleydin. Hayatımda gördüğüm en cesur adamdın."
Wolgast bunu düşündü. "Eh, bu iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Sonuçta insan bundan fazlasını isteyemez." Tekrar vadiye göz gezdirdi. "O ev. Oraya gitmem gerekiyor, değil mi?"
"Sanırım evet."
Wolgast dönüp ona baktı. Bir saniye geçti; sonra adam bir şeyi keşfedince gülümsedi.
"Dur bir dakika. Sen *âşıksın*. Yüzünden anladım."
"Galiba âşığım, evet."
Wolgast başını hayretle salladı. "Vay be. Şu işe bak. Benim küçük Amy'm büyümüş de âşık olmuş. O da seni seviyor mu peki?"
"Sevdiğini düşünüyorum" dedi Amy. "Öyle umuyorum."
"Eh, sevmiyorsa aptaldır zaten. Böyle dediğimi söyleyebilirsin ona."
İkisi de konuşmadı bir an. Amy bekledi.
"Eh" diye söze başladı Wolgast. Duygulandığı için sesi boğuk çıkıyordu. "Buradaki işim bitti galiba. Bugünün geleceğini hep biliyordum sanırım. Seni özleyeceğim Amy."
"Ben de seni özleyeceğim."
"En zor olan buydu hep, seni özlemekti. Galiba bu yüzden bir türlü gidemedim. *Amy bensiz ne yapar?* diye düşündüm hep. Ne tuhaf, sonuçta tam tersi oldu. Bütün ebeveynler böyle hisseder herhalde. Ama sen olunca durum farklı." Wolgast devam edemedi. "Bu işi çabucak halledelim, tamam mı?"
Amy ona sarıldı. O da ağlıyordu, ama üzüntüden değil. Gerçi belki biraz üzgündü de. "Her şey iyi olacak, söz veriyorum."
"Nereden biliyorsun?"
Vadinin sonundaki, tarlaların yanındaki evin kapısı açılmıştı.
"Çünkü cennet budur" dedi Amy. "Alacakaranlıkta bir evin

kapısının açılmasıdır ve sevdiğin herkes içeridedir.” Wolgast’ı bağrına sımsıkı bastı. “Evine gitme vaktin geldi babacığım. Seni olabildiğince çok burada tuttum, ama artık gitmelisin. Seni bekliyorlar.”

“Kim bekliyor Amy?”

Verandada bir kadın belirmişti; kucağında bir bebek vardı. Amy geri çekilip Wolgast’ın gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dokundu.

“Git de gör” dedi.

71

Uyandığında üşüdüğünü ve yıldızları gördüğünü fark etti. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca yıldız. Yüzünün yukarısında yavaşça dönen yıldızlardan bazıları düşüyordu. Alicia onların düşmesini seyrederken saniyeleri saydı. Saniyede binlercesi yağıyordu. Gökyüzünden düşmelerini izlerken, hâlâ yaşadığını ve dünyanın aynen bıraktığı gibi olduğunu anladı.

Nasıl yaşıyor olabilirdi ki?

Doğrulup oturdu. Ne kadar zaman geçmişti kim bilir. Ay batmış, gökyüzü karanlığa gömülmüştü. Hiçbir şey değişmemişti; Alicia aynıydı.

Ama yine de:

Alicia, gel bana.

Rüzgârda adının fısıldandığını işitti.

Gel bana Alicia. Diğerleri gitti, sen benim olacaksın, tek olacaksın. Gel bana gel bana gel bana...

Alicia bu sesin kime ait olduğunu biliyordu.

Tırmanarak su kanalından çıktı. On beş metre ötedeki Asker donmuş çalıları kemiriyordu. Alicia’nın tırmanırken çıkardığı sesleri duyunca başını kaldırdı: *Ah, işte oradasın; merak etmeye başlamıştım.* Güçlü bacaklarıyla Alicia’ya doğru ağır ağır yürüyen hayvanın iri toynakları beyaz karları havalandırdı.

“Aferin oğlum” dedi Alicia. Burnunu okşadığı hayvanın toprak

kokulu sıcak nefesini avuçlarında hissetti. “Sen harikasın, soylu oğlum benim. Beni öyle iyi tanıyorsun ki. Birbirimizden ayrılmadık.”

Sırt çantası su kanalında duruyordu. Tabancası yoktu, ama bıçaklı palaskaları vardı. Deri kayışları göğsüne sımsıkı bağladı. Asker’in çıplak sırtına oturup dilini şaklatarak onu güneye doğru çevirdi.

Gel bana Alicia. Gel bana gel bana gel bana...

Geleceğim tabii, diye düşündü Alicia. Öne eğilip atı gür yelesinden iki eliyle tuttu ve topukladı; Asker karlarda önce tırıs, sonra eşkin, sonra da dörtnala gitmeye başladı.

Seni piç. Geliyorum.

Karakter listesi

On İki

Tim Fanning, nam-ı diğer "Sıfır." Columbia Üniversitesi'nde biyokimya profesörü. 21 Şubat 20XX'de Bolivya'da düzenlenen bir bilimsel gezide CV-0 virüsü kaptı.

1. **Giles Babcock (öldü).** 2013'te Nye İlçesi, Nevada'da birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
2. **Joseph Morrison.** 2013'te Lewis İlçesi, Kentucky'de birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
3. **Victor Chávez.** 2012'de Elko İlçesi, Nevada'da birinci dereceden cinayetten ve reşit olmayan iki ayrı kişiye ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
4. **John Baffes.** 2010'da Pasco İlçesi, Florida'da birinci dereceden cinayetten ve soğukkanlılıkla ikinci dereceden cinayet işlemekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
5. **Thaddeus Turrell.** 2014'te New Orleans Federal Yerleşim Bölgesi'nde bir Ulusal Güvenlik görevlisini birinci dereceden öldürmekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
6. **David Winston.** 2014'te New Castle İlçesi, Delaware'de birinci dereceden cinayetten ve üç ayrı ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
7. **Rupert Sosa.** 2009'da Lake İlçesi, Indianapolis'te taşıt kullanarak soğukkanlılıkla cinayet işlemekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
8. **Martin Echols.** 2012'de Cameron Semti, Louisiana'da birinci dereceden cinayetten ve silahlı soygundan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.
9. **Horace Lambright.** 2014'te Maricopa İlçesi, Arizona'da iki ayrı birinci dereceden cinayetten ve ağır cinsel saldırıdan suçlu

bulunup idama mahkûm edildi.

10. **Julio Martínez.** 2011’de Laramie İlçesi, Wyoming’de bir polis memurunu birinci dereceden öldürmekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

11. **William Reinhardt.** 2012’de Miami-Dade İlçesi, Florida’da üç ayrı birinci dereceden cinayetten ve ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

12. **Anthony Carter.** 2013’te Harris İlçesi, Texas’ta birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

Sıfır senesi

Bertrand Kittridge, nam–ı diğer “Denver’ın Son Direnişçisi.” Sağ kalanlardan.

April. Sağ kalanlardan.

Timothy. April’ın üvey erkek kardeşi.

Danny Chayes. Okul otobüsü sürücüsü.

Lila Kyle. Doktor.

Lawrence Grey. Nuh Projesi’nde hademe.

Horace Guilder. Özel Kuvvetler Bölümü’nde (“Depo”) Yönetici Yardımcısı.

Binbaşı Frances Porcheki. Iowa Ulusal Muhafız Teşkilatı subayı.

Vera. Kızılhaç Hemşiresi.

Ignacio. Nuh Projesi’nde hademe.

Nelson. Özel Kuvvetler Bölümü’nde baş teknoloji sorumlusu.

Shawna. Fahişe.

Rita Chernow. Polis dedektifi.

Diğer sağ kalanlar

Rahip Don
Wood
Delores
Jamal
Bayan Bellamy
Joe Robinson
Linda Robinson
Ufaklık

Tarla, VS 79

Curtis Vorhees. Kerrville, Texas'taki Kuzey Tarım Kompleksi'nde ustabaşı.

Delia "Dee" Vorhees. Curtis Vorhees'in karısı.

Boz Vorhees. Curtis Vorhees'in erkek kardeşi (öldü).

Nitia ve Siri Vorhees. Curtis ile Delia Vorhees'in kızları.

Nathan Crukshank. Delia Vorhees'in ağabeyi; İç Güvenlik (İG) subayı.

Tifty Lamont. İç Güvenlik subayı.

Tarladaki diğer aileler

Tyler Vorhees ailesi
Withers ailesi
Dodd ailesi
Apgar ailesi
Cauley ailesi
Francis ailesi
Cuomo ailesi
Martínez ailesi
Wright ailesi
Bodine ailesi

VS 97

Kerrville, Texas

Amy Harper Bellafonte. Hiçlikten Gelen Kız.

Teğmen Peter Jaxon. Texas Cumhuriyeti Seferberlik Ordusu subayı.

Teğmen Alicia Donadio. Seferberlik Ordusu subayı.

Albay Gunnar Apgar. Seferberlik Ordusu subayı.

Binbaşı Alexander Henneman. Seferberlik Ordusu subayı.

Teğmen Satch Dodd. Seferberlik Ordusu subayı.

Lucius Greer. Mahkûm.

Hollis Wilson. Bar koruması.

Dunk Withers. Kanun kaçağı.

Abram Fleet. Ordu generali.

Victoria Sanchez. Texas Cumhuriyeti başkanı.

Rahibe Peg. Yetimhane müdiresi.

Rahibe Catherine. Rahibe.

Caleb Jaxon. Peter Jaxon'ın yeğeni, Theo Jaxon ile Mausami Patal'ın oğlu.

Freeport, Texas

Michael Fisher. Birinci sınıf petrolcü (BSP); Freeport rafineri kompleksinde ekip şefi.

Lore DeVeer. Petrolcü.

Juan "Seps" Sweeting. Petrolcü.

Ed Pope. Freeport rafineri kompleksinde baş mühendis.

Vatan

Jackie. İşçi.

Eustace. İsyancı.

Nina. İsyancı.

Vale. İnsan kaynakları subayı.

Islıkçı. İnsan kaynakları subayı.

Kulampara. İnsan kaynakları subayı.

Doktor Verlyn. Doktor.

Dani. Kubbe’de hizmetçi.

Jenny. Kubbe’de hizmetçi.

Fred Wilkes. Özel kalem.

Vikram Suresh. Sağlık bakanı.

Aidan Hoppel. Propaganda bakanı.